

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

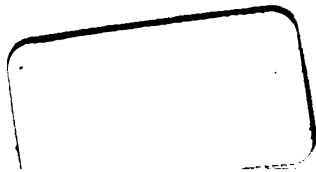
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

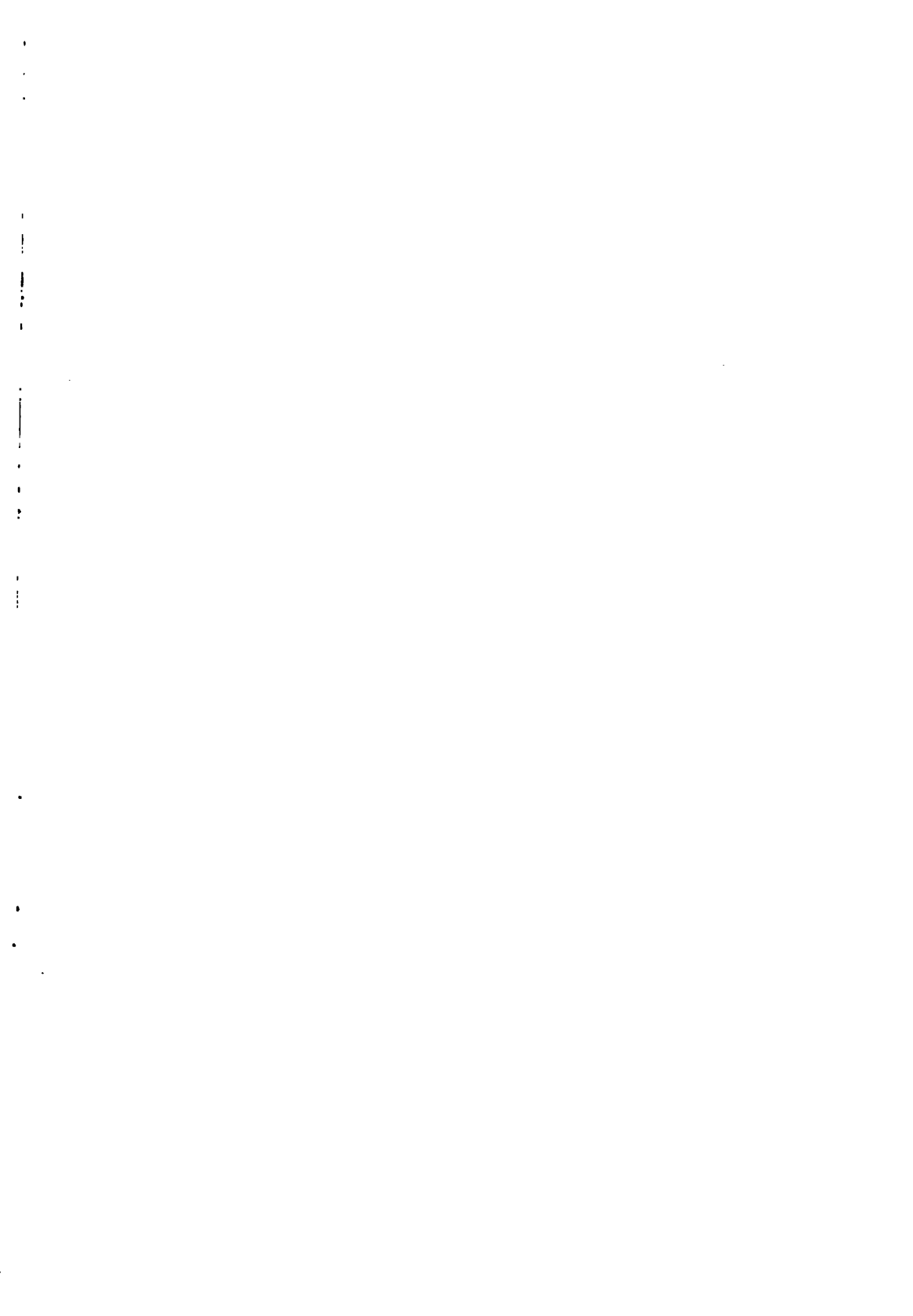
G 954

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

*Bund
flat*

POETAE LYRICI GRAECI

COLLEGIT

THEODORVS BERGK

EDITIONIS QVINTAE PART. I VOL. I

PINDARI CARMINA

RECENSUIT

OTTO SCHROEDER

LIPSIAE

IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

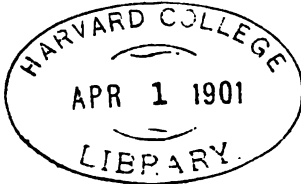
MCM

37

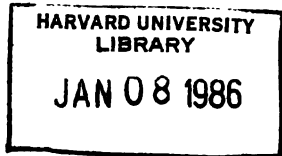
~~G-284~~

G 284 (1)

✓

Constantine I
(I. 1)

PAVLAE · SORORI

S

CVM · ANTE · HOS · VICINTI · QVINQVE ·
FERE · ANNOS · HAEC · TIBI · CARMINA ·
OSTENDEREM · DICENS · EN · IN · QVO ·
VIVENTEM · ME · CONSVMI · VELIM · TV ·
PAVLA · MEA · SI · QVIDEM · HISTORICA ·
INQVIEBAS · MONVMENTA · ESSENT ·
AT · EQO · SVNT

Quater contigit Theodoro Bergk, ut Pindarum ederet: primum anno 1843 (praefatus Marburgi Chattorum Cal. Nov. 1842), iterum 1853 (praef. Friburgi Brisgaviae 21. Jun. 1853), tertium 1866 (praef. Halae Sax. 26. Dec. 1865), quartum 1878 (praef. Bonnae 12. Oct. 1877).

Post viri egregii obitum (20. Jul. 1881) Eduardus Hiller et Poetarum Lyricorum Graecorum voll. II. III quartis Bergkii curis aucta atque emendata typis excudenda curavit (1882) et vol. I Pindari carmina continens renovandum suscepit. Qui cum mediis ex laboribus suis morte praematura abreptus esset, anno 1891 librarius nobilissimus mihi mandavit, ut opus inchoatum perficerem. Sed cum Hilleri schedis perlectis non eadem qua hunc continentia et pietate erga virum summe mihi colendum illum quidem, sed poetae gravissimi cui in integrum restituendo pariter omnes inservimus editorem dumtaxat, usurum me esse mihi persuaderem, a librario petivi, ut Pindari potius quam Bergkii edendi potestas mihi daretur. Quod cum facile impetrassem a viro humanissimo nec tempore ullo quo opus absolvendum esset constituto premerer, editionis celeberrimae non modo frontem, verum etiam fundamentum quasi retractare constitui. Tum accidit, ut magnum et otii et boni animi detrimentum caperem ingruente gymnasiorum nostrorum quam vocabant reformatione. Tandem cum propter egregium eorum qui scholis in Borussia administrandis praesunt in haec studia favorem integrum mihi annum (1893/94) publico munere vacare liceret, Pindari codices quos quidem opus esse videretur (de quibus v. prolegg. p. 6) denuo contuli. Nec parvo mihi fuit adiumento, quod Andreas Ursus Drachmann annis 1895/6 et multos locos dubios, correctionibus

praesertim obscuratos, iterum cognovit et ex scholiorum quam parat recensione quidquid scire cupiveram liberaliter mecum communicavit.

Iam e Bergkii prolegomenis apparatuque critico ea fere retinenda duxi, quae et propria Bergkii nec viro praeter ceteros ingenioso indigna esse viderentur, reliquis aut deletis aut meum in usum mutatis.

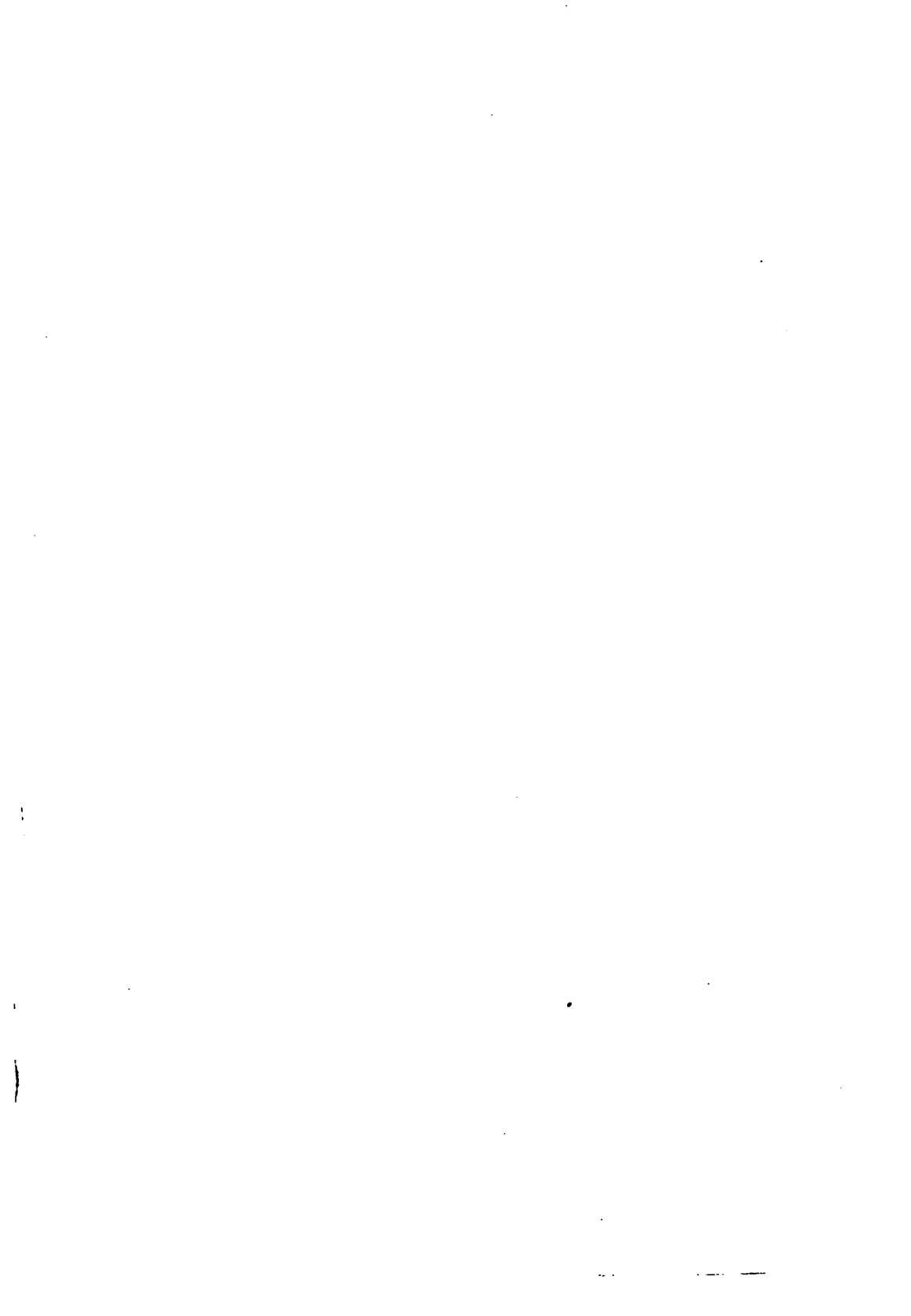
Sed priusquam librum e manibus dimittam, eos viros honoris causa nominare par est, quos de hac editione optime meritos esse confitear: VV DD Augustum Wilmanns Bibliothecae Regiae Berolinensis, Carolum Fuhr et Conradum Müller Ioachimicae, Markgraf Redigeranae, Ceriani Ambrosianae, Rostagno Laurentianae, Bollig (†) et Carini (†) Vaticanae aut praefectos aut adiunctos, denique viros humanissimos, qui Bibliothecae Caesariae Vindobonensi et Bibliothecae Nationali Parisiensi praesunt, quorum omnium liberalitatem fidem indulgentiam grato animo expertus sum. Alii rursus studiorum laborum curarum societate fideliter suscepta me adiuverunt, quorum nomina passim in prolegomenis commentariisque meis allata invenies. In plagulis corrigendis sollertem operam mihi praestiterunt VV DD Crusius Drachmann Fuhr, e quibus Drachmann omnes fere meas curas suas esse voluit.

Propter insignem et librarii Lipsiensis et eorum qui Bibliothecae Vaticanae nunc praesunt liberalitatem factum est, ut huic volumini praestantissimi codicis Ursiniani (Vat. gr. 1312) folii 26^r Pind. O III 1—6 vulg. cum scholl. continentis imago photographice expressa adderetur; quod opus ut quam accuratissime perficeretur, rogatu meo amice se interposuit Frid. Spiro Berolino-Romanus.

*Scribebam Berolini
primo vere MCM.*

O. S.

PINDARI CARMINA

PROLEGOMENA

I De libris manu scriptis. II Observatiunculæ grammaticæ. III De fastis Panhellenicis. IV Index carminum epiniciorum. V Fasti Pindarici.

I

DE LIBRIS MANU SCRIPTIS

Artis criticæ in Pindari carminibus factitandæ fundamenta iecit Augustus Boeckh et periodos metricas hiatus vel syllaba ancipiti definiens et lectiones non correctas ab interpolatis (Moschopuleis et Triclinianis) strenue discernens. Variæ lectionis suppellectilem egregie auxit Tycho Mommsen vel propterea de Pindaro bene meritus, quod libros eximios *A* et *B*^{*)} primus contulit. Idem cum (ed mai p XII ss) veterum librorum quattuor genera esse voluisset, Ambrosianum (*A*), Vaticanum (*B*), Parisinum (*C*), Mediceum (*D—Z*), biennio post (ed min p 1) tribus vel quinque libris (*MNO[KL]*) ex genere Mediceo exemptis familiaeque Parisinae additis duodecim fere qui relinquebantur communi nomine comprehendere non iam ausus in quattuor rursus familias dispescere satis habuit, Mediceam (*D*), Vaticano-Gottingensem (*EFGHI[KL]*), Palatino-Caesaream (*PQRSTU*), Parisino-Venetam (*V* cum apographis *X—Z*). Quas copias abundantes qui post eum fuerunt critici plerique ita imminebant, ut codicum *ABCD* aut *ABD* aut *AB* aut *B* auctoritate freti deteriores quos quidem esse Tycho Mommsen voluisset fere sper-

^{*)} Post Mommseni curas qui innotuerunt codices paene omnes minoris videntur esse pretii (Wien Studd 4, 1882, 224 ss, Philol 54, 1895, 274 ss; cf etiam Nouvelles Archives des Miss scientiff et litt II Paris 1892 p 7. 53. 196. 296). De cod Vat gr 915 (Ø) Pind O II 43 — VII 30 continente Philol 56, 1897, 93²¹.

nerent. Atqui vetustissimos nostros saec p Chr n XIII aut XII testes cum a novissimorum grammaticorum graecorum aetate aliquot saeculorum hiatu disiunctos fuisse necesse sit, quattuor illis libris antiquam scripturam pure ac simpliciter referri quam non est veri simile! proinde quasi ex fimbriatī peripetasmatis Babylonii cirris quibusdam extremis nescio quo pacto inter se perplexis qua ratione in picturis ipsis subtemine inserto decurrant stamina colligi posse putaveris. Rectius igitur Bergk⁴ fecit, quod in varia lectione adornanda intempestivo illo paucitatis studio non acquieuit. Idem tamen (proll⁴ p 36 n) vultu non mutato: 'codicum veterum stirpes persequi et illustrare, quamvis non infructuosum sit, neque huius est loci neque hominis negotiosi'. Nobis igitur cum in opere necessario turpe videretur esse aut rei difficultatem aut otii angustias excusare, signa paullo certiora seligendi atque inter se componendi periculum faciendum fuit. En accuratioris quam de hac re Philol 56, 1897, 78 instituimus quaestionis lineamenta:

O I 60	*θάνατων	<i>CDFN</i>	θάνατους	<i>A[B]E</i>
109	om κεν	<i>CND</i>	add κεν	<i>ABE</i>
II 10	*αίων δ'	<i>ACDN</i>	αίων τ'	<i>BE</i>
56	*νιν	<i>ACN</i>	μιν	<i>BDE</i>
	(cf O III 45 [<i>CN</i>], IV 12, VI 56. 96, VII 6. 83, IX 63 [<i>AC</i>], P III 12, IV 109, IX 63 [<i>VE</i>])			
76	*έτοιμον	<i>ACN</i>	έτοιμον	<i>BDE</i>
	(cf O IV 12, VI 12, P VI 7, N IV 74)			
III 25	*ώρμα	<i>A</i> solus	ώρμαιν'	
36	*έπέτραπεν	<i>AO</i> soli (= <i>B</i>)	έπέτρεπεν	
42	*αἰδοιέστατος	<i>ACNO</i>	αἰδοιέστατος	<i>BDE</i>
IV 5	*άλλ' ὦ	<i>CN</i> soli	άλλά	
17	*om και	<i>ACN</i>	add και	<i>BDE</i>
25	άλικίας	<i>AV</i> soli	*άλικίας	
V 5	*έγέρα(ι)ρεν	<i>AC</i> soli	γέραρεν	
VI 34	*λάχε	<i>ACN</i>	έλαχε	<i>BDE</i>
67	*άγνωτον	<i>AM</i> soli	άγνωστον	(cf I III. IV 48)
100	πέλονται γ'	<i>A</i> , πέλονται τ' <i>C</i>	πέλοντ(αι)	<i>BD(E)</i>
VII 12	*έν εντεσιν	<i>ACNO</i>	έντεσιν	<i>BDE</i>
94	*μιφ μοίρα	<i>AC</i> soli	μοίρα μιφ	
VIII 40	δρουσε	<i>A</i> solus	*άνόρουσε	<i>B</i> solus
	(έπόρουσε <i>C</i> , έκόρουσε vulgo; cf. O IX 58, P I 26, IV 217. 271, V 107)			
IX 102	*άρέσθαι	<i>A</i> solus	άνελέσθαι	
X 25	*ήρακλέης non add	<i>A</i> solus		
	add post έκτίσσατο	<i>CNO</i>	add ante έκτ. <i>BDE(+MV)</i>	
35	*έπειών βασιλεύς	<i>ACNO</i>	β. έπ. <i>BDE(+MV)</i>	
37	*νεότ(α)τος	<i>NO</i> (= <i>A^sC^t</i>) soli	νεότατι	
XI 5	*άρχά	<i>A</i> solus c scholl	άρχαι	
XII 16	*κνωσσίας c' άμερσε	<i>A</i> solus	κν. άμ.	
XIII 7	*όμότροφος	<i>CNO</i> c paraphr	όμότροπος	<i>BDE</i>
42	*τέρψια θ'	<i>N</i> (= ται θ' <i>B^s</i>)	τέρψιες	
106	ὕπ' όφρῦϊ	<i>CNO</i>	*έπ' όφρῦϊ	<i>BDE</i>

P I 12	*κώματι	C	κώμῳ	DEV
26	*προσιδέσθαι	C (Eve)	πυθέσθαι (ιδέσθαι V)	DE
	*παρεόντων	C (= GM)	παριόντων	DEV
II 28	ὑπερφιάλον	CV	*ὑπεράφανον	DE
59	κτεάνοις	CV	*κτεάτεσσι	BDE
78	τί τοῦτο μάλα	CV	*τ. μ. τ.	BDE
III 78	μέλποντι	CV	*μέλπονται	BDE
IV 46	*τίκτε	CV	τίκτει	
56	*ἀγατεῖν	CV ^δ (Eve)	ἀγαγεν(ἀγατεν)	BD (E ^{pc})
134	ἤλθε(v)	CV	*ἤλθον	BDE
149	*τοῦς	CV	οὐς	BDE
176	*φορμικτάς	CV	φορμικτάς	BDE
181	*έντυνε	CV	έντυεν	BDE
223	*μίξαι	CV	μίξειν	BDE
234	*βοέουσ	CV	βοέοις	BDE
268	*δέυτόμῳ	CV	δέυτάτῳ	BDE
273	αὐθις	CV (constanter)	*αὐτις	BDE
V 10	ἐάν (ἐάν)	CV	*τεάν	BDE
32	κρέμανται	CV	*κρέματαί	BDE
55	ἐμπας	(V ^{ac} ?) XYZ (E ^δ)	*ἐμπαν	BDE (V ^{pc})
VI 10	*οὔτε	V	οὐ	BDE
VII 8	*οἰσ ὀ	V	add ὀ	BDE
VIII 28	*οἰσ ἐν	V	add ἐν	BDE
92	ὀλίγον	V	*ὀλίγῳ	BDE
IX 6	*ἐνεικε	V	ἐνεγκε	BDE
93	*οὐνεκεν	V (constanter)	οὐνεκεν	BDE
105	*παλαιάν	V	παλαιάν	BDE
125	*νικάν	V	νίκας	BDE
XI 21	*πόρευ	V (E ^{pc})	πόρευς(εν)	BDE ^{ac}
37	(*) ἔπεφνε τε	V	ἔπεφνε	BDE
N I 72	γάμον	V (Bve)	δόμον	B D T U
III 38	*χαλκοτόεον	V	χαλκοτόεων	BD
39	*ἀκμάν	V	ἀλκάν	BD
56	ἀγλαόκαρνον	(volut -καρπον = B ^δ) V	*ἀγλαόκολλον	B ^c D ^{ac} ?
IV 7	ἔτι περ	V (B ^δ)	*ἔτι κε	B ^c D
54	*ἰαολκόν	V	ἰαωλκόν	BD
VI 37	κασταλίαν	V	*κασταλίᾳ	BD
? VII 9	*δορικτύπων	B ^δ	δορίκτυπον	B ^c D
? X 24	εὐφρόνων	B ^δ γρ schol	*εὐφρόρων	B ^c D
? I VI 21	ἐπιτρεῖχοντι	B ^δ	*ἐπιτρεῖχοντα	B ^c D

Ex duabus igitur recensioibus fluxisse statuo quos in manibus tenemus libros Pindaricos, ex α, quam Ambrosianam nominare liceat: O I CN + D(F), II—XII ACN, XIII CNO (XIV CN?); P I C, II—V 51 CV, V 52 — N VI 44 V (N VI 45 ss B^δ?); ex β, Vaticana dico: O I BE (+ A, cuius libri fol 185^v vacuum, 186^r O II initium continet ex recensione α), O II — P XII B(D)E, N I — I VIII BD.

Cuius discidii quas deprehendimus exceptiones, ut patriis quasi sacris derelictis aliena captare codices quidam videantur, quibus rationibus excusari posse putemus, exposuimus Phil 56, 1897, 83. 89.

Omnium denique librorum Pindaricorum communem fontem mutato carminum Isthmiorum Nemeorum ordine insignem (de Ambrosiana recensione infra ad cod V) saeculo p Chr n II non esse antiquiorem probavit de Wilamowitz Eur Her¹ I 184. Qui fons quonam tempore duobus illis rivis diductus esse videatur, quaestio difficillima, de qua pedetemptim pauca proposui Phil 56, 1897, 94, quam persequi et Etymologici Genuini et scholiorum Pindaricorum quas exspectamus editionibus absolutis fortasse licebit.

De singulis codicibus haec adnotare satis habeo plura circumspicientes ad Philol 54, 1895, 274 ss relegans*):

- A** = Ambr O 222 inf, olim Georgii Merulae, bombyc, saec XIII in, continet O I—XII c scholl 'Ambrosianis'.
*C** = Paris gr 2774, olim Io Laskaris, bombyc, saec XIII ex, continet O I—P V 51 (67, φρενί) c scholl.
M = Perus B 43, chart, saec XV sec Ty Mommsen, XV/XVI Heiberg, continet O I—XII, P I—IV (in Pythiis fere cum cod C congruens) c scholl.
N = Ambr E 103 sup, bombyc, saec XIII/XIV, cont Olympia c scholl.
O = Leid Q 4, saec XIII ex (Ty Mommsen; ego non vidi), cont O I—XIII c scholl O I—VIII.
*V** = Paris gr 2403, bombyc, saec XIII ex, O I—N IV 68, N VI 38 (δουρατοί) — 44 (δρεσιν) c scholl, a quo pendere cum alii videntur, tum *W* = Ven IX 8, *X* = Paris gr 2709, *Z* = Caes Vindob 58.

Codex V notatu vel propterea dignissimus, quod cum Nemeaea quae ex recensione Non-Vaticana exhibet carmina non secus atque 'Vaticani' codices Pythiis subiungat, recensionum quod statuimus schisma post turbatum voluminum (OPIN) ordinem factum esse solus testatur.

Venio nunc ad codices Vaticanam recensionem referentes:

- B** = Vat gr 1312, olim Bembi, tum Fulv Ursini, bombyc, forma quadrata, saec XII ex (Τζέρζου nomen occurrit f 268^v in scholl I I 57), continet praeter lacunas O I. V, P I. II, I VIII a nobis in nott critt indicatas OI Py Nem Isthm c scholl 'Vaticanis'.
*D** = Laur. 32, 52, chartac, saec XIV, cont OI Py et altera manu satis neglegenter scripta Nem Isthm c scholl, ad-

*) Quos libros ipse annis 1893—94 integros denuo contuli asterisco * insignivi.

iectis X versibus (fragm Isthm 1), neque unquam plura continuit; Philol 54, 1895, 281 n.

E — Laur 32, 37, bombyc, saec XIV, Ol Py integra continens c scholl; a quo magnam partem videtur pendere cod *F* — Laur 32, 33, saec XIV (Ty Mommsen) Ol Py continens c scholl. De *F*^{ms} infra ad inscr O VII not.

G — Gotting philol 29, bombyc, saec XIII (Ty Mommsen) Ol Py c scholl.

*I** — Guelferb 48, 23, chartac, forma quadrata, saec XV ex, in Italia ut mihi quidem videtur scriptus, continet Olympia ex recens Moschop, additis a man sec vulgatiore recensiois Vaticanae lectionibus, Pythia ex recensione Vaticana (P VIII 98 om τóλω ante πόλιν *GIU*); Zeitschr Gymnasialw 51, 1897, Jahresber 23, 284.

P — Palat Heidelb 40 [Ol Py], *Q* — Laur 32, 35 [Ol Py], *R* — Urbin Vatic 144 [Ol Py], *S* — Ambr S 31 sup 7 [Ol Py II—V], *T* — Vat gr 121 [Ol Py (exc V 115—VII 12) Ne I 55 ss. II], *U* — Caes Vindob hist gr 130 [Ol Py Ne I II]; cuius familiae signa ἤλαθεν P V 52 (49), τῷ ταμίᾳ 62 (58) observavit Ty Mommsen, quibus adde γάρυεντ' (nisi quod γάρυετ' [an γάρυεν voluit?]) *U* 72 (68); cf etiam ἐλείν (*GIP'Q[R]U*) P IX 113.

Thomasi sunt: Γ''* — Vindob philos gr 318, Ol et P I—IV continens, quem in lucem protraxit Eug Abel, tum Paris 2465, Neap Borbon II F 5, Ambr C 22 sup¹, Laur 32, 44, Vindob 144 (olim 197), Vat gr 925, Monac 550, all. In Olympicis carmm Thomas plerumque facit cum Ambr (cf O II 16 C, VIII 39 *CNV*, IX 83 *MN*, 99 *A*), in Pythicis (I—IV) utique cum Vatt.

Moschopulei (magnam partem pendentes ex apographis codicis *V*; cf Ty Mommsen ad N III 18): Leid Q 38, Bodl Barroce 62, Palat Vatic 190, all.

Tricliniani: Laur olim Abbat Bened Flor conv 94 (nunc mutilus), Ambr C 22 sup², Bodl Laud gr 13, Vindob 219 (olim 200), Mosqu (= Gott 28 Heynii?), alii. Ubi solus e Byzantinis superest Triclinius (N IV—I VIII) aut affinis est codici *D* (N XI 22—23; Bergk⁴ ad N X 62) aut pendet ex eius apographis (I I 4, II 13. 26, III IV 29. 83, VII 35. 40).

Librariorum errores eidem fere qui in ceteris eius aetatis codicibus graece scriptis in Pindari libris deprehenduntur: haplographiae, dittographiae, vocum elementa perperam divisa, vocabula traiecta, -ι ἀνεκφώνητον passim neglectum, -ν παραγωγικόν temere additum omisum, litterarum imagines, syllabarum notae inter se confusae, denique variae lectiones permutatae coniunctae, glossae marginales aut interlineares imprudenter in lineam deductae.

De iotacismi vitii vulgaribus cum infra (prll II⁶⁸) pauca adnotaverimus, hoc loco similis illius ε̄ et ᾱ inter se confundendi consuetudinis (in inscriptionibus inde a saec p Chr II obviae, Meisterhans² 27) exempla quaedam perlustremus. Mitto singulorum codicum errores: δαιδαλωσαίμεν O I 105 A, παῖδ' ἀμειψαν XII 12 A, ἐών N III 75 B, λεβήταις I I 20 B, ἐπισφεταιίροις, ἔσαιται all D, item δαιδαλ- vel δεδαλ- pro δεδαδαλ- exarata (O I 29, II 53); antiquiora paullo haec videntur esse: δε (δέ) pro ΔΑΙ O XIII 79 B G H Q, καί pro κε(v) O X 20 in omnibus praeter BD, κε pro καί N VI 64, τε pro καί P X 58. 69, N IV 64, ἐπάρκεσε pro ἐπαρκέσαι N VI 60, (ἐ)κέοντ(ο) pro ἐκαίοντ(ο) N X 72, τέρπιες (-εθ B'CO) pro ΤΕΡΨΙΑΙΘ O XIII 42 in omnibus praeter NB', αἰόλλει pro ἐόλλει P IV 233, κρύσαι pro κρύψε O VI 31 Ambrr c paraphr, denique recte si auguror ὄργαις pro ΩΔΕΕ in loco conclamato P VI 50.

De littera F in Pindari exemplaribus exarata altum apud veteres grammaticos silentium. Fuerunt tamen qui vel in nostris codicibus eius litterae vestigia odorari sibi viderentur, quo in numero Bergkium esse (proll⁴ 32 et passim in adn cr) non sine dolore commemoro. Nam ut nihil dicam de praeclara pron poss forma Feάν quam Pindaro imputant N III 15: ex particulis γε, τε, δέ insertis de digammate olim scripto existimari nihil posse concedet, qui librariorum morem (p 9) cognitum habuerit. Nec maioris momenti sunt aut pseudaeolismi qui traduntur αὐάτα P II III, ἔχευαν I VIII, aut interpolatae lectiones velut εὐαυχέα P II 14 DGIU cum scholio (24) ἐφ' ᾧ ἔστιν αὐχεῖν. Ex reliquis quae esse putant vestigiis si exemeris quae coniecturis satis dubiis ne quid dicam gravius nituntur, ἀνήρ τι Féλπεται O I 64, Πίσα Fe γεγωνεῖν III 9, Fίννος vel Fίνος IX 76, ἐνναλία Fe Ceρίφω P XII 12, Fe Πελειάδων N II 11, ἔναρεν· Φοί X 15, καταμάρψαι· Fίστε I III+IV 53, πίκω Fe VI 74: unum restat O X 87 δέ τοι (δέ τι in duobus Ambrr) pro δέ οἱ illatum.

Interpolationibus ne ea quidem exemplaria omnino caruisse quae Aristophanes Byzantius ad corpus carminum Pindariorum eden-

dum adhibuerit, docemur verbis illis quae 'superesse' perspexit editorum princeps φιλέοντι δὲ Μοῖσαι O II 26. Sed alias interpolationes, si modo varias mutationes a semidoctis viris propter furtivum quoddam insolita ad vulgarem usum accommodandi, obscura explanandi studium factas uno interpolationum nomine comprehendere fas est, non paucas aliquanto ante Triclinios in Pindari contextum irrepsisse nullum fere carmen non ostendit; quarum quattuor genera adumbrare hoc loco placet.

Primum igitur pro dialecticis formis aut vulgares aut home-ricae invehuntur; cuius rei cum exempla paullo notabiliora in observationibus grammaticis (prll II) uberius tractare in animo sit, nunc productiones quasdam temere a librariis admissas enumerare satis habeo: ξειν- O X 34 Ambrr, XI 17 Ambrr, XIII 3 omnes boni praeter EN, P IV 35, V 57, N III 2, IV 23, V 8, I III + IV 72, VI 70; μῦνος N III 34, γουνάτων V 20, adde νούσων Bacchyl I 32 Ken; unde quae exurgere possit suspicio, exposui prll II¹.

Deinde antiquitus particulas δέ, τε passim interpolatas esse constat ob insanum ut ait Boeckh n cr 379. 448 asyndeti horrorem: ἐγγύς [δ'] ἐλθών O I 71 (cf scholl AB), ἄλβος [δ'] ἄμα VI 72 (om particulam AC), μῦμος [δ'] ἐξ ἄλλων 74, καμάτων [δ'] | ἐκτός 103/4, ἄκοντι [δὲ] Φράκτωρ X 71, ἄλβος [δ'] οὐκ P III 105, ταχέες [δ'] | ἀμφί IV 179/80, αὐτοῦ μένων [δ'] VI 38, μέλανος [δ'] ἄν XI 56, τεκμαίρει [δὲ] καί N VI 8 BD, χρυσόν [δ'] εὐχονται VIII 37 B, κλέονται [δ'] ἐν τε I V 27; αἰδῶ [τε] δίδοι καί O XIII 115, ἀφνεός [τε] πενιχρός τε N VII 19 BD, Μερόπων [τ'] | ἔθνεα καί I VI 31/32 BD, Ἄσπιδων [θ'] | δπλόταται VII 17/18 D. Item τε, γε ob intempestivum hiatus evitandi studium: πατρί [θ' (δ' A)] | ἑορτάν τε O VI 68/69, ὄτι [τ'] | ἐμφύλιον P II 31/32, λιθίνῳ [γ'] | ἰάκονα N III 53/54 BV (om γ' D), céo [γ'] ἕκατι I V 2 BD (contra poetae usum; cf ceῦ ἕκατι O XIV 18, ὦ Ζεῦ, τὴν [γ' add Pauw] ἄωτων I VI 4). Denique δέ, τε ob utramque fortasse causam: παύρω [δ'] ἔπει O XIII 98, γένοι(ο) [δ'] οἶος P II 72, τοτὲ μὲν —, τοτὲ [δ'] αὐθ' 89, χρόνῳ [δ'] | ὑπέρω IV 55/56, τίνα [τ'] οἶκον VII 5, ὡδε [δ'] εἶπε VIII 43, ἄλλοτε [δ'] ἄλλον 77. — O IV 8 (9 Boe) χαρίτων θ' ἕκατι particulam θ' ab antiquis grammaticis non insertam esse vel ex scholiis colligas.

Permutari inter se particulae cum aliae tum δέ: τε solitae esse non videntur ante schisma illud factum. Nam certioribus paullo confusionis exemplis, velut οὔτε: οὐδὲ O XIV 7, I VI 24

[VIII 56 c paraphr teneo], τὰ δέ (τάδε): τὰ τε I V 52, τῶνδε: τῶν τε O VI 102, δέ: τε N IV 59, segregatis plura relinquentur a viris doctis frustra temptata, velut O V 13, VI 24, IX 112, XI 19, XIII 43, 107², P IV 297, V 117, I VI 19. 39. Vehementius titubare antiquiores grammaticos Byzantinos coepisse testantur:

O II 10	*δέ	}	τε	Vatt
(X 97	τε		*δέ	A c Vatt)
XIII 3	τε		*δέ	}
29	*τε		δέ	
37	δέ		*τε	
103	δέ		*τε	
107 ¹	*τε	δέ		
(P III 71	*δέ	BE c Ambrr	τε	DGIPQU).

Praepositionum male inculcatarum exempla colligere instituit Ty Mommsen (suppl 101): ἐν ὄρει P III 36, ἐν πυρί 102 Vatt, ἐν ἀκμῇ IV 64 Vatt, ἐς εὐφροσύναν 129 (om B solus), ἐς ξρανον V 77 (om E solus), ἐν ἀνδράσιν VIII 28 Vatt, ἐν Μεγάροις(ι) 78, cὺν δαβῶ XI 53 (cl O II 36, I V 12), ἐν μάχῃ N III 46, ἐκ μάχας I VIII 53; omissam in archetypo (et cod A) praepositionem suo Marte suppleverunt O VIII 40 omnes reliqui praeter B qui ex scholl sumpsit, male ἐν O I 113 V; traditam permutaverunt πρὸ > πρὸς I VII 27 BD, εἰς > ἐπ' O I 48 omnes vett, ἐπί > ἀμφί XI 13 A; cf ad P VII 10, IX 114, I VIII 31 et supra (p 4) ad O VIII 40.

Denique glossas explanatorias non solum in contextum delapsas esse velut αὐτόν O I 64, ἀμοχθον II 62 A, ὕμνον IV 8 A, Ζεὺς VII 49, Ἡρακλῆς X 25 (om A solus), τάν O XIII 83 et P I 77, πετάσας (πετάσας! Ambrr) P I 92, ἔδειξεν VI 46, ὁ VII 8 Vatt, χρή XI 42, τέλος I III+IV 51 BD, Δῖν 76 BD (cf δτ' ἐπὶ [ποταμῶ] ῥοδόεντι Λυκόρμῃ in papyro Bacchyl XVI 34), sed etiam genuina vocabula expulisse constat: θάνατον (an ex 42?) O X 105, μηχανῶνται P II 92 B, δεσμοῖς IV 71 P, φώνησε VI 36 P; quod idem factum esse conicio (βωμῶ c Hermanno) O X 25, (φρένας) P X 60, (ἄκουεν) N II 14, (ἀγοράν) III 14, (θεᾶς) V 41, (ἀμύνων) I VII 28.

Interpolationis e prava recordatione natae exempla collegimus ad I VI 17.

II

OBSERVATIVNCVLAE GRAMMATICAE

Carminum Pindaricorum eam formam, qua a poeta ipso scripta, a choreutis cantata, a legentibus olim recitata esse videantur, plane in integrum restituere non tam propter librariorum socordiam quam veterum grammaticorum propter operam et salutarem et perniciosam prohibemus, prohibebimur. Sed ut quae effici omnino non possunt ea velle et ficta cogitatione pro veris venditare probo viro indignum, ita ad ea quae ratione et via erui possunt cum omnium virum contentione eruenda se succingere decet philologos.

Igitur ex quo tempore critici Byzantini metrorum quandam aequabilitatem per omnes carminum strophas strenue observare coeperunt, vulgatae lectionis correctionum copia quasi effusa est, quarum partem licentiae cuiusdam legibus cognitis merito reiecerunt Boeckh et Ty Mommsen; quos de primae stropharum dactyloepitriticarum triadis aequiore quadam condicione vide disputantes, illum de metr Pind (I, 2) 282, kl Schr V 344. 354, hunc suppl 68. 69. 95. 102, n cr ad N V 6; dactylicos q v ordines mediis in versibus in trochaicum exeuntes omnes uno in conspectu posuit Heimer studd P 139. Quam eandem licentiam ceteris strophis adeo derogandam esse, ut si qua praeter exemplum in primo systemate propositum superbire viderentur exceptis nominibus propriis fortiter essent recidenda, probare studuit Fel Vogt diss Argentorr IV 295 ss: ἀελπ(τ)ίq (hoc quidem alia de causa suspectum) P XII 31, μάρναται N V 47, ἐντί IX 32, πορθμόν I III+IV 75; intacta propter nomen proprium antecedens reliquit ἵκτριάν vñ O III 26, eadem fortasse de causa omisit Φυλακίδq γᾶρ I VI 57; denique ἔμπαν N X 82 neglexit, quasi spondaicam adverbii mensuram exploratam haberet. Quibus locis accedent alii, si a Boeckhiana versus certioribus divisionis signis deficientibus secundum orationis incisa dispescendi ratione discesseris, velut O XIII 99. Ingens eorum locorum numerus est, quibus spondei litterae paragoga debentur a nobis demum adiectae. Consideratis vero et quae de tragicorum usu conguessit Ellendt lex Soph² 480 et quae de librariorum in vocibus ξείvoc, μούvoc all epici sermonis studio observavimus p 9, vide ne alias etiam exceptiones statuendas esse concedas: — ∪ — ∪ — ∪ — P IV 97 (ὦ ξέν' omnes), 30 (ξείvoc omnes praeter B). 233. 293, IX 27 (cl 10).

108, O VII 90, N I 20, I VI 32 (οὔρει productione mere metrica *BD*; cf P VI 21); —υ— P IV 103. 227; υ— P IV 78, I II 26, υ—υ— 48 (Ξένον *B*); υ—υ—υ— P III 71 cll eis quae de metrorum permutatione infra § 4 adnotavimus. Quid quod etiam in primo systemate licentia illa latius manasse videri possit formis Ξένος, μόνος, δορί, νόκος, κόρα restitutis O III 1, XI 17 (c Vatt), N IX 2, fr 1, 5; P IX 10, I V 12; O VI 17; P III 7, IX 13? Sed quoniam quibus legibus poeta longas artes affectandi studium coercuerit adhuc parum constat, delphicam sapientiam recordari malumus: ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν κείαι καὶ ἀφαιροτέροις.

- 2 Οὐλυμπόνδε, Οὐλυμπόθεν. Pindarum nunquam dicere Οὐλύμπιος (-πία, -πιάς, -πιόνικος, -πιονίκας) observavit Fel Vogt diss Argentor IV 295; de epicorum usu Hartel Zeitschr österr Gymn 1876, 625, Wilh Schulze qu epp 271. Adde ne Οὐλυμπος quidem cum epicis poetis usurpare eum voluisse nisi bis epica forma usum Οὐλυμπόνδε O III 36 (male Ὀλ. *NO* soli) et I III IV 73 (si modo quae sola exstat h l Vaticanae recensione fidem habere fas est), semel novicia quae videtur, epicis quidem inaudita Οὐλυμπόθεν P IV 214 (codd sive casu sive propter numeros parum intellectos τετράκναμον Ὀλ. praebent), Bacchylidem autem Οὐλομνινο ignorare. Usurpavit igitur Pindarus in nomine Ὀλυμπος metricam illam q v productionem epicorum usu sancitam semel (O III), epici usus fines egressus est semel, in extremo epitriti catalectico (—υ— P IV); de eadem integri epitriti sede (—υ—) quid statuerit incertum (I III+IV 72 cll O XIII 92, N X 84). Ceterum adeo non favet illi productioni, ut praeter nomina quaedam propria (Δίαγόρας, Διόδοτος, Εἰλατίδας, Ἰαμίδας, Φίλυριδας) aut vocabula epica ἀθάνατος, ἀπάλαμος (Hes opp 20), κῦάνος, οὐλόμενος vix ullam admisisse videatur. Adde quod ad thesin dactylicam pertinent et haec exempla et quod cum Theognide (πειθόμενος χαλεπῆ Κύρνε διαβολή 324) commune habet διαβολιάν P II 76 (διητανέ· λειτόν, διατεταμένον gl Hesych conferri iubet Jak Wackernagel). In thesi iambica vel trochaica quae occurrunt duo nomina ἀνήρ (P V 20, N VI 29) et Ἄρης (P V 85, I VIII 37) inde ab Homero ambiguae sunt mensurae. Denique Σίτυρος ab Homero creatus, a ceteris poetis retentus est. Ignorat autem Pindarus θυγατερ-, ἱερός, οὔνομα, ἔδαυ- aut ἔδαυρ, neque unquam apud eum Φύλακίδας choriambum explet.

De οὔρει I VI 32 et οὔρει P VI 21 parum liquet, de verbo φέμαι (P IV 207) Ahrens 1838 (kl Schr I 21) et Leo Meyer

Bezenb Beitr I 301, de ἀνώω: ἄνω Buttman Lexil II 269, Schulze qu epp 107.

-ov syllabam finalem in thesi dactylica collocatam pro longa 3 esse posse dubitanter coniecit Boeckh (de metr 128, dissuadente Hermanno ap Heyn III 224 [216]): δέσποτα ποντόμεδον, || εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων (ποντομέδων? Boeckh, quod recepimus c Ed Boehmer) O VI 103, ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν || ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος P IX 114, ubi πρὸς τέρμ. e Bergkii¹ coniectura emendare quam versum c Aug Rossbach gr Metr³ 460 (sed cf eundem 419⁴ et nostras nott metr O VIII XIII, I III) dissecare malimus. Alios locos huc vocabant Bergk^{3,4} ad P III 6 et nott metr O IX. X, Ty Mommsen ad O XIII 114 (109, post Boeckhium n cr 367. 427), Heimer studd P 133, Christ Abh bayr Akad 1868, 41 et Pind ed mai proll XVII, aut versuum distinctionem novantes aut diversissima uno quasi modulo metientes. De τοιοῦτον (F)ἔπος I VI 42 infra § 5. De O X 99, P V 42, XI 38, N I 69, VI 20. 49 cf nott critt. Bacchylidis qui loci afferri possunt V 189, XVII 100 iam feliciter videntur esse emendati.

Alia omnino ratio est eorum locorum, in quibus metathesis 4 metricaprehenditur: —υ— O III 35, VI 28. 100, XIII 18(?). 92, P I 56, III 6, IV 118. 184. 253(?), N VI 29^a, X 75. 84, I III+IV 66. 73, fr 30, 4. 124, 3; —υ— O VII 86, P IX 19; υ—(—) O III 45(?), N X 5, I V 37. 41, VI 4; quam singula metrorum elementa traiciendi licentiam cum in iambicis metris locum habere praeunte Henr Weil (Jahrb class Phil 85, 1862, 347, rev crit 1872 I 52) docuisset Studemund (ap Io Luthmer de choriambo et ionico a minore diiambi loco positis diss Argentorr VIII 1884, 77), in ionicis de Wilamowitz-Moellendorff (veram hanc anaclasin dicens, Isyllos von Epid 1886, 128), iam post Blassii (Jahrb class Phil 133, 1886, 455) et Hansseni (Phil 51, 1892, 244) commentationes in eo erat ut ad magnam metrorum Pindaricorum partem explicandam adhiberem, cum omnem haesitationem ademit Bacchylides redivivus; de quo Berl philol Wochenschr 1898, 328. 871, Blass Bacch p XXXVII, de Wilamowitz GGA 1898, 148 et Mélanges Weil 1898, 459³. Novas quasdam difficultates in correptione attica apud Pindarum recte aestimanda (exempla diligentissime recensuit Aug Heimer studd P 89 ss) nunc primum emergentes verbo attingere satis habeo. Quis enim erit qui in ionici metri syllaba aut prima (υ—) aut ultima (—υ), in choriambi altera utra syllaba brevi (—υ—, —υ—) mutam cum liquida positionem facere praeefracte neget? Quo in genere

unum exemplum diambi in nom propr choriambo ut videtur respondentis apponam Ξενοκράτης I Π 36.

- 5 F in thesi positionem facere ex uno loco: τοιοῦτον (F)ἔπος I VI 42 collegit Heyne; ubi cum de lectione non prorsus constaret (τοιοῦτόν τι ἔπος [ex O VI 16] libri) post Hermannum opp I 248 et Boeckhium negavit Hartel Hom Studd III 81, negat hodie ex editoribus solus quod sciam (τοιοῦτων ἔπος proponens) Ed Boehmer P sicil Odd p XI. Alterum locum e coniectura addidit Heimer (studd P 32): ἐπέδειξαν (ἐπεδείξαντο libri) κρίσιν (F)ἔσθ' ἄπο ἀμφί P IV 253, cuius lectionis nos quidem aliam modo proposuimus explicationem; item χρή δὲ πάν (F)ἔρ-δοντα I III+IV 66 choriambice metiri praestabit (de πάν infra § 71). Sed tres adde licet licet locus paullo certiores: ἴσον (F)εἴποιμι N VI 65 et πέφνεν (F)οἱ O II 42 (ubi ἐπεφνέ οἱ vulgo edunt cum Triclinio), γόνον (F)ἀνακτα I VIII 33. De κενφόσ quod esse voluit Bergk (ut ξένφοσ all Ty Mommsen suppl 29 et I Π 36) vide infra § 66.
- 6 Fp- in thesi positionem facere omnes consentiunt: ἐπὶ ῥηγῖνι (formula epica) N V 13, μηκέτι ῥίγει 50, ἔλκεα ῥήξαν VIII 29, μακρὰ δὲ ῥίψαις P I 45; quibus lectionibus vulgatis ἀνθῆσε ῥόδοις (I III+IV 36), ἔριψε, ἀρηκτον alia addidit Ty Mommsen suppl 134, κύμασι ῥίψαις P IX 48 Heimer 64. Bacchylides habet Ἐνδαΐδα τε ῥοδόπαχυν XIII 63, ὄτ' ἐπὶ [ποταμῷ del Ludwich] ῥοδόεντι Λυκόρμα XVI 34.

In arsi ante voces olim digammatas -v paragodicum addas an omittas, non multum interest. Exempla collegit Heimer studd P 148.

- 7 Hiatus ante nomina quaedam propria (Boeckh de metr 311) deprehenditur, de quorum consona initiali non liquet: ἰάλυκος O VII 74, ἰσθμός I I 10. 32 (VI 5?, fr 122, 10?), ut Bacch II 7; ἰωνικ O V 11; quibus ἰαολκός (quod quidem fuerunt qui digammate donarent: Fἰφαφολκός credo; cf ad N III 34) addas ea lege, si ἐσ δὲ ἰ. P IV 188 aut κατ' ἰ. N III 34 scribere tibi placuerit, hoc cum omnibus editoribus, illud cum Ty Mommsen.

De spiritu multis in vocabulis non liquet sive quia de veriloquio parum constat, sive quia fit ut quae spiritus mutationes quae aetate apud quos homines percubuerint nisi coniectura assequi non possimus; adde quod codicum nostrorum archetypus spiritum per raro videtur expressisse. Sed cognoscamus de singulis:

- 8 De ἀγέομαι (semper ἀγ. D) et derivatis, ἀγητήρ (P I 69 ἀγη- CE, ἀγic- DV), ἀγεμών (ferè ἀγ. D), ἀγεμονεύω (ἀγ. O

IX 3 U), ἀγχιχορος, -δαμος, -λαος, -μαχος, Ἀγχιὰς ita decernere solent editores, ut ἀγέομαι, ἀγητήρ, ἀγεμῶν exasperent, ἀγχι- leniant, nisi quod Ἀγχιμάχος N VI 22 Hermann ap Heyn obloquente Boeckhio n cr 535, ἀγητήρ P I 69 Christ, ratione omnes obscura. Sed confer quaeso inscr ap Collitz: λαε Χαγηχίτρατος 4592, 9, Χαγηχιαθ... 4425, tarent Ηἄγic 4616 I 12, arg Χαγηχικρ(άτης) 3269, 10, dor (Abu-Simbel) Χαγ(ή)κερμο(ς) IGA 482^f, boeot Χαγεΐκανδρος 667, denique ἈΓΗCIX(ΟΨΑ) pap Alcm III 11: tum spiritu in iisdem inscriptionibus hac in stirpe nunquam omisso (vide etiam arcad ΟΜΕΔΑ 1185, ΑΓΗCIX. pap Alcm II 19. 23, III 22) nihil sollicitatus ἀγέομαι ab ἄγειν secernere (Lottner KZ V 240), traditum autem nomina ab ἀγχι-incipientia leniendi morem librariis atticis imputare non iam dubitabis.

ἀδύς, ἀνδάνω. Verbi ἀνδάνειν et nominis ἀδύς communem 9 radicem esse *suād* consentiunt etymologi; unde FHA(N)Δ doricos poetas si non scripsisse (inscr boeot 876 pamphyl 1267²⁸ Coll), at certe pronuntiasse colligas. Et constant sibi meliores quidem Pindari libri (ABCDE[N?]V) ἀδύς exhibentes; in verbo satis frequenter psilosin praeoptant: P I 29 (ἀνδάνειν, quod praeter Ty Mommsen² recipere nemo est ausus), item O VII 17 (ἀδόντα, quod vulgo recipiunt), item indic I III+IV 33 (ἄδον B, ἄδον D, solito scilicet errore ἄδειν et ἀδειν confundentes; cf N VI 36 B, O III 1 [B²?] D², Tricl ad P II 175 p 480, 10 Ab); aspero spiritu ornant: indic I VIII 18 qui solus e vett superest D, item infin O III 1 A, partic N VI 36 D², VIII 38 D, P VI 51 E, P II 96 EV, ἈΝΔΑΝΗΝ pap Alcm III 20. Editores cum indicativum aor temp exasperare audeant (nisi qui declinantes periculum Φάδον scribunt; solus Ty Mommsen² lenit), cur infinitivum et participium leni spiritu pronuntiare malint, obscurum (sed v Boeckh n cr 454).

ἀνία (ἀν. P IV 18 V; ἀν. omnes P V 32, I I 15, II 22) 10 et ἀνίοχος (ἀν. P V 50 pauci dett, N VI 66 D) intacta relinquere satius duxi.

ἄλιος, ἀέλιος. Nominis veriloquium cum *caFέλιος (sol) 11 quam *ἀFέλιος (ex αὔωσ, ἠώσ) fuisse probabilis sit, in dorica poesi asperum spiritum exspectamus. Nec movent dubitationem aut voces iunctae ἀντήλιος, ἀπηλιώτης (Lobeck ad Soph Ai v 805) aut synaloephae spiritu neglecto ἄ(ι)τ' ἄλιον Alcm pap II 7 (parth 41), ὑπ' ἀλίωι epigr coreyr 185, 16 Kaib. Et Pindari codices ut in voce quadrisyllaba spir asp ignorant, ita in trisyllaba aspirationi

favent: $\acute{\alpha}\lambda$ - O II 32 *BEV*, II 62, III 24 *BE^uV*, XIII 37 ($\tau\acute{\alpha}\lambda$. B), N IV 13, VII 73 (adde fragm 133 a Platone servatum), nisi cum solutam formam exhibent pro contracta (O I 5, II 32, III 24, I V 1); trisyllaba forma leni spiritu ornata quater exstat: $\acute{\alpha}\lambda$ - O II 62 *CFN^{ac}QS*, III 24 *DF^{ac}Q^a*, XIII 37 τ' $\acute{\alpha}\lambda$. *FGH^aQV*. Semper $\acute{\alpha}\epsilon\lambda$ - scripsit Ty Mommsen (fr 133, 2 $\acute{\alpha}\lambda\iota\omicron\nu$ intactum relinquens), quem secutus est Christ. Bergk adeo non constitit sibi, ut in eodem carmine (O II 32. 62) primam cretici pedis sedem modo $\acute{\alpha}\epsilon\lambda$ - modo $\acute{\alpha}\lambda$ - syllaba expleri iuberet vel invitis libris non contemnendis *BE* et utroque loco et O III 24 $\acute{\alpha}\lambda$ - exhibentibus. Ego Pindarum psilosin una cum soluta forma ab epica poesi mutuatum esse ratus (mensuram non item, nam $\acute{\alpha}\epsilon\lambda$ - novicium videtur) aut $\acute{\alpha}\lambda$ - (dorice) aut $\acute{\alpha}\epsilon\lambda$ - (aeolice) edidi, etsi ne Sapphonem quidem a contractione ($\varphi\acute{\alpha}\omicron\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\iota\omega$) abhorruisse constat. Papyrus Bacchylidea nuper in lucem protracta aut *AA*- aut *AEL*-, nunquam *AEL*- exhibet.

- 12 $\acute{\alpha}\rho\mu\alpha$. Casu factum esse in tanto librorum consensu arbitror, ut semel scriberetur $\acute{\epsilon}\nu$ τ' $\acute{\alpha}\rho\mu\alpha\tau\alpha$ P II 11 *C^{ac}DGV* ($\acute{\epsilon}\nu$ τ' $\acute{\alpha}\rho\mu$. *CP^c*, ut $\acute{\epsilon}\nu$ τ' $\acute{\alpha}\mu\epsilon\rho\alpha\iota\varsigma$ P IV 130 *CV*); cf etiam $\acute{\alpha}\rho\mu\epsilon\nu\alpha$ O VIII 73 *ABCDV*, $\acute{\alpha}\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\varsigma$ N III 58 *BV*.
- 13 $\acute{\epsilon}\lambda\iota\kappa\omega$ cum derivatis ($\acute{\epsilon}\lambda$. O IV 2 *V*, ex $\alpha\lambda$. *C*; $\acute{\epsilon}\lambda\iota\kappa\omicron$ - P IV 172 *BE*; $\acute{\epsilon}\lambda$. omnes P VI 1, N VI 55, I VIII 15) leni spiritu pronuntiandum esse mihi quidem non persuasit Frid Blass in Kühneri gr gr⁸ II s v allata inscr att $\kappa\alpha\tau\epsilon\iota\lambda\acute{\iota}\xi\alpha\varsigma$.
- 14 $\acute{\epsilon}\pi\acute{\alpha}\mu\epsilon\rho\omicron\varsigma$ quod est in libris P VIII 95 invohere I VII 40, fr 157 non sum ausus, nec magis $\acute{\epsilon}\pi\alpha\mu\acute{\epsilon}\rho\iota\omicron\varsigma$ quod traditur fr 182 (Aristid) invitis libris scribere N VI 6; $\acute{\epsilon}\varphi\acute{\alpha}\mu\epsilon\rho\omicron\nu$ exhibet pap Bacch III 73.
- 15 $\acute{\epsilon}\pi\iota\acute{\alpha}\lambda\iota\alpha$ quod Pindaricum esse diserte testatur schol Harl λ 308 laudato Pind P IV 89, invitis libris ibidem reposui suadente Schneidewino; cf Herodn II 514, 11, Meineke hist com gr 152, Giese aeol Dial 356, Kretschmer gr Vaseninschr 60. 229, Wilh Schulze GGA 1897, 876.
- 16 $\acute{\epsilon}\rho\gamma\mu\alpha$ restitui suadente Hermanno opp I 260 invitis plerumque libris optimis (θ' $\acute{\epsilon}\rho\gamma\mu$. N I 7, $\acute{\epsilon}\varphi'$ $\acute{\epsilon}\rho\gamma\mu$. I I 47; sed $\acute{\epsilon}\rho\gamma\mu\alpha$ N IV 6 *D*, 84 *D* [$\acute{\epsilon}$ *B*], VI 34 *V*, VII 49 *B*).
 $\acute{\epsilon}\iota\gamma\gamma\omega$ retinui, quamquam H appictum exstat in tabb Heracll; sed cf Boisacq diall dorr 114—17.
- 17 $\acute{\epsilon}\varsigma(\theta)\lambda\omicron\varsigma$. De spiritu (in inscr semel H exaratum legitur [arcad] 1204, 4 Coll) nunc quidem constat; item de consonantismo (advertas fere congruere *AV* et *BE* $\acute{\epsilon}\kappa\lambda\omicron\varsigma$ exhibentes), quem Pindaro peculiarem

fuisse opinatus est Bergk³ ad O II 19 (cautius paullo idem ad Sapph fr 51, 4), Bacchylidi quidem non minus quam v c iambographis displicuisse e papyro Britannica colligas. Hermannii inventum ἐθλόσ (opp I 251), cui subscripsit Ty Mommsen 1864 suppl 18, nunc quidem explosum est.

ἰσθμός (quod ad ἰέναι, ἰσθόσ revocare solent etymologi) spiritum asperum assumere non videtur ante med saec a Chr V, assumit autem in vulgari hominum sermone (Meisterhans³ 66, Kretschmer gr Vaseninschr 158). De hiatus ante ἰσθμός obvio vide § 7.

ἰσμηνός exasperandum esse non solum boeoticis inscr (581. 19 691 ... Collitz), sed etiam attico quodam vasculo perantiquo docemur (Kretschmer gr Vaseninschr 50. 228).

οὔνεκα (-κεν). Et superstitiosa quadam traditae (O XIV 17, 20 P IX 93, N IV 20 in *BD*, non item in *V*) prosodiae veneratione adductus et propter psilosin in crasi τοὔνεκα obviam οὔνεκα edidit Ty Mommsen (cf suppl 199), et fuerunt quibus persuaderet. Sed quem ad modum τοὔνεκα vocabulum epicum ex τοῦ et ἔνεκα (psilosi aeolica) conflatum esse constat, etiam οὔνεκα coniunctionem epicam (= quapropter) adverbio attico (= propter) vetustiorum (Meisterhans³ 177) vulgo (EM 641, 44) recte ad οὔ ἔνεκα (vel ἔνεκα) revocari censeo. εἴνεκεν pro coniunctione usurpatum Pindaro (I VIII 33, item ἔνεκα N IV 87) propterea tribuere, quod eundem usum in Callimacho (fr 287 O Schn) Apollonius 239, 3 B Schn et Ammonius differ voce 106 vituperaverint, pravi iudicii est.

α : η. Hyperdorismi in omnibus utriusque recensionis libris 21 exempla quae quidem certa sint non multa deprehenduntur. Certissimum videtur unum: ἀχύμιον O II 32 (adde ἀχύμιον P IX 22 Vatt) cll Ἠχύμιος nom propr inscr Delph 1789, 4 Collitz, Ἠχύμιον Meccarία, γυνὰ δὲ Νικαίου IGIns I 517 [Rhod]. Reliqua in variandis verborum suffixis versantur, velut πεποναμένον P IX 93 (Hermann opp I 259, Boeckh n cr 470, Ahrens d d 148); quod enim afferri solet testimonium lapideum ΑΠΟΝΑΦΕ (4523 Collitz), valde lubricum, nec plus valet quod Hephaestio (p 25, 2 W) ex Sapphone laudat ἔξεπόνασε (98, 3 B⁴), cum idem (27, 7) Laconibus κίνατον tribuat; immerito in suspicionem vocant formam ποινήη in epigr coreyr pervetusto (179 Kaib, 3188 Coll). Tertium exemplum: φώνασε O XIII 67, N X 76; nam ut verbi quod fuisse autumant φωνάω vestigium nullum praeter Pind aut Theocr (II 108), ita φωνέω in ipso Pindaro cunctis suffragiis traditum P IV 163. 237, I VI 51; cf Bacch fr 5, 5 K (8 B⁴). Quartum: ἐδινάθην P XI 38 (ἐδινήθην *B*) cl ὠκυδινάτοισ I V 6 *BD* (sed

ἰπποδινῆτων Bacchyl V 2). Videntur autem φωνάω, δινάω Theocriteae aetatis hyperdorismi esse e φωνά, φωνάεις, δίνα, δινάεις expressi. Quintum γεγεν(ν)αμένον O VI 53, quoniam a verbo γεννάω derivasse librarii (A) videntur, in censum non venit.

Grammaticorum quorundam aut librariorum potius quam paradoxos hyperdorismi notatu digni hi videntur esse: Ἀμφιάραος passim (v. infra), μάλων O VII 80 A, ἔμμενον O X 33 B, ἔρωα P III 7 B, θακάμεναι P IX 62 B, ἀπονοστάκαντος N VI 50 BD [V non exstat], ὑμνάσαι I III 7 BD, θάκομαι I I 3 D, τιθάνα P I 20 C, μᾶτιν O XIII 50 NO, ἀφθόνατος O XI 7 E', ἀναριθμοῖται O VII 25 tres Thomm, δοναθεΐσα P VI 36 Tricl; quibus adde τήνω pro κείνω in uno cod M scriptum P III 75.

Quae cum ita sint, in hyperdorismi ratione admittenda magnam cautionem adhibeamus oportet. Intacta igitur reliquimus: πολυμάλω O I 12 (cf nott cr), ἄμερος O XIII 2, P I 71, III 6, N VII 83 (θαμερᾶ B, θεμ. D), IX 44, I III + IV 75 (quae obstare videntur, tab Her [4629 Coll] I 172, Isylli in hexametro ἡμερόφυλλος [3342, 20 Coll], orthographia inscr ion [p 49 Bechtel], mea quidem sententia ad quaestionem absolvendam parum valent; Bacch XI 39 prima vocis syllaba periit), θεόδματος O III 7 (AV et DE), VI 59 (vett omnes praeter O), P I 61 (boni omnes), item νεόδματος, εὐδματος (ut θεόδματος constanter pap Bacchyl); ad eandem radicem *dam* tres notiones: *siemen*, *sähmen*, *simmern* ingeniose referebat Ahrens d d 149, kl Schr I 554; aliter paullo δόμος *das Unterworfenne, Bereich der Herrschaft* Prellwitz etym Wb 78.

- 22 Ἀμφιάροχος. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ $\bar{\alpha}$, Ζηνόδοτος διὰ τοῦ η schol Harl o 244. Cum Aristarcho faciunt O VI 13 AC (*C^{ac}* et *C^{ae}*), P VIII 56 D, I VII 33 BD, denique codd Athen IV 172^e (Stesich fr 3 B⁴). Zenodoteam lectionem librorum Pindd auctoritate egregie stabilitam (O VI 13 Vatt c plerisque Ambr, P VIII 56 V c melioribus Vatt, N IX 13. 24 BD) tutati sunt Hermann opp I 258, Boeckh kl Schr V 325, Schneidewin (ex ἰαρηf- ed 1843 add), Jak Wackernagel KZ 27 (1885) 265, Kretschmer gr Vaseninschr 32. Acutissime Bergk formas quadrisyllabas quae metro flagitantur N IX 13. 24 a nominativo Ἀμφιάρος (EM 175, 33 = Herodn II 850, 21 L) repetendas esse coniecit. Et Ἀμφιάρη quidem in libris est 24; sed Ἀμφιάρην accusativum vereor ut satis tueare ell formis arcadd ἰερής (cypr 33, 1 Coll), τὸν ἰερήν (Otto Hoffmann gr Diall I 23. 253) aut atticis Πηλής Προμηθής Kretschmer gr Vaseninschr 192, Meyer gr Gr³ 419 cum accusativis heteroclitis

Σωκράτην τριήρην: fuisse Ἀμφιαρεύς arbitror, ut eadem fere quae inter ἀρχιέρεως et ἀρχιερεύς ratio intercedat inter Ἀμφιάρηος et Ἀμφιαρεύς. Plura et fortasse meliora Brugmann praebet Indogg Forsch IX 1898, 371.

Εἰρήνα. Forma εἰράνα in libris non legitur nisi O XIII 7 28 CO, P IX 23 V, qui idem liber et O XIII 7 et N I 69 η praestat; vulgo tribus his locis εἰρήνα traditur (= εἰρ]ήνας Alcμ pap 91). In vocis veriloquio enucleando qui a stirpe Φρα- proficiscuntur, eis quod et in lyrico et in vulgari sermone (velut inscr cret Caueri del² 117, 9; 130, 12) praevallet εἰρήνα ex epica videtur poesi fluxisse, qui a Φρη-, ad nominum doricorum in -άνα desinentium rationem (ε)ἰράνα depravatam esse arbitrantur; et duas antiquitus fuisse stirpes statuit Ahrens Phil 38 (1878) 397 [kl Schr I 323]. In Pindaro nunc potiori librorum lectioni obsecuti edunt εἰρήνα e Ty Mommsen.

Μῆδειοι. Μῆδοι P I 78 libri vulgo, Μῆδειοι E recte. 24 Fuisse genuinam formam Μῆδοι ex inscr cypr (60, 1 Coll) didicimus, Μηδεῖους tamen ad Μῆδειαν assimilatos esse crediderim et Hes theog 1001, Usener Göttern 161; nam adiectivi haec forma insolita: τὸ Μηδικόν Aesch Pers 791.

In his igitur tribus nominibus libri aut omnes aut meliores ἦ recte exhibent. Nunc priusquam de ἦ perperam tradito verba faciamus, pauca de nominum quorundam origine videntur esse praemittenda.

Ἀσκληπιός. De nominis vocalismo (Ἀσκληπ. Boeckh, Her- 25 mann) nunc quidem ex inscr epidaur (3324. 3325¹⁰⁸ Coll, Ath Mitt 20, 20), trozen (BCH 17, 90) boeot delph thessal aeol satis constat; de veriloquio ab αἴγλα non seiungendo Wilamowitz Isyll 93; de accentu (Ἀσκληπίος Boeckh n cr 455) Herodn I 123 L.

Σαρπαδῶν et Ζάτας e marmore olim Farnesiano, nunc 26 Albano (IG Sic Ital 1293 A 82. 89) laudavit Ahrens d d 144. 139, recipere Pind P III 112, IV 182 nemo est ausus; certiora videlicet testimonia requirunt. Analogiae rationes si spectas, Σαρπαδῶν satis certum videtur; nam cll Καλχαδῶν et quod similiter ac Σαρπ. non herois solum, verum etiam locorum [hominumque?] graecorum nomen fuisse constat Ἀνθαδῶν, nec de veriloquio ad κάρπος = κιβωτός, εὐλίνοσ οικία (Hesych) revocando nec de vocalismo nimis dubitabis. Ζάτας (Ζήτησ) paullo difficiliter videtur ad expediendum; nam ex Ζα-άφτας vel propterea derivari nequit quod άω verbum noviciae procul dubio originis est; Ζα-άφτας autem ion-att

- ζήτηρ, dor ζήταρ fieri oportebat. Quid quod Ζητήρ (Ζεὺς ἐν Κύπρῳ), Ζήτηρ est apud Hesychium (Otto Hoffmann gr Diall I 228, Prellwitz etym Wb 110)? De ionico glossarum vocalismo cf Ἐνδηϊδες· αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ et Ἐνδαΐς Pind N V 12, Bacch XIII 63.
- 27 Ἄλκμᾶνα quod traditur Sim 8, 3 apud Lucianum (de Pind codd infra § 31) cum adiectt ἀλκμαῖος, ἀλκμαρές (Hesych), item cum Alcma(o)nis, Alcmánidarum, Alcménoris (Apoll'd bibl II 17 W), Hippalemi nominibus (Ἴππαλκμων [schol Pind O I 144 vulgo, scholl Ven B 494, vas Beroll 1655 Furtw] plerique Ἴππάλκιμον aut Ἴππαλμον fuisse putant sec Diod IV 67, 7, Apoll'd I 113 W, schol Pind l 1 cod C) ad substantivum intermortuum *ἀλκμά revocandum esse probabile videtur cll Meccána: μέσ(σ)α (Herodn I 330, 35 L), Μυκάνα (-ᾶναι): μύκα (= μύκησις Hesych), Πελλάνα: πέλλα (multra), Κυλλάνα: κυλλά (κοίλα Lobeck path I 354; an a κύλλα 'catula'?), Πειράνα: πείρα (an a πειρά· παρὰ τὸ πείρειν schol Aesch choeph 860?), Κυράνα: κόρα (Bechtel Gött Nachr 1890, 37; an a κύρα 'domina'? cll Studniczka Kyr 134—151, Wilh Schulze ap Ern Maass Herm 25, 408 n), Ἀνθάνα (Herodn I 331, 20): Ἄνθα(?). Equidem Ἀλκῆναν fuisse (Herodn II 288, 4) quam Ἀλκμήναν facilius crediderim cll Ἀλκεύς, Ἀλκ(ε)ίας, Ἀλκῆν; nam *Ἀλκμεύς, *Ἀλκμέας, *Ἀλκμήν voces prorsus inauditae. Ἴσμῆνα et Ἴσμηνός (Ἴσμειν. boeot) obscurae originis nomina (ab ἐσμός, *Ἐσμαγέτας, *Ἐσμόκριτος? cll ἰστία, πριγεῖες) omnino procul habenda; item urbis nomen Μυτιλήνα (a μύτιλον· ἔσχατον quod vulgo repetunt; an a μύτις· ἰχθὺς θήλεια κτλ ap Hesychium?). Aliud vocis Ἀλκμᾶνα veriloquium requirenti utrum pleonasmi (τοῦ ᾰ, τοῦ ᾤ) an syncopae (τοῦ ἰ) ratione uti malit optio dabitur sec Herodn II 247, 22 L.
- 28 Γαρυόνας. Geryonis nomen quod a verbo γαρύειν nemo segregabit Γαρυφόνης scriptum invenitur in vase quodam chalcidico, de quo Kretschmer gr Vasensinschr 62 ss.
- 29 De νάποινοσ constat e gl Hesych νάποινοσ· μάταιοσ. Idem ratio evincet, sive ν-ηλ(ε)ήσ contuleris (ἀν-άποινον: ν-ήποινον Hom), sive νη-πενθήσ, νη-κερδήσ, νῆ-ισ (etsi νῆιν ionizat Bacch V 174), ad quae explicanda νῆσσᾶ (*νᾶτῖα): *antis* litav adhibet Brugmann Gramm² 41. Intactum νήπιοσ reliqui ut glossam epicam veriloquio doricis quidem poetis obscuro; cf § 33 et n cr O VI 62. De νῆριτοσ n cr O X 25.
- 30 Denique de καύχημα I V 51, καναχηδά N VIII 15 quid statuendum sit dubitant, illud ad καυχέομαι (Ahrens d d 133), hoc

ad *καναχέω* revocari posse dictitantes. Verum enimvero a librariis *καύχημα* quam a Pindaro ipso (*καυχᾶσθαι* O IX 38) ad *αύχημα* nomen vulgare (Pind P I 92, ubi *καύχημα* rursus *V^{ae}?PQ*) assimilatum esse probabilius est; *καναχηδά* autem cur a verbo derivato potius quam a nomine primigenio *καναχά* (cl *σφαιρηδόν*, *ἀγγελιδόν*) repetendum esse videatur obscurum.

Omnino libri nostri in $\bar{\alpha}$ dialectico observando mirum quantum 31 dissident: P III 6 (metro dactyloepitritico) Ἀκκλαπ. *CV + BD*, Ἀκκληπ. *E c dett Vatt*, N III 54 (metro aeolico) Ἀκκληπ. omnes (*BDV*), unde utrum P voluerit non liquet. Alcmenae nominis in dactyloepitritis tantum occurrentis terminationem *-άνα* testantur P IV 172 *BD* soli, IX 85 *B* solus, septem reliquis locis *-ήνα* libri consentientes, nisi quod O VII 27 *CM*, fr 172 codd Eurip *-ήνης* praebent ionismo manifesto; item in dactyloepitritis: Σαρπηδόνα P III 112, Ζήταν IV 182, Μυκηνάν 49, Γηρούνα I I 13 omnes (*BD*), fr 81 codd Aristidis, Ἀθηναία O VII 36 omnes boni [praeter *C^{ae}, G?*], N X 84 *B*, Λημνιάν P IV 252 Ambrr, Τληπολέμου O VII 77 *ACN* (sed *Τλαπ.* 20 eidem libri c ceteris), Εὐφημος P IV 22 omnes boni praeter *B* sed *Εὐφαμ.* ib. 44. 175. 256 omnes, item νήποινον P IX 58 omnes (*V c Vatt*), item ἡμέραις N IX 42 omnes (*BD*), ἡμέρα O XIII 39 *BE c* Ambrr, item μελιθήα P IX 37 *V + DGIPQRU*, fr 166 codd Athen, item *σιδηρίταν* N V 19 omnes (*BD*), *σιδήρου* P IV 246 Ambrr + *PQR*, in eodem versu *πληγαί BV*, item *στηλάν* O III 44 duo optimi (*AB*), *μηχανάν* P III 62 Ambrr (= 109 *C*, O VI 67 *BC*, VII 25 *A*, P IX 92 *DEUV*), item *μητέρα* O VI 100 *ANO*, Δάμητρα 95 *A*, ἀληθείας I II 10 *BD*, κηρύξαις I III + IV 43 *BD*, μήνυε O VI 52 *C*, μηνύει N IX 4 *D* (cf P I 93, I VIII 55, Bacch X 14), δύστηνον P IV 268 *E*, ἀλαλητός P I 72 *CE*, item *παπτήνας* P IV 95 omnes, *προσηύδα* ib 119 omnes, *κυλῆσα(ι)ς* P XII 16 omnes, sicut *νικής*. ib 6 *EV*, I V 10 *D*, P IX 73 *BE*, N X 24 *B*, *αὐδής*. N X 89 *D*, *καναχηδά* N VIII 15 omnes (*BD*), item *καύχημα* I V 51 *BD*, *αἰχηγάν* O XI 19 *DGMPQRUV*, *αἰχηματήν* ibid *E*, denique *της* N IX 53 *B*.

Ac ne quis aeolica carmina alia condicione uti suspicetur: 32 Γηρούνα fr 169 codd Plat, Ἐπιμηθέος P V 27 Pindari omnes, item *π(ο)τηνός* 114 (retin Ty Mommsen), ἠνίξαιτο P VIII 39, κήδος (κῦδος) O I 107, *δημηγέα* (*δημηγυρ.*, *δμηγερ.*) P XI 8, *θήξα(ι)ς* O X 20 omnes, *Μνημοσύνας* N VII 15 *BD*, *μνημήϊ(α)* P V 49 Vatt praeter *D*, *εἰργασάμην* I II 46 *BD*, *ἀπρήκτων* I VIII 7 *BD* ($\bar{\alpha}$ *D'*), *σιδηροχαρμάν* P II 2 *E c* Ambrr, *σιδήρου*

O X 37 Ambrr, κακηγοριάν P II 53 Vatt, ἀληθῆ O I 28 omnes praeter duos Ambrr (FN), ἀληθείας O VIII 2 BG c duob Ambrr (CN), ἔξαιφνης IX 52 omnes praeter duos Ambrr (AC), ἔκηλος 58 C, θνησκόντων IX 35 BN, θνήσκοντι X 90 C, πέπηται P VIII 73 E, εὐνομίην P V 67 QRS (quod placuit Mommseno).

- 33 Bacchylidi quae quibus rationibus condonanda esse videantur (Ἀλκμήνιος ἐπίζηλος πολύζηλος πολυζήλωτος ἐπικκήπτων κυβερνήτας λησταί παραπλήγη παρηίδων) fusius exposui Berl philol Wochenschrift 1898, 868 ss. Sed ut Cei poetae sermonem ad Pindaricam dialectum exigere temerarium est, ita quos ionismos communi poetarum usu (cf quae de Θρηϊκιος docet Hermann ad Eur Alc 976 [ed Monk]; de νήπιος supra § 29) pervulgatos esse contendendi nequeat — an Ἀλκμάναν, Γαρυόαν, Ἐπιμαθέα Doriensium choros suo Marte canere potuisse negas? — a vate certe Thebano Δωρίαν κέλευθον ὕμνων incedente abiudicare aliquando ne cautiore quidem dubitabunt.
- 34 α: ε. Dorico adiectivo ἱερός quae respondet forma vulgaris ἱερός poetarum usu sancita erat, ut regem ipsum Ζαθέων ἱερώων δμῶνυμον proprio exui nomine necesse esset. Similiter quam Ἄρταμιν intus domique precabatur poeta chorum suum Ἄρτεμιν vocare iussit. πιέζω (passim) et χέραδ(ος) (P VI 12 libri et EM), quamvis ἐπίαζεν ap Alc 44 egregio Herodiani II 949, 23 testimonio confirmetur et χάραδος sit in tabb Heracl, retinenda duxi. De forma κκιαρός (κκιερ. O III 14 A, 18 CNO et D, fr 129, 3 Plut codd vulgo) Pindaro reddenda nulla inter vv dd dissensio. χλοαρόν restitui P IX 38. φρασίην invitis libris P III 59 scribenti Boeckhio omnes oboediverunt, ibidem 68 τάμνων Tychoni Mommsen nemo praeter Ed Boehmer. In verbis τρέπω (ἐπιτραπῶ in tit cret Cauer² 116, 21), τρέφειν (τραφ. P II 40, IV 115, I I 48 B, VIII 40 BD; sed τρεφ. O I 112, X 95 et θρεψ. passim omnes codd), στρέφειν, τρέχειν (τραχ. P VIII 32) a vulgatis lectionibus discedere nolui. Bacchylidis papyrus Londinensis et ἱερός, ἱερών, Ἄρτεμιν, τρέφειν, θρέψαι, στρέφειν confirmat et τάμνε XVII 4, τάμνων V 17. Item adiectivo Pindarico γελανῆς P IV 181 (O V 2) respondet verbum γελανώω ap Bacch V 80.
- 35 Scripturae ἰθύνω vestigia quamvis tenuia seruarunt scholl O VII 33 (56) ἰθύνειν καὶ ὄρμάν (εὐθύνη in carm contextu B) et O XIII 28 (38) ἰθυνε. Lectiones D² ἠθυπομπός in paraphr N II 7 (9) et ἠθείας N I 25 haud in magno discrimine pono propterea quod idem librarius ἠ pro εὐ exaravit N I 32; sed cf lect Med Aesch Pers 773; Bacch XV 54. Vocabuli mere ionici forma ἰθύει

fr 234 occurrente in hac quidem quaestione vix quidquam discernitur.

πέτομαι. Soloecae formas πέταμαι, πέταται all antiquitus 36 iam in carminum graecorum contextus immigrare coepisse docent cum vv II X 143. 198, Ω 345, tum schol X 198; in Pindaro bis traduntur omnibus libris consentientibus, P VIII 90, N VI 48, quas correxi praeeunte Aug Nauck Mél gr-rom V 182.

ἐθέλω, θέλω. Boeckhio θέλειν Pindaricum esse neganti (n 37 cr 439, kl Schr V 391, ut Homericum esse negaverat Aristarchus A 277. 554, o 317) oblocuti sunt Hermann ap Heyn 1817 III 394, Ahrens kl Schr I 77, Ty Mommsen suppl 36; profligavit quaestionem Bacch III 64, V 135, XIII 18, XVII 41. 69, si modo fuit quaestio; nam aphaeresis quidem per quam θέλειν in ἐθέλειν corrigi interdum posse videbatur, vocativis ὄναξ, ὄνασσα, ὠπολλωνιάς, ὠριστόμενες, ὠρκεσίλα (quas crases potius esse perspexit Boeckh de metr 290, n cr 413. 470; cf Ahrensium kl Schr I 76, Alb Lucium diss Argentorr IX 390) omissis in Pindaro statuenda est nulla. ἐκείνος et Pindaro et Bacchylidi ignotum.

περιφώσιος? Vocis origo obscura; quam a *περιεόντιος 39 repetere cum aliis rebus tum constanti $\bar{\omega}$ prohibemur. Ac Pindarus cum ante vocales \bar{i} eliso περ-, ante consonas περι- scribere soleat, retento \bar{i} nisi omnia fallunt περιφώσιος esse vult, ut sit 'is qui ceteros quasi protrudit atque submovet'. Utut est, ante vocales Pindarum περ(ι)- elisisse cum ell O VI 36, P IV 265, P III 52, N XI 40, fr 314, tum inde colligo, quod N III 33 ὄναξ ὑπέραλλον αἰχμῶν ταμῶν novare quam περίαλλον scribere maluit. Unde ὄν <τε> πέραλλ' ἐτίμασε Λοξίας conicio P XI 5.

ἦρα. Particulae ἦ ῥα, ἦ ἄρα, ἦ ἄρ, sive interrogantis 39 sunt sive asseverantis, ut Π 750, ω 193, T 56, apud Homerum semper in fronte sententiarum positae sunt. Apud Atticos poetas ἦ ῥα raro traditur (Aesch Pers 633 D⁵ [ἄρ'? Kirchhoff], Soph Ai 172. 954; solent autem Attici ex ἦ ἄρα per crasin ἄρα facere (Apoll de coni II 490 B, I 223—24 RS, Ahrens kl Schr I 60, cui nunc quidem periti omnes adstipulantur), Aeoles et Dorienses ἦρα, Alem 61 (Apoll l 1), Sapph 102, Alc 94, Collitz 217, 4 (Wilh Schulze qu epp 472, 2); item papyrus Bacchylidea V 165. Apud Pindarum in principiis sententiarum ἦ ῥα (ἦ ἄρα) et traditur et editur (in interrogatione I VII 3, in affirmatione P IV 57, XI 38), mediis in sententiis ubicunque trochaeus requiritur, ἄρα quod est in libris a Boeckhio in ἄρα mutari solet, omnibus plau-

dentibus (cf etiam Hermann Arist nubb 142. 1028), nisi quod ἄρα et ab epicis et a lyricis poetis abiudicavit Wilh Dindorf in lex Aeschyl p 40, recte hoc quidem; quamquam ('κοινότερον' Apollon 11) ὡς ἄρα, τῷ δ' ἄρα, τίς ἄρα dixisse fertur Archil 86, 2; 89, 5; 95. Libera igitur Pindarum vocalismo illo si non ionico at certe attico scribens aut legens ἦρα O VIII 46, P IV 78, N V 30 (ubi v n cr), I VI 55 (n cr), VIII 59. Nam quod a poetae manu profectum erat ἦ_ἄρα, Atticos homines quique ex eis pendebant et voce et litteris ἄρα expressisse consentaneum est; cf δ' ἀμφοτέρωθεν quod est in libris O XIII 99.

40 ὦν ex ἦ_οὖν natum esse docuit Ric Meister ad Herodam Abh Sächs Ges Wiss ph-hist Kl XIII 1893, 867, unde cum in μὲν ὦν, οὔτ' (μήτ') ὦν, αἴτ' ὦν, γὰρ ὦν constare sibi Pind videatur, dubito an ἐμὲ δ' οὖν καὶ O III 38 restituendum sit ad normam loci non absimilis ἐμὲ δ' οὖν τίς ἀοιδῶν κτλ P IX 103. εἴτ' οὖν et ἐμοὶ μὲν οὖν exhibet pap Bacch XIX 29. 37.

41 καὶ ἐν, κᾶν I III + IV 43 κείν B, κῆν D (eandem lectionis varietatem praestant codd Stob Sapph 68, 3, ubi nescio quis κῆ ἐν Ἀἶδα δόμοις intellegi voluit); edunt κᾶν sive κᾶν Boeckh (Hermann opp I 254, Jahrbh class Phil 33, 1841, 256), κῆν Bergk (idem κῆE coni P III 113, 'κῆκ sive malis κᾶκ' P XI 18), item κῆν Wilh Schulze qu epp 202 n 1, κείν Mommsen (idem κᾶν coni O VIII 78, XIII 107, N I 79), quem secutus κείν e Pindaro affert Lucius diss Argentorr IX 383, per errorem opinor, cum 371 n idem Pindaro κῆν vindicare videatur. Recentioris aevi epigrammata passim κῆν exhibent, ex quo tempore καί- et κῆ- idem fere sonare coeperat (Wilh Schulze qu epp 472). In Pindaro igitur quod cod optimus B praestat κείν manifesto absurdum, alterius codicis (D) κῆν exhibentis in Nemeis praesertim aut Isthmiis non magna est auctoritas. Est autem crasis in η facta Doriensium, in α Aeolum; nam quod in Theocriti carmine aeolico traditur η ex doricis carmum velut VII 50 inuictum videtur. Iam Pindarum si cum Doriensibus et Alcmane α + ε in η contraxisse constaret (de νίκη ad N V 5), κῆν miscuisse crederemus: nunc eum cum Lesbiiis poetis quam cum Alcmane (74^b3 ap Ath 110f) fecisse probabilius erit. κῆσαοκόν (= καὶ ἰσαοκόν) edidi N III 34 praeeunte Ahrensio (κῆσαοκόν); cf Alb Lucium diss Argentorr IX 362. 373 Crusium praef Babr p LVII. Item καῖπερ (καὶ περ- Ahrens) N IV 36, quod ad καὶ αἶπερ revocaverim cl αἶτε P IV 78.

42 Vocales pronuntiatione contractas a Pindaro ipso separatim plerumque discriptas fuisse, non ΕΦΑΨΕΙ sed ΕΦΑΨΕΑΙ, non

ΟΙΔΑ sed ΑΟΙΔΑ (Boeckh kl Schr V 343), et per se probabile et codicibus nostris confirmatur:

ΑΕ: etiam metro syllabam requirente ἀεθλ- exaratur in bonis libris nisi quod ἀθλοφόροις O VII 7 Vatt soli, item εὐάθλου I VI 3 (BD), qui eidem ἀθληταῖσιν praebent metro refragante I VI 72 (emend Bergk). φαιρνόν retinui O VII 67, φαξιμβροτος restitui ib 39 cl Hes theog 958, Bacchyl XIII 95 (XII 128 Bl). ἀερύη an ἀερύη Pindarus O XIII 81 (infra § 67) cecinerit dubito. ΑΟ: Ἰαολκοῦ scripsi P IV 77 cll P IV 188, N III 34, IV 54 (V); vulgo (Boeckh n cr 576) Ἰαωλκός fuisse putant. κάος edidi (δc libri, cūc Emperius) P III 106 (cll καόφρον Bacchyl XIII 153, ΣαΦοκλέφης inscr cypr XXVIII Sayce [Meister Diall I 188]), Σαοκλείδα' N VI 21. De ἀοιδαῖς N XI 18 infra § 86. ΕΑ: vulgaria sunt Κτεατόν O X 27, πολυκτέανον 36 (quod displicuit Hermannō), βασιλεα N I 39, βασιλέα O XIII 21; quibus adde νεαρός P X 25, N VIII 20. De Πυθέα infra § 47. εὐκλεέα dubitanter scr P XII 24 (de εὐκλεία ad N VI 29). ΕΟ: traditur eu in verborum terminationibus δέκευ passim, συνέθευ P XI 41, καλεῦνται fr 133, 5 (Plat; cf gramm Meerm Greg Cor 659); manifesta interpolatione ἐθάμβευ N III 50 BDV. εὐ exaratum est in genetiuis P I 79, X 3, I V 33, (Πηλέος) VI 25, item epigr Panticap saec a C IV 773, 3 Kaib, pap Bacchyl III 7, IV 13; unde Ἀριστοφάνεος reposui N III 20 (-ouc Vatt, -euc V); quamquam de céo: céυ constare videtur O XIV 18, N VIII 46. Adde Κρεοντίδαν N VI 40, πνέον P IV 225, νεομηνία N IV 35, θεόμοροι O III 10 (cl infra § 55). ΟΑ: χλοαρόν scripsi P IX 38 (χλιαρόν boni, recep Tricl, χλαρ. PQ, recep Mosch); item Ὀαρίωνα N II 12 (neque enim coalescunt ωα). ΟΕ: Ὀπόεντος O IX 58, ἀργεννόεντι P IV 8. ΟΟ: νόον P III 5. ΙΕ: ἱεράν O III 30, ἱερεα P IV 5, ἱερόν fr. 189. ἈΕ: φωνάεντα O II 85 omnes exc A, ποιάεντα N V 54, ἀλκάεντας O IX 72 A solus, P V 71 rest Bergk, αἰγλάεντα P II 10 rest Bergk, ἀργάεντα O XIII 69 et κνιάεντι I III + IV 84 rest Ty Mommsen. ΑΟ: Ἀῖδαο libri exhibent P III 11, N VII 31, βορέαο (ου) O III 31 Ambr, quas scripturas ut ex librorum ad epicum sermonem delabendi libidine profectas repudiavi cll Ἀῖδα O VIII 72, X 92, N X 67, Κρονίδα O VIII 43, Οὐρανίδα P III 4, διφρηλάτᾱ Ἄμφιτρ. P IX 81. Λαομεδοντιάν retinui I VI 29 (Λᾱομ. N III 36), τετραορ. O II 5, P X 65, I III 17 (τετρᾱορ. P II 4, N IV 28; τετράοροις N VII 93; de vocali correpta cf ducāης, δύκερις, ὑπερεφής, Schulze qu ep 27. 68). προπραόνα scripsi N VII 6; de κοινα(ο)νία ad P I 97.

- Denique ἐπηετανόν retinui N VI 10; vocis veriloquium (αίφει?) mihi quidem dubium. De ηο, ηψ ad N IX 13. 24.
- 43 Ἄρσφόρος. Est I III + IV 42 ἄωσφ. in B, ἔωσφ. in D et schol B, ἄωσφ. Tricliniana lectio vulgo recepta, dubitante propter contractionem Hermanno, qui ἔωσφόρος proposuit ap Heyn Homericam formam (Ψ 226) nunc quidem explosam; ἄρσφόρος primus flagitavit Benfey WL I 27, probavit Ahrens kl Schr I (1845) 52, item (a glossis dubiis ἄεσ, ἄαεσ Hesych profectus) Bergk^{3.4} in adn, in contextu ἄωσφ. retinuit.
- 44 Ἄδος (ἀοὺς libri) N VI 52 et Πυθόϊ (πυθοῖ) I VII 51 Er Schmid restituit (cf Choerob Hort Adon 268^b, scholl Theodos canon I 310, 24 Hlg); Κλεόρος videtur fuisse N III 83 = fr 308.
- 45 Τροῖα. ἦροαε. ἦρόϊοε. Ut feminina in -ωε exeuntia, ita Τρώεε, ἦρωε cett ad stirpes correpta vocali revocanda esse inscriptiones testantur (ἦρο[οε] 3304 Coll, epigr πατροῖεε 13, ἦροῖκῶ 279, ἦρωα 774, 4 Kaib), tum dactyli epici (ἦρωεε) Z 303, (ἦρωῖ) H 453, θ 483, denique Pindarus casus obliquos et derivata nominis ἦρωε in arsi plerumque corripit P I 53, III 7, IV 58, N VII 46, fr 133, 5 et urbis Troiae nomen aut spondaice aut anapaestice metiens (cf Aristarch A 129). Τροῖα, Τροῖα scripserat Er Schmid, Τρώα, Τρωῖα scribere tutius esse duxit Boeckh (kl Schr V 303; cf Eust proem 16, 7 Ab), Τροῖα et, vel in vitis libris (velut N II 14), Τρωῖα Bergk; Τροῖα habet pap Bacchyl IX 46.
- πατρῴοε quattuor syllabas explens nunquam corripitur ap P; trisyllaba forma utrum πατρώοε (ab epico πατρῴοε Pind O II 35, N X 66) an πατροῖοε (ab antiquiore πατρόιοε) poetae Thebano sonuerit, in medio relinquam: πατρό(ι)οε certe (πατρώων N IX 14 BD, πατρώων N II 6 V¹) Pindaro non magis equidem imputaverim quam Euripidi; cf Ahrens KZ III 81, Io Schmidt KZ 27, 374, Meister Diall I 249, II 17, Wilh Schulze qu epp 22. 406.
- 46 Ἄλφροεε. ἀφνεόεε. Plenior forma Ἄλφροῖοε (Λ 726, Theocr 25, 10, ut Πηνεῖοε in adolescentis poetae carmine P X 56 [Πηνεῖοε IX 16]) non occurrit apud Pindarum; neque unquam media vocis syllaba longa flagitatur (de O VII 1 Ty Mommsen suppl 68: 69). Libri raro exhibent -ει-: O I 20 (= codd Plut qu conv IX 15, 2, metro brevem requirente), 92 A^{pc}, VII 15 (-ει- AM), VIII 9 NU, IX 18 Ambr et D^{pc} PQ (in synizesi, ut pap Bacch V 53, VI 3). Idem fere cadit in ἀφνε(ει)όεε (-ει- O VII 1 omnes praeter A, fr 122, 2 [in carminis initio] et 218, 4 Athenaei codd).
- 47 Αἰνέαε (O VI 88), Αὐγέαε (O X 28), Ἐρμάε (passim),

Ὀρρέας (I III+IV 90), Πυθέας (N V, I V. VI). Respuit Pindarus formas epicas Αἰνείας, Αὐγείας (cf B 624), Ἑρμείας; idem quem ad modum Ἑρμέας tribus syllabis ignorat, contrahit Πυθέα I VI 58; cf Πυθόδωρος Πυθοῦ, Πυθῆς Πυθοδώρου Ath Mitt VII 254.

οἰκούριος. P IX 19 quod traditur οἰκουριῶν in contextu 48 retinui metri inaequalitate (— υ υ — υ υ — —) admissa; οἰκουριῶν commentum Moschopuleum diu obtinuit hyphaeresi auxilio arcessita nescio qua (B ph W 1896, 221); οἰκοαρῶν coniecit de Wilamowitz (Herm 23, 1897, 261) cll χειρίρας, χαλκοάρας ap Pind, quibus nunc addas φρενοάρας adiectivum Bacchylideum (νεοαρδέ' ἀλωήν Φ 346 huc vocavit Curtius Grundz Etym s v ἀρδω, conferre praeterea possis ἐπιόσσομαι, ἐπιόσωμαι ap Hom), sed remanet dubitatio et de vocabuli inusitati notione (utrum domum quasi componentes an domui affixas dicamus virgines nobiles?) et de nominum I decl in -ας desinentium genere communi (Νεμεονίκης ψδῆ? schol inscr N XI p 333, 1 Ab; de ἀνδροδάμας, χαλκοδάμας infra § 85). Quod traditum est οἰκούριος notionem si spectas unice verum videbitur cll αὐλαρός (= αὐλαφόρος) αὐλωρός, οἰκοφύλαξ gl Hesych et loco in n cr laudato Soph OC 343. Sunt autem οἰκούριαι ἐταῖραι non tantum 'domum custodientes' (= οἰκουροί), sed umbratica vita quasi pallescentes. De forma feminina cf Ξενία O III 40, P III 32, I II 39, ἐπωνυμία O X 78, P I 30, (κοῦραι) ἐννύχαι P III 79.

αἰέναος. Solent αἰεί, αἰέν reponere, ubi prior syllaba pro- 49 ducitur, αἰέναος restituere quod sciam nemo est ausus; recte hoc quidem apud atticos poetas velut ἀέναον Aesch suppl 553, Eur Ion 118 cll αἰεί Arist Ach 751 D, Apoll adverb 187, 26 RS. Pindaro (O XIV 11, P I 5, N XI 8, fr 119) αἰέναος reddere non dubitavi cl ἐν δ' ὕδατ' αἰεὶ νόοντα v 109 (Bekker Hom Bl I 310), ὑπὸ στάλαι κρύπτεται αἰενάω[ι] quod exaratum legitur in epigr Panticap (saec a C I) 250, 4 Kaib.

Ceterum sonos ἱ, ὀ in diphthongis ante tertium vocalem inter- 50 mortuos scriptura nostra modo celare: βασιλεα N I 39, ἰερεα P IV 5, Κλεοῦς N III 83, ὕεων N VI 22 (cl Nauckio ad Aristoph Byz fr p 53. 72 et praef II p XIV⁸, Meisterhans³ 113¹⁰⁸⁷; aliter Wilh Schulze comm philoll sodal Gryph 1887, 21), modo exprimere: Γα(ι)αόχῳ O XIII 81, ἰχνε(ύ)ων P VIII 35, το(ι)αῦτα P VIII 55, religioni non duximus. Quo constantius id egimus, ut quae temere librarii confudissent strenue distingueremus: (-εια : -εα) δουλία P I 75, εὐσεβία O VIII 8, εὐμενία P XII 4 (cl Herodn I 292, 6, Apoll synt 341, Gust Meyer³ 183), βατιά O VI 54; (-ειος : -εος)

- Κύκνειος O X 15, Νεστόρειος P VI 32; (-ειος : -ιος) Ἴκμήνιον P XI 6, λάτριος N IV 54, Ἴππιος cum multis in locis tum O XIII 82 ('nam quis unquam Minervam Ἴππείαν fando audivit, quae constanti usu Ἴππία vocatur quemadmodum Neptunus Ἴππιος, non Ἴππειος' Bergk⁴ p 40) cl Bacchyl XVII 99; adde μαντίων P XI 6, Αἴαν τεόν O IX 112, Ῥέας ('Αρείας) N IX 41, Θεαῖος N X 24, 37 cl Dittenbergeri Syll 297, 15.
- 51 θνάσκω passim, κικλήσκων P IV 119. De grammaticorum testimoniis Ahrens d a 96, Meister Diall I 181, Usener Jahrbd class Phil 91, 1865, 245; de inscr Meisterhans² 141¹²³⁴. Fuisse aliquando *θανίσκω, *θορίσκω, *κικελίσκω, *μιμανίσκω apparet.
- 52 (εὐ)-πάρσος. In subst dor παρσά (aeol παραύα, ion *παρηή, att παρειά, quibus adde hom παρήφιον) quocunque veriloquio utemur (cl Ahrens kl Schr I 227, Pott etym Forsch I² 208, Benfey Wurzellex II 335, Io Schmidt Pluralb 407¹) ἱ addere tutius duco, quod in adiectivis εὐπάρσος P XII 16, χαλκοπ. P I 44 (-ει- E), N VII 71 (-η- scholl?) Bergk restituit suadente Ahrensio d d 143, cui praeierat Hermann opp III 25.
- 53 λάσαν edidi O X 44 suadente Ahrensio d d 142. De λάσι, λαστίας, λάζομαι nemo dubitat (Aesch sept 331, Bacch XVI 17, Cauer del² 181, 79. 80); apud Hesychium λάσαν κτήσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας recte legi concedes cl ionico λῆη.
- 54 πρῶρα. Ignorant ἱ (in πρῶραθεν P IV 22, X 52) codd Pind, item in κυανόπρῳρα pap Bacchyl XVII 1; inseruit Bergk inde a prima P.L.G. editione 1843 (cl Sim fr 242¹ [241⁴]); habet ἱ cod M Aesch choeph 390, Soph Phil 482. 639. De inscr Meisterhans² 51; de grammaticorum testimoniis Cobet nov lectt 204, Mnemos III 1875, 325 (= misc cr 336), La Roche Hom Unterss I 220.
- 55 Semivocalium quas fuisse post consonas vv dd aliquando statuerint (velut Ty Mommsen suppl 37) exempla fere haec: ἵππιόχάρμαν O I 23 (ut χρυσεο- III 29, χαλκεο- N X extr, epico more, quem post Bacchyl V 34. 74, IX 100, XVII 106, XVIII 59 adamavit Euripides), ἀκροθίνια O II 4 CN^{sc} (Zenod), X 57 E (cl N VII 43), κρύφιον II 97 (cl P I 84), ταμίαι XIII 7, Λυδίω XIV 15 (cl V 19), νυμφιδίαν P III 16 (cl Soph Ant 815), βρότεον ἔθνος X 28 (cl N III 74), ἐννύχιοι XI 25 B (cl III 79), ἡκυχία XI 55, λόγιοι N VI 30 (cl v 45 et P I 94), αἰμυλίων VIII 33 (cl α 56, Hes theog 890); quae nunc quidem omnia ad grammaticorum aut librariorum errores revocare placet; cf etiam quae ad N VI 30 adnotavimus. δυῶδεκα quam δύοδεκα elegan-

tius esse ratus ubi cum antiqua librorum auctoritate posset (P V 33, N XI 10, fr 171) retinendum duxit Bergk; de verbo $\sigma\omega\pi\acute{\alpha}\omega$ vide n cr ad O XIII 91. Quae praeterea huc vocari solent, Ἄλφροῦ O IX 18, γενύων πνέον P IV 225, Νεμέα N IV 75, κολεψ̄ X 6, πλέοντες fr 51, θεοῖσι, θεῶν, θεῶ O I 39, XIII 83, N X 31 (de Πυθέα supra § 47) nescio an rectius ad insolentiorē vocalium contractionem revocentur. Dubia sunt τεάν N IV 78, τεαίειν I VII 50, ubi aut (c Hermanno 1798) cάν et caίειν conicias (de sigmatismo cl Paulo Harre verbb P colloc 6) aut vocales coaluisse statuas; nam τ(ε)όν Praxillae fr 1, ad quod primus provocavit Hermann opp I 253, quamvis grammaticorum testimoniis satis stabilitum, tamen propter formae singularitatem in tanta pronominis frequentia suspectum. Sequitur ut simile iudicium feramus de θεός ὀρθωτήρ P I 56, ubi ingenis coniectando (τις, ut exquisite dictum O II 59, ita [vel propter καί τις 52, ἦροας 53] pessimum hoc loco futurum Hermann, θεός κυτήρ interpolatione exsanguis Hartung) exhaustis eo perveneramus, ut θεός fuisse crederemus praeter Bergkium cll θέσφατον Θεσπρωτοί Θέδωρος Θέτιμος Θέμναστος alteram vocalem perisse contendentem (aliter de his nominibus iunctis Io Baunack Curt St X 83, Meyer gr Gr³ 192). De priore vero vocali eiecta vide ne nihil aliud possis conferre quam Θο- ex inscr̄ megarr̄ satis recentibus (non ante med saec III exaratis sec Bechtel) Θεοκλείδα 3027, 4, Θεοκλής 3028, 3 Collitz. Quid igitur nobis relinquatur, nisi ut metro ionico in voce θεός variato (— √ √ —) θεός legamus cll si non θεόμοροι quod θ(ε)όμοροι cecinerit quispiam Pind O III 10, at certe Sem 7, 1. 7 (cll Soph OR 215, El 179, Eur Hipp 476). De pron interr τά; — τί(ν)α; infra § 77.

Nominum propriorum vocalismus utrum ad communem 56 choricae poseos rationem an ad patrium cuiusque usum exercendus sit non est quod dubites. Nam recognosce quaeso Ἄθάναν audire Minervam in eorum civium choris qui publice Ἀθηνᾶν precantur, aut Ἀλκμεωνίδαε vocari Ἀλκμανίδαε P VII 2: tum cll praesertim quae de Artemide et de Hierone adnotavimus § 34 utrum de Timodemidarum Atheniensium (N II) nomine perspicio, de Arethusaе (P III) nominis terminatione statuendum sit apparebit. Neque enim unquam victoris dialecto patriae Pindarus videtur indulsisse (velut in Neptuni nomine Ποσειδᾶν O XIII, in auriga Siculo Φίντις O VI; in terminatione thessalica Ἴπποκλέας P X), quin doricum simul sermonis colorem quasi extolleret. Minus

etiam me quidem arbitro relinquitur dubitationis in noviciis quibusdam nominum formis expellendis, quas aliquanto posteriores Pindari aetate esse constat, velut ἀμφικτυόνων (P IV 66 omnes libri, N VI 39 et I III + IV 26 D), Ὀρχομενός (O XIV, I I), Τροφώνιος (fr 2) cf Boeckhio Staatshaush 1817 II 384 et CIG I p 722*, Io Schmidt KZ 32, 340 (sed cave nimium tribuas v l O XIV 3 librariorumque διερχομένου Hes fr 65 Bz).

Σεκυώνιοι (inscr sicyonn 3162. 3167. 3169, arcad 1257, 8, thessal IGA 326 [Cauer² 99]; σεκού[αν]α· κικύα gl Hesych) quando Σικυώνιοι audire coeperint paullo incertius. Nam si modo recte observavit in anathemate Plataeensi Σικυώνιοι esse Fabricius Jahrb arch Inst I 1886, 178 (DL Zeitg 1886, 276), poetis vulgo Σικυών, ut plerisque Graecis κικύα κίκυς melius sonare iam pridem potuisse quis est qui neget? Fuit autem et τὰς ἱερὰς Σεκυώνος nobilitas pugna Plataeensi antiquior (Her V 67, Bethe Theb Heldenl 73. 186) et Pindarus antiquitatis praeter ceteros tenax.

Denique de parallelis quibusdam nominum propriorum formis velut Σαιο(κλειδὰς): Σω(γένης) cf Λαομέδ. (I VI 29): Λαομέδοντα (N III 36), Ὀαρίων (N II 12): Ὀαριώνιος (I III + IV 67), Ἀλκμάων: Ἀλκμάν Alc m 71.25 B⁴ (Friederich, Engelland apud nostrates) cum eis quae supra § 27 et infra ad inscr N III adnotavimus eisquae quae Kirchhoffio auctore docet Kretschmer gr Vaseninschr 45. De Ξεινοκράτης: Ξεινοκράτης I II 36. 14 est quod dubites cl § 4.

57 Κλυταιμήστρα, Ὑπερμήστρα. P XI 17 -μνη- libri omnes, quod vulgo edunt (-μνα- certe scribi oportebat), N X 6 -μη- B c lemm et scholl (primus recepit Mommsen), -μνη- D c lemm et scholl. Formam in -μήστρα desinentem testantur etymologi nomina illa a verbo μῆδομαι derivantes EM 521, 17; v etiam Serv Verg Aen VII 631, Ritschl opp II (1857) 497. 502. 517, qui laudat Scalligerum ad Festum s v Crustumina; de codd latt Fleckeisen fünfzig Artikel 1861 p 13; de Aesch et Soph cod Laur Papageorgius Νέα Ἡμέρα (Triest) 1884 nr 487 (Berl phil Woch 1886, 291); Kretschmer griech Vaseninschr 166, Wilh Schulze GGA 1896, 234.

58 De nasalismo. Nasalis sonus in codicibus perperam additus invenitur: ἀπάλαμ[ν]ον O I 59 vett omnes (ex E 597, Pind O II 57), probavit Ty Mommsen suppl 6, πυρπάλαμ[ν]ον O X 80 CFO; ὄ[μ]βρίμου O IV 6 CVEIPU, ὄ[μ]βρίμω P IX 27 PUX (ὄβρ. BDEGIV), recepit Ty Mommsen Boeckhium secutus contra dicente Kaysero Philol XVIII 655 [ὄβρ. praestat pap Bacchyl]; ἀλιπλά[τ]κτου P IV 14 (C)EV (cf v l Aesch Pers 307, Soph Ai

597); Ἀμῦ[ν]θάν P IV 126 B, 'fort recte' Ty Mommsen correctionem ante νθ admissam esse ratus (ut opinor cll eiusdem supplem 6 et 17); ἀ[μ]φίστανται P IV 145 CDE all, ἀ[μ]φελεῖν 158 C, ἀ[μ]φωνήτω 237 C, κα[τ]ρχλάζοισαν O VII 2 A, καταπέ[μ]ψαι O I 55 E^{ae} E', Τυ[μ]φῶνος O IV 6 C^{ae}, λά[μ]-βρον O VIII 36 duo Thomm, ἔ[μ]πεσ' pro ἔπλεν si recte auguror N VI 51.

Multo saepius omittitur idque variis de causis:

νώνυμ<ν>ος O X 51 omnes vett, ἔσκηψεν P III 58 B all, sed O VI 101 ἀπεσκήφθαι *MF*^{ae}, σκη- A, σκα- N^{ae}, σκαμ- N^{ae}, σκε- O, ut dubium videatur, utrum ἀπεσκάφθαι (ut σκάπτων) an ἀπεσκίμφθαι (C *F*^{ae} c Vatt) maluerit recensiois Ambrosianae auctor; ἀμφα<ν>δόν P IX 41 omnes vett (an ex ἀμφᾶδόν parum intellecto? ἀμφαδόν = ἀναφηδόν tuebatur Ty Mommsen), ἔ<μ>βαλεν O IX 73 Ambr fere omnes c dett Vatt, ἔ<ν>δαίεν P IV 184 *BCG*^{ae} *MF*; ἄ<μ>φανεν P IV 62 C, πε<μ>φθέν O VIII 44 C, κύμπε<μ>ψον I V 68 B, ἀ<μ>φέποντα P III 108 *UV*; ἐναρί<μ>βρ. P VI 30 D (μ add idem I VIII 53), ἀλεξί<μ>βρ. N VIII 30 D (cf P V 91), πλειστό<μ>βρ. O VI 69 B, ὀπιθό<μ>βρ. P I 92 E^{ae}, δαμασί<μ>βρ. O IX 79 E, φαυσί<μ>βρ. O VII 39 E', κυλί<ν>δέσκοντο P IV 209 E, δωδεκάγνα<μ>πτον O III 33 *EN*^{ae}, ἀγαφθέ<τ>κτων O VI 91 *CDE*, παλί<τ>γλωσσοσ N I 58 V, I VI 24 B, παρέπλα<τ>ξαν O VII 31 D, βάρυ<ν>θε(ν) N VII 43 D, φόρμι<τ>Ξ P I 1 D. Unde φορμιγκτάς P IV 176 cum Ambr (*CMV*), Ἰυξέν 237 cum cod *U* (et schol Ambr Theocr VIII 30), ἀμπιμπλάντες N X 57 cum cod *D* reponere non dubitavi.

Παρνασσός. In rebus orthographicis quamquam nulla fere 59 librorum mss auctoritas, tamen in Olympicis certe carminibus verae eos scripturae favere notatu dignum videtur: -ccou *ACMOV* + *GPQRU* O IX 43, -ccia *COVB*^{ae} + *EGHPQRU*. Flagitari autem cc non solum Herodianus docet (I 209, 20 cll Steph Byz et Suid ν Παρνάσσιος), verum etiam inscriptiones: IV saec CIA II 609, 25 (cf Meisterhans² 75), hymn Delph I 41, II^b 6 Crus, manumiss Delph 1761, 2; 1924, 23; 1978, 13; 1980 Coll; rarissime -cioc exaratur: 2163; 2197 Coll. Cave igitur quidquam tribuas Eustathii testimonio Od p 1872, 52 antiquiores in hoc vocabulo duplici τ usos esse negantis.

Κνώσιος. De simplici τ ad O XII 16; pap Bacchyl bis 60 ττ, semel τ habet.

νίσομαι. Vera forma simplici τ, quam primus reposuit Bergk², 61 et Pindari codd optimorum auctoritate (O III 10. 34, VI 99, P V 8,

XII 25 [Vatt], N V 37 [vicc. per errorem Bergk]) et inscriptionum fide (BCH XV 1891, 632, hymn delph II^b 8) satis est stabilita.

62 Verbi κνίζω correptae formae κνίϛ- inveniri non videntur ante Aristophanem (vesp 1286, ran 1198). Nam ap Pind aoristi forma κνίϛ- P X 60, I V 58, VI 50 est in libris, κνίϛ- P X 60 novavit Boeckh, I V 58 Aristarchus, unde P VIII 32, XI 23 in syllaba ancipiti κνίϛ- reducere non dubitavi; quamquam κνίϛεϛ (— —) rursus porrexit papyr Bacchyl XVII 8.

63 De librariorum iotacismo non est quod fusius exponam, ut Κάμιρον Χίρων ἔτειϛαν μείϛαι μείχθη invitis libris me edidisse neminem non comprobaturum esse confidam, nisi qui vel orthographicis in rebus librariorum auctoritati superstitiose addictus sit. Nec quod in cretico quodam aevi hellenistici epigrammate Mus Ital III 736 comparuit plane singulare πάντων μάτηρ πιδίκνυτι, tantopere commoveor, ut propterea δείκνυμι μείγνυται (ὀφείγνυμι ap Hom) μέμεικται μεμείχθαι μεμειγμένον fuisse prae-fracte negem. Tamen — ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. De νείφοντα I VII 5 restituendo cf Herodn II 554, 11. 779, 6, Io Schmidt Vocalism I 134.

64 Ξύν: σύν. Praeter Ξυνός, Ξυνά(ω)ν, Ξυνάορος (semel ludi-bundus fr 122, 12; cf Boeckh expll 610) Pindarus formas a littera Ξ incipientes usurpasse non videtur. Nam Ξύγγονος bis ab Erasmo Schmid invectum est metro non cogente N X 40 (cll 4. 10) et XI 12 (prim syst; cf v 1); Ξύν ψ ποτε quod est in libris N IV 25 si quis a poeta ut in versus initio praeoptatum esse putaverit (cll Frid Ellendt lex Soph² 705, Wilh Dindorf lex Aesch 339), videat Pind O I 110, III 35, VI 81. 98, VIII 14, XIII 19. 87, P I 2. 69, IV 203. 221. 260. 267, V 8, IX 2, I III + IV 23, V 21; relinquatur traditum in eodem carm (N IV) 31 Ξυνιείϛ, quod eidem librario (attico?) deberi mihi quidem persuasum est cll et λόγων_συνέμεν κορυφάν P III 80 et v l (Plat codd) fr 105, 1. 214, 1.

65 ἐν(ν)άλιος. ἔν(ν)επον, προσήνεπον. Non casui videtur deberi quod nunquam aut apud Pindarum (syll prima sexies longa, semel, P IV 39, correpta) aut apud atticos poetas in bonis libris scriptum invenitur εἰνάλιος: fuerunt opinor in antiquiore poesi formae aeolicae ἐννάλιος (*ἐννάλιος) et ἐνάλιος. Nam de consonarum duplicium exprimendarum in inscriptionibus licentia, in libris manu scriptis inconstantia non est quod moneam peritos. ἦνεπον unius codicis B auctoritate nititur N X 79 (recepit post Calliergum Bergk), ἔν(ν)επον libris fere consentientibus ubique reposui. προσήνεπε (quod testantur P IV 97 omnes boni praeter

B, IX 29 ad unum omnes [item Bacch XV 9 Ken]) recepi cum Bergkio. De adi ἀργεννώεις ad P IV 8.

κενεφόσ: κεν(ν)ός. Adiectivi κενός passim tribrevi P utitur forma κενεός, bis O II 65 et III 45 bisyllaba, quam κεινός edere solent, paullo confidentius. Nam priore quidem loco veti (intempestiva scilicet aliorum locorum recordatione) κενεάν exhibent, ut, cum κενάν et κεννάν in promptu sint (de syll anc cf eiusdem carminis epod v 5, de forma κεννός Jak Wackernagel KZ 25, 260 ss), cur κεινάν novandum esse videatur parum liqueat; sed altero loco quamquam scholia vetera qui compilavit cum ἐνίουσ maluisse κεινός statuisset (A + BDEV), γράφε κείνοσ decrevit (BCDEV), de scriptura KEINOC nulla inter grammaticos (τοὺσ μεταγραψαμένουσ) dissensio videtur fuisse. Ego κεννός maluerim, nisi forte ionicum epitriti vice fungi voluit poeta (qua de licentia § 4) κενός εἶην scribens. Nam κενφόσ scripsisse Pindarum, id quod Bergk contendit ad O II 65, eo minus probabile, quod ne pronuntiatum quidem esse ab eo propter infirmiore intermedii digammatis naturam probari potest.

ἀερύω. Libris O XIII 81 ἀναρύη vocabulum atticum exhibentibus schol 111 ἀερύη (Calliergus, ἀναρύη libri) δὲ ἀντι τοῦ κφάζη, θύη laudato A 459 Pindarum scripsisse testatur ἀερύη i e ἀ(ν)φερύη, ut κά(τ)πετον O VIII 38, κα(τ)βαίνων Alc m 38 (Hephaest 43, 5 W), vel assimilatione ἀφφέρυαν, κάππετον, κάββαλεν ap Hom, κάφφάξαι ap Hes opp 666, alia praebent Ahrens d a 213, d d 356, Boisacq diall dorr 123, Usener Göttern 312. Addendum fortasse ἀ(ν)φαλίσκοισα, quod utrum contrahendum sit (ἀαλίσκοισα, ut ἀερύη; cf § 42) necne in medio relinquo P IX 25, nisi forte choriambos epitriti in locum admissio simplex verbum quod Hesychius testatur (F)άλίσκοισα ('somnum quasi rapiens') praeoptaveris.

Accentui proclitico in versus fine locum non esse et per se patet et grammaticorum auctoritate confirmatur: εἰ μέντοι ἐν τέλει κτίχου εἶη (ἢ πρόθεσις), ἀναστρέφεται πάντως Herodn I 484, 8. II 50, 30 L. Unde cum recte etiam in lyrico poeta ὑπερ | κρέμασεν O I 57, Αἴγιναν κάτα | σπένδειν (male κατασπένδειν interpr) I VI 8 edidisset Bergk, ceteros locos O IX 17, XIII 112, XIV 9, N V 40, X 31 cur corrigere noluerit nescio; quos correxi monente Jak Wackernagel Beitr Gr Akzent Basel 1893, 15. Retinui ποτί O X 20 Herodiano ὅτι Δωρικὴ ἐστὶ πρόθεσις, Δωρικεῖσ δὲ ἡδονταὶ τῇ ὀξείᾳ, ἢ δὲ ἀναστροφῇ διαλέκτῳ ἐναντία II 198, 5 praecipienti aegre obsecutus; nec coniunctionum accentus ὡς O X 18, ἢ P IX 99, ἀλλά O IX 51 aut ἐπεὶ O VI 47, N X 51. 57 deponere ausus

- sum. Denique etiam ἐπί τοι O II 90, μετὰ γὰρ P IV 68 *simm intacta reliquimus.*
- 69 ὦν. 'Voculam NYN correptam ubi temporis notionem retinet inclinatum fuisse non est verisimile, quamquam grammaticis veteribus ea sententia placuit, fortasse Tyrannione grammatico aliter sentiente, quem constat in Homericis carminibus ὦν et ὦν scripsisse, sed nescimus quid statuerit de locis velut K 105 ὄσα πού νυν ἐέλπεται'. Bergk⁴ ad O VII 13; unde καὶ ὦν edidit O III 34, VII 13, X 78, P III 66, IV 42, IX 71, XI 7, N VI 8, τό γε ὦν P XI 44. De Tyrannione: τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ δῆ. διὸ καὶ Τυραννίων ἤξειο δέξιναι αὐτό, οὐκ εὔ schol A 421; cf Lehrs qu epp 131.
- 70 θαμά. De adverbii notione Boeckh n cr 384, Kaibel Soph El p 248. Accentum θαμά, notabilem propter τάχα, diserte testatur Apoll adv 153, 3 RS et Herodn I 488, 16 L. Bergkium^{3,4} θαμά = 'frequenter' et θάμα (quod edidit O VII 12, P XII 25, N I 22, II 9, I II 11) = ἄμα (etymologia antiquo etymologo digna) interpretantem fuerunt qui probarent, redarguerunt Ingram (Hermath 1876, 217 ss) et Christ (Jahrb class Phil 1879, 13). De altero Bergkii invento κάμα (N VII 20, cl gl Hesych Σαμινά· θαμινά, συνεχῶς. Λάκωνες) tacere satius duco.
- 'Αμυθάν in libris est P IV 126, Ποσειδάν in vitis libris edidi O I 26, VIII 31, IX 31, P VI 51, I VIII 27 sec Herodiani praeceptum II 916, 1 L monente iam Ahrensio dd 246; neque tamen εἷς παῖς πᾶς alia novare ausus sum.
- 71 πᾶν. Productionem atticam πᾶν (ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως Aesch Ag 681, ἐπεὶ πᾶν ἐστὶν ὁμοῖον Parmen 8, 22 Dls) et ab Homero (scholl Buttm v 31 [πᾶν ἡμαρ], Boeckh kl Schr V 334) et a Pindaro abindicandam esse (O II 85, I III + IV 66 cl Herodn II 12, 22 L) docui BphW 1896, 223; ἢ πᾶν γ' ὁμοίως Epich 171, 10 Kaib.
- Subiungere placet ἔμπας, ἔμπαν, ἔμπα, quamquam adverbiorum veriloquium in obscuro est: a nomine πᾶς segreganda censent Ahrens kl Schr I 526, Brugmann gr Gr² 224; Attici qua ratione ἔμπᾶς (Aesch suppl 101) aut ἔμπᾶς (choeph 691; Prom 187 Wilamowitz) dicere potuerint, neuter exposuit. In Pindaro ἔμπᾶς satis certum P IV 237, ambigua mensura ἔμπας τις P IV 86, ἔμπας τὰ Ambrr, ἔμπαν τὰ Vatt V 55, ἔμπαν μεγαλ. (ἔμπας Tricl) N XI 44, trochaica ut videtur ἔμπᾶν N VI 4 (cl 11) X 82 (in carmine trochaeorum levitatibus insigni), O II 57 (coniectura satis incerta); de ἔμπᾶ constare videtur N IV 36 (Apoll Dyc adv 154, 25 RS).
- 72 πᾶντως: παντῶς. Bergk P IV 75 scripsit παντῶς cl

Apoll adv 175, 13 BS; idem non solum $\delta\pi\omega\varsigma$ (Apoll 173, 9), sed etiam οὕτως intactum reliquit nec genitivos doricos τουτῶν, παντῶν invehere ausus est. $\delta\mu\omega\varsigma$ *gleichwohl* et $\delta\mu\omega\varsigma$ *gleich* utrum Pindarus iam distinxerit necne dubito, quamquam editores cum libris distinguunt; cf etiam adverbium ὁμοίως concessivae notioni appropinquans O XI 10.

-οc : -ουc. Sexies in libris quibusdam vetustioribus (O I 53, 78 Π 71, N I 24, ΠΙ 24 [ὑπέροχος]. 29, X 62 [ἡμένοc in scholl, ἡμενοc in carminis contextu]) scriptum invenitur -οc pro -ουc, bis metro brevem syllabam flagitante (O Π 71, N ΠΙ 29). Sed his ipsis locis, quibus brevis syllaba requiritur, aut codicum auctoritas (O Π 71 νᾶcον omnes praeter G) aut ambiguo librorum testimonio perspicuitatis ratio singulari numero favet: N ΠΙ 29 δίκας ἄωτοc ἐκλόν αινεῖν BV', ἐκλόc DV'; neque refragatur poetae usus (τόν ἐκλόν I ΠΙ 7, φίλον . . . , ποτὶ δ' ἐχθρόν P Π 84); de nasalismo (-ον αινεῖν) cf τὰ μὲν μένων, αἰνῆσαι μενοινῶν, ὄτρυνον νῦν, καὶ νυν ἐν Πυθῶνι νιν all ap Harre de verb ap P conloc 5. Hermann (opp I 265) et Boeckh (de metr 294, kl Schr V 301-4) in aeliciis q v carminibus correptionem illam, quam immerito aeolicam dicit schol Vat Theocr V 48, admittebant, alii Pindarum modo -οc, modo -ουc, modo -ωc (quod traditur O I 53 κακαγόρωc E, N I schol 34 ἐκλώc B [30, 9 Ab], N ΠΙ schol 42 ὑπερόχωc B^u, N X schol 114 ἡμένωc manifesto errore B [315, 2 Ab]) cecinisse arbitrantur. Nobis Pindarus [cum Bacchylide] et severioris Doridis terminationem -ωc sprevisse et a correptione illa perantiqua eaque Theocrito adamata in secunda (-οc) non minus quam in prima (-αc) aut tertia (-ῖc) declinatione videtur abstinuisse Hesiodi ὠκύποδαc λάγοc aut μεταναίεταc non imitatus.

-ινc : ῖc. Accusativos in -ῖc (φάτιc P ΠΙ 112) non esse 74 Ionum proprios (Hermann opp I 248; Herodn Π 578, 28) lapides testantur Collitz 213, 3 (Lesb); 488, 56 (Orchom); 3591, 11. 21 (Calymn). De πολύc P IV 56; de accusativo φάτιc (Ty Mommsen) ad O I 28.

-ῖ : -ιδι : -ει. $\delta\pi$ i edidi O Π 6, πόλι P XII 26, ἀκρόπόλι 75 O VII 49; cf Greg Cor 311, Λιμνάτι (lac) Collitz 4600, Ἄρτάμι (arg) 3283, Ἄωτι pap Alcm 86, denique dativos homericos Θέτι, κνήcti, μήcti.

τύ. τίν. τοῖ. τὲ. Traditur τύ (τὸ δὲ) O I 85, P Π 57, 76 N V 41, I VII 31, (τὸ γάρ) P VIII 6; idem (ἀλλὰ τὸ καὶ θυγάτηρ) O X 3, (τὸ τοὶ νιν) P V 6, (τὸ τοι cχεθῶν) VI 19 invehere dubitavi. τίν pro coί edidi fr 79, 3. 155, 2; idem pro

τοι edere nolui P IV 165 (ubi v n cr), qui locus (καί τοι) non multum afuit quin mihi persuaderet a forma coi omnino abhoruisse P, ut πότνιαί τοι P IX 55, Παιάν τέ τοι τιμῆ IV 270, ἔστι τοι τούτων N X 85 restituenda esse viderentur. Neque enim est veri simile quantopere poeta sonos π̄ κ̄ τ̄ δ̄ si non repetere dedita opera studuerit, at certe repeti aequo animo passus sit; qua de re vide prudenter monentem Lehrsium Aristarch² 478, diligenter disserentem Paulum Harre verb P colloc 1867, 10—11. τε pro ce cum optimis utriusque recensione testibus retinui O I 48, pro kev particula quam omittunt Ambr̄ restitui ibid 109; cf Jak Wackernagel indogg Forsch (ed Brugmann et Streitberg) I 367.

77 τά; = τίνα; τὰ κέ τις κτλ ex O I 82 affert Greg Cor p 212 (cf 236), quam lectionem principibus utriusque recensione libris (C^{acc} et B¹A, τί vulgo; cf Philol 56, 1897, 93) egregie confirmatam recepit Ty Mommsen paucis probantibus, in quibus Gildersleeve et Ed Boehmer. Mihi grammatici quae de hac forma tradunt ex Herodiano videntur hausisse, qui (I 541, 31 L) ad explicandam formam epicam ἔσσα A 554 ingeniose usus est megarico illo cá μάν; Ar Ach 757. 784 (cf EM 157, 48. 167, 37; Eust II p 148, 38 [Μεγαρικῶς καὶ Δωρικῶς]). De consonantismo (τj:ττ) extra fines atticos obvio dum certiora affirmare liceat cf Meister Diall I 264. 265¹, Boisacq diall dorr 93. Quod vero mirantur uno hoc loco in codicibus nostris comparuisse formam istam: primum quidem pron interr gen neutr plurali numero adhiberi raro potuisse per se patet, deinde formam satis ambiguam non solum obsolevisse paulatim, sed etiam scriptum ubi aliquando fuerit evanuisse nihil habet admirationis. Apud Pindarum equidem alterum invenisse mihi videor formae τά; vestigium quamvis incertum: nobilissimum illud ad solem deficientem hyporchema a verbis Ἄκτις ἀελίου τί πολύσκοπε μή(δεαί) incipit sec Dion Halic, quantum vero ex interpretatione armenia colligi licet Ἄ. ἀ. παῖ π. μ. Quid si Ἄκτις ἀελίου τὰ πολύσκοπε μήδεαί; Pindarus scripsit? nam hoc quidem loco pluralis numerus aptissimus.

78 ποῖ: ποῦ. De adverbiorum ποῦ, ποθί, ποῖ notione ell formulis epicis Ζεὺς μὲν που τόδε οἶδε, οὔτω που Διὶ μέλλει κτλ egregie disputavit Jak Wackernagel KZ 33, 21. Idem Pindaro formam ποι reddidit O III 4, P V 101; quibus adde P II 17 et si me audies fr 107, 5; de O III 38 nott critt. που traditur quattuor locis: καί πού τι O I 28, οὗ τί που οὔτος P IV 87, ὁ μὲν που τεοῖς τε P X 11, παθόντες πού τι I II 24, quos locos cum omnes corrigere nefas esse videatur — nam Pindari artem resi-

piunt ut in exclamazione οὐ τί που οὗτος diphthongi iteratae cll ὦ πόποι οἱ ἀπατάται, ita variatae in oratione modesta ὁ μὲν που τεοῖς — intactos omnes relinquere satius erit.

νῖν : μῖν. Cum Hermann (1809 opp I 257) Pindaro νῖν 79 reddendum esse dubitanter coniecisset, Boeckh (n cr 401. 403, kl Schr V 383) in melioribus libris euphoniae ratione habita modo epicum μῖν, modo doricum νῖν praeferrī observare sibi visus est. Uberioribus copiis usus νῖν Pindari esse docuit Ty Mommsen Jahrb class Phil 83, 1861, 44 ss; de Ambrosianis libris doricae formae faventibus cf supra p 4 ad O II 56. Semel μῖν (XI 111), plus vicies νῖν exhibet pap Bacchylidea. De (cF)ν dativo ab Hermanno feliciter recuperato dixi ad P IV 36.

ἐμῖν, τῖν, ἴν. 'Τινὲς μέντοι ἠξίωσαν τείνειν τὸ ἰ' Apoll 80 pron 82, 8 RS, Pindaro quidam non suffragante; nam I VI 4 τῖν primam ionici scandentis syllabam videtur explere.

ἔπειτεν. αὔτεν. ὀπότεν. Adverbia in -τα, -τεν, -τε de- 81 sinentia ad antiquiorem terminationem -ταν revocabat Hugo Weber de part KA 19, et Pindaro ἔπειταν P IV 211, N III 49. 54 (oblitus I VII 20), ὀπότεν vel potius ὀποταν I I 25 reddendum esse coniecit Bergk². ἔπειτεν I VII 20 primus commendavit Pauw (prob Hermann opp I 265 et Boeckh P IV 211, N III 49. 54, I VII 20), a dorica dialecto non abhorrere ex Arist Ach 745 collegit Usener Jahrb class Phil 117, 1878, 64; idem I VI 5 (αὔτ' ἐν libri) αὔτεν restitui iussit; denique ὀπότεν I I 25 suasit Vogt diss Argentorr IV 244.

ἀμῖ : ἀμῖ. Adverbiis in ῖ (ῆ) desinentibus utrum, ut da- 82 tivis (velut ἰδίῖ), iota addendum esset necne iam veteres grammatici dissentiebant (schol A 607, Herodn I 489 L). Inter recentiores qui instrumentalem casum odorari sibi videntur, quorum signifer exstitit Georg Curtius (Ber sächs Ges Wiss 1864, 230), eos iota quod passim adscriptum invenitur in titulis antiquissimis (exempla collegerunt Meisterhans² 114, Gust Meyer gr Gr² 483) aut in libris (cf AMΦI pro AMAI N IX 52 BD; adde nunc ΠANTAΙ pap Bacch V 31, IX 48, XV 44) ad dativam formarum illarum si non naturam, at tamen personam antiquitus indutam referendum esse fateri necesse est. Dativos Pindaro primus reddidit Bergk.

De ablativa adverbiorum ὤδε, ὤ(c)τε, οὔτω(c) natura inter omnes constat. De τῷ quod reposui P V 23, I VIII 65 cf Frid Blass ad Bacch XVI (XVII) 39.

ὤτε, ὤστε. Particulae comparativae forma ὤτε est in libris 83

omnibus N VI 28, VII 62, I III+IV 36 (ubi ὄτε B); pro qua vulgaris forma ὄτε irrepsit P X 54 (ὄτε GI), P IV 64 (BU, ex interpolatione, opinor; nam in plurimis utriusque recensiois libris omittitur), per errorem illata est forma ὄείτε N VII 71 (e loco simillimo P I 44). Quibus locis omnibus 'doricam' formam (Apoll pron 48, 20 S, schol N VI 47) aut reduxit aut retinuit Boeckh; idem apud infinitivum quod traditum est ὄτε O IX 74, N V 1. 35 50 movere non est ausus: utrumque recte mea quidem sententia, praeterquam quod ὄτε edidit (cf quae ad O II 3 adnotavimus). Neque enim aut comparativae particulae formam N VI, VII, I III variandi causam ullam video, aut fieri potuisse negaverim, ut una cum infinitivi structura plenior forma ὄτε extrinsecus in doricam poesin immigraret; cf. I 42, p 21 (Lehrsii Aristarch² 157), Hes theog 831, opp 44, Alc 11 B⁴.

οὔτως duobus locis nititur: P IV 11 in fine versus, N XI 42 οὔτως ἔθνος (e conii Heynii, οὔτω cθένος libri), ὄσπερ tribus: O VII 79 (in formula sacrali ὄσπερ θεῶ), P I 91, I VI 47.

84 -αις: -ac. De suspitione Tychonis Mommsen (Jahrb class Phil 83, 1861, 40 ss) in participiorum aor I act terminatione quotiens liquida antecesserit consulto -ac a poeta praeoptatum esse opinantis quamquam actum esse arbitror (Peter dial P 58), variam tamen lectionem in app crit silentio praeterire nolui, Boeckhii simul redarguens sententiam (Pind I p XXXII, n cr 360. 398) in Olympicis carminibus quotiens -αις traditum inveniretur optativum significari dictitantis. Id certe notabile non raro librariorum terminatione -αις pro optativo habita (τὸ εὐκτικὸν ἀντὶ μετοχῆς O I 60 gl A) e correctione -ac inexistisse, velut O VII 5 CO, IX 94 C, X 30 B, 48 C, P I 79 C, 81 C. Denique moneo -α- ubi stirpem ipsam attingat retineri, velut πᾶς, πᾶσα, βᾶς (cf etiam διδούς P I 57), id quod in ἀπόφρας P IV 149 solus perspexit, in ἀνδροδάμας N III 39 solus neglexit Bergk.

85 -δάμας. -δάμος. Apud Soph El 857 nunc edunt ἐλπίδων ... εὐπατριδῶν pro εὐπατριδᾶν, nomina iuncta in -ac (-ης) desinentia, quae ex femininis pleraque facta esse constat, scilicet ut pro appositione ut ita dicam qualitativa (ὄλυμπιονίκα, εὐπατρις) hominis agentis quasi persona exprimeretur, ad genus fem traduci posse suo iure negantes. Quid vero de ἀνδροδάμαν (τ') Ἐριφύλαν dicamus quod legit schol N IX 16 (266, 10 Ab)? aut de χαλκοδάμαν ἀκόναν quod facile restituas I VI 73 (-δάμαντ' priore loco B, altero BD)? An casu deberi putas, quod nomina in -δάμης, -δάμην (-ac, -av) exeuntia tradita non habemus praeter vocativos Aristar-

cheos Πουλυδάμα, Λαοδάμα, genetivum Πουλυδάμα inscr megar II a Chr saec 3021, 26 Coll, accusativos Ἀνδροδάμαν Paus II 12, 6, Σωδάμαν VI 4, 9, (τὸν κύνα) λεοντοδάμαν Luc pro imagg 19? Sequitur ut dativum ἐν γυιοδάμαϊς I V 59 non cum Boeckhio interpretemur ἐν ἀθληταῖς, sed ab adi γυιοδάμος repetamus subst aliquo abstractae notionis (§ 99) subaudito, nisi forte ἐν γυιοδαμαῖς scribere mavis ell ἐς τὰν οἰκοδομὴν tabb Heracl I 146, εἰς τὰν ἀν-οικοδομὴν τοῦ τοίχου inscr rhod Caer del³ 186. De adi forma feminina γυιοδάμα non erit quod dubites ell θειοδάμη (Ἐκάτη) ap Suidam, Ἰοδάμη, Ἴπποδάμη nomm propr (Konr Zacher Bresl philoll Abh I 86). Videtur autem ἐν γυιοδάμαϊς idem fere esse quod ἐν τοῖς γυιοβαρέϊσι καὶ καματώδεσι τοῦ παγκρατίου παλαίμασιν. Sed ut ad ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν et χαλκοδάμαντ' ἀκόναν redeamus, quibus adde fragmentum a Boeckhio certissima emendatione restitutum (frustra obloquente Hermannop opp III 217) ἀνδροδάμαντα . . . ῥιπὴν μελιαδέος οἴνου 166: haec qui sine aurium graecarum offensione dici potuisse negant rogatos velim, num ἀνδροδάμα(ι)σα aut ἀκάμα(ι)σα magis graecum sonare videatur.

-εν : -ειν. Infinitivos in -εν desinentes libri exhibent O I 3 86 (γαρεύεν omnes c scholl), III 25 (πορεύεν A solus, qui idem in eodem versu solus recte ὤρμα), P IV 56 (ἄγαγεν [sed infin testatur paraphr] V c Vatt), 115 (τράφεν omnes c scholl), quos uno loco O III 25 (ubi πορεύεν e coniectura Heynius invexerat) excepto retinere tutius duxit Boeckh in lectionis explicatione parum sibi constans (cf de metr 65, nott cr O III 25, kl Schr V 305); -ειν ubique edidit Christ (cf Sitzgsb bayr Ak 1891, 59). De inscr dorr Ahrens d d 176, Boisacq diall dorr 201, de Hesiodo Rzach praef p VIII. Bacchylidem et -ειν (velut IV 16. 18) et correpta syllaba -εν (XVII 41. 88, XIX 25) cecinisse nuper didicimus. Unde Pindaro N XI 18 μελίζεν ἀοιδαῖς reddere facile animum inducas (μελιζέμεν codd); sed ne nimis cauti simus in contractione admittenda ἀ(F)οιδαῖς, monet eiusdem Bacchylidis Ἀλφειοῦ VI 3 cl Pind O IX 18.

-οντι : οἰσιν. Inter formas doricās -οντι(ι), aeolicās -οἰσιν(v) 87 optione data Pindarum si v paragogico opus esset, -οἰσιν scripsisse, sin aliter, -οντι praeoptasse Boeckh observavit (n cr 358), sex locis (P VI 13, IX 63, X 43, XII 26, N IX 41, I VI 66) exceptis, quos ad euphonicas quasdam rationes referendos esse statuit vir egregius, quamquam πάντας ἀνθρώπους, φαντί δ' ἀνθρώπους, μάγντιες ἀνδρες, ἄμμορος ἀμφί, ἐνδον ἐντί similia evitare poeta

operæ pretium non duxit; cf quæ de κοινωνία : Ξυνανία adnotavimus P I 97. Bacchylides in doriciis vocabulis παντὶ καρύξωντι λαῶ (XIII 198), πτάσσωντι (V 22), in vulgaribus ἴχουσι (ibidem 24), οἰκεῦσι (IX) videtur praeoptasse.

- 88 ἐνεγκ-, ἐνεικ-. Libri consentiunt in ἤνεγκ(ε) O XIII 66, προσενεγκεῖν P IX 36, ἐνεγκῶν I VIII 21, item in ἐνεικ(ε) O II 79, IX 59, (ἀ)πένεικ(εν) P V 59, ἐνεῖκαι IX 53, discrepant duobus locis: ἐνεγκε E, ἐνεικεν ABCDNY O III 14, ἐνεγκε BDE, ἐνεικε V P IX 6; unde in archetypo iam duas fuisse verbi formas colligas. Quarum cum alteram utram uni alicui dialecto vindicare adeo non liceat, ut antiquitus diversae fuisse radices videantur (Brugmann indogg Forsch I 1892, 174), Pindarum aut ex libidine modo hanc modo illam formam praeoptasse arbitrabitur, velut in uno eodemque non solum carmine, verum in eadem etiam versus sede χέρα οἱ προσενεγκεῖν et ποτὶ κἄπον ἐνεῖκαι, aut constanter eam formam usurpasse, quæ antiquiorum poetarum usu quasi sancta esse videretur, ἐνεικ-, quæ non epicorum propria est poetarum, verum etiam ex Alcaeo laudatur ap Ath X 430° (οἶνον ἐνεικαμένοισι μεθύσθην). Bergkii quidem duobus locis boeoticas formas (Herodn II 374, 21; EM 691, 24. 431, 43) Pindaro obtrudebat nullo quod sciam probante. Fuit etiam, qui dorici poetae esse doceret ἐνέγκαι, librarios autem ut ad Homericam procliviores Pindaro passim imputasse ἐνεῖκαι; quod cur eidem in atticis poetis non fecerint, ut scriberent ν c ap Soph ἤνεικα καῖέωσα, difficile erit dictu. Facilius equidem atticis librariis ap Pind deberi ἐνεγκ- pro ἐνεικ- mihi persuaderem (ut ἐνεγκέμεν pro ἐνεικέμεν est in quibusdam libris T 194), si modo poetae sermonem ad amussim redigere animum inducere possem.

- 89 Augmentum syllabicum perperam om: πάθον O II 23 A, σφάλε 81 A (cl P VIII 15, I III+IV 53), γέραρεν O V 5 Vatt, δώρησαν VI 78 omnes praeter A, κέλευσεν VII 64 eidem codd, τέκε VII 74 (ex 71), πράθον I V 36; falso add: ἐφάνη O I 74 A, ἐφθέξατο VI 14 A, ἐδέξατο P IV 70 omnes, ἐγίνωσκον 86 B, ἔπεφνεν XI 37, ἐπίαναν N IX 23, ἔθηκε X 48, ἔσταξεν 82. Retinui τότ' ἔειπεν o Ambrr P III 40, ut ἀρ' ἔειπεν IV 156, ἀνείπειν X 9 cll O IV 21, P IV 229, N IX 33. In uno eodemque carmine O III 23. 32 cur δένδρε' ἔθαλλεν et δένδρεᾶ θάμβαινε poeta dixisse videatur parum liquet (vel 'diligentius consideranti', Hermann ap Heyn 1817): ἐθάμβαινε correxi, ut nullo non probante ἐθάμβησε Aesch suppl 570 D⁵ Turnebus, item (Bergkio quidem excepto) ἐκαίοντο Pind N X 72 Boeckh.

Augmentum temporale aperte corruptum legitur ἠνίξατο P VIII 40 (corr Boeckh), προσήδα IV 119 (corr Ahrensis praesunte Schneidewin); in eodem carmine quod traditur δτρυνον 40, ὄρνυεν 170, οἶχοντο 82, Boeckh casu factum censuit, quem sequuntur editores, recte, opinor cll ὤρτο 134, ἀψύκησαν 258, προσήνεπε 97, ἀπέπνευσε 11, ἔειπεν 156. 229, ὑπεχώρησαν 202. Neque enim κρημνοῖσι οἶκει (P III) aut πόλιός οἶκισεν (I VIII) fuisse aliquando quomodo evinci queat satis assequor, quamquam κατα(F)οἶκισθεν certum videtur esse N X 5.

Tribus in verbis a vulgari scribendi ratione discedendum putavi: ἔλπετο P IV 243 (Aristarch P 603, Cauer proll II 1890 p XVI), ἔρπε fr 79 (μ 395; cf v l λ 580), ἐργασάμαν I II 46 (γ 435; Bruno Keil Ath Mitt 20, 1895, 441).

εἶπον (εἰπόν). Imperativi formam εἰπόν esse tradidit Aelius 90 Dionysius ap Eust β 85 (p 82 Bas), quam O VI 92 recepit Boeckh obloquente Philippo Buttmann Plat diall quatt⁵ p 70—73 (cf Boeckh kl Schr V 382). Libri nostri fere conspirant in εἶπον non solum Pind l l, sed etiam Arist eccl 256, Sim fr 154 B⁴, Men fr 891 K (Herodn I 460, 22. 779, 14 L, Choerob 125, 13. 139, 15. 242, 33 Hlg), Theocr 14, 11. Qui ad normam imperativi εἰπέ flagitant εἰπόν (EM 302, 26), Syracusanis quae perhibentur imperativis λάβον, θίγον, ἀνελον redarguuntur. Ceterum nihil profecto obstat, quin εἶπον priori q v aoristo adscribamus cll O VIII 46, N IX 33.

(ἐ)σπέσθαι. Ex quo Bekker in altera Homeri editione 91 (cf Hom Bl I 56 n) formas ἐσποίμην, ἐσπέσθαι, ἐσπόμενος nulla fere mutatione expulit ex epica poesi, exstiterunt qui ultro istas reduplicaciones q v invehendas esse arbitrarentur (La Roche ad II E 423, Leeuwen Mnemos 13, 1885, 193 ss, Enchir dict ep 371) aliquatenus praesunte ut videtur (cll schol K 246 cum schol A 158) Aristarcho. Atque Alexandrinis quidem grammaticis formas illas probatas fuisse luculentissimus testis est Apoll Rhod Γ 35. 615, Δ 434. 1607. Apud Pindarum formae istae quater traditae inveniuntur: ἐσποίτο O IX 83 (ἐπ. MN), ἐσπόμενοι O X 78 BMV (ἐπ. ACDENB⁴), I V 36 B (ἐπ. D), ἐσπητ(αι) O VIII 11 GNQU, ἐσπετ[ο] ABCE⁴MV, ἐ]σποι[τ' D⁴⁴; ter per coniecturam illatae: a Moschopulo P X 17, a Pauwio I VI 17, a Christio P IV 40. Sed ut mittamus hoc loco coniecturas: O IX 83 praes temp ad sententiam multo accommodatius, neque offensionem est prima syllaba correpta in metro aeolico (cf eiusdem carm v 58 a brevi syllaba incipientem). O X 78 ἐσπόμενοι metro flagitatur. I V 36 πρᾶθον ἐ(σ)πόμενοι ex

ἔπραθον σπόμενοι depravatam esse probabiliter coniecit Bergk¹; cf § 89. Denique O VIII 11 modum coniunctivum esse necessarium (quae est Breyeri sententia anal Pindd Vrat 1880, 25) vix quisquam contendat cll I V 8, N XI 14. Quae cum ita sint, utrum veram illae formae referant an falsam prae se ferant antiquitatem, equidem eo minus dubito, quod ceterorum poetarum antiquiorum carmina praecleara illa aerugine omnino carent [ἘΠΕΟ Bacch XI 115 est mod indicativus] atque in iunctis formis (μετασπόμενος N 567, ἐπισπόμενον N 495, ἐπισπέσθαι Ξ 521) ne Homerici quidem libri reduplicacionis istius ullum vestigium retinuerunt. Indicativus ἐπέσπον(ο) P IV 133 usu Homericō (ἐπέσπον) satis videtur stabiliri. Expectandum igitur erit La Rochii, dum μετασπεόμενος μεθεσπόμενος, ἐέσποντο εἴσποντο e lacu quodam Aegyptiaco reviviscant.

92 ἔπετον : ἔπεσον. Stirpem πετ- in aor II act et in fut med apud Homerum in πεσ- abisse vulgo putant, apud Lesbios (ἔπετον Alc 60) et apud Dorienses perstitisse constat. Pindari libri quod modo πετ- exhibent: O VII 69 πετοῖσαι : πεσοῖσαι AN^{ae}, VIII 38 κάπετον : κάππεσον N, P V 50 πετόντεσσιν : πεσσόντεσσι C, VIII 81 ἔμπετες, N IV 41 πετοῖσαν, modo πεσ-: O X 98 ἀμφέπεσον, XII 10 ἔπεσ(σ)εν, P II 41 πεσών, VIII 21 ἔπεσ(σ)ε (οὐχι ἔπετε gl P), N VI 51 ἔμπεσ(ε) [corruptum], VII 31 πέσε, I III + IV 41 πέσεν, VIII 6 πέσωμεν, N VII 73 ἔμπεσεῖν, I III + IV 69 συμπεσεῖν, quam ratione factum sit, adhuc nemo probavit. Tycho enim Mommsen (adn suppl 122) poetam nisi cum famoso illo sigmatis horrore prohibeatur, ad πεσ- delabi, Herwerden (studd Pind 27) in participio eum, praesertim ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς (P II), πετ- retinere putat. Sed ne quid dicam gravius, Mommseno refragantur κάπετον, πετόντεσσιν, συμπεσεῖν, Herwerdeno κάπετον et ἔμπετες indicativi, πεσών (P II) participium. In vocibus rarioribus aut dialectica forma insignibus (κάπετον, ἔμπετες, πετοῖσαν, -οῖσαι, -όντεσσι) propter felicem quandam librorum inscitiam quamquam genuinum πετ- fere conservatum esse videtur, corrigendi tamen locos dissentientes periculum aliis permisimus.

98 In verbi genere observando Pindarum id tenuisse, ne medium sua vi unquam careret, recte contra Carolum Friederichs contendit Osk Erdmann de P usu synt Halis 1867, 53—54: δαίονται P III 81 (δαίοντι Ty Mommsen), τέμενος ἔσσεσθαι P IV 204, ἀνδριάντα καθέσσεσθαι V 42, κρηπίδα βαλέσθαι P IV 138,

VII 3, κᾶδος θήκασθαι IV 113. Quid vero quod non raro utitur activo, ubi tu attico usu assuetus medium exspectaveris: δρέπειν· ἀντί τοῦ δρέπεσθαι passim, ἐδώρησαν (κάρυκα· ἀντί τοῦ ἐδώρησαντο τῷ κήρυκι schol) O VI 78, ἐπαγγέλλοντι (-νται paraphr) P IV 31, ἐπέδειξεν N XI 14, idem fortasse (libris c paraphr medium praesortantibus) P IV 253, ἀναδῆσαι κόμαν P X 40, τρέψαι O IX 72, κομίζειν O XIII 59, P IV 106, N II 19, ἀγκομίσαι (-μίσαιθ' libri) P IV 9, φέρειν P VIII 38, ἐκκαλεῖν N I 60, κεφαλᾶς βαλεῖν (ἀπώσασθαι paraphr) O I 58, ἔρριψε (ἀπεσεΐσατο) I VII 44. Ὑπερ δ' εἶν ἐν πόντῳ βάλεν ἀλικίαν cum paraphr edere non dubitavi P I 74 cll πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν O IX 72, ἐπὶ χώρας αὐτίς ἔσσαι P IV 273. Nec mihi persuasit Hermannus τὰ καλὰ ἔργα dicens εὐρέσθαι ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοίδαῖς N VII 16. Denique de eorum sententia qui θήγονται ἀθάνατον P IX 63 aut θέσαντο N V 10 ad verbum τίθημι revocant quid nobis iudicandum sit sponte apparet. De medio q v dynamico ad I I 59.

De iteratis apud Pindarum nuper multi multa nugati 94 sunt, quae cum oculis potius quam auribus aut fastidiosis atque insanis potius auribus quam graecis observantur refellere nihil attinet. Sed de sonis quibusdam aut vocibus brevi intervallo iteratis gravissima est quaestio, ad quam absolvendam solido libello opus esse recte dixit Car Lehrs (Aristarch⁹ 478), qui et hominum mores et iteratorum genera strenue distinguenda esse primus docuit. 'De verborum ap Pind collocatione' nonnulla sobrie observavit Paulus Harre (Berol 1867), 'de Pindari nomina variandi (imprimis nomina propria dicit) studio' acute disseruit Car Ritter diss Argentorr IX 1885, 239 ss, de appellativis iteratis idem ibidem 282. 289. Rectissime vero *the Greeks have not our dread of repetition* Gildersleeve Pind p 250. 347 (ad P I 78—80, IX 112—114), unde δευτέρῳ : δεύτατα O I 43. 50, μεταβάλλοντας : βαίνων P I 52. 55, ἀκοά : ἀκοάν 84. 90, δέκονται : δέδεκται 98. 100, ἴερα : ἱεράν IV 5. 6, ταχέες : θασσον (ταχέως : θασσον merito vituperavit Ty Mommsen) 179. 181, γίνεται : γένηται 273. 74, ἐριβρόμου : ἐριβρόμου VI 3. 11, νόψ : νόψ 47. 51, μίγεν : συνέμειξαν IX 68. 72, χρόνψ : χρονίψ XI 32. 36, φέρειν : φέρειν N III 28. 30, ἴλου πόλιν : Πριάμου πόλιν VII 30. 35, ἀνδρῶν : ἀνδρῶν VIII 41. 42, ἐν Ἄρει — ἐν Διὸς ἄμβρω I V 48. 49, ἀπὸ παγκρατίου — ἀπ' Ἴεθμοῦ I VI 60. 61 alia si non forte temere, at ab imprudente certe poeta secundum eam naturae nostrae legem qua quae diu latuerint semel evocata sponte iterum se offerant admissa esse facile con-

cedas. Sunt tamen quæ ad certas quasdam artis sive poeticae sive rhetoricae leges revocanda esse videantur, velut πατρίαν: πάτριω P VI 45. 46, κλεινότερον γάμον: ἰκύντατον γάμον IX 112. 114, ἀπαγέσθαι: ἄγεν 119. 123, γλυκὺν ἑλὼν βίοντον: ἔξαιρετον ἔλε μόχθον II 26. 30, κάμον: καμόντων I 78. 83, νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ I II 38. Sed hæc quidem hæcenus. Plura circumspicienti imprimis audiendus est Diels Parmen (1897) 23.

De casibus eisdem in eodem enuntiato repetitis sunt quæ nondum ea qua par est diligentia observata esse videantur.

- 95 Ac genetivi quidem duplicis alterius ab altero pendentis, velut ὑπὸ Κυλλάνας ὀρέων quod edidimus O VI 77, exempla collegerunt Car Bossler de præp ap P usu (Darmstadt 1862) 76 n et Osk Erdmann de P usu synt (Halis Sax 1867) 27; quibus adde locum coniecturis frustra temptatum θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδά i e ὕμνος θεσπέσια ἔπη (I III+IV 57) κομπῶν N IX 7. Alia ratio est eorum genetivorum qui tamquam ἀπὸ κοινοῦ ad idem nomen regens pertinent: κλαῖδες Πειθοῦς φιλοτάτων P IX 39, ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος O III 23, Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα P IV 56, νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ 206, quibus collatis et βροτῶν πείρας θανάτου tueare O II 30 et Κυράνας γλυκὺν ἀμφὶ κάπον Ἀφροδίτας restituas P V 24.
- 96 Dativos iteratos recensuit Erdmann 29. Omisit exemplum notatu dignissimum προξενία δ' ἀρετῆ τ' ἦλθον τιμασρός Ἴσθμιαίσι Λαμπρομάχου μίτρας O IX 83, ubi virgula post τιμασρός inserta sententiae vim et proprietatem pessumdant: 'hospitium virtutemque honorans Isthmias Lampromachi taenias honoratum eo'.
- 97 Venio ad nominativos similem in modum duplicatos: τό (scilicet τὸ κοιλόπεδον νάπος) σφ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον P V 39, latine: 'vallis continet armamenta illa thesauro cupressino', vel 'in valle continet thesaurus'. Quid quod duos diversi numeri copulatos invenimus nominativos? ὕμνοι ... ἀρχὰ τέλλεται O XI 4 atque audacius etiam φάτις ... ἔξαπατῶντι μῦθοι O I 28: *und manches fälscht wohl auch der Menschen Rede in Märchengestalt weit über die Wahrheit mit schillernden Lügen geeiert*; nec tamen insolentius hoc quam τὰ δ' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρῦδαν Aesch choeph 66 aut τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς ἄλλος ἐπίκειται λίθος Herod II 155.
- 98 Accusativi duplicis is usus est tritissimus, quo duo obiecta, καθ' ὄλον καὶ κατὰ μέρος, personale reale, externum internum copulari dicuntur; in quibus quam facile falsa quaedam appositionis

species exoriatur intelleges O VII 16, P IX 4, I III 7, III+IV 61—2 inter se collatis. Duos accusativos locales habes δόμους ... ἤλθε τὸν πυροφόρον Λιβύαν I III+IV 70. Immerito offendunt in structura elegantissime variata ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχη τε μολῶν Καὶ τὸν Ἴσθμοὶ καὶ Νεμέα στέφανον N X 25. Notabilis videtur locus a Meinekio felicissime restitutus διὰ γαίαν ... δακκάμενοι ... μοίρας O VII 75. Singulare est casu magis, opinor, quam propter sermonis graeci naturam οὐδέ νῦν ποτε φόβος ἔπαυσε ἀκμὰν φρενῶν N III 39. Neque audacius εὐδίαν δε μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταθύσσει μάκαιραν ἐστὶαν ἰσχυρὰν videbuntur P V 10 εἰ παραίθυσε θόρυβον O X 73 et κῆτον καταθύσσει (κομὰν πλόκαμοι) P IV 83. Tum ἔνθα νῦν ... θεὸν δέκονται N V 38 eadem θεὸν δέκονται (hymnis scilicet vocativis sive reductoris; cf Welcker ap Dissen expll 399) artius coniungere quam εἰ exemplis epicis, ut Hermann et Dissen, aut Pindaricis ὁ δὲ ... Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς, ὁ δὲ ... Διὸς ἀλκιμος υἱὸς appositionem statuere malim. In nominum genere parum exaequato ne offendas τόδε ... ὁδὸν N VII 50 (cl Pauwii emendatione ταῦτα ... ὁδὸν N VI 53), recordere ἄν (ἄταν) ... λίθον O I 58, ἄν τε (νεφέλαν) δόλον P II 39; quem item ad generis diversitatem referunt locum N V 43 μεταίξαντα (scilicet) ... μάτρως ἀγάλλει ... ἔθνος ita potius enodaverim, ut μεταίξαντα Πυθέαν ἀγάλλων ἔθνος Αἰακιδᾶν ἀγάλλει exponendum esse dicam. De P I 67, V 98, N XI 11, I II 12, V 46, VII 22 dixi in notis criticis.

Adiectivorum quorundam fem gen accusativos, velut γλυκυτέραν (κλείειν si ficto vocabulo uti licet) κλείειν O I 109, ἄλλαν ἐπ' ἄλλα (εὐτυχίαν) εὐτυχέων VII 82, τρεῖς (στεφανώσεις) στεφανωσάμενος N VI 20, recte interpretabere, si non solum ἐχχάτιαν στείχειν, verum etiam θερείαις (*πλεύσεις) I II 41, γυιόδαμιας (παγκρατίου μηχαναῖς § 85) V 59, δαιμονία (τύχη) O IX 110 contuleris Hauptio (opp II 300), Wilamowitzio (ad Eur Herc 681), Usenero (Götternamen 374) auctoribus.

Pindaro Musarum sacerdoti Apollineo ab Ionum levitate quam 100 maxime abhorrenti, παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέρων laudanti formulas epicas parum gratas fuisse consentaneum est. Quid quod lyrici ille poetae ius ac libertatem tam acriter tutatus est, ut tritis illis locutionibus rarissime adhibitis (velut δυσμενῶν ἀνδρῶν, κλέος ἐκλόν, ὑπὸ κεύθεσι γαίας, ἐπὶ ῥήγμινι, λιπαρῶ γήραι, πολέμοιο νέφος) memorias Homericas pro virili parte obliterare studeret vocabula aut novando aut novum in modum inter se iungendo, ἔσσομένοισιν αἰοιδῆ : λοιποῖς ἀθύρειν, (οὐ) κατὰ μοῖραν : κατὰ (μὴ

παρὰ) καιρόν, θεσπεσία : δαιμονία, νεφεληγερέτης : ὄρσινεφής et πολυνεφέλας, τέλος θανάτοιο κιχάνω : θανάτου πέρας νέομαι, ὄψεαι ἦν ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη : ὤστ' ἔμφροσι δεῖξαι (O IX 74) ubi v nott cr. Denique ἀμφοτέρων μάντις (vel βασιλεύς) τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής : ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθόν (Adrasti vox quaedam antiquitus tradita laudatur) καὶ δουρὶ μάρνασθαι propterea afferro quod fuere qui inconcinnitatem Cornelio Tacito non indignam καὶ δουρὶ μάχεσθαι (scil ἀγαθός) iam epico poetae imputarent; similia his tetigi Zeitschr Gymnasialw 1885 Jahresbb XI 342². Absurdum scholiastae Aesch Prom 351 commentum e Pind P I 16—17 versum Hesiodaeum effingentis exposit Wilh Schulze qu epp 154, 1. Denique notatu dignum videtur Pindarum et vocabula compingendi audacia et coloris epici patientia a Bacchylide superari.

III

DE FASTIS PANHELLENICIS

Olympiades numerantur ab anno a Chr n 776 (Euseb chron I 194, II 79 S, S Iulius Afr 3 R). Quinto quoque anno ludos per quinque dies circa plenilunium celebratos esse Pindarus ipse testatur*). De anni tempore tria in scholiis Pindaricis exstant testimonia. Quorum primum habes schol Ambr O III 35: διχόμησις· διχόμησις <ὅτι add Drachmann> περὶ τὴν 15' πανσελήνου (-νης A) οὐσης ἄγεται τὰ Ὀλύμπια, τουτέστι νομηνία Παρθενίου (παρθν) ἢ Ἀπολλωνίου (ἀπολλῶ) μηνός (μὴν A), παρ' Αἰγυπτίοις Θῶθ ἢ Μεσσηνίων (-ίων A). Parthenius et Apollonius quibus mensibus atticis respondeant ignoramus; id constat mensium ordinem esse inversum, nam Μεσσηνί, sive de Aegyptiorum vago qui vocatur anno cogitas, sive — quod fortasse praestat — de fastis Alexandrinis, alterum illum mensem antecedit. Sed videamus alterum testimonium, scholl Vatt O III 35: γίνεται δὲ ὁ ἀγὼν ποτὲ μὲν διὰ τεσσαράκοντα ἐννέα μηνῶν, ποτὲ δὲ διὰ πενήκοντα, ὅθεν καὶ ποτὲ μὲν τῷ Ἀπολλωνίῳ μηνί, ποτὲ δὲ τῷ Παρθενίῳ ἐπιτελεῖται. Et diem XVI et menses L confirmat Bacchylides

*) πενταετηρίδα O III 21, διχόμησις — Μῆνα 19, πεμπαμέροις ἀμίλιας O V 6; cf Paus V 9. 3, schol Pind O III 33, V 8. 14.

(᾽Ω λιπαρὰ θύγατερ Χρόνου τε καὶ Νυκτός, ἐὲν πεντήκοντα μ[ήνες?] ἑκκαίδεκάταν ἐν ᾽Ολυμπίᾳ ... VII 1, Jebb ap Kenyonem, de Wilamowitz GGA 1898, 130). Tertium est testimonium reconditionis doctrinae plenum (ap schol Ambr O III 33): περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἄγεται τὰ ᾽Ολύμπια καθ' ἑκάστην ᾽Ολυμπιάδα, καὶ Κώμαρχος (Maur Schmidt Philol I 644, de Wilamowitz ind Gott 1889/90 p 10, κωμ A) ὁ τὰ περὶ Ἡλείων (Boeckh, περικλείων A) συντάξας (Boeckh, συγκατάξας A) φησὶν οὕτως· πρῶτον μὲν οὖν παντὸς περιόδου συνέθηκαν (Aug Mommsen Zeit d Ol 1891, 8, -κεν A) β[ε]κ[α]β' ἡμερῶν (ἐν τῇ ἡμέρᾳ A)*), ἄρχειν (ἦς ἄρχειν Aug Mommsen I c, ὡν ἄρχειν Unger Zeitrechn² 1892, 773) νομηγίαν μηνός, δε Βωθύσιος (?), Θωκυθιάς A, Διόσθεος Boeckh [= Zeus Stürmer Usener Göttern 43. 70], Θῦος ἢ Θυῖος Latschew ap Ern Bischoff Leipz Stud VII 347) ἐν Ἡλιδι ὀνομάζεται, περὶ ὃν***) τροπαι ἡλίου γίνονται χειμεριναί. καὶ τ<ὰ μὲν> πρῶτα****) (καὶ πᾶ A) ᾽Ολύμπια ἄγεται ἢ μηνί, <τὰ δὲ δευτέρα θ' μηνί.†)> ἐνός δὲ ὄντος διαφερόντων (corrupta) τῇ ὥρᾳ, τὰ μὲν ἀρχομένης (ἀρχομῆν A, ἀρχομένης primus scripsit Aug Mommsen I c 15, ἀρχόμενα vulgo sec apogr Red) τῆς ὀπώρας, τὰ δὲ ὑπ' αὐτὸν τὸν ἀρκτούρον. ὅτι δὲ <πανσελήνῃ> (καὶ A, compendio aliquo male intellecto?) ἄγεται ὁ ἀγών, καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος μαρτυρεῖ. Quae singillatim persequi non est huius loci; id sponte intellegitur duabus rationibus definiri tempus Olym-

*) Cf quae Geminus (ex Eratosth de octaeter sumpta quae videntur) tradit (Isagog Phaenom VIII 27 Manit): πρῶτην δὲ συνεστήσαντο (οἱ ἀρχαῖοι scil) τὴν περίουον τῆς ὀκταετηρίδος, ἥτις περιέχει μὲν μῆνας 96', ἐν οἷς ἐμβολίμους γ, ἡμέρας δὲ β[ε]κ[α]β', ἔτη δὲ ἡ. Subtilioris illius CLX (i e vicies octonorum) aut CLII (i e octies undevicenorum) annorum periodi usum antiquiori quidem aetati vix recte quisquam imputabit. Prisci enim Graeci id potissimum spectantes, ut menses cum Lunae cursu congruerent, hic illic diem intercalare ac saeculis aliquot peractis anni tempora corrigentes hic illic mensem non intercalare videntur satis habuisse. De tumultuaria quadam intercalandi ratione cf etiam Br Keil Herm 29 (1894) 342 ss.

**) Coniciat quispiam περὶ ἦν (scil νομηγίαν), ut planius significetur postbrumale si non anni, at certe octaeteridis Eleae initium. Nam si περὶ ὃν interpretabere quem in mensem incidat bruma', non solum earum periodorum, quae postsolstitiale habent initium, similitudo relinquenda, sed etiam ad decimum (pro octavo <aut nono> Comarchi) mensem descendere necesse erit, ut et Alexandrinorum mensem Thoth et Arcturi ortum (utique post Id Sept ponendum; cf Ideler Handb I 247, Aug Mommsen I c 13) Olympia attingant.

***) Cf dei δὲ τὸ πρότερον δεύτερον ποιεῖν καὶ τὸ δεύτερον πρῶτον schol O III 33 § 1.

†) Si quis πᾶ intellegere malit πᾶλαι vel πάντως, 'octavum mensem' pro nomine proprio accipiat; cetera quomodo expediat ipse videat.

piorum, primum lunari, deinde (a Comarcho, ut nihil decernam de eo, qui Mesori et Thoth menses attulit) solari aut siderea quam vocant. Iam siquidem (sec Geminum VIII 33 Manit) τοὺς ἐμβολίμους μῆνας ἔταξαν ἀγεσθαι ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει καὶ πέμπτῳ καὶ ὀγδόῳ, δύο μὲν μῆνας μεταξύ δύο ἐτῶν πιπτόντων, ἕνα δὲ μεταξύ ἐνός ἐνιαυτοῦ ἀγομένου*), intercalari mense post sextum, ut assolet, anni vulgaris mensem inserto, cuiuscuiusque octaeteridis priorem olympiadem ab antecedenti mensium XLIX, ab insequenti mensium L spatio fuisse disiunctam, ac priorem (eamque imparibus numeris numeratam) in alterum, posteriorem (eamque paribus) in tertium a solstitio plenilunium incidisse consentaneum est.**)

Ultima Comarchi verba (τὰ μὲν ἀρχομένης τῆς ὀπώρας, τὰ δὲ ὑπ' αὐτὸν τὸν ἀρκτοῦρον) non ad singulas octaeterides, sed ad spatia longe maiora referantur propterea est necesse, quod pleniluniis Olympia obtemperant.

Quarto testimonio (schol Plat Phaedr 236^b), quod emendavit Unger***) scribens τὰ Ὀλύμπια καὶ ἀγῶν πενταετηρικὸς μεταγεινιῶνος (Μουνηχιῶνος vulgo) μηνὸς ἤγετο τῷ Δίῳ, aut prioris tantum olympiadis, aut frequentius Olympiorum tempus secundum recentiores fastos atticos circumscribitur.

'Mensis Olympici' (IGA 116, 11. 119, 2) qui Eleorum fastorum octavus fuisse et fastorum nescio quorum mensibus aut Apollonio aut Parthenio respondisse traditur, nomen proprium si quod fuit ignoratur. Quae utcumque se habent, verissime videtur Boeckhius coniecisse (a 1818, kl Schr V 198) omnes mercatus panhellenicos prisca illa octo annorum periodo fuisse constitutos. Quam ad periodum etiam Pythiorum origines et 47. et 49. olympiadi adsignatas pertinere cum olim negasset vir egregius, post recte videtur perspexisse (vide Eichholtzii notulam V 199). Pythicae enim octaeteridis etiam ab Atheniensibus diu religiose observatae nunc gravissimum habemus testimonium CIA II 2 nr 985 p 432 (cf Aug Mommsen Delph 125, ap Bursianum 1886° 317).

Bergk⁴ p 12

"Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiant: auctor annalium Pariorum

*) Verbis μεταξύ πίπτειν et μεταξύ ἀγεσθαι temporis intervalla significari videntur, nullo sane discrimine; nisi forte ἀγομένου corrigendum est.

**) Cf Henr Nissen Rhein Mus 40 (1885) 351. De Olympiis apud rerum scriptores obvis vide imprimis Augustum Mommsen l c 54—100.

***) qui primus nostra aetate quaestionem de Olympiorum tempore aggressus est Phil 33 (1874) 229.

dicit archonte Athenis Simone ol 47, 3 vel ol 47, 2 ἀγώνα χρηματίτην instauratum esse, postea archonte Damasia (Δαμασίου τοῦ δευτέρου) ol 49, 3 στεφανίτην ἀγώνα institutum esse: ab utro certamine pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit ol 48, 3 primum ἀγώνα χρηματίτην, deinde quadriennio post στεφανίτην actum esse, et ab ol 48, 3 iam pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Parisi, nam χρηματίτην ἀγώνα tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse, στεφανίτην archonte Damasia*): singulas autem pythiadas quando cum olympiadibus componunt, ordiuntur ab ol 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae archontis, quo anno primum στεφανίτης ἀγών Bergk⁴ p 13 actus est. Iam Boeckh**) uni Pausaniae fidem habendam esse censet, neque tamen numeros corrigendos esse in scholiis Pindaricis, sed errasse veteres interpretes in comparandis olympiadibus et pythiadibus; itaque Boeckh singula pythia carmina Pindari quadriennio prius scripta esse statuit, quam veteres grammatici testificantur. At ipsa quidem carmina scholiastarum rationes potius confirmant, neque reprehendendi, qui pythiadum computationem a ludo coronario ordiebantur, quemadmodum veteres Pindari interpretes, cum Pausanias initium fecerit a certamine aenario, quod illis praeter ordinem celebratum esse visum est. Et Pindari quidem interpretes videntur Aristotelis auctoritatem sequi, unde etiam is, qui annales Paris composuit, pendet: Pausanias autem alium quem auctorem recentiorem secutus est, siquidem alia praeterea memorat, quae in Aristotelis libro nondum poterant prodi. Omnes testes con-

*) „Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Paris annales secundum appellant: nam prior ad tempora antiquiora referendus est, ol 85, 2 summo apud Athenienses functus magistratu, vid Dionys Hal antiq III 36.“ [De Damasia altero novum habemus Aristotelis testimonium πολ' Ἀθ ε 13: Σόλωνος ἀποδημήσαντος ἔτι τῆς πόλεως τεταραγμένης, ἐπὶ μὲν ἔτη τέτταρα διήγον ἐν ἡσυχίᾳ· τῷ δὲ πέμπτῳ μετὰ τὴν Σόλωνος ἀρχὴν (590/89) οὐ κατέστησαν ἀρχοντα διὰ τὴν στάσιν, καὶ πάλιν ἔτι πέμπτῳ (586/5) <διὰ> τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἀναρχίαν ἐποίησαν. μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῶν αὐτῶν χρόνων (ἰ ἢ πάλιν ἔτι πέμπτῳ, 582/1; Philol 53, 720) Δαμασίου ἀρεθεῖς ἀρχων ἔτη δύο καὶ δύο μῆνας ἤρξεν, ἕως ἐξηλάθη βίᾳ τῆς ἀρχῆς. Quocum optime convenit Marmor Parisum recte intellectum, ut Simonidis annus ΗΗ(Η)ΔΔΠΠΙ + 264 = 591/0 = ol 47, 2, Damasiae ΗΗΗΔΠΠΙΙΙ (sec Seldeni a 1676 lectionem) + 264 = 582/1 = ol 49, 3 evadat. Qui factum esse videatur, ut ol 47 pythias non suo anno (3), sed superiori (2) adscriberetur, infra docui p 50³.]

**) [expl 206. 224, praeunte Wilhelmo de Humboldt, contradicente Bergkio iam a 1859 Philol 14, 184.]

sentiunt Crisa urbe capta exuviis bellicis Amphictionas usos esse ad victores certaminis pythici honorandos, tunc primum ludis gymniciis additis certamini musico, quod antiquo more nono quoque anno indicere soliti erant: sed de tempore huius aerarii certaminis dissentiunt. Item omnes consentiunt coronarium ludum primum institutum esse ol 49, 3 equestri certamine gymniciis ludis et musicis commissionibus addito. Origines certaminis pythici instaurati arcta necessitudine cum belli sacri memoria coniunctae sunt. Iam, quamvis arduum sit opus Graecarum rerum annales restituere, tamen non dubito fidem annalibus Parisiis et Pindari scholiastis habere potius, quam Pausaniae: illi enim Aristotelem locupletissimum auctorem sequuntur. Bellum sacrum diuturnum fuit: nam Crisa urbe post decimum annum excisa*) sex praeterea anni reliquii belli conficiendis consumpti sunt. Exarsit hoc bellum, cuius auctor fuit Solon (vid [Aeschin III 108] Aristotel ap Plut Sol c 11) circa ol 45 1, siquidem Alcmaeon dux copiarum Atheniensium initio belli fuit, non ita multo post cum gentilibus suis in exilium pulsus propter Cylonei sceleris memoriam, cum factionum dissidia graviter agitent Atticam civitatem, quam postquam ol 46, 1; Epimenides**) lustravit, Solon ol 46, 3 leges suas tulit. Iam Crisa urbe capta Bergk* p 14 circa ol 47, 3 celebratus est ἀγών | χρηματίτης.***) Cum fugitivi inuis locis fortiter se defendentes sexto demum anno debellati essent, et non ita multo post iterum instaret pythias ennaeteris†),

*) "Aristotelis auditor Callisthenes (Athen XIII 560 c) δεκαετή πόλεμον testatur, quem Crisa capta compositum esse statuit: quo testimonio nonnulli abusi Amphictionas iam quarto anno hac urbe potitos esse censuerunt" [cf etiam Hugo Landwehr Philol Suppl V 1884, 108, de Wilamowitz Aristot u Ath I 10 ss].

**) [Töpffer Att General 140 ss, Diels Sitzungsber preuss Ak 1891, 388, Rohde Psyche² II 98.]

***) [Quoniam a 590 (ol 47, 3) Athenienses archonte caruisse ex Aristotele cognovimus, quae illo anno facta erant, ad fastorum Atticorum rationem nisi aut superioris aut insequentis archontis nomine definiri non potuisse consentaneum est. Quo factum esse credo, ut Pythia suo anno celebrata perperam superiori anno (arch Simon ol 47, 2) adscribebantur.]

†) "Hypoth Pind Pyth § 2 Boe μετά δὲ χρόνον ἑξαετή καταγωγικῶν τῶν μετὰ τοῦ Ἰππίου τοῦς ὑπολειμμένους τῶν Κίρραίων [ol 49, 1 vel 48, 4], ἐπὶ μὲν Ἀθήνησιν ἀρχοντος Δαμακίου, ἐν δὲ Δελφοῖς Διοδώρου, ὕστερον [ol 49, 3] καὶ στεφανίτην ἔθεντο κατορθώσαντες. Ubi voce ὕστερον designatur biennium [vel triennium], quod post belli exitum ante primum certamen coronarium transactum est." [Quod alter scholiasta (§ 4 Boe) ita interpretatus, ut ἑξαετή χρόνον non solum ad καταγωγικῶν, sed etiam ad ἔθεντο referret, omisso ὕστερον in artius coëgit: καὶ εἶτε ἔκτω μετὰ τὴν Κίρρα ἀλωσιν ἀνεκέρυξαν τῷ θεῷ τὸν στεφανίτην ἐπὶ Διοδώρου μὲν ἀρχοντος Δελφοῖς, Ἀθήνησι δὲ Δαμακίδος. Sed plura

ol 49, 3 coronarium certamen institutum*) et lege sancitum est, ut deinceps Pythia quinto quoque anno agerentur: ab hoc igitur anno iure pythiades computantur. Tenuit hoc Aristoteles in ἀναγραφῇ Πυθιονικῶν, quem sequuntur veteres Pindari interpretes. Alii vero, ut pythiadum origines altius repeterent, ordiuntur a certamine aerario, idque pro arbitrio rerum gestarum ordine neglecto ex ol 47, 3 transtulerunt in ol 48, 3, ut inter aerarium et coronarium certamen non ennaeteris, sed pentaeteris esset interiecta. Hanc computationem praeoptavit Pausanias."

Post egregiam Bergkii disputationem paucis ut comprehendam quae de Pythiorum origine pythiadumque initio aut pro certo affirmari aut aliqua cum probabilitate autumari posse videantur: antiquitus Delphis musica certamina acta, tum Cirrhaeorum opibus fractis gymnica addita, postremo curulia instituta simul et coronarum praemia proposita esse inter omnes fere constat. De annis videntur dissentire, nisi quod coronarium certamen ol 49, 3 = 582 Damasia Athenis archonte instauratum esse uno quasi ore profitentur; nam anno 586 commissum esse si quis ex altero argum Pyth scholiasta (v supra p 50 n †) elicere volet, quicumque sunt huius rei testes ad unum omnes habebit repugnantes: Marmoris Parii auctorem, priorem Pindari scholiastam, Pausaniam, denique alterum scholiastam ipsum quoque de Damasiae anno verba facientem. Nec magis probabile gymnicum (idque argentarium) certamen actum esse illo anno 586 (post celeberrimos illos ludos ab Eurylocho Cirrha capta institutos scilicet alterum!), quod qui solus tradit Pausanias ipse unum tantum certamen ante Damasiae annum fuisse paullo splendidius adornatum agnoscit. Sed de anno 586 actum esse iam ne ii quidem negant qui Pausaniae obsecuti alteram pythiadem in ol 49, 3 incidisse putant. Videamus igitur quid de

insunt in hoc scholio (Damasia pro Damasia, Simon pro Simonide, χρηματικὸς pro χρηματῆρας, vicini vexati pro peregrinis qui loca sacra accederent interceptis, ut nihil dicam de Hippia legato ad Cirrhaeorum reliquias coercendas atque perdomandas post ludos indictos editos peractos emisso), quae deteriorem fontem resipiant, ut vix quemquam fore putem, qui aut certamen ab Eurylocho Cirrha capta institutum aut Damasiae annum ad huius grammatici quam ad Aristotelis et Marmoris Parii rationes definire malit.]

*) "Huic eidem anno quo Damasiae Athenis archon fuit adscripsit Demetrius Phalereus septem sapientes (Diog L I 22), non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis defectum, quem Thales praedixisse ferebatur, accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus. Hinc Syncellus solis defectionem, Isthmia et Pythia instaurata, septem sapientes deinceps recenset; nam chronographorum veterum turbas nihil moror." [Euseb chron p 94—95 S, de Wilamowitz Arist u Ath I 11.]

Pausaniae illa 'altera pythiade' (X 7) iudicandum sit. Quam et Bergk et qui eum impugnabat Leop Schmidt (v infra ad inscr P I) ad ancipitem quasi numerandi rationem referebat. Sed cum in tali re ullam obtinuisse ambiguitatem parum probabile sit, Pausaniam crediderim illud δευτέρῃ πυθιάδι ex auctore aliquo rem fusius paullo exponente (v c δτε πάλιν ἐτέθη ὁ Πυθικὸς ἀγών, cl MP ep 38) infeliciter expressisse, tum et quae de superioris pythiadis tempore (ol 48 ἢν Γλαυκίας [Γλύκων Afr] ὁ Κροτωνιάτης ἐνίκησε) et quae de pyth 23 tradit Demareti victoria Olympica (priore videlicet cl VI 10, 4) quinque olympiadibus posteriore (Polemonis opinor Eliacis inspectis) suo Marte addidisse. Itaque cum pro 'certamine denuo instaurato' intellexisset 'certaminum pentetericorum alterum', necessario factum est, ut primos illos ludos gymnicos adscriberet ol 48, 3 pythiadumque chororum quasi ducere iuberet inscius atque invitus fidem abrogans testimonio fide dignissimo schol inscr P III (v infra), qui diligentius quam elegantius rem exponens ab anno 582 (ol 49, 3) pythiades numerari coeptas esse docet.

Qui pythiadum computus quomodo carminum Pindaricorum rationibus confirmetur exponere non est huius loci; sed v quae infra ad carm inscr adnotavimus. De carm P VII Wilamowitz Aristot u Ath II 323.

"Agebantur Pythia tertio quoque olympiadis anno aestate vergente, mense Delphorum Bucatio, quem tituli recens reperti docuerunt secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnionis sit componendus."*)

Isthmiadum initium ol 49, 4 adscribitur ab Hieronymo, ol 50, 1 ab Eusebio sec vers armeniam (p 94—95 Sch). Verum altius repetendam esse Isthmiorum originem Solinus testis est ludos per Cypselum tyrannum intermissos, a Corinthiis ol 49 sollemnitati pristinae redditos dicens (VII 14 p 57—58 M²); id quod confirmatur Solonis lege (Plut Sol 23), qua Isthmionicis et Olympionicis praemia decernuntur, ut Pythiis antiquiora esse appareat. Illud quidem veri simile, numerandi Isthmiades initium fecisse Corinthios ol 49, 4, i e a prima post libertatem recuperatam Isthmiade celebrata, primo anno post Pythia denuo instaurata.

Tertio quoque anno Isthmia acta esse Pindarus ipse testatur ταυροφόνῳ τριετηρίδι N VI 40, olympiadum secundo quoque et rursus quarto quoque anno, verno tempore post Grotium (hist of

*) [CIA II 545, 45. 551, 53, inscr delph 2075 Collitz; cf Aug Momm-
sen Delph 157—161.]

Greece IX 477) evicit Unger (Phil 37, 1877, 1—42); et verno tempore Bergk⁴ add corr p 483*) collegit e schol Pind N III 147 (p 110 Ab), unde appareret inter Megarensium ludos Pythios (sic recte cod V, προ[άγεται] omisso nomine *BD*, Διοκλεία voluit Bergk) et Epidauriorum Asclepieos incidisse Isthmia: τὰ Μεγαρικὰ (em Boeckh, Διοκλεία subaudiens ex pll 176, μέγαρο codd) δὲ Πύθια ἄγεται εὐθέως ἕαρος ἀρχουμένου.

Nemeaeum certamen primum actum esse ol 51, 4. 573 Eusebius (sec vers armen), ol 52, 1 Hieronymus auctor est (p 94—95 S). καὶ ἔστι τριετής (ἄγών) τελούμενος μηνὶ Πανέμῳ ὀκτωκαιδεκάτῃ (omnes ut videntur codd hyp Pind Nem § 4 p 11, 13 Ab, item § 5 p 13, 7 Ab *DV* cum recce [om *B*], ubi e deterioribus libris tres *TUZ* numerum ἰβ' exhibent, utroque loco ἰβ' ed Rom). Confirmare diem XVIII videtur schol Pind O VII 147 de Rhodiorum Ἀλιείοις dicens τελείται μηνὸς Γορπιαίου εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ, ἀπέχει δὲ τῶν Νεμέων ἡμέραις ἔξ. Panemus et Gorpiaeus menses quamquam quibus e fastis sumpti sint aut utrum ex iisdem necne certo sciri nequit**), tamen post Ungerī studia in his quæstionibus collocata***) aestivi fuisse merito creduntur. Idem, cum antea Νέμεια χειμερινά, quae a Paus II 15, 3, VI 16, 4 commemorantur, antiquitas acta et in priorem olympiadis partem incidisse putarentur, iam hiberna Nemea Hadriani demum temporibus instaurata esse plerisque persuasit. Notatu dignum populiscitum

*) Idem⁴ p 482 ex Pind I I 1—8 collegit Isthmia aliquanto ante Deliacum certamen nobilissimum i e ante Thargelionem mensem Atticum ineuntem acta esse (cf Car Robert Herm 21, 161, ap Lud Preller I 245/46 n 4 et Jahrb archaeol Instit V 224 n 11). Quid si carmen Deliacum, in quo condendo poeta occupatus erat, omnino nec Deli nec statis sacris, verum ἐν Κέῳ ἀμφιπότῳ (8), posteriore dumtaxat quam inter Ceos et Pindarum convenerat temporis puncto agebatur? καὶ ἕτερον col (ὦ Δῆλε) πάλιν τὸν ἐπίνικον (scil τὸν Δηλιακόν) ἀποδώσω schol 9, ut victoria a Ceis vel a Ceorum aliquo ex sacris Deliacis Anthesterione mense (id quod de Apolloniis quidem constat; cf Homolle BCH XIV 1890, 498) commissis reportata esse videatur. Sed ut erraverit schol 9 epiniciū dicens, cum paeānem Deliacum dici oporteret (sec schol inser p 255, 10 Ab): id constat nihil esse cur de carmine in Delii aut in Apolloniis aut denique in Delo insula agendo cogitemus. Nam quod (probante Bergkio⁴ p 482 n 1) schol 6 (p 358, 7—10 Ab) opinatur Isthmiaca civis Thebani victoria praeoccupatum poetam apud Ceos proludere paeānem Deliacum (Χαῖρ', ὦ θεοδμήτρα fr 87) satis habuisse, ut ἀρχολία v 2 sit iter Deliacum et εἶπον ὑπολλυρινός i q 'liceat ipsi mihi abesse a choro meo Delum accedente', id mihi quidem parum probabile videtur.

**) Boeckh kl Schrift V 193 ss, CIG II p 392, Schoemann Froll in Plut Ag Cleom 1839 p 38 ss, Bischoff Leipz Studd VII (1884) 373.

***) Phil 34 (1875/76) 50 ss, 37 (1877) 524, Sitzgsb Münch Ak 1879 II 164, Phil 46 (1887/88) 336.

Atticum CIA II 181, quo architheoro cuidam Nemeam proficiscenti qui videtur pecunia erogatur, Atheniensium patronus Cleonaeus, Lapyris nomine, publice collaudatur causa non addita, factum ol 114, 2 (323) mensis Hecatombaeonis die XI, ut eo quidem anno Nemea non multo post diem Hecat XI celebrata esse videantur. Id igitur nullo quod sciam exemplo refragante*) statuere licebit antiquiore aetate Nemea acta esse in primi et alterius, tum rursus in tertii et quarti olympiadis annorum confinio.

Bergk⁴ p 18 "Itaque apparet conciliorum panhellenicorum ordinem prudenter sic discriptum fuisse, ut singulis quadrienniis

[e gr 476]	olymp anno 1,	aestate vergente,	agerentur Olympia
[475]	2	ineunte [mens att Hecat]	Nemea I
[474]	2	vergente [mens att Munich]	Isthmia I
[474]	3,	aestate vergente,	Pythia
[473]	4	ineunte	Nemea II
[472 — 476]	4	vergente	Isthmia II."

Sollemnis certaminum panhellenicorum ordo: 'Ολύμπια Πύθια Ἴσθμια Νέμεα (IGA 350. 419. 420, IGIMA I Rhod 73^b) et a Pindaro ipso quam religiosissime observatus**) neque ab Aristophane primo carminum Pindaricorum editore relictus est, id quod ex tribus carminibus Nemeorum corpori subiunctis (ψῆλαι κεχωρισμένα schol Nem IX inscr) collegit Car Odofr Müller a 1840 (gr Litter-Gesch I² 399, 4 370 n) multisque Thomanae q v vitae codicibus***) confirmatur. Quem ordinem non casu, sed pro aetatis gradibus (776. 582. 581. 573) factum esse apparet.

Pro corollario his quaestionibus chronologicis locum ad hippodromi Olympici mensuras spectantem subiungamus, quem e codice Constantinopolitano (gynaec vet nr 1) nuper in lucem protraxit Hermann Schöne Jahrb archaeol Instit XII 1897, 150. Metrolo-

*) De Droyseni dubitationibus Herm XIV 1 ss vide Georgium Unger acriter disputantem Sitzgsb bayr Akad 1879 II 164 et Aug Mommsen ap Bursianum 1892^c 3.

**) Nemea ante Isthmia semel collocantur I VI in: ἐν Νεμέῃ μὲν πρῶτον —, ἄρον αὐτὴν Ἴσθμοῦ δευτέρῃ. Similia sunt fortasse Πύ. Νέ. Ἴσθ. (saec a Chr II) Inscr Rhod 78, Νέ. Πύ. (eiusd aet) Rhod 79, Νέ. Ἴσθ. Πύ. (saec p Chr II) Dittenberger Syll 237.

***) Ἴσθμιονίκας, Νευονίκας (vel -νίκαι, -νικαι) codd QUT" (Vindob philos gr 315) Θ Θ" (Brix A IV 13), Redig^c, Redig^d, Barocc^{es}, Νέμ. Ἴσθ. EG c interpoll; om Neu. V ut hypoth Isthm p 349, 5 Ab, qua de omissione Wilamowitz Eur Her¹ I 184.

gicis igitur Heronis tabulis ab Hultschio editis *Metrol Script I 184* addita in codice illo leguntur haec: ὁ ὀλυμπιακὸς <ἀγῶν add Schöne> ἔχει ἵπποδρόμιον ἔχον σταδίου ὀκτώ· καὶ τούτου ἢ μὲν (μία cod, em Heiberg litt ad me datis 1897) πλευρὰ ἔχει σταδίου τρεῖς καὶ πλέθρον ἕν, τὸ δὲ πλάτος πρὸς τὴν ἄφεσιν στάδιον ἕν καὶ πλέθρα τέτταρα, <ἴμοῦ, i e $\frac{5}{11}$, add Heiberg> πόδες τετρακισχίλιοι ὀκτακόσιοι (π , ΔΩ' cod). καὶ πρὸς τῷ ἡρίῳ τῷ λεγομένῳ ταραξίπῳ (Schöne, Ταραξίππου Crusius recte, πρὸς τῷ ῥωτικῷ λεγομένῳ παρεξ ἵππῳ cod) <κάμπτοντες add Heiberg> τρέχουσιν οἱ μὲν ἡλικιῶται <κέλητες add Schöne> πάντες κύκλους (scripsi, σταδίου cod) ἔξ, αἱ [τέλειαι exprunxit Schöne] συνωρίδες αἱ μὲν [ἡλικιῶται exprunxit] πωλικάι κύκλους τρεῖς, αἱ δὲ τέλειαι ὀκτώ, ἄρματα <τὰ add Schöne> μὲν πωλικά κύκλους ὀκτώ, τὰ δὲ τέλεια κύκλους δώδεκα. 'Hippodromium' igitur vel 'orbem' ipsum equorum cursum dicit, cuius medium quasi circuitum ingeniose ita describit, ut pro orbe illo elliptico non quadrangulum fingat animo ex duobus lateribus longis circi lateri alteri fere aequalibus et duobus transversis circi latitudine dimidio minoribus, sed triangulum ex lateribus illis longis et latitudine 'ad aphasin' satis facile illa emetienda. Itaque ἡ πλευρὰ bis scilicet illa in rationem inducenda (stadd $3\frac{1}{6} + 3\frac{1}{6}$) et τὸ πλάτος (stadd $1\frac{2}{3}$) in summa efficiunt stadia octo. Quem octo stadiorum orbem quoniam equis singularibus nullo aetatis discrimine facto (ἡλικιῶται) sexies, bigis equorum imperfectorum ter, perfectorum octies, quadrigis imperfectorum octies, perfectorum duodecies conversum esse partim aliunde iam constat (Pind O II 50, III 33, VI 75, P V 33, schol Pind O II 92, III 59, VI 124, P V 39), partim nunc primum certiores facti sumus, sequitur ut, si modo stadium 192, 27 metra esse recte statuit Wilh Dörpfeld, equos singulares fere 9, 3 kilom, bigas 4, 6 et 12, 3, quadrigas 12, 3 et 18, 5 kilom confecisse colligamus. Quae decursuum spatia ut apud nostros homines inaudita, ita non incredibilia esse Herm Schöne (159) ab artis peritis edoctus est.

IV

INDEX CARMINVM

Pindari carmina cum ab editoribus inscribi solerent Ὀλυμπιονίκαι, Πυθιονίκαι . . . , Bergk⁴ Ἐπίνικοι Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις . . . praeposuit: promiscue ἐπίνικοι (cum Pindaro ipso O

VIII 75) et ἐπινίκιοι (Pind N IV 78) usurpantur a grammaticis; sed est ἐπινίκιοι in vita Ambrosiana, tum in scholl Didymi N I 7, inscr N XI, denique Procl chrestom 246, 14 W; ἐπινίκια [Bacchyl II 13] quod idem Proclus praestat 243, 20 W (c Aesch Ag 174, inscr boeot saec III/II 503, 25 Collitz) in scholiis non inveni. Dativi Ὀλυμπιονίκαις, Πυθιονίκαις . . ., quos Callimacho deberi ex Herodn II 663, 18 L collegit Bergk ad Sim fr 5, codicum auctoritate non carent: πινδ. ἐπίν. ὀλυμπιονίκαις in inscr carmm Oll codd Ambrr (CFKN), πινδ. ἐπίν. νεμεονίκαις in subscr Nem D. Quamquam antiquitus iam altera eaque faciliior et laudandi (ἐκ τῶν Σιμωνίδου τεθρίππων schol Ar equ 405, Σ. ἐν πεντάθλοισ Bekk An I 377, 27, Πίνδ. ἐν Ὀλυμπιονίκαις, ἐν Πυθιονίκαις passim apud scholiastas Pindari, apud Herodianum, apud Athenaeum) et inscribendi ratio videtur percrebuisse: Ὀλυμπιονίκαι inscr carmm Oll E, subscr B, unde -νίκαις vita Thomana. Non sine elegantia igitur Olympionicas dixerunt pro carminibus in Olympionicas factis. Singularis numerus ubi occurrit, velut Πίνδ. Ὀλυμπιονίκη <ς' add Bergk> Antiatt Bekk An I 90, 23, utrum victor intellegendus sit (cill Πίνδ. Ἀγησιδάμω, Ἀριστοκλείδῃ) EM 685, 10. 818, 13, τέλος Ἀγησιδάμου, Ἐργοτέλου, Ξενοφώντος all in Pind codd) an carmen subaudiendum (cill Νεμεονίκης [ψδῆ] schol inscr N XI p 333, 1 Ab, Ὀλυμπιονίκαις ὕμνος, κῶμος ap Pind) incertum est. Denique ne quid omittam: tertiam formam habes ὑπόθεσις τῶν Ὀλυμπιονικῶν A, τέλος Πινδ. Ὀλυμπιονικῶν DG (ut Πυθιονικός ὕμνων θεσaurus, Πυθιονικός τιμὰ apud Pindarum); quartam: Ὀλύμπια A, ἀρχὴ Πυθίων D, ὑπόθεσις, τέλος Πυθίων B, quam quidem formam semper pluralem numerum prae se ferre non est quod mirere.

Carminum tituli saepius in codicibus omissi sunt spatio vacuo interiecto videlicet ut post confectam carminum scriptionem minio adderentur, quod oblitum sunt librarii velut in cod D ad P X. XI XII. Olympiorum primique carminis inscriptiones una cum primis multorum codicum foliis interierunt.

OLYMPIA

O I Ἰέρωνι Συρακουσίω κέλητι CEQV (Συρακουσίω edd post Boeckhium). — νικήσαντι ἴππῳ κέλητι τὴν οἴ' ὀλ. ἢ ὡς ἐνιοι ἄρματι AE, om C. ὁ δὲ αὐτὸς νικᾷ (καὶ τὴν) οἴ' ὀλ. κέλητι, τὴν δὲ οἴ' ὀλ. τεθρίππῳ AE, ἐν ἣ ὀλ. ἐτελεύτα AFK. συνέβη δὲ αὐτὸν νικήσαντα καὶ τὴν οἴ' ὀλ.

ἐν ταύτῃ τελευτήσῃ *EHQV*. Unam victoriam Olympiae curru, duas equo ab Hierone partas cum testetur epigr ap Paus VIII 42, 9 (nr 126* Preger), curulem vero ol 73 a Gelone reportatam esse constat, plerique verba ἢ ὡς ἔνιοι ἄρματι ex confusis Gelonis et Hieronis victoriis nata esse coniecerunt, Bergk scribi iussit ἢ ὡς ἔνιοι <τὴν οὖ', τὴν δὲ οἱ> ἄρματι. Sed Hieronem Syracusanum priusquam Aetnam urbem condidisset Olympiae vicisse Didymus testis est ad gravissimum auctorem provocans Apollodorum (schol 33), τότε γὰρ ἦν Συρακούσιος καὶ οὐδὲ ἦν Αἰτναῖος, nimirum ut ne posset quidem Aetnaeus renuntiarī (Boeckh expll p 102, Ed Lübbert ind Bonn 1886 p VI). Unde olympiadis numerum ΟΓ ex OF natum esse suo iure suspicatus est Bergk, ut huic potius quam alteri victoriae carmen adscriberetur. Ac Pherenicum equum Delphis victorem (Ἀλφειὸν παρ' εὐρυδίαν . . . Πυθῶνι τ' ἐν ἀγαθέα Bacch V 38. 41) annis a C 482 et 478 (infra ad inscr P III) etiam aetatis anno XIII ne quid dicam gravius (472, ol 77) ἀκέντητον superavisse cursu competitores parum credibile videtur (cf etiam Fennellium ad O I 18 et P III, Kenyonem edit Bacchyl p 37). Nec contemnendum nobis videtur quod observavit Hermann (opp VI 67) verba εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ (O III 42) post Ἄριστον μὲν ὕδωρ animo concepta esse, ut si recte illa ante ol 76, 4 cantata esse statuit Bergk (v infra ad inscr O II), haec ol 77 adscribere non liceat. Celeberrimis igitur illis

476 anni 476 Olympiis post barbaros propulsatos et post novum regnum Syracusis instauratum primis si non Hieronem regem (cf historiolum a Theophrasto ap Plut Them 25 traditam), at Pindarum certe interfuisse veri simillimum est (v ad inscr O XIV), ut Pherenicum Olympiae decurrentem oculis videre (O I 18 ss) poeta facile posset. Tum carmen in Sicilia praesente poeta actum esse e vv 10 ss recte colligitur.

O II Θῆρωνι Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι (inscr) et νενικηκότι (νικήσαντι) τὴν οὖ' (numerum om A) ὄλ. (scholl) libri omnes. Quem numerum falsum esse docent scholl Ambr 168: λέγεται (λέγει? scil ὁ Πίνδ. Drachmann) τὴν (Boeckh, τὸν cod) Ἀκράγαντα πεντηκοστῇ ὄλ. ἐκτίσθαι (Gerhard, ἐκτίθεσθαι cod): ἐκεῖθεν δὲ ἄχρι τῆς Θῆρωνος νίκης ἕτη εἶναι ἑκατόν, ἐν ὀλυμπιάσιν (? Christoph Schneider, ἐν ὀλυμ-

- 476 πιάδ cod) κε'· γίνονται δὲ πρὸς ταῖς ν' ὀλυμπιάδων οε'.
 476 ἐνίκα οὖν ος' (Gerhard, ις' A)· κέχρηται οὖν (δὲ Boeckh)
 τῷ ἀπηρτικμένῳ ἀριθμῷ εἰπὼν ρ', cll scholl *CDEV* 166:
 Ἄκράγας πεντηκοστῇ ὀλ. ἐκτίσθη, ὁ δὲ Θήρων ος' (sed
 ft corr ex οζ' teste Drachmanno) Q (≡ altero numero om
CEV, οζ' [om ἐνίκησεν] *D* solus) ἐνίκησεν· γίνεται οὖν
 τὰ μεταξὺ ἀπὸ τῆς κτίσεως ἕως τῆς Θήρωνος νίκης ρδ'
 580—476 ἔτη· ὁ δὲ Π. τῷ ἀπηρτικμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσατο. Bergk
 = 104 utroque loco <οὐ> τῷ ἀπηρτικμένῳ maluit; cf ἀπηρτικμέ-
 νον· τέλειον Hesych. Notatu dignum videtur librarios
 plerosque numerum ζ' ignorantes aut omisisse aut futilli
 coniectura obliterasse.
- O III Τῷ αὐτῷ, εἰς θεοξένια *BDEV* (εἰς om, ἄρματι add *AC*).
 Utrum prius cantatum sit, O II an III, incertum: III tem-
 pore antecessisse censuit Bergk cum Boeckhio, mihi secus
 videtur (studd P 6).
- O IV. V Ψαύμιδι Καμαριναίῳ ἄρματι A (ἵπποις alii). — ἵπποις
 νίκησαντι, τὴν πβ' ὀλ. τεθρίππῳ, παιδί Ἄκρωνος (Ἄβρ.)
BDEV. ὁ Ψαύμις ἐνίκησε τὴν πβ' ὀλ. τεθρίππῳ *AC*.
 Τῷ αὐτῷ, ἀπήνη καὶ κέλητι καὶ τεθρίππῳ *AC*, ἀπήνη
 (καὶ) κέλητι vulgo; scholl: τεθρίππῳ καὶ ἀπήνη καὶ κέλητι
 νενικηκότε τὴν πβ' ὀλ. (eundem numerum schol Ambr
 V 19, πε' *CHQV*; cf ad O VI). Carmina ipsa nullam nisi
 mularem victoriam testantur (IV 11—12, V 3), cuius de
 tempore sicut in O VI nihil notum. Sed cum Camarina
 urbs (νέοικος ἔδρα V 8) restituta sit ol 79, 4 (Diod XI 76),
 curulis vero Psaumidis victoria annuente tandem deo λοι-
 παῖς εὐχαῖς parta ol 82, relinquuntur 80 et 81, e qui-
 456? bus posteriore si praeoptaveris cum viro docto schol
 Ambr V 19, Boeckhii dubitationes (expll 141—42) uno
 quasi ictu praecidi videbis. Est autem IV continuo post
 victoriam renuntiatum (αὐτίκα 4) Olympiae compositum.
 De carmine V celeberrimum est scholion: αὕτη ἡ ψῶδη· ἐν
 μὲν τοῖς ἐδαφίοις οὐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμου ὑπομνή-
 μασιν ἐλέγετο Πινδάρου, ultima verba aliter paullo le-
 guntur in optimo cod Ambr: ἐν δὲ τ. Δ. ὑπομν. ἐλέγετο
 περὶ αὐτῆς τάδε· γέγραπται Ψαύμιδι τεθρ. κτλ, unde non
 eam inter vet gramm dissensionem fuisse dixerit quispiam,
 utrum Pindari carmen esset necne, sed utrum in epiniciis,
 an v c in prosodiis numerandum esse videretur, ut ἐδα-
 φίοις non omnium, sed epiniciorum carminum quasi in-

cunabula significantur. Id constat et Aristarchum et Didymum carmen commentatos esse ut vere Pindaricum (scholl 1. 20. 54). Carmen tamen ipsum non id est quod ab omni suspitione facile se exsolvat: abiudicavit a Pindaro Ern de Leutsch Philol I 1846, 116, tutabatur Godofr Hermannus 1847 opp VIII 99. 'Metrum plane est eximium quamquam a ceteris Pindari carminibus mirum quantum distans' Boeckh n cr 372.

O VI Ἀγῆνια Συρακούσιω (Συρακοσίω edd post Boeckhium) ἀπήνη. — ὡς δὲ ἔνιοι Στυμφηλίω *BD*, Σταμφυλίω *C*; οἱ μὲν Συρακούσιον, οἱ δὲ Πάμφυλον *A*. ὁ δὲ χρόνος τῆς ψδῆς ὁ (Drachmann, οἱ cod) πρὸ τῆς καταλύσεως τοῦ τῆς ἀπήνης ἀγωνίσματος· κατελύθη δὲ περὶ τὴν πε' Ὀλυμπιάδα. ἄπορον δὲ τὴν πόστην ὄλ. ἐνίκησεν *A*. Quod νικήσαντι τὴν πε' ὄλ. inscriptioni addit *F*, eadem ratione explicandum, qua quod Psaumidis victoriam (O V) ei anno adscribunt *CV*. Eundem abolitae rhedae mularis annum (πε') codex Ambrosianus praestat ad O V 6 (cum plerisque) et 19 (solus), cum ad inscr O V Polemone auctore usus καταλυθῆναι . . . κατὰ τὴν οδ' ὄλ. καὶ εἶναι ἰγ' νίκας tradat; unde recte opinor Boeckh κατὰ τὴν πδ' ὄλ. coniecit cll Paus V 9, 1 (Boeckh ad schol p 118, 1 et 119, 2). Numerum πε' equidem non librario male legenti, sed chronographis aboliti certaminis annum cum anno non iam celebrati confundentibus deberi suspicor. Corruptum quidem antiquitus numerum testantur variae codicum optimorum lectiones: ὡς τινὲς φασιν ὀγδοηκοστῆ ἕκτη *B* ad inscr O VI, πῆ *E*, πέ' et πς' *V*, πε' et ὀγδοηκοστῆ ὀγδὴ *C* ibidem; denique διελύθη περὶ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐνάτην *B*, πέ' *CDEGQ* schol O V 6 (ubi δυοκαιπεντηκονταετής pro δεκαετής Bergk⁴ p 76). Sed carmen compositum Hierone regnante (v 93), ut cum ex oll 77 et 78 altera utra eligenda sit — nam de 76 ne eis quidem cogitare licet, qui Pindarum ol 77 demum Syracusas accessisse putant —, equidem verba quibus poeta de Hierone recordatur (vv 92 ss) ol 77 post victoriam Olympiae iterum equo partam, quam 78 post curulem exoptatissimam 472? (O I 109. 110), aptius cantari arbitratus in 77 cum Bergkio consistendum esse censeam.

O VII Διαγόρα Ῥοδίω πύκτη (ὠψὲ Δαμαγήτου ex carm v 17 add *A*). — νικήσαντι τὴν οθ' ὄλ. (*ABQV*, οζ' *DOP*, εθ'

N, nulla temporis nota in *CE*). Tenendum igitur Diagoram vicisse ol 79.*)

- O VIII Ἀλκιμέδοντι (Αἰγινήτη) παιδὶ παλαιστῆ. — νικήσαντι τὴν π' ὀλ. *BCD V*; inscriptioni plerique et fratris et magistri 460 nomen addunt. Carmen igitur adscribendum anno 460. Actum esse non Aeginae, sed Olympiae propter exordium censuit Boeckh, quem secuti sunt cum multi, tum Bergk¹. Primus oblocutus est Hartung propter τάνδε 25 et δεῦρο 51, recte nisi quod Nemeaeum carmen esse putabat (v quae ad v 16 adnotavimus). Tum mutata sententia Bergk (proll⁴ p 5) 'Aeginae, non Olympiae cantatum', absurdam ad carminis v 9 grammaticorum veterum interpretationem amplexus, ἴν' ἧ πρὸς τὸν Δία λέγων. Illud magnopere exercuit viros doctos, quo pacto chorus per Aeginam incedens Olympiam non solum invocare, verum etiam ut pompam acciperet orare potuerit. At nympham Olympiam neque sollemni religione cultam nec fabularum vetustate nobilitatam, sed poetae ingenio quasi creatam veri similis mihi videtur eminus invocari, ut pro victoria Olympica gratiam sibi referri carminisque prooemium (P VIII 1, P VII 2) se fieri sinat, quam ad Alpheum ipsum in tanta praesentium deorum dearumque frequentia ac nobilitate. Aram quidem Olympiae (sive Pisae) nympphae propriam, quo pompa coronaeque gestatio dirigeretur, neque apud Aeginetas existitisse probabile est neque apud Eleos (nisi forte Piithyiae cognomine Olympiae, Paus VI 20, 2). Nuper pompam Olympicam cll praesertim vv 69 ss explosit Drachmann Pindar-fortolkning Kjøbenh 1891, 175.
- O IX Ἐφαρμόστῳ Ὀπουντίῳ παλαιστῆ. Schol 17: ἐνίκησε δὲ ὁ Ἐφ. καὶ Ὀλύμπια ὡς προείπον (Didymus, cf schol O II 70. 82) καὶ Πύθια· (gravius etiam distinguit [-] V) οἱ γ' ὀλυμπιάδι (*BDE V*, om *C*), et infra καὶ γὰρ Πύθια ἐνίκησεν ὁ Ἐφ. τῆ τριακοστῆ πυθιάδι (vulgo, λγ' *A*, om *C*). De olympiadis numero πα' in *F^{mb}* inscriptioni addito cf ad inscr O VII. Carmen destinatum epulis Aiaci Locrensi-um heroi 'tamquam deo' celebrandis (v 112 cl O VII 79) propter duas potissimum Epharmosti victorias, alteram

*) Numeros *F^b* traditos morari desii, ex quo per Drachmannum comperi ad O VII adnotari ὀλ. πη' (ex ση'), O VIII π', O IX πα', O X πβ', O XII πγ' ex οη, O XIII πθ' ex οθ', O XIV ὀδοηκ. ex ἐβδομηκ.

Olympicam, alteram Pythicam, quarum utra prior sit, e carmine ipso, etsi olympicum decus tamquam recentius laeto quodam cum vigore renuntiari videtur, aperte tamen non elucet; id quidem probabile intervallo non ita magno illas victorias diiunctas fuisse. Quodsi scholia olympicam adscribunt ol 73 (488), pythicam pyth 30 (466) — nam pyth 33 (454) sola cod *A* auctoritate nixus Locrensi-um post pugnam Oenophytensem condicione in rationem quasi inducta haud facile quisquam amplectetur —, alterum utrum numerum corruptum iudicare necesse est, ut aut $\delta\lambda.$ $\omicron\eta'$ (468) vel $\omicron\theta'$ (464) restituenda, aut in pythiadis numero duae litterae novandae esse videantur. Atque Hermannus quidem (ap Heynium 1817) pythicam Epharmosti victoriam ol 78, 3 (= pyth 30 sec scholiorum rationes) adscribere, olympicam in medio relinquere placuit. Boeckh in utroque scholio τριακοστῆ τρίτῃ πυθιάδι scribere maluit, quem secutus est Bergk, nisi quod ille pythicam (ol 80, 3 : 81, 1), hic falso videlicet codicis *F^{mb}* numero deceptus olympicam victoriam priorem esse (ol 81, 1 : 81, 3) existimabat. De metrica carminis ratione a primae aetatis carminibus abhorrente disseruit Ern Graf (Pind logaoed Strophen Marburg 1892, 30). Tu igitur finge Aiaci supplicationem decerni post victorias pyth 30

464 (ol 78, 3) et olympiade insequenti (ol 79, 1) partas.

- O X. XI Ἀγησιδάμω Λοκρῶν Ἐπιζεφυρίω (Ἀρχεστράτου add pauci dett, παιδὶ BC) πύκτη. — ἐνίκησε δὲ οὗτος ὁ Ἀγ. τὴν οὐδ' ὄλ. (vulgo, ἔκτην καὶ ἑβδομη<κοστή>ν *A*). Inscriptioni quod addit *F^b* de Arcestrati nescio cuius victoria Ἀρχεστράτῳ κέλῃτι νικήσαντι τὴν πβ' neque ad rem quidquam neque omnino fide dignum (cf ad O VII). Hagesidami igitur victoriam carmenque gratulatorium O XI cum omnibus de quibus constat praeter Ambrosianum testi-
- 484 bus ol 74 quin adscribamus nihil videtur obstare. Quem annum ut praeoptemus Ambrosiano anno 476 primum suadet c O XIV ipsum quoque statim post victoriam festinatum certissimaque ratione ol 76 (476) adscribendum, deinde alterum carmen O X aliquanto post prius carmen compositum, cum itinere in Siciliam (et in Magnam Graeciam: cf P II 18, fr 200) facto promissi multis annis ante dati poeta commonefactus esset. Absurda carminis O XI inscriptio τόκος (ἀρχὴ τόκου *V*, subscr τέλος τόκου

DFGV) propterea notatu digna, quod in vetustissimis iam libris (*ABCDE*) comparet multisque verbis in scholl Vatt exponitur.

- O XII Ἐργοτέλει Ἰμεραίῳ δολιχοδρόμῳ (vulgo, δολιχεῖ *AC*), νικήσαντι τὴν οὐδ' ὄλ., *BE*. Schol Ambr: Ὀλυμπιάδα μὲν ἐνίκησεν οὐδ' καὶ τὴν ἑξῆς [οὐθ' add cod, οη' corr Mommsen], πυθιάδα δὲ κε', καὶ Ἴσθμια ὁμοίως. Vat: ἠγωνίσαστο ἑβδομηκοστὴν ἑβδόμην (οὐδ') ὄλ. *BCDEV*, καὶ τὴν ἑξῆς, πυθιάδα <δὲ suppl ex Ambr Mommsen> εἰκοστὴν ἐνάτην (κθ') secundum eosdem libros (praeter *C* qui κγ' exhibet teste Drachmanno). Titulum Ergotelis Philanoris f Himeraei (καθάπερ γε τὸ ἐπίγραμμα τὸ ἐπ' αὐτῷ φησί) exscribens Paus VI 4, 11: δολίχου δύο ἐν Ὀλυμπίᾳ νίκας, τοσαύτας δὲ ἄλλας Πυθοῖ καὶ ἐν Ἴσθμῷ τε καὶ Νεμείῳ ἀνηρημένος, unde Boeckh (expll 205) octo fuisse Ergotelis victorias collegit; Pindarus ipse quattuor testatur v 18, duas Delphis, singulas Olympiae et in Isthmo partas. Carmen igitur compositum est post alteram victoriam Pythicam et ante Olympicam alteram, ut quoniam pyth 29 celebratam esse constat ol 77, 3, alterius victoriae Pythicae tempus (κθ') a schol 470 Vat fideliter traditum esse putandum sit. Nam quod pyth 23 tradit *C*, ut per triginta fere annos Ergoteles iuventutem superasse cursu videatur, manifestus error est. Bergk⁴ (p 6. 129) utramque victoriam Pythicam eodem mercatu (ol 77, 3) partam esse conicit, cui coniecturae non suffragatur Pindarus.
- O XIII Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ. — νικήσαντι τὴν οὐθ' ὄλ., non dissentientibus scholl v 1: κατὰ 464 τὴν οὐθ' ὄλ. De Thessali patris victoriis (35 ss), e quibus unam (num primam parum constat, puerilem contendit Iongh p 528) Olympiae ol 9θ' partam testantur scholl, v Aug Mommsen Delph 157—159.
- O XIV Ἀσωπίῳ Ὀρχομενίῳ (έρχομ. unus e Moschopp, recepit Ty Mommsen) σταδιεῖ παιδὶ Κλεοδάμου. — νικήσαντι (νικῶντι, ἐνίκησε στάδιον) τὴν οὐδ' ὄλ. (*BCEFGV*, οὐδ' 476 inscr *D* e duob Thomm, οὐδ' ex οὐδ' Ξ). Carmen igitur 476 brevi ante poetae iter Siculum videtur esse compositum.

PYTHIA

- P I Ἰέρωνι Αἰτναίῳ ἢ Συρακουσίῳ ἄρματι Πύθια *CDEG* (πύθια ... οῦγ ex cod Gott enotavit Ty Mommsen, unde

Bergk olympiadem adscriptam fuisse suspicatur. At ex-
hiberi πύθια :: meris ornamentis additis uno quasi ore
testantur qui mea gratia codicem inspexerunt amici). ἐνί-
κησε δὲ ὁ Ἴέρων τὴν μὲν κς' (C V, κς' ἐκτην E) πυ-
θιάδα καὶ τὴν ἔξῃς κέλητι, τὴν δὲ κθ' (C E V) ἄρματι
470 (ol 77, 3). Quem annum si tenebimus, eo tempore quo
cantaverit poeta carmen P I, inde a bello Punico (v 72.79)
decem annos, inde ab Aetnae montis (v 13 ss) eruptione
nobilissima aut plus octo annos (sec Marmoris Parii com-
putum, de quo v Busolt griech Gesch 1888 II 279 n 4)
aut plus quinque (sec Thuc III 116), ab Aetnae urbis
origine (Diod XI 48. 49) aut sex aut minus sex, tum a
bello Cumano (vv 72 ss, Diod XI 51) quattuor, a bello
denique Agrigentino (Diod XI 53, 4—5), ad quod vv 50 ss
rectissime rettulit Bergk (adde quae Philol 53, 1894,
725 ss disputavimus), duos annos exactos fuisse concedamus
necesse est. Quae temporum spatia cum nobis celeriore
ut aiunt vitam viventibus admodum magna viderentur,
fuerunt qui propter id ipsum a tradita pythiades nume-
randi ratione abscedendum putarent, quorum signifer nostris
temporibus exstitit Leop Schmidt, qui cum Bergkianae
thesi (Philol XIV) diffusus anno 1862 Boeckhii calculo (v
imprimis expil 206) librum de Pindari vita et scriptis
superstruxisset, etiam post luculentas Bergkii (³1865 et
⁴1878) argumentationes usque ad vitae finem in sententia
sua sibi perstandum existimavit (comm philoll in hon
Theod Mommseni 1878, indd Marb 1880/81 et 1887).
Post Leopoldum si qui alii secus iudicaverant a Bacchylide
redivivo victi sunt praeter Christium (Sitzgsb bayr Akad
1898, 6 ss); cf quae ad inscr O I adnotavimus.

P II Τῷ αὐτῷ D E V, Ἴέρωνι ἄρματι add Rom, Ἴέρωνι τῷ
αὐτῷ, ἄρματι C, Ἴέρ. Συρακοσίῳ ἄρμ. edd post Boeckhium.
— ἀδελον δὲ εἰς ποῖον ἀγῶνα· διεστασιάζεται (διαστ. C,
διστασιάζεται Rom) γὰρ οὐ μετρίως τοῖς πρὸ ἡμῶν.
οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὄλωσ ἐπίνικον αὐτόν φασι εἶναι, Τί-
μαιος δὲ θυσιαστήριον (θυσιατήριον G, θυσιαστικὴν et
Νεμεακὴν est E), Καλλιμάχος δὲ Νεμεακόν (unde con-
icias iam Callimachum odas quasdam inter κεχωρισμέ-
νας rettulisse), Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμ-
πιακόν (ut ol 78 factum necesse esset), ἔνιοι Πυθικόν
(om C Rom), ὡς (ὡς περ C, ὡς καὶ Rom) Ἀπολλώνιος

ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν (id quod voluit interpolato v 3 λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν [Ἀθανᾶν certe debebat] Dionysius Phaselita). Curulem victoriam quadriga equorum perfectorum relatum testantur v 4. 11, neque refragatur quod Hiero ἐδάμασσε πύλους v 8. Propter Locrorum mentionem v 19 factam carmen compositum esse post ol 75, 4 necesse est, brevi post non est necesse. Atque tum demum scriptum esse cum familiariter Hierone usus eius ingenium et mores penitus poeta introspexisset, rectissime observavit Bergk eos redarguens, qui ante peregrinationem Siciliensem (476/75) carminum in Hieronem factorum primum a poeta Thebis transmissum esse contendissent. At siquidem neque morbus regis commemoratur neque aut Cumanum bellum aut omnino recentiora proelia vv 2. 64—65 significari videntur, vel propterea victoriam curulem non Pythiis 470 aut Olympiis 468, 475? sed ludis nescio quibus 475 reportatam nuntiarī v 4 veri simile est. Reticeri ludorum nomen etsi non est inauditum (v P XI 46, ubi obscurior aliqua patris victoria indicatur), tamen cum huius carminis versibus 1 ss initium quidem habeamus iusti epinicii, facere non possumus, quin τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν κτλ cum Boeckhio ad victoriam Heracleis Thebanis (schol Ambr O IX 148, schol N IV 32) partam referamus et sicyonii epinicii exordio Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σεκυωνόθε, Μοῖσαι.

P III Ἰέρωνι <Συρακοσίῳ add Boeckh> — νικήσαντι κέλητι τὴν κς' (κε' C Drachmanno, κγ' tres dett Mommseno testibus) καὶ κζ' πυθιάδα (BCD V). Adde famosum illud scholium (BCDEGV): Ἰέρωνι Πύθια νικήσαντι τὴν κζ' πυθιάδα (γέγραπται) μέμνηται δὲ καὶ τῆς πρὸ ταύτης πυθιάδος, ὥστε ἐπὶ ταῖς δύο νίκαις τὴν ψδὴν συντετάχθαι. συνάδει δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τῶν χρόνων. ὡς γὰρ ἦδη βασιλειοντός φησιν· ὅς Συρ. v. β. πρ. ἀτ.'. καθίσταται (-το CV) δὲ ὁ Ἰέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ος' ὄλ., τῆς κη' πυθ. τῇ προκειμένη ὄλ. συγχρόνου οὔσης, ὥστε πάντα τε καὶ πάντως μετὰ τὴν ὕστερον πυθιάδα, ἦτις γέγονε περὶ τὴν οε' (Philol 53, 1894, 724, ος' libb) ὀλυμπιάδα, συντετάχθαι τόνδε τὸν ἐπίνικον. Invenit igitur scholiasta ex Pythionicarum indice enotatas duas victorias equestres, alteram pyth 26, alteram pyth 27 adscriptam, unde cum

Hiero βασιλεύς audiret v 70, regnum autem circa eam olympiadem obtinuisse videretur, cui iam pyth 28 responderet, certissima ratiocinatione usus (πάντη τε καὶ πάντως) carmen ante alteram victoriam (pyth 27 partam) compositum esse posse negavit. Quem simplicem sententiarum progressum impedivit sane homo parum elegans oratione satis lubrica, primum dicens: καθίσταται ὁ Ἰέρων βασιλεύς κατὰ τὴν ος' ὀλ., quod τῆ οε' (sic *E*, κε' *V*, πε' *G* et vulgo) ὀλ., scilicet 75, 3 factum esse tradit schol inscr P I; deinde: τῆς κη' πυθιάδος τῆ προκειμένη (i e ταύτῃ τῆ ος') ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης, ut fuerint, quibus pythiades et olympiades a diversis annis incipere ignorare videretur; tum: τὴν ὑστερον, post allatas κς' et κζ', in parenthesi etiam κη', ut aut vicesimam octavam aut adeo nonam aut, quasi a sexta ac non a septima sit profecta disputatio, septimam intellegere possis. Accuratius tamen inquirenti dubium esse non potest, quin, nisi forte nimium probaturus erat grammaticus, post septimam et vicesimam carmen scriptum esse contenderit. Et postremo, ne qua relinqueretur dubitatio, ipse addidit opinor eam se dicere pythiadem, quae olympiadi 75 (478) responderet.

Carmen igitur compositum esse constat post annum 478; nec minus certum post Aetnam urbem 476 aut 475 conditam (Ἀιτναῖον Ξέρον 69), item post hospitium, quo usus est poeta apud Hieronem annis 476/75, ante curulem victoriam Delphis partam 470 (P I), redeunte Pythiicarum Pherenici (ποτέ 74) victoriarum (482. 478) memoria, i e aut 474 (ol 76, 3) aut 470 (ol 77, 3). Prius 474? equidem temporis punctum praetulerim cum multis de causis (et ad P II et ad P I pertinentibus) quas exponere non est huius loci, tum propterea quod Pherenicum equum quattuor quam octo annis post ultimam victoriam Cirrhae partam comissione (73) celebrari veri similis est. De Pherenici aetate confer quae supra ad inscr O I disputavimus.

P IV. V Ἄρκεσιλάω (*E* et vulgo, -σίλα *CD^{vulv}V*, quod edere solent e Boeckhio, om inscr *B^a*) Κυρηναίω (P V: τῷ αὐτῷ *CV*, τῷ αὐτῷ Ἄρκεσιλάω *D^{vulv}EF*) ἄρματι. — νικήσαντι τὴν 462 λα' πυθ. consentiunt scholl inscr (*BCDEV*) P IV. V. VI. Olympicam victoriam, de qua cogitabat rex favente

poeta et deprecante P V extr, ol 80, biennio post partam esse testantur scholl (BCDE) P IV 1. Ac P V proprie epinicium esse senserunt iam scholl inscr P IV et V. Illud quidem (P IV) in aula regis agi iubet poeta (v 1) ad augendam (v 3) hymnorum auram et ad inexhaustum divinarum fabularum fontem (v 299) regi denuntiandum, post pompam scilicet sollemnem (P V) in urbe rite celebratam.

P VI Ξενοκράτει Ἀκραγαντίνῳ ἄρματι (om inscr B). — νενι-
490 κηκότι τὴν κδ' πυθ. BV, Aristot ap scholl inscr I II, om DE. Carmen dedicatum Thrasybulo Xenocratis filio, quem aurigae vicibus functum esse cum carminis fabula, tum v 19. 50 docent, quamquam antiquitus (schol 13²) fuerunt qui negarent cll I II 18—22.

P VII Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ ἵπποις (om inscr B) — νικήσαντι τὴν κέ' πυθ. (DEGV, πη' B Megacelis Megacis f Olympicam victoriam adnotans, de qua v infra; κς' mavult Christ) τεθρίππῳ. ἔστι δὲ οὗτος οὐχ ὁ τὰ Ὀλύμπια νενικηκώς (v 12—13), ἀλλ' ἕτερος (scil' Ἀλκμεωνίδης, Ἀλκμέων δὲ τοῦνομα). τὴν δὲ ἐκείνου νίκην τούτῳ προσάπτει ὁ Πίνδ., συνήθως αὐτῷ. τὴν γὰρ μζ' ἐκεῖνος ὀλυμπιάδα ἀναγέγραπται νενικηκώς. Sumpta haec ex docti alicuius hominis notis de Alcmaeonidarum victoriis, quem non secus ac Pindarum apparet unam antiquiorem gentis victoriam nosse Olympicam, ab Alcmaeone Megacis f a 592 partam (Herod VI 125). Quam posteriorem Megacis cuidam adscriptam invenit victoriam (Olympicam nimirum, quod vidit de Wilamowitz Arist u Ath II 325), eam homonymia recte perspecta ab hoc Pythico victore abiudicavit. Pergit igitur scholiasta: ὁ δὲ τὴν πς' (scil' ὀλυμπιάδα νενικηκώς) ἕτερος δὲ (δὲ del Wilamowitz) ἄν εἴη Μεγακλής τούτῳ ὁμώνυμος (ubi πη' B ἢ numero et hic et superiore loco ita scripto, ut ζ in exemplo suo invenisse, sed prave expressisse librum facile credideris, κς' D, πς' EGV), ut Megaclem Megacis filium, quem ol 88, 1 (428/7) Minervae quaestorum scribam fuisse accepimus (CIA I n 122. 123, Boeckh Staatsh² II 161—62. 179—80, Kirchhoff ad CIA IV 3, 569), coronam oleaginam ol 86 (436) reportavisse putandum sit. Sed haec quidem nihil ad rem: illud certissimum Crisae curru vicisse Megaclem Hippocratis filium Alopecensem 486 pyth 25, cum esset eius anni initio ab Atheniensibus

- testarum suffragiis in exilium missus (CIA IV 1, 102, Aristot 'Αθ πολ 22); nisi forte cum Christio interpretaris: ὁ δὲ (= οὗτος δὲ) τὴν κς' (sic unus cod *D* qui supra e *EGV* τὴν κ' πυθ. exhibet) [scil πυθιάδα (quod iam aegre desideres) ἐνίκησεν], ἕτερος δ' ἄν εἴη (videlicet ἐκεῖνος ὁ τὴν μζ' ὄλ. νενικηκίως — 'Αλκμείων?) Μεγακλῆς τούτῳ ὁμώνυμος. De κς' ὄλ. Phil 54 (1895) 282 n.
- P VIII Ἀριστομένει Αἰγινήτῃ παλαιστῇ (inscr om *B*). — νικῆσαντι τὴν λέ' πυθ. consentientibus libris nisi quod pro πυθιάδα *D* minio additum exhibet ὄλυμπιάδα. Numerum traditum contra Odofr Müller (Aeginet 1817, 177 ss) aliosque bene defendit Leop Schmidt (Pind Leben u Dichtung 1862 p 398) Bergkio non probante (cf Krüger hist philol Studd I 190 ss). Vicit igitur Aristomenes ol 83, 3 undecim fere annis post Aeginetarum libertatem ab Atheniensibus oppressam.
- P IX Τελεσικράτει Κυρηναίῳ ὀπλιτοδρόμῳ (ὀπλίτῃ schol *B* § 2, ὀπλιτηδρ. *XZ*, unde ὀπλίτῃ δρόμῳ Bergk). — νικῆσαντι τὴν κη' πυθ. (κη' τὰ *B* all, λη' *GU*), τῇ δὲ λ' στάδιον. In altero scholio ἐνίκησε μέντοι καὶ στάδιον [τὴν λ' πυθ.]. οὐ φαίνεται δὲ ὁ Πίνδαρος ταύτης τῆς νίκης μνημονεύειν, ἵσως ὅτι προφθάσας [τῆς κη'] ἔγραψεν numeros inepte adiectos esse vidit Bergk. Carmen igitur 474 adscribendum pyth 28 (ol 76, 3).
- P X Ἴπποκλεῖ [*EFGLV*, quod dedi e Bergkio, -κλέα vulgo edunt cum Calli ergo, om *BD*, δέον Ἴπποκλέα, τὸ γὰρ ὄνομα ἦν Ἴπποκλέας, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος (v 5. 57) δηλοῖ schol inscr *B* ost] Θεσσαλῷ παιδὶ διαυλοδρόμῳ. — ἐνίκησε δὲ τὴν κβ' πυθ. (*BDU*, μβ' *V*, κη' *E*) 498 i e ol 70, 3, Pindaro vicesimum natalis diei reditum agente.
- P XI Θρακυδαίῳ Θηβαίῳ παιδὶ σταδιεῖ (vulgo, σταδιοδρόμῳ *G*, om inscr *BD*). — Θρακυδαίῳ παιδὶ Θηβαίῳ σταδιεῖ (schol *B*) νικῆσαντι (τὴν) κη' (κε' *V*) πυθιάδα (στάδιον add *V*, vulgo om) καὶ τὴν λγ' διαυλον [ἢ στάδιον (καὶ στ. Bergk)] ἄνδρα. § 2^a: γέγραπται τῷ προκειμένῳ νικῆσαντι τὴν λγ' πυθ. διαύλω (*DE*, hoc schol om *B* et ed Rom). § 2^b: οὐκ εἰς τὴν διαύλου (δὲ add Tric? om *B*[*D*]*E* Rom) νίκην γράφει, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ σταδίου. Puerum victorem carmine celebrari poeta ipse videtur significare v 14 dicens paterna in ara eum tertiam coronam deposuisse

(Boeckh expll 337 et 341). Duas priores ipsas quoque Pythicas fuisse neque ex hoc loco necessario colligendum neque ex v 43. Nam recte Bergk Πυθόνικον nomen proprium dicit cll tit boeot OIG I nr 1571, 23 ss = 413, 23—26 Collitz; adde 476, 47 et quae disputant Fick et Bechtel Personenn² 1894 p 245, denique nomen similiter formatum Ἰσθμόνικος Fick 154. Illud vero certissimum hanc coronam familiae esse tertiam, non filii, de quo schol 21 § 2: αὐτὸς γὰρ (ὁ Θρακυδαῖος scilicet ἐν παιδίν, v schol inscr B) ἀπαξ ἀναγράφεται Πύθια νικήσας et schol 70 § 2: αὐτὸς δὲ ὁ Θρακυδαῖος ἐν τῇ Πυθοῖ στάδιον ἐνίκησεν. Ac ne id quidem plane reiiciendum, quod de Olympica patris victoria numero olympiadis non adiecto tradit schol 21, 3: ἀναγράφεται ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ὀλυμπιονίκης γεγονώς καὶ αὐτὸς εὐτυχίας, ubi dicere εὐτυχίας scribendum censet ad filium ipsum referens, quem pyth 33 bis vicisse 'et stadio et diaulo' (καὶ στάδιον v supra) opinatur, Bergk; idem tamen de pythiadis numero dubitans in inscr retinuit παιδί. De patris victoria si id quod traditum esse contendit grammaticus ex carminis v 47 coniecit potius quam ex anagraphis hausit, bene coniecit. Sed temere alius quidam (ad 70²) plures olympiades fuisse dicit. Nam tertia (14. 49) corona fuit

474 Thrasydæi Delphis stadio parta (pyth 28, ol 76, 3), altera (patris nimirum, nam τῶν 45 'et Pythonici patris et Thrasydæi filii') Olympica eaque curulis (47. 48), prima (ipsa quoque patris) certaminis genere (ἐν ἄρματι) quam loco (opp πολυφάτων ἀγώνων) honestior videtur fuisse, quoniam olim (πάλαι 46) equis eam reportatam esse poeta dicere satis habet.

P XII Μίδα ἀύλητῇ Ἀκραγαντίνῳ (om inscr BD, Ἄκρ. ἀύλ. edd post Ceperinum). — οὗτος ἐνίκησε τὴν κδ' πυθ. καὶ τὴν κε' codd consentientes. Atque in priore victoria consistendum esse poeta docet Midam simpliciter victorem renuntians. Accedit, quod pyth 24 ludis Apollineis Pindarum interfuisse constat propter P VI.

490

N E M E A.

N I Inscr om BD, Χρομίῳ Αἰτναίῳ ἵπποις UV; quod ex scholl ἄρματι recep Er Schmid praeoptare (cl v 7) Bergk⁴ videtur ad inscr I III p 332. Αἰτναίῳ (ex Pind N I 6, IX 30)

huic quidem carmini recte adscribi negant Leop Schmidt P Leb 455, Ed Lübbert ind Bonn 1883/84 14. Post N IX Syracusis cantatum esse nunc quidem omnes fere consentiunt.

- N II Inscr om *BV*, Τιμοδήμω Ἀχαρνεῖ παγκρατεῖ *D* Tricl, Τιμ. Ἀθηναίω Ἀχαρνεῖ παγκράτιον *TU*; de Ἀχαρνεῖ cf v c CIA II 1347, de παγκρατιαστῆ, quod addunt c Mosch, Ty Mommsen suppl 155.
- N III Inscr om *B*, Ἀριστοκλείδῃ Αἰγινήτῃ παγκρατιαστῆ *D*, de *V* non constat, Ἀριστοκλεῖ schol Ambr EM 818, 33; cf Fick et Bechtel gr Personenn 26. 35, Herm Sauppe ad Plat Protag 318°, Crusium Jahrbbb class Phil 143, 1891, 385 ss et quae de Σωκλείδῃ: Σωκλῆς tradit Didymus schol Pind N VI 30 (181, 3 Ab), de Σίμων: Σιμωνίδης, Δάμασις: Δαμασίας (ap schol hypoth Pind Pyth) supra 51 n; denique de Δεῖνις: Δεινίας infra ad inscr N VIII. Carmen longiore post victoriam intervallo cantari profitetur poeta 80 (ὄψέ περ).
- N IV Inscr om *BV*, Τιμασάρχῳ Αἰγινήτῃ παλαιστῆ (bis habet) *D*, παιδί add Boeckh. Non temere εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανάν 19 aut Σαλαμίνα πατρίαν 48 dici patet. De Melesia alipta Atheniensi (93) cf O VIII, N VI.
- N V Inscr om *B*, periit *V*, Πυθέῳ υἱῷ Λάμπωνος παγκρατιαστῆ *D*, Αἰγινήτῃ et παιδί add Boeckh, ἀγενεῖω addidi c Blassio Rh Mus 53, 1898, 284; cf ad inscr I VI.
- N VI Inscr om *B*, periit *V*, Ἀλκιμίδῃ Αἰγινήτῃ παιδί παλαιστῆ *D*, Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής schol 173, 8. De Melesia alipta O VIII (carm fact 460) 54.
- N VII Inscr om *B*, om c rell carmm *V*, Σωγένοι Αἰγινήτῃ πεντάθλῳ παιδί *D*, idem sed παι. πεντ. Tricl. — πρῶτος ὁ Σωγένης Αἰγινήτων ἐνίκησε παῖς ὢν πεντάθλῳ κατὰ τὴν τεσσαρεσκαδεκάτην (κδ' *D*, νδ' Hermann ap Dissen expll 416) νεμεάδα. ἐτέθη δὲ ὁ πένταθλος παίδων (? Bergk, πρῶτος s πρῶτον codd) κατὰ τὴν ιγ' (νγ' Hermann) νεμεάδα *DB*. Hermanniana correctione recepta efficitur 467? annus a Chr n (573—106 =) 467.
- N VIII Inscr om vett, Δεινία υἱῷ Μέγα σταδιεῖ Tricl, Δεινίδι (e carm v 16, ubi Δεινίος est in libris) Αἰγινήτῃ σταδιεῖ Er Schmidio praeunte Boeckh, Δεινία ex scholl p 239, 6 Ab reduxit Bergk⁴, διαυλοδρόμῳ ex scholl 242, 14 adscripsi. vv 35 ss in provectionem poetae aetatem quadrare sponte intellegitur; cf etiam Graf P logaod Str 43.

- [N IX. X. XI] αὐται αἱ ψῆλαι οὐκέτι Νεμεονίκαίς εἰς γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται schol inscr N IX p 256, 3. In calce carminis N VIII (p 242 Ab) quod τέλος habet D, nullius momenti esse eadem subscriptio scholl carm X adiecta fidem facit.
- [N IX] Inscr om vett, Χρομίῳ Αἰτναίῳ (c scholl vett) ἄρματι Tricl. Victoriā ipsam Sicyone aliquanto ante poetae iter Siciense partam esse significat Pind v 52 (ποτέ).
- [N X] Inscr om vett, Θεαίῳ παιδὶ Ἥλιου (corr Calliergus, cf 24) παλαιστῆ Tricl, Θεαίῳ Ἀργεῖῳ παλ. Boeckh; cf carm vv 24. 37, Dittenberger Syll 297, 15. Carmen ante foedus inter Athenienses et Argivos ictum (Thuc I 102, 4; 108, 5) pugnasque boeoticas (ad inscr I VII) compositum esse patet.
- [N XI] Inscr om vett, Ἀρισταγόρῳ πρυτάνει Τενεδίῳ υἱῷ Ἀ[ρ]-κεσίλα Tricl, Ἄρ. Τεν. πρυτ. Boeckh. συντακτέον οὖν φησιν ὁ Δίδυμος εἰς τὰ παροιμία (παρθενεία? Bergk⁴), καθὰ καὶ τοῖς περὶ Φασηλίτην ἀρέκει scholl 332, 13. Carmen senilem spirare sapientiam el P VIII (ol 83, 3 — 446) probavit de Wilamowitz-Moellendorff in libelli Bacchylidei (1898) p 20; cf etiam fr 123.

ISTHMA

- I I Inscr om vett, Ἡροδότῳ τῷ Θηβαίῳ. τινὲς δὲ (propter v 35) Ὀρχομενίῳ βέλτιον δὲ Θηβαίῳ ἐπιγεγράφθαι schol. ἄρματι (c apogr quodam codicis D) add Er Schmid. Post Simonidis obitum Pindarum et hoc carmen et paeanem Deliacum (fr 87. 88) scripsisse 'libenter obsecutum Ceis qui posthabito Bacchylide populari principem lyricorum graecorum precibus adissent', coniecit Bergk⁴ p 482 n 1.
- I II Inscr om vett, γέγραπται μὲν εἰς Ξενοκράτην Ἀκραγαντῖνον, πέμπεται δὲ Θρακυβούλῳ διὰ τινος Νικασίππου schol, unde Ξεν. Ἀκραγ. Tricl; ἄρματι add Heyne. Victoria reportata ante ol 76, 1 (O II 50); carmen conditum videtur non solum Xenocratis, verum etiam Theronis (ol 76, 4 vel 77, 1) post mortem resque Agrigentinās perturbatas. Senem poetam pristini affectus memoriam recolere observavit de Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 8 n.
- I III Inscr om vett, Μελίσσῳ Θηβαίῳ Tricl; πρόκειται δὲ τῇ ψδῆ Ἰπποικ schol, et curulem victoriā satis dilucide signi-

ficare poeta videtur 13—17. Carmen Nemeaeum (III 11) inter Isthmia delatum esse, quoniam carmen Isthmiacum (IV 2) non solum in eiusdem victoris honorem, sed etiam id quod singulare iisdem numeris compositum tertio sit amplius, tertium autem quoniam ad curulem victoriam spectet quarto praemissum esse sententia est Bergkii⁴ p 333. Veteres grammaticos Nemeaeum carmen pro Isthmiaco habuisse facilius crediderim cl III 11.

- I IV Inscr om libri, τῷ αὐτῷ Μελίccω Calliergus, Mel. Θηβ. παγκρατίω Bergk. In *D* carmina III. IV continuantur non secus atque I II. III (de N VII VIII, I V. VI accuratius quam in edd Ty Mommsen parergg 5), in *B* lacuna interiecta; scholl metr et III et IV om *D*, habet (ad carm IV: τοῦ τετάρτου εἶδους ἡ στροφή . . . ταῦτόν ἔχει τῷ τρίτῳ) *B*; cf scholl metr τοῦ πέμπτου, ἔκτου, ἑβδόμου εἶδους et τὸ ὄγδοον εἶδος *B*. Gramm vet carmina dispescuisse testis est ἐν τῇ ἐξῆς ψδῆ de carmine quarto addens schol I III 24 p 398, 14. 'Videtur iam antiquissimis temporibus ea carminis pars quae nunc quarti carminis titulum gerit a quibusdam exemplaribus abfuisse. Id et inscr ἵπποισι indicat et quae eius explicandae causa scholiastes dixit' Hermann ap Heynium. Carmina duo in unum coniungebat post Heynium et Hermannum, παγκρατίω communi titulo adscribens, Boeckh, obloquente Bergkio²⁻⁴, qui carminis tertii partem extremam, quarti exordium intercisisse persuasum habebat. 'Tertii carminis' versus XVIII post victoriam Nemeae partam quarto non ineleganter (*in glänzender Weise*) praefixos esse censuit Const Bulle progr schol prim Bremens 1869, Jahrb class Phil 103, 1871, 585; carmina uno quasi spiritu cantari potuisse et negavi (studd P [1878] 1—3) et nego; de quarti initio ἔστι μοι θεῶν ἑκατὶ μυρία παντῶ κέλευθος, ὦ Μελίcc(ε) . . ., ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνω διώκειν nunc cf Bacchyl XIX 1 πάρεστι μυρία κέλευθος ἀμβροσίων μελέων . . . et V 31, post Hieronem (victorem ol 76, 1 — 476) invocatum aquilaeque illam imaginem praeclare depictam, τῶς νῦν καὶ ἐμοὶ μυρία παντῶ κέλευθος ὑμετέραν ἀρετὰν ὑμνεῖν. Isthmiaco igitur carmine composito choreutisque fortasse iam mandato, ut redeuntibus sollemnibus Isthmiacis ageretur, tum, tribus fere ante comissionis publicae diem mensibus Nemeaea accepta corona,

si non abiecto — nam et caritatis et gratiae plenum —, at suppresso — quippe rebus ipsis opinione celerius superato magnamque partem iam obsoleto, ut publice actum facile risum movere posse videretur — sub ipsam victoriam (cfl Pind O XL XIV, Bacchyl II) Nemeaeum XVIII vel XX versuum carmen a poeta ad eosdem modos numerosque festinatum, a civibus satis iam exercitatis commo- dissime cantatum atque saltatum esse arbitror.

Carminis quarti vv 16—17 si recte ad pugnam Plataensem rettulit Boeckh (in Disseni expll 500), Bacchylideam autem imitationem (V 31) in annos 476/5 incidisse probabile est, sequitur ut Melissi victoriam Isthmiacam 478/7? anno 478 (cf ad inscr I VIII), Nemeaeam 477 adscribere liceat.

I V Inscr om vett, Φυλακίδα Αιγινήτη παγκρατίω Tricl c Callistrato, Φυλακίδα και Πυθέα maluisse Hephaestio videtur scholl 427, 2; cf nott inscr O VIII, I VI. Carm Isthm V et post sexti in priorem victoriam facti et post Nemeaei quinti Pythaeae fratri aliquanto maiori (I V 59) dedicati tempora compositum esse patet; grammaticorum errorem e verbis δεύτερον κρατήρα I VI 2 natum esse censet Hephaestio apud schol 427, 11. De pugna Salaminiā I V 48 ss laudata, in carm N V et I VI non commemorata auditu dignus est Blass Rhein Mus 53, 1898, 285 ss, quamquam maiore temporis intervallo a bello persico ne unum quidem ex his carminibus diiungere licebit.

I VI Inscr om vett, Φυλακίδα Πυθέα Εύθυμένει μάτρωι Ἴσθμια (ut Ὀλύμπια vel Νέμεα in quibusdam codd additur inscr O VIII, Ὀλύμπια Πύθια [Ἴσθμια] Νέμεα Πετραῖα inscr epinic Bacchylidis in pap Londinensi) Tricl; Φ. ΑΙ. παγκρατίω Boeckh, ἐν παιδί add Heyne obloquente Boeckhio n cr 569, ἀγνεῖω et I VI et I V addiderit quispiam cl O VIII 54 cum nott inscr N V, I VIII.

De Psalychidarum victoriis quaecunque narrant scholl non ex anagraphis (cf ad N VII), sed ex Pindaro ipso hausisse manifestum est cl schol inscr I V p 427—28 Ab. Pindarus igitur testatur: Pythaeae victoriam Nemeaeam carmine N V (Bacchyl XIII), eiusdem Isthmiacam (sec schol 428, 2—5) fr 4, quam Isthmiacis Phylacidae fratris (I VI. V) posteriorem fuisse ostendit poeta I V 17; Nemeae Phylacidam vicisse ex I V 18 apparet, quo tempore,

nisi quod ante alteram Isthmiacam, non apparet; Euthymenis denique 'avunculi' Isthmiacam victoriam N V 41 significari (c scholl 162, 10. 458, 4) recte statuunt praeter Bergkium, qui verba ἀ Νεμέα μὲν ἄραρε (44) ad illum quam ad Pytheam referri mavult. Sed relinquitur difficultas quaedam in verbis ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου τρεῖς ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας (I VI 60), quibus singulas a tribus illis pancratiastis partes victorias commemorari Bergk arbitratur: τρεῖς, scilicet τὴν μὲν Phylacidae hoc ipso carmine celebratam, τὰς δὲ Nemeaeas, alteram Pythaeae [N V], alteram Euthymenis illam, de qua secus nobis videri modo diximus. Sed quae est ista in veracissimo Musarum sacerdote vera dicendi ratio, qua cum unam victoriam praedicare fas sit, tres praedicari non videri paene non possunt! Deinde quid erat quod Argivam breviloquentiam exercendam sibi proponeret poeta in victoriis singulis in singulos simplicissime distribuendis? Sequitur ut quinque aut plures victorias laudari dicamus a poeta suam cuique tribuere non magis hic curante quam eiusdem carminis vv 3 ss, ubi duas crateras triumphales, Nemeaeam et Isthmiacam, tertiae quam desiderat Olympicae opponere satis habet; cf etiam κλεινῶ τ' ἐν Ἴσθμῷ τετράκις εὐτυχέων Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναϊς O VII 81. Tu curiosius quam Pindarus speraverat cuiusnam quaenam victoria fuerit si inquiras, quantumvis coronarum numerum tribuas Euthymeni: Isthmiacas duas (Dissen expll 527) per poetam certe licebit.

I VII Inscr cum scholiis inscr om vett, Στρεψιάδῃ Θηβαίῳ παγκρατίῳ Tricl. Carmen a sene poeta conscriptum esse, id quod vel ex verbis . . . ἔκαλος ἔπειμι γῆρας 41 colligas, cum Heynio negavit (cll scholl 34; Jahrbh class Phil 99, 1869, 190) Bergk 'inter prima poesis Pindaricae rudimenta referendum' esse ratus propter exordium fabulosae historiae copia insigne. Quaestionem fere absolvisse mihi Boeckh videtur (expll 530—34), nisi quod pugnarum ad Tanagram et Oenophyta factarum (χάλκασπις Ἄρης 25, ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν 37) tempora accuratius paullo definiri poterunt. De quibus quoniam multa interea in diversas partes disputata sunt, nostram sententiam paucis exponamus.

Verba igitur τοῦ αὐτοῦ ἐνιαυτοῦ quae exstant in

indice nobilissimo civium Atheniensium e tribu Erechtheide unius anni proeliis interfectorum CIA I 433 ad legitimum annum atticum aut ut quibusdam visum est omnino ad anni circuitum (cf etiam Prellwitz Festschr für Friedländer Lpz 1895, 382) quam ad unius quasi stipendii spatium referre vel propterea malo quod pugnas ad Halias, ad Cecryphaleam, item ad Aeginam, duas in Megaride eadem prope aestate deinceps pugnatas esse parum credibile videtur. Neque aut Thucydides refragatur novo quasi exordio facto (I 105) πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ad Aeginam insulam navali proelio decertatum esse dicens, aut Diodorus (XI 78) more suo Cecryphalensi Atheniensium victoriae (a 459 partae) τοιοῦτων εὐήμερημάτων αὐτοῖς γεγενημένων bellum susceptum Aeginaeque urbis et obsidionem et deditionem continuo adiungens. Quae cum ita sint, nos quidem obsidionem illam novem mensium a Diod XI 78, 4 traditam tenentes, ceterarum autem pugnarum tempora altius paullo quam Diodoro placuit repetentes, ad Aeginam et in Megaride sumamus ineunte anno 458, aestate vergente ad Tanagram, sexagesimo altero die post (Thuc I 108) ad Oenophyta dimicatum esse, tum (μετὰ ταῦτα Thuc I 108, 458/7 4) Aeginam urbem hieme 458/57 concidisse. Iam optime omnia conveniunt. Nam εἰς ὤραν ἔρουσ (Plut Cim 17), in quod tempus Athenienses post cladem Tanagraeam novum Peloponnesiorum impetum metuisse feruntur, cum nihil aliud significet quam 'in eius qui decurrebat anni tempus commodum', satis apte dici posse non videtur nisi post exactos menses aestivos, ut nihil dicam, quantum temporis eis quae ante gestae sunt rebus, Lacedaemoniorum dico in Doridem expeditione, Atheniensium insidiis circa Geraneam structis (Thuc I 107, 3, Diod XI 80, 1) consumptum esse necesse sit. Ac ne quis miretur eodem paene temporis puncto quo in Megaride 'Peloponnesios' in Doride pugnas: Thucydides quidem illic Corinthios profectos esse, huc Φωκῶν στρατευσάντων ἐς Δωριδικὴν τὴν Λακεδαιμονίων μητρόπολιν Lacedaemonios accurrisse, cum sociis utrosque, auctor est nulla temporis nota addita, nisi quod post narratas pugnas Megaricas κατὰ τοὺς χρόνους τούτους (non μετὰ ταῦτα ut c 105) muros longos ab Atheniensibus aedificari coeptos esse et (καὶ) Lacedae-

monios Doriensibus auxilium tulisse dicit. Neque aliud quidquam Diodorus tradit; nam quae inter alteram pugnam Megaricam et bellum a Phocensibus susceptum in codd leguntur verba paene ridicula μετὰ ὀλίγας ἡμέρας nihil moror.

Viri docti in his temporibus constituendis dissentiunt, prouti quisque in indice illo Erechtheo aut de civili ut ita dicam aut de militari anno cogitat, novemque illos belli Aeginetici menses aut in rationem inducit aut numerum corruptum esse putat. Nostrae rationes in hac quidem quaestiuncula chronologica fere cum Dunckero conveniunt (Gesch d Alterth [1884] VIII 278 n).

Sed ut ad Strepsiadam revertar: hanc quidem hominis Thebani victoriam Isthmiacam non ante ol 80, 4
456? vel anni a Chr n 456 mensem Aprilem reportatam esse satis constat, inter 'imberbes' coniecerim cum propter carminis habitum cohortanti quam monenti similiorem, tum propter avunculi cognominis, cui laudis partem cedere Strepsiadas dicitur (24), εὐανθέ' ἀλικίαν (34).

I VIII Inscr cum scholiis inscr om vett, Κλεάνδρω Αἰγινήτῃ Τριχί, παγκρατίῳ (ex v 66) add Heyne, ἀγενεῖν παγκρατιαστῆ malim. De carmine ipso proximis post pugnam Plataeensem (75, 2; 479 mens Septembr) temporibus adsignando
478? fere consentiunt (post Salaminiam pugnam ante Plataeensem conscriptum censet Mezger Siegesl 354). De duabus Cleandri victoriis v 4 laudatis parum constat: utramque ol 75, 2 (Nemeis 479 brevi ante pugnam Plataeensem, Isthmiis 478) partam dicit Bergk; ego Isthmiacam altius paullo repetendam esse duco, non quo victoriam prius reportatam posteriore loco commemorare non potuerit poeta aut quo Isthmiacum anni 478 in pancratio decus adolescenti Clearcho praeceperit Melissus vir (I IV; cf Gust Herbig in Commentt philoll semin phil Monac 1891, 141), sed quia poetae animus graviter afflictus (5 ss) coronarum non post (tamquam εὐδίαν ἐκ χειμῶνος I VII 38), sed ante cladem Thebanam ab Aeginetis partarum memoriam amicorum rogatu recolare videtur. Gymnicis autem certaminibus severiore quodam instante certamine imberbes (N V, I VI. V. VIII) quam viros studere maluisse non mirum.

V

FASTI PINDARICI

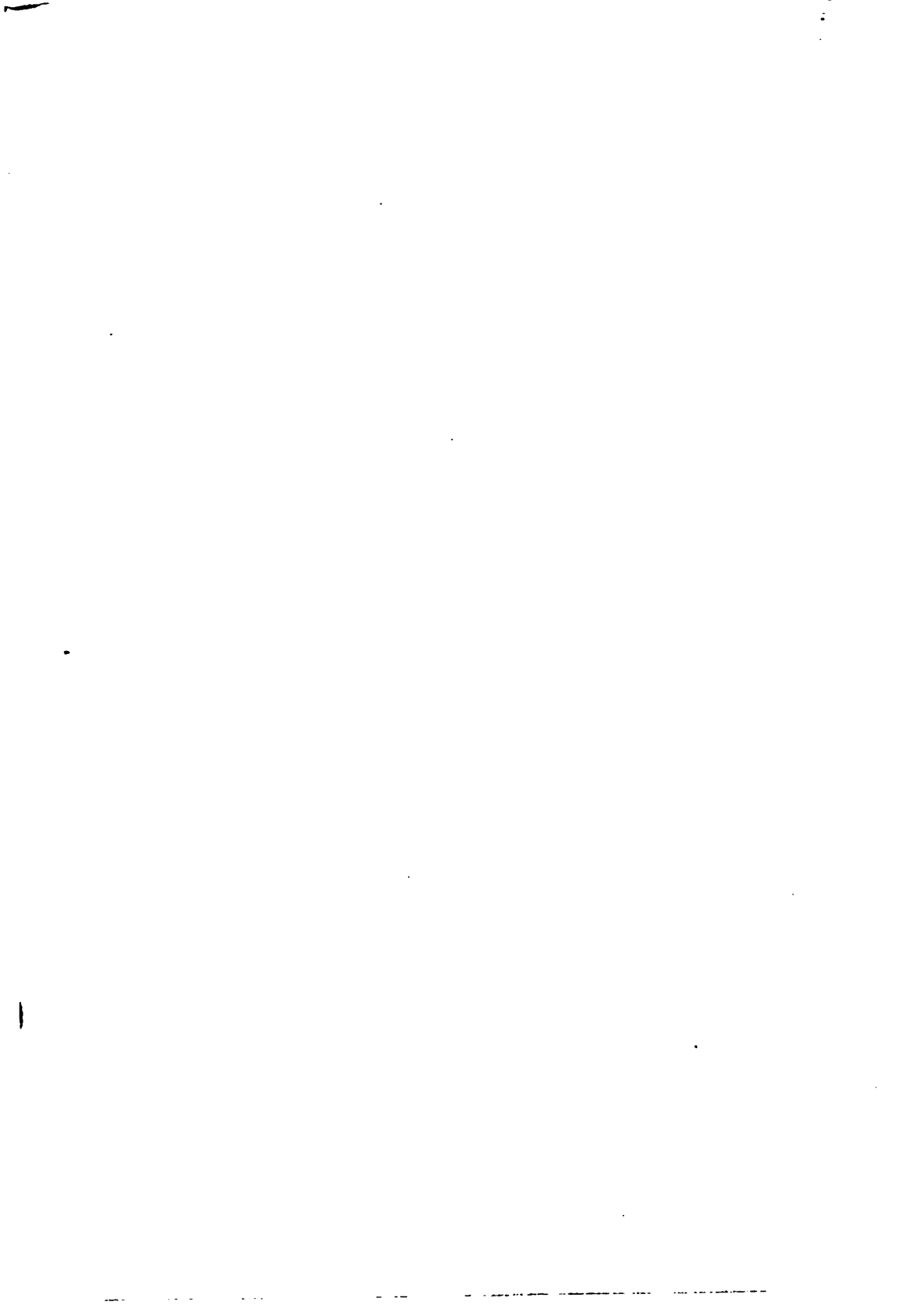
Ol 65, 3	py 17 a C n 518		<i>Pindarus nascitur</i>
70, 3	22	498	P X
72, 3	24	490	P VI XII
73, 3	25	486	P VII
74, 1		484	O XI
75, 1		480	<i>pugna Salaminia</i>
75, 2		479	<i>pugna Plataeensis</i>
75, 2		478	I VIII?
76, 1		476	O XIV. I. II. III. <i>Bacchyl V</i> <i>Aetna mons ardet sec Thuc III 116</i>
76, 3	28	474	P IX. XI, fr 76—78, <i>bellum Cumanum</i>
77, 1		472	O VI? <i>bellum Agrigentinum</i>
77, 3	29	470	P I, O XII. <i>Bacchyl IV</i>
78, 1		468	<i>Hiero curru Olympia. Bacchyl III</i>
79, 1		464	fr 107, O IX. XIII. VII
79, 3	31	462	P V. IV
80, 1		460	O VIII
80, 3		458/7	<i>ad Tanagram et Oenophyta pugnatur</i> <i>Aegina urbs concidit</i>
81, 1		456	O IV?
83, 3	35	446	P VIII

Huic temporum indici quae coniecturis paullo incertioribus niterentur inserere nolui, ne dubiis certa obruerentur. De natalibus poetae haec habeo quae addam:

Pindarum natum esse circa ol 65 Suidas tradit: γεγονώς κατά την Ξε' ὀλυμπιάδα (Rohde Rhein Mus 33, 188), qui numerus unde haustus sit apparet ex eis quae addit idem: κατά την Ξέρξου στρατείαν ὦν ἐτῶν μ', confirmantibus optimaе aetatis tempus ceteris testibus: Diod XI 26, 8, vita Ambr (de Cadmi regno Messanensi cll Herod VII 163—64 Drachmann Berl phil Wochenschr 1897, 229 n), vita metr 21, Eust proem 20, 7 et [lectione corrupta] 18, 12 Ab, vit Thom 33, 7 Ab; quibus schol Pind I V 60 ἤκμαζε (Pindarus) κατά την τούτων (de Persis) νίκην addebat Bergk⁴ (de Boeckhii interpretatione ἤκμαζεν ὁ Περσικὸς πόλεμος cf Thuc III 3, 1, Plut Them 4, 1). Olympiade igitur LXV, addito propter fr

193 anno tertio, Pindarum natum esse putabant ante Boeckhium (expll 13. 330), qui superiorem olympiadem (64, 3) amplecti vel propterea videtur maluisse, ne carmen illud Ὀλβία Λακεδαιμῶν, Μάκαιρα Θεσσαλία secundum suam pythiadum rationem poetae XVI annorum imputare necesse esset, id quod non improbable Tychoni Mommsen visum est (vit Pind [1845] 33). Veros et Pindari et pythiadum natales reduxit Theodorus Bergk.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙΣ

**ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩΙ
ΚΕΛΗΤΙ**

Strophae

	υ — υ υ — υ —	— υ — υ υ — υ	
	$\frac{88}{\cup}$ υ — υ —	— υ υ — υ υ — υ υ — υ	
	— υ — υ — υ υ		
	— υ — υ υ — υ		
5	— υ — υ — υ υ		
	— υ — υ υ υ — υ	— υ — υ — υ υ —	— υ — υ υ
	— υ — υ — υ — υ	— υ υ —	— υ υ
	υ υ υ υ υ — υ —	υ — υ υ	
	υ υ υ — υ —	υ υ υ	
10	υ — υ — υ —	υ υ υ	
	$\frac{88}{\cup}$ — υ υ — υ — υ υ		

Epodi

	υ — υ υ — υ —	— υ υ — υ —	— υ — υ υ
	υ — υ — υ —	— υ υ υ — υ υ	
	— υ — υ — υ	— υ υ —	— υ υ
	$\frac{112}{\cup}$ — υ — υ —	— υ υ — υ — υ	— υ υ — υ
5	υ υ — υ — υ —	— υ — υ υ	
	— υ — υ — υ —	— υ — υ υ	
	υ υ — υ —	— υ υ	
	υ — υ — υ —	— υ υ — υ —	— υ υ — υ —

στρ. α'

*Αριστον μὲν ὕδωρ, ὃ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἄτε διαπρέπει νυκτὶ μέγανoros ἔξοχα πλούτου·

De carminum inscriptionibus prll IV. Str vv 3 et 4 coniungebat Bergk; cf ad 73. Epod v 2 in duos versiculos dispescuit Ed Boehmer (v nott metr O III). 6 et 7 (cf 57. 86) in unum coniunxit Boeckh, divisit Bergk^{2.4} cum Ty Mommsen (annot crit supplem p 9) Boeckhiana numerandi ratione non mutata.

- ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικία·
- 25 τοῦ μεγαθενῆς ἐράσσατο Γαῖοχος
Ποσειδάν, ἐπεὶ νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθῷ, 40
ἐλέφαντι φαίδιμον ὤμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλά, καὶ πού τι καὶ βροτῶν
- 28^b φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον 45
- (80) δεδαιδαλμένοι ψευδεσι ποικίλοισι ἔξαπατῶντι μῦθοι. στρ. β'
- 30 Χάρις δ', ἄπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροια τιμάν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιπτόν 50
ἔμμεναι τὸ πολλάκις·
ἀμέραι δ' ἐπίλοιποι
- (85) μάρτυρες σοφώτατοι.
- 35 ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἑοικὸς 55
ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ αἰτία.

CDE, utrumque casum testantur scholia, genetivos tutatus est solus Kayser lectt Pind 1840 p 2 epodd γ' et δ' audacter mutatis

24 ἐν *AB*, om *CD* Thom, παρ' interpoll εὐάνορος *D*^{ca} (multi suprascr), ἐποικία var lect in scholl commemorata, Hermann 1831 (opp VI 52) probata 26 ποσειδῶν *BCN*, ποσειδῶν vulgo libri et edd ἔξελε veti, corr Byz 28 θαυματὰ *BAγδ' Eγδ*, v l scholl *AC*, Eust II 400, 30, Od 1796, 2, Io Diac ad Hes scut 154 (a Boeckhio laudati), θαύματα *Δγδ' Cγδ'* ex scholiis cum quibusdam recce, θαύμα τὰ vulgo (*CacCγδ'*) πού τι (om τι *B*) libri; prll II⁷⁰ 28^b φάτις veti, quem modo nominativum interpretantur scholl (οἱ λόγοι τῶν ἀνθρώπων schol *AB*, φήμη gl¹ *N*) distinguentes aut ante ὑπὲρ, ut schol *AB*, aut post λόγον, ut schol ined *E* (ἰσχύει gl *CE*), modo accusativum (ἐνιοὶ δὲ τὸ φάτις ἀντι τοῦ τὰς φρένας τῶν ἀνθρώπων φάτιν schol *C*), unde φρένας in textum libr interpoll irrepsit. Unus e dett (*Z*) suprascr exhibet φάτιν (quod Boeckh recepit) ipsum quoque ex scholiis iisque corruptis inventum (ἐνιοὶ δὲ φάτιν ἀντι τοῦ τὰς φρένας κτλ omisso φάτιν *ABEU* Rom, ἐνιοὶ δὲ φάτιν [*Q*] edidit Heyne). 'Admirabilia, inquit poeta, sane multa (eaque vera), sunt tamen opinor etiam quae hominum sermone (prll II⁷⁰) ultra id quod unice verum est exornatae versicoloribus mendaciis fallant vel fallaciter proferant fabulae' (δ [κλέμματα] τὸν πολέμιον ἀπατήσας Thuc V 9, 15 τοῦτο ὁμὰς ἔξαπατήσασθαι, ὡς Xen An V 7, 6, quod non iam audent dicere Lyc Leocr 55). Appositionem (φάτις — μῦθοι) agnovit Hermann ap Heyn et opp VI 35; βροτῶν | λόγον ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ φάτις | δεδαιδαλμένῳ ... μῦθῳ? Bergk, φάτις — φάτις (c schol *CE*) Mommsen supplem 4 (prll II⁷⁰), (βροτῶν) φάτις· Maur Schmidt Pind Ol p CXVI (at cf Hermann opp I 260), φάτις, itam in scholl φάται ἀντι τοῦ ψευδεῖς λόγοι (coll Hesychn gl φάτης· ψεύστης) Flach Jahrb class Phil 119 (1879) 460, φύσιν Th Fritzsche ib 680; sunt etiam qui post φάτις vel post λόγον plenius distinguant ἀλαθῆ *FN*, ἀληθῆ vulgo 30 Χάρις Er Schmid, χάρις Bergk c Boeckhio 34 καφέστατοι Hecker Phil 5 (1850) 440; σοφώταται expectaveris cll N III 22—23; sed videtur mart. sof. ad ἐπίλοιποι assimilatum esse

- υἷε Ταντάλου, ἐὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,
 ὅπότη' ἐκάλεσε πατήρ τὸν εὐνομώτατον 60
 ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
 (40) ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
 40 τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἀρπάσαι,
- ἀντ. β'
- δαμέντα φρένας ἡμέρω, χρυσεαῖσι τ' ἀν' ἵπποις 65
 ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι·
 ἔνθα δευτέρω χρόνω
 (45) ἤλθε καὶ Γανυμήδης 70
 45 Ζηνὶ τωῦτ' ἐπὶ χρέος.
 ὡς δ' ἄφαντος ἐπελες, οὐδὲ
 ματρὶ πολλὰ μαϊόμενοι φῶτες ἄγαγον,
 ἔννεπε κρυφῶ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων, 75
 ὕδατος ὅτι τε πυρὶ Ζέοικαν εἰς ἀκμάν
 (60) μαχαίρα τάμον κατὰ μέλη,
 60 τραπέζαισι τ', ἀμφὶ δεύτατα, κρεῶν 80
 ἐέθεν διεδάξαντο καὶ φάγον.

37—38 ἐς om Thomani; ἐς εὐνομώτατον τὸν ἔρανον praesortavit Hermann opp VI 35, τὸν εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλάν τε? Bergk, ἐπ' εὐν., cetera cum Bergkio, Hartung. Mihi quidem articulus eximia quadam cum gravitate positus videtur, ut convivium illud, quod esset in fabulis, et celebratum re vera esse et ut pium atque sollemne ab omni fraude alienum fuisse significaretur (cf ἀνόμω τραπέζῃ Herod I 162)

41 χρυσεαῖσι κἀν' C, -αι κἀν' D, -αι ἀν' (vel ἀν' vulgo, χρυσεαῖσι τ' ἀν' Er Schmid; librorum lect (cf etiam schol ≡ 351) qui retinent, infinitivum μεταβάσαι aut cum Hermanno ex ἀρπάσαι suspendunt, aut cum Boeckhio ex δαμέντα ἡμέρω, pauci quod sciam asyndeto admisso e verbo φθέγξομαι. Erasmi honorem restituit Mauricius (ind Ien 1879 p 5 not) cll ἄρπας' ἐνεγκέ τε χρυσεῶ — δίφρω P IX 6 48 δεύτερον Hecker Philol 5 (1850) 440 46—66 perierunt in B post fol 2^v 47 κρυφῶ A solus; prll Π² φθονερῶν τε γειτ. C 48 ὅτι τε libri; grammatici Alexandrini et Aelius Aristides (I 442 D) quid legerint, non liquet, quamquam τεμόντες ce schol C, τεμών ce schol E et τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τηρηθέντα ἐψηθέντα Aristides; τὸ τε περικκόν (ut in dichotomia, quam c Heynio statuunt Rauchenstein comm P II 9, Friederichs Pindd St 6) gl F; te coniunctionem putabant Boeckh et Hermann, ce scr Bergk, te (= ce) recte tuentur Christ Sitzgsb bayr Ak 1891, 28 [idem 1896 edidit ce] et Jak Wackernagel Indog Forsch edd Brugm et Streitbg I 1892, 361; prll Π² ἐπ' vett, ἀμφ' interpoll, eic e scholl Mommsen, recepit Bergk (addens 'nisi forte gravium vitium delitescit') 49 κατὰ μέλη (καταμ.) libri c scholl et Aristide, κατά Hermann ap Heynium plaudente Boeckhio

50 δ' Ath 641°, om partíc D ἀμφὶ δεύτατα (ἀμφιδευτ^τ D) libri omnes (= Greg Cor p 207), nisi quod ἀμφιδεύματα V^{ac} (ἀμφὶ δεύτατα idem ^{ac}), unde ἀμφὶ δεύματα W; ἀμφιδεῦρα (de mensa secunda verba faciens) Ath, qui sententiam loci unus omnium rectissime videtur perspexisse. Sunt

- ἐπ. β'
- ἔμοι δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν· ἀφίσταμαι·
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους. 85
- (55) εἰ δὲ δὴ τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
55 ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρω δ' ἔλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἄν οἱ πατὴρ ὑπερ 90
- 57^b κρέμασε καρτερόν αὐτῷ λίθον,
(60) τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλάται. 90
- στρ. γ'
- ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον 95
- 60 μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων διτι κλέψαι

anim tres praeterea explicandi rationes a scholiastis significatae, quarum suum quaeque nostris temporibus invenit patronum: 1) τὰ βεβρεγμένα (τῷ αἵματι), unde ἀμφιδεῦτὰ τὰ Pauw nott in Pind nott p. 5, δεῦματα (ἀμφι τραπέζαια iungens) Boeckh, quae γεύματα interpretatur Lübbert ind Bonn 1888 p XI, 2) τὰ ἔσχατα 'nur die Extremitäten' (antecepta quodammodo posteriore illa de Pelopis umero historiola) ἀμφι διεδίδαντο iungens Hermann ap Heyn et opp VI 58; contra 'nec quidquam reliqui fecisse' Rauchenstein commentatt Pind II 10, 3) καὶ τὸ τελευταῖον 'postremo' Mommsen suppl p 5—6. Eam fuisse deorum immortalium helluationem, ut luxurioso convivio instituto plura fercula apponi iuberent, quorum 'inter ultima' de pueruli membratim consecti cocti distributi tanquam de leporis vel turdi carnibus avide gustarent, vulgo credebant, Pindarus negavit. De gen cf τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοί I ΠΙ + IV 51, κρεῶν διαδιδόναι Xen Cyr I 3, 7; de praep ἀμφι e accus cf Ζηνός ἀμφι πανάγυριν Λυκαίου O IX 96, nisi forte τραπέζαις τ' ἀμφι δευτέραις πραιορτας 52 ἄπορον vett, ἄπορα interpoll, utrumque (ἄπορον ἀγαστρ.) cod A Ath 641^a; cf ad P X 63 58 κακαγ. boni, κακηγ. N^o e dett, -γόρος A^oC^o (gl E), -ουc A^oC^o DN^oV (Mosch), -γόρωc E (Tricl); prll Π^o 57^{a+b} τάν (τήν) οἱ libri (cf P II 39), ἄν οἱ Hermann ap Heyn 1798. Duplex pronomen (οἱ — αὐτῷ) diserte testantur scholia (cf etiam I Π 15), ἄν οἱ — καρτερόνωντων Hecker Phil V 442, ὑπέροπλόν οἱ, τάν Hartung, ὑπέροπλον οἶον Maur Schmidt p CXVII, alia rursus idem ind Ien 1880 p 4, tum Fennell 1879, Breyer Anall P (diss Vrat) 1880 p 71, Buchholz Anthol Lyr Griech 1883 II 188, Bornemann Berl phil Woch 1885 p 1479, Jurenka Wien Stud 15 (1893) 153, Bury class rev 7 (1893) 207; tres emendationes Bergk invenit, quas neque ut reticeret neque unam ut ipse sibi probaret a se impetrare potuit; idem recte ὑπερ (prll Π^o); ὑπερκρέμασ(ς) Boeckh e libris; v nott metr 58 del vett, corr Byz; prll Π^o μενοινῶν κεφαλᾶς μολεῖν? Fennell, F' ὄτων κεφαλᾶν βαλεῖν? Herwerden studd 8, unde μὲν ὄτων nescio quis. Finge animo lapidem nescio quo modo suspensum, caducum illum quidem in regis caput, sed nunquam aut cadentem aut, quidquid molitur alter ille Sisyphus, loco concedentem, ut quasi in caput ipsum impositus esse videatur; de verbi βαλεῖν notione cf prll Π^o 59 ἀπάλαμον vett, ut Hes opp 20 aliquot libri, unde de correptione ante duas liquidas cogitant Ty Mommsen suppl 6, Heimer studd P 114; cf O X 80 60 τέταρτος Pauw, pessumdans ut solet poetae sermonem,

- ἀλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε 100
- (65) δῶκεν, οἷσιν ἀφθιτον
θῆκαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνὴρ τις
ἔλπεται <τι> λαθέμεν ἔρδων, ἀμαρτάνει.
65 τοῦνεκα προῆκαν υἷὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν 105
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὐτῖς ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὄτε φυάν
- (70) λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον, 110
ἔτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον
ἀντ. γ'
- 70 Πισάτα παρὰ πατρὸς εὐδοξον Ἴπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλθῶν πολιᾶς ἀλὸς οἶος ἐν ὄρηνᾳ 115
ἄπνευ βαρύκτυπον
- (75) Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
75 τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα 120
Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσειδάον, ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἀρμάτων 125

sententiam tamen rectius assecutus, quam qui Comparettilio duce (Phil 32 [1873] 227) quartum Tantali laborem enuclearunt laborum aeternitatem ἀθανάτους *AE* κλέψαις *DEAYe* (τὸ εὐκτικὸν ἀντι μετοχής gl *A*), κλέψαις *AC*; prll II⁸⁴ 68—64 οἷς *C* θέσαν αὐτὸν optimi libri, ἔθεσαν (quod recepit Bergk v 68 οἷς νιν proponens) αὐτὸν *PQ*, θέσαν αὐτὸν pars Thomm, αὐτὸν om Byz, nec legerunt veti gramm: ἐποίησαν, αὐτὸν δηλονότι gl *Vrat*^a (p 51 Boe); θέσαν formam barbaram primus movit Schneidewin κτίσαν scribens (forma θῆκαν propter praegressam δῶκαν, subsequenter προῆκαν repudiata), θῆσαν (lactabant) Ahrens ap Schneidewinum 1843 p 351, ἀφθίτους θῆκεν Hartung, θέν νιν Mommsen, τεύθειαν Homan (ed Lps 1876), ἀφθιτον θέσαν | οἷς νιν· Maur Schmidt ind len 1879 p 6, θῆκαν tuetur Rauchenstein comm Pind II 11 λαθέμεν veti nisi quod ληθέμεναι *DN*ⁱ (cf ad P IV 1), <τι> λαδέμεν interpoll, <τι> λαθέμεν Calliergus Boeckh, λελαθέμεν (ἔρδων absolute accipiens) Mommsen, quod recepit Bergk^a, ἀνὴρ τις *F*έλπεται λελαθέμεν Jurenka Wien Studd XV 154 ἔρδων] de spir prll II¹⁶ 65 τοῦνεκά οἱ veti, οἱ transposuit Tricl 66 αὐθῖς *CE* 67 incipit *B* fol 11 (cf v 46) δ' om *C* 69 ἔτοιμον *A* 71 ἐγγὺς δ' veti, ἀγχι δ' interpoll, ἐγγὺς Bergk²⁴; prll p 9 73 εὐρυτρίαιναν veti, corr Moschop, βαρύκτυπ' εὐρυτρίαιναν? (versibus coniunctis [πολλάκις? 32], metaplasmo admissio) Bergk 74 πὰρ ποδὶ interpoll ἐφάνη *A* (sed φάνη *A*) 75 τῷ μὲν εἶπε *Ambr* Thom, τῷ δ' εἶπε Tricl, τῷ δὲ εἶπε? Mommsen εἴ τοι *C* 76 Ἀμμώνιος ἔγχος Οἰνομάου τὸ ἄρμα ἤκουεν schol *Ambr*, 'qui videtur ἔντος scripsisse, sed nihil novandum' Bergk

- (80) ἐς Ἄλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαι
80 μναστῆρας ἀναβάλλεται γάμον
ἐπ. γ'
- θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἀνακλιν οὐ φῶτα λαμβάνει. 130
θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τὰ κέ τις ἀνώνυμον
- (85) γῆρας ἐν σκότῃ καθήμενος ἔσποι μάταν,
ἀπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἀεθλος 135
85 ὑποκείται· τὸ δὲ πράξιν φίλαν δίδοι.
ὡς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάπατο
86^b ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
- (90) ἔδωκεν δίφρον τε χρύσειον πτεροῖσιν τ' ἀκάμαντας ἵππους. 140
στρ. δ'
- ἔλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε κύευνον·
ἃ τέκε λαγέτας ἔΞ ἀρεταῖσι μεμαῶτας υἱοῦς. 145
90 νῦν δ' ἐν αἵμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
- (95) Ἄλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πο- 150
λυξενωτάτῳ παρὰ βωμῶ· τὸ δὲ κλέος
τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις
95 Πέλοπος, ἵνα ταχυτάς ποδῶν ἐρίζεται 155

78 εἰς *DE* 79 ὀλέσαι *B'* et Greg Cor p 210, -(c)acc rell 80 μνα-
στῆρας (μνηστ. *D* c dett) vett, Greg Cor p 210, Tzetzes ad Lycophr 156,
ἐρῶντας interpoll (= Philostr imagg I 80 [p 58, 17 Vindob]; sed μνη-
στῆρας I 17 [p 86, 9], ματῆρας (speculatores) Aristarchea abusus coniectura
II I 394 olim coniecit Bergk (μαστῆρας nunc scribitur Eratosth Catast
XXXI) 82 οἷς omnes ut videtur, corr Byz τὰ *A* (cum gl κατὰ τῆ)
B'Cas Greg Cor p 212, τὶ *B'CasD* c rell, neque scholia formam τὰ agno-
scunt, cā Pind scripserat censet Jak Wackernagel; prll II⁷⁷ 84 οὗτος
ἀεθλός γ' vel οὔτοι ἀεθλός γ' Tricl 85 ἐπκείται Hecker Phil V 439
86 ἔνεπεν *BC*, ἤνεπεν? Bergk; prll II⁶⁵ ἐφάπατ' ὦν Byz 87 τε
(post δίφρον) om *CDEN* (= *Ambrr*), unde (om τε) ἐν ante πτερ. in-
veniant Byz χρύσειον *CO* 88 ἔλε τ' *D* εὖν- *A*, σύν- *A'* 89 ἃ τέκε
vett c scholl, τέκε δὲ vel τέκε τε interpoll, ἔλδν δ' — ἔτεκε vel τέκετο?
(neque probabile Pindarum ἔτεκε pro ἔτεκε dixisse littera ᾠ augmenti
loco servata) Bergk, ἔλε δ' tueri schol Eur Androm 107 ipse addens;
ἔτεκε Ed Boehmer; de syll anc cf 80, 118, O II 99, IX 54. 58, X ep 3
μεμαῶτας vett c scholl, μεμαῶτας hyperdorismum invehentes interpoll,
τεθαλότας?? Schneidewin, probavit Hartung, Bergkium μεμαῶτες ex
novicio quodam epigrammate (948 Kaib) afferentem refutavit Ed Hiller
Philol 52 (1893) 721 92 ἀλφειοῦ *A^{cc}* (ut ἀλφειοῦ vulgo), ἀλφειοῦ
A^{cc} 93 πολυένοτ. *BC* 94 τῶν Mosch c aliquot vett δρόμοις; πέ-
λοπος· ἵνα *C*, iungens nimirum κλέος Πέλοπος, recte

- ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
 (100) ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίον
 ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν ἀντ. δ'
- ἀέθλων γ' ἔνεκεν· τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐκλόν 160
 100 ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῶν. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
 κείνον ἱππίῳ νόμῳ
- (105) Αἰοληΐδι μολπῆ
 χρῆ· πέποιθα δὲ ξένον 165
 μὴ τιν' ἀμφοτέρα καλῶν τε
 Ἰδριν † ἄμα καὶ δύναμιν κυριώτερον
- 105 τῶν γε νῦν κλυταίσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. 170
 θεὸς ἐπίτροπος ἑὼν τεαίσι μῆδεται
- (110) ἔχων τοῦτο κᾶδος, ἴερων,

96 ἀκμαί τ' Ἀ^α (ἀκμαί τ' Ἀ^α) θρασύπονοι *D* solus, casa orinor; sed cf nomm proprr θρασύπονος, Θερσίλοχος, Θαμικλῆς ap Fick et Bechtel 189—40, Jak Wackernagel verm Beitr gr Sprachk Basel 1897, 10; seiungenda videntur τανίφυρος et τανίφυλλος in pap Bacchyl
 99 ἀέθλων γ' Vatt (*ABE*), γ' om Ambr (*CDFN*); particulae vim emphaticam pauci assecuti sunt; delere particulam quod sciam nemo est ausus ἔνεκα *B* del Vatt ἐκλόν Ambr (praeter *N*) c dett Vatt; prll II¹⁷ 100 βροτῶ *N* c Tricl, βροτῶν e melioribus libris et paraphr¹ recuperavit Ty Mommsen suppl 10 (prob Bergk²) στεφανῶται *B* (ταῖ ἀντι τοῦ ταῖ Ἀ^α) 101 ἱππίῳ vett vulgo, ἱππίῳ *CO*^α (Bergk c Hermann et Boeckhio); prll II²⁰ 104 εἰ τιν' Bergk ἄμα καὶ vett (cf scholl rec p 95, 13, 96, 15 Ab), ἄλλον ἢ Mosch (Er Schmid, Boeckh), ἄλλον καὶ Tricl, ἄλλὰ καὶ Hermann ap Heyn 1817 (honoris causa nominavit Boeckh expll 113, recep Bergk⁴, parum recte; conferunt enim ἀμφοτέρα [vel -ότερον] — τε — δέ *P* IV 79, sed addere debebant μὲν — ἄλλὰ *P* I 23, IV 273, ut quam tumide hoc loco ἄλλὰ καὶ dictum esset appareret), μάλλον Ἰδριν ἢ Bergk¹, ἄμα καὶ Mommsen (coll ἄμα : ἄμα *O* IX 106; rec Bergk²), ἀμφὶ καὶ δύναμει Maur Schmidt ind Ien 1880 p 4 (coll ἄμα : ἀμφὶ *N* IX 52), ἄμα καὶ Ed Boehmer; *AMA* ex *AMMA* ex *ANΔPA* factum esse conicio ἔξον μὴ τιν' ἄνδρα iungens, cl *O* II 93; de nominis (ἀνῆρ) hyperbato cf etiam *O* I 17, *N* I 64, *O* IX 101, *P* III 105 καιριώτερον *A* 105 δαιδαλωσέμεν libri (pauci -caίμεν, inter quos *A* cum apographo Redigerano, δεδαλω- alii), quam futuri temporis formam esse contra Bergkium (opp II 69) et Ty Mommsen (suppl 12) evicit Hiller Philol 52 (1893) 721 (μηδένα μ' ἔτι — ἐγκωμιάσαι vel δύνασθαι ἐγκωμιάζειν paraphr, κομῆσειν schol 169 *BC*) 106—7 distinctionem post εἶν e codd male propagatam sustulit Hermann κᾶδος *CEye*, idem e suo coniecit Faehse, quod invito Hermanno ap Heyn 1817 receperunt Hartung (absurde scribens ἔστι „selber in seinen Gedanken“) et Bergk⁴, κᾶδος rell c scholl, κᾶδος Boeckh, τῷ τὸ (scil τεαίσι μερμναῖς) κᾶδος Goram Philol 14 (1859) 485, κύρος Rauchenstein Rhein Mus 18 (1863) 364, recep Bergk², ἐκῶν (c Hermanno ap Heyn 1798) τοῦτο κέρδος 'libenter eum fructum meditatur' Maur Schmidt CXVIII, Αἰὼν τοῦτο κᾶδος? Bergk⁴. Nulla opus mutatione; neque enim patroni omnes eo animo clientium vel pupillorum causam

μερίμναιιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν τε ἔλπομαι

176

ἐπ. δ'

110 σὺν ἄρματι θεῶν κλειΐειν ἐπίκουρον εὐρῶν ὀδὸν λόγων
παρ' εὐδείελον ἔλθων Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν

(115) Μοῖσα καρτερώτατον βέλκος ἀλκᾷ τρέφει·

180

† ἄλλοις δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλευσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.

115 εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν,

115^b ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις

185

(120) ὀμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἑλλανας ἔοντα παντᾶ.

suscipiant, ut ipsi sint in aegritudine: dei sollicitantur eorum quos diligunt periculis (A 56. 196, B 27, H 204, Θ 358) 108 εἰ δὲ καὶ μὴ *E* 109—10 τε] κεν *Vatt*, om *Ambr* (*CDN*), particulam non exprimunt scholl, γλυκυτέραν interpolaverunt *DN* κλειΐειν *CE* (Byz), κλειΐειν vir doct *X^b* (Philol 56, 1897, 80), quod edebant ante Thierschium, κλειΐειν *ABDN*; νίκαν γλ. ἔτ' ἔλπ. Hartung, ἔτι γλ. τιν ἔλπ. Herwerden Mnem 25, 1897, 88. Vulgo aut νίκην subaudiunt male cl ἄλλαν (scil eὐτυχίαν εὐτυχέων) O VII 82 aut μέριμναν ex v 108; Boeckh c scholl recte γλυκυτέραν ὀδὸν iungit, rectius vett grammatici ψδὴν intellegere videntur (pril Π⁹⁹), optime utriusque verbis σὺν ἄρματι θεῶν non minus ad Musarum quam ad victoris currum relatis (O VI 22, I VIII 61); tum vero pronomine (σε) quod uno quasi ore testantur paraphr et scholl aegre carebis: τε (F) ἔλπομαι scripsi cl 48; sententiam si spectas similior locus O XIII 105 quam P III 110 112 ἀλκᾶν *D*, idem suprascr ἢ *E*, recepit Hartung (ὦ | Μοῖσα scribens), ἀλκᾶν (= ἀλκᾶεν) ? Bergk 113 ἐπ' interpoll c scholl vett, ἐν *V* c gl et schol *U* (Germani), om praepositionem vett c lemm scholl (ἄλλοι δ' ἄλλοις lemma *UV*), ἄλλ' ἄλλοισιν ἄλλοι? (coll Archil 36) Bergk, omissionem dubitanter tuetur reliquis epodis mutatis Ty Mommsen suppl 13, ΑΜΦΑΛΛΟΙΣΙ conicio cll N II 17, VIII 42, ἀμφί· ἐπὶ paraphr O IX 13 (19) 114 βασιλεῦ *D*, -λεῖ *D^b* 115 σε (om τε) *V*, εἴη δὲ σέ μὲν vel ἄλλ' εἴη σέ paraphr, unde δέ σε ? Bergk [τοῦτον] λοιπὸν Herwerden studd 8 ὑποῖς *D*, ὑφοῖ ? Bergk; cf de ποι O III 4 et pril Π¹⁰ 115^b ἐμέ δὲ *DN* 116 προφαντὸν *ABE* (*Vatt*), πρόφαντὸν *C* παντᾶ *A^dDE*, παντᾶ *IP*, πάντα *B* (πάν *C*), πάντας suo Marte interpolavit *A^s*; pril Π⁸²

**ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ
ΑΡΜΑΤΙ**

Strophae

	υ — υ —	— υ — υ	— υ — υ
	$\frac{(487)}{42.68}$ υ υ	— υ —	— υ υ — υ υ
	— υ — υ	— υ υ — υ υ	— υ υ — υ υ υ υ
	— υ — υ	υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
5	υ υ υ υ	— υ — υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ — υ υ	— υ υ υ υ υ υ υ υ	— υ υ — υ υ υ υ υ υ
	υ — υ —	υ — υ υ	— υ υ — υ υ υ υ υ υ
	— υ — υ	υ υ — υ υ	υ — υ υ — υ υ υ υ

Eprodi

	— υ — υ	— υ υ υ	— υ υ
	υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	— υ υ — υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	— υ υ — υ υ υ υ υ υ
5	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ

στρ. α'

Ἄναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα θεόν, τίνα ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἦτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα
δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς

5

Str v 3 (mutato 10) — υ υ — υ υ υ — υ υ — υ υ — υ υ υ υ
Bergk 6 et 7 dispescuit Boeckh¹, coniunxit idem², Bergkio placebat
divisio, nisi quod de initio v 28^b (δέ νιν) dubitabat; sed cf P II 90^b (δέ τινος).
Ep v 1 — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ υ υ Boeckh (c Byz), — υ υ — υ υ υ υ — υ υ — υ υ υ υ
Mommsen Zeitschr f Altertumsw 5 (1847) 909, quem secutus est Bergk.
De vv 2 et 3 v ad 76—77.

2 θεῶν EV τίνα δ' ἦρωα AE τίν' ἄνδρα CD 3 ἦτοι (ἦτοι)
BCDA'O', ἦτοι AO, ἦτοι invenit Er Schmid (sed cf Jak Wackernagel
Gr Akzent Basel 1893, 20); δ' τοι? Mommsen suppl 14

- ἀκρόθινα πολέμου·
- 5 Θήρωνα δὲ τετραγορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων, 10
- 6^b ἔρειμ' Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·
- άντ. α'
- καμόντες οἱ πολλὰ θυμῷ 15
- (10) ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Κικελίας τ' ἔσαν
10 ὀφθαλμός, αἰὼν δ' ἔφεπε μόρσιμος,
πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων 20
- γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
- ἄλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἔδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφᾶν πόρον τ' Ἀλφειοῦ, 25
- 13^b ἱανθεῖς ἀοιδαῖς
εὐφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον
- ἐπ. α'
- 15 λοιπῷ γένει·| τῶν δὲ πεπραγμένων
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἄν
Χρόνος ὁ πάντων πατήρ δύναται θέμεν ἔργων τέλος· 30
- (20) λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαιμόνι γένοιτ' ἄν.
ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει 35
- 20 παλίγκοτον δαμασθέν,
στρ. β'
- ὄταν θεοῦ Μοῖρα πέμψη
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἔπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις

4 ἀκρόθινα *ABDE* (O X 57 vulgo), ἀκροθίνα *CN^{ae}*; *vulgaris formae patronus existit Zenodotus* (schol Ambr), quem non secutus est Aristarchus (cf ad 97), recte (prll II^{8a}); ἀκρόθις forma nunc in lapide delph inventa est BCH 19 (1895) 12, 47 5 δὲ om Δ 6 γεγωνητέον ὅπι (ὅπι *G^{ae}H*) libri c scholl; mire Germanus ἀντὶ τοῦ ὅπως καὶ καθά, gl *G* ὅπως, καθώς, quasi fuerit ὅπη (ὅπα) δίκαιον ξένων libri c scholl veti, ὅπιν δίκαιον ξένων Hermann opp I 248 (recep Boeckh¹), ὅπι δίκαιον ξένων ap Heynium 1817 (recep Boeckh², Bergk¹), ἐν ὅπι Kayser lectt P 6, eidem postea (Wiener Jahrb Litter 105 [1844] 114) ὀπᾶν' ἐσλόν ξένων placuit, ἐν ὅπι (ut Kayser¹), δικαιόξενον Karsten 1846 (ap Jonghium 119), γεγωνητέ' ἐνοσφ δικαιόξενον? Bergk², ὅπιν δίκαιον ξένων Hartung (recep Bergk⁴), ἐπεὶ δίκαιον ξένων ἔρειμ', (tum, opinor, ἄωτος ὀρθόπολις) Ed Hiller in schedulis 1890, ὅπιδι δίκαιον ξένων Bury class rev 7 (1893) 208. Restituit locum Hermann ὅπι δίκαιον ξένων scribens; de forma ὅπι prll II¹⁰

7 ὀρθόπολιν *ADN* 10 ὀφθαλμοῖ *M* (non *V*) αἰὼν δ' *ACDN* (Ambr) c scholl, αἰὼν τ' *Vatt* πλοῦτόν τε] ἐπ' ὄλβον τε Heyne (recep Bergk), ὁ πλοῦτόν τε? Hermann ap Heyn 16 τε om *C* (prll p 9) οὐδέ (om ἄν) *A* 19 ἐσλῶν *CDE* θνάσκει (θνή. *CDN*) libri; prll II²¹

21 πέμψη *A* solus (circumscribens αὐξήσῃ), recep Bergk⁴ 22 ἀναβάς(α)

- (25) Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἶ μεγάλα· 40
 πένθος δὲ πίτνει βαρὺ
 κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
- 25 Ζῶει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ 45
 κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ
- 26^b δέ νιν Παλλὰς αἰεῖ
- (30) καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος· 50
 ἀντ. β´
 λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ .
 μετὰ κόραισι Νηηῆος ἀλίαις βίοντον ἀφθιτον
- 30 Ἴνοϊ τετάχθαι τὸν ὄλον ἀμφὶ χρόνον. 55
 ἦτοι βροτῶν γε κέκριται
 πείρας οὗ τι θανάτου,
- (35) οὐδ' ἠχύμιον ἀμέραν ὀπότε παῖδ' ἀλίου 60
 ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν·
- 33^b ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
 εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. 65
 ἐπ. β´
- 35 οὕτω δὲ Μοῖρ', ἃ τε πατρώϊον
- (40) τῶνδ' ἔχει τὸν εὐφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
 ἐπὶ τι καὶ πῆμ' ἄγει, παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·

ON² all, ἀνακάς (ex Hesychio) Schneidewin Philol 8 (1848) 120 γὰρ (λόγος) A, δὲ A' c rēll δ' ὁ Hartung (οὔτος ὁ λόγος scholl), recepit Bergk; cf P VII 9, N III 29 28 πάθον A δὲ πίτνει libri o scholl vett, tempus imperf flagitabat Mingarelli, unde δ' ἐπίτνει (c Beckio et Boeckhio) recep Bergk; ἐπίτνε βαρὺ <τῶν> Hermann (ap Heyn 1817, opp III 165), ἐπίτνεv Dissen aoristum esse rati; cf ad P VIII 93 24 κρεσσόνων DN 25 μὲν ἐν] μ' ἀν C 26^b δ νιν? Bergk, v metr. Post hunc versum φιλέοντι (φιλέουσι C^{ae}) δὲ Μοῖσαι (Μοῦσαι A) addunt libri praeter Triclinianos (ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης, περιττεύειν γὰρ αὐτό [αὐτῷ cod] φησι πρὸς <τάς> ἀντιτρόφους schol A) 27 πατὴρ, μάλα φιλεῖ Bergk παῖς A κισσοφόρος? Bergk 29 νηῆος C²D²N² c dett et Byz, νηέως, νηρέος rēll 30 τετάχθαι Hœcker Philol V 441 ἦτοι] οὔτοι (infra οὔτι) Hartung γε om B Mosch 31 πέρας vett, πείρας Byz, quod recipere solent οὐ τί Ed Boehmer καμάτου Maur Schmidt Philol I 644, θανάτου | πείρας οὐτι κέκριται? Bergk², πέρας οὐ | κέκριται τι θανάτου Ty Mommsen 32 ἀχύμιον libri vulgo, ἀc. E, ἦc. A² (idem suprascr θαλάσῃ 28, ἤλιον 62, ψυχὴν 70, ἡοῦς 83; cf ad O I 12), ἠχύμιον reduxit Ty Mommsen Bergkio non oboediente; prll II²¹ ἀλίου BEV, ἀελ. ACD (recep Bergk, v 62 non item); prll II¹¹ 33^b δ'] τ' A² ἄλλοτ(ε) ἄλλοται (ex O VII 95) C²D²N 34 μετὰ cl N III 84 Bergk c Boeckhio μετέβησαν interpretante 35 ἀτε (vel δ τὰ) πατρώϊα Hermann ap Heyn 1817, ἔ τὸ πατρώϊον schol? Ty Mommsen² 36 τόνδ' C^{ae} FacOa 37 ἄλλος χρόνος A' (c schol A) ἄγειν? Heyne, post ἄγει dist (Boeckh) Ed Boehmer

- ἔξ οὐπερ ἔκτεινε Λῶον μόριμος υἷος
 συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθέν
 40 παλαιάφατον τέλεσεν. 70
- (45) ἰδοῖσα δ' ὄξει' Ἐρινύς
 πέφνεν οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον· 75
 λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυ-
 νείκει, νέοις ἐν ἀέθλοισι
 ἐν μάχαις τε πολέμου
 45 τιμώμενος, Ἄδρακτιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοισι· 80
- (50) ὄθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει
 46^b τὸν Αἰνησιδάμου
 ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχάνεμεν. 85
 Ὀλυμπία μὲν γὰρ αὐτός
 γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὀμόκλαρον ἐς ἀδελφεόν
 50 Ἴσθμοῖ τε κοινὰ Χάριτες ἄνθεα τε- 90
 θρίππων δυωδεκαδρόμων
- (56) ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν
 πειρώμενον ἀγωνίας δυσφρονᾶν παραλύει. 95

88 λάϊον libri, λῶον Hermann ap Heyn, λαίον Ty Mommsen² μόριμος vet̄, γράφεται καὶ μόριμος . . . ἡμαρτημένως διὰ τοῦ τ̄ schol A, μόριμος Byz 89 συναντώμενος CD alii 40 τέλεσας EFR 41 ἐρινύς E (Schneidewin), ἐρινύς libri vulgo (retin Bergk) 42 πέφνε(v) oi vet̄, πέφνεν ἔοι Mosch, ἔπεφνε οἱ Tricl (c duob dett), quod recipere solent; cf 62 et prll II^a 43 ἐριπέντι vet̄, ἐριπόντι Byz, passivam formam tuentur Apoll synt p. 280, 21 B, schol II Π 342; cf Boeckh kl Schr V 368 νέων Herwerden studd 9: at μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν, ipse monet poeta (fr 127) 45 Ἄδρακτιδᾶν A²C, Ἄδρακτεῖ ἰδῶν A¹, Ἄδρακτιδῶν Herdn II 275, 10, -εἶδαν (-εἶδαν) BDE, -ἰδαν (pro -ἰδων accipiens schol Ambr) accusativum esse ratus recepit Mosch, -ἰδαν restituit Tricl; cf Ἐρατιδᾶν O VII 93 46 ἔχοντα E²N²P²Q²; primus reposuit Er Schmid, ἔχοντι rell libri, tuetur Didymus post ῥίζαν distinguendum esse ratus, quod persuasit Boeckhio, contra quem Hermann ap Heyn 1817; ἔχοντα utrum Aristarcho debeatur necne magna inter vv dd dissensio et est et fuit; schol Ambr ne quid decerneret ἔχον scribere satis habuit, quod Boeckh ἔχοντι, Bergk ἔχοντα supplevit; cum Boeckhio faciunt Chr Schneider app Pind suppl 64, Horn de Arist st Pindd 16, Schoemann phil Anz 15 (1886) 573, cum Bergkio Mommsen suppl 20, Feine comm Ienn II 268. Mihi quidem Aristarchoam lectionem ἔχοντα πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου Didymus cum intellegeret πρέπει τῷ Atv. ἔχοντι (vel ἔχειν) τυγχάνεμεν inf claudicare ratus antiquiore lectione ἔχοντι tacite recepta diserte suam defendere videtur distinctionem 47 ante τυγχ. om τε D 50 κοινῶ? Ty Mommsen, et κοινῆ cod Vind phil gr 318 (Γ² Ab) 52 δυσφροσυνᾶν (παραλύει) C² (cf paraphr B), -cύνας C², δυσφροσύναν rell vet̄, Thom., (παραλύει) δυσφρονᾶν vel δυσφρόνων inter-

- ὁ μὲν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαυμένος
 53^b φέρει τῶν τε καὶ τῶν
 (60) καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν, 100
 ἐπ. γ'
- 55 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἴνθαδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες 105

poll, ἀφροσύαν passim occurrit in scholl ('antiqua, sed satis intemptiva correctio, quam non debebat Mommsen revocare' Bergk), π. δυσφρονῶν c interpoll libb transposuit Guil Dindorf Zimmerm Zeitschr Altert 3 (1836) 11 (δυσφρονέων ἐπιλήθεται Hes Theog 102, ubi δυσφροσύων *MC* [cf Pind N VII 3 *D* et codd Eur Hel 1470], ἀφρόνη· ἀφροσύνη Bekk An 472; sed cf Lobeck Pathol I 423—4), quod recipere solent editores, in quibus Bergk (in adn coniciens ἀφροσύαν ['ab hom voc ἀφoc'] πάρλυσις) 53 τῶνδε καὶ *A* δαυδαμ. *DE*, δεδαμ. all 54 ἐπέχων Bunsen Gott i d Gesch III 440 ἀγροτέραν Hecker Philol V 441 55 ἐτυμώτατον *A*, ἐτήτυμον Romge (v metr), λαθινόν interpoll 56 εἰ δέ (δέ) libri c scholl μιν Vatt ἔχων vett, ἔχει Byz. Apodosin facile suppleveris (v c τρικόλαβιός ἐστιν); at quanto gravius silentium! conferendus locus notissimus A 135, nisi quod prioris apud Homerum (ut saepius apud Atticos), hic alterius quasi periodi apodosis intercudit, neque ab similibus A 580: quid vero, inquit, si quis non solum divitiis et virtutibus fuerit ornatus, sed etiam sacris arcanis initiatus 'noverit vitae exitum, noverit principium a Iove datum'? Locum sanissimum sanare certaverunt viri docti: εὐ δέ μιν? Boeckh in nott critt, et γέ μιν idem in expll et kl Schr V 371, οἷδέ μιν? Bergk², ἐν δέ μιν? Schneidewin, εὐτέ νιν? Hermann teste Theod Fritzsche Jahrb class Phil 1882, 147, εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν ('si quis alius . . . mente tenet, hic est') Schneidewino dubitanter praeunte recepit Bergk⁴; alia rursus proposuerunt Kayser lectt P 7, Hartung, Herwerden studd 9, Bornemann Jahresb 1885^a 87 (cf si placet eundem caelum et terras miscentem Berl phil Woch 1894, 1061), alii ἔχων ἐστὶν intellegi iusserunt, quasi quicumque et divites et fortes fuerint, eos etiam initiatos fuisse necesse sit 57 ἐνθαδ' αὐτίκ' libri; ἐνθαδὲ tueri videtur Aristarchus, cuius interpretationem amplexus αὐτίκ' pro αὐτίκ' scr Rauchenstein comm P II 14, probante Bergkio eodemque 'cum alia tum ἀντιτ' vel ἐστρπ' suspicante. Aristarches de mortuis rediivis poenasque ἐνθαδὲ luentibus opinione abiecta (Mommsen suppl 24, Rohde Psyche 500, 2 [² II 208, 3]) quomodo quod est in libris ἐνθαδὲ intellegendum sit quaeritur: Didymus (vel si quis alius ἀπλούστερον ἀκούων), Mommsenum si audis, ad τὸ μέλλον 56 rettulit ἐν τῷ ὑτέρῳ χρόνῳ exponens, Dissen cum verbo θανόντων coniungit, 'simulac mortui sunt hic sive decedunt hinc', quod cur addendum censuerit poeta, non assequor, ut quam male se habeat ἐνθαδ' αὐτίκα non dicam. Illud mihi videtur P cum gravitate quadam docuisse supremo die vitam nequaquam terminari, sed 'mortuorum invalida (ἀμήχανοι interpretatur Mommsen l c, ἀμένηνα κάρηνα conferunt Jongh p 308, Rohde Psyche l c) praecordia continuo utique (cf ἐθρῶ ἀνάγκη 59) poenas luere'. Quid si Aristarchus parenthetica verborum τὰ δ' ἐν τῷδε κτλ natura non perspecta ἐνθαδὲ interpolavit (opp ἐκαί, κάτω Chrysippus schol 104², κατὰ γὰρ Pind v 59)? ἔμπαν scriberem, si de adverbii mensura constaret; prll II⁷¹, de adverbii notione P V 55, Lehrs Aristarch² 142, ἔμπαν· πάντως, ὁμοιω Hesychius

- ποινας̄ ε̄τεισαν — τὰ δ' ἐν τῷδε Διὸς ἀρχῇ
 (65) ἀλιτρά̄ κατὰ γὰς δικάζει τις ἐχθρῷ
 60 λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ·
- στρ. δ'
- Ἰσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεῖ,
 Ἰσαις δ' ἀμέραις ἄλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον 110
 ἐσλοὶ δέκονται βίον, οὐ χθόνα τα-
 ράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμῇ
- (70) οὐδὲ πόντιον ὕδωρ 115
 65 κεινὰν παρὰ δίαιταν, ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίσις
 θεῶν οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις
 66^b ἄδακρυν νέμονται 120
 αἰῶνα, τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον —

58 τὰ (τῷ) διὸς C[? D^{ae}] all 59 ἐχθρὰ A^{ae} (cf scholl vett), ἐχθρὰ λόγον φράσαις 'Ανάγκη Hartung ante v 55 plene distinguens, similiter Ern Maass Orph 1895 p 271—4; parum probabiliter uterque contempto pron tic 61—62 ἐν praep addunt altero versu A^{ae}CDE^v, utroque B Thom (cf prll p 10), exprunxit Mommsen; Ἰσων δὲ v. αἰεῖ, Ἰσα δ' ἐν ἄμ. Mosch, Tricl (ἵνα ὁρθῶς ἔχη τὰ κῶλα πρὸς τὸ μέτρον p 180, 15 Ab), Ἰσων δὲ v. αἰεῖ, Ἰσων ἐν ἄμ. male Boeckh, Ἰσων δὲ v. αἰεῖ οἶον ἐν ἄμ. Hartung, multa molitur Maur Schmidt p CXXI, Ἰσαις δὲ v. αἰεῖ Ἰσων ἐν ἄμ. Bergk⁴ (cum in ed III meliores libros secutus esset [Ἰσαις θ' ἄμ.]). Boeckh Ἰσων αἰεῖ ad ἄλιον ἔχοντες referens de sole perpetuo cogitavit, Bergk Ἰσαις ad aequinoctia perpetua, ver quasi perpetuum, revocare maluit, Mommsen (Rhein Mus 18 [1863] 303, suppl p 25) c scholl vett Ἰσαις interpretatur καὶ ἡμῖν τοῖς ζῶσιν ut 'sol qui superis occidat, inferis oriatur, et vice versa' (similiter Rohde Psyche 502 [II 210]). Pindarus, opinor, paribus inter se noctibus et diebus i e non interdum solum, sed etiam noctu piorum animas semper sole frui voluit; cf fr 129, 1 αἰεῖ B ἄλιον (ἄλ. CFN^{ae}) libri omnes, δέλ. Schneidewin², cf 32; ἀπονέστατον CNØ, ἀπονέστερον ἀμοχθον glossa in contextum delapsa A 63 ἐσλοὶ CD recc δέκονται (quod coniecit Wüstemann apud Dissenum 1830) A, δέρκονται rell vett, adsc̄r δὲ (= δέ-κονται?) P, νέμονται D^b c interpoll, ὀράκησαν Boeckh¹ (sed cf expll p 129), δεδόρακντι βίον (δεδόρακν βίον)? Hermann ap Heyn 1817, ὀρέπονται Geel Bibl crit nov II 58 χερὸς EFN ἀλλὰ B (B¹ non item), ἀλλὰ χερῶν (om ἐν) interpoll χαράσσοντες? Bergk (Naber Mnem n s 9, 243). ἔγχεος? Bergk (cl schol ['Aristarcho'] Mommsen suppl p 28, Feine comm philol Ien II 1883, 272] τὸ ἀροτρον), ἔγχερος (ab ἔγχειρ, in eandem sententiam) Mommsen Rh Mus 18 (1863) 303, ἐν χερὸς (= χρεῖος) ἀκμῇ Maur Schmidt p CXXI; traditas lectiones bene defendit Herwerden Pindd 8, studd 10 65 κεινὰν vett (κεινὸν A¹, κεινὸν περὶ schol Arat 110, ubi utramque terminationem exhibet cod M), κεινὰν interpoll; illud (κεινῶν) solus retinuit Ty Mommsen, hoc edunt c Calliervo, κεινὰν Madvig adv cr I 187 (contra quem Lehrs Rh Mus 30, 1875, 91); de forma adiectivi prll II⁶⁶ ταμίσις BD² παρὰ τιμαῖσις Hartung 66 εὐορκίαιςιν D Thom ἄδακρυτον A 67 τοῖς δ' A¹ (καὶ θεοῖς et ὑπὸ θεῶν explicant scholl Ambr 121 et Gott 122) ἀπροσόρατον v l scholl ἐκχέοντι Ambr (et E^{ae}Q^{ae})

ἀντ. δ'

- (75) ὄσοι δ' ἐτόλμασαν ἑστρίε
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν 125
 70 ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὀδὸν παρὰ Κρό-
 του τύρην· ἔνθα μακάρων
 νάσον ὤκεανίδες
 αὔραι περιπνέουσιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει, 130
- (80) τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων,
 73^b ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
 ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνους 135
 ἐπ. δ'
- 75 βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι 'Ραδαμάνθυος,
 ὄν πατὴρ ἔχει <μέ>γας ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,

69 ἔχμεν *CNΘ*, ἔργον σχεθέμεν *Hermias in Plat Phaedr 152 Ast* ('unde conicias c̄h̄men, sed aoristus minus conueniens' Bergk⁴) 70 ἔστειλαν *Hermias c̄ vett* (ἀπεστράλησαν gl *A*, ἐστράλησαν schol 123^{1,2}, at ἐτελείωσαν schol *Ambr, gl B*), ἔτειλαν *X c̄ interpoll et Calliervo* (e lemmate scholl?) 71 νάσον *vett* (praeter *G*, qui νάσος c̄ gl ἀντι <τοῦ> νήσου), νάσον, νάσος *vacc* *recc* (νάσος . . . διὰ τὸ μέτρον *Tricl p 134, 5 Ab*); utrumque numerum testantur scholl; de forma *prll II⁷⁸*. Est insula Λευκή quae vocatur in Aethiopide (*Procl chrestom p 238 W*), unde quae de Achille tradit (*vn 78—79, N IV 49*) hausisse *P videtur*; eandem enim insulam *Leucen* et *Macaron* dici *Plin NH IV 93 testatur*, qua de re nuperrime *Usener Stoff gr Epos Wien 1897, 11* 72 περιπνέουσιν *CGIU*, -πνέουσιν *D²ENV*, -πνέουσιν *B¹*, -πνέουσαι *B²* 74 στεφάνους *C²N¹Θ* *recc*; κατ' ἐναλλαγήν δὲ πτώσεως εἶπεν, ἀντι τοῦ ἀναπλέκουσιν ὄρμοις καὶ στεφάνους schol *A*; ἦτοι τὰς κεφαλὰς gl *F* et scholl *recc* ex paraphr *vett*, unde κεφαλὰς *Boeckh recepit* suadente *Pauwio*, parum recte; nam et archetypum στεφάνους exhibuisse et scholl (e coniectura?) στεφάνους legisse veri simillimum; στεφάνας (partem capitis, 'nisi ea etiam στεφάνος dicta est') *Hermann ap Heyn*, κροτάφους *Karsten tria P carm m Traj Rhen 1825*, ὄρμοισι τῶν κέρα ἄ. κ. στεφάνους *Hartung*, ἐυστεφάνους? *Bergk²*, idem³ κροτάφους probavit (vel κροτάφοις more aeol), idem rursus⁴ ὄρμοισι τῶν σφέας (*reffi*) . . . στεφάνους vel ὄρμοις (*acc aeol*) ἐ τῶν (= ἑπτῶν = ἐκ τῶν coll *titt Loer et κάπετον O VIII 38*) χέρες — στεφάνους (*acc*) proposuit, χερσὶδας ἀμπλέκοντι? *Ty Mommsen*, ὄρμοις σφε τῶν χέρες ἄν. κ. στεφάνους *Herwerden studd 10*, ὄρμοις (*in den Buchten*), τῶν χ. ἄ. κ. στεφάνους ('von ihnen [*den Blumen*] winden sie Hände voll auch zu Kränzen') *Boehmer*, τῶν γέρα τ' ἄ. κ. στεφάνους *Jurenka Zeitschr öst Gymn 1895, 119*. Theor optimorum librorum (*AC²N²O c Vatt*) lectionem e verbo ἀναπλέκοντι subaudiens πλέκοντι cl I VIII 66: en nova quaedam antiptosis ὄρμοις — στεφάνους 75 βουλαῖσιν ὀρθαῖσι *CNΘ*, βουλαῖσιν ὀρθαῖσι *C¹*, βουλαῖς ὀρθαῖσι *D*, βουλαῖς (ἐν om *Tricl*) ὀρθαῖς *Byz*; cf *nott metr 76—77* (ἔχει) γὰς *vett* vulgo, γῆς *AC²*, παῖς *N²*, om *B¹*, Κρόνος *Tricl (135, 1 A)*, *recep* *Boeckh* ἐτοῖμον *Vatt*, ut solent αὐτῷ interpoll πόσις πάντων *A*, πόσις ὁ π. *rell* ὑπατόν ἐχοῖσας παῖς ἑρόνων *vett*, ὑπέρτατον om παῖς *interpoll* γὰς in priore versu neque testantur scholia vetera neque adhuc quisquam intellexit; tum ὁ μὲν Ἀρίσταρχος πόσιος γράφει

(85) πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίcas θρόνον. 140
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

[ὁ πάντων del Maur Schmidt ind Ien 1879, 11; 'πόσιος manifestum mendum: legit Ar πόσις ut alii omnes, ὁ πάντων autem videtur e coniectura scripsisse, cum antea ἀπάντων legeretur' Bergk] καὶ τὸν Δία ἀκούει συμπότην εἶναι τοῦ Ῥαδάμάνθου schol A, in fine addens ἐνιοὶ πόσιν ἤκουσαν τὸν συμπότην, quod vix credibile (Bergk e suo adiecit καὶ τὸν πόσιν δεσπότην). Aristarcho patrem Iovem interpretanti obloquitur Didymus: ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστῶ τὸν λόγον (Gerhard, τὸν Κρόνον cod): ὃν ὁ μέγας (Christoph Schneider 1844, ὀνομάcas cod, Κρόνον <οὐκ> ὀνομάcas voluit Lehrs Pindarsch 11) πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος ἐτοιμον καὶ ἀχώριστα ἐκεῖ πάρεδρον, unde <μέ>γας poetae reddas (praesente Pauwio nott Pind 1747 p 16; cf etiam Schoemann philol Anz 15, 571); πάντων paraphrasta e v 77 subaudivit quemadmodum Byzantini (p 185—186 Ab) et πατὴρ πάντων et ὑπέρτατον πάντων intellegunt; ὃν πατὴρ ἔχει μέγας (de Iove) Aristarchum scripsisse coniecit Bergk, parum recte; sed videtur hoc quidem loco Magnae Matri (fr 79, 3) respondere πατὴρ μέγας (μεγάλιο Κρόνοιο E 731, μέγας Κρόνος Hes Theog 459, 168, 473, 495). Reliqua iam dudum recte administraverunt Byzantini Aristarchea quae videtur coniectura patc explosa Didymum secuti; qui quae in commentariis videtur addidisse, Saturnum Telluris fuisse filium, Rheae maritum (πόσις ὃν Ῥέας, τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον [χρ' Ambr, corr Redig cum ed Rom], παῖς δὲ [exhibet haec verba codex ante τῆς ὕπ., transposuit Horn diss Gryphisw 1883 p 20 cl ed Rom] τῆς Γῆς. εἰς γὰρ [Maur Schmidt Pind p CXXVIII, τῆς πίσις γὰρ cod] τὴν Τιτῶν ὁ Κρόνος [χρ' Ambr, θρόνος Red, em Schmidt], οἱ Γῆς εἰς υἱοί), ea addidit Aristarcheam lectionem redarguens. Quae vero de Tellure summum solum obtinente narrant scholia (θρόνον δὲ αὐτὴν [Boeckh, αὐτοῦ cod] μέγιστον εἰληχέναι [Bergk, εἰληφέναι cod] ὡς πάντα φέρουσαν καὶ τοῦ κόσμου νομιζομένην εἶναι <καὶ> θεῶν [Bergk, θεῶν expunxit Boeckh, θεῶν? Schneider] τροφόν, ὡς καὶ ὁ ποιητῆς· Ζεῖδωρον ἀρουραν), ad aliam rursus si non recensionem, at certe interpretationem pertinere apparet.

Locus coniecturis ut qui maxime vexatus: ὃν γε παῖς ἔχει Γῆς ἐτοιμον αὐτῷ πάρεδρον dubitanter Kayser 1840, eidem postea placuit ὃν γε Γῆς ἔχει γόνον ἐτ. metro exaequato, ὃν πατὴρ ἔχει παῖς ὁ Γῆς ἐτ. παρ. (del αὐτῷ)? Bergk, ὃν πατὴρ ἔχει γόνος ὁ Γῆς ἐτ. Schmidt Didym 217, ὃν πατὴρ ἔχει <χθονός> ἐτ. Mommsen¹, <Διός> Mommsen² (prob Kaibel Herm 19, 248), ὃν πατὴρ <θεῶν> ἔχει ἐτ. Schnitzer progr Gymn Ellwangen 1867, 17, ὃν τε Γῆς ἔχει παῖς ἐτ. Christ¹, ὃν πατὴρ ἐναccε γὰρ ἔτ. αὐτῷ παρ. Maur Schmidt Pind CXXI, ὃν πατὴρ ἔχει πέλας ἐτ. αὐτῷ π. idem Ind Ien 1879, 14, ὃν πατὴρ ἔχει πατρός ἐτ. Fennell, ὃν πατὴρ ἔχει κάτω ἐτ. Mezger P Siegesal 164, ὃν πατὴρ <ὀκcas> ἔχει ἐτ. Bornemann ap Bursianum 1885* 88. In altero versu constituendo plerique cum Triclinio faciunt; πόσις ὁ Ῥέας δπα τὸν ἐχάτον ἔχει Γῆς θρόνον Maur Schmidt 1869, πόσις, ὁ Γῆς παῖς, Ῥέας ὑπέρτ. ἐχ. θρ. idem 1879, πόσις ὁ πάντων ('dominus') Ῥέας θ' ('coniunx') ὕπατον ἐχ. θρ.? Bergk (propter versuum inaequalitatem, frustra cll Aesch sept 170 ~ 178 D⁵ ἐτεροφώνων στρατῷ ~ μελόμενοι δ' ἀρήεατε, Eur IA 277 ~ 288, 253 ~ 265 D, Pind O X 57), Ῥέας ὕπατον ἐχ. Γῆς θρόνον Kaibel Herm 19 (1884) 248, παῖς ὁ π. Ῥ. ὑπέρτατον ἐχ. θρ. Bornemann ap Burs 1885* 88, denique Ed Boehmer 1891 post πόσις ὁ π. ('dominus omnium') distinguit, quam distinctionem cave confirmari credas codicibus optimis AB (cf scholl et Philol 54 [1894] 287)

- Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
80 λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ' στρ. ε'
- δε Ἔκτορ' ἔσφαλε, Τροίας 145
- (90) ἄμαχον ἄστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἄους τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ'
ἀγκῶνος ὤκέα βέλη 150
- ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
- 85 φωνάγοντα συνετοίσιν' ἐς δὲ τὸ πᾶν ἔρμημένων
- (94) χατίζει. σοφὸς δὲ πολλὰ εἰδῶς φυᾶ' 155
- 86^b μαθόντες δὲ λάβροι
παγγλωσσία κόρακες ὡς ἄκραντα γαρυέτων

79 ἔνεικ' libri; prll Π⁸⁸ 81 Ἔκτορα σφαλε Δ (ἔσφαλε P VIII 16, I III + IV 53) Τροίας libri, Τρῳάς Boeckh; prll Π⁴⁵ 85 φωνάγοντα Δ, φωνάοντα interpoll plurimi, φωνεύοντα c tribus Moschopp Eust prooem p 6, 9 Ab, idem Π p 775, 48 (= Cram An Par III 242, 27) ὡς ἀπὸ τοῦ φωνεύοντα πᾶν] prll Π⁷¹ ἔρμανέων coniecicris cll σαφανῆς δυστανός εὐδιανός; sed in voce obscura exspecto testimonia 86^b λαύροι ΔE²⁰ (cf Π P 87); λάβρω? Bergk 87 γαρυέτων libri c scholl et testimoniis (Aristid II 34 D, Theophyl Bulg epp 6 p 12 Meurs, Greg Cor p 218) omnibus. Nam e scholiastis unus quod aliam formam exprimere videtur (ol δὲ μαθόντες ἄκραντα γαρυέων ἥσωνός εἰσι τῶν καθ' αὐτοὺς δ,τι δῆποτε μαθόντων ἢ ἐπικραμένων B), cum εἰδῶς et μαθόντες pro synonymis accepisset, quid dativo φυᾶ oppositum esset quaerens γαρυέτων videtur nomen subst (ut βίοντων) esse iussisse; cetera quomodo iunxerit parum liquet. Nec refragatur κόραξ, μάλλον δὲ κολοῖός, ἄκραντα γαρυόμενος Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῖον κατὰ Πίνδαρον a Simplicio laudatus (Arist cael p 42, 17 Hbg). Ac ne ii quidem, qui in verbo γαρυέτων offendeabant, de lectione dubitabant: quo modo accipiendum esset inter se dissidebant. Alteri igitur (iidem videlicet, qui dualium formarum adeo amantes erant, ut ubicunq; fieri posset vel non posset inveharent) aut omnes sciolos aut unum Bacchylidem significari dicebant (scholl 154 § 1, cf schol Ambr extr; Simonidem nuncupat schol B), alteri (quippe severius numerum castigantes) duos Pindari adversarios tantum non digito monstrari rati, Simonidem et Bacchylidem, καλῶς ἄρα ἐξεληπτὰ τὸ γαρυέτων δυϊκῶς (schol 158 § 2, init schol Ambr 154). Quod cur displiceat exponere non est huius loci neque Coracem aut Tisiam morari in animo est: γαρυέμεν (v supra) Dawes, ἄκραντα γαρυέται (nom sing γαρυέτης!) Hartung, γαρυέται (schem Pind) Ty Mommsen, emendavit locum Bergk⁴ nulla fere mutatione γαρυέτων coniciens, ut esset imperativus acrimoniae (cf notissimum ol δ' οὖν γελώντων Soph Ai 961) numero plurali. Formam ipsam ut probaret, in imperativo dualis numeri personam tertiam incertissimam esse exponere et ἔστων α 273 (A 388) commemorare satis habuit. Ego κομείτων quod scripsit Aristarchus Θ 109 (κομείτην Zenod, 'alii fort κομείτων' Bergk) plur num esse dixerim cl Cram An Ox I 398. Sed poterat Bergk etiam Archimedes afferre (Ahrens II 322, Heiberg Fleckeis Suppl 13, 1884, 563), ἐν ἐπαρῇ ἔστων IGA 381^a 21 = Cauet Del³ 496, πράκτιμοι ἔστων Wescher-Foucart 32, 9 = Collitz 1697 et ἴτων πάλω λαχόντες Aesch Eum 32. Qua lectione recepta mirum quantum sententia proficit; nam cum antea ex otiosa

- ἀντ. ε΄
- Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον·
 ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ· τίνα βάλλομεν 160
 90 ἐκ μαλθακάς αὔτε φρενὸς εὐκλέας ὁ-
 ἴστους ἰέντες; ἐπὶ τοι
- (100) Ἀκράγαντι τανύσαις 165
 αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόω,
 τεκεῖν μὴ τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν
 98^b φίλοις ἄνδρα μάλλον 170
- (104) εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα 175
 ἐπ. ε΄
- 95 Θήρωνος. ἄλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος
 οὐ δίκῃ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
 τὸ λαλαγήσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς

quadam atque infinita contemplatione poeta ad rem propositam animum suum revocare visus sit, nunc 'garriant, inquit, isti per me licet! equidem iam arcu petam destinatum'. Bergkii emendationem adhuc nemo quod sciam recepit aut probavit, imperativo probato secundam personam γάρυτε praeroptavit Herwerden Pindd 9. Ceterum de plurali formae γάρυτον numero cl terminatione aolica -ντον cogitavit Jak Wackernagel (in litt ad me datis 1898) 88 ὄρνιθα Theophyl l l cum U* et parte Ambr (A:NV), ὄρνιχα Simplicius l l cum rell 89 post τόξον plene dist Ty Mommsen c Calliervo, post θυμέ Heyne 91 ἀκράγαντα aliquot dett et plurimi interpoll, recep Hartung; cf O VIII 48 τανύσαις vett plerique, τανύσαις E, τανύσαις HI; et optativum et participium exprimunt scholl, optativum praetulit plenus infra distinguens Boeckh 92 αὐδάσομεν (sive compendio quodam male intellecto, sive memoria in tritissimum locum O I 7 delapsa) B (c lemm² scholl h l et schol G O II 16), recep Boeckh¹, idem² -μαι redonavit Hermanno ὄρκιον (om ἐν) CN, μεθ' ὄρκιον A¹ 93 γε (ut iam Er Schmid scr) A, γ' rell, τ' C^{ae} et scholl O II 16 BGV 95 ἔβα interpoll, v metr 96 συναντώμενος CE 97 κρύφιον τε θέμεν ἐς(θ)λὼν καλοῖς (nisi quod vitiose [cf ad P IV 2] θέμεν' ἐλῶν A) vett omnes, interpolatione antiquissima, quae inde orta esse videtur quod per imprudentiam vel κρύφον substantivī satis insoliti in locum κρύφιον adiectivo substituto vel ΕΣΛΟΝ pro ἐσλὼν accepto, audacter utique καλοῖς in κακοῖς mutavit nescio quis ante Aristarchum (Zenodotus v c, quem in simili re non secutus est certe Aristarchus v 4); κρύφον et ἐσλῶν καλοῖς corr Aristarchus (an κρυφόν? Herdn I 225, 2 L), ἐσλὼν κακοῖς tuentur Wissemann progr gymn Marb 1876 p 3 et Ed Boehmer. Sed τὸ λαλαγήσαι θέλων graecum esse omnes fere negant praeeunte Hermanno (sp Heyn). Mihi etsi quod a quibusdam (Jongh, Gildersleeve) adfertur (ἐπιωφελεῖν δυνάμενοι) τὸ ὄρν' οὐκ ἠθέλησαν Soph OC 442 non prorsus simile videtur esse, tamen articulum poeta nescio an propterea necessarium hoc loco duxerit, quia invidi homines cum strenue quidquam facere nec possint nec audeant, in garrulatione ipsa vitae suae quasi tabernaculo collocato id fortiter agunt, ut inani tumultu obstrepatur vera laus. Recentiorum hominum coniecturas: Pauwii, Bothii, Beckii, Hermanni (τιθέμεν 1798, quam ipse non tenuit τὸ λαλαγήσαι — κρύφον τε iungens

ἔργοις· ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφουγεν,
 (109) καὶ κείνος δσα χάσματ' ἄλλοις ἔθηκεν, 180
 100 τίς ἄν φράσαι δύναιτο;

1817), Hartungi, Ric Stein de artic ap P usu 1868, 43, Maur Schmidt p CXLII, alteram eiusdem viri ap Paul Feine comm Ien II (1883) 276, Rud Rauchenstein Phil 36 (1877) 65, Ott Schroeder studd p 8, Fennellii 1879, Henr van Herwerden Pindd 9, Naber Mnem n s 12 (1884) 31, Hug Jurenka Wien Stud 15 (1893) 7, Bergkii denique varia temptamina (Jahrbk klass Phil 99 [1869] 181) perscribere longum est. Facillima quidem mutatio est a Ric Stein proposita (ὁ pro τὸ); denique segregatis verbis καλοῖς ἔργοις iisque cum v 99 (δσα ἔθηκεν) coniunctis ἀλλὰ μαργῶν γὰρ ἀνδρῶν | τὸ λαλαγήσαι θέλειν κρύφον τε θέμεν ἐκλῶν? praeceunte aliquatenus Hartungo Bergk⁴ 98 ἔργοις ἐπ'· εἰ Kaibel Herm 19 (1884) 249 περιφεύγει Δ 99 κἀκείνος veti, ἐκείνος interpoll, quod probaverunt plerique, καὶ οὗτος? Mommsen suppl 38, καὶ κείνος c Mommseno edidit Bergk⁴; etiam ἐκλῶν 19 integro iudicio spondeum esse arbitrare

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ

Strophae

— υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 — — υ υ — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — υ υ υ
 — — υ υ — — υ υ — — | — υ — — — | υ υ — — υ υ υ
 — — υ — — | — υ — — — υ — — — — υ υ — — — υ υ — — υ υ
 δ — υ — — — υ υ — — — υ — υ — — — — — υ υ

Erodi

— υ — υ — — υ — — — — υ υ — | υ υ υ — — — υ υ υ
 — υ — — — υ υ — — | υ υ — — — υ — υ — — — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — | — — υ υ — υ υ — — | — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — | — — υ — — — υ υ — — υ υ υ
 δ — υ — υ — — υ — — — (υ υ) υ — υ — — —

στρ. α'

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδείν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένῃ
 κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὐχομαι,
 Θήρωνος Ὀλυμπονίκαν ὕμνον ὀρ-
 θύσαις, ἀκαμαντοπόδων

δ

Incisiones constanter admissas brevioribus carminibus exceptis lineola | schemati inserta significavi, velut O VIII str 1, XIII str 7, P VI 1, VII str 5. In commissuris membrorum plerumque separare versus malui, velut O I ep 6, II str 6 (haec quidem cum Bergkio), X ep 1, P I ep 7. 8, II ep 1. 2, V str 7, N I ep 2. 4, IV str 3, VI str 1. 7, I III + IV ep 5. 6, V str 6.

In huius carminis versibus describendis consentiunt fere cum Boeckhio², praeter Eduardum Boehmer arithmeticae illum potius quam metricae artis ratione habita str v 3 in trinos, 4 in binos versus dividendam, ep v 1 tres syllabas ad sequentia trahentem, 2. 3. 4 in binos versus dispaescentem.

1 φιλοξείνοις BCE ἀδείν A, ἀδείν BC(D)E; prll Π° 3 ὀρθύσαις AB, -cac rell

- ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέ-
 στα μοι νεοσίγαλον εὐρόντι τρόπον
 5 Δωρίψ φωνὰν ἔναρμόξαι πεδίλψ
 ἀντ. α'
- ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν Ζευχθέντες ἔπι στέφανοι 10
 πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
 φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοᾶν
 αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
 Αἰνησιδάμου παιδί συμμεῖξαι πρεπόν-
 τως, ἃ τε Πίσα με γεγωνεῖν· τὰς ἄπο 15
 10 θεόμοροι νίσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί,
 ἐπ. α'
- ῶ τι νι, κραίνων ἐφετμάς Ἡρακλέος προτέρας 20
 ἀτρεκῆς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνήρ ὑψόθεν
 ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
 Ἴστρου ἀπὸ κσιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας, 25
 15 μνάμα τῶν Ὀλυμπία κάλλιστον ἄέθλων,
 στρ. β'
- δαμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγψ·
 πιστὰ φρονέων Διὸς αἵτει πανδόκψ 30
 ἄλσει κσιαρὸν τε φύτευμα Ξυνὸν ἀν-
 θρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.

4 ποι *ABE*, idem *C* altero loco (nam *vv* 4—11 inde a Μοῖσα bis habet), τοι *D*, που *C* pr loco (secus visum Mommseno) c scholl; de particulae et notione et forma Jak Wackernagel KZ 33, 21; prll II¹⁸ παρέσται *D*; παρέστη, ἐπήλθε, ἔρχεται (ubi male ἐρχέσθω Vatt) exponunt scholl Μοῖσα δ' οὕτω τοι παρέστα μοι Boeckh consentiente Hermanno (retr kl Schr V 381), Μοῖσα δ' οὕτω μοι παρεστά μοι Mommsen¹, Μοῖσα Τιτωποι, παρέστα μοι? (nomine e Τιτόπλοος et Τιτώ ficto opp II 654) Bergk, Μοῖσα δ', Οὐλυμποι, παρέστα μοι Maur Schmidt ind Ien 1879, 9, οὕτω μοι παρεστάη Naber Mnemos 12 (1884) 38 7 θεόδματον *ADÉ*, θεόδμητον *BC*, ubique restituit Ty Mommsen; prll II²¹ 9 πὰρ παιδί (ex ποδί?) *B* συμμεῖξαι libri, συμμεῖξαι Schneidewin πρεπόντων] θήρυνος *B* με] ἔ Hartung γεγωνεῖ? Pauw p 21, γέγωνεν Christ¹, 'neutra coniectura probanda, nam tunc μοι scribendum' Bergk⁴, sed cf ἀλλά με Πυθῶ ... ἀπύει P X 4 10 θεόμοιροι meliores, θεόμοροι *MP* Tricl, θεύμοροι Mosch, quod recepit Boeckh; prll II⁴² νίσοντ' *C* (altero loco, v supra) *D* Tricl, νείσσοντ' Mosch; prll II⁵¹ 12 βλεφάρων *AC* 18 βάλῃ *D*, βάλιοι Tricl 14 κσιαρᾶν *A* ἔνεγκε *E*, ἔνεικεν vulgo, prll II⁵³ Ἀμφιτρυωνιάδας vetē (tuentur scholl metr), corr Byz 15 ἄλ- vetē, οὐλ- Byz; prll II³ 16 πείσαις *B*, -ac rell [λόγψ]. ὄγε Γ' c interpoll 17 αἵτει *B^{cc}CD*, ἔτει *D*¹, αἵτει *AB^{cc}EN* (recepterunt Calliergus, Ty Mommsen) 18 ἄλσει *C* (ut saepius) κσιαρὸν *CD*. Post λόγψ plene dist Boeckh, quem de grammaticorum (Greg Cor, Eustath) invento αἵτος· τέμενος, ἐνδιαίτημα

- ἦδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἀγι-
 σθέντων, διχόμηνας ὄλον χρυσάρματος 35
- 20 ἐσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,
 ἀντ. β
- καὶ μεγάλων ἀέθλων ἀγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἀμᾶ
 θῆκε Ζαθέοις ἐπὶ κρημοῖς Ἀλφειοῦ·
 ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν-
 βάσσαις Κρονίου Πέλοπος. 40
- τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὁ-
 ξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἁλίου.
- 25 δὴ τότε' ἐς γαίαν πορεύεν θυμὸς ὤρμα 45
 ἐπ. β'
- Ἰστρίαν νιν' ἔνθα Λατοῦς ἵπποσάα θυγάτηρ
 δέξασ' ἑλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάπτων μυχῶν,
 εὐτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυκθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν 50

disputantem traditamque lectionem prudenter defendentem vide nott cr 364; cf etiam Heimsoeth Rhein Mus 5 (1847) 6 Διὸς — πανδόκω Ἄλτει non Διὸς Ἄλτει ut vulgo referunt (post Boeckhium n cr 363) Gish Koen (Geg Cor p 220 Sch), Διὸς Ἄλτει π. ἄλται (ab ἄλτω) Hermann 1798, tum pro ἄλται idem ἔμμεν proposuit, λόγῳ π. φρονέων, Διὸς αἰτῶν Hartung, λόγῳ π. φρ. Δι ὄτ' αἰτει Maur Schmidt ind Ien 1879, 9, Διὸς αἰφεῖ κτλ vel Διὸς Ἄλτει π. δοῦναι? et paullo infra 'fort ἀνθρώποις τ' ἀρετᾶν στέφανον, ut Eυνὸν quemadmodum ἀμφοτέρων adverbium sit' Bergk

19 αὐτοῦ πατρὸς (e schol²?) C²; αὐγᾶ (sc igni, quo usus sacra fecit) Hecker Philol 4 (1849) 488 20 μῆνη D, μῆνα rell 21 μεγάλην A πενταετηρίς (non πεντεφέρ.) habent tabb Heracl I 106, II 85, itam Chior III saec plebisc Dittenb 150, 29 ἀμᾶ vett, ἀμα interpoll, ἀμᾶ Heyne; prll II⁶² 23 δένδρε' ἔθαλλεν, at 32 δένδρεα θαύμαινε libri βάσαις Ambrr 24 ἁλίου BE^m c plerisque, ἁλ. D, δελ. AC (Bergk); prll II¹¹ 25—26 πορεύεν A solus, -ειν vulgo; prll II⁶⁶ θυμὸς in θυμὸν, tum rursus in θυμὸς mut C (cf O I 28) ὤρμα (quod Boeckh coniecit kl Schr V 261) c gl ἐκίειν A, ὤρμαιν' omnes rell. (retin Bergk) Ἰστρίαν νιν vett vulgo, Ἰστρία-νὴν Bγe e scholl, recep Byz, Ἰστρία (Artemis) νιν ἔνθα Aristarchus. De infinitivi structura cf ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὤρματο πτολεμιζέμεν Φ 571, de intransitiva verbi πορεύειν notione Ἐάνθον ἠπειγεν ... καὶ ἐς Ἰστρον ἐλαύνων O VIII 47; verbum ipsum Homero ignotum, verbi usum intransitivum Attici scriptores non sunt imitati, quo magis collaudandi veteres grammatici, quod poetam corrigere noluerunt, παραγενέσθαι πορεύεσθαι ἐλθεῖν exponentes cum Aristarcho. Minus religiosi certe recentiores: ἐς γαίαν βορείαν θυμὸς ὤρμα, Ἰστρία νιν ἔνθα (hoc c Aristarcho) Hartung, ἐς γαίαν παρελθεῖν Bossler de praep usu ap P 1862 p 4, ἐς γαίαν πόρευσιν θυμὸς ὤρμαιν' | Ἰστρίαν ἴν ἔνθα ('ubi eum' cl Apoll pron 82, 25 RS; Ἰστρίαν ἴν· ἔνθα praerierat Graahoff Allg Schulzeitg 8, 1831, 708) conl Bergk, ἐς γαίαν πόρευεν θυμὸς ὄρμαν Maur Schmidt p CXXVIII, ἐς γαίαν πόρευ' ἔνθυμος ὄρμα Ἰστρίαν idem ind Ien 1879 p 8, ἐς γαίαν περαίνειν Naber Mnem 12 (1884) 28, πόρευεν θυμὸς ὄρμα Christ². De pronominis νιν mensura prll II⁷⁹ 27 πολυγνάπτων C; prll II⁶⁸ 28 μιν omnes libri, prll II⁷⁹

χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἄν ποτε Ταυγέτα
30 ἀντιθεῖς' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

στρ. γ'

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὄπιθεν Βορέα 55
ψυχροῦ· τόθι δένδρε' ἑθάμβαινε σταθεῖς.

τῶν νιν γλυκὺς ἴμερος ἔσχεν δωδεκά-
γναμπτον περὶ τέρμα δρόμου

ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νυν ἐς ταύταν ἑορ-
τὰν ἴλαος ἀντιθέοισιν νίεται 60

35 σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδα.

ἀντ. γ'

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὐλυμπόνδ' ἰὼν θαιτὸν ἀγῶνα νέμειν 65
ἀνδρῶν τ' ἀρετὰς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου

διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πα θυμὸς ὀ-
τρύνει φάμεν Ἑμμενίδαις

Θήρυνί τ' ἔλθειν κῦδος εὐίππων διδόν-
των Τυνδαριδᾶν, ὅτι πλείεσταισι βροτῶν 70

40 Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

29 χρυσόκερων *A solus*, ut χαλκομίτρα *N X 90 BD* θήλ. ἑλ. *CN* ἄξειν? *Christ* 80 ἱεράν *vett*, ἱράν *Tricl*, *prll II⁴²*. Hiatus post dativos in *α* et *ω* exeuntes legitimi exempla collegit *Ty Mommsen suppl 166*; Ὀρθωσίας ἔγραψεν *Ahrens Philol 3 (1848) 235* 81 εἶδε *AB* κἀκείναν *libri*, καὶ κείναν *Boeckh* πνοιαῖς *Calliergus*, recepit *Boeckh*; dativum solocum dicit *Herwerden (studd p 12)*, credo etiam ἐνδον ἄλσει, *Σκαμάνδρου* χεῦμασιν ἀγχοῦ, alia ὄπισθε(v) *B^{ae}D* βορέας *A* c codd quibusdam *Greg Cor p 220*; βορέου *CNUD^s*, βορέα *vett*; *prll II⁴³* 82 θάμβαινε (quod, ut *hymn Merc 407 Hermann*, conii *Bergk^s*) *A* (ἐκεπλάγη *paraphr*), θάμβαινε *D^{ae}*, θάμβαινε *OP*, θαύμβαινε (θαύμβαινε) plurimi; θαυμβαινε *Boeckh* (cf 23), θαύμβαινε *Kayser lect Pind p 10*; de augm *prll II⁴⁰* 83 μιν *A solus* δωδ- *libri*; *prll II⁴⁵* 84 καὶ νῦν *vett*, καὶ νυν *Tricl*, καὶ νῦν *Bergk*; *prll II⁴⁹* νεί(c) *Byz* 85 διδύμοις *A*, διδύμοις *vett vulgo*, διδύμοις *Mosch*, διδύμοις *novavit Hermann 1798* (ap *Heyn III 398*) *plaudente saeculo*; *prll II⁴* 86 ἐπέτραπεν *AB^s*, ἐπέτρειπεν *vett* οὐλυμπόνδε *vett vulgo*, ὄλ. *NO*; *prll II²* 88 δ' ὦν *libri*, δ' οὖν *conicio*; *prll II⁴⁰* πᾶ (πῆ πᾶ) *A^{ae}B^{ae}CDE* (ποῖ? *A^{ae}*, παῖ? *B^{ae}*), πα *interpoll*; testantur cόνδεσμον παραπληρωματικόν *scholl*, πως (*schol*) et *ποι* (*gl*) *exponit A*, tuentur *πα Kayser lect Pind p 11* cum φάμεν coniungens, *Rauchenstein comm Pind II 21 cum διδόντων*, *Mommsen suppl 46 etiam cum sequentibus vv 39—41*; παρ θυμὸς ὀτρύνει c *duob codd Moschopp (altero ae)* *Boeckh*, ἐμὲ δ' ἔμπα (debebat ἔμπαν) *Hartung*, ἐμὲ δ' ὀμφᾶ θυμόν? *Bergk^s*, ἐμὲ δ' ὦν πᾶν (sc κῦδος) *Maur Schmidt CXXVIII*, ἐμὲ δ' ὦν τῆ (sc διφρηλασίᾳ) *Jurenka Zeitschr östr Gymn 1894, 1072*; *ποι* *scripseris cum θυμ. ὀτρ. coniungens cl 4*, *ego* καὶ *malim*. De καὶ *partic. ad totam sententiam pertinentis (vulgo hyperbaton statuunt)* cf *O II 28, V 16, VIII 25, P I 35, IV 86, V 13, VI 44, I VIII 8*; ἐμὲ δ' οὖν ... καὶ *P IX 103* 40 ἔειν. *vett*, ἔειν. *interpoll*; *prll II¹⁻⁴*

ἐπ. γ'

εὐσεβεῖ γνῶμα φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
 εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσοῦς αἰδοιέστατος, 75
 νῦν δὲ πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἰκάνων ἀπτεται
 οἰκοθεν Ἡρακλέος σταλάν. τὸ πόρρω δ' ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον
 45 κάκροφιοι. οὐ νιν διώξω· κεινὸς εἶην.

42 αἰδοιέστατος *Ambrr* (recepti cl *P XI 58*), αἰδοιέστατον *Vatt*
 43 δὲ *AD Thom* (c *scholl AB*), γε vulgo (dedit *Bergk*); est δὲ in apo-
 dosi repetitum 44 Ἡρακλέους *A*· σταλάν *AB*, σταλάν vulgo ἐστὶ
Vatt (usque ad *Boeckh*² initio versus), ἐστὶ *ACN*, recep *Ty Mommsen*
 45 οὐ νιν *CN*, οὐ μιν *D* c plerisque *vett*, οὐ μιν *A* (c gl δή), οὐ μιν
 (quod recepit οὐ μάν corrigens *Thiersch*) *B* c *recc (C⁶)*, οὐ μὴ (quod
 coniecit *Mingarelli* ap *Heyn*, recepit *Bergk*) *C*· κεινός *D^{ae}* cum *scholl*
 81¹ et gl *A*, κεινός vulgo = 'ἐνιοί' *scholl*²), κε(ν)νός conicio, prll *II⁶⁶*;
 κείτ' ὅς εἶη (= τοί) *Hartung*, οὐ μάν διώξω κεινός ἔμμεν *Naber Mnem*
 1884, idem, sed κείνον οἶμον *Herwerden studd 11*. Optativus concessive
 dictus, ut ἔξολοίμην, μὴ ὀναίμην, μαινοίμην apud *Atticos*, εἶη *P X 21*;
 εἶην pro καλοίμην usu notissimo.

ΦΑΤΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Stropha

	υ υ — υ — υ υ —	— υ υ — υ υ —	— υ — υ — υ
	υ υ — υ υ —	— υ υ —	— υ — υ υ — υ υ — υ
	— υ υ —	— υ υ —	
[5 Bgk]	υ υ — υ υ — υ υ —	υ υ — υ υ — υ υ —	υ — υ — υ — υ
5	— υ — υ — υ υ —	— υ —	
	— υ — υ υ —	υ υ — υ — υ —	— υ — υ υ
	υ — υ υ —		
	υ — υ υ — υ	— υ — υ — υ	

Epodus

	— — υ υ — υ — υ	
	— υ υ — υ —	
	υ — υ — υ — υ —	
	— υ υ — υ υ —	— υ υ
5	υ — υ — υ υ —	— υ — υ υ υ —
	— υ υ — υ υ — υ	
	— υ υ — υ υ —	
	υ — υ υ —	υ — υ — υ — υ υ —
	υ υ υ υ — υ υ —	υ — υ — υ — υ

Ἐλατήρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος
 Ζεῦ· τεαί γάρ ὦραι

Inscriptioni ἵπποις add Boeckh¹, ἀπήνη Boeckh²; cf prll p 58.
 Quo brevius carmen, eo incertior versus describendi ratio: str v 1 post ὑπέρτατε in duos versus diremit Bergk⁴ solus, 4 post πρᾶσσόντων dispescuit (cum Boeckhio³), 4° (= 5 Boe) superiori adiunxit Bergk⁴, non item in schemate praescripto, 4^{ab} coniunxit c Boeckhio³ Rossbach gr Metr³ 611, 4^{abc} Ern Graf P logaead str 31. ep 6 et 7 sunt qui iungant (χέρει et ἴσον scribens Kayser lect Pind 11).

1 ὦραι libri c scholl ὦραι Säv. P OI IV Lemgo 1796, 23, recep Boeckh solus

- ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος αἰοῖδ' ἑλισσόμεναί μ' ἔπεμψαν 5
 ὑψηλοτάτων μάρτυρ' ἀέθλων.
- [5 Bgk] Ζείνων δ' εὖ πρασσόντων ἔσαναν αὐτίκ' ἀγγελίαν
 ποτὶ γλυκεῖαν ἔσλοί.
- [7] 5 ἄλλ', ὦ Κρόνου παῖ, δε Αἴτναν ἔχεις 10
 ἵπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὄβριμου,
 Ὀλυμπονίκαν
- [10] δέξαι Χαρίτων θ' ἑκατὶ τόνδε κῶμον, 15
 ἀντ.
- (10 Boe*) χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν.]
 Ψαύμιος γὰρ ἴκει
- 10 ὀχέων, δε ἐλαία στεφανωθείς Πισάτιδι, κῦδος ὄραι 20
 σπεύδει Καμαρίνα. θεὸς εὐφρων
- [15] εἶη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεὶ νιν αἰνέω, μάλα μὲν
 τροφαῖς ἐτοιμον ἵππων,
- (15) χαίροντά τε Ξενίαις πανδόκοις, 25
 καὶ πρὸς Ἑσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνῶμα τετραμμένον.
- 15 οὐ ψεύδει τέτρω
- [20] λόγον· διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· 30
 ἐπ.
- ἄπερ Κλυμένοιο παῖδα
- (20) Λαμνιάδων γυναικῶν
 ἔλυεν ἔξ ἀτιμίας.
- 20 χαλκῆροι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον 35
- [25] ἔειπεν Ὑπιπυλεία, μετὰ στέφανον ἰών·
 οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι·
- (25) χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.

2 ἑλισσ. prll Π¹² 4 ἑσθλοὶ CDNO recs 5 ἄλλ' ὦ CN, ἀλλὰ rell
 6 ἵπον BE, ἵπον G, ἵπον ex ἵπον ut vid D, ἵππων Ambrog (AC^{ae}CV, ἵπον C^{ae})
 ὄβριμου CEV (Boeckh, Ty Mommsen); prll Π⁶⁸ 7 ὄλυμπ. vett, οὄλυμπ.
 interpoll, quod vulgo edunt; -νίκαν (ex -νικᾶν parum intellecto?) V, νικά?
 vel -νικᾶν? Boeckh, -νικᾶν (servato θ' 8 [10]) scr Bergk¹ 8 δέξαι vett,
 δέκευ interpoll (Bergk) (χαρίτων) γ' A, δ' V, θ' rell vett, ὁ δὲ τε σύν-
 δεμος περιττός scholl, 'idque' intellege; cf ad P I 70 κῶμον. ὕμνον A;
 prll p 10 9 ἴκει AD παρ'? Bergk post κῶμον plene distinguens,
 Ψαύμιος τε νικάς (servato θ' v 8) Hartung 9—10 ἴκει, ὀχέων δε ἐλαία
 Wisemann progr gymnasium Marb 1876, 6 12 μιν Vatt; prll Π⁷⁹ ἐτοι-
 μον Vatt 14 ἠσυχίαν libri (cf O Π 32), ἄc- Heyne, 'Ac- Bergk φιλό-
 πολιν A solus 17 ἄπερ (Κλυμ.) AN(D^{ae}), ἄτε C, ἦπερ C', ἄπερ καὶ
 Vatt, ἢ καὶ? Bergk 20 δ' ἔντεσι (per haplogr) AN 22 οὗτος μὲν
 ἐγὼ A 24—25 post οὗτος ἐγὼ dist codd dett, non item scholia vett

φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσιν πολλαί
25 θαμάκι παρὰ τὸν ἀλικίας ἐοικότα χρόνον.²

40

(cave enim decipiare schol Vrat⁴ εἶπε δεικτικῶς· οὗτος ἐγώ· conferendus enim schol A scribens οὗτος ἐγώ: τὸ οὗτος ἐγώ ταχυτάτι δεικτικόν [δοτικόν cod]), neque ullum lemma incipit a ταχυτάτι. cf etiam Apoll pron p 57 RS (332 B). Invenit perversam distinctionem Moschopolus ut videtur in paraphrasi (p 181, 11 Ab), cum in commentario (p 180) non minus perverse 'manus dexteritatem animi fortitudini parem' dixisset. 23 χέρεε CPQ ἴcov vett, Kayser, contra Pind usum (v nott metr) 24 δὲ om A: ἀνδράσι vett, recepit Bergk³ (—), -αι Bergk⁴ cum Byz et Boeckhio 25 θαμάκι A, θαμά και rell (retinuit Christ), θαμάκι quod coniecerat Bergk¹ repudiavit idem² θάμα και scribens, postea^{3,4} revocavit ἀλικίας AV, -ac rell cum scholiis omnibus. Ultima de praematura quadam canitie verba Pindaro, non Ergino tribuebat Boeckh

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ

Α Π Η Ν Η Ι

Strophae

---υυ---υυυ---υ---υ---
 ---υυ---υυ---¹⁰---υ---υ---υ---υ
 υυ---υυ---υ---υ---υ---υ---υ

Epodi

---υυ---υυ---υυ---υ|---υ---υ---υ
 ---|υυ---υυ
 ---υυ---υ---υ---υ---υ---υ

στρ. α'

Ὑψηλὰν ἀρετὰν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκύν
 τῶν Ὀλυμπία, Ὠκεανοῦ θυγάτερ, καρδίᾳ γελανεῖ δ
 ἀκαμαντόποδος τ' ἀπήνας δέκευ Ψαῦμιός τε δῶρα·

ἀντ. α'

δς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
 δ βωμοὺς ἔξει διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις 10
 ὑπὸ βουθυαῖαις ἀέθλων τε πεμπταμέροις ἀμίλλαις,

Metra carminis digeri solent cum Boeckhio; de Byzantinorum divisione metrica Jongh p 137. Nos quominus in Boeckhii diagrammate adquiescamus, eo prohibemur, quod kai Fδν 8 non solum in Pindaro, verum etiam in quovis lyrico eius aetatis poeta suspectum habemus [ἀγάλλεται ἢ quod edidit Kenyon Bacch XVI 6 parum probabile, epigramma vero AP VI 53 (γάρ οἱ 8) sublestae fidei]. Quid si νικάσας ἀνέθηκε καὶ glyconeum esse voluit poeta, ut exordium strophae asclepiadeum: ὑψηλὰν ἀρετὰν καὶ στεφάνων ἄω-? De kai (8^a. 24^a) versum finiente cf Pind O VI 17, IX 65, XIV 4, I VIII 28.

1 γλυκύν (τὸ ἄωτον Pindaro quoque obtrudens O IX 19, P IV 188, X 53, N III 29, VIII 9, I V 10 [12] fortiter mutatis) Hartung 2 ὀλ. vett, ὀλ. recs, quod edere solent; prll Π³ 3 ψαῦμιδος Tricl 4 καμάριναν vett, καμάρινα Mosch (Hermann), καμαρίνα Tricl 5 ἐγέραρεν Δ (recep Mommsen, Gildersleeve), ἐγέραρε C, γέραρε vett vulgo 6 ὑπὸ] ἐπι (= post) Kayser lect P 12 πεμπταμέροις vulgo, πενθαμέροις E, πεμ-

		ἐπ. α'
	ἵπποις ἡμίνοις τε μοναμπυκία τε. τὴν δὲ κῦδος ἄβρον	15
	νικάσαις ἀνέθηκε, καί	
8 ^b	ὄν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν νέοικον ἔδραν.	
		στρ. β'
	ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων	20
10	σταθμῶν, ᾧ πολιόχοι Παλλάς, αἰεὶ μὲν ἄλκος ἀγνόν	
	τὸ τεδὸν ποταμόν τε Ἰωνίαν ἐγχωρίαν τε λίμαν	25
		ἀντ. β'
	καὶ σεμνοὺς ὀχετοῦς, Ἴππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,	
	κολλᾶ τε σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγειον ἄλκος,	30
	ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δάμον ἀκτῶν.	
		ἐπ. β'
15	αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάναι τε μάρναται πρὸς ἔργον	35
	κινδύνῳ κεκαλυμμένον.	
16 ^b	ἐκλά δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν.	

παμέροις (casu, opinor) duo Triell (v'c'), πενταμέτροις *A'*, cardinale, non ordinale testantur scholl; aeol formam primus commendavit Schneidewin, πεμπαμέρους ἀμύλλας Bergk⁴ 8 νικάσαις *CV* c mell Vatt, νικήσαις *AO* c dett Vatt; corr Heyne 9 ss usque ad carminis finem perierunt in *B*, nisi quod lemmata 21 ss fol 33^v una cum scholl servata sunt 9 ἵκων vett vulgo, ἐλθῶν interpoll (γράφε διὰ τὸ μέτρον, καὶ μὴ ἱκῶν p 189, 6 Ab; cf Pind P II 36) εὐηράτων *CD*, εὐλ. *Egr* 10 ἀέξει Hecker Philol V 441, ἀείρει Herwerden studd 13 11 Ἰωνίαν lemma Rom (e cod Vaticano?), Ἰωνίαν *CNOV*, Ἰωνίαν *AEGLIU*, idem (sed -von in litura) *D*, Ἰωνίαν *A^{ss}* Mosch, Ἰωνίαν Triell, Ἰωνίαν? Ty Mommsen suppl 52; de hiatus (FáFanic?) Heymer studd Pind 1884, 76; τοὺς δὲ ἱεροὺς ποταμοὺς ἄλκι εἰώθασι λέγειν schol 25, unde variam fuisse lectionem ποταμόν τὸν Ἰωνίαν Horn diss Gryph 1883, 31 n, Ἰωνίαν? cl Solin 5, 16, Athen 692^d Pais ap Ios Fraccaroli, qui Δίανον praeeoptare videtur 12 στρατόν? Boehmer 13 misere corruptum affert Liban I 361 R τε] δὲ Bergk ὑψίγειον *A' C*, ὑψίγειον vulgo 14 ὄπ' ἀπ' Bergk c interpoll ἀμαχανίας *C* c dett Vatt, ἀμχα. vulgo τῶνδε? Bergk 16 κεκαλυμμένον schol Pind I IV 52 ('glossema' Boeckh cl O VIII 42 [56]) 16^b εὐ δὲ ἔχοντες *A' DE*, εὐ δ' ἔχοντες *AC*, aoristum exponunt scholl; plures coniecturas protulit Boeckh, inter quas ipsi εὐ δὲ ἔχοντες, alii εὐ δὲ τυχόντες maxime placuit, Hermannianum ἢ δ' ἔχοντες quod Boeckhio non displicebat, nunc vulgo receptum est, parum recte; nam ἢ adverbii loco positum antiquioribus poetis plane ignotum (Alem 33, 6 ἢ coniectura invecum, traditum οὐ), ac ne ex adiectivis quidem epicis ab ἠν-incipientibus aut Hesiodo aut Pindaro ullum nisi ἠόκομος usitatum (N IV 12 quod in codd scriptum est εὐπυργον emendatione indiget, item quod est in pap Bacchyl eὐδενδρον XVII 80); εὐ δὲ τυχόντες c. καὶ π. ἔδοξαν ἔμμεν Kayser lectt P 12, οἱ δὲ τυχόντες Hartung, εὐ δὲ παθόντες Oelschlaeger progr gy Schweinf 1858, εὐ δὲ λαχόντες vel εὐ δ' ἔχοντες? aliquando Bergk, in textu constituendo Hermannianum secutus; scripsi ἐκλά cll P VIII 73 ss, V 118 ἔμμεναι *A* (cf eiusd cod ἔμμεναι O VII 56, ἔμμεν' IX 64, θέμμεν' II 97, ἀναπεπτάμεν' VI 27, δόμεν' VIII 86 c nott cr P IV 2

	στρ. γ'	
Κωτῆρ ὕβινεφές Ζεῦ, Κρόνιον τε ναίων λόφον	40	
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ρέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον,		
ἰκέτας ἐέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,	45	
	ἀντ. γ'	
20 αἰτήσων πόλιν εὐανορίαῖσι τάνδε κλυταῖς		
δαϊδάλλειν, ἐέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίασιν ἵπποισι	50	
ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὐθυμον, ἐς τελευτάν,		
	ἐπ. γ'	
υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὕγιεντα δ' εἴ τις ὄλβον ἄρδει,	55	
ἔΞαρκέων κτεάτεσσι καὶ		
24 ^b εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.		

18 *Vulgata lectio* ρέοντα Ἰδαῖον et hiatu (Heimer studd P 69, Fick et Bechtel Personenn 393) et prosodico vitio, nostra (Heynii, Boeckhii, Bergkii) ρέοντ' Ἰδαῖον metrico laborat, sed nomini proprio in metrorum aequabilitate observanda veniam quandam dare (ut Pind O X 99) quam vocis satis vulgaris mensuram corrumpere praestat; ρέοντα καὶ Ἰδαῖον τὸ? Ed Boehmer 21 οὐλυμπ. D ποσειδανίασιν vett, ποσειδανίασιν Boeckh c scholl BCD (paraphr genus masc exponit) 23 περισταμένων? Bergk ὕγιεντα libri (tribus dett exceptis), idem Choerob I 209, 5 Hlg (Herdn II 619, 2), ὕγιεντα Aristarchus, ὕγιήντα? Bergk εἴ τιν' ὄλβος Schwickert (Trier 1878) probante quod mirere Alfr Croiset rev crit 1886, 41
24 ἔΞαρκέων, κτεάνεσι A, κτεάτεσσι (A) Hartung

ΑΓΗΣΙΑΙ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Strophae

	— — υ —	— — υ —	— — υ υ	— υ υ υ
	— υ υ —	υ υ — —	— υ υ υ	— υ υ υ
	— υ υ —	υ υ — —	— υ — υ	
	— υ — —	— υ — —	— υ υ —	υ υ — υ
5	— υ — —	— — υ υ	— υ υ —	υ υ —
	υ — — —	— υ — —	— υ — —	— υ υ — υ υ — υ
	— υ υ —	υ υ — —	— υ — —	— υ — υ — υ — υ

Epodi

	— υ υ —	υ υ — —	— υ — —	— υ υ —	υ υ υ
	— υ — —	— υ — υ	— υ υ —	υ υ — —	υ υ — — — υ υ υ
	— υ υ —	— — —	υ υ — —	— υ — —	— υ υ
	— υ — —	— υ —	— υ υ —	υ υ υ	
5	— υ υ —	υ υ — υ	— υ υ —	υ υ υ	
	— υ υ —	υ υ — —	— υ υ —	υ υ υ	
	— υ — —	— υ — —	— υ — —	— υ — υ	

στρ. α'

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονα ὡς δε θαπτὸν μέγαρον

Str vv 5 et 6 (ut P IX 2 et 3) Hermann epit doctr metr § 599 coniungebat rhythmum silentio quodam post syllabam ancipitem admissio continuari ratus. Bergk ita copulabat, ut hiatu ant α', str β', ant γ' post dativos tolerato tribus locis (ant β', str et ant δ') Λ υ υ | υ — — respondere putaret legitimae formae υ — | υ — —. De clausula bisyllaba (υ —) cf N VIII ep v 4 et append metr § 5 n. Ep v 2 dispescuit (cum Hermanno epit doctr metr § 599), item v 4 Ed Boehmer; cf nott metr O III.

1 εὐτυχεῖ C recce, εὐτοιχεῖ MΞ, εὐθρίγκῳ? Bergk; πρόθυρον θαλάμου intellege πρόδομον (P VII 10) 2 ὡς τε C μέγαρον πάρομεν recte coniungit paraphr Ambr: dictio brevitate insignis, nam qui huc vocari so-

- πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
 χρῆ θέμεν τηλαυγές· εἰ δ' εἶη μὲν Ὀλυμπιονίκας, 5
 5 βωμῷ τε μαντείῳ ταμίᾳ Διὸς ἐν Πίσᾳ,
 κυνοικιστῆρ τε τᾶν κλεινᾶν Κυρακος-
 cᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
 κείνος ἀνὴρ, ἐπικύρσιαι 10
 ἀφθόνων ἀκτῶν ἐν ἡμερταῖς ἀοιδαῖς;
 ἀντ. α'
- Ἴτω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
 Cωστράτου υἱός· ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
 10 οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυί κοίλαις 15
 τίμια· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἶ τι πονηθῆ.
 Ἄγησία, τὴν δ' αἶνος ἐτοῖμος, δν ἐν δίκᾳ
 ἀπὸ γλώσσης Ἄδρατος μάντιν Οἰκλεί-
 dan ποτ' ἐς Ἀμφιάρων 20
 φθέγγεατ', ἐπεὶ κατὰ γαί' αὐ-
 τὸν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.
 ἐπ. α'
- 16 ἔπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθεισᾶν Ταλαϊονίδα

lent loci P XI 40, N VIII 40. IX 18, I VI 1 parum sunt similes; cf quae comparationum exempla diligentissime congegit Vahlen ind lect Berol 1885, 9 ss et 1895/96, 7 ss, quamquam locum cum hoc Pindarico plane congruentem ne ille quidem attulit, ap Pind quidem proxime accedit ὡσεῖτε P I 44. IV 112 8 ἀρχομένου duo codd dett Lucian Hipp 7, Iul apost or IX p 118^a, quod recepit (probante Coraë Plut praec ger reip 10) Er Schmid, male 5 βωμῷ suprascr ου Δ 6 Κυρακουcᾶν AV recce κε B, καὶ Δ φύγη GV Thom 7 ἐπικύρσιαι C solus, -cac rell (B^{ae}) ἡμερτᾶς ἀοιδᾶς? C^{ae}; iunge ἐπικύρc. ἀκτ. ἀφθ. ἐν κτλ (Herwerden Pindd 10) 8 ἐν τυτῶτῃ? Bergk 10 οὔτ' ἐν ἀνδρ. A solus οὔτε ναυί C all 11 πονηθῆ C solus; prll Π²¹ 12 ἀγησία libri, ut 77. 98; prll Π⁸ ἐτοιμος Vatt vulgo 12—18 ἐνδίκου ἀπὸ γλ. Herwerden Pindd 10, cum ἀπὸ γνῶμας Hecker Phil V 441, ἀπὸ γλώσσης τ' Bergk coniecissent 18 Ἀμφιάρων ACG, prll Π²³ 14 ἐφθέγγε. A φαιδίμους E c dett 15 ταλαϊονίδα A (B^{ae} ut videtur) E. Locus iam veteribus grammaticis erat τῶν διαβεβοημένων. Ac primum quidem offensui erat numerus ἔπτα, cum quattuor esse oporteret; neque enim aut Adrastum aut Amphiarum bello mortuos, Polynicem autem ut parricidam iustus caruisse. At de Polynicis supplicio poeta quid senserit ignoratur — sed fac idem fere Pindarum de eo tradidisse quod Aeschylum (sept 1013): hoc quidem loco accurate eum numero, sepultorum dico? immo sepeliendorum eximere operae vix pretium erat —; Amphiarai exitum sepelientibus nescio an voluerit ignotum esse; Adrastum ipsum Pindarus non magis videtur quam Aesch sept 377 ss aut Soph OC 1313 in septem ducibus numerasse, sed summae imperii quasi praeposuisse (cf Ἄδραστον ὄφρανον μυρίων ἐτάρων

εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ἵποθέω	25
στρατιᾶς ὀφθαλμὸν ἐμάς	
ἀμφοτέρων μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι.' τὸ καὶ	
ἀνδρὶ κώμου δεσπότη πάρεστι Κυρακοσίμ.	30
οὔτε δύσῆρις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόνομος ἄγαν,	
20 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως	35
μαρτυρήσῃ· μελίφθογγοὶ δ' ἐπιτρέψονται Μοῖσαι.	
	στρ. β'
ᾠ Φίντις, ἀλλὰ Ζεῦξον ἤδη μοι κθένος ἡμιόνων,	
ἄ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ	
βάσομεν ὄκρον, ἴκωμαι τε πρὸς ἀνδρῶν	40

[VII 10). Quare per numerum sane liceret de septem ducum rogis cogitare nec collocatio nominum 'septem (ducum) rogi mortuorum' in Pindaro (coll O I 89. VII 72 et O VII 70. I III+IV 60) quidquam haberet admirationis, nisi N IX 16 ss poeta exercitum (στρατὸν ἀνδρῶν, δμιλον, νεογυίους φῦτασ) a Talai filiis Thebas deductum, tum reditu prohibitum 'septem rogis' (cf ἐπτὰ τάξεις Soph OC 1311, ἐπτὰ λόχους Eur suppl 755) condi fingere videretur. Congestis igitur septem illis 'mortuorum rogis' (cf πυρὰς νεκρῶν homericas), sive omnibus unum in locum sec schol O VI 23, sive singulis ad singulas portas sec schol N IX 53 p 269 Ab, Adrastus qui solus supererat neminem suorum tam vehementer 'desiderabat' (cf πόθεον Ψ 16 et Phrix ἀνάκλησιν Pind P IV 159) quam Amphiaräum quem ne spelire quidem liceret. Quae nisi in Thebaide (schol Ambr 26) accurate omnia fuissent exposita, Pindarum tam leviter perstringere potuisse parum credibile. Iam verba tradita πυρὰν νεκρῶν τελεσθέντων quoniam haud facile quisquam defendi posse putaverit cll Aesch Ag 561—62 ὄροχοι — — τιθέντες, feminina participii forma reponenda est, quam primus flagitavit Pauw (1747, 'sine dubio' ait ille p 37; secuti sunt Hartung et de Wilamowitz; cf etiam schol Thom p 208, 7 A). Scholiastae quidem tumentur τελεσθέντων exponentes ἐπιχωρευθέντων ἦτοι καταριθμηθέντων scil νεκρῶν. Heyne multique post eum intellegere malebant 'confectis igne cadaveribus'; quam amplexi sententiam fuerunt etiam qui mutarent trad lect: πυρᾷ v. τ. Bernhardt synt gr paralipp 38, π. v. τ' ἐδεσθέντων Bergk³ (idem⁴ π. v. τε νησθέντων recepit coll Ψ 163. 169), π. v. τε φλεχθέντων Maur Schmidt p CXXIX (idem servato τελεσθέντων pro νεκρῶν maluit μέτρων vel ἔργων ind Ien 1879, 4 n), π. v. τε δαισθέντων Herwerden. Alii πελασθέντων (Jahrbb class Phil 73, 1856, 786), ἀμασθέντων (ib. 77, 1858, 398), ἐτασθέντων simm 16 θήβαις Vatt, unde θήβαις γε interpolaverunt PQ, ἐν Θ. dictum, ut ἐν Κορίνθου πύλαις O IX 86 τοιοῦτον ἔπος· ἢ ποθέω? cl I VI 42 Bergk 17 τ' om A dopt A 18 νῦν πάρεστι vel νῦν πάρστι (Triel) vel νῦν πάρ(έ)στι vel νῦν ἐστὶ interpoll κυρακουσ. ACE all 19 δύσερις vett, οὐ φιλόν. ἐὼν οὔτ' ὦν δύσερις τις Mosch, οὐ δύσερις τις ἐὼν οὔτ' ὦν φιλόν. Triel, δύσῆρις (c uno e Thomm) Ald φιλόνομος libri Pind, φιλόνομος cod Γ (Urb) Isoer I 31, correxit ('nam a νεῖκος dici oportebat φιλονεικίης') Bergk⁴ praeeunte Cobeto nov lectt 691; cf Matth Stahl qu gramm ad Thuc pert p 39 ss 20 ὁμόσαις CP, -ac rell 23 αἰ (αἰ, αἰ) vett, ἢ Βγρ.Εδγρ Mosch εἰς ante τάχος inser B 24 βάσομεν A[∞] ἴκωμαι τε libri c scholiis, ἴκωμαι δὲ Bergk, τ' ἔθνος ἀνδρῶν κ. γ. Hartung, idem furtim quasi proposuit τε πρὸς ἀνδρὸς κ. γ, quod fuerunt quibus probaret

- 25 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἔξ ἄλλων ὁδὸν ἀγεμονεύσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρῆ τοίνυν πύλας ὀ-
μνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς· 45
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώ-
τα πόρον δεῖ κάμερον ἔλθειν ἐν ὤρᾳ·
ἀντ. β'
- ἄ τοι Ποσειδάωνι μειχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
30 παῖδα ἰσπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν. 50
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδίνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνί πέμπους' ἀμφιπόλους ἐκέλευεν
ἦρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος, 55
ὅς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαιακά-
να, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν·
35 ἐνθα τραφεῖς' ὑπ' Ἀπόλλω-
νι γλυκείας πρῶτον ἔψαυς' Ἀφροδίτας.
οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέ-
πτοις θεοῖο γόνον· 60
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ
ψχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας. 65
ἃ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα
40 κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας

25 ἄλλαν *D* c *raucis*, ἄλλαν *plurique*, cf *P* IV 19. 244 27 ἀνα-
πεπτάμεν *A*, quod (excerpta apostropho, de qua ad *O* V 17, *P* IV 2) probavit *Ty Mommsen* 28 δεῖ singulare apud *Pind.*, ut apud *Hom* I 337; cf *chr* 27 κάμερον γ' *Tricl.*, κάμερον μ' *Boeckh.*, quod recepit *Bergk.*, qui idem similia brevis syllabae productae exempla conquirebat ad *P* III 6; *pril* nostra II^{3.4}; dubitanter idem κάμερον σπεύδειν coniecit (cl *schol* ἐλ-
θεῖν ταχέως); id certissimum, quod observavit *Ty Mommsen* suppl 57, *schol* *Ambr* cum exponeret ἑαυτὸν λέγει ὁ ποιητής, in codice suo μ' scriptum non invenisse 29 Ποσειδάωνι *C* all Κρονίῳ *A* 30 παῖδ' ἰσπλόκαμον *vett.*, ut *I* VII 23 δ' ἰσπλοκάμοισιν omnes libri, post elisionem perperam admissam (cf καὶ ἰσπλ. *P* I 1, καὶ loc. fr 76, 1) versum ut videntur ex *P* I 1 redintegrantes, nam ingeniose *Bergk* ἰσπλοκον et ἰσπλόκοις restituit; ἰσπλόστρυχον *Byz.*, quod utroque loco edere solebant ante *Bergkium* τεκέσθαι *A*¹, τεκέμεν *A*² c *vell* 31 κρύψε *A*² et *Vatt* vulgo, κρύψαι (vel κρύψαι) *A*¹*CN*; κρύψας *D*¹¹¹, infinitivum (ad λέγεται) exponit paraphrasta *Vaticanus* (ἀγνοοῦσι τὰ μέτρα *Tricl*) 32 ἐκέλευεν *A* 33 ἔλατ. epica forma ex *Hes* fr 148 *Rz* sumpta; *pril* II² βρέφος γ' *Tricl* 34 ἔλαχέ(ν) τε *Vatt* 37 πιέσαις *C*¹, πιέσ(ς)ας vulgo 38 ψχετο libri; cf *P* IV 82 περ' *AC*, πέρ' *BD*, περ' *vicc* πάθους *B* 40 κάλπιδα *C*²*D*¹⁰ all λοχμαῖς ὑπὸ κυανέας *A*; ὑπο *Bergk*

- τίκτε θεόφρονα κούρον. τᾶ μὲν ὁ χρυσοκόμας 70
 प्राῦμητίν τ' Ἐλείθειαν παρέστασέν τε Μοίρας·
 στρ. γ'
- ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχμων ὑπ' ὠδίνος τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
 ἔς φᾶος αὐτικά. τὸν μὲν κνιζομένα 75
- 45 λείπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτόν
 δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
 ἰῶ μελισσᾶν καθόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ 80
 πετραέσσας ἐλαύνων ἴκετ' ἐκ Πυ-
 θῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
 εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐά-
 δνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν
 ἀντ. γ'
- 50 πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις 85
 ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
 ὡς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσαι
 οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἀλλ' ἐν
 κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατιᾷ τ' ἐν ἀπειρίτῳ, 90

41 Laudatur ὁ ποιητῆς ὁ λέγων χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα a Sophocle in narratiuncula Ionis Chii ap Ath 604^b; cf praeter Pind O VII 32 etiam χρυσεοκόμα (Sim 26^b) ap Aristot rhet III 8, χρυσοκόμης ('Tyrt' 3) ap Dioid VII 12 Vog; adde etiam Hes theog 947, Alc 13^b, Anacr 14, 2, Eur Iph Taur 1236, Tro 253; hymn Ap 205, Archil 121 (71) 42 Ἐλείθ. PQ, Είλειθ. meliores, Είλειθειαν συμπάρεστ. X, unde Ἐλευθῶ συμπ. Byz. 43 τ' om AM, scholl non exprimunt; ἐρατὸν (Ἰάμος)? Bergk Jahrbh class Phil 99, 1869, 183, ἐλαφράς? idem⁴, φυγῶν ὠδίν' ἐρατὸν Wilh Schulze qu erp 151; de notione vocis ὠδὶς N I 36, epigr lap 145, 3 Kaib, de praep iterata ἐκ πόντου σαύθη ἐκ τε ματριας ἀθέων βελών P IV 161, cὺν νεότατι cὺν τε δῖκα N IX 44, denique ἐρατᾶν dicit posse ὠδῖνα fortasse concedes, si memineris ἠελῶν τε γίνεσθαι (τὸ κούον) καὶ εὐφραινόμενον διαχεῖσθαι καὶ τίκτειν τε καὶ γεννᾶν apud Plat symp 206^a; ογκμοῖ exempla praeter ea quae collegit Erdmann Pind usu synt 41: O IX 100, P IV 237, XII 14, N VIII 3 45 αὐτόν om C 49 φοῖβῳ E 50 πατρός γε A περὶ libri (Bergk), περὶ D'E' ἔσσεσθαι A 51 οὐδέπωτέκενλείψειν (ω in o mut?) A, οὐδέποτέκελείψει A' 53 γεγενημένον A, γεγεναμένον rell vett, γεγενημένον Ahrens dial dor 150, Christ Sitzgsb bayr Akad 1891, 72 53—54 ἀλλ' ἐκρύπτετο A, ἀλλ' ἐγ | κέκρυπτο BCDE, ἀλλ' ἐγκεκρύπτετο Opz? Vac?, ἀλλ' ἐγκρύπτετο dett, ἀλλ' ἐν | κέκρυπτο Boeckh, ἀλλὰ κέκρυπτο Hermann ap Boeckhium n cr 377 (recep Bergk); cf nott metr I III 54 σχίνῳ B βατεία vett, βατία recc, βατιᾷ (ut collectivum)? Wilamowitz Isyll 166 n 14 ἀπειράντῳ ABC (ἀπειράτῳ male scripto, peius intellectu), ἀπειράτῳ A'DP'E, ἀκηράτῳ Heinrich ap Heynium, ἀπειρίτῳ? Heyne, recepit Bergk, defendit (ex ἀ-πείρ-ιτος) Wilh Schulze qu erp 116 n 3; idque legitur nunc Orph fr 81, 1 Ab; ἀπειράτῳ qui tuentur, aut ἐρατός simm conferunt, at longa utitur

- 55 Ἴων Ξανθαΐτι καὶ παμπορφύροις ἄ-
κτίσι βεβρεγμένους ἄβρον
κῶμα· τὸ καὶ κατεφάμι-
Ξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ κύμπαντι μάτηρ
ἐπ. γ'
- τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνάς δ' ἐπεὶ χρυ- 95
σοστεφάνοιο λάβεν
καρπὸν Ἦβας, Ἄλφεῦ μέεσσω καταβάς ἐκάλες-
σε Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν,
δν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν, 100
60 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγγετο δ' ἀρτιεπιῆς 105
πατρία ὄσσα, μετάλλασεν τέ νιν· Ὀρσο, τέκος,
δεῦρο πάγκοινων ἐς χῶραν ἵμεν φάμας ὄπισθεν.
στρ. δ'
- ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου· 110
65 ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοςύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωτων, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθῶν

Pindarus praenultima I IV 30, N I 23, opinor etiam O XI 18, VIII 61, aut θαυματός, fortasse recte, modo ne quae a nominibus θαυματ-, πειρατ-derivanda sunt, ea a verbis θαυμάζω, πειράζω repetantur. Sed Pind ut habet ἀπέραντος, ἀπείραντος, ἀπείρων, (ἀπειρος?), ita ignorat adiectiva Aeschylea ἀχείματος, ἀναίματος, ἀχρήματος; ceterum hoc quidem loco spissi dumī (dύσβατος schol A) aptiores videntur esse quam immensi

55 Ξανθαΐτι τε καὶ A, τε om rell Ζηνόδοτος γράφει ἀντὶ τοῦ βεβρεγμένος ... schol Ambr (βεβραγμένος? Schneidewin, πεφραγμένος? coll Hor c III 4, 13 Rauchenstein Jahrbh class Phil 91, 656) 56 μιν Vatt

57 ὄνομ' *E^c* all 58 μέεσσω et ἐκάλεσε *ACD* ποσειδᾶν(α) *BCD*, πο-
ς(ς)ειδῶν(α) *AE* 59 θεοδμάτου *AN*, θεοδμάτας *BCD* (de femina
forma cf N III 2. 21, IX 2, schol II X 51), θεοδμήτας *O*; prll II²¹

60 λαοτρόφον *Byz* 62 μετάλλασέ(ν) τέ νιν (*B^cE¹*, μιν vulgo) *BCDE*
(c scholl), μετάλλασέ τέ νιν *A* (et passim lemm vett) μετάλλασέ τέ μιν
MN; vox notione obscura (iam Pindaro, de Wilamowitz opinatur Isyll
166 n 16), scholl exponunt ἐπεζήτησεν αὐτὸν καὶ ἐν φροντῖδι ἔσχεν (scil
Apollo Iamum § 1, Iamus Apollinem § 2), unde μεταλλάσαντι (v Hermann
olim (sed cf app ad Vig 934: ἐζήτησεν αὐτὸν, κελεύων ἐλθεῖν μετ' αὐτοῦ),
quod defendunt Kayser lectt Pindd 15, Rauchenstein comm Pindd II 26
μιν scribentes, similiter μεταλλάσαντι· ἄνορσο Hartung. Alii μετάλλασεν
τε recipiunt sive μετῆκισεν interpretati (velut Thiersch), sive ἡμῖβετο
(velut Jurenka Zeitschr ostr Gymn 1893, fasc 12 c schol Ambr προσείπεν
αὐτόν); μετάντασέν τέ νιν? Bergk, μέγ' ἄμνασέν τέ νιν Maur Schmidt
p CXXVIII, ποταυδᾶσαντι νιν Herwerden Mnemos 25, 1897, 39 τέκος
B^c, τέκνον rell 63 χῶραν *A^c* (*M* c corr in accentu) *O^cV¹* c paraphr,
χῶρον *CN* c Vatt, χῶρῶν *B^b* 64 ἀλίβατον *AB^c·NV* 67 ἄγνωτων
vulgo (Bergk), ἄγνωτων *AM* (Ty Mommsen suppl 61) θρασυμήχ. *BC*

- Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρί 118
 ἑορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τε-
 θμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
 70 Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βω-
 μῷ τὸτ' αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.
 ἀντ. δ'
 ἔξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν 120
 ὄλβος ἄμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
 ἐς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
 χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἔξ ἄλλων κρέματαί φθονεόντων 125
 75 τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
 ἐλαυνόντεσσιν αἰδοῖα ποτιστά-
 ξη Χάρις εὐκλέα μορφάν.
 εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλά-
 νας ὄροις, Ἀγησία, μάρωες ἄνδρες 130
 ἐπ. δ'
 ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
 πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, δε ἀγῶ-
 νας ἔχει μοῖραν τ' ἀέθλων, 135

68 Ἀλκαϊδᾶν vett et Menestr schol Pind I IV 104 (422, 11 Ab), Ἀλκαϊδᾶν Hermann opp I 267 68—69 πατρί δ' A, πατρί θ' rell vett, πατρός θ' recc; prll p 9 69 κτίσει B, κτίσει E πλειστόμβροτον B τε μέγιστον τε B 70 αὖ A solus (Byz), αὐτῷ rell κέλευσε νιν A solus 72 ὄλβος ἄμ' AC(D^{acc}) Mosch, ὄλβος δ' ἄμ' rell (— — —), dist tollebat Hermann ap Heyn c scholl A, ut γένος panderet ab ἄμ' ἔσπετο, cl N X 37, male 74 μῶμος δ' ἔξ libri, μῶμος ἐκ δ' Er Schmid, μῶμος ἔξ Boeckh n cr 379 75 πρώτων BC^{acc}N et paraphr A, πρώτοις A^{acc}CD^{acc}DE Thom δωδ. libri; prll II^{ss} 75—76 δρόμον γ' Tricl 76 ἐλαυνόντεσιν C ποτιστάξει ABE (paraphr), (ποτιστάξει CD, ποτιστάξει Dⁱ (bis habet teste Drachmanno), edidit ('possis etiam ποτιστάξει') Bergk; εὐκλέα C, εὐκλέα ABDE c schol A (cf P IX 105) μοῖραν Hecker Philol V 442 77 ὄροις ABCE Thom, ὄροις DEⁱ Mosch Tricl, ὄρους Ἀρκαδικοῦ gl e cod quodam Mosch enotavit Mommsen (nimirum voci Κυλλάνας adscr), unde δρους recepit Christ (δρος aut δρος debebat), ὄρος (in fine versus) scripsit Calliergus (sive e scholiis [ut Dⁱ], seu Homericum imitatus ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰτῷ), ὄροις c Hermanno plerique, 'sub templi Cyllenii terminis' inter Crusius, σφουρίσ Hecker Philol V 442, βᾶθροις? Bergk; scripsis δρος, ut in imis montibus habitasse viderentur proavi materni, non secus atque Heraclidæ δχθαις ὑπο Ταυγέτου, at v nott ad P I 92; ὄρων conicio de genetivo (maiorum arces Cyllenaе montibus superatae) coll v 40 (tecta dumeto puella), O II 83 (tela cubito quasi custodita), XIII 111 (urbes Aetna monte superatae), P VIII 77 (luctatorem adversarii manibus oppressum), de genetivorum collocatione πρό Κορίνθου τειχῶν I III + IV 38, item N II 4, IV 71, de plurali Κυλλήνης ἐν δρος Heis fr 13 Rz (schol Pind N II 17) 78 ἐδώρησαν A solus (B^o), δώρησαν rell

- 80 Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμῆ· κείνος, ὦ παῖ Cωστράτου,
 cὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει cέθεν εὐτυχίαν.
 δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνας λιγυράς, 140
 ἃ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς.
 ματρομάτῳ ἐμᾶ Cτυμφαλίς, εὐανθῆς Μετώπα,
 στρ. ε'
- 85 πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τὰς ἐρατεινὸν ὕδωρ 145
 πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
 ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
 Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἦραν Παρθενίαν κελαδῆσαι, 150
 γυνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσις
- 90 λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν.
 ἐcὲ γὰρ ἄγγελος ὄρθός,
 ἠῦκόμῳν κυτάλα Μοι-
 cᾶν, γλυκὺς κρατῆρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν· 155
 ἀντ. ε'
- εἶπον δὲ μεμνάσθαι Cυρακοcᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·

80 τιμάν *A*, τιμῆ καὶ νίκη (cf *N V 5*) e *Pind laudat Eustath pr § 21* (p 14, 24 Ab) 82—83 ἔχων pauci dett (c schol *A § 1*) τιν' (τιν') boni libri, τιν (τιν) *VF'* (placuit Bergkio), ante ἀκόνας graviter (;) dist *A* προσέρπει vet̄t (προσέρπει *D*), προσέλκει e scholl (ἔλκεται με 144) an e cod vet? (γρ. προσέλκει minio *E'*) Tricl (recepit Bergk). 'Ferri nequit δόξαν ἔχω τινά, sed recta dici poterat τινός ἀκόνας' Bergk; si quidem ἀκόνης τινός δόκην ἐχω interpretandum esset (c schol 141 § 2), quod parum credibile. At recte se habebit τινά, si opinionem quandam de suo genere ipso quoque ex Arcadia oriundo significare *P* putaverimus (c schol 140). Tum ἄκ. λιγ. gen qualit intellegas cl Sophocleo λευκῆς χιόνος *Ant 114*, adverbialiter accipit coll πηδῆματος εὐπετοῦς ἀνάccων *Aesch Pers 95* all *Wilamowitz Isyll 168*, cum πνοαῖς iungit *Ed Boehmer*, λιγ. ἄκ. καὶ μ' ἐθ. προσέλκει (an *das Rinnsal zieht mich hin*) καλλιρόοισι ροαῖς (c schol *Ambr*) ματρομάτῳ *Hartung*, ῥ (scil ἀκόνα) μ' ἐθ. προσέλκει κ. πνοαῖς ματρομ. *Leop Schmidt P Leb 275* 85 ss ἔτικτες, τὰς ... ὕμνον, ὄτρυνον νῦν ἑταίρους *Alvéa* (genetivum praeeunte *Leop Schmidt P Leb 276*) con *Bergk vn 84—92* invocari *Metopam ratus* (sec schol 147 ὦ ... Μετώπη) 86 πίομαι contra *Meinekium* (com *gr III p 516* πίνομαι flagitantem) defendit *Schneidewin cl Ibyc fr 17 B⁴*; v etiam *Wilh Schulze quaest epp 357* 87—92 *Libri nihil fere variant* (ἀφθόγγων et *cyraκοucᾶν A*). ἐccl] ἐcτi de *Wilamowitz Isyll 168* κυτάλα (= carmen) subiectum, κρατῆρ appositionem, ἄγγελος praedicatum esse ratus, feliciter evitans quod quam non esset graecum ceteros fugerat, tria illa nomina particulis nullis interiectis praedicati loco posita; neque minus reicienda duo praedicata ἄγγελος, κυτάλα quae ad aliquam convivii crateram referebat ἄγγελος — ἀοιδᾶν iungens *Ed Boehmer*. Sed ἐcτi quam ἐccl maluit *Wilamowitz*, ne poetam gravissimum praesertim continuo post *Aeneae* appellationem *Ovidiano* more cum carmine suo faceret colloquentem. Et fatendum est aliud esse ἀναξίφορμιγγας ὕμνουc (*O II 2*) aut γλυκείας ἀοιδᾶc, Μοιcᾶν θύγατραc (*N V 2. IV 3*)

- τὰν Ἱέρων καθαρῶ σκάπτω διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
 95 ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν, 160
 καὶ Ζηγὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λυραὶ μολπαὶ τε γινώσκοντι. μὴ θράσ-
 κοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων.
 96 εὖν δὲ φιλοφροσύναις εὖ- 165
 ηῖράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῆμον
 ἐπ. ε'
- οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
 100 ματέρ' εὐμήλοιο λιπόντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ
 δὲ πέλοντ' ἐν χειμερία 170

tanquam deas immortales, aliud carmen ipsum compellare tanquam epistulam. Plures quidem deinceps invocationes Pindaro ut cui maxime erant adamatae, dummodo vocativis additis omnis tolleretur ambiguitas. An qui caneabant quive audiebant ut Graecos homines putas ambiguos haesisse, quae tandem esset ἠυκόμων κυτάλα Μοισάν, γλυκὺς κρατήρ ἄοιδῶν? Nobis quidem non inutile erit conferre ἀγγελίαν ὄρθῶν P IV 279 et δεύτερον κρατήρα Μοισαίων μελέων I VI 2. Iam εἶπον 92 aut indicativus est poetae 'internumtium' suum quasi commonefacientis ('iubebam te') aut imperativus genium suum sive Musam sive carmen adhortantis ('age dic'), id quod et propter verbi tempus praefero et cll O IX 8. 11. 109, I 4, II 89; P IV 278—79, N VI 58, P IX 1, O IX 25. Nam quod Aristarchus maluit τοῖς κατὰ τὸν χορὸν (τοῖς χορευταῖς gl P) εἰπεῖν ἐπιπελεύων schol 158 (eiusdem scholii initium habes 148 ἀπέστρεψεν οὖν τὸν λόγον ὁ Π. πρὸς τὸν Αἰνεῖαν (τὸν χοροδιδάσκαλον!) λέγων κτλ), non cadit in Aeneam (πρόξενον opinor cl P X 64) Stymphalium, quippe qui nec probus nuntius dici neque iuberi a poeta possit commonefacere chorum de Syracusis. De forma εἶπον cf prll II⁹⁹, de casu apud inf omisso si placet Erdmann de P usu synt 77 et infra N I 66 92—95 misere pessumdati leguntur in laterculo Syracusano quem ed Matranga Ann Inst Corresp Arch XV (1844—45) 235 98 σκάπτρω BD 95 δάμητρα A, δάμητρα B^{pc} (gl A) ἑορτάν A 96 μιν Vatt 97 λυραὶ μολπαὶ τε libri, nisi quod λυραὶ πολλαὶ τε C; αἱ ἠδύλογοι πνοαὶ τῶν ὄργάνων καὶ ψαλαὶ paraphr et λέγονται αἱ ἀπὸ τῶν ὄργάνων πνοαὶ schol 162), unde λυραὶ πνοαὶ τε Lehrs Pindarsch 10, πνοαὶ μολπαὶ τε Bergk⁴ (cf si placet Wissenssch Monatsbl VI 30, Jahrb class Phil 117 [1878] 42), scholl corruptam lectionem ΑΥΡΑΙ interpretari censet Bury ed Nem p LIII. De locutione cf ἀδυσπῆς τε λυρα γλυκὺς τ' αὐλός O X 93, ἐγκωμίων τε μελέων λυρὰν τε τυχευόμενον O II 47, κείνων τέ νιν ὄμοιοι λυρα τε κοινάσομαι N III 12, λυρα καὶ ἄοιδά N XI 7, φόρμιγγες δέκονται P I 97 θραύσοι libri, quod defendebat Bergk frustra provocans ad opt obl Soph OR 1274; θραύσοι Hermann ap Heynium, 'possis etiam θραύσοι' Boeckh expll 163, quod primus reposuit Schneidewin cl schol A τοῦτο γάρ τινες συνεκδέχοντα μὴ ταράσοι [Aristarchus? cl schol I VII 55]; reliqui scholiastae aut θραύοι (A) aut θραύσοι, ἀφανίσοι (Vatt) suppeditant, item θραύσοι, κοιμίσοι, ἀφανίσοι Mosch p 238 Ab 98 εὐκράτοις A, εὐηῖράτοις Δτλ c rell 99 ποτινισόμενον boni omnes 100 μητέρ' ANO

νυκτὶ θεᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκήμφθαι δὺ' ἄγκυραι, θεός	
τῶν τε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων.	175
δέσποτα ποντομέδων, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων	
ἐκτός ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις	
105 Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπές ἄνθος.	180

λείποντ' vett et paraphr, λείποντ' Byz, quod vulgo edunt; metropolin autem Arcadiae Stymphalum poeta ideo dixit, quod sic voluit; cf v 84. Temere igitur ματέρ' εὐμηλόν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν Hartung, ματρός εὐμάλιοιό τ' (εὐμάλ. c Heynio) αἰπέων (montium?) Ἀρκαδίαν? Bergk πέλονται γ' ἐν A, πέλονται τ' ἐν C, πέλονται om ἐν E 101 ἀπεσκήμφθαι A, σκα-, σκ-, σκε- in all Ambrr, ἀπεσκήμφθαι C et Vatt 102 τῶνδ' (τῶν, δ' A) ἐκείνων codd praeter unum e Moschopp (o = Guelf¹), qui ante correctionem factam τῶν τ' ἐκ., quod flagitavit Heyne. τῶν τε κείνων recep Boeckh¹, non item Boeckh² (expll 163). Mihi quidem τε — τε necessarium videtur; nam quoniam duas esse patrias cum gravitate praedicavit vv 99—101, misere subito concideret poeta 'hanc illamque' dicens: immo 'et hanc et illam', et Stymphalios (99—100) et Syracusanos (92 ss)! Tirones ut discant posse etiam simplici τε coniungi res oppositas perlustrant locos a Tychone Mommsen congestos ad O XIV 5 suppl 193; ceterum cf in codd omnibus τάδε pro τὰ τε scriptum I V 52, in A τῶνδε pro τῶν τε O II 58; prll p 10 παρέχει C¹G¹N¹V 103 ποντομέδων? Boeckh n cr 381, recep Boehmer; de casu cf ἀγιστῆς P XI 1; de ὠν terminatione repetita Harre verb P conloc 21; de mensura ὄν; prll II² εὐθυνη πλόον· καμάτων δ' ἐκτός A¹ 104 δίδου recc 105 ἐμῶν ὕμνων δέξ' A, ἐμῶν δ' ὕμνων δέξ' M¹N¹O¹ (unde ἐμῶν ὕμνων δὲ δέξ' Bergk), CV et paraphr faciunt c lect vulg (Vatt) εὐτερπές D, εὐτερπές EG all

ΔΙΑΓΟΡΑΙ ΡΟΔΙΩΙ

ΠΤΚΤΗΙ

Strophae

υ υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 4.10 υ — υ — — υ — — — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ υ
 5 υ — υ — — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ υ
 υ υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ

Epodi

— υ υ — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — υ υ — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 5 υ — υ — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ υ υ
 — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — — — υ υ υ

στρ. α'

Φιάλαν ὡς εἶ τις ἀφνειὰς ἀπὸ χειρὸς ἐλών
 ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοικαν δρόσῳ

Str vv 2. 3 in tanta incisionum constantia ita copulare, ut tetrameter evadat catalecticus metro paenultimo quater vel quinques (cf στρ ε') variato, equidem non audeo; 3 et 4 coniungi vel propter primae vv 4. 10 syllabae brevitatem non possunt; cf append metr § 7. Ep v 2 syllabae ultimae (Ῥόδον) ad sequentia trahuntur a metricis antiquis, quod probaverunt Hermann et Boeckh¹; eisdem syllabis claudi versum maluit Dissen apud Boeckhium n cr 382 probantibus plerisque, ut eundem fere ambitum habeant vv 1 et 2; alias divisiones proposuerunt Boeckh n cr 383, Ty Mommsen¹; cf append metr § 6, 3.

1 ἀφνειὰς A et codd Athen XI 504*, ἀφνειὰς rell; prll Π⁶⁶ ἀπὸ χειρὸς] ὑπὸ χηλοῦ? Bergk ἐκὼν Bornemann philol Rundsch 1881 p 1430
 2 ἀμπέλου ἔνδον Tricl δρόσῳ om Athenaeus

διωρήσεται	
νεανία γαμβρῶ προπί-	5
ων οἰκοθεν οἰκαδε, πάγχρυσον, κορυφὰν κτεάνων,	
5 συμποσίῳ τε χάριν, κᾶ-	
δός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων	
παρεόντων θηκέ νιν Ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνάς·	10
	ἀντ. α'
καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοικᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις	
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,	15
ἰλάσκομαι,	
10 Ὀλυμπία Πυθοῖ τε νι-	
κύντεσσιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι κατέχοντ' ἀγαθαί.	
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύ-	
ει Χάρις Ζωθάλμιος ἀδυμελεῖ	20
θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοις τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.	
	ἐπ. α'
καὶ νυν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διατόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίας	
ὑμνέων, παῖδ' Ἀφροδίτας Ἀελίοιο τε νύμφαν, Ῥόδον,	25
15 εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἄλφε-	
ῶ στεφανωσάμενον	
αἰνέσω πυγμαῖς ἄποινα	30
καὶ παρὰ Κασταλία, πα-	
τέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκα,	
Ἄσιας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας	
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργεῖα σὺν αἰχμᾷ.	35

4 προπέμπων *vetus quidam criticus* post πάγχρ. dist Bergk
 5 συμποσίῳ (*supra*scr ου) *A*, unde συμποσίῳ Mommson; συμποσίῳ c *rell*
 Bergk; cf O X 23, P X 11 τιμάσαις vulgo, -σαις *C^{oo}DO^{oo}* νέον? Bergk
 6 μιν Vatt 7 νέκτ. αὐτόχυτον Aristid I 413 D, sec scholl inter-
 pretationes αὐτόχυτον καὶ ἀκρατον, αὐτόματον καὶ ἀκρ. *simm* ἀθλοφ. Vatt
 10 οὐλ. Mosch 11 Ζωσφοθάλμιος pars Ambrg (*CNO^{oo}*) 12 θαμὰ *AG*,
 ἄμα *A'*, θαμὰ *vett* vulgo, θ' ἄμα Byz, θαμὰ Boeckh (*notit* cr 384—5), θάμα
 Bergk (v prll *nostra* Π⁷⁰), ἄμα τ' ἐν Hartung, ἄμα μὲν defendit Rauchen-
 stein *Jahrb class Phil* 77 (1858) 389 παμφώνων τε *A'* ἐν ἔντ.] ἐν om
 Vatt 13 καὶ νὺν *vett*, καὶ νυν Byz, καὶ νὺν Bergk; prll Π⁶⁹ 13—14 Ex
 scholiis mirum quantum confusis id elucet fuisse qui venustati heroinae
 invidentes Ἀμφιτρίτας *legerent*; unde alios ποντίας *scribendum* putasse;
 etiam de distinctione parum constitisse; ποντίας ... Ἀφροδίτας? Bergk
 15 εὐθύμαχον *A* (c *paraphr* 32 *BD*), εὐάμαχον *A'*; de εὐθυ- prll Π⁵⁵
 ἀλφεῶ *AM*, ἀλφειῶ(ω) *rell*, prll Π⁴⁸ 17 ἀδ- *vett* (*Dⁱⁱ*), ἀδ- Mosch;
 prll Π⁹ 18 εὐρυχόρου *B*, -χώρου *AD*, -χώροιο *CN*, -χόροιο *PQ*
 19 ἐμβόλῳ(ω) (*sscr* ου *F*) *vett*, εὐβόλων *N*, εὐβολον (*scil* νᾶσον, *codex* ter

- στρ. β'
- 20 ἐθειλήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
 Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
 Ἴρακλέος
 εὐρυςθενεῖ γέννα. τὸ μὲν 40
 γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὐχονται· τὸ δ' Ἄμυντορίδαι
 ματρόθεν Ἄκτυδαμείας.
 ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασίην ἀμπλακίαι
- 25 ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὐρεῖν, 45
 ἀντ. β'
- ὄτι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
 καὶ γὰρ Ἄλκμᾶνας κασίγητον νόθον 50
 κκάπτω θενῶν
 κκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν
 Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ' ἐκ θαλάμῳ Μιδέας
- 30 τὰςδὲ ποτε χθονὸς οἰκι-
 στήρ χολωθεῖς. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαί 55
 παρέπλαξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθῶν·
 ἐπ. β'
- τῷ μὲν ὁ χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον
 εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν, 60

ξμβ., corr Boeckh) Theotimus ἐν τῷ <... τῶν> περὶ τοῦ Νεῖλου ὄρου ἱστο-
 ρίων ap schol A, Ἐμβόλω (n pr) alii ap schol Vat, alios rursus ἐκβόλω
 scripsisse ex Eust Od 1405, 47 collegit Bergk Ἀργείων e scholl *EFVU*
 20 τοι νῦν C, τοῖσιν *D^{aeD}* Rom γε, τοῖσιν rell (sed τοῖσιν B)
 21 ἀγγέλων non pauci 24 φρασίην *BD^{aeE}*, φρεσίην non pauci 25 ἀν-
 αριθμητοὶ tres Thomm ἀμήχ. *ALM* 26 om καὶ A, ἐν καὶ τελ. affert
 Eust prooem p 10, 9 Ab; ne τε (— καὶ) desideres, quod exprimunt
 paraphr Ambr et scholl, cf P X 58, Ty Mommsen suppl 193, Haupt
 opp I 133, contra quem ὅτι νῦν, εἰ κἀν τελ. Hermann Jahrbh class
 Phil 33 (1841) 256 φέρτερον (gl κρείττον) A solus 27 Ἄλκμην.
 libri omnes; prll Π²⁷ 28 θένων libri, retin Ty Mommsen, θενῶν
 Blomfield ad Aesch sept 378 (382 D), post Hartungum recep Bergk
 29 ἔκταν' ἐν U et edd ante Bergkium, ἔκτανε(ν) O c Vatt 31 παρ-
 ἐπλαξαν D 32 ναῶν libri, nisi quod ναοῦ N, ναῶ R, quae inter-
 polationem redolent; τὴν ναῶν (εὐθῶναι) paraphr, at de navium nu-
 mero plurali cf B 664 αἶψα δὲ νῆας ἐπηξε, πολὺν δ' ὄ γε λαὸν ἀγείρας
 βῆ φευγῶν ἐπὶ πόντον et Apollod bibl II 170 W φεύγων μετ' οὐκ ὀλίγων
 33 ΕΥΘΥΝ paradoxis, unde εὐθὺν *EgeFG²N¹* (ἀντὶ τοῦ εὐθέως schol
 Vat 61, ubi εὐθὺν manult Mommsen; sed οὐ χρὴ γράφειν 'εὐθὺν', πρὸς
 τὸ πλόον Tricl 257, 13 Ab; adde quod ex Thom cod A refertur εὐθὺς,
 probatum olim Bergkio); εὐθῶν' B (ὥστε ἰθύνειν καὶ ὄρμᾶν paraphr 56),
 contra usum poetae term -ai inf aor act nunquam elidentis; εὐθῶν' E
 c Ambrr (εὐθύνετε paraphr 60, ubi rursus εὐθῶναι B; cf gl Thom ap

- ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυ-
 σέαις νιφάδεσσι πόλιν,
 35 ἀνίχ' Ἀφαισίου τέχναισιν 66
 χαλκελάτῳ πελέκει πα-
 τέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
 ἀνορούσαις ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοῶ.
 Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μήτηρ. 70
 στρ. γ'
- τότε καὶ φασείμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδα
 40 μέλλον ἔντειλεν φυλάσασθαι χρέος
 παίσιν φίλοις,
 ὡς ἂν θεῶ πρώτοι κτίσαι- 75
 εν βωμὸν ἑναργέα, καὶ σεμνὰν θυσίαν θέμενοι
 πατρί τε θυμὸν ἰάναι-
 εν κόρα τ' ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ' ἀρετὰν
 ἔβαλεν καὶ χάσματ' ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδῶς. 80
 ἀντ. γ'
- 45 ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθασ ἀτέκμαρτα νέφος,
 καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν 85
 ἔξω φρενῶν.
 καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχον-
 τεσ σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὐ. τεύξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς

Mommsen suppl 74 ἐξ εὐθέως ποιήσασθαι ἢ ποίει), εὐθὺν et εὐθὺν' iunctim
D, temere στέλλε (ἢ στέλλου) Tricl, quae lectio diu obtinuit. εὐθὺν pri-
 mus reposuit Boeckh (c Herm opp I 260) recte cl O VI 103, ὄρσαι (vel
 ἄραι) Ty Mommsen, νωμῶν πλόον . . . εὐθὺν Bergk; alia vide si placet
 ap Schnitzerum progr gymn Ellwangens 1867, 20, Maur Schmidt CXXXI,
 Lud Bornemann phil Rundsch 1881, 1480 84 χρυσέαις vett, -casc Mosch,
 -σέαις *E'* Tricl 85 τέχναισιν (quod exhibet unus ex interpoll *Z*) Boeckh,
 -αι libri vulgo 86 χαλκελάτῳ *A'*, -ηλάτῳ *E* δθὴν. vett (retin Ty Mommsen),
 ἀθαν. *Cpc* cum Byz 87 ἀνορούσαις' *CaeDae* (cf δ), -cac' rell
 89 φασεί(μ)βροτος codd; prll Π⁴²⁻⁶⁸ 40 ἐντειλε(ν) *GHIU*, ἐνέτειλε *A*
 42 θεῶ *P* (c gl τῆ δθηνῶ), unde ὡς τῆ θεῶ cl N V 13 Kayser lect
 Pind 17; πρώτων vitio *C*, πρώτῳ Hecker Philol V 439 48 ἰάναι
BDpcV, ἰάναι ἐν all 44 αἰδῶς (= τῆς αἰδοῦς) v l scholl et *A'*,
 Αἰδῶς Jebb (Journ Hell stud III 144 ss), Gildersleeve προμαθέος c scholl
 antiquioribus Boeckh cll Aesch Prom 87, suppl 100 D, prob Schoemann
 ad Aesch Prom p 286, Bergk, Προμ. Hermann ad Aesch Prom 86 cl Pind
 P V 27; προμ. ad Hyperionidam spectat, quamquam sententia generalis:
 et αἰδῶς et προμάθεια in hominum cogitationibus desiderantur a poeta
 N XI extr 45 ἀτέκμαρτον libri, corr Er Schmidt; cf P X 63 46 ὁδὸν γ'
 Tricl ὀρθὰν ὁδῶν ἔξω φρένας? Bergk; trad lect magis videtur quadrare
 in 'oblivionis nubem' 48 αἰθοῦσας (-cc- *EGV*) libri, particip agnoscunt

ἄλκος ἐν ἀκροπόλι. κεί-
 νοις ὁ μὲν Ξανθὸν ἀγαγὼν νεφέλαν 90
 50 πολὺν ὕπε χρυσόν· αὐτὰ δὲ σφισιν ὤπασε τέχνας ἐπ. γ'

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοισ χερσὶ κρατεῖν.
 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἐρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον· 95
 ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μεί-
 ζων ἄδολος τελέθει.

φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ 100
 55 ῥήσιες, οὕτω δτε χθό-
 να δατέοντο Ζεὺς τε καὶ ἀθάνατοι,
 φανεράν ἐν πελάγει Ῥόδον ἔμμεν ποντίω,
 ἄλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι. 105
 στρ. δ'

ἀπεόντος δ' οὐτις ἔνδειξεν λάχος Ἄελιου·
 καὶ ῥά νιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
 60 ἄγνων θεόν.
 μναςθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον 110
 μέλλον θέμεν. ἀλλά νιν οὐκ εἶαεν· ἐπεὶ πολιᾶς

scholl, αἰθούσας Boeckh, αἰθαέσας Bergk¹, αἰθούσας idem⁴ ei Herodn qui π.
 μον. λεξ. 12 [Π 919, 19 L] nom appell αἰθούσας scribi iubet 49 ἀκροπόλει
 libri; prll Π⁷⁵ κείνοισι μὲν, post νεφέλαν add Ζεὺς, vett, Ζεὺς exp Byz, κεί-
 νοις ὁ μὲν Mingarelli (Boeckh, Bergk), κείνοισι μὲν — | χρυσόν ὕπε Ζεὺς·
 ἐπειτέν σφ. Kayser lect Pindd 17, contra quem Rauchenstein comm Pindd
 I 7, retineri posse Ζεὺς inaequali responsione admissa putavit Bergk,
 κείνοισι μὲν cll P III 87 ss defendit Ty Mommsen suppl 80 50 σφιν
 ΑΕ τεχνᾶν Β 51 πασῶν Β, πασῶν D 52 ἀν ζωοῖσιν (partic.)?
 Herwerden studd 16, male 58 ἀδόλου (genet compar) Hartung, ἀδό-
 λως Christ (καὶ ἐπὶ τὸ μείζων ἀδόλως καὶ ἀνεμποδίστως [ergo passive?]
 ἐπαίρεται paraphr), 'in prudente homine etiam maior sapientia fraudis
 est expert' Bergk 56 ἔμμεναι Α 57 ἄλμυροῖς vett vulgo, ἄλμυροῖς
 Α c Byz βέ(ν)θεσ(ς)ι vett, βένθεσιν Mosch 58 ἦνειξεν? 'i e nemo ab-
 sentis Solis sortem duxit' Bergk Jahrb class Phil 99 (1869) 184 (de
 verbi forma prll nostra Π⁸⁰), ἐνριψεν Herwerden Animadv Theogn (1870)
 75, studd 16, ἀνδειξεν (vel ἀνδωκεν) Theod Fritzsche (Güstrow 1880, 20),
 ἔνδειξεν = ἐνέβαλεν Herwerden Mnemos. 25, 1897, 58, temere omnes, si
 quidem λάχος aut λήξιν significat, ut κρύφος κρύψιν, πάλος πάλσιν, aut
 κλήρον καὶ μερίδα, nunquam (ut et πάλος et κλήρος) sortes in galeam vel
 in hydriam coniectas; traditam lectionem qui tuentur, c schol Α (ἐνεφά-
 νισεν ὥστε ἀποκληρῶσαι . . . αὐτῷ) et Mosch (ἀντι τοῦ ὑπέδειξε, τουτέστιν
 ὑπέμνησε . . . διὰ τὸ λάχος) interpretantur 'commonefecit de sortitione':
 quid si λάχος ἐνδεικνύται, sortitionem denuntiari, idem fere est quod
 'nomen dare', ante sortes deiectas scilicet in rei alicuius partitione,
 partium numerus ut cum sortibus aequari possit? 'absentis vero nemo
 dedit nomen Solis' 59 καὶ ῥά (non κάρ ῥά) Α μιν libri χλωρὰς et λείπων
 Α 61 ἄμπαλον boni omnes, ἔμπαλον et ἄμπελον dett quidam; ἀνακλή-

- εἶπέ τιν' αὐτὸς δρᾶν ἔν-
 δον θαλάσσας αὐξομένην πεδόθεν
 πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὐφρονα μήλοισι. 115
 ἀντ. δ'
 ἐκέλευεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
 65 χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὄρκον μέγαν 120
 μὴ παρφάμεν,
 ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεύ-
 και, φασεννὸν ἐς αἰθέρα νιν πεμφθεῖσαν ἑὰ κεφαλᾷ
 ἔξοπίσω γέρας ἔσσε-
 σθαι. τελευτάθεν δὲ λόγων κορυφαί 125
 ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖται· βλάστε μὲν ἔξ ἄλδος ὕγρας
 ἐπ. δ'
 70 νᾶσος, ἔχει τέ νιν ὄξειαν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
 πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μειχθεὶς τέκεν 130
 ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀν-
 δρῶν παραδεξαμένους
 παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμιρον 135

ρωσιν, ἀναδακμόν, ἀναμεριμόν εκρονunt scholl, τὸν ἐκ δευτέρου πάλον Eustath ad A 128 p 64, 42 (~ Od 1484, 29), κατ' ἀγκυλον μισθούντω, καθὼς καὶ τὸ πρότερον in inscr Melitaeensi (Phthiot) ab Ussingo 1847 ed (inscr gr ined nr 2, 15 = Cauer Del² 289) quid sit obscurum est, cum iteratam sortitionem proprie significare non videatur ('licitatione' Ussing, 'de novo' Feldmann anall epigr, diss Argentorr IX 211); ἀμ πάλον θέμεν (= τὸν πάλον ἀναθεῖναι) Boeckh, contra quem Kayser lect Pindd 18, Mommsen suppl 82 νιν A, μιν rell 62 πεδόθε B solus 68 ἔμφρονα V, vice versa εὐφρ. pro ἔμφρ. A schol O IX 74 (118), εὐφρές pro ἔμφρ. A all O XI 20, alia ap Boeckhium μήλοισ Boeckh c libris 64 ἐκέλευε A, κέλευσε(v) vulgo, corr Mosch 65 χεῖρ' ἐπαντεῖναι? Bergk (ἐπιχειροτονησάι τῷ λόγῳ paraphr); at cf Agamemnonem T 254 priusquam iusiurandum dicat manibus sublatiς (Διὶ χεῖρας ἀνασχύν) precantem. Tum non Lachesin, sed deos iurare nonnulli opinabantur poetae verba mirum quantum detorquentes; fuerunt etiam qui pro θεῶν paraphrastam (Aristarchum putabant ante Lehrsium, Pindarsch 8) θεοὺς legisse suspicarentur, suppleto ἀνατεῖναι Maur Schmidt CXXX, θεοὺς ὄρκον ἐκέλευε? Jongh, quemadmodum θεῶν θ' ὄρκον ἐκέλευεν graece dici posse censuit Hartung; et ὄρκον δὲ τῶν θεῶν μέγαν γενέσθαι exp Mosch p 270, 3 Ab 66 παρφέμεν Δ' N^{ae} O; de verbi notione (παρφέμεν τι) P IX 43 67 κρόνον A φασενόν C^{ae} B; Mosch, φανόν Hermann ap Heynium, φανόν et φωνόν Hesych; prll II⁴² νιν C, μιν vulgo 68 γέρας| μέρος ACBγ? (Ambr) male ἔc. vett, ἔcc. Mosch τελευτάθ(εν) B' C' E' Bγ? recte (ἐτελειώθησαν paraphr et gl A), τελευτάσαν rell (ἀληθῆ ἐποίησαν schol A) κορυφαί — πετοῖται omnes, nisi quod πεc. AN^{ae}; prll II⁹² 70 μιν libri 71—72 Ῥόδῳ ποτὲ et σοφώτατα transposuit Mommsen¹ (v metr) 73—74 μὲν om B, habet B' κάμιρον libri, Κάμιρον ut est in schol

- πρεσβύτατόν τε ἴαλυ-
 κον ἔτεκεν Λίνδον τ' ἀπάτερθε δ' ἔχον
 75 διὰ γαίαν τρίχα δασκάμενοι πατρῶϊαν
 ἀστέων μοίρας, κέκληνται δέ σφιν ἔδρα. 140
 στρ. ε'
- τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
 ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτα,
 ὤσπερ θεῶ,
 80 μῆλων τε κνιᾶεσσα πομ- 145
 πὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοισ. τῶν ἀνθεσι Διαγόρας
 ἔστεφανώσατο δῖς, κλει-
 νῶ τ' ἐν Ἴσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
 Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλα, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθήναις. 150
 ἀντ. ε'
- ὁ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
 ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι 155
 85 Βοιωτίων,
 Πέλλανά τ' Αἰγινά τε νι-
 κῶνθ' ἑξάκις ἐν Μεγάροισιν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα

Ambrosius Schneidewin πρεσβύτερόν τε *N*. Notatu dignum quod vulgata librorum nostrorum scriptura in scholiis (non πρεσβύτατος, quod vulgo edunt cum Calliervo) ut varia lectio (τινές γράφουσιν) affertur cum commentario, alia lectione nulla addita; ὡν εἰς μὲν Κάμειρος. πρεσβύτατον δὲ fuisse dubitanter coni Mommsen suppl 86 *Idlucc. D* τε *Fid.* fuisse opinantur multi, comprobavit nemo τέκε(ν) *vett*, ἔτεκεν *rec.* 75—76 πατρῶϊαν μοίραν iungebat Hermann ap Heurn, post patr. distinxit Boeckh c scholl, μοίραν (e μοίρ. factum *B*) libri (c paraphr *A*), μοίρας Meineke in sched ined Soc Graec Berol (v P II 82) 1845, elegantissime; similiter δωδέκα μοίρας δασκάμενοι Αἰγυπτων πάναν (lect Vatic) Herod II 147, γῆ τε καὶ οἰκῆσις ὡσαύτως τὰ ταῦτά μέρη διανεμηθῆτω Plat legg 737, coniunctis quasi formulis διὰ κτήσιν δατέοντο et δάσαντό τε μοίρας. Videtur autem ἀπὸ κοινοῦ P et ad ἔχον et ad διαδασκάμενοι rettulisse ἀστέων μοίρας; prll Π⁹⁸ 77 *τληπ.* Ambrosii (*ACN*) 79 θεοῖς *A* 80 μάλων *A*; prll Π⁹¹ κνιᾶ *A* all, κνιᾶ. *B* all 81 ἔστεφάνωτο *NV*, ταυτὰ ἔστεφάνωτο *G*, καὶ στεφάνω Thom (ἐν παλαιοῖς καὶ πολλοῖς βιβλίοις schol Thom 273, 4 Ab) κλεινῶ *A* τοι ἐν *C* (cf 93) 82 κρανααῖσιν ἐν *C* 83 μιν *C* e *Vatt* 85 βοιωτίων *A*, βοιωτίας *C*, βοιωτῶν *rell vett*, βοιώτιοι *interpoll* 86 πέλλανά τ' αἰγίνα τε *C* et sic fere sed variis accentibus *rell vett*, αἰγίνα πελλάνα τε Byz, Πέλλανά τ' Αἰγίνα τε (scil ἔγνωσαν οἱ ἀγῶνες) scr Boeckh probantibus quod mirare Hermann 1817 et Mommseno suppl 89—90. Vix melius Αἰγίνα τε νικᾶν ἑξάκις (λιθίνα ψάφος λέγει) ἐν *M*. τ(ε) Kayser lect Pindd 19, quam structuram spreto νικᾶν retinuit Rauchenstein comm Pindd I 8. Bergk in contextu trad lect dubitanter amplexus est, hymn Ap 31 νήσόν τ' Αἰγίνης corrigens cum Schneidewino, Pindarum Πέλλανά τ', Οἰνώνα τε (vcl Π. τ'.

- ψᾶφος ἔχει λόγον. ἄλλ' ὦ
 Ζεῦ πάτερ, νύτοιцин Ἀταβυρίου 160
 μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,
 ἐπ. ε'
- ἄνδρα τε πῦΞ ἀρετὰν εὐρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
 90 καὶ ποτ' ἄκτων καὶ ποτὶ ξείνων. ἔπει ὕβριος ἐχθρὰν ὁδόν 165
 εὐθυπορεῖ, κάφα δαεῖς ἄ τε οἱ πατέρων ὄρ-
 θαὶ φρένες ἐΞ ἀγαθῶν
- ἔχρεον. μὴ κρύπτε κοινόν 170
 σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος·
 Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
 θαλίαις καὶ πόλις· ἐν δὲ μῆ μοῖρα χρόνου
 95 ἄλλοτ' ἄλλοῖαι διαιθύσσοιцин αὔραι. 175

Otv. δέ) scripsisse coniciens. Et ut nullo refragante loco Πέλλανᾶ habet poeta O XIII 109 (ubi πελλάνα codd; de nominis forma Boeckh kl Schr V 323), sic Αἰγινᾶ O VIII 20, P VIII 98, N III 3, VII 50, I V 39, VI 8, VIII 16, fr 1, 2; scripsit igitur h l aut Οἰνώνᾶ (cf Ἀλεκτρώνα, Διώνα, Θούνα, Τριτώνα) ut saepius in Nem et Isthm aut choriambum pro 'diiambo' esse voluit ἑτέρου A (ἑτέρου τινός ... ὄνομα schol B), ἕτερον rell (ἕτερον λόγον ..., ἢ ὅτι νενίκηκε Δ. A, qui addere debebat ἐξάκις, nam λόγος idem fere videtur esse quod apud Anglos the record)

98 ante Ὀλ. dist vulgo ante Heynium 89 δίδου A c Mosch
 92 ἔχραον vulgo, ἔχρεον A, quod recipere solent post Ahrensium d d 131 κλεινόν Herwerden studd 16 98 ἐρακτειδᾶν vett (-εῖ- A), corr Byz; nomen Ἐρατος Fick-Bechtel gr Personenn 112, IGIns I (Rhod I a Chr saec) 46. 487; librarii in ἐρακτ. aberraverunt, ut in θαυμαστᾶν P X 30, ἐκτελαν O II 70, tam in -ειδᾶν, ut in Ἀδρακτειδᾶν O II 45 τοῖ τε A 93—94 θαλίαις ἔχει A solus 94 μῆ μοῖρα AC, μοῖρα μῆ rell vett 95 ἄλλοτε δ' N -ουσι libri, corr Boeckh

**ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΛΙΓΙΝΗΤΗ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΛΙΣΤΗ**

Strophae

$\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 (3) $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 (5) $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 5 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$

Epodi

$\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 5 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$
 55 $\underline{\quad}\underline{\quad}$ $\underline{\quad}\underline{\quad}$

στρ. α'

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Ὀλυμπία, δεσ-
 ποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες
 3 ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶν-
 ται Διὸς ἀργικεράννου, 5

Str v 1^{ab} si diviseris cum Boeckhio, in explicando versu altero haerebis frustra cll N V. IX, I VI str, I ep duob vv extrr. Coniunctioni non versus longitudo cll P I 6, N V 1, IX 4, sed hiatus βέπη, ὀρθά 23/24 ob stare videtur; quem diphthongi η natura, ut in dativis ψ et φ, satis excusari arbitror; nam digamma in voce ὀρθός apud poetas certe graecos viguisse nemo adhuc comprobavit; sed cf I VII 12. An $\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}$ semel fuit? metrum certe evaderet non inelegans.

1 χρυσεστ. AV Οὐλυμπία Er Schmid c plerisque recē libr
 2 ἀληθείας BCN (Mosch) 3 ἀργικ. BE all (Thom)

- εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
 5 μαιομένων μεγάλαν
 ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
 τῶν δὲ μόχθων ἀμνησάν·
- ἀντ. α'
- ἀνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς· ἄλλ' 10
 ὦ Πίτας εὐδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλκος,
 10 τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέ-
 Ζαι. μέγα τοι κλέος αἰεῖ,
 ψιτινὶ σὸν γέρας ἔσπετ' ἀγλαόν. 15
 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
 ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
 σὺν θεοῖς εὐπραγίας.
- ἐπ. α'
- 15 Τιμόσθενης, ὅμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
 Ζητὴ γενεθλίω· ὅς σέ μὲν Νεμέα πρόφατον, 20

7 τὸνδε *AC^o*, recep Bergk¹, ἐκ δὲ paraphrastae vestigia legens Hermann 1847 (opp VIII 111); ὡν δέ? Bergk^{2,4}, defendit pronomen Rich Stein de artic ap P usu (dias Vrat 1868) 26—28; in oppositis frequentiore esse articuli usum recte iam observavit Ty Mommsen Rhein Mus IV 562 8 ἀνεται δὲ — εὐσεβίας — λιταῖς libri veti, πληρόνται (om δέ) — εὐσεβέων δ' — λιταί (hoc cum Asclepiade) Byz. Schema Pindricum quod voluit esse (Wilpert de schem P Vratial 1873, 18) hoc quidem loco vel propterea reiiciendum, quod ἀνεῖν λιτάς, τὰς εἶναι ἀνθρώπων i q ἀνύ-
 κασθαι χρειαίαν (Aesch Prom 700), ἀνύσαι τῆς χρειαίς Soph OC 1755, nun-
 quam profecto est optata, aliena explere. Praebetur, inquit P, hominum
 precibus pio quod expetunt (v 5—7) animo. ἀνεται (sc. Ζεὺς) mavult
 Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 7. εὐσεβίας (quod in Theognide
 [1142] futilli coniectura removebat) c Boeckhio Bergk; prll Π⁵⁰ 9 Ἀλ-
 φειοῦ *NU* ἄλκος ἔχων *A*, λείπει τὸ ἔχων *gl B* c scholl, quam interpre-
 tationem amplexus Bergk *Ar ran* 840 deleto τινάκων emendare sibi vi-
 debatur 10 στεφαναφ. *N all* 10—11 ὦ ἀν τὸν σὸν κλέος ἐπακολου-
 θήσῃ scholl Vatt (et Vindobb) κλέος (10) et γέρας (11) non sine causa
 inter se commutatis iudice Ty Mommsen schol Germ 39 11 ἔσπετ'
ABCE (Bergk^{1,2}), ἔσπετ' *GN* (Bergk^{2,4}), ἔσποιτ' *Dⁱⁱⁱ*; prll Π⁵¹ 12 ἐπ'
 ἄλλων *A* (c *gl* ἀνθρώπων), ἐπ' ἄλλαν *C^a* (corr *C^b*) 14 εὐπραγίας Byz
 15 δὲ κλάρ. *BEⁱ* all, quod c Byz praetulit Hermann; prll Π⁵⁰ 16 γε-
 νεθλίω libri, γενέθλιος? Ty Mommsen suppl 101 (recep ed min) et Bergk
 immerito uterque schol (Ambr) antestati · ὅς om non pauci (*A^aN^{ac}V* et
BG^{ac}PQU, sed ὅς Ζεὺς *P^a*, pronomine non expresso ὁ Ζεὺς exponit pa-
 raphr) μὲν ἐν Νεμ. omnes; prll p 10 ὃν μὲν ἐν Byz πρόφαντον veti
 (προφαντόν *D^{ac}* c duob Thom), πρόφατον Byz, ἐπιφανῆ καὶ ἐπίδοξον et
 ἐπιφανῆ καὶ ἐπίσημον exponunt scholl veti; cf ἀμφαδόν et ἀναφανδόν. ὅς
 c' ἐν μὲν Boeckh^{1,2} (prob Hermann 1817 p. 217 et 300; sin fides habenda
 notulae manu Godofr Hermann in margine exempli Boeckhiani additae,
 fuit cum πρόφατον scribendum coniceret vir egregius: ὅς c πρόφατον
 ἐν N. sec Theod Fritzsche Jahrb class Phil 125 [1882] 150; at Olym-

- Ἄλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
 θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
 ἦν δ' ἑσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχευ 25
 20 ἐξένεπε κρατέων πάλα δολιχῆρετμον Αἴγιαν πάτραν·
 ἔνθα Cώτειρα Διὸς Ξενίου
 22 πάρεδρος ἀσκέϊται Θέμις
 στρ. β'
 Ἐσοχ' ἀνθρώπων. ὁ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλὰ ῥέπη, ὀρ- 30
 θᾶ διακρίνειν φρενὶ μὴ παρὰ καιρὸν
 25 δυσπαλές· τεθμός δέ τις ἀθανάτων καὶ
 τάνδ' ἀλιερκέα χῶραν
 παντοδαποῖσιν ὑπέστασε Ξένοις 35
 κίονα δαιμονίαν —
 ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
 τοῦτο πράσων μὴ κάμοι —

picum est carmen, γγ 1—10. 18. 65. 83, 'nuperrime' autem parts Alcimedontis, minoris nata fratrum, non Timosthenis victoria, cf 65 ss, 8c cē mēn N. simplici medela usus Boeckh ex pll 180, quod recepit post Dissenium Bergk quamvis aegre ferens numeri exilitatem (parum recte hoc quidem, si contuleris huius carm v 1 Ὀλυμπία, 11 ἔσπερ', 17 Κρόνου, 20 πάλα, 22 παρ-, 42 ἀλίσκεται), ὁ δὲ μὲν ἐν (ut metrum esset ∪ ∪ ∪ ∪) Mommsen¹⁻²; alii asyndeton statuebant eiecto pronomine, ut non Ζεὺς, sed πότμος illos victores reddidisse videretur: ἔκφαντον δὲ μὲν ἐν N. Kayser lect P 20, γενεθλιδίῳ· δὲ μὲν N. πρόφ. Ahrens Phil 16 (1860) 52, γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοισ· δὲ μὲν ἐν N. (πρόφαντον pro glossemate venditans ex O I 116 petito, cum zeugma ἐν Νεμέᾳ Ὀλυμπιονίκαν displicisset)? Bergk 17 παρὰ ADE all 18 ἔθηκεν A 19 κατ' ACD³ all 20 ἐξένεπεν A πάλα et πάτραν ut ne quis numeri exilitatem fugiens inter se permutare animum induceret, graviter commonuit Hermann ap Heynium 1817 III 217 28 δ,τι (δτι) libri, ἔνθα (δν) τι paraphr¹⁻², δπου δν (ἐάν A) τι par², unde δθι scr Ty Mommsen ('ubi quod multum est' [= ubi λάβρος στράτός] 'etiam multo praeponderet' suppl 103) et Gildersleeve ('where there is much in the balance and the balance sways much'), male uterque πολλὰ B, πολλὰ vulgo ῥέποι boni omnes (retin Mommsen nescio quo pacto interpretatus *überwiegen darf* suppl 103), ῥέπει dett (M¹Q¹V¹Z¹) c interpoll, ῥέπειν δυνάμενον (ῆ) paraphr² (Ambr), quem ῥέπον legisse conii Mommsen, indic exponit par², coniunct add δν partic par¹⁻², unde optime ῥέπη Bergk; cf ὄφρ' αἶμα λιαρὸν (ῆ) καὶ γούνατ' ὄφρῳ A 477 (ubi ὄφρῳ unus D); nam quod in sentt cond a pron rel incipientibus mod coniuictivus non invenitur nisi aut aor temp aut praes add δν (P V 65; sed cf P X 61), casu hoc factum est: cave furorem arithmeticum 24 διακρίναι A solus c paraphr (prob Mommsen), διακρίνειν rell c schol A 25 ante kal dist Boeckh¹, Aeginam cum Olympia comparari putant c Disseno; cf ad O III 38 τάνδ' libri, ταύτην scholl, καὶ τάν? vel ταύταν? Christ 26 παντοδαποῖσι(v) AC (cf 45), -ποῖς rell veti, -ποῖς ὑποέστ. interpoll

- 30 Δωριεῖ λαφ ταμειουμέναν ἔξ Αἰακοῦ· τὸν
παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδάν, 40
ἀντ. β'
- 32 Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τευ-
Ξαι, καλέσαντο συνεργόν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων 45
- 35 πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.
ἐπ. β'
- γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐκαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,
αὔθι δ' ἀτυζόμενοι ψυχὰς βάλον, 50
- 40 εἰς δ' ἀνόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἦρωε, χερὸς ἐργασίαις ἀλίσκεται· 55
ὡς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδοῦπου Διός·
στρ. γ'
- 45 οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἄμα πρώτοις ἄρξεται καὶ 60

81 ποσειδάν libri et edd 88 μιν A, νιν rell 86 λαθρον ACV
(cf O II 86) 87 Sunt qui ante νέον distinguant ('in novam munitionem' Heyne) 88 ἐκαλλόμενοι Hecker Phil V 439; 'sed tum πύργω expectaveris' Bergk γε τρεῖς A οἱ μὲν δύο A^{cap} κάπετον AE Mosch, κάππετον BCD all (in D alterum π in lit), κάππετον Tricl(?), (μὲν) ῥα πέτον Wissemann progr gymn Marb 1876, 7; de formae traditae ratione prill II⁶⁷ 89 αὐ B; αὐθί τ' ('nihil apertius') Pauw p 58, idem sensere Heyne Bergk Christ; quibus viris adstipulari prohibeor cll μὲν — δέ — δέ O II 47—68, τάχα δέ, αὐτίκα δέ all; denique abhorret μὲν — τέ — δέ a P consuetudine δατυζόμενω CNY Thom (D^{ae}), δ' ἀτυζόμενοι A^{ae}BE^{ae}MO c interpol ψυχὰς] πνοὰς interpol (κάλιον διὰ τὸ μέτρον Tricl 296, 5 Ab) ἔβαλον C^{ae}, βάλ(λ)ον vulgo; βλάβεν Ahrens Phil 16 (1860) 52, λίπον? Bergk^{ae}, θάνον (ψυχὰς coniungens c ἀτυζ.) Wissemann progr gymn Marb 1876, 8, inviti defendentes trad lect; sed cf etiam βάλε F IV 43, βαλέιν (ἀπώσασθαι) O I 58 (91), ἔρριψε (ἀπεσεύκατο) I VII 44 (68) 40 ὄρουσε A (c schol A), ἀνόρουσε B (c sch B) (recte; nam opponitur κα(τέ)πετον), rell interpolationem prae se ferentes ἐπόρ. O, ἐκόρ. vulgo (ἐκόροσε C^{ae}); scholl quod passim dant εἰρήθε, nihil valet (cf βουλόμενοι εἰσελεῖν et εἰρήθε paraphr); ἐνόρ? Christ βοάσαις παυκί (DQV^{ae}, -cas G), -Eac duo e Thomm, -cac vulgo 41 ἀνταῖον? 'correcta paenultima' Bergk εἰσορῶν Hartung, ἀμφοίνων male cl A 87 Theod Fritzsche Jahrb class Phil 125 (1882) 151, ἀγάζων? Christ 42 χειρὸς A 43 ὡς A (c paraphr Vat) 44 πεμφθὲν C βαρυκτύπου A (Neptuni cognomen ap Pind O I 72, N IV 87), βαρυγδοῦπου E 45 πρώτοις BDE, -οις ACB; interpol ἀγξεται Ahrens Phil 16, 52, ῥήξεται? Bergk, πράξεται (= fiet) Wissemann progr gy Marb 1876, 8, οἴξεται Rauchen-

- τερτάτοις. ὡς ἦρα θεός κάφα εἶπαι
 47 Ξάνθον ἠπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίπ-
 πους καὶ ἐς Ἴκτρον ἐλαύνων.
 Ὀρσοτρίαίνα δ' ἐπ' Ἴκθμῷ ποντία
 ἄρμα θοὸν τάνυεν, 65
 50 ἀποπέμπων Αἰακὸν
 δευρ' ἄν' ἵπποις χρουαίαι
 ἀντ. γ'
 καὶ Κορίνθου δευράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν. τερπ-
 νὸν δ' ἐν ἀνθρώποις Ἴκρον ἔσεται οὐδέν. 70
 54 εἰ δ' ἐγὼ Μελησία ἐξ ἀγενείων
 κύδος ἀνέδραμον ὕμνω,
 55 μὴ βαλέτω με λίθω τραχεῖ φθόνος·
 καὶ Νεμέα γὰρ ὁμῶς
 ἐρέω ταύταν χάριν, 75
 τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχας
 ἐπ. γ'
 ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάσασθαι δέ τοι

stein Phil 36 (1877) 66, εἶρεται (cingetur) vel ἔρεται (= conficietur!) Jurenka Wien St XVII 200; trad lect confirmat schol quamvis male exponens ἀρχὴν ἔξει τοῦ πορθεῖσθαι 46 τετράτοις *ABCD*, τετάρτοις *B³E*; in duplici numerandi ratione defendenda nequiquam desudabant viri docti c scholl (Boeckh, Dissen, Jongh), emendavit locum Ahrens τερτάτοις scribens Phil 16, 52, quod sine ulla dubitatione recepi ut formam homericam τριτάτοιςιν aeolice expressam ἄρα vett, ἄρα Mosch, Boeckh; prll Π³⁹ καφὲς *A^t*, κάφα *A^s* et vulgo εἶπαι *C^{ae}* (cf O VII 5), εἶπαι vulgo 47 (Ξάνθον) τε *A*, δ' *Dⁱⁱⁱ*, om partic *BCD^{ae}E*; Ξάνθος, ἦπ. Hartung, ἠπειγ' ἠ scripsit Bergk εὐίπποις *B* ἐς om *B* 48 Ὀρσοτρίαίνα *B* Ἴκθμῷ ποντία optimi (-τιμ *C^{ae}*), Ἴκθμόν ποντίαν *D^{ae}DⁱE*, genetiivum exprimit paraphr¹, negligentius εἰς Ἴκθμόν par² (*A*), dativum laudant scholl vett, accusativum praeoptavit Mosch, propter insequens δευράδ(α) videlicet 52 κὰκ (i e κατὰ) Hermann ap Theod Fritzsche Jahrb class Phil 125 (1882) 152; v etiam Ty Mommsen suppl 111 n² δευράδα *A^t* et schol *A* v 68, recte; nam -i III decl (Boeckh n cr 394) non eliditur ap P (cf O IX 112, I I 15. II 12, ad P I 92); paraphrasin mutilam varie supplent (v etiam Fritzsche l c) δαίτα κλυτάν libri, δαιτικλυτάν Bergk (cf fr adesp 85, 7 B^o), δαιτᾶκλυτάν (ab epico subst δαίτη) Mommsen; Bergkium sequor, ἀποπέμπων (50) πομπήν (τ 318—16) interpretor de participii vi cl κομίζοντες O XIII 59, τὰν ἵππους χρουαίαι (51) i q ἄρμα θοόν (49) 53 Ἴκρον vett ἔεται *BDE*, ἔπειτα *N*. De loci sententia id tenendum τερπνόν non esse 'quod probatur', sed i q κύδος, χάρις, et Ἴκρον non pāciv, sed ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλον, παρμόνιμον 54—59 μελησία *AB^{ci}* c paraphr 71², μελησία vulgo, quem genetiivum esse voluit, μελησία scribens διὰ τὸ μέτρον Tricl ἀνέδραμον libri et scholl ὕμνων *EAP^o* (e scholl § 2), ὕμνον *N^{ae}* βαλέτω *A* μάχαν libri et scholl, quamquam ad 74 ταύτην τὴν χάριν (pro

- 60 εἰδότες ῥαίτερον ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
 κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες. 80
 κείνα δὲ κείνος ἂν εἴποι
 ἔργα περαιτέρον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
 ἔξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν. 86
- 65 νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων
 νίκαν τριακοστὰν ἐλῶν·
 στρ. δ'
- 86 τύχα μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακῶν ἐν
 τέτρασι παίδων ἀπεθήκατο γυίοις 90
- 69 νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσ-
 σαν καὶ ἐπικρυφον οἶμον,
 70 πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσε μένος
 γήραος ἀντίπαλον·

μάχην) videtur scribendum esse et ad 75 (ubi <ἐν> ἀνδράσι scr) vox illa omnino desideratur ἐκ παγκρατίου veti vulgo, ἐν παγκρατίῳ *CacD'E* (in aliis suprascr) e schol vet 76 ἀνδρα<ἐν> παγκρατίῳ et Mosch 801, 10 Ab (54) Dativum Μελησία edunt e Hermanno (ut 'multo commodiorem' Boeckh), genitivum retin Gildersleeve, solus recte ἀνέβρεχον Hartung, κῶδος ἀνέδραπον ὄμνων (= ὄμνους κυδαίνοντα) Ahrens Phil 16, 1860, 53, et δ' ἐμῷ Μελησία ἔξ ἀγ. κ. ἀνέδραμεν ὄμνω Herwerden Animadv Theogn (1870) 75, repet studd 17 (58) μάχα Dissen, μέτα Kayser lectt P 21 (ἀνδρῶν μέτα 'inter mortales' P V 94); ἔχειν Rauchenstein comm Pindd II 30, λαχεῖν Schneidewin, e Boeckhio uterque κῶδος ἔξ ἀγ. discipulorum victorias interpretati; τὰν δ' ἔπει(α) scil χάριν, ἀνδρῶν μάχαν, | ἐκ Friederichs Pindd St 17, μάχην | ἐκ Christ¹, μάχας | ἐκ (= ἐκ παγκρατίου μάχας ἀνδρῶν)? idem² (de qua incisione non admittenda cf ad I IV 36), μάχην scil χάριν Wiskemann progr gy Marb 1876, 9; post μάχην dist versibus 56 ss ad Aeginetam aliquem Nemeae victorem, Melesiae item discipulum, qui non solum puer vicisset pancratio, verum eundem honorem etiam in virorum certamine consecutus esset relatis Bergk; tu ἔξ ἀγενέσιον κῶδος cll cum P IV 66, O IX 88 tum huius carminis vv 59 ss ad Melesiam refer ipsum quoque olim victorem, modo ne in Isthmo victorem fuisse dicas, id quod ex Isthmo Corinthiaco 48 commemorato elicuerunt; 'etenim Nemeae', ait P, 'Melesiam olim pariter atque Alcimedontem puerum Olympiae aut Nemeae rursus Timosthenem ('imberbem'? cf nott inscr N V, I VI VIII) reportasse dicam (de locutione cf P I 79) hoc ex imberbibus decus' (ἐκ πάλης opinor e scholl rec 300, 19 Ab), 'postea vero virorum certaminis decus e pancratio'; μάχας scribendum, quod post τὰν antiquitus in μάχην depravatum esse scholia docent

59 δὲ τοι τί B, δὲ τι A'E 60 ραίτερον libri, ραίτ. Heyne, ῥαίτ. Boeckh 65 μέν] μὲν γάρ A 66 ἔλεν Hartung, alii ἦνεκε e v 64 subaudiebant e schol² (A), quasi inauditae sint locutiones Ἰφιγένεια φραθεῖσα ἐκνίξεν, παῖς ὤρσεν πυρὶ καίόμενος ἐκ Δαναῶν γόνον; recte ἐκτίv suppl schol¹ 67 τῆς τοῦ δ. εὐτυχίας scholl Vatt; δ' del (dist ante ἀνορ subl) Hartung ἀμβλ. *Qac* (recep Ty Mommsen¹) 69 γλωττ. Tricl οἶμον ABE

	Ἄϊδα τοι λάθεται	95
	ἄρμενα πράΞαις ἀνήρ.	
		ἀντ. δ'
	ἀλλ' ἐμέ χρῆ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι χει-	
75	ρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,	
	ἔκτος οἷς ἤδη στέφανος περικείται	100
	φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.	
	ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος	
	κὰν νόμον ἐρδομένων·	
	κατακρύπτει δ' οὐ κόνις	
80	συγγόνων κεδνὰν χάριν.	105
		ἐπ. δ'
	Ἐρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων	
	Ἄγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρόν	
	κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὃν σφι Ζεὺς γένει	110
	ῶπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς	
85	ἔργα θέλοι δόμεν, δΞείας δὲ νότους ἀπαλάλκοι.	
	ἰ εὐχομαι ἀμφὶ καλῶν μοῖρα νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·	
	ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον	116
	αὐτοὺς τ' ἀέΞοι καὶ πόλιν.]	

78 ἄρμενα] prll Π¹³ πράΞαις *C* solus (cf *O* VII 5. 87, VIII 46)
76 φυλλοβόλων *Q* (ex scholl?) 78 καννόμον *AE* (i e κατὰ νόμον vel
κὰν νόμον quod habent *OPQ* c plerisque recs, ἐννομον καὶ δίκαιον schol),
κάννόμον (quod nihil est) *B^{ac}CD*, unde κάννομον *B^{pc}* (quod recep Ty
Mommssen), κὰν νόμον quidam recs ἐρδόμενον libri, nisi quod ἐρδ.
B^{pc} all, et ἐρδομένων unus e Moschopp (sec Hermannum); nominativum
exprimit paraphr Vat (ἀποδιδόμενον, recte addens τὸ τῶν ἐπαίνων λέγει),
at genetivus requiritur, quem reposui c Er Schmid 81 ἀκούσαις (-ας)
G, -ας rell 82 ἐνέποιο boni omnes, ἐνέποιο *UV* recs 83 ὃν libri,
γρ δ (ἀντι τοῦ ὄτι) *E*, et δ *N^{ac}*, δc *E^{ac}* σφι *A^{pc}B*, σφιν vulgo ὃν σφιν
ῶπασε(v) | *Z*. γένει interpoll; cf v 89 (διὰ τὸ μέτρον) 85 ἔργ' ἐθέλοιο
Boeckh; prll Π⁸⁷ ἀπαλάλκει *P* 86 μοῖραν *D* 87 ἔχων (supra scr
ἄγων) *A* 88 ἀέΞοι *V* Tricl

**ΕΦΑΡΜΟΣΤΩΙ ΟΠΟΥΝΤΙΩΙ
ΠΑΛΛΙΣΤΗΙ**

Strophæ

<p>ω _ ω _ υ υ</p> <p>υ _ ω _ υ _ _</p> <p>_ υ _ υ _ υ _</p> <p>_ _ ω _ υ _</p> <p>5 υ _ υ _ υ _</p> <p>ω υ _ υ _ ω (6)</p> <p>_ υ _ υ _ υ υ</p> <p>_ _ ω _ υ</p> <p>υ _ ω _ υ _</p> <p>10 _ _ ω _ υ υ _ υ</p>	<p>υ _ ω _ υ _ υ _ υ</p> <p>_ υ _ υ _ υ</p> <p>_ _ ω _ υ</p> <p>_ _ υ _ υ</p> <p>υ _ υ _ υ</p> <p>_ υ _ υ _ υ</p>
--	---

Epodi

<p>υ _ υ _ υ _ υ υ</p> <p>ω _ υ _ υ _ υ _ υ</p> <p>υ υ _ υ υ υ</p> <p>_ _ υ _ υ _ υ _</p> <p>5 _ υ υ _</p> <p>υ _ _ υ υ _ υ υ _ υ υ υ</p> <p>υ _ υ _ υ υ _ υ _</p> <p>_ _ υ _ υ _ υ υ υ (8)</p>	<p>_ υ</p> <p>_ _</p> <p>_ _</p> <p>υ _ υ _ υ υ _ υ υ υ</p>
---	---

'Vix-ullum est Pindaricorum carminum, cuius versuum discriptio tantis laboret difficultatibus quam hoc' Boeckh. Str vv 7 et 8 cum coniunctionem inde a str γ' non facile admittere viderentur, nec probari possent mutationes a Boeckhio propositæ simul et reiectæ (n cr 397; cf kl Schr V 257), ab Hermanno asynarteti dicti sunt, 'qui sicut placeret poetæ nunc cohaerentibus numeris decurrerent, nunc ex duobus constarent non continuatis numeris', opp VIII 1847, 115; item vv 8. 4. 5. Str vv 7 et 8 coniunxit Hartung (64. 73. 74. 91. 101 audacter mutatis), et coniungendos esse fuit cum ipse quoque censerem ab uno eodemque poeta non solum Πηγεῖόν quattuor aut Ἄλφε(ι)ῶν tribus, sed duabus

		στρ. α'
	Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος	
	φωνᾶεν Ὀλυμπία, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδῶς,	
	ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἄγεμονεῦσαι	δ
	κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστω σὺν ἑταίροις·	
5	ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοικᾶν ἀπὸ τόξων	
	Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι	10
	ἀκρωτήριον Ἄλιδος	
	τοιοῖσδε βέλεσσιν,	
	τὸ δὴ ποτε Λυδὸς ἦρωσ Πέλωσ	15
10	ἔξάρατο κάλλιστον ἔθνον Ἴπποδαμείας·	
		ἀντ. α'
	πτερόεντα δ' ἴει γλυκύν	
	Πυθῶνάδ' οἰκτόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάμεαι,	
	ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαισμάσιν φόρμιγγ' ἐλελίζων	20

etiam syllabis Ἀλφειῶ dici posse praefracte negans (v 101 addito τε, ceteris locis invita Minerva excusatis Berl philol Wochenschr 1896, 222). Cuius sententiae nunc adeo me paenitet, ut quinque illarum (3. 4. 5. 6. 7 + 8) periodorum bimembrium ultimam arbitrer non temere esse directam a poeta facta metrorum elegantiae consulente tum pausa ante ipsum Alphei nomen tum Olympicae victoriae pondus addente. Quam de Ἀλφειῶ non ego primus moveram dubitationem dissolvit versus Bacchylidis VI 3 κύδος ἐπ' Ἀλ-φειῶ προχοαίσι; cf etiam prll II^{42.46.55} Str vv 9 et 10 'arctissima necessitudine' coniunctos esse propter καὶ ἔργοισι 65 existimabat Bergk (sed cf nott metr O V), coniungere, ut productionis illa venia ter (λιγύν 47, νόδων 76, σεσιγαμένον 103) usurpata periodus esset trium membrorum, idem non est ausus. Ep v 5 — — — — — cum parum probaretur, in ep α' (25) ita mutandus esse videbatur Wilamowitzio ind Gott 1889/90 p 8, ut paenultima syllaba brevis evaderet, in ep δ' (109) alia accedebat mutandi causa, in ep γ' (διφρω 81) mensura ambigua. Sane v 53 (ep β') ἔσαν et traditum et Pindaro unice dignum. Quid vero quod δ' 53 deleto (prll p 9) incisio constanter post sextam versus syllabam facta voces ταύταν, ἔσαν, διφρω, θαρσέων cum insequenti versu coniungi sinit dico? immo iubet cll ep 4, O IV 4, P VIII 20 initiis, O IX ep 4 et 7 clausulis? Id fatendum divisioni isti metricas rationes magis favere quam quas Boeckhius quidem non minus curare solebat grammaticas. Ultimum versum dispescere non sum ausus propter δὲ καὶ 28 in versus initio collocandum; cf O II 26^b, P II 90^b. De eiusdem versus syllaba quinta cf 56 et 112.

2 φωνᾶ (ἀ) ἐν *BDaeEac* (v 1 schol v 2), φωνᾶεν *DpoEpc* c *Ambrr* et glossis perimultis, neque aliud quidquam exprimit paraphr *Vst* φωνηθέν καὶ προλεχθέν (ut schol v 2 φωνηθέν καὶ πολυθηρόλλητον exponit vulgatam), unde φωνᾶθεν? Bergk κεχλαδῶς *A* 4 φίλος *B* 8 βέλεσσιν *EvePQ* c dett *Ambrr* (et schol 8^a), post *Er* *Schmidium* vulgo edunt (dubit *Ty Mommsen* suppl 118—120), μέλεσ(c)(v) rell vett c recc (schol 8^a 13) 10 ἔθνον *BCE* 11 θ' mavult *Christ*; cf 32 12 πυθῶνα δ' (πυθῶνάδ') libri, πυθῶνάδ' *Steph* ἐφάμη *CPQ* interpoll

κλεινὰς ἔξ Ὀπόμεντος· αἰνήσαις ἔ καὶ υἷον,	
15 ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ κῦπειρα λέλογχεν	25
μεγαλόδοξος Εὐνομία. θάλλει δ' ἀρεταῖσιν	
κόν τε, Κασταλία, πάρα	
Ἄλφειῦ τε βέεθρον·	
δθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν	30
20 Λοκρῶν ἐπαίροντι ματέρ' ἀγλαόθενδρον.	
ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν	ἐπ. α'
μαλεραῖς ἐπιφλέγων αἰοδαῖς,	
καὶ ἀγάνορος ἵππου	35
θασσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾶ	
25 ἀγγελίαν πέμψω	
ταύταν, εἰ σὺν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ	
ἔξαιρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·	40
κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ	
δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες	
ἐγένοντ'· ἐπεὶ ἀντίον	στρ. β'
30 πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης κτύταλον τίναζε χερσίν,	45

14 κλεινὰς *A* ante αἰνήσαις plene dist Boeckh c Mosch (de vet paraphr partum liquet; nam αἰνήσαις αὐτὴν Lehrs p 25 e suo adiecit), Heynii (= ἐπαινέσας schol Ambr?) interpretationem secutus est Bergk²⁴ male; nam novum exordium fieri verbis αἰνήσαις ἔ (scil Ὀπόμεντα) luce clarius; de sententia v infra ad 109, de forma optativi cf P I 40 16 μεγαλόδοξος Thom 16—17 ἀρεταῖς ἱκόν τε κασταλία (ia) *BC* et vulgo (γρ. καὶ ἱκον τέ κασταλία *A*), ἀρεταῖσιν | ἐν τε κασταλία *A* (e scholl recep Boeckh). Genuinam lectionem suppeditavit schol *A*²: ἢ (add Bergk praesente Mommseno) παρά τε τὸ κόν βέεθρον, Κασταλία, in Boeckhii editione e Gerhardi sive errore sive tacita quadam correctione (τὸ ἱκον) depravatum, unde felicissimo ingenii acumine Bergk 1853 Pindari verba ἀρεταῖσιν | κόν τε, Κασταλία, restituit. Angetur egregii viri laus eis quae ab aliis et antea et postea excogitata sunt: κρᾶναν Κασταλίας παρὰ Kayser 1840, αἰεὶ Κασταλίαν παρὰ Rauchenstein 1844, ἱκον Κασταλία Hartung 1855, ἱκον Κασταλίας τε παρ | Ἄλφειῦ τε βέεθρων Ahrens Phil 16, 1860, 58; adde Mommseni dubitationes suppl 120—24 17—18 παρ' ἄλφειοῦ *PQ* c Ambr; παρὰ | Ἄλφειῦ nunc vulgo edunt c Boeckhio; v nott metr 19 κλυτὰν *BCE*, κλυτὰν *D*, κλυτῶν *A*, κλειτῶν (ἂν) *N* all, κλεινῶν (ἂν) Thom, cf 14 20 ἐπαίροντι *D*, ἐπαίρονται *C* 21 τοι om *A*, τι *V* 24 παντᾶ *CE*, πάντα *AB*, utrumque *D* 25 ταύταν] duplicem illum de Olympica et Pythica victoria nuntium κλυτὰν Wilamowitz; de voce κλυτῶν vv 19—26 iterata cf si placet prll Π²⁴, sed v nott metr 28 ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σοφοὶ κτλ. laudat Aristid Π 85 *D* 29 ἐγένοντ' *A*, ἐγένοντο rell, unde ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς interpoll (Heyne) ἀντὶα Calliergus in lemmae priore per errorem (Boeckh), ἀντίον mss (Bergk); plur num Pindaro usitator, de -ov: -a ad O VII 45, sed sing habes *N* I 25 30 σκυτάλην Tricl

- ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδάν,
 ἤρειδεν δέ νιν ἀργυρέω τόξω πελεμίζων
 Φοῖβος, οὐδ' Ἀἴδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, 50
 βρότεια κύμαθ' ἔκ κατάγει κοίλαν πρὸς ἄγριαν
 35 θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
 τοῦτον, στόμα, ῥίψον· 55
 ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοῦς
 ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρόν
 μανίαισιν ὑποκρέκει. ἀντ. β'
- 40 μὴ νῦν λαλάγῃ τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πάσαν 60
 χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
 ἄσται γλῶσσαν, ἴν' αἰολοβρόντα Διὸς αἶσα 65
 Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασσοῦ καταβάντε
 δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνάς ὁμόδαμον
 45 κτισσάσθαι λίθινον γόνον· 70
 λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
 ἔχειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν,
 αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων
 ἐπ. β'
- νεωτέρων. λέγοντι μάν 76
- 50 χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
 ὕδατος σθένος, ἀλλὰ
 Ζηγὸς τέχναις ἀνάπτωτιν ἐξαίφνας

81 ἠν(κ' A πύλου (E¹F²) nullo in textu, neque aut ego aut Drachmann inveniimus B^m ἤρεισε D ποσειδάν (-ῶν) libri et edd 82 τέ libri, δέ Hermann 1847 opp VIII 115, quod necessarium in anaphora; aliter quidem τε quod est comparantis O X 11 μιν libri; prll Π¹⁰ πολεμίζων libri, πελεμίζων? Thiersch 1820, receperunt Bergk et Mommsen; cf π[ε]λέμαιγις Bacchyl XVII 7 ex em Jak Wackernagel 83 ἔχει E, ἔχει N^{as} 84 πρὸς BGN^{OV}, ἐκ ACDE ex paraphr ἀγριαν libri, nisi quod ἀγριαν D^b (ἀγρόν? D^a), sed cf N VII 92 BD et P IV 228 85 θνησκ. BN Mosch, θνασκ. rell ἀπο A 40 μὴ νυν Herwerden Pindd 12 42 Motcan Hecker Phil V 442 cl N III 28; quidni τιμάν propter P IV 278, κόμπον propter I I 43, δόξαν propter N IX 84? 43 παρνασοῦ B (Bergk c Boeckhio); prll Π¹⁰ καταβάντες AO (c scholl) 45 κτισσάσθαι A¹E¹N, κτησάσθαι BDE, κτησάσθην C, ἐποιήσαντο paraphr, cf παῖδα, τὸν αὐτὸς ποτ' ἔκτισεν γόνω Aesch suppl 171; veram lectionem κτισ(c). ab Heynio relictam reduxit Bergk⁴ c Mommseno 46 λαοὶ Schneidewin ὀνόμασθεν C, ὄνομ. vulgo, ὄνυμ. Bergk 47 σφιν AC οἶμον AE (rec Mommsen, O VIII 68 non item), οἶρον Gedicke (rec Boeckh^{1,2}, kl Schr V 382), ὕμνον Hecker Phil V 440, similiter antiquitus interpolaverunt hymn Merc 451 (ἀγλαὸς οἶμος ἀοιδῆς. ubi γρ. καὶ ὕμνος EL) 52 ἀμπωτιν libri et scholl veti, ἀνάπτωσιν Mosch, ἀνάπτωτιν Tricel ἐξαίφνας AC, -φνης vulgo

ἀντλον ἐλείν. κείνων	
ἔσαν χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι	80
55 ἀρχᾶθεν, Ἰαπετιονίδος φύτλας	
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν,	
ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεὶ,	
	στρ. γ'
πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμῶν	85
θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόμεντος ἀναρπάσαις, ἔκαλος	
μείχθη Μαιναλῆαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνεικεν	
60 Λοκρῶ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάσαις	90
ὄρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον	

58 κείνων *A* δ' ἔσαν boni omnes (nam ἦσαν quod est *E²F'* nullius momenti), ἔσαν interpoll. Traditur epica forma ἦσαν Pind N IX 17 (loco corrupto), Sapph 31 (Athen), Epicharm (παρῆσαν) 170, 1 Kaib, Pindari editores ἔσαν praepotare solent, quam formam in fragmento satis dubio Alc(?) 91 traditam (Artemid on Π 25 ab aliena man add) tuetur O Hoffmann gr Diall Π 470; δὴ ἔσαν (per aphaeresin in P non admittendam) Bergk; v nott metr 54 post πρόγονοι, non post ἀρχᾶθεν dist Bergk, vulgo non distinguebant 55 Ἰαπετιονίδος *E* c interpoll, sapete. vett vulgo (-δαίς *DQ*) 56 ας κορᾶν καὶ vett (καὶ om *N*), κορῶν τε (φερτάτων τε) Mosch, κορᾶν τε Tricl, κόραι τε φερτ. Λελέγων (cl Hesiod fr 141 Rz) Hermann (ap Schneidewinum², cf opp VIII, 1848, 114), φερτ. Ἐρονιδᾶν? (B 533) Bergk. 'Temerarium foret conicere φερτάτου' Boeckh n cr 400. — Viam per invia huius loci aperuit Hermann pleniore post aetate distinctione sublata, cum antea vn 55—56 et 57—59 (πρὶν = olim) eadem fere narrari visa essent. Alterum est, ut desinamus Protogeneam cum mythographis plerisque in Elidem deducere aut (58) de secunda aliqua 'Primigenia' cogitare (quam bonis suctoribus ignotam esse monui Zeitschr Gymnasialw 1885 Jahresber 344). Pindarus quidem vetustissimam 'Protogeneae urbem' (41) posteriore aetate Eleae virginis (Cambysae, sec Aristot fr 520 ed Berol, FHG II 102; cf schol Laur Ap Rh A 69) filio tradi fingit, unde 'Opuntem' nomen urbs acceperit necesse est, sive ignobilis usque ad illud tempus praee Cyno emporio (schol Ambr [Hellan] O IX 64 a Boeckhio suppletum, Strab 425), sive quod probabilius anonyma aut nullo nisi civitatis nomine Λοκροί nominata. ἦν δὲ Λοκρός <Φύσκου Eust ad B 581, Plut qu gr 15 [Aristot] τοῦ> Ἀμφικτύονος τοῦ Διός schol O IX 96, 2; ergo κοῦροι 56 Amphictiones, Amphictio autem secundum Pindarum Pyrrhae non filius (Apollod I 49 W), sed nepos, Protogeneae (Ἰαπ. φύτλ. κορᾶν) filius 58 θυγατέρ' *AC*, τᾶν παῖδ' (διὰ τὸ μέτρον, cf 83) interpoll ὀπόμεντος interpoll ἀναρπάσαις *B'* solus, ἀρπάσαις *A'*, ἀρπάσαις *AV*, ἀναρπάσαις rell ἐκτελος *C* 59 ἔνεικε(v) libri, prll Π⁸⁸ 60 νιν *C*, μιν rell ἐφάσαις libri, corr Heyne 60—61 paraphr ἴνα μὴ ὁ αἰὼν καὶ ὁ χρόνος αὐτὸν ἐξέλοι τῆς ζωῆς ὄρφανὸν γενεᾶς iungere videtur νιν ὄρφανόν (cf Mosch 328, 20 Ab), durum; nam post ἐφάσαις expectares ὄρφανῶ. Corruptus locus videbatur Hartungo et Bergkio (αἰὼν πότμος dubitanter concientia); 'ne ad inferos', inquit poeta, 'eum ita auferret aeternum (δόλιος αἰὼν ἐλάσαν βίου πόρον I VIII 14, ὁ μόρσιμος αἰὼν VII 41), ut infligeret ei sortem liberis orbam' 61 ἔχεν *Ac* c interpoll, ἔχε *Ac* et vulgo, ἔχε(v) *GD* all

- ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρωσ θετὸν υἷόν,
 μάτρωσ δ' ἐκάλεσκέ νιν
 ἰκύνυμον ἔμμεν,
 65 ὑπέρφατον ἄνδρα μορφῇ τε καὶ
 ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαϊτάν. 100
 ἀντ. γ'
- ἀφίκοντο δέ οἱ Ξένοι
 ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισάται·
 υἷόν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων 105
- 70 Αἰγίνας τε Μενοίτιον. τοῦ παῖς ἄμ' Ἀτρεΐδαϊσ
 Τεῦθραντος πεδίον μολῶν ἕστα σὺν Ἀχιλλεΐ
 μόνος, ὄτ' ἀλκάντας Δαναοὺσ τρέψαισ ἀλῆαισιν 110
 πρῦμαισ Τηλεφος ἔμβαλεν·
 ὣστ' ἔμφροσι δεῖξαι
- 75 μαθεῖν Πατρόκλου βιατάν νόον· 115
 ἔξ οὗ Θέτιοσ γόνοσ οὐλίμ νιν ἐν Ἄρει
 ἐπ. γ'
 παραγορεῖτο μῆ ποτε
 σφετέρας ἄτερθε ταξιούσθαι

68 νιν *AC*, μιν *rell* 65 ὑπέρφυτον *A solus* (recep Mommmsen), ὑπέρφωτον *vulgo*, ὑπέρφαντον *MF*, ὑπέρφατον *Thom* 68 οἱ δ' ἢ *MF*, ἰδ' *interpoll* οἱ δὲ] ἢ δὲ *MF*, καὶ *om DNQ*, δὲ *om all* 69 οἷα *interpoll neglectis* *vv* 59 et 97 72 ἀλκάντας *A solus*, ἀλκάντας (*C*), ἀλκάντας, ἀλκάντας *vulgo* τρέψαισ *B'D*, -ας *rell* 73 ἔβαλε(ν) *Ambr* (ex *C*) *c dett Vatt (PQRU)*; *prll* Π⁸⁸ 74 εὐφροσι *schol A vulgari errore* (cf *O VII* 63) ὣστ' ἔμφροσι δεῖξαι ('*prudens enim atque cautus verebatur Patrocli impetum experiri*')? *Bergk*; ἔμφροσι· ἐξέμφροσι, *συνετῶν*, φρονίμω (propter hunc ipsum locum videlicet) *Hesych*, *adiectivum epicis poetis ignotum primum occurrit Theogn* 1126 Πηνελόπεια ἔμφρων, *κουριδὴσ ἀλόχου*, *addē Aesch Prom* 848, *cho* 195 (e *certa corr*), 1026; *unde apparet primitus non esse i q prudens (opp ἄφρων)*, *sed memor, diligens, attentus, mentis compos (opp ἔκφρων)*, *artissimaque comparari posse ὄψαι*, ἦν ἐθέλησθα *καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμῆλη*, *Τηλεμάχιο φίλον πατέρα Δ* 353, *ὄψαι*, αἱ κ' ἐθέλησθα *Θ* 470, *πάσι δ' ὄσοισι μέμνηε* (e *coni Lachmanni*) *Theogn* 251. *En quo modo formulas epicas P transformet* 76 γόνοσ (— ∪ ∪ —) *libri*, γόνοσ *Mingaralli* (*setioris aetatis vocabulum*), γ' *ivic Bothe* (γίννοσ *vel* *Γίννοσ Ahrens Philol XVI* 53, *Γίννισ* *vel* *Γίννοσ Mommmsen suppl* 131, *Γίννισ Heimer studd P* 71), 'quod a Pindaricae poesis gravitate quam longissime abhorret' *Bergk*, γ' οὐλίμ γόνοσ *Hermann ap Heyn*, *βλαστὸσ οὐλ*. *idem* 1847 *opp VIII* 116, γ' υἷοσ *Hartung*, *Θεσιόγνητοσ οὐλ*. *Schneidewin*, *Θεσιόσ γ' ὄζοσ Bergk*, *Θ. κοῦροσ? Mommmsen*²; *et corrigendum esse olim ipse quoque censui B ph W* 1896, 222; *nunc v prll* Π⁴ νιν *E c dett*, μιν *optimi c interpoll* 78 σφετέροσ *pron ap Aeschylum semper ad sing num pertinet*; *cf etiam Bacch III* 36 *et verbum*

- δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
 80 εἶην εὐρησιεπῆς ἀναγείσθαι 120
 πρόσφορος ἐν Μοικᾶν
 δίφρω· τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφῆς δύναμις
 ἔποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετῆ τ' ἦλθον
 τιμάρορος Ἰσθμιαίαι Λαμπρομάχου 125
 μίτραις, δτ' ἀμφοτέροι κράτησαν
 στρ. δ'
- 85 μίαν ἔργον ἀν' ἀμέραν.
 ἄλλαι δὲ δύο' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
 ται δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον· 130
 Ἄρχει τ' ἔσχεθε κύδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθήναις.
 οἶον δ' ἐν Μαραθῶνι κυλαθείς ἀγενεῖων 135
- 90 μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυριδέσων·
 φῶτας δ' ὄξυρεπεί δόλῳ
 ἀπτῶτι δαμάσσαις

σφετερίζομαι ταξείσθαι *M*, ταξιοίσθαι *N* c tribus dett, quem pseudaeolismum (cf ἀκοίται in cod quodam Macrobi Pind P I 26, alia exemplum Schneidewin 1843 in add ad h l) recepit Mommsen. Verbi formatio singularis monentibus Batavis: 'cum analogia saltem non pugnaret ταξιδεῖσθαι, formatum ut δηριάσθαι' (?), Herwerden stadd 17. 68 79 δαμασιμβρότας *B*^a 80 εὐρεῖς. Ambrt c plerisque Vatt, εὐρης. *BE* c interpoll ἀναγείσθαι τε *A*, et καὶ inserunt scholl 88 ἔποιτο *MN* Thom, recepit Bergk^{1,2} (recte, nam prae temp requiritur [cf P X 17] neque offendit metrum cl v 58 in θυγ.), ἔποιτο rall, quod edere solent c Bergkio^{3,4}, prll Π⁹¹, ἔποιτ' αἰεὶ προε. *A*, similiter αἰεὶ (schol διαπαντός) add *C* minio et Ald, syll pro- non deleta, quod sec *A'* reparavit Mommsen (ἔποιτ' αἰεὶ. ξενίᾳ) ne tum quidem ἔποιτο scribens, ceterum 'debebat αἰεὶ dici' Bergk⁴. ἀρετῆ ἦλθον? Mommsen; de datt prll Π⁹⁰ ἦλθον codd non interpoll 84 μίτραις *A* solus 85 ἔργου *A* 86 ἐγένοντο δ' *D* χάρμα *A* 87 τᾶδε *A* 88 κύρος Hecker Phil V 442; de genetivo cf O VIII 54—59 89 οἶον v l schol *AB*, refutata in schol *B*, οἶος Jurenka Wien St XV 16 nescio quo pacto cl Hom Νέκτωρ οἶος ἔμμενε; δ' om *A* c duob dett et uno Tricl, secutus est Heyne, οἶα δ' Schmid (at cf 59. 69. 17), οἶον δ'? 'videntur autem pueri victores in ludis Herculeis Marathioniorum vini amphoram accepisse, cum viris argenteae phialae proponerentur: nisi forte victoribus pueris vini tantum poculum bibendum praebebant, id quod Oschophoriorum exemplum probare videtur' Bergk; scholl recte θαυμαστικῶς interpretantur, ut δσσῶ 98 cὼλ' ἀνθεῖς ἀγενεῖων (cl AP VI 198) Ahrens Phil XVI 53, de structura τινός τι cf ἀποκυλᾶν P IV 110, κλέπτειν O I 60 92 ἀπτῶτι libri, quod vulgo retinent; ἐπιρρηματικῶς schol *A* (neque aliter paraphr, id quod fugit Lehrsium p 31), unde ἀπτῶτι Bergk, recte (de mensura -τί cf ἀβοατί N VIII 9, ἐγκονητί N III 36, ἀδείᾳ ποιητικῆ Herodn II 464, 16 L; de re Olymp Inschr 183, 3 Dittenb-Purg, AP IX 588, 6) δαμάσσαις *B*¹*C*²*D*, -α(σ)αὶς rell

- διήρχετο κύκλον ὄσσα βοῶ,
 ὠραῖος ἔων καὶ καλὸς κάλλιστά τε βέξαις. 140
 ἀντ. δ'
- 95 τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
 θαυμαστὸς ἔων φάνη Ζηγὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου, 146
 καὶ ψυχρὰν ὀπὸτ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρὰν
 Πελλάνα φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
 τύμβος ἔνναλία τ' Ἐλευσίς ἀγλαΐαισι. 150
- 100 τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδασκταῖς
 ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
 ὤρουσαν ἀρέσθαι. 155
 ἀνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον
 οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλα
 ἐπ. δ'
- 105 ὀδῶν ὀδοὶ περαιίτεροι,
 μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει 160
 μελέτα· σοφαὶ μὲν
 αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
 ὄρθιον † ὤρουσαι

98 ὄσσα(α) *DG* c *Ambrr*; cf φήμη σὺν τῇ *gl A*, ὄσσα· φήμη Hesych
 94 βέξαις *BCD* (βαίξ. *C*), βέξαις *rell*; in eadem locutione ἐρέ. *O X* 91
 vulgo, sed rursus καλὰ βέζοντ' *P IX* 96 95 τὰδε *A* (cf 87) 98 πέ-
 λαυα *P*, πελλάνα παρέχει memoria lapsus schol *N X* 82 αὐτοῦ *Bac*
 99 ἔνναλ. *N^{ae}*, ἔναλ. *rell vett*, εἶναλ. vulgo edunt c *Byz*; *prll II^{ss}* ἀγλα-
 αῖσι *CD*; post ἀγλαΐαισι(v) ex *O I* 98 μέμικται inserunt *A* et Thom
 100—102 laudat Aristid *II* 35 *D*, qui αἰρεῖσθαι exhibet, unde ἀρέσθαι
 Bergk², quod postea in *A* comparuit, ἀνέλεσθαι *rell vett*, ἔλεσθαι inter-
 poll 108 ἀνευ δὲ *A* c *dett* et *lemm scholl*, ἀνευθε δὲ *BCDE*, unde ἀνευθε
 Boeckh 106 ἄμμε *dett* et *interpoll* (ἡμῶς *paraphr*), ἄμμε *E* solus,
 ἄμμε *D* c *Ambrr*, ἄμερα *B* (sa supra lineam scr *B^a*, spir len add *B^b?*,
 ἄμμε *B^{dm}*) 107 σοφίαις (c uno e *Triell^{ae}*) Boeckh¹, quod redarguit ipse
expll 196 cll μανίαισι 89 et μανίαι *N XI* *extr* μάν *Er Schmid, Vogt* *diss*
Arg IV 226 108 τοῦτον *C* 109 ὄρουσαι *A* (= ὄρμησαι? schol *B*,
 ubi ὄρμησαι *cod*), ὤρουσαι (*B^a?*) *B¹N*, ὠρουσαι *B^{dm}* c *rell*, ἀναβόσκον *pa-*
raphr; ὄρθια γάρουσαι, 'nisi forte etiam verius' ὄρθιον ὄρουσαι (cll *EM*
 184, 12 et Hesych *gll* ἀρύουσαι· λέγουσαι, κελεύουσαι; ἀρύουσαι· ἐπικαλέ-
 κασθαι; sed cf etiam ἀρφαί, ἀρφαίσθαι, καταρᾶσθαι ap *Wilh Schulze* qu *opp*
 89 ss) *Ahrens Phil XVI* (1860) 64, ὄρθι' ἀύσαι *Tharzew de Wilamowitz* *ind*
Gott 1889/90, 8 (v *not* *metr*); ego cum neque participium delere ausim,
 neque in hoc praesertim carmine imperatiuis (6. 11. 47. 48; c *vocativo*
 στόμα 36 ss; adde optatiuis 14. 41) insigni imperatiuum, αὐδάσαι conicio,
 quamquam verbi aor med apud vetustiores poetas non inveni (αὐδάσα-
 σθαι *Her II* 55 saep); fut αὐδάσομαι habet *P* loco simillimo *O II* 92; θαρ-
 πρέων? *Mommsen*, ut θαρρήσαι? *P IV* 101. Ceterum qui ὠρουσαι de praes-
 conis voce dictum concoquere posse sibi videntur, eos ὄρθιον ὠρουσαι θαρ-
 κύων certe devoratis credas suffocari

110 θαρσέων, τόνδ' ἀνέρα δαιμονία γεγάμεν
 εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὀρώωντ' ἀλκάν,
 Αἴαν, τεόν τ' ἐν δαιτί, Ἰλιάδα,
 νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

165

110 δαιμονία vet̄ c scholl Ven et Townl B 367 (ad θεσπεσίη), δαιμονίως interpoll (ut ἡσύχως pro ἡσυχία [-φ] P XI 55 Tricl) 111 distinctio-nem post δεξιόγ. deleuit Hermann ('dum dextrum membrorum robur respicit, h e curat' opp VIII 116); sane rarius ὀρών et ἰδεῖν cum accusativo adverbiali coniunguntur quam βλέπειν aut δέρεσθαι, sed cf praeter exempla ab Hermanno l c et ad Eur I A 1127 allata ἀχρεῖον ἰδῶν B 269, εἰλινόν ὀρών Soph Phil 1130 112 αἰάντειον τ' ἐν δαιτί Ἰλιάδα vet̄ (nisi quod αἰάντειον δ' [casu opinor] OU, οἷα AC^sD, -άδαν E^s, -άδου C^s), αἰάντειον γε (vel τε) δαιτί δcτ' ἰλ. (διλ.) interpoll, ὅστις ἀνὴρ καὶ ἐν ... paraphr; Αἰάντειον τ' ἐν δαιτί δc ἰλ. Boeckh, idem, sed δαιτί δc Hermann ap Heyn 1817, δεξιόγ. ὀρών τ' ἀλκάν | Αἰαντέων ἐν δαιτί ἰλ. Hermann 1831 (ad Eur IA 1127), unde Αἰαντέων mutuatī sunt Kayser lectt P 26, Schneidewin 1843, Rauchenstein comm II 32, denique δ' ὀρώωντ' ἀλκάν· Αἴαν, τεόν τε δαιτί, ἰλ. Hermann 1847 opp VIII 116, rem fere absolvens. Neque tamen persuasit Bergkio Αἰάντειον τε δαιτί δc ἰλ. edenti, Αἰάντειον δὲ δαιτί ἰλ. v. δc ἔστεφάνωσε βωμόν in nott ex proponenti τε particulam movendam non duxi, quamquam ut saepissime δέ, aliquotiens γάρ, semel ἀλλά, sic nunquam τε post vocativum collocari memini; sed aut fallor aut festivi aliquid habet particula illa in carminis clausula rem gravis-simam quaesita simplicitate adiciens

ΑΓΗΣΙΑΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩΙ

ΠΑΙΑΙ ΠΥΚΤΗ

Strophae

υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ	υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Str v 3 et ep vv 1 (hoc quidem recte; cf ep v 4 et P V 4. 6; a diagrammate Boeckhiano [υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ] primus discessit Hartung [Bergk⁴]), 5 (δ' ἐν initio versus ἐπ. α'), 9 (πρὸς extr v ἐπ. δ') binis versibus dispescuit Ed Boehmer; ep vv 7 et 8 divisos a Boeckhio coniungendos esse suspicatus Bergk propter ὡς atonon in fine versus positum 18 Boe (cf pril II⁸⁸ et eundem Bergkium P II 44), auctoribus ut putabat gramm Alexandr (de scripturis ποταμίων 60 all in cod B obvis cf schol Germ XXIII, Philol 54, 1895, 280), praesentibus certe Byzantinis (διός γ' 81, χρόνον γ' 102, γε λάχε 61), v 60 ποταμίων... σφεράων proposuit, 81 non movit.

Singulos versus alii aliter interpretati sunt maxime in str v 3 (v not cr 9) et ep vv 1. 3. 9 dissentientes; atque initium quidem ep v 3 plerique c Boeckhio —υυ— esse voluerunt, ne 57 (ἀποθίν-) arsis esset solvenda. Bergk neque arsin solvere nec -θίν- corripere ausus spondeum

στρ. α'

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι

Ἄρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενός

ἐμάς γέγραπται· γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'·

ὦ Μοῖς·, ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ

5

Ἄλάθεια Διός, ὀρθῶ χερί

5 ἐρύκετον ψευδέων

ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

ἀντ. α'

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος

ἐμόν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.

10

ὁμως δὲ λύσαι δυνατὸς ὀξείαν ἐπιμομφάν τόκος θνα-

τῶν· νῦν ψάφον ἔλιςσομένην

pro cretico accepit in ep α' β' δ'. Multa molitus est Hermann, ut ne -κτεαν- 36 syllaba efficeretur, opp VIII 118—119. In ultimo ep versu (de quo eodem nobilissimum est scholion ad v 25 [cf etiam schol O IX 125. 184] τὰ δύο μία ἐστὶ περίοδος ιζ' συλλαβῶν) cum in codd incidi soleat ante syllabam undecimam, trochaeos κλέος ἀνήρ θεοῦ aeolico membro et choriambos circumdari arbitratus est Bergk; nos cum Hermanno Boeckhium secuti sumus. Denique cum propter numerorum similitudinem, tum propter brevium exituum frequentiam, quam observaverunt Bergk ad Mar Vict p 68, 5 K provocans et Fel Vogt nostrum *staccato* conferens diss Arg IV 217. 256, carmina O II et P V comparanda sunt.

2 ἀρχιστρ. A (ἀρχεστρ. idem 99 et O XI 11) 3 ἄμδς metri causa Mingarelli (cf interpoll v 8) ἀλλὰ σὺ libri, -λά σὺ paene evanuerunt in B; prill Π^o 4 χειρὶ BE 6 ἀλιτοξένων Mingarelli, recep Bergk 7 ὁ μέλλων χρόνος non ὁ τότε ὑπικείμενος καὶ τότε μέλλων (vet paraphr) aut ὁ διακείμενος (ἀποκείμενος codd), ὁ συμπεφωνημένος (Mosch), sed ὁ (μέχρι τοῦ νῦν) μέλλων, ut sit pensionis tempus ad hunc usque diem instans quasi atque impendens, quippe dilatatum, non sublatum; ἐπελθὼν ὀφείλων ('augendo') Herwerden studd 21 8 ἄμόν (ἀμ.) interpoll καταίσχυνει vett, κατήσχυνε interpoll, καταίσχυνε Boeckh 9 δέ γε et ὀξείαν A ἐπὶ μ. AE, ἐπιμομφάν BCD (cf ἐπίπληξιν et ἐπιτίμησαν paraphr 5), ἐπι μομφάν c paraphr A (11) maluit Grumme progr gymm Bielefeld 1866, 6 τόκος θνατῶν vett et Thomm, nisi quod γε τόκος θν. CP, ὁ τόκος ἀνδρῶν interpolati. Traditam lectionem confirmat par Ambr τὴν τῶν θνητῶν (ἐπι) μομφήν, unde quo pertineat genitivus discas cll nott crit O I 104. Iam perlustra si placet recentiorum hominum tentamina: τόκος ὀνάτωρ Hermann ap Heyn 1817 (recep Boeckh²), γε τόκος ἀνδρῶν Kayser lectt P 26 (prob Friederichs Phil XV 34, idem placuit Tych Mommsen schol Germ p VI) τόκος· ὀράτ' ὡν νῦν Schneide- win², γε τόκος· ἀθροῖ νῦν Rauchenstein comm II 34, γε τόκος· ἀθροῖον Kayser Jen Litt Ztg 1846, 1148, τ. ὀπαδέων. Mommsen in edd, τ. δοιδῶν vel δέθλων· Schnitzer progr Ellwangen 1867, 26, τ. ὁ ναυτῶν· Bergk Jahrb class Phil 99, 1869, 184 (recep Bergk⁴, prob Herwerden studd 21), τόκος· ἀθρώμεν rursus Wisakemann progr gymm Marb 1876, 10, τόκος· ὀράτω Fennell, |τόκος· θνατῶν νῦν ψ. (v nott metr)

- 10 ὄπᾳ κῦμα κατακλύσσει βέον, 15
 ὄπᾳ τε κοινὸν λόγον
 φίλαν τείσομεν ἐς χάριν.
- ἐπ. α'
- νεμει γὰρ Ἄτρεκεια πόλιν
 13^b Λοκρῶν Ζεφυρίων,
 μέλει τέ σφι Καλλιόπα
 16 καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύ-
 κνεια μάχα καὶ ὑπέρβιον 20
 Ἑρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι κικῶν
 ἴλα φερέτω χάριν
 Ἀγησίδαμος, ὤς
 Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
- 20 θάξαις δέ κε φῦντ' ἀρετᾶ ποτὶ
 πελώριον ὀρμάσαι κλέος ἀνήρ θεοῦ σὺν παλάμα. 25
 στρ. β'
- ἀπονον δ' ἔλαβον χάσμα παῦροί τινες,
 ἔργων πρὸ πάντων βίῳ φάος.

Ed Boehmer, τ. ὀμαρτέων Christ. Quibus perlectis redibis opinor ad trad lect, sive trochæis non minus eleganter quam iambis primum versus membrum excipi concesseris sive diiambis semel ditrochaicum (—:—) respondere iusseris 9—12 τ. ὀνάτωρ νῦν, ψ. ἔλ. δταν κ. κατακλύσσει ῥ. δταν τε Hartung ὄπα (et ὄπα τε) libri vulgo, ὄπα Hermann, ὄπᾳ ubique ap P scr Bergk κατακλύσει vett, corr Mosch? post χάριν interrogationis signum posuit Philippus Melanthon; recte ὄπᾳ exponit ὄπωκ gl A (Ahrens dial dor 371) 13 ἀτρέκεια πόλιν vulgo (BCD, ἀτρέκεια A', πόλιν A'), ἡ τραχέα πόλις (scil τὴν χάριν ἀπονέμει) A' et v l schol 17^a, unde et -ἀχ- A' et πόλις A'E (quod ita recep Mommsen, ut πόλις = πόλις esset); tertia lectio eaque non minus corrupta, quae in aliquot libris (LNPQC^m) comparuit, ἀτρέκειαν πόλις, ex antiqua paraphr male intellecta videtur fluxisse (v scholl 17^a); ἀτρέχεια Jo Gottl Schneider ap Boeckh exp11 199 (Ahrens d dor 83), ἀτράχεια? Bergk 13^b ἐπιζεφ. AB c aliquot dett, cf O XI 15 14 μέλλει BCL σφι A (c schol A) 15 κυκνεία vett, κυκνεία Byz, Κύκνεια Hermann ap Heyn 1798 et opp I 252 16 ὀλυμπιάδι vik. DEN^aV, ὀλυμπία vik. BC, ὀλυμπιονικῶν A 17 ὄα (α) BDG soli, ὄα ACE c scholl 21^a 18 ἀγησίδαμος libri; prll II^a 19 ἀχιλεῖ CD all 20 θήξαις meliores, θήξαις vulgo; θάγω fuisse docuit Ahrens d d 140. 182. 343 nullo oboediente; νεοθάγι σιδ(ά)ρω Sapph 119, 8 (A P) δέ κε BD, δέ και (correctionibus omissis) rell vett φῦντ' BD, φῦντ' A, φῶντ' CE c interpoll, φῶντ' (cl Hesych φῶντα· λάμποντα)? Bergk; de sententia cf O IX 100 ss ποτέ A 21 ὀρμάσαι A c dett, ὤρμασε Tricl (B^m), ὤρμησε P παλάμας Ambr soli. Immerito locum vexaverunt Kayser lectt P 27, Rauchenstein Einleitg Pind Siegesl 44, neque est quod cum Hartungo θήξαι et ὀρμάσαι scribas παλάμας Ambr, sing num tueri videntur scholl (BC) 22 παῦροι τινές B c Ambr, τινές παῦροι rell vett 23 ex schol Ambr (ἀπάντων τῶν ἐτῶν τοῦ βίου φάος) v l

- . ἀγῶνα δ' ἑξαιρετον ἀεΐσαι θέμιτες ὤρσαν Διός, δν ἀρ-
 χαιψ κάματι πάρ Πέλοπος 30
- 25 † βωμῶ ἑξάριθμον ἐκτίσκατο,
 ἐπεὶ Ποσειδάνιον
 πέφνε Κτέατον ἀμύμονα, 30
- άντ. β'
 πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαυ λάτριον
 ἀέκονθ' ἐκῶν μισθόν ὑπέρβιον 35
- 80 πράσσοιτο, λόχμαϊσι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ
 κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὀδῶ,
 ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον 40
 ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν
 μυχοῖς ἤμενον Ἄλιδος

fuisse ἑτεῶν προπάντων collegit Bergk, ἑτεῶν προπ. Mommsen³ βίτου
C; cf *O VII 5* 24 θέμιτες *A* κάματι *A' A' Doi* all 25 βωμῶν *AE'*
 (iunctim cum βωμῶν *A'*), βωμῶν *CNO* et *E'* c plerisque dett (velut *PQV*
 et Thom), βωμῶ(ῶ) *BDG*; ἑξάριθμον (ἑξάρ.) libri omnes; ἐκτίσκατο, om
 Ἡρακλέης, *A* solus, ἐκτίσκαθ' Ἡρακλέης *CacO*, ἐκτίσκαθ' ἦρ. *CpeN*, Ἡρακλέης
 ἐκτίσκατο Vatt, βίη Ἡρακλέος ἐκτίσκατο interpolll βωμῶ (-δν) ἑξάρ. in
 suspicionem vocavit Boeckh, cum adderet 'quid P scripserit, nemo in-
 veniet: unum hoc scio βίη Ἡρ. esse interpolantis grammatici' n cr 410
 (cf kl Schr V 316); at ἑξάριθμον cll sex certaminum generibus, quibus
 primas coronas partas esse P ipse auctor esset 64 ss, tutatus est Kayser
 (cetera minus recte administrans <ἔθηχ'> ἑξάρ. Ἡρακλέης) lectt P 28;
 secuti sunt Bergk, qui 1843 <πατήρ> ἑξάρ. ἐκτ. (propter mediam verbi
 formam in deo quam in heroe aptiorem), Rauchenstein, qui <τὰ πρώθ'>
 ἑξάρ. ἐκτ. comm Pindd II 34, rariorem formam ἐκτίσκατο a veteribus cri-
 ticcis non profectam esse recte contendens (idem ib I 30 bene disseruit
 de subiecto in extremam sententiarum partem delato), denique Hermann,
 qui cum v 25 ad Moschopulos (353, 6. 351, 21 Ab) refugisset, v 24 pro
 ἑξαιρετον invenit ἑξήριτον, quippe cuius interpretamentum esset ἑξάριθμον
 25, cll νήριτον νηριτόμουθος all opp VIII 119 (sb ἀριθμός vocalismo non-
 ionico certe descendere oportebat ἑξ-ἀριτος); Hermanni auctoritas multis
 fraudi fuit: Ἀλκμήνας γενεᾶ ἐκτ. Herm Ad Koch Phil VI 735, π. Πέλ. <στα-
 θμῶν> Ἡρακλέης ἐκτίσκατο Bergk², denique <ιχῦς> Ἡρακλέος ἐκτ. Har-
 tung; alios rursus id effugit, quod recte Hermann perspexerat, βωμῶν
 (-μῶ, -μῶν) ex interpretamento vocis κάματι in contextum inlapsum esse
 (τὸ μνήμα τοῦ Πέλοπος τὸ αὐτὸ τῷ βωμῶ schol *AB*), velut βωμῶν ἑξάρ.
 ἐκτ. defendebat Mommsen suppl 146 (de molosso baccheis respondente
 frustra coll spondeis vn 48. 90, *O I 80*. II 99), postremo βωμῶν ἱάριθμον
 ἐκτ. scr Bergk³⁻⁴. In veram viam a Kaysero munitam regressus <πῶν>
 ἑξάρ.? Christ, quod de sex unius viri laboribus, velut Herculis, quam de
 sex certaminis generibus equidem intellegere mallet: <τελέων> ἑξάρ.
 conicio cll πυγμάς τέλος 67, ἐφ' ἐκάτῳ ἔργματι κέτο τέλος I I 27
 26 ποσειδάνιον *AC*, ποσειδάνιον *DE*, ποσειδάνιον *B* 28 ὡστ' *A*
 αὐγέα *E'* c aliquot dett 29 ἀέκων θ' *CacOas* 30 λόγμ. *D*, λόχμαϊς
Bac δοκεύσαις *AB'*, -cas rell κάκείνους libri, καί κείνους Boeckh
 32 αὐτοῦ Thom 33 ἄμενον *B* (quamquam vix legi potest ᾀ-) c inter-

ἐπ. β'

Μολίονες ὑπερφίαλοι.

- 34^b καὶ μὴν Ξεναπάτας
 35 Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
 οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυ-
 κτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ 46
 πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
 Ἴζοισαν ἔαν πόλιν.
 νεῖκος δὲ κρεσσόνων
 40 ἀποθέσθ' ἄπορον.
 καὶ κείνος ἀβουλία ἕστατος
 ἀλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν. 50
 στρ. γ'
- ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσρα ἔλσαις ὄλον τε στρατόν
 λάαν τε πάσαν Διὸς ἄλκιμος
 45 υἱὸς σταθμάτο Ζάθεον ἄλκος πατρὶ μεγίστω· περὶ δὲ πά-
 σαις Ἄλτιν μὲν δγ' ἐν καθαροῦ 55
 διέκρινε, τὸ δὲ κύκλω πέδον
 ἔθηκε δόρπου λύειν,
 τιμάσαις πόρον Ἄλφροῦ
 ἀντ. γ'
- μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον

poll, ἀμμενον ed Rom, ἤμενον libri vulgo o scholl vett, ut loxhάντες, quod est in enarratione Thomana, nullius sit pretii; ἤμενοι? Heyne, ἀμ-
 μένων Hermann opp I 255, ἡμένω Thiersch; Heynianum ἤμενοι recepe-
 runt Boeckh², Bergk^{1,2}, Schneidewin, Mommsen¹, postremo Kayseri (lect
 P 29) propter verbi tempus, Hartungi propter constantem mythographo-
 rum dissensum dubitationibus commoti ad trad lect redierunt Mommsen²,
 Bergk²; quamquam Bergk⁴ in notis rursus 'emendationem commendari
 v 30' arbitrabatur. Sed cognosce quæso ex Apollod II 139—140 W ægro-
 tantem Herculem cum Molionidis indutias fecisse, illos autem de herois
 morbo certiores factos exercitum imprudentem oppressisse: tum de vera le-
 ctione non iam dubitabis; ceterum notatu dignum neque Ἄλειος δι-
 γασμαρι ap Pind neque Ἥλειος ap Homerum 84 μολίωνες A Ξεναπ.
 Ambrr 85 sac. ἐπ. Vatt ὄπιθεν ACDE, ὄπιθεν B; cf P I 92 86 εἶδε
 ABCDE, ἴδε N c interpoll πολύκτητον Boehmer (v nott metr et prll
 II⁴²) 41 κἀκείνος libri, corr Boeckh ἀβουλίας vett, corr Byz 42 ἀντι-
 δάσας vett, ἀντήσας interpoll, ἀντάσαις Boeckh 48 ἄρ'] ἀν A ἔλσαις B
 solus, ἐάσας A, ἔσας C all, ἔσας rell τε om CNO all 44 λαίαν vett,
 λαίαν interpoll, λάαν? Ahrens d d 142; prll II⁵² 45 πάσαις A¹B²D,
 -ac rell ἄλιαν C^{mb} (e schol), quæ est corruptela perantiqua ab Aristar-
 cheis expulsa recte, ἄλιαν vett, καὶ δὴ καὶ Πινδάρω ποιήσαντι ἐς ἀνδρα
 δλυμπιονίκην ἄσια Ἄλις ἐπωνόμασται τὸ χωρίον Paus V 10, 1; cf ad O III 17
 46 τὸ δ' ἐν CO 46—47 δάπεδον θήκε vett (etiam in lemm scholl), corr
 Byz 48 τιμάσαις ABC²D, -ac rell 49 ἀθανάτων CNO soli

- 50 Κρόνου προσεφθέξατο· πρόσθε γάρ 60
 νύνημος, ἄς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλῶ νιφάδι. ταύ-
 τα δ' ἐν πρωτογόνῃ τελετῇ
 παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδόν 65
 ὁ τ' ἐξελέγχων μόνος
 ἀλάθειαν ἐτήτυμον
- ἔπ. γ'
- 55 Χρόνος. τὸ δὲ σαφανὲς ἰών
 55b πόρρω κατέφρασεν,
 ὀπῶ τᾶν πολέμοιο δόσιν
 ἀκρόθινα διελὼν ἔθουε καὶ 70
 πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα
 ἔστασεν ἑορτᾶν σὺν Ὀλυμπιάδι πρῶτα
 νικαφορίασί τε.
- 60 τίς δὴ ποταίνιον
 ἔλαχε στέφανον
 χεῖρεσσι ποσὶν τε καὶ ἄρματι,
 ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὐχος, ἔργῳ καθελών; 75
 στρ. δ'
 στάδιον μὲν ἀρίστευεν, εὐθὺν τόνον
- 65 ποσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
 Οἰωνός· ἴκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλᾳ
 κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν· 80

51 νύνημος *CD*, νύνημον *ABENV* Thom, νύνημος Mosch ἢc Mosch τελευτῇ *A¹C* all 58—55 in cod Flor (Io Damasc) miserum in modum corrupti leguntur (ap Meinekium Stob III p 242), ultro corrupti Hartung ὁ δ' ἐξελ. . . χρόνος τότε . . . κατέφρασεν, quod faciendum esse non solum Leop Schmidtio (Pind Leb 109 ss), sed etiam (excepto ὁ δ' ἐξ.) Bergkio²⁴ persuasit τὸ δ' ἐς ἀφανὲς *CDE*γ (v l schol) πρόσσω vett (Io Dam), corr Byz 56 ὅπα *DG*, ὅπα *A* (gl ὅπου), ὅπα(α) rell, ὀπῶ Bergk 57 ἀκρόθινα *D*, ἀκροθίνα *E*, cf nott metr et O Π 4. 58 ἐν ὄλ. interpoll πρῶτος (-ος minus certum) *B*, πρῶτα *D* all, πρῶτα *AC* 58—59 post ἑορτᾶν, non post τε plene dist Boehmer 60—61 de Byzantinorum et Bergkii coniecturis v nott metr ἔλαβε *B¹* e pauc dett 62 ἄρμασιν *B* e interpoll 63 ἐνδοξα *A¹* (ἀντὶ τοῦ ἐνδοξον νομίσας et δόξαν θέμενος scholl *A*), ἐν δόξᾳ *B*, unde intellegas qui factum sit, ut dett aliquot (et *D²*) ἐν δόξαν scriberent, quod recepit Bergk²⁴; idem² ante εὐχος distinxit, in ed⁴ καὶ ἐλῶν proposuit 64 στάδιον et εὐθῦτονον libri et scholl vett (εὐθῦτονον *N*); εὐθῦδρομον Er Schmid, σταδίου . . . εὐθὺν πόνον Hermann ap Heyn 1817, σταδίου . . . εὐθὺν τόνον Thiersch, στάδιον . . . εὐθὺν τόνον Bergk 65 ποσὶ *CD*, quod praepertavit Hermann ap Heyn 66 ἴκε(ν) vett, ἴκεν interpoll μηδέαθεν *A*, μαδ. aliquot dett τεγέαν *N^{ac}O* (= *N X* 47 *BD*), τεγέαν *BDEC^{mis}*, τεγέαν *A*

Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμαῖς τέλος,
 Τίρυνθα ναίων πόλιν·
 ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

ἀντ. δ'

70 ἀπὸ Μαντινέας Ἰάμος ὤλιροθίου·

ἄκοντι Φράκτωρ ἔλασε σκοπὸν· 85

μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἀπάν-
 των, καὶ συμμαχία θόρυβον

παραίθυξε μέγαν· ἐν δ' ἔσπερον 90

ἔφλεξεν εὐώπιδος

75 κελάνας ἐρατὸν φάος.

ἐπ. δ'

αἰδέτο δὲ πᾶν τέμενος

76^b τερπναῖσι θαλίασι

τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἐπόμενοι

καὶ νῦν ἐπωνυμίαν χάριν 95

νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα βροντᾶν

67 δὲ φέρε Vatt, δὲ τέλος | π. φέρε Τίρ. κτλ interpol, ἀπο ante πυγμαῖς inser B 69 ἀνίπποισι καὶ A (δὲ A¹) 70 κάμ' ἄλιροθίου vulgo (-θίου.c A, -θίουc A¹, add c opinor ex scholl scilicet ut esset ἄλιρρόθιος), cῶμ' ἄλιρρ. (per errorē a : ω, an ex schol 1*? cf τὸ cῶμα gl P) N, κάμα δ' ἄλιροθίου EF soli, cήμος (cάμος) ἠεῖδετο interpol; de compendio syll -oc male intellecto cf ad v 87, XII 2. Vulgatam lectionem metro contrariam tuebatur Didymus (Mommson schol Germ 55, suppl 149) interpretatione absurda, repudiata quod mirere altera lectione, quam docte defendit Aristodemus cάμος ὁ ἄλιροθίου, quae exprimi videtur paraphr Ambr quamvis corrupto: ἀπὸ Μαντινέας <Cήμος ὁ> τοῦ ἄλιροθίου (ἀπὸ τ. ἄλ. μαντ. cod, transp et suppl Boeckh) ἐν ἄρματι πρῶτος ἐνίκα; tertiam fuisse lectionem Cήρος parum credibile (Cήμος Hes fr 106 Rz conī Boeckh n or 413). Suo igitur iure cάμος ὤλιροθίου reposuit Boeckh; om articulo metroque violato (—|—|—) ἄλιροθ-ου Boehmer; de artic cf τὸν Αἰνησιδάμου O II 46 71 ἄκοντι δὲ veti, asyndeton tuetur schol A (εἶτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς post paraphr versus anteced), om δὲ Mosch, post φράκτωρ inveniit δ' Tricl (Christ) 72 (δὲ) νικεὺς A (c lemm et schol) solus (felicioiter coniecerat Aug Meineke Zeitschr Alterthumsw 1845, 1066), δ' ἐνικεὺς vulgo κυκλώσαις AB, -ac rell ἀπαντας interpol (οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὴν σύνταξιν ὁρθῶς Tricl 362, 10 Ab) συμμαχία A c scholl recce 73 παρέθηξε A (B ut vid, nam charta perforata) c aliquot dett ἀν δ' Hartung ad schol ἀνέλαμψε provocans; at ἐν τούτοις δὲ ... ἐφλεξεν ἦτοι ἀνέλαμψε (ἔσπερον, ἐπιρρηματικῶς) Moschop 76 δὲ om E πᾶν libri δεῖδε δὲ τὸ π. Grashoff Zeitschr Alterthumsw 1884, 248 θαλίασι C 78 ἐσπόμ. B c aliquot dett et Mosch καὶ νῦν libri, καὶ νῦν Hermann ap Heyn, καὶ νῦν Bergk; prll II⁶⁹ ἐπωνυμίαις Hartung, εὐωνυμίαν ('boni ominis causa.') Bergk^{2,4}

- 80 καὶ πυρπάλαμον βέλος
 ὄρικτύπου Διός,
 ἐν ἄπαντι κράτει
 αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα·
 κλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων, 100
 στρ. ε΄
- 85 τὰ παρ' εὐκλείη Δίρκῃ χρόνῳ μὲν φάνεν·
 ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρί
 ποθεινὸς ἴκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἦδη, μάλα δέ οἱ
 θερμαίνει φιλότατι νόον· 105
 ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχῶν ποιμένα
 ἐπακτὸν ἀλλότριον
- 90 θνάσκοντι στυγερώτατος·
 ἀντ. ε΄
 καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδὰς ἄτερ,
 Ἄγησίδαμ', εἰς Ἄϊδα σταθμόν 110
 ἀνήρ ἴκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχὺ τι τερ-
 πνόν. τιν δ' ἀδυεπῆς τε λύρα
 γλυκὺς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν· 115
- 95 τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
 κόραι Πιερίδες Διός.
 ἐπ. ε΄
 ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος
 97^b σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος

80 πυρπάλαμον *C* 84 ἀντιάξει *CE* all 85 εὐκλείη *vett.*, εὐκλείη *Byz* φάνη *Dⁱⁱ*, φάναι *Eⁱ*, φάνα *GU* 86 ὥτε libri, ὡτε edunt c Boeckhio; prll Π⁸³ 87 νεότατι vulgo, νεότατος *NO* (νεότατ' *O*) *A²F²C³B³* (e scholl ut videtur; nam εἰς τὸ ἀνάπαλιν τῆς νεότητος paraphr Vat, εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς v. schol Vrat¹, εἰς τὸ ἐναντίον τῆς v. schol Ambr), flagitavit primus Hermann ap Heyn ('non metri causa, cuius vulgata descriptio [νεότατι | τὸ πάλιν] servari poterat', quod repetiit a 1817; at cf ὄξειλαν ἀντίστρ α') τοῦμπαλιν (δ' ἔμπ. *C*, τ' ἔμπ. *N*, ἔμπ. *C¹O*) *vett.*, em *Byz* δέ τοι vulgo, tustur *Ty* Mommsen, δέ τι *NO*, τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς paraphr, corr Boeckh 88 ὁ πλοῦτος ὁ *GN* all 89 ἄλλοτρ' supra lin scr *A*; καὶ ἀλλότριος schol 2 (om verbum *A*) 90 θνήσκ. *C*, θνασκ. rell 91 (καλὰ) μὲν *vett.*, om interpoll ῥέξαις *A* (ῥέξ. omnes codd O IX 94), ἔρξαις *B¹*, ἔρξαις *CD*, ἔρξαις *E* 92 ἀγησίδ. libri 93 πνεύσαις *B¹*, -ac rell τε om *GN* all (cf 88) 94 ἀναπάσσει *A¹* c melioribus (lectio cod *D* correctionibus obscurata), ἀναπλάσσει *A* c dett, ἀναπτάσσει *G²* et passim in scholl (vetustam lectionem fuisse putat Mommsen schol Germ 56 n); ἀναθύσσει (cill gl Hesych θύσσειται· τινάσσειται et θυσσομένη· σεῖόμεναι) aliquando coni Bergk, ἀμ' ὅπασσει quantocius scribi iubet Maur Schmidt p CXV 97 ἐγὼ τε *CNO* soli

- Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
 εὐάνορα πόλιν καταβρέχων·
 παῖδ' ἐρατὸν <δ'> Ἀρχεστράτου 120
 100 αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾶ
 βωμόν παρ' Ὀλύμπιον
 κεῖνον κατὰ χρόνον
 ιδέα τε καλόν
 ῥρα τε κεκραμένον, ἃ ποτε
 105 ἀναΐδεια Γανυμήδει πότμον ἀλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ. 125

98 ἀμφέπεσον libri; prll Π², ἀμφίεπον? Bergk, ἀμφίεπω Herwerden Mnemos 26, 1897, 41; at verbum Pind usitatissimum semper ap eum ἀμφίεπω sonat 98 (ἐρατὸν) δ' inser Mosch, quod Hermanno duce recipere solent editores contradicente Ed Hiller Jahrbh class Philol 1888, 455, qui quod Aeschilo conceditur (velut σθένουσα λαμπὰς δ' Ag 296, ἱερῶν πατρῶων <δ'> sept 1010 [994]), id Pindaro denegandum censet. Mihi vero et asyndeton et metrica illa licentia (de qua prll Π²) in his ipsis verbis παῖδ' ἐρατὸν admissa, ut dicam quod sentio, scurrile aut obscaenum nescio quid habere videretur 100 αἰνήσας Δ, αἰνέσας E χερὸς vett, corr Mosch 104 κεκραμμ. D ἀποτ' vett, ἀτ' interpoll, corr Boeckh 105 γανυμ. Δ solus e vett, γανυμ. cett; tam θάνατον libri (sed πότμον Bekkerō teste unus e Thomm, 3), πότμον Er Schmidio praesente Hermann ap Heyn et Boeckh n cr 409 (quod recepit Bergk), versibus aliter discriptis (retento ἄρμασιν v 62) ἃ τε (quod exhibent interpoll) Γανυμήδει ἀναΐδητον | πότμον ἄλ. Hermann opp VIII 117; μόρον Ty Mommsen; cf δεικέα πότμον, ἀναΐδεια κυδοιμόν Homeri, μέγαν εὐφρονα πότμον ἀνακτα Pindari. De mensura πότμος non est quod monesam praesertim hoc in carmine.

ΑΓΗΣΙΑΔΑΜΩΙ ΛΟΚΡΩΙ ΕΠΙΖΕΦΤΡΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗΙ

Strophae

—υ— —υυ— υυ—
 —υ— —υυ— υυ—
 —υ— —υυ—
 —υ—υ —υ— —υυ— υυ—
 5 —υ— —υ—
 —υ— —υ—υ —υυ— υυυ

Epodus

—υυ— υυ— —υ—
 —υυ— υυ—
 υυ— —υυ— υυ—
 —υ— —υ—υ —υ—
 5 —υ— —υ—υ —υ—
 —υ— —υ—
 —υυ— υυ— —υ— —υυ— υυ— —υ—
 —υ—υ —υ— —υ—υ

στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων δε πλείστα
 χρήσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων,
 ὀμβρίων παίδων νεφέλας.

Str v 4 fuerunt qui omisso ὕμνοι scriberent μέγαρα, quod per metrum quidem facere licet vv 4 et 5 in unum coniunctis, de arsiūm brevitate cll eis quae ad 17 observavimus; cf tamen n cr ad 10.

Ep 7^{ab} (7+8 Boe) coniunxi; membrum hypercatalectum versu paenultimo admittere si malueris, vide ne temere obtrudas Pindaro quae sibi ipse concedere in epiniciis quidem noluerit cll nott metr O VIII.

1 πλείστα AD 2 post ὀμβρίων vulgo dist c scholl, post ὑδάτων de Wilamowitz ind Gotting 1889/90, 9

εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι
 5 ὑπέρων ἀρχὰ λόγων 5
 τέλλεται καὶ πιστὸν ὄρκιον μεγάλας ἀρεταῖς.

ἀντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
 οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἀμετέρα
 γλῶσσαι ποιμαίνειν ἐθέλει,
 10 ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεὶ πραπίδεσσιν ὁμοίως. 10
 ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
 παῖ, τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἔνεκεν

4 σὺν μόχθῳ (ἀνὴρ esse rarus v 10) Hermann opp II 110 πράσσοι libri vulgo, πράσων C, optatum testantur scholl (εὐτυχοῖη A, εὖ πράσσοι B, τῆς νίκης τύχοι omnes); πράσσει Heyne, πράσση Hartung, recer Bergk; opt paullo exquisitior videtur cll P VIII 14, I II 33. V 13—15; denique εἰ τις εὖ πράσσοι βροτῶν Bacchyl V 190 ἀρχὰ A c schol A, ἀρχαὶ rell vett, utrumque scholl B μελιγάρυες αἰοῖδ' Er Schmid, μελιγάρυον ἐς ὕμνον, ὑπέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται Hartung, μελιγάρυες ὕμνοι, ὄστ. ἀρχαὶ λ., τέλλεται αἰεί Wissemann progr gymn Marburg 1876, 9, μελιγάρυς | ὄστ. ἀρχὰ λ. Bornemann ap Bursian 42, 1885, 99, Wilamowitz l c (v nott metr) 6 post τέλλεται plene dist Wilamowitz: 'Et firma sunt promissa magnis virtutibus data'. Immo indigent magnæ virtutes fidi alicuius pignoris (N IX 16), ut fuisse a posteris credantur 7 ἀφθόνατος E¹ 8 οὗτος] τεθμός (= θησαυρός)? Bergk ἔγκειται vett, corr Byz e scholl A; οὗτος ἔγκειται Maur Schmidt CXXXI ἀμετέρα (ἡμ.) CpD V 9 πορκαίνειν Hecker Philol V 442 10 πραπίσιν C solus ὁμοίως: B¹C (lemma lineola miniata distinctum C), ὁμοίως ὦν CNO (i e Ambr classis altera), om rell (de tachygraphica vocis ὁμοίως nota v ad P V 118), testantur ὁμοίως grammatici vett in interpretatione dissentientes (ὡσπερ καὶ σὺ νενίκηκας¹, καὶ ἡμεῖς² [A]), ἴσως καὶ τῷ αὐτῷ (Hartung, αὐτῷ τῷ codd) τρόπῳ rectissime e suo addens διαπαντός paraphr; (ἀνθεὶ) ἔσαι (πραπίδεσσιν) Mosch, quod recepit hiatu quidem remoto πραπίδεσσιν ἔσαι scribens Bergk¹; ἀνθῆσεν ὁμοίως pr. Hartung, ἀνθεὶ πραπ. ὁμοίως Leutsch Göttel Anz 1861 p 1549 (ex scholl uterque, libr Ambr CNO lectione nondum cognita), ἐκ θεοῦ δ' αἰ σοφός λάμπει πραπ. ὁμοίως (Pindarum [ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ] interimens ut ne quid Moschopulei ingenii periret) Heimsoeth Indir Überl Aesch 130, similiter ἐκ θεοῦ δ' αἰ σοφαῖς ἀνθεὶ τίς ὁμοίως πραπίδεσσιν; Bergk², nec melius δ' ὁμοίως σοφ. ἀνθ. τίς αἰ Bergk⁴, denique πραπίδεσσιν. ὁμοίως ὦν | ἴσθι Ty Mommsen. 'Propter deum, inquit P, poetæ ut mortales homines ingeniosis vigent præcordiis', cum gravitate addens — ὁμοίως, seu vulgare quid carmine celebrandum nobis proposuerimus sive 'quam lingua nostra fovere havet Olympicae victoriae laudem ingentem'; ὁ δὲ καιρός ὁμοίως παντός ἔχει κορυφάν· ἐκ θεῶν γὰρ μαχανὰν δάσαι βροταῖς ἀρεταῖς· νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γέ μὴν τέλος· en cur diapanτός addat paraphr! cf quæ de ὁμοίως et deus adnotavimus prll II² 11 οἴσθα νῦν, Ἀρχ. παῖ· τεᾶς δ'? Bergk mirum in modum languere dicens ἴσθι νῦν. At novo quasi exordio facto dulcem illum quem significavit v 4 hymnum tandem incipiens 'nunc quidem' inquit poeta 'scito additurum me esse coronæ tuæ dulce sonans ornamentum Locros canentem'; cf N V 48

ἐπ.

κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσεῖα εἰλαῖα
ἀδυμελῆ κελαδήσω,

15 Ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.

15

ἔνθα συγκωμάξαι· ἐγγυάομαι
ὑμῖν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν
μηδ' ἀπείρατον καλῶν
ἀκρόκοφόν τε καὶ αἰχματὰν ἀφίξε-

σθαι. τὸ γὰρ ἐμφυῆς οὗτ' αἴθων ἀλώπηξ

καὶ οὗτ' εἰσβρομαι λέοντες διαλλάξαντο ἄσος

... et sicem tere
a maiore I I ep 4). Sed 'ad coronam' recte iam interpr Phil Melanthon;
nam ad κόσμον εἰλαῖα addit postea κόσμον αὐδάετα λόγων 15 τῶν
ἐπιζεφυρίων libri, τῶν Ζεφυρίων A' (cf O X 13), τὴν ἐπιζεφυρίων γενεὰν
paraphr A; τῶν ἐπὶ Ζεφυρίῳ? Maur Schmidt Ol Siegesges 67 (sed cf πᾶρ
Ζεφυρίου κολώναν fr 200), τῶν Ζεφυρίων ser Ed Boehmer etiam τῶν
delendum esse suspicans, quo una cum praepositione illa deleto versum
quoque rotundiores reddes 16 συγκωμάξαι· Fennell ἐγγυάομαι Her-
werden studd 22, ἐθέλω O VII 20, ἐπέω VIII 57 alia intacta relinquens
17 μὴ μιν libri, pronomen ignorant scholl vett et paraphr, tuetur de Wil-
lamowitz l c 9 not; μὴ τιν' Thiersch, μὴ μὲν Hartung, ὑμῖν e paraphr ('si
coniectura opus foret') Jongh quod recepi cum Bergkio; vitii causa per-
spicua φυγόξενον Ambrt (recep Ty Mommsen), φυγόξενον Vatt; cf str
v 6, epod 4. 8 19 δὲ E c paraphr A (ἀλλὰ paraphr D), τε libri vulgo,
quod ut longe elegantius reduxi cum Mommseno, sed cave τε καὶ iungas
cum eodem Mommseno supplem 154; nam asyndeton non ferendum; cf
ποσὶν τε, καὶ ἄρματι O X 62, Πέλλανά τε, καὶ Σεκυῶν O XIII 109, ≡ 29.
Ceterum ut non tamere a poeta Locrenses ξενηλασίας crimine absolvi, ita
gentis illius τῶν ἐν Δωριεῶσι νομιζομένων καλῶν (cf etiam Pind P V 116,
N VII 59) studio addi consulto laudem copias patet 19 αἰχματὰν B
c Ambrt, -μητάν D c dett, -ματήν E 20 εὐφυῆς A 21 οὐδ' A so-
lus, recep Ty Mommsen διαλλάξαντο libri (ἀν μινιο suprascr C), δι-
αλλάξαιτ' ἂν Hartung, διαλλάξαντο Lehrs Rhein Mus 30 (1876) 98; de
aor gnom v N III 41—42. 81, P II 50. Sed fatendum est ἦθος non di-
gammari apud Pindarum, ac ne apud epicos quidem poetas, nisi in for-
mulis quibusdam stabula vel sedes significantibus, ut κατὰ ἦθος; apud
Hesiodum opp 167. 222. 525

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩΙ

ΔΟΔΙΧΟΔΡΟΜΩΙ

Strophae

— υ — — — υ υ — — υ υ υ
 — υ — — — υ υ — — υ υ — — — υ υ —
 — υ — — — υ — — — υ —
 — υ — — — υ — — — υ υ υ υ
 5 — υ — — — υ υ — — υ υ — —
 — υ — υ — υ — — — υ υ — — — υ — — — υ υ υ

Epodus

— υ υ — — υ υ — — — υ — υ
 — υ υ — — υ υ — — — υ — υ υ — υ υ
 — υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ — — —
 — υ υ — — υ υ — — — υ — — — — υ — — —
 5 — υ — υ — υ υ — — — υ υ — —
 — υ — — — υ — — — — υ υ — —
 — υ — — — υ υ — — — — υ υ — — — — υ — — —

στρ.

Λίτσομαι, παῖ Ζηνός Ἐλευθερίου,
 ἡμέραν εὐρυθενέ' ἀμφιπόλει, εὐπειρα Τύχα.

Versuum descriptio in strophis est Boeckhiana. Ep vv 3 et 4 ita diremi, ut ei (16) ad priorem versum traherem cll ἐπέϊ Ο VI 47, Ν X 51. 57, Bacch XVII 93. 121, δτι Ρ II 31, X 69, Ν V 3. 46, prll II⁶⁸, Boeckh expll 158; nisi forte praestat v 4 claudere ἀμῆρ-σε πάτρας cl I I ep 1. De ψε in aliquot libris carmini praefixo recte indicavit Ty Mommsen.

1 παῖ om *NacOac* (per haplogr) 2 ἡμέραν (ἡμέρ' V) εὐρυθενέ' ἀμφιπόλει AV soli e veti (c schol inscr A, vulg 1 § 1^b. 2^b; de B^o v infra), quod unice verum esse Hermann perspexit ap Heyn 1798, ἡμέρα εὐρυθενέ' ἀμφι πόλει B^oE, ἡμέρα εὐρυθενέος ἀμφι π. C, ἡμέρας εὐρυθενέος ἀμφι π. Da (c paraphr), ἡμέραν (= A), tum suo Marte ut videtur corr πόλιν B; ἡμέρα εὐρυθενέ(ι) videtur suppluisse Moschopolus (378, 15 Ab); εὐρυθενέε? Bergk τύχα A solus

- τὴν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
 νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι 5
 5 κάτοραὶ βουλαφόροι. | αἶ γε μὲν ἀνδρῶν
 πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμῶνια τάμνοι-
 και κυλίνδοντ' ἐλπίδες.
 ἀντ.
 κύμβολον δ' οὐ πῶ τις ἐπιχθονίων 10
 πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἔσσομένας εὖρεν θεόθεν·
 τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
 10 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνῶμαν ἔπεσεν,
 ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς 15
 ἀντικύρσαντες Ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
 κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.
 ἐπ.
 υἱὲ Φιλάνορος, ἦτοι καὶ τεά κεν
 ἐνδομάχας δτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἐστία 20
 15 ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν, εἰ
 μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας ε' ἄμερσε πάτρας.
 νῦν δ' Ὀλυμπία στεφανωσάμενος 25
 καὶ δις ἐκ Πυθῶνος Ἴσθμοὶ τ', Ἐργότελες,
 θερμὰ Νυμφῶν λουτρὰ βαστάζεις ὀμι-
 λέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

4 τε] δὲ gramm Harl § 21 [Triclinianus? Studemund ind. Vrat 1887/88, 8], placuit Bergkio 5 βολαφ. C^{ae}D^{ae} 6 ται δ' Er Schmid, recepit Heyne, trad lect reduxit Hermann ψεύδη libri c scholl (defendant Mommsen suppl 157, Jongh 325), ψεύδη Morel 1558 τέμνοικαι B (c schol B), idem liber τάμνειν O XIII 57 9 φραδαί A solus, φράδαι vulgo, correxerat Boeckh 10 ἀνθρώποις A solus παρὰ] περι C solito errore ἔπε(σ)εν libri 11 ἀνιαραῖς DV 12 ἐσλ. CDNO; prll II¹⁷ ἐν] ἐκ Bosaler de praep ap P usu 14; at cf de genetivo τίς οὖν ἀξίαν γε σοῦ πεφηνότος μεταβάλοιτ' ἂν ὡδε σιγὰν λόγων (ubi ἀντι λόγων schol) Soph El 1262; adde quod aegre desiderabitur praep ἐν cll ἐν μίᾳ μόρᾳ χρόνου O VII extr, ἐν ὀλίγῳ P VIII 92 παῖδ' ἀμειψαν A, ποτάμειψαν B², προσάμ. pauci dett 13 ἦτοι ABC, ἦτοι D, utrumque E; ad O II 3 14 ἐνδομάχαις E 15 κατεφυλλορόησεν libri, ex -εν A; cf Phil 54, 1896, 277), -εν Hermann epit doctr metr § 599, quod recepit Bergk; de metro cf P III ep 8 16 κνωστίας pars Ambrr; cf Meisterhans² 75, Ziebarth Ath Mitt 22, 1897, 221 c' ἄμερσε A solus, ἀμερσε N, ἀμερσε vulgo; c' e schol Jacobs animadvertens in Eur tragg 8, post cognitias Ambrosiani cod lectio- nes receperunt omnes edd 17 ἐν ὀλ. A solus 18 δι' ἐκ A solus, recepit Ty Mommsen¹ 19 θερμὰ et θερμὰ, tam λουτρῶν A solus De ὀμιλέων tribus syllabis legendo Boeckh n cr 416

**ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ
ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩΙ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ**

Strophae

ω — ω — ω — ω
 $\frac{71}{\omega}$ — ω — — ω — ω — ω — ω
 ω — ω — ω — — ω — ω
 — ω — $\frac{781}{\omega}$ — ω — ω — ω
 5 ω — ω — — ω — ω — ω — ω
 $\frac{88}{\omega}$ — ω — — ω — ω — — ω — — ω — ω — ω — ω — ω — ω
 $\frac{90}{\omega}$ — ω — — ω — — ω — ω — — ω — ω — — ω — — ω — ω — ω — ω

Epodi

— — ω — ω — — ω — — ω — ω — — ω — — ω — ω
 — ω — $\frac{718}{\omega}$ — — ω — — ω — ω — ω
 — ω — $\frac{719}{\omega}$ — — ω — — ω — — ω — ω
 118 ω — ω — — ω — — ω — ω — — ω — — ω — ω
 5 ω — — — ω — — — ω — — — ω — — — ω — ω
 ω — — — ω — — — ω — ω — ω — ω
 — ω — $\frac{722}{\omega}$ — — ω — —
 — ω — — $\frac{88}{\omega}$ — ω — — ω

στρ. α'

Τρικολυμπιονίκαν
ἐπαινέων οἶκον ἡμερον ἄστοις,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνῶσομαι

Str v 7 post quinti membri syllabam ancipitem dividunt cum Boeckhio; de Byzantinorum partitione Hermann (1847, opp VIII 122) probata Ty Mommsen suppl 160. Ep vv 5 et 6 separavit Boeckh², coniungebant rursus (ω — | ω —) non sine vi Hermann opp VIII 124 et Ty Mommsen. 7 et 8 divisit Hermann opp VIII 126 (prob Bergk in adn); cf nott metr O III.

8 Esiv. vett vulgo τε Ambrt (CNO)

- τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἴσθμίου
 5 πρόθυρον Ποτειδάνος, ἀγλαόκουρον· 5
 6 ἐν τῇ γὰρ Εὐνομία ναίει κασί-
 γνηταί τε, βάθρον πολίων ἀσφαλές,
 Δίκα καὶ ὁμότροφος Εἰρήνα, ταμί' ἀνδράσι πλού- 10
 του, χρύσειαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·
 9 ἐθέλοντι δ' ἀλέξειν ἀντ. α'
 10 Ὑβριν, Κόρου ματέρα θρασύμυθον.
 ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
 εὐθεία γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. 15
 ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
 ὑμῖν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν
 νικαφόρον ἀγλαΐαν ὤπασαν
 15 ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθ- 20
 λοισ, πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

5 ποτειδάνος BC(N?)O, ποτιδ. DETUV, ποτειδ. Thom Tricl, πο-
 κειδῶνος Mosch; cf 40: ποτειδ'νος B (perforata charta), ποτειδάνος
 (certum) B¹ Tricl, ποτιδ. DETUV², ποκειδ. C¹, ποκειδῶνος NO Mosch;
 sequitur ut forma singularis Ποτειδάν utroque loco satis stabilita
 esse videatur (por- altero certe loco Vatt omnium, -ει- Ambrr c Vatt
 principe consensu). Atque ποτειδ. ut formam Corinthiis familiarem (Πο-
 τειδάφωνι Φάνακτι) Corinthiaco carmine recepit Boeckh (praesente Er
 Schmidio); ποτιδ. commendavit Ahrens dial dor (1843) 244, kl Schr (1866)
 I 398, quem secutus est Bergk, et traditur ποτιδ. in Ericharmo 6 ἐν
 τᾷδε γὰρ Vatt, ἐν τᾷδε δ' V¹ c Tricl κασίγνηταί τε BD (scholl rece; de
 vet paraphr v infra), κασίγνηταί τε rall vett (recep Bergk) ἀσφαλές N
 solus (lectione certa), ἀσφαλές vulgo (tuentur Kayser lect P 33, Ty Momm-
 sen); βάθρον] ἐφ' ὣν πάσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκεν paraphr, unde κασίγνη-
 ται eum legisse apparet; cf etiam Εὐνομίαν λιπαροθρόνου τ' ἀδελφεάς,
 Δίκαν καὶ στεφαναφόρον Εἰρήναν fr adesp 140 B⁴ 7 ὁμότροφος Ambrr
 (ἢ ἀδελφὴ αὐτῆς ὁμότροφος Εἰρήνη paraphr), reduxit Kayser 11, ὁμότρο-
 πος Vatt (C²N²), scholl rece ('concor ut concordiae effectrix' Hermann
 opp VIII 122, 'morbis par' Boeckh) εἰρήνα CO soli e vett (recep Bergk);
 prll Π²² ταμίαι libri, crasin admittebant ante Ahrensium (de cras et
 aph kl Schr I 71—73) aut ταμί(αι) aut cl A 272 ταμί' proponentem, τάμι(α)?
 de pace sola Ty Mommsen suppl 161, τάμι(αι) idem edidit (at ταμί(αι) O
 XIV 8 [9]) 9 ἀλέξεν libri vulgo, ἀλέξειν (C²) post Paul Stephanum
 recep Boeckh expll 212 10 ὕβριν, κόρου maluit Dissen (ad O II 32)
 ματέρα] θυγατέρα (c schol Germ) Hartung θρασύμυθον Ambrr (et H c
 Thom, recep Bergk), rec Bergk⁴, θρασύμυθον Vatt (θρασύβουλον D²), τὴν
 θρασίαν paraphr; θρασύμυθου? cl O II 95 Christ; opponitur δ' εὐθύγλωσ-
 σος τοῖς δολοῖς καὶ θρασυγλώσσοις, quorum ὕβριν κελαδεννά, necessario
 illam quidem μῶμον ἀνθρώπων et κόρον ἀνθρώπων quasi gignentem (en
 quantum distet haec genealogia a vulgari τίκεται τοι κόρος ὕβριν) quanto
 quis fortius arceat (P VIII 10), tanto eum tutius a poeta sincero laudari
 par est 14 ὑμμι(v) DE ὤπασεν C² 15 ὑπερελθούσιν Mosch ἀέθλοισι
 vulgo, ἀέθλοισι G²

- 17 Ὄραι πολυάνθεμοι ἀρ-
 χαῖα σοφίσμαθ'. ἄπαν δ' εὐρόντος ἔργον.
 ταὶ Διονύσου πόθεν ἐξέφανεν 25
 σὺν βοηλάτῃ χάριτες διθυράμβῃ;
 20 τίς γὰρ ἱππέοις ἐν ἔντεσσι μέτρα,
 ἥ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
 ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖς' ἀδύπνοος, 30
 ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
 23^b οὐλῆαισιν αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν. στρ. β'
- ὑπατ' εὐρὺ ἀνάσσω
 25 Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσι 35
 γένοιο χρόνον ἄπαντα, Ζεῦ πάτερ,
 καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων
 Ξενοφώντος εὐθυνη δαίμονος οὔρον·

17 σοφίσματα. ἄπαν (more antiquo) boni omnes (*Nac*), σοφίσματα. πᾶν *N^o PQ* (Christ) 18 kai Hartung διον. vett. Διων. edere solent c Mosch; de metro prll II⁴; sed fatendum est pap Bacchyl IX 98 in eadem versus sede praebere Διων[ύσου?]. De forma Διον. Pind I VII 5 et Prellwitz dial thess 31, Festschr Ludw Friedländer Lpz 1896, 388¹, Wilh Schulze qu erp 79, Gust Meyer² 381 ἐξέφαναν interpoll 19 βοηλάτῃ C; συμβολή(α)ι(α)ι (cl schol 1 τὸν Δ. προκλαβοῦσαι) Maur Schmidt CXLIII χαρ. διθ. vulgo edunt, Χαρ. διθ. (cl vase picto ap Welckerum ant Denkm III 128) Bergk; quo pacto dithyrambus dicatur boum vel bovis agitator, obscurum; βουφόνον (Διωνύσοιο) θεράποντα Sim fr 172 conferunt Boeckh expll 213 de victoris (apud Atticos credo cl Sim 145, 1) praemio cogitans et Wilamowitz Eur Her I¹ 64, cf etiam Reitzenstein Epigr u Skol 207; quid si ut vulgo cum laeto quodam ululatu tibiaramque cantibus (Stengel Kultusalit² 101), sic Corinthi antiquitus per tripodiam dithyrambosque victimam prosequerentur? Nam ταυροπάγος Διόνυσος fr Soph 607 N² 20 τίς δ' ἄρ' Hermann opp VIII 124 in altero interrogacionis membro de requirens; at cf O II 2, P VII 5 (c prll p 9), I V 39 ss ἱππέοις (ἱππίοις)? Mommsen, ἱππέοισιν Christ, quod probavit Bergk praeterea μέτρον coniciens; sed quoniam alia est ratio addendi armamentis equestribus modum, sive abstracte μέτρον intellegis (ἔπειτα δ' ἐν ἐκάστῃ v 47, ἐν δρόμῳ προκτιθεῖς Aesch choeph 797, vel βυθμόν ib 798) sive frena ipsa (ut φάτρον infra 68, φάρμακον 85), alia imponendi deorum templis aëtomata, perplacet variata verborum structura ἐντεσι vulgo, corr Mosch 21 cf not metr βασιλῆα libri (-ῆ N IV 27, VIII 26, I VI 33), -έα Hermann ap Heyn, -ῆ? Bergk; prll II⁴² 22 ἐπέθηκεν. ἐν δὲ V (non D) Thom, ἔθηκ' interpoll (Boeckh³), ἐπ' ἔθηκ'? Christ (cf ad 20) 24 post ὑπατ' dist Heyne εὐρυαν. (E) Bergk post ἀνάσσω dist Ὀλ. ἔπεσσι iungens, ceterum egregie μὴ νεμεχῆς ὡ Ζεῦ exponens vet paraphr 25 ἀφθόνατος c Calliervo (cf O XI 7) legebant ante Boeckhium ἐπέεσσιν Ambrr (CNO) 26 μένοιο B 28 εὐθυνη paraphr (Gott); prll II⁴⁶

- δέξαι τέ οἱ στεφάνων ἐγκαίμιον
 τεθμόν, τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας, 40
- 80 πενταθέλωι ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλη-
 cen τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.
 ἀντ. β'
- 82 δύο δ' αὐτὸν ἔρειψαν
 πλόκοι κελίνων ἐν Ἴσθμιάδεσσιν 45
 φανέντα· Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
- 86 πατρός δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφειοῦ
 ρεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,
 Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύ- 50
 λου θ' ἄλιω ἀμφ' ἐνί, μῆνός τέ οἱ
- 88 τωύτου κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρ-
 κῆς ἡμέρα θῆκε κάλλις' ἀμφὶ κόμαις, 55
 ἐπ. β'
- 40 Ἑλλώτια δ' ἐπτάκις· ἐν δ'
 ἀμφιάλοισι Πτοτειδᾶνος τεθμοῖσιν
 Πτωποδώρω σὺν πατρὶ μακρότεραι
 Τερψία θ' ἔψοντ' Ἐριτίμω τ' αἰοδαί· 60

89 δὲ οἱ Vatt (καὶ paraphr), τέ οἱ Ambrr, quod recep Bergk⁴ c Mommseno 80 πεντάθλωι interpoll c pauc dett οὐκ ἀντεβόληεν interpoll (v not metr), affertur sine negatione EM 112, 50 et Et Flor Miller p 86 81 πρότερος Ambrr 85 θεσσαλοῖο Vatt, θεσσαλοῖ' C^oNO^o, θεσσαλοῦ interpoll 87 (πυθοῖ) δ' Ambrr (c paraphr), τε Vatt θ' ἄλιω] in trisyllaba forma consentiunt codd, in spiritu fluctuant (τ' ἄλ. C^o); τ' ἄλ. Bergk; prll II¹¹ 88 τωύτου E (c dett quibusdam); consentiunt libri O I 45 ποδαρκῆς B^o 89 ἡμέρα BE c Ambrr 40 Ἑλλώτια CD Tricl (Ath XV 678^b. EM 832, 43), Ἑλλ. BE Mosch (Hesych); 'dea Ἑλλωτις videtur dicta, quod ἐν λωτῷ olim eius fuit simulacrum' Bergk²⁻³⁻⁴

Πτοειδ. v l dedi ad 5 41 πτωποδ. libri, πτωποδ. etiam Thuc IV 76 corrigendum ratus Bergk², quod postea paenituit virum egregium: 'in hoc nomine videntur antiquam scribendi consuetudinem tenuisse' Bergk⁴; sed scriptum exstat nomen Πτωποδωρος Collitz 571^a 9 (Dial-Inschr I p 397) 42 Versus antiquitus corruptus legebatur: verae lectionis vestigia praeter schol 1 comparent τερψία θ' N, -(αι B); ἐριτίμω schol 1; τέρψις θ' BC (nulla corr) O c interpoll, τερψιςθ' D (nulla correctione), om θ' EV, ἔψοντ(αι) ἐριτίμοι τ' libri omnes. Vulgatae librorum lectionis patronus ultimus Heyne, veram primus reposuit Er Schmid. Scholiorum in Oligæthidarum stemmate leviuscula quadam discrepantia (nam Eritimus secundum quosdam Terpsiae non filius, sed fratris opinor filius ['nepos' Mommsen suppl 168—70]) abusi suo Marte Ptoodorum Terpsiae Eritimicæ patrem fecerunt Hartung et (del θ') Mommsen. Pro ἔψοντ' Bothii conjecturam ἔσποντ' probavit Boeckh, non improbat Hermann ap Heyn 1817; 'laudes diutius mansuras' interpr Boeckh et Ty Mommsen, 'longiores ut qui plures etiam victorias enumerant' Dissen;

- δεκα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε,
 ἦδὲ χόρτοισ ἐν λέοντος, δηρῖομαι πολέσιν
 45 περὶ πλήθει καλῶν· ὡς μὲν σαφές
 οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν 66
 46^b ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν. στρ. γ'
 ἔπεται δ' ἐν ἐκάστῳ
 μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
 ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς
 50 μῆτιν τε γαρύων παλαιγόνων 70
 πόλεμόν τ' ἐν ἡρωϊαῖς ἀρεταῖσιν
 οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Cίκυφον
 μὲν πυκνότατον παλάμαις ὡς θεόν,
 53 καὶ τὰν πατρός ἀντία Μῆδειαν θεμέναν γάμον αὐ- 75
 τῆ, ναὶ κῶτεϊραν Ἄργοι καὶ προπόλοις·
ἀντ. γ'
 55 τὰ δὲ καὶ ποτ' ἐν ἀλκῆ

rectius, ut esset praeteritio, 'si velim . . . canere, longiora erunt carmina' Kayser lectt P 34, quam interpretationem amplexus est Hermann opp VIII 124; de fut v infra 108. 113 43—44 θαυμαστικόν τὸ δεκα πολέσι (-σιν B' c Ambr) libri vulgo (c scholl), πολέεσι DF; formam πολέσι ut epicam in suspicionem vocabat Hermann opp VIII 125, quae non magis epica videtur esse, quam aut aeolica aut dorica; idem vir summus sententiam ipsam acriter impugnavit (p 124) divinari posse negans poetam multos dicentem multas uno complexu gentes comprehendi velle. At recte schol etc ὡν subaudivit, ut Pindarus (ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς) gentis patronus unus multis multarum cum patronis in certamen descendere videatur. Persuasit Hermannus Bergkio, ut πόλιςιν proponeret, ipse πολέεσιν scripserat, πολέεσι rursus Mommsen (v nott metr) 47 δὲ om ἐν Ambr (CNO), unde Fekáčew Mommsen; additam esse praep a poeta (cl μίγνυσθαι ἐν) quam a librariis (prll p 10) probabilis 49 δ' (ἴδιος) vett, δὲ interpoll, γὰρ Heyne, fuisse f(ἴδιος primus statuit (e tab Heracl) Boeckh Staatshaush II 1817, 393, expll 217, δ' ἀρ' (propter ἐγὼ δὴ οὖν paraphr) Kayser lectt P 34; δ' ἀρ' (ὡς paraphr) Hermann opp VIII 126 50 μῆτιν NO 51 ἡρωϊαῖς Vatt, ἡρωϊαῖς CNO c interpoll 52 ψεύδομαι C, ψεύσομαι rell vett, ψεύσομ' interpoll κορίνθου NO, -θω D in lit, ut mihi quidem videtur, -θω. οὐ dett non pauci; datus ut minus abstracta notione longe praestat. post Kop. sustulerunt distinctionem οὐ ψεύσομαι Cίκυφον πυκνότατον iungentes Hartung Heimsoeth alii cίκυφον mensura epica; prll II² ὡς θεόν' αἰνέων vel ὀμνέων ex scholl recc inculcabat Bossler de praep ap P usu 45 n, male; nam impugnat P vulgarem de Sisypho hominum fraudulentissimo opinionem multum interesse dicens inter deorum (P II 40) et astutorum hominum (ib 75) consilia 53 ἀντῆ(ῆ) vett vulgo, ἀντῆ interpoll, utrumque B (cf O II 76); ἀντῆ? Christ 54 προσπ. C²D all non pauci solito errore 55 ss. affert Steph ap Cram An Par I 285 — comm Aristot rhet p 295, 11 Babe

- πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
 ἐπ' ἀμφοτέρα μαχᾶν τάμνειν τέλος, 80
 τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
 Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
 60· εἴρποντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλ-
 θόντα τρόμεον Δαναοί. τοῖσι μὲν 85
 ἐξεύχεται ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρ-
 χάν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·
 ἐπ. γ'
- 63 δὲ τὰς ὀφιώδεος υἱ-
 ὄν ποτε Γοργόνος ἢ πόλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς 90
 Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
 65 πρὶν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
 Παλλὰς ἤνεγκ', ἐξ ὄνειρου δ' αὐτίκα
 ἦν ὕπαρ, φώνησε δ'· Ἑὔδειε, Αἰολίδα βασιλεῦ;
 95 ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
 καὶ Δαμαίῳ νιν θύων
 69^ο ταῦρον ἀργάεντα πατρὶ δεῖξον.'
- στρ. δ'
- 70 κυάναιτις ἐν ὄρφνᾳ 100
 κνώσσαντι οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
 ἔδοξεν· ἀνά δ' ἔπαλτ' ὄρθῳ ποδί.
 παρκεῖμενον δὲ συλλαβῶν τέρας,
 ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὔρεν,

56 ἐδόκασαν Steph 57 τάμνειν *EV*; prll Π⁸⁴ 58 φίλῳ γένει
P, recep Bergk¹ Ἀτρέως dett plerique 59 κομίζοντες Hecker Phil V
 442, recep Bergk; v P IV 106 60 τοῖσι μὲν metri causa Er Schmid, τοῖς
 ὁ μὲν? Bergk 61 δὲ σφετ. pronomine ad O IX 78 65 τέ οἱ *CO*
 66 ἤνεγκ(εν) libri; prll Π⁸⁶ 67 φώνασε libri; prll Π⁸¹ 68 δέκευ *C*
 solus e vetit, δέκευ aut δέχου ceti 69 νιν *CO*, μιν rell ἀργάντα vetit,
 ἀργόν interpoll, ἀργάν (cf Aesch Ag 115, ἀργᾶς [ἀργᾶς]) novavit Hermann
 opp VIII 125, cuius formae adulterinae invenit patronum Bergkium
 Αἰαν Θόαν conferentem, ἀργάεντα Ty Mommsen; prll Π⁸². De thesi
 soluta cf 91. 112. Ceterum recte huc Boeckh vocavit Eust 1286, 3 (ad
 Ψ 30 βόες ἀργοί) saepius καὶ οἱ παρὰ Πινδάρῳ ἀργάντες vel καὶ ἀργάν-
 τες ταῦροι π. Π. adnotantem 70 κυαναιτις vulgo (δ' add *E*), κυάναιτις
B c lemm et scholl, quod primus recepit Mommsen, ut nunc quidem
 recte μελάναιτις edunt Aesch sept 699 (682) 71 πνέοντι Hermann opp
 VIII 126 metri causa, ut κνώσσ. esset interpretis τόσσα vulgo, τόσα *D*,
 ut correxerat Schmid 72 ἐπαλτ' Boeckh expll 218, quod persuasit
 Bergkio¹, explosit Hermann opp VIII 126

- 75 δεῖξέν τε Κοιρανίδα πάσαν τελευ- 105
 τὰν πράγματος, ὡς τ' ἀνά βωμῶν θεᾶς
 κοιτάζατο νύκτ' ἀπὸ κείνου χρήσιος, ὡς τέ οἱ αὐ-
 τὰ Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου παῖς ἔπορευ 110
 ἀντ. δ'
- 78 δαμασίφρονα χρυδόν.
 ἐνυπνίω δ' ἔ τάχιστα πιθέσθαι
- 80 κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυςθενεῖ
 καρταίποδ' ἀερύη Γαιαόχῳ,
 θέμεν Ἴππία βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνα. 115
 τελεῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὀρ-
 κον καὶ παρὰ ἐλπίδα κούφαν κτίειν.
- 84 ἦτοι καὶ ὁ καρτερός ὀρμαίνων ἔλε Βελλεροφόν- 120
 τας, φάρμακον πραῦ τείνων ἀμφὶ γένυ,
 ἐπ. δ'
- 86 ἵππον πτερόεντ' ἀναβάς δ'
 εὐθὺς ἐνόπλια χαλκῶθεις ἔπαιζεν.
 σὺν δὲ κείνῳ καὶ ποτ' Ἀμαζονίδων
 αἰθέρος ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων ἐρήμου 125

76 ἀπ' ἐκείνου libri, corr Boeckh n cr 366 (Bergk^o) 79 δ' ε] δ' δ
E solus, dal *CD*^a, de *B*, de *B* c Thom, δ' ὡς interpoll ex scholl; ante
 cognitās cod *E* lectiones correxit Kayser lectt P 36 79 πιθέσθαι *D*,
 πιθέσθαι (πιθ.) vulgo 80 μιν Vatt 81 κραταίπ. (κραταίπ. *B*) vett
 (cf 96), corr Byz, κραταίπ. per errorem reduxit Bergk⁴; cf τὰ πρόβατα καὶ
 καρταίποδα leg Gortyn IV 36 ἀναρῆν vett (recep Mommsen, Bergk^o),
 ἀναρῆν Thom, ἀνερῆν Mosch, ἀνρῆν Tricl (probat Hermann 1847 opp
 VIII 126 a thesi soluta abhorrens ut 69), ἀερῆν (quod esse in cod Mosch
 Lips Hermann auctor est) Calliergus ex scholl (recep Hermann 1798 et
 1817, Boeckh, Bergk¹⁻³⁻⁵), ἀφερῆν Pind cecinit; de contractione prll Π⁶⁷
 γαιαόχῳ(w) vett, γεαόχῳ vocalismo ionico interpoll (Boeckh); prll Π⁶⁶
 82 ἱππεῖα vett, ἱππία pars rec; prll Π⁶⁶ εὐθὺς vulgo (τότε δὴ paraphr,
 αὐτίκα comm Mosch), ἔγγυς *NOP* (πλησίον gl Thom), quod commendavit
 Hermann opp VIII 126—7, recep Mommsen 83 τελεῖ θεῶν *D* solus
 (Bergk c Boeckhio), τελεῖ δὲ θ. vulgo (Ty Mommsen), πληροὶ δὲ θ. inter-
 poll (διὰ τὸ μέτρον); τέλλει θ. Hermann opp VIII 127 καὶ τὰν παρὰ
 ἔλπ. vett, corr Mosch κτήειν vett, κτίειν Mosch (c Thomanis quibus-
 dam), γ' add Tricl, κρίειν Bossler de praep ap P usu 58 84 ἦτοι libri,
 ἦτοι edd post Ceperinum; ad O II 3 85 τείνον *B*^a (bis) ratione ob-
 scura γένυ (γένυν) interpoll 86 ἐνόπλια] οὐκ ἔχω φιλεῖν οὐδὲ τὸν
 Βελλεροφόντα, δὲ ἀέρια χα(λκῶ)θεις ἔπαιζε κατὰ Πίνδαρον Eust opp 849 T
 ἔπαιζε Ambrr, sed ἔπαιζε *C* c Vatt (praeter *FaeE*) utrumque (add -v)
 interpoll, imperf varie exprimunt scholl 87 δ(ε) ἐκείνῳ libri, corr
 Boeckh 88 ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμου libri (τὸν στρατὸν τῶν Ἀμα-
 ζόνων τὸν ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ ἐρήμου καὶ τῶν ψυχροτάτων τόπων τῶν
 Ὑπερβορέων ἐνήκεεν paraphr 124, μετέωρος γάρ ὦν ἀνήρει καὶ ἐνίκα

τοῦσαν βάλλων γυναικεῖον στρατόν
 90 καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Κολύμους ἔπεφνεν.
 διασωπάσομαι οἱ μόρον ἐγώ 180
 τὸν δ' ἐν Ὀλύμπῳ φάτναι
 92^b Ζηνὸς ἀρχαίαι δέκονται.

στρ. ε'

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων
 ἰέντα βόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρή
 95 τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν. 185
 Μοῖσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἐκῶν
 Ὀλιγαιθιδαικῖν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.
 Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ παύρω ἔπει
 θήσω φανέρ' ἀθρό', ἀλαθῆς τέ μοι 140

schol 125); ἐρήμων Hermann opp VIII 127, ἐρήμας Hecker Philol V 440, ἀπο κόλπων τ' ἐρήμου permire (ἢ ἐρημος ut esset substantivum?) Bergk⁴, ψυχρῶν edidi paraphr (124) lectionem, schol (125) interpretationem amplectus; de aetheris genere grammatico cf O VII 67, N VIII 41, O I 6 89 βάλε(v) aliquot dett (QRSTUY), dubitanter βάλλεν proposuit Boeckh n cr 425, quod non legisse grammaticos vett certum (ἐνίκησε, ἀνείλε, ἀνήρει καὶ ἐνίκα pariter ad tria illa obiecta referentes); iidem recte καὶ ποτε 87 ad totum enuntiatum videntur rettulisse; tu igitur virgula quam vulgo ponunt post 89 deleta βάλλων etiam ad insequentia subaudi 90 χεῖμ. C Tricl 91 διασωπάσομαι libri vett, διασιγάσομαι Tricl (= Hermann Pind I I 63), διασιωπ Hermann (v nont metr). 'Verbum σωπάω haud dubie reduplicacione auctum olim dicebatur σωπάω, unde geminatione abiecta ortum est σωπάω, quemadmodum alia plurima vocabula ad istum modum decurtata sunt; nam minus verisimile ex σωπάω extrita sibilante factum σωπάω, tum obmutescente iota σωπάω, quamquam νέω, νηνέω, νηέω non dissimilia. Huc pertinet glossa corrupta Hesychii ὤπαινε: ὤπαιν. scr ὤπαινε: σιώπα; cf etiam Hesych εὐσπία: ἠσυχία et Empedoclis v 30 σωπή, quemadmodum olim correxi.' Bergk αὐτῷ μόρον (om ἐγώ) interpolaverunt Byz 92 δλύμπῳ vett, Οὐλ. edunt c Byz; prll Π² ἀρχαίαι Tricl (τοῦ ἀρχοντος, 'regia' Heyne), exposuit Hermann 1798 δέκονται C solus (ut coraxerat Boeckh), δέχ. rall; cf 68 93 εὐθὺς N 95 κρατύνειν DE all 96 μοῖσαις vett, corr Byz εἰκων vett (paraphr ἐπίκουρος καὶ ὑπηρετικῆς epitheton non exprimit), ἔκων interpol (gl ὕπακούων), ἐκῶν unus e Mosch ('casu' Mommsen suppl 185), quod primus recepit Morel 1558 (c glossa P), 'lubens volens' exponit Heyne, otiosum atque haud dubie insititium dicit Bergk, ἔκων sive ἰκῶν sive ἴκων (= εἰκων) proposuit Mommsen suppl 185, idem in ed min addidit 'ἄκων (satelles) schol?' [novam quandam per etymologiam credo ex διάκονος factum]; sed quid tandem mirum ἐκόντι νύτῳ (= N VI 57) poetam subire duplex illud onus? 97—98 post ἐπίκουρος plene distinguendum esse coniecit Mommsen suppl 186 particula δ' quae est in libb et scholl post παύρω deleta, secutus est Bergk^{3,4} nisi quod contextu παύρω γ' ἔπει recepit (v prll p 9) ἐπιθήσω BC (c lemm et scholl uterque), ἔπει θ. DE et vulgo

99 Ἐορκος ἐπέσεται ἔξηκοντάκι δῆμοτέρω-
θεν ἀδύγλωστος βοᾷ κάρυκος ἐκλοῦ.

ἀντ. ε'

101 τὰ δ' Ὀλυμπία αὐτῶν

ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι·

146

τά τ' ἐσκόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·

νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῶ γε μάν

105 τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἔρποι,

Δι τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν

πράσσειν. τὰ δ' ἐπ' ὄφρυι Παρνακίᾳ

150

107 ἘΕ· Ἄργεϊ θ' ὄσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὄσα τ' Ἄρκάκι βᾶς-
καις μαρτυρῆσαι Λυκαίου βωμὸς ἄναξ·

99 Ἐορκος (ἔε ὄρκος B, ἔε ὄρκος D^a) libb et scholl, ἑξαίρετος ὄρκος exponit paraphr, μέγας ὄρκος gl N, 'adiurans mihi' Hermann ap Heyn, 'iurata' Boeckh exrll 220; ἀνόρκιος ἔσεται edidit Hartung, εὐόρκω Bossler de praep ap P usu 15 n, εἰς ὄρκος Bergk⁴, ἔε ὄρκος Christ ('quasi sex sacramentis sancita') Jahrb class Phil 1879, 11 et in ed novissima; idem etiam ἔξηκοντάκι de infinita copia dictum arbitratur; ego nullus dubito quin recte vocem vett grammatici pro substantivo acceperint, neque ἔε ὄρκος ab ἔε-ορκίζω, ἔε ὄρκω, ἔξανώω, ἐκφράζω seiungi posse puto; cf ἔκλογον· διήγησιν (Aesch fr 210) ap Hesychium; cf etiam Aristarchum ad I I 11, Horn de Arist studd P 70 δ' ἀμφ. vett, δὴ ἀμφ. Boeckh (recep Bergk); de crasi δὴ μφ. prll II⁹⁹ 100 ἐθλοῦ Ambrg 103 τὰ δ' Ambrg, ex scholl coniecerat Boeckh probante Mommseno, qui particulam post νῦν 104 delendam censet suppl 187; non est secutus Bergk 105 γενέθλιος om ὁ N solus e vett, ὁ γεν. cett, unde ὁμόγνιος? aliquando Bergk 106 δι libri (= P VIII 99, N I 72. IV 9. X 56, I VIII 35), Δι constanter ap P Boeckh (cf kl Schr V 345), secutus est Bergk⁴; quod semel schol recc P VIII 140 p 14 Mo cūn τῷ Δί exhibent, casu factum videtur τό τ' E, τότε Ege, τῷ τ' (τῷτ') dett ὅπ' Ambrg (quod ἔ conii iam scripserat Bergk², 'cunctanter reposuit' Mommsen), ἐπ' C¹O¹ c Vatt; etsi stadium cum hippodromo coniunctum fuisse in planitie Cirrhaea comprobari videtur nobilissima lege Amphict quamvis mutila CIA II 545, 36 (Cauer Del² 204), tamen ad marginem quam sub margine Parnassio haud scio an rectius dicatur cll ἐπ' ὄφρυι Καλλικολώνης Y 151, ἐπ' ὄφρυϊν Αἰγιάλοιο Ap Rh A 178 παρνακίᾳ B^aDN; prll II⁹⁹ 107 ἘΕ, ἀργεϊ θ' C solus recte (ἐν ἀργεϊ θ' NO), ἘΕ ἀρατο ἐν ἀργεϊ δ' B solus (quod expulsis δ' ὄσσα, ut de Xenophonte solo sermo esset, recep Mommsen), et victoriarum Pythicarum numerum testatur (δ ἔστι πύθια ἑξάκις) schol Vat; ἐν ἀργεϊ δ' DE; ἐν Ἄργεϊ θ' Boeckh, Bergk¹⁻⁵, ἘΕ· Ἄργεϊ δ' Bergk⁴, (ἘΕ ἀρατ' ἐν Ἄργεϊ) κἀν Θ. Ty Mommsen ὄσα τ(ε) ἀρκάκι ἀνάσσων vett, unde ἀρκάκ' interpoll (ἡγουν νικῶν Mosch), gramm vett quid legerint (καὶ ἐν Ἄρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου) non liquet; Ἄρκάκ' ἀνάσσων Hermann ap Heyn 1798, Ἄρκάκ ἀνάσσων idem 1809 opp I 250, quod receperunt Boeckh et Bergk¹, postea displicuit auctori ipsi Ἄρκάκι μάσσων praeeoptanti opp VIII 125, Ἄρκάκιν <ἀθλοῖς> (ἀνάσσων pro interpretamento vocis ἀναξ 108 accipiens) Kayser lectt P 36, Ἄρκάκιν <ἔργα> Rauchenstein¹ comm Pindd I 9, τὰ τ' ἐν Ἄρκάκιν <ἔργα> μαρτυρῆσαι A. β. ἀν ἘΕ Hartung, Ἄρκάκιν ἀσσων (sc ἰοδῶν) Mommsen, A. ἀκρων (sc ἀναξ) Schnitzer progr Ellwang 1867, 28. 77, A.

- ἐπ. ε΄
- 109 Πέλλανά τε καὶ Σεκυῶν
καὶ Μέγαρ' Αἰακιδῶν τ' εὐερκὲς ἄλκοσ 155
- 110 ἄ τ' Ἐλευσίς καὶ λιπαρὰ Μαραθῶν
ταὶ θ' ὑπ' Αἴγνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι
πόλιες ἄ τ' Εὐβοία· καὶ πάσαν κάτα 160
'Ελλάδ' εὐρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἦ ὡς ἰδέμεν.
ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·
- 115 Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι
καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεΐαν. 165

<νίκη> censor anon Phil Anz I 41, 'A. ἀνθεῶν (sc Oligæthidae) Maur Schmidt CXXV, 'A. ἱερῶν Christ¹, 'A. ἔργων R(auchenstein²) Lit Centralbl 1870, 123, 'Αρκάσι βωμός | μ. Α. <Ζηνός> ἀνατὶ Ἦόμαν (ed 1876), 'A. <βάσσαις> Bergk⁴, 'Αρκάσιν <ἄεθλα> Fennell, ad priorem Hermannii denique coniecturam reflectens 'A. ἄσων Christ³; plura qui cupiat Ty Mommsen suppl 189, Jurenka Wien Studd XV 21, Hæberlin Wochenschr klass Phil 1894, 244 adeat. Inter quæ vñ dd commenta principem facile locum obtinebit Bergkianum βάσσαις. Agebantur enim Lycaea in convalle inter duos quos nunc Diaphorti (H Elias) et Stephani vocant montes patentes (Paus VIII 38, 6, Ern Curtius Peloponn I 301: 'geräumiger Thalkessel', 'Thalsenkung', 'Hochthal'); cf ἐν βάσσαις Κρονίου O III 23, ἐν βάσσαισιν Ἴσθμοῦ I III 11. Idem⁴ δσα δ' 'Αρκ. ? (καὶ ἐν 'Αρκ. δέ paraphr); denique ut hæc ad Oligæthidarum gentem universam potius quam ad Xenophontem referrentur, μαρτυρεῖ σφιν con idem⁴. 109 πellaνά libri, corr Hermann ap Heyn; post πέλλανά τε dist Ty Mommsen; cf ad O XI 19 σικυῶν libri; prll II⁶⁶ 112 καὶ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ δὲ πάσῃ satis neglegenter paraphr καθ' vett, κατὰ interpol; prll II⁶⁶ 118 μάσσον vett; corr Byz ἰδέμεν libri, quam lectionem testantur tres paraphrases vett; ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν, finge vero præmia unum in locum coacta; ἀριθμεῖν Hartung, τιθέμεν (sc ψήφον)? Bergk, ὀδέμεν Maur Schmidt CXXV, διόμεν Christ 114 ἄλλα libri (recep Mommsen, v nott metr), ἄνα (= ὦ ἄνα) Pauw p 101, ἀνά κούφ. (præeunte Mingarellio) Hermann 1798, ἄνα (= ἀνάκτηθι) recte Kayser p 37 (c scholl vett), ἄνα, κούφοισι μ' ἔκν. Schneidewin 115 τέλειε DE et vulgo (C⁶), τέλειαι B, τέλει C⁶ et interpol (imperativum exponunt scholl rece), τέλει Boeckh, τελέγν Mommsen (cf schol⁷) αἰδῶ τε δίδοι (δίδου N⁶) vett, αἰδῶ δίδου interpol (Hermann 1798. 1817), αἰδῶ δίδοι Boeckh, αἰδῶ τε δός (114 ἄνα = ὦ ἄνα) Hermann opp VIII 126

ΑΣΩΠΙΧΩΙ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ

— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —
6 — — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —
(10) — — — — —	— — — — —	— — — — —
10 — — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —

στρ. α'

Καριείων ὑδάτων λαχοῖσαι

ταί τε ναίετε καλλίπων ἔδραν,

Strophas inaequales putabat Triclinius c scholl metr (p 19 et 289 ss Boeckh, 47 et 419 ss Ab). Strophae fine (verbis 'Ολ. τιμάν) terminatur codex Barcinonensis ab Ernesto Volger (Phil 18, 1862, 714—15) descriptus, Moschopulei generis qui videtur (Abel Wien Studd 4, 233; nec novi quidquam addiderunt Graux et Martin Nouv Arch des Miss scientiff et litt 2, 1892, 7). Omnino carminis partem novissimam intercidisse suspicatur Leop Schmidt (Pind Leb 210), epodum Bergk⁴ (vide infra). Metra ut in carmine brevissimo (cf O IV) alii aliter digerunt: 1 Boeckh¹ post αἴτε incisionem fecit, idem² post ὑδάτων, Hermann (ap Heyn et opp VIII 127) post λαχοῖσαι (: φιλησι-) 1 et 2 iungebat adi κρατιστόμαιδεσ quod e scholl Jongh elicuerat revocari posse ratus Bergk⁴, 2 et 3 Fel Vogt (infra ad 18) 4—5 restituit Kayser (ἀνεσαι) probante Bergkio³, contra dicente eodem⁴ (Jahrbb class Phil 99, 1869, 185) 7 Boeckhii correctio (μελάνδ- 18 ~ -οι σεμν- 7) versui vereor ut satisfaciatur, versum autem qui optime redintegrarunt aut σεμνὰς Χάριτας (fr 95, N VII 23, Eur Hel 1341) laeserunt (Kayser) aut verborum collocationem pessumderunt (Hermann et Bergk). Nobis igitur quid relinquitur nisi ut aut homerico μελανι πόντῳ abusi ithyphallicum membrum statuamus, aut aesclepiadeum restituentes metrorum inaequalitatem — — — — — excusari putemus nomine θεοί ad proprii nominis instar (cill O X 99, V 18; N VII 35. 70, I III + IV 69)?

Metricos antiquos v 1 Καριείων tribus syllabis pronuntiasset, v 12 cum libris ὦ ignorare patet. Eosdem nec 4 τέ nec 15 ἐν agnoscere me docet Drachmann; quibus vocalis omissis str v 4 metrum evadit v 9 non dissimile.

1 λαχοῖσαι | αἴτε libri (etiam ἄσ); λαχοῖσαι Boeckh, θάλλουσαν Hartung,

ὦ λιπαρὰς ἀοίδιμοι βασιλῆαι	
Χάριτες Ἐρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,	5
κλύτ', ἐπεὶ εὖχομαι· σὺν γὰρ ὑμῖν [δ] τὰ τερπνὰ καὶ	
5 τὰ γλυκέ' ἀνεταί πάντα βροτοῖς,	
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.	10
οὐδὲ γὰρ θεοῖ σεμνὰν Χαρίτων ἄτερ	
κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαΐτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι	
[10] ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι πάρα	15
10 Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,	
αἰέναον κέβροντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμὰν.	
	στρ. β'
⟨ὦ⟩ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησί-	
μολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστον	20
παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θάλια τε	

λαχοῖται, ταῖτε Bergk, quod virgula deleta retinui non sine dubitatione; nam ut ταῖ forma Pindari non inusitata, ita ταῖ τε, τοῖ τε, τὰ τε apud eundem inauditae (cf fr 122, 3); quamquam τὰς τε pro relativo usurpatum habes A 554, τοῖσι τε Sim 5, 7. Hiatus certe in arsi iamb aut troch nisi post solutam thesin non videtur ferendus esse cll P VIII 28. 96, N III 39 καλλίβωλον C^{no} et pars recc, καλλιπ. C minio supraecr man 1 et Co 8 ἐρχομενοῦ unus e Thomanis (Σ), item e Moschopp unus (g), ὄρχ. rell omnes; prll Π^{no} 4—5 ὅμιν τὰ τερπνὰ vulgo, τερπνὰ τε CPQ; cf nott metr γλυκέα γίνεται omnes libri σὺν ὅμιν (ὅμιν²) γὰρ τὰ τε κτλ, infra Λυδῶν δ' Ἀκ. ἐν τρ. et μελεταῖς ἐν τ' (ἐν τε μελεταῖς²) Hermanno suadente Boeckh, σὺν γὰρ ὅμιν τὰ γε τερπνὰ et infra Λυδῶν γὰρ (Λυδῶν γὰρ Pauw p 106) Ἀκ. et ἐν τε μελ. Hermann ap Heyn 1817, κλύτ', ἐπεὶ εὐχόμεθα· σὺν γὰρ ὅμιν τὰ τε τερπνὰ et infra Λυδῶν γὰρ Ἀκ. et ἐν τε μ. idem 1847 opp VIII 127, τὰ γλυκέ' ἀνεταί Kayser 1844 Wiener Jahrb Litt 105 p 108, probante Bergkio² et 3; emendationem confirmat schol quamvis corruptum τὸ δὲ γίνεται ἀντὶ τοῦ ἀνύεται C(N) 6 εἰ σοφός ἢ καλός ἢ τις Hermann 1847, οἱς σοφός Ahrens, kel c. Bergk 7 οὔτε libri, οὐδὲ 'confidenter correxit' Schneidewin nullo non probante σεμνὰν libri, ἀγνὰν Kayser 1840 lectt P 29 (prob Bergk²) οὔτε θεοῖ ποτε σεμνὰν Hermann 1817, οὐδὲ σεμνὰν | ἄτερθεν Χαρίτων θεοῖ val οὐδὲ γὰρ δίχα σεμνὰν X. θεοῖ idem 1847, οὐδὲ γὰρ θεοῖ ἔμπαν Maur Schmidt CXXV, οὐδὲ γὰρ θεμερὰν θεοῖ (Hesych θεμέρη· βεβαία, σεμνή, εὐσταθής) recep Bergk⁴ 8 κοιρανέοιαν Boeckh² οὐδὲ Hermann 1847 9—10 ἔργων ἐνουρανίων (~ ὄφρα id.) χρυσ. θέμ. <γεδόν> | πὰρ Πύθιον Ἀπ. (~ κόλποισι παρ' εὐδόξοιο) Hermann 1847, Πυθῶν (~ κόλποισι) Ahrens Philol 16 (1860) 52 11 δέν(ν)ασον libri; prll Π^{no} 12 ὦ (P?) inseruit Heyne πότνια et τε libri (praeter CNPQR). De κρατιστόπαυδες v not metr 13 ἐπάκοοι νῦν libri (ἐπάκοοι νῦν Thom, cf ἐπάκοον ἐόντα Hes op 29), γίνεσθε subaudiendum putant scholl, ἐπάκοοι γένοιθε gl C; ἐπάκοος γενεῦ Hermann ap Heyn 1798, ἐπάκοοι τανῶν id ib 1817, ἐπάκοοι τὸ νῦν idem 1847 opp VIII 127, ἐπακοοῖτέ νυν Bergk (de verbo ἐπακοεῖν v tit lac IGA 86, Wilh Schulze qu opp 55, 2, de optativo Wackernagel KZ 33, 27), ἐπαῖοιτε Hartung, ἀκηκοῖτέ μεν

- [15] ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα
 15 κούφα βιβῶντα· Λυδῷ γὰρ Ἀσύπιχον τρόπον 25
 ἐν μελέταις τ' αἰδῶν ἔμολον,
 οὐνεκ' Ὀλυμπιονίκος ἁ Μινύεια
- [20] σεῦ ἔκατι. μελαντειχέα νῦν δόμον
 Φερσεφόνας Ἰθι, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροις ἀγγελίαν, 30
 20 Κλεόδαμον ὄφρ' ἰδοῖς, υἷὸν εἴπης, ὅτι οἱ νέαν
 κόλποις παρ' εὐδόξοιο Πίσας
 ἔστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων πτεροῖσι χαίταν. 35

(debebat certe ἀκακοῖντε) Rauchenstein Jahrbh class Phil 77 (1855) 280, ἐπάκοιο γενέσθε Θάλειά τ' (hoc cum codd BCN) ἐρασίμολπε Vogt diss Argent IV (1880) 228—30 14 ἐρασίμολπον ἰδ.? Bergk² 15—16 λυδῷ codd, Λυδῷ Pauw, alia virorum doctorum commenta v ad 4—5 ἀσύπιχον E (item in inscr EF), quam formam in titulis boeoticis minus frequentem habes ap Collitz I 791° (p.401), CIG Sept I 1888 c 6 ἐν τρόπῳ libri et edd; cf nott metr 17 μινύεια C², tuentur Boeckh et Hermann, μινύεια libri vulgo, recep Bergk metro quidem correptionem aeolicam non postulante; cf O X 15 18 σεῦ libri (= N VIII 46) μελαντειχέα B cum interpoll, μελαντειχέα vulgo, μελανοτειχέα (str v 7 codd lectione revocata; cf nott metr) Boeckh² (kl Schr V 885) 19 φερσεφόνας BDE, περσ. CNPR ἐλθῆ (ἐλθε C) vett (recep Boeckh² ~ κοιρανέοισιν), ἐλθ' N (recep Bergk^{2,3,4} ~ κοιρανέοντι), Ἰθι interpoll (recep Boeckh¹, Bergk²); Φερσεφόνειον Ἰθ' Hermann opp VIII 128 forma ἐλυθ' merito repudiata. Nam ut fuisse aliquando formas pleniores etiam praeter indic ἤλυθον consentaneum est, ita historicis ut ita dicam temporibus inauditae sunt, id quod in tanta verbi frequentia non levis momenti est. Quid quod inter centum fere hexametros epicos syll -ελαθ- (-ηλαθ-) nonagies secundae vel primae arseos locum obtinet, in tertia et quarta sede ternis vicibus, in quinta ante batrachom 155 (ἐξέλωσι) nunquam invenitur? Parum igitur probabiliter et E 298 ἀλχη δ' ἐξέλυθεν et hoc loco Φερσεφόνας ἐλυθ' novavit Ahrens Phil 16 (1860) 52 (quem utroque loco secutus est Christ; cf Rhein Mus 86, 1881, 87). Accedit quod neque Aeolensibus nec Doriensibus, de quibus quidem constat, formae pleniores in usu videntur fuisse. Crudeliter ut solet ἔθειλ', Ἀχοῖ, περὶν Maur Schmidt adn cr p 90, denique satis infeliciter μόλε vel κύθι coni Bergk⁴. De digammate vocis Ἀχῷ nunc quidem nulla dubitatio; cf Collitz 1181 A 36, Kretschmer gr Vasensinschr 67. Redeundum igitur erit ad Byzantinorum correctionem certe non malam 20 κλεοδάμῳ B solus, Κλεύδαμον Boeckh; prll II⁴² νέον B solus 21 κόλποις EN, κόλποισι vulgo ε(ὐ)δόξοιο libri omnes; εὐδόξου Boeckh (idem vitium pap Bacchyl XVII 42, similia [-οισι pro οισ] Pind codd passim), εὐδόξοιο Bergk⁴ (idem vitium O II 45 A, P IX 78 B); cf ad N V 6 22 'Fortasse hoc enuntiatum terminabatur voce Νίκα, ut clausula orationis non sine gravitate epodum incohaerit' Bergk; de activa verbi formatione (υἷὸς ἔστεφάνωσε χαίταν) cf κόμας ἀνδῆσαντες P X 40, στεφανοῦν τε κρᾶτα Eur Bacch 177, prll II⁹²; οἱ 20 intallege πατρὶ

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙΣ

IEPONI AITNAIQI

APMATI

Strophae

	—v—	—v—	—vv—	vvv		
	—v—	—vv—	—v—	—vv—	vv—	—v
	—	—v—	—vv			
	—vv	—vv—	v ₄ —v	—v—	—vv—	vv—
5	—v—	—v—	—vv			
	—vv—	vv—	—v—	—vv—	vv—	—vv—

Epodi

	—vv—	vv—	—v—	—vv	
	—vv—	vv— _{v16}	—v—	—vv—	vvv
	—v—	—v—	—v—	vvv	
	—vv	—v ₁₈	—vv		
5	—v ₁₇ —	—vv—	vv—	—v—	
	—v—	—vv—	vv—		
	vv—	—v—			
	—v—	—v—	—vv—	vvv	
(8)	vv—	—vv—			
10	vv—	—v—			

Strophae vv 4 et 5 aut epodi 5. 6. 7 coniungere ausus est nemo. Ep vv 3 et 4 coniungebat Hermann (v ad 95). v 5 a prava mensura κιλίκιον 17 profecti miserrime vexaverunt Byz. vv 7 et 8 Boeckhii in binos versiculos dirimit Ed Boehmer, quem secutus sum, in ultimo quidem epodi versu dissuadente Boeckhio cum propter longiorum versuum in fine strophae frequentiam, tum propter incisionem post choriambum str v 2 multo saepius admissam quam neglectam. Coniungere versus (8 et 9 apud nos) prohibemur syll anc πατέρος 59; de versus 9 (8 Boe) initio cf O VII str 6 hiatus 24/25 et 68/69 stabilitum, O VIII str 6, N VIII str 3/4, append metr § 7

στρ. α'

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰσπλοκάμων
 κύνδικον Μοισᾶν κτέανον·

τὰς ἀκούει μὲν βᾶσις ἀγλαΐας ἀρχά,
 πείθονται δ' αἰδοὶ κάμασιν, 5
 ἀγησιχόρων ὀπτόταν προσιμίων
 ἀμβολὰς τεύχης ἐλελιζομένα.

5 καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν εἰβννύεις
 αἰενάου πυρός. εὐδὲ δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖ- 10
 ἀν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,

ἀντ. α'

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
 ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων 15
 ἀδὺ κλάϊστρον, κατέχευας· ὁ δὲ κνώσσων

ὕγρον νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
 10 ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βια-
 τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἀνευθε λιπῶν
 ἐγχείων ἀκμάν, λαίνοι καρδίαν 20
 κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφὶ τε Λατοί-
 δα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

ἐπ. α'

ἄσκα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν 25
 Πιερίδων αἰόντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
 15 ὅς τ' ἐν αἰνῶ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος, 30
 Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
 Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
 ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιεκρέες ὄχθαι

Integrum carmen periiit in cod B

4 ἀγησιχ- fragm Neap (Borb Π D 2) et unus de Moschopp, recep Bergk¹ (2-4 non item), ἀγης. vulgo; prll Π⁶ τῶν φροσιμίων Er Schmid, προσιμίων c Moschoppulo Ed Boehmer; est licentia primi systematis; prll Π¹ 6 ἀεν(ν)άου libri; prll Π⁴⁹ ἀετός DE¹ χαλάξαις C^{ae}, -εας rell 8 βλεφ- DC² κλαῖστρον νεττ, κλαῖστρον μὲν Mosch, κλαῖστρον Tricl 10 κατασχόμενος C, καταρχόμενος Vatt 12 κῆλατι C (c lemm et schol C), κῆλα Vatt; κῆλα δὲ κῆλατι? ('nam λαίνοι καρδίαν iung c verbis ἀμφὶ τε κτλ') Bergk βαθυκόλπων] ἰσπλοκάμων paraphr, unde Ficokόλπων? Bergk 18 ἀτύζονται CE, tuetur paraphr 25 et Plut qu symp 9, 14, 6, adv Epic 18, de superst 6, ἀτύζεται F¹ PQV schol 29, ἀτύζεται DG 14 αἰόντες? Boeckh n cr 434, recep Boehmer; de metro ad 4 16 formam ἑκατοντακ. contra Naberum defendit Herwerden studd 23 17 lege Κιλ.; de absurdo schol Aesch Prom 351 cf W Schulze qu opp 154 n

- Cικελία τ' αὐτοῦ πῆζει 35
 19^b στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐρανία συνέχει,
 20 νιφόεσσ' Αἴτνα, πανέτης
 20^b χιόνος δέξιας τιθήνα·
 στρ. β'
 τὰς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται 40
 ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ'
 ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
 αἴθων· ἄλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
 φοίνισσα κυλινδομένα φλόξ ἐς βαθεῖ- 45
 αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῃ.
 25 κεῖνο δ' Ἀφαίστσιο κρουνοὺς ἐρπετόν
 δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι,
 θαῦμα δὲ καὶ παρεόντων ἀκοῦσαι, 50
 ἀντ. β'
 οἶον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
 καὶ πέδῃ, στρωμνὰ δὲ χαράς-
 κοῖς' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ. 55
 εἶη, Ζεῦ, τὴν εἶη ἀνδάνειν,
 30 ὅς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
 ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
 κλεινὸς οἰκιστῆρ ἐκύδανεν πόλιν
 γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνείπε νιν ἀγγέλ- 60
 λων Ἴέρωνος ὑπὲρ καλλινίκου
 ἐπ. β'
 ἄρμασι¹¹ νασιφορήτοισ δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις 65
 ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· εἰκότα γάρ

20 πάντες libri et scholl, πανέτης? olim Christ, quod recepi coll
 πεμπταῖον γεγενημένον O VI 53, χρυσῷ μερονύκτιον νεφοντα I VII 5 τι-
 θάνα C (schol U) 23 αἴθωνος dett 24 κυλινδομένας? Thiersach
 26 προσιδέσθαι C'Eγe (Gell XVII 10, 9, cod vet Macrob V 17, 9), ιδέσθαι
 V, πυθέσθαι C'DE, τε ἰδ. Mosch, τι πυθ. Tricl; θαυματόν ἄντα ιδέσθαι
 Kayser lectt P 40 παρεόντων C (idem Gellius, quaquam paréntτων
 libri; παρεόντων rursus Macrob), παρίόντων DEV; παρ' ἰδόντων Korae
 lettres inéd p 38 (Cobet NL 144) contra usum poetae, προσιδόντων Hecker
 Philol V 442 AKOICAI (calami lapsu an per pseudaeolismum?) cod vet
 Macrobbii V 17, recepit ἀκοῖσαι c Mommseno² quod mirere Boehmer
 27 μελαμφύλλου Herwerden studd 24; at Aetna omnis minime est nigra
 frondibus, sunt pleraque inferioris montis cacumina; ceterum cf ad N
 V 6 29 ἀνδάνειν libri, ἀνδ- Er Schmid; prll Π^o 30 γαίη D
 32 ἀγγέλων ἕως D 33 πρώτα (πρώτα) vet, πρώτοις paraphr, πρώτων
 Mosch 34 ἐρχομένοις C (= schol N I 49 [p 36, 5 Ab], ubi ἀρχ. D solus)

- 85 καὶ τελευτῆ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέροι 70
λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοις νιν ἵπποις τε κλυτὰν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὄνυμαστάν.
[Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων
- 39^b Φοῖβε, Παρνασσοῦ τε κράναν Κασταλίαν φιλέων, 75
40 ἐθελήσαις ταῦτα νόψ
40^b τιθέμεν εὐανδρὸν τε χῶραν.]
- στρ. γ'
- ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πάσαι βροτέαις ἀρεταῖς, 80
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοὶ τ' ἔφῶν. ἄνδρα δ' ἐγὼ κείνον
αἰνῆσαι μενοιῶν ἔλλομαι
μὴ χαλκοπάρρον ἄκονθ' ὤσειτ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμα δονέων, 85
- 45 μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσαθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύ-
νοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι. 90
- ἀντ. γ'
- ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἷαις ἐν πολέμοιο μάχαις

85 ἐν καὶ τελευτῆ prava O VII 26 recordatione plerique vett (praeter CPQ), unde κᾶν τελ. Mosch (prob Stahl ind lect Münster 1891/92 p 7), ἐν del Tricl, ἐν καὶ τελευτᾶν corr in τελευτῆ V; φερτέρου CⁱEⁱIP, φερέτερα DEⁱVOⁱ all (τέλους εὐδόξου, neglecto νόστου, paraphr), καὶ τελευτᾶν φερτέραν (ut esset subi) Boeckh, φέρτερ' ἄν Ahrens Phil XVI (1860) 55, καὶ τελευτᾶς φερτέρας Bossler de praep 76; de καὶ ad O III 38 87 ἔσσεσθαι libri, corr Calliergus (et X^b) στεφάνοισιν om vix (per haplogr) vett, στεφάνοισιν ἵππειά τε V (qui in P I non pertinet ad recensioem Ambrosianam), similiter στεφάνοισιν ἵπποις τε Calliergus (et X^b), vix στεφάνοισιν Mosch, ἐν στεφάνοις τε Tricl, στεφάνοις νιν? Heyne, recsep Boeckh 88 θαλείαις C ὄνομαστᾶν non pauci (C) 89 δάλοι' C^{ps} (δάλοι' α); Tricl, δάλοιο vett vulgo, δάλου Mosch, quod c Boeckhio praefert Heimer studd P p 14 παρνασ(σ)ῶ CⁱDE, -(σ)ῶ quidam e dett, dativum recep Ty Mommsen, -σῶ Cⁱ, quod recipere solent, -σῶ τε,? Bergk; de -σῶ prll II^{ss} 40 εὐανδρῶν Hermann opp VII 115; zeugma verbi τιθέμεν bene defendit Schneidewin; post νόψ dist Hartung Boehmer 42 καὶ χ. καὶ c. C 44 χαλκοπάρριον E, -πάρρον vulgo, -πάρρον Ahrens d d 143; prll II^{ss} 45 ῥίψαις vett, corr Calliergus ἀμεύσαθ' C^bDGPQU (gl Hesych et paraphr), ἀμεύσεθ' CEV; Erdmann us synt 59 ἐναντίους C 47 ἄν μνάσειεν libri, ἀναμνήσειεν schol^s, ἀ(μ)νάσειεν Er Schmid; cf P IV 54 παρασχῶν (46) μηκέτ' ἀμν. Stahl ind lect Münster 1891/92 p 9 οἷαις ἐν πολέμοιο μάχαις libri, ὁποῖαις ἐν πολέμοιο ὑπέμεινε μάχας paraphr, ἐν πολέμοιο ambigue schol; οἷαισιν πολέμοιο Hecker Phil 5 (1850) 448 (cf O II 44), οἷαις ἐν πολέμοιο Bergk, οἷαις ἐμπολέμοιο 'bellicis' Ahrens Phil XVI 55

- τλάμονι ψυχῆ παρέμειν',
 ἀνίχ' εὐρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν
 οἶαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει 95
- 50 πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν
 τὰν Φιλοκτῆταιο δίκαν ἐφέπων
 ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκῃ νιν φίλον
 καὶ τις ἔων μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἔλκει 100
 τειρόμενον μεταβάσσοντας ἔλθειν
 ἐπ. γ'
- ἥροας ἀντιθέου Ποϊάντος υἷὸν τοξόταν·
 δε Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς, 105
- 55 ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
 οὔτω δ' Ἴέρωνι θεός ὀρθωτῆρ πέλοι
 τὸν προσέρποντα χρόνον, ὦν ἔραται καιρὸν διδούς. 110
 Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
 πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων·
- 59^b χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατέρος. 115
- 60 ἄγ' ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
- 60^b φίλιον ἔξεύρωμεν ὕμνον·

48 εὐρίσκοιτο Thom Tricl, recep Boeckh¹ (n cr 437) παλάμαις
 vett 51 ἀνάγκα(σ) μιν φίλον libri, omisso pronomine ἀναγκαῖα quod
 Boeckh dedit in lemmate scholl unde hauserit nescitur nec confirmat
 paraphr (αὐτόν, τὸν Ἴέρωνα δηλονότι), idem scribi iussit Hermann 1834
 (opp VII 113), ἀνάγκα μὴ φίλον Rauchenstein comm I 6 (recep Bergk),
 νιν νόσου (ε paraphr) Ty Mommsen, μὰν φίλον, νιν ἀφλόν, πρὸς ἀφλόν
 alii; librorum scripturam defendit Heimsöeth P erste ryth Ode Bonn 1859
 p 17 52 μετα(λ)άσ(σ)οντας (-λ C, -σ E) libri et scholl, μέτα λύσσοντας
 Hermann ap Heyn (μέτα λάσσοντας 'dissimulantes qui essent' — λάσσοντας
 exspectes — idem 1834 opp VII 113), μεταβάσσοντας mutatione lenissima
 (AA: B) amicus Boeckhii (Phil Buttman an Heindorf? cf P II 82; in idem
 incidit coll O I 42 Kayser I P 41), μετανάσσοντας Wakefield ad Soph Phil
 203 (prob Hermann 1839 opp VII 113 n), μεταμείψοντας Ahlwardt, μετα-
 μείβοντας Boeckh, μέτ' ἀλύσσοντας ('petiisse ultima inopia pressos') Ahrens
 Philol 16 (1860) 55, μετανάξοντας Bergk (at ἀνάγειν ut sit deducere, μεταν-
 ἀγειν hoc loco quid sit obscurum). Sed acquiescendum videtur in anonymi
 Boeckhiani coniectura μεταβάσσοντας, nisi forte ambigis quonam transpor-
 tantes Philoctetam quonam venerint heroes illi, aut offendis in vocabulo
 βαίνειν 52—55 bis repetito; sed cf prll II⁹⁴ 53 ἥρωας codd; prll II⁹⁵
 54 πόνον I c Thomm 55 μοιράδιον U, eadem forma est in libb Ath
 II 61^b (Eurip epigr) 56 οὔτω δ', Ἴέρων, θεός et (57) ἔραται Minga-
 relli, Ἴέρωνι τις Hermann opp VII 113, Ἴέρων. θεός Ahrens kl Schr I 71
 (cf Hermann opp VIII 88), θεός σωτῆρ Hartung; prll II⁹⁵ et numm propr
 Θεου- (Θου-) apud Fick et Bechtel 143 ss 58 παρὰ C^a: cum melio-
 ribus libb et c paraphr, περί C^{bc}PQV, παρ corr Byz 59 πίθεο vett,
 corr Tricl

		στρ. δ'
	τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ	
	Ἵλλίδος στάθμας ἱέρων	120
	ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ Παμφύλου	
	καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι	
	ῥχθαις ὑπο Ταυγέτου ναίοντες αἰ-	
	εἰ μένειν τεθομοῖσιν ἐν Αἰγίμιου	
65	Δωριεῖς. ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι	125
	Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπύλων Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι	
	γείτονες, ὧν κλέος ἄνθησεν αἰχμᾶς.	
		ἀντ. δ'
	Ζεὺ τέλει, αἰεὶ δὲ τοιαύταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ	130
	αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-	
	σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.	
	σὺν τοι τίν κεν ἀγητῆρ ἀνήρ,	
70	υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραι-	135
	ρων τράποι σύμφωνον ἐς ἡσυχίαν.	
	λίσσομαι νεύσον Κρονίῳ, ἄμερον	

61 κλεινάν *CE* θεοδμήτῳ *MY*²; prll Π²¹ 62 ἔκτισ(ε)· θέλοντι Vatt, ἔκτισεν. ἐθέλ. *C*, ἔκτισσ'. ἐθέλ. Boeckh παμφύλω *E*, -λου vulgo 63 κἀλλὰς Ἡρακλείας ἔκγονοι Hartung; Heraclidas intellege Hyllus coll O IX 56 65 δωριεῖς *E* (Bergk), δωριῆς vulgo; Δωριεῖς Hermann opp I 255, recep Boeckh 67 τέλει *D* (Schmid), τέλει *CE*, ὃ Ζεὺ τέλειε paraphr (Boeckh). Locus obscurus: ambigunt utrum τοιαύταν αἶσαν (Hermann) an ἔτυμον λόγον (Boeckh) verbi διακρίνειν subiectum esse dicant; neutrum recte. Infinitivum optative dictum accipias (ut ap εἴχομαι O VIII extr) verbumque ad duos illos accusativos ἀπὸ κοινοῦ positum: 'semper talem sortem (qualis 61—66 illustratur) civibus et regibus definias verum (efficiens, ut vin φίλον 51) hominum de civitatis libertate, felicitate, gloria sermonem'; prll Π²². Neque aliud quidquam si non intellexit, at tamen legit paraphrasta. Coniecturae inutiles: αἰεὶ πόροις τοῖαν . . . βασιλεῦσιν, διακρ. Hartung, αἰεὶ δίδοι ταύταν Bossler de praepos. ap P usu 30, αἰεὶ δὲ δὸς ταύταν (vel αἰεὶ δὲ τοιαύταν . . . δίδοι κρίνειν) Ty Mommsen, δίδοι, κρίνειν τ' vel δίδοι κρίνειν Bergk, διακρίνει' ἔτυμον λόγος? Jurenka Wien Studd XV 13 69 τέκεν? *C²* ἀγητῆρ *C²E* (ἀγητῆρ *C²*), ἀγιστῆρ *D*, ἀγιστῆρ vel ἀγητῆρ all; prll Π² 70 υἱῷ τ' libri omnes, υἱῷ γ' Bothe (Boeckh¹), υἱῷ (om τ') Ty Mommsen suppl 166; defendit particulam τε Boeckh² (kl Schr V 385) cl N XI 45, recte, quamquam et illic et P VI 46 anteit verbum finitum, ut facile iterum subaudiri possit ('idque facimus', 'idque fecit'), hic arctius inter se cohaerent duo nomina, quasi dixerit poeta αὐτὸς μὲν ἄρχων, υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος; cf etiam O VII 5 simm δᾶμον γερ. *CE*, δᾶμόν τε γερ. sive interpolatione sive dittographia vulgo, δ. τ' ἀγέρων interpolavit Hartung ἐς *C* c scholl, om Vatt, defuisse in archetypo contendit nequit ἡσυχίαν libri; prll Π²¹ 71—72 ἄμερον fuerunt qui cum verbo νεύσον coniungerent (teste Triclinio 447, 13 Ab, quos sequitur Madvig adv cr I, 1871, 187), νεύσον —

ἄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρκανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχη, ναυ-
 κύστονον ὕβριν ἰδῶν τὰν πρὸ Κύμας, 140

ἐπ. δ'

οἶα Κυρακοσίων ἀρχῶν δαμασθέντες πάθον,
 ὑκυπόρων ἀπὸ ναῶν δ' ἄφριν ἐν πόντῳ βάλεν ἀλικίαν, 145

75 'Ελλάδ' ἐξέλεκων βαρείας δουλείας. ἀρέομαι

πάρ μὲν Καλαμῖνος Ἀθαναίων χάριν
 μισθόν, ἐν Σπάρτῃ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν, 150

ταῖσι Μῆδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι,

παρὰ δὲ τὰν εὐυδρον ἀκτὰν

79^b ἡμέρα παιδεσσιν ὕμνον Δεινομένεος τελέσαις,

80 τὸν ἐδέξαντ' ἄμφ' ἀρετᾶ, 155

80^b πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

στρ. ε'

καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις

ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται

μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει 160

αἰανῆς ταχείας ἐλπίδας·

ἰδῶν paraphr iungebat, ἄμερον — ἔχη Tricl, ἔχη — ὕβριν Lehrs Rh Mus 30, 1875, 92; ἄμερος Hartung, quod placuit Bergkio, mihi ne graecum quidem videtur. Pindarus cum posset dicere ἡσύχως ἔχειν et κατ' οἶκον ἔχειν, tranquillitatis atque mansuetudinis notionem ab hominibus (vel a deo) ad domum transferre maluit 72 ἀλαλητὸς CE 72—73 post Κύμας vulgo plenius dist, Boeckh recte iung oian ὕβριν ναυκίη. 74 δς ἄφριν E c interpol βάλει' ἄλ. C, βάλει' ἄλ. E, βάλειθ' ἄλ. D, ἐνέβαλε paraphr; βάλειν Hecker Phil V 439, quod recipere eo minus dubitavi, quod amantior paullo est P formae activae (cf τρέψαις ἐμβάλεν O IX 72 et prll II⁹⁰) 75 δουλείας vett, δουλείας Mosch, recep c Heypnio Bergk; prll II⁹⁰ ἀρέομαι CE, ἀρέομαι D, ἀρέομαι Mosch, ἐρέομαι unus aut duo recec (probat Mommson); ἀρέομαι Dawes 1745 miscell cr 93, quod vulgo recipiunt; cf ad I VI 60 76 παρὰ D ἀθην. CD χάρις C^a 77 δ' ἐρέων Bothe et Boeckh ('debebat vel λέγων vel εἰπῶν dici' Schneidewin), δὲ κλέων Christ¹ τὰν πρὸ C et vulgo, om τὰν EF soli 78 ταῖσι displicuit Bergkio Μῆδειοι EF soli (et Mosch), Μῆδοι vulgo, Μῆδοι μὲν Tricl μάχαν τλάειν, <ὡς> Μῆδοι (pugnā ausis, cum . . ., si recte intellego) conl Bergk. Μάδειοι propter formam cypri Μάδοι 60, 1 (Collitz) Wilh Schulze qu epp 304, 1; prll II⁹⁴ 79 πὰρ δὲ vett, corr Tricl εὐυδρον C^a, εὐανδρον E^a δεινομένεος Mosch, Boeckh; prll II⁹⁴ τελέσ(σ)α(ι)ς libri, τελέσαις? Bergk; τελέσω scriberem aut (cl 81) τέλε- cov, nisi praestare videretur archaicam quasi structurae duritatem (cl supra v 70 et schol 152^b) intactam relinquere 80 τὸν ἐπράξαν' Stahl ind lect Mfinster 1891/92 p 15 καμόντων E 81 συντανύσας DE 82 μείων C 83 αἰανός Tricl ἐλπίδας libri, διανοίας exponit paraphr (Boeckh confert schol P II 89); de lectione ed Rom ἀπάδις Philol 56, 1897, 81

- ἀκτῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-
 νει μάλιστ' ἐκλοΐσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.
 85 ἄλλ' ὄμωσ, κρέσσον γὰρ οἰκτιροῦ φθόνος,
 μὴ παρίει καλά. νῶμα δικαίῃ πηδαλίῳ στρατόν· ἄψευ- 165
 δεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.
- ἀντ. ε'
- εἶ τι καὶ φλαύρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται 170
 πὰρ κέθεν. πολλῶν ταμία
 ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
 εὐανθεῖ δ' ἐν ὄργῃ παρμένων,
 90 εἶπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδείαν αἰ-
 εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις· 175
 ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
 ἰκτίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῆς, ᾧ φίλε, κέρδεσιν εὐτράπ-
 λοις· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας 180
- ἐπ. ε'
- οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
 καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
 95 τὸν δὲ ταύρω χαλκῆν καυτήρα νηλέα νόον 185
 ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῆ φάτις.
 οὐδέ νιν φόρμιγγες ὑπυρῳφιαὶ κοινανίαν

84 ἐκλοΐσιν *CD* 85 κρέσσον *CE* (c cod Vindob Stob Anth III 712 H), κρείττον *E*, κρέσσον unus e Tricl in lemmate, κρέσσων *DV* (quod vulgo recipiunt), κρείσσων *E*, ἀμείνων videtur esse in libris AP X 51, 1; dialectum recte observavit recensio Vaticana, substantivam praedicati naturam Ambrosiana, cf οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη B 204, κρέσσον Aesch suppl 190, Eur suppl 488, fr 7. 825, 1 N² οἰκτιροῦ *CE* (= Stob I c, AP I c Herodn II 946, 10 L) Thom Tricl, -μῶν *DPQV* ('selectius' Boeckh)

88 ἀμφοτέροις *vett*, corr Byz 90 αἰ *vett*, corr Mosch 91 ὥσπερ *C*, ὥστε *DE* 92 ἀνεμόεν πετάσα(ι)ς *vett*, ἀμπετάσας Byz, πετάσας eiecit Calliergus, ἰκτίον eieibat Ahrens Philol XVI 55 ᾧ φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοισ *vett* (ἐντρ. *C*^a all), transposuit (εὐτρ. κέρδεσ') Moschor, ᾧ φίλος, εὐτρ. κέρδεσς' Hermann ap Boeckh, ᾧ φίλ', εὐτρ. κέρδεσς' Bergk (cf ἐυφρ. P IV 129, ἐύδμ. XII 3), contra usum poetae nunquam (aut post -c- aut post -cc-) in dativis III decl i sonum elidentis, εὐτρέπτοις? Ty Mommsen, εὐτράπλοισ Buecheler ap Ed Boehmer, rectissime hoc quidem, exemplis usus ἐπλετο πλέθρον ὄρμενος, quibus addē cτυφελός: cτυφλός ap Aeschylum

ὀπιθόμβροτον *D* solus (Mosch), ὀπιθόμβροτον vulgo, ὀπιθόβρο. *E*^a, ὀπι-
 κόβροτον Tricl καύχημα *PQ* 98 οἶον *vett* vulgo, οἶον *U* c Byz ex scholl 94 φθινεῖ Er Schmid; de mensura φθίνω cf I VIII 46, Epich 170, 13 Καῖβ εἰ τίνεσθαι P II 24 95 καυτήρα *PQ* νηλεοσάν? Her-
 mann ap Heyn; v nott metr 96 παντῆ *CD*, παντῆ *G* solus, πάντα *E*
 97 μιν libri; prll II° ὑπυρῳφιοὶ *C* Pro κοινανίαν (libri) vide ne non modo κοινανίαν, verum etiam Ξυνανίαν restituendum sit; nam κοινάνη

μαλθακάν παιδων δάροις δέκονται.	190
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων·	
99 ^b εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροις δ' ἀνήρ	
100 δς ἄν ἐγκύρση καὶ ἔλη,	
100 ^b στέφανον ὕψιστον δέδεκται.	195

III 28 euphonicis, alia (adi κοινός) exempla aut euphonicis aut metricis excusari rationibus videntur, vocabulum autem a ξυν(ᾶ)νός descendens iam Archilocho notum 86, 2; prll Π⁶⁴ μαλθακάν C δέχονται libri, corr Boeckh

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

	ω ω ω ω — υ — υ	— υ ω ω υ	
	ω ω — υ — υ	— υ — υ — υ — υ	— — υ — υ — υ υ
	— υ — υ — υ — υ — υ — υ	— υ υ	
	υ υ — υ — υ — υ — υ — υ	υ υ — υ — υ — υ υ	
5	— υ — υ ω — υ	υ — υ υ υ	
	— υ — υ ω — υ	υ — υ υ — υ υ υ	
	ω ω — υ — υ — υ	ω ω — υ	— υ υ
	— υ — υ — υ — υ — υ	— υ — υ	— υ — υ — υ — υ — υ υ

Epodi

	υ υ — υ — υ — υ — υ	— υ — υ — υ υ	
	υ — υ — υ — υ — υ υ	— υ — υ — υ υ	
	υ — υ — υ — υ — υ υ		
	ω ω — υ — υ υ		
5	υ — υ — υ — υ — υ — υ	ω υ — υ — υ — υ	— υ — υ — υ — υ
	ω ω — υ — υ — υ — υ	— υ υ	
(5)	υ — υ — υ — υ	— υ — υ — υ — υ — υ — υ	— υ υ
	υ — υ — υ — υ — υ	— υ — υ	
	— υ — υ — υ — υ υ		
10	υ — υ — υ — υ — υ — υ	υ — ¹ ₍₀₆₎ υ — υ — υ — υ — υ — υ	

στρ. α'

Μεγαλοπόλιες ω Κυράκουαι, βαθυπολέμου

Ep vv 5. 6 (3. 4 Boeckhii) aut 8. 9 (6. 7 B) coniungere nemo est ausus. At Boeckhii vv 1 et 2 in binos versus divisit Ed Boehmer, recte; de iisdem membris modo uno versu comprehensis modo separatis cf O IX str vv 3—8. De v 90^b (δέ τινοσ in versu initio) nott metr O II. Pedes tribreves in versuum initiis si quis cll epodi vv 2. 3. 5. 8. 10 υ υ describere maluerit, equidem non repugnabo. De membro ultimo Heph p 45, 2 W, Pind I VIII 1.

1—56 perierunt in B 1 κυράκουαι C, -κοκται vett vulgo, -κοκται interpoll βαθυπολέμου D (cf O II 7 AD)

- τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρ-
 μᾶν δαιμόνιοι τροφοί, 5
 ὕμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
 μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
 5 εὐάρματος ἱέρων ἐν ἄ κρατέων
 τηλαυγέειν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις, 10
 ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος, ἄς οὐκ ἄτερ
 κείνας ἀγαναΐειν ἐν χερσὶ ποικιλ-
 αίνους ἐδάμασσε πῶλους. 15
 ἀντ. α'
- ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερσὶ διδύμα
 10 ὃ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κός-
 μον, ἕστων ὅταν δίφρον 20
 ἐν θ' ἄρματα πεισιχάλινα καταζευγνύη
 σθένος ἵππιον, ὄρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
 ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσεν ἄλλος ἀνήρ
 εὐαχέα βασιλευσιν ὕμνον ἄποιν' ἀρετάς. 25
 15 κελადέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλακίς
 φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα
 προφρόνως ἐφίλησ' Ἀπόλλων, 30
 ἐπ. α'
- ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις
 17^b φίλων ποί τινος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·
 σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ,

2 σιδηροχ. *E* c *Ambrr* 3 ὕμιν *vett*, ὕμιν *interpoll* ἀπ' Ἀθη-
 νᾶν Dionys Phasel 4 ἐλελείχθονος ('quod ex ἐλελείχθων ortum, quem-
 admodum ταλαίφρων ex ταλαίφρων)? Bergk; fuerunt etiam qui verbum
 ἐλελείζειν (vibrare) ex antiquiore poesi expellerent 7 τὰς libri, ἄς Her-
 mann ap Heyn 8 supra ἀγαναΐειν scripta habet eū et ἐπιτηδείας *Cb*,
 εὐαγαναΐειν *iunctim MQ* (cf ἀγαναΐτιδος — εὐοφθάμου Hesych) 9 χερσὶ
C, χερσὶ *E* 10 αἰγλάντα *vett* vulgo, αἰγλάεντα (*I*² [Ven 465], -ήεντα *U*)
 Bergk; *prll* Π⁴² 11 τ' ἄρματα *C^{ac}D*, τ' ἄρμ. *C^{ac}*, θ' ἄρμ. *E*; *prll* Π¹²
 12 ἵππιον *F* solus, ἵππειον vulgo, *retin Ty Mommsen*; *prll* Π⁵⁰
 14 εὐαχέα *D* (c *schol*² Rom) de virgula post ὕμνον deleta ad P IX 4
 16 χρυσοχαίτας *vett*, -χαῖτα Mosch 17 χάριν *E*² ποί τινος (*Q*,
 ποίτινος vulgo, ποί τινος *V*) libri, ποίνιμος Jer Spigel ap Er Schmid
 (ἀμειπτική *paraphr*) *plaudentibus plerisque, πότ τινος Bergk*², τίμιον
 (scil τὸν εὐεργέτην) Kayser lect P 43, τίμιος idem Heidelberg Jahrb 1868,
 44, ποιπνυός (= θεράπων) Maur Schmidt XCIX; trad lectionem revo-
 cavit φίλων τινός iungens Bergk²⁻⁴: φίλων (ἔργων) active accipias, ut
 φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδουεν φιλέοντες, coll Pind O I 16, P III 5, N V 8,
 ζ 208 et (non sine irrisione) A 167; τινός additum ad generalem senten-
 tiam significandam; de forma ποι *prll* Π⁷⁸

18 ^b Ζεφυρία πρό δόμων	35
Λοκρίς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἔξ ἀμαχάνων	
20 διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖς' ἀσφαλές.	
θεῶν δ' ἔφετμαῖς Ἰεῖονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς	40
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ παντᾶ κυλινδόμενον· τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποικομένους τίνεσθαι.	
	στρ. β'
25 ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμένεσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις	45
γλυκὺν ἑλῶν βίον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλ- βον, μαινομένας φρασίν	
Ἦρας ὄτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον	50
πολυγαθέες· ἀλλὰ νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον ῶρσεν· τάχα δὲ παθῶν ἑοικότ' ἀνήρ	
30 ἔξαιρετον ἔχε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι	55
φερέποναι τελέθοντι· τὸ μὲν ἦρωσ ὅτι ἐμφύλιον αἶμα πρῶτιστος οὐκ ἄ- τερ τέχνας ἐπέμειξε θνατοῖς,	
	ἀντ. β'
ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις	60

20 δρακεῖς' *CV^aDEⁱ*, δρακοῦς' *E*, δρακοῖς' *Mosch* ἀσφαλῶς *PQ* *Mosch* 21 ἔφετμαῖς? *Bergk*, ut v 85, X 60, I VI 9. 12. 17, VII 8, ('placitissime') I I 24; v etiam ad N VII 16 22 πυρόεντι *Mosch* 23 παντᾶ *Z solus*, παντᾶ *rell* 24 ἐπερχομένους *V* τίνεσθαι] ἐβέσθαι? *Bergk*; de τίν. ad P I 94; ceterum ut ἀποιν' ἀρετᾶς, καμάτων ποιῶν λαχεῖν vulgare, ita εὐεργεσιῶν τινά τίνεσθαι festivum 26 φρεσίν *E*, φρασίν *CD* 27 λάχοντο *PQ* 28 πολυγαθέος *ED^o* ἐς *CDEⁱ*, ἐπ' *E*, corr *Tricl* ἀάταν libri (ἀάταν *C^o*), quod rec *Boeckh*, ἀάταν *Beck*, αὔαταν *Bergk*; cf ἀ(υ)ερῆν O XIII 81 ὑπερφίαλον *Ambr* 30 ἔσχε *CE*, ἔχε *IM Thom*, ἔλε *Mosch*, quod recipere solent ('satis commode, sed auctoritatem desidero' *Bergk*); aor exprimunt paraphr et schol, et ferri poterat aut aor aut praesens tempus (coll v 31 et O I 56—59); corruptelam aut e glossa (cf schol) aut e P III 24 prava memoria natam esse arbitror ψ δύο γ' *Herwerden studd* 26; at cum gravitate *Pindarus utriusque delicti poenam luere Ixionem contendit* 31 ὅτι τ' *vett*, ὄθην(?) *Mosch*, ὄτ' (haplogr?) *I(talus?)*, τ' *eiecit Hermann*; *pril* p 9 32 ἐπέμειξε libri, ἐνέμειξεν schol, ἀνέμαξε? *Bergk* 33 μελανοκευθέεσσιν *Hecker Phil* V 439, μεγαλοκυδέεσσιν ('aedibus, non cubiculo') *Herwerden studd* 27, μέγαλοις καὶ εὐκατασκευάστοις *paraphr*; cf κέυθος οἰκῶν *Eur Alc* 872

- Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο. χρῆ δὲ κατ' αὐτὸν αἰ-
 εἰ παντὸς ὄραν μέτρον.
- 35 εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότητα' ἀθρόαν 65
 ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ'†· ἐπεὶ νεφέλα παρελέετο
 ψεῦδος γλυκὴ μεθέπων αἰδρις ἀνήρ·
 εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτα πρέπεν Οὐρανίδα 70
 θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
- 40 Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ
 τετράκναμον ἔπραξε δεσμὸν
- ἐπ. β'
- ἐὸν δλεθρον δγ'· ἐν δ' ἀφύκτοις γυιοπέδαις 75
- 41^b πεσῶν τὰν πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγελίαν.
 ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν
- 42^b γόνον ὑπερφίαλον
 μόνα καὶ μόνον οὔτ' ἐν ἄν- 80
 δράσι γεραφόρον οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις·

84 ἐπέειπε Hecker Phil V 439, medium diserte testatur schol; ἐπεῖρα εὐνάς N V 30 simplicius, Διὸς ἄκοιτιν ἐπειράτο acerbius dictum videtur: illud Hippolytam poeta inducit comminiscentem (τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν), hoc cum indignatione eloquitur καθ' αὐτὸν C^{ae}, καθ' αὐτὸν, καθ' ἑαυτὸν roll (schol Aesch Prom 389), κατ' αὐτὸν Thiersch; Pind non modo iungit, sed ne componit quidem ἔ αὐτὸν 85 ἀθρόαν] ὄραν G^{ae} (ἐνιοι schol) 86 ποτὲ C^{ae}, αἶ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰεῖονα schol, ἦλθον πρὸς τὸν gl P. Locus conclamatus: ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἴκοντ(ο), scilicet αἰ εὐναὶ εἰς κακότητα ἐμβάλλουσαι, dubitanter edidit Heyne, ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἴκων ἐπεὶ Jacobs animadv Eur trag 289, unde ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἴκοντ'· ἐπεὶ Beck (prob Hermann), — ἴοντ' Boeckh¹ (recepit Christ); ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἐκόντ' Bothe (rec Boeckh²), — καὶ οὐ τὸν ἐκόντ' Ast (ap Gurlitt 1810), — καὶ φρονέοντ' Kayser lect Pind 44, — καὶ τὸν ἔλοντ' (Wilh de Humboldt Ges W II 293) Schneidewin, recep Gildersleeve, — καὶ τὸν ἰδόντ' Aug Mommsen 1845 (Hartung), ἔβαλον παρὰ καιρὸν ἴοντ' Bossler de praep 57 n, ἔβαλον ποτὶ καιρὸν ἴοντ' v d in Athenaeo 1882, 733, ἔβαλον, ποτὶ τὸν καὶ ἴκοντ'? Ty Mommsen², cum alia tum ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἴσαντ' Bergk, — καὶ τὸν· ἐκὼν ἐπεὶ Fraccaroli. Fuerunt denique qui ἰκέτην, προσκίτορα intellegent (Welckero praeeunte Aesch Tril 550 n) 88 οὐρανίαν C^{ae} (-νίαν C^b), -νίαν E, -νία(α) [c Moschop?] Rom Ald; -νίου paraphr, quem Οὐρανίδα legisse putat Bergk (recepit c Ty Mommsen), ipse οὐρανιδαν coniecit (Οὐρανιδαν scr Christ); post οὐρανίαν virgulam posuit Hartung, recte 89 ἄντε E Tricl, τὰν τε Ambr, ἄν (ἄν) ποτε DG Thom 41 δγ' ἐν ἀφ. DG, ὁ δ' ἐν δ' E' πεσῶν libri; prll Π^{ae} ἀνδέξατ' veti, corr Mosch, ἀνδείξατ' Mitscherlich ad hymn Cer 473 (= Hermann ap Heyn 1798, non item 1817); τὰν πολύκοινον ἀγγελίαν ad partum portentosum (42 ss) trahebat Bergk, male; nam ἀγγελία hoc loco λέγειν excipit e v 22; cf εὐνὸν ἀγγέλλων λόγον O VII 21, ἀγγέλλων γεγωνεῖν P IX 2 42 ἄνευ δ(ἐ) οἱ PQS all τέχ' δν 'relativo postposito' ante τὸν 43/44 virgula distinguens Bergk 43 ἀνδράσι] ἀνθρώποις Ambr νομοῖς unus e Thomm, prob Heyne

- τὸν δνύμαζε τράφοιςα Κένταυρον, δς
 45 ἵπποισι Μαγνητιδέσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίῳ
 σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός 85
 θαυμαστός, ἀμφοτέροισι
 ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ μα-
 τρώθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.
 στρ. γ'
- θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσιν τέκμαρ ἀνύεται, 90
 50 θεός, δ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχην, καὶ θαλασ-
 σαῖον παραμείβεται
 δελφίνα, καὶ ὕψιφρόνων τιν' ἔκαμψεν βροτῶν, 95
 ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεῶν
 φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
 εἶδον γὰρ ἐκὰς ἑὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
 55 ψογερόν Ἀρχιλόχον βαρυλόγοισι ἔχθεσιν 100
 παινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύ-
 χα πότμου σοφίας ἀριστον.

44 δνύμαζε *CE* δς ἵπποισι ... πατρός (48) Galen de usu part III 1, ubi cum multa male, tum ὡς ἵπποισι cod Urb, quod recepit Bergk⁴
 49 τέκμαρ Ambr 50 καὶ ante πτερ. om *D* 51 ἔκαμψεν *CU* 53 κα-
 κηγ. Vatt -ρίαν *V* (non item *C*) schol *U*, EM 245, 36, recepit Hermann
 opp VII 118, cum antea ap Heyn 1817 genitivum elegantiores dixisset
 54 τὰ πόλλ' Bergk (Boeckh⁵) ἀμηχανία *E* c Ambr 55 βαρυλόγοισι
 vett, corr Mosch 56 Locus obscurus: οἷον εἰ τις λέγει ὅτι εὐποτμότα-
 τός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ σοφίας ἄμα τυγχάνων Aristarchus, quod qua ra-
 tione ex traditis verbis elicuerit, non liquet; neque magis dilucide τὸ
 δὲ ἐπιτυγχάνειν πλοῦτου μετὰ σοφίας ἀριστόν ἐστιν schol¹; aliter certe
 interpretatus τὸ πλουτεῖν (εὐτυχεῖν codd) καὶ εὐπορεῖν σοφίας σὺν εὐτυχίᾳ
 ἀριστον schol²; qua interpretatione spreta σὺν τύχῃ πότμου σοφίας iun-
 gebat Heyne, πότμου ἀριστον (ut Aristarchus?) Bothe (πότμος σοφίας
 ἀριστος emendabat Hartung), σοφίας ἀριστον (schol^{2b}) Boeckh (quem
 secutus σοφίας ἄριστος Bergk¹); id quod Boeckh postam si τὸ πλουτεῖν
 σὺν σοφίᾳ commendare voluisset, scripturam fuisse e gr proposuerat so-
 φίας τ' (n cr 446), certatim arripuerunt Croiset annuaire XII, 1878, 63,
 Bergk⁴, Herwerden studd 28. Hermann cum a 1817 alterius schol πλου-
 τεῖν σοφίας amplexus esset, a 1834 (opp VII 119) cum schol¹ vel Ari-
 starcho 'potentiam cum sapientia coniunctam' intellegere sibi visus est.
 En sententiarum ordo inde a v 52 magnificentius quam elegantius in-
 cedens: ἐμὲ φεύγειν χρὴ τὴν τῶν κακηγοριῶν ἐχθρὰν σοφίαν, μὴ ἐν ἀμη-
 χανίᾳ (ἀμηχανοῖσι κήδεσιν Archil 66, 1 B⁴, πενίας ἀμαχάνου Bacch I 38)
 διάτῳν βαρυλόγοισι ἔχθεσι πλουτίζω (κίβδηλόν τινα πλοῦτον παίων ἐν
 δστις μὴ φθόνῳ παίεται Bacch III 68): τὸ δὲ σοφίᾳ ἀνθεῖν πράξιαν
 πότμου παραδότος (cf etiam O X 28, P I 41) ἀριστός ἐστι πλούτος (πρα-
 πίδων πλούτος Emped 300 St). σὺ δὲ, ὦ βασιλεῦ, τὸ πλουτεῖν σοφίας σα-
 φῶς ἐνδείξει ἔχεις ἐλευθεριότητι (cf P V 12)

- ἀντ. γ'
- τὸ δὲ κάφα νιν ἔχεις ἐλευθέρα φρενὶ πεπαρεῖν, 105
 πρῦτανι κύριε πολλῶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυ-
 ᾶν καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
 ἦδη κτεάτεσσι τε καὶ περὶ τιμῆ λέγει 110
- 60 ἕτερόν τιν' ἄν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
 χαύνα πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
 εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετῆ
 κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος 115
 δεινῶν πολέμων· ὄθεν φαμί καὶ σὲ
 τὰν ἀπείρονα δόξαν εὐρεῖν,
- ἐπ. γ'
- 65 τὰ μὲν ἐν ἵπποσόαιιν ἀνδρεσσι μαρνάμενον, 120
- 65^b τὰ δ' ἐν πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι
 ἀκίνδυνον ἔμοι ἔπος
- 66^b <σὲ> ποτὶ πάντα λόγον
 ἔπαινεῖν παρέχοντι. χαῖ- 125
 ρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἔμπολάν
 μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἀλός πέμπεται·
 τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς θέλων
- 70 ἄθρησον χάριν ἐπτακτύπου
 φόρμιγγος ἀντόμενος. 130
 γένοι', οἷος ἐσσι μαθῶν.
 καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ

57 Incipit rursus *B* πεπορεῖν *V*· Mosch, πεπαρεῖν· ἐνδελεῖαι, σημηναὶ
 ἐτ πεπαρεῦσιμον· εὐφραστον, σαφές Hesych. Distinctionem post ἔχεις debebat
 Boeckh (n cr 447) κάφα πεπαρεῖν iungens, recte 59 κτεάνοις Ambrr (cf O
 V 24 A) 61 χαύνα *D*; κενεά *I*, quod emendaverat Pauw, κενεῖα *D*, κε-
 νεᾶ(ῆ) rell; καὶ ἐλαφρῆ καὶ κούφη schol², χαύνα — κενεᾶ Ty Mommsen coll
 κενεᾶν ἐλπίδων χαύνον τέλος N VIII 46, male; nam ut sana κενεόφρων, κενός
 λόγος, κενὴ γνώμη, κενὴ ἐλπίς, κενεά πνεῦσαι, κενεά χαρίζεσθαι, ita absurdum
 et χαύνα παλαιμονεῖν et κενὴ πραπίς 65 ἐν om *E* ἀνδράσι libri, corr Her-
 mann πεζομάχοις Ambrr 66 σὲ om vet, ποτὶ ῥ' ἀπαντα (ποτὶ ῥα πάντα)
 Mosch, ποτὶ ἄπ. Tricl, ποτὶ σὲ π. Boeckh, σὲ ποτὶ π. Bergk 69 θέλων]
 ἐκὼν Boeckh n cr P I 62 71 ἀντώμενος *D* 72 γένοι δ' *B*, γένοιο
 δ' rell, corr Tricl καλός τις unus e Triell, unde fuit, cum γένοι', οἷος
 ἐσσι μαθῶν, καλός τις scēcinisse Pind crederetur; καλός· καὶ πίθων Har-
 tung. Vulgo post μαθῶν distinguunt aut τὸ γεγραμμένον subandientes
 (τὸν ὕμνον schol¹, ἔξ ὧν ἔγραψα schol⁴, ut sit οἷος ἂν ἔμαθες παρ' ἑμοῦ)
 aut τὸ λεγόμενον (ὅ οἱ παιδὲς εἰώθεαι λέγειν schol^{2b}, neglecta particula
 τοι) aut εἶναι (οἷος ἔμαθες εἶναι 'institutione sapientium', tum καλός
 τις. [v supra]? Heyne) aut οἷος εἶ, ut sit γένοι' οἷος ὧν ἔγνωσ ('memor
 innatae virtutis' Boeckh n cr 448, 'tūi recordatus' Hermann ap Heyn,

στρ. δ'

- καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθος εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
 ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταιαι θυ- 135
 μὸν τέρπεται ἔνδοθεν,
 75 οἶα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ βροτῶ.
 ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβηολιᾶν ὑποφάτιες, 140
 ὄργαις ἀτενὲς ἀλωπέκων ἵκελοι.
 κέρδει δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;

'nosce te' idem opp VII 120, similiter, γένοιτο μαθῶν = μάθοις iungens, Comparetti Philol 28, 396). Novam viam ingressus est Bergk μαθῶν πίθων iungens (cl Ael h an V 26: καὶ ὀρχεῖται γοῶν [ὁ πίθηκος] ἐὰν μάθη καὶ αὐλεῖται ἐὰν διδάξῃ). Quae huc afferre solent τοιοῦς ἔων οἷός ἐστι ex Homero, ἔστ' ἂν ἦς οἷός περ εἰ ex aliis, et multo minorem vim videntur habere neque quidquam valent ad verbum μαθῶν illustrandum; quod ut recte interpretemur, iam qui sint pueri illi, quis similia videamus: μὴ πείθου ταῖς τῶν κολάκων (~ τῶν παιδῶν) ἀπάταιαι — ὡς περ ὁ πίθων schol 181², at contra ὁ Βακχυλίδης παρὰ παιδί μὲν ἀφροσιν εὐδοκίμειτω, παρὰ δὲ τοῖ κορυφῶντι πίθηκος ἔστω schol⁶ (~ 188^{1,2}); quorum cum altero facit Galenus de usu part I 22 hanc Pindari simiam ἄθυρμα γελῶτον παιζόντων παιδῶν dicens. Sed fuerunt usque ad hunc diem qui pueros blandientes potius fingerent quam stolidie admirantes aut propter inscitiam καλὰ dicentes quae ἀσχετὰ sunt (Simon 7, 73; 'πίθ- = foed.' Frid Solmsen Rh Mus 53, 1898, 186 ss), ut nihil dicam de specioso quodam Huschkii (miscell philol ed Matthiae I 30) invento, quo paulisper deceptus πάρα παιδῶν ('in ore est pueris') voluit Hermann (quem ad bonam frugem se recipientem vide opp VII 119). Sed quoniam μαθῶν et παρὰ παιδῶν ὀρροπὶ inter se apparet, tu ne (c Bergkio all) offendas in Pindari disciplinae potius hoc loco quam insitae virtutis praecone, vide Χίρωνος διδασκαλίαν P IV 102, N III 58, vel quid didicerit Damophilus P IV 284, vel non didicerit Porphyrio P VIII 12, quibus adde homericum illud ἐπεὶ μάθων ἔμμεναι ἐσθλός Z 444: tum interpretari non dubitabis γένοι' οἷος ἐστί οὐ τυχῶν, ἀλλὰ μαθῶν, οὐ παῖς ἄν, ἀλλὰ Ῥαδάμανθός τις καὶ ἐν βουλαῖς πρέσβος (66), οὐ νήπιος, ἀλλ' ἀγαθός (P III 82, 83, II 81, 96, Simon [ap Plat Prot] fr 5 B⁴). Ergo non ut se ipse noscat aut qualis a natura quasi factus aut cogitatione praeformatus esse sibi videatur, talis folliculis nescio quibus abiectis evadat, regem adhortatur poeta, antiquae ille, non renascentis humanitatis alumnus, sed — multo sane simplicius — ut quid fortunae disciplinae aetati debeatur memor sit: *sei nur was du deiner Erziehung nach, wozu du erzogen bist!* (Goethe Plinensau 178) Post πίθων dist Bergk. Ultimum systema inde ab altero καλός pro epimetra adiectum fuisse coniecit Ty Mommsen vit Pind 1846, 86. 94 n 286, prob Bergk⁴. 74 ἀμωμήτων Jacobs anim Eur trag 290 75 βροτῶν libri (retin Bergk), βροτῶν egregie Heindorf (ap Boeckh), ante βροτῶν plene dist Boehmer 76 διαβηολιᾶν Bergk, contra poetae usum ὑποφάντιες E¹ (ex ὑποφάτιες ortum; 'recte?' Mommsen, recep Bergk¹), ὑποφάτορες Bothe, ὑποφαύτιες 'nictationes' Boeckh, ὑποφατίδαι (ut ποταγωγίδαι nonnulli ap Aristot Pol 1318^b) coni Bergk; de femininis istis Lobeck Ai v 880, Hermann opp VII 121, infra ad N VII 49 77 ἵκελοι C, ἴκ. plurimi 78 κέρδει δὲ libri et scholl, tuebantur ('astutiae vero, i e astutis istis hominibus') Boeckh¹, similiter Kayser lect P 45, (ὄργαις — κέρδει δὲ inter se ὀρροπὶ ratus) Friederichs Pind Studd 1863,

ἄτε γὰρ ἐννάλιον πόνον ἐχοίκαε βαθύν 145
80 κευᾶε ἐτέραε, ἀβάπτιστόε εἰμι,
φελλόε ὡε ὑπὲρ ἔρκοε, ἄλμαε.

ἀντ. δ'

ἀδύνατα δ' ἔποε ἐκβαλεῖν κραταῖον ἐν ἀγαθοῖε
δόλιον ἀκτόν' ὀμμαε μᾶν καίνων ποτὶ πάνταε † ἄ- 150
γαν πάγγυ διαπλέκει.

οὐ οἱ μετέχου θράεεοε. φίλον εἶη φιλεῖν'
ποτὶ δ' ἐχθρόν ἄτ' ἐχθρόε ἔων λύκοιο δίκαν ὑποθεύεομαι, 155
85 ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὀδοῖε κολιαῖε.

ἐν πάντα δε νόμον εὐθύγλωεεο ἀνήρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χῳπόταν ὀ λάβροε στρατόε, 160
χῳταν πόλιν οἱ κοφοὶ τηρέωντι.

χρῆ δε πρὸε θεόν οὐκ ἐρίζειν,

28; κερδοὶ δε Huschke l l — fabb Aesop ed Furia p CCXXXVIII (probavit Hermann ap Heyn 1817, receper Boeckh³, Bergk); cf ἐε ἀλκὴν ἀλκίμα Her III 110 τοῦτο μάλα Ambrr τελέθει] τί δὴ οἱ B 79 ἐνάλιον νεττ, εἰνάλιον interpoll, quod vulgo edunt ὀχοίκαε B solus, unde ὀχοίκαε Ahlwardt contra usum poetae εἰοῖε (: εἰονε) non contrahentis (cf N IV 41) βαθύ libri, quod βαθέωε aut ἐν βάθει esse volunt, βάθει Hartung, βαθύν? Bergk 80 ἔρκεοε Ambrr (ἔλκεοε Cas), ὑπὸ ἔρκοε Hartung, δε γὰρ εἰνάλιον π. ἐχ. βαθύν | κκ. ἐτ., ἀβ. εἰμι φελλόε κτλ? (δε propter comparandi particulam repetitam, εἰμι propter accusativum ἔρκοε) Bergk^{3,4}; ἔρκη· ὀπλα, ἔρκεε· δικτύοε (= N III 51), ἔρκοε ... περίφραγμα Hesych 81 ἀδύνατον δ' DC, ἀδύνατον (om δ') Er Schmid, ἀδύνατα Γέποε praeunte Boeckhio Heimer stud Pind 22 82 ἄγαν manifesto corruptum; ἐπιπολύ καλῳε διανύει τόν βίον (cf N VII 99, Arist an 754), πλοκὴν τινα ποιῳν paraphr; ἄγαν Heyne (plaudente Hermann 1798), ἄγαν ('inflexum, curvaturam'; de genuina vocis mensura [Choerob I 308, 14 Hlg] dubitari licet) sodalis soc graec Buttmannianae ap Boeckhium (prob Hermann 1817), αἰῳ πάντα διαπλ. Hartung, ὀργάν πάγγυ Maur Schmidt CXXXII, ποτὶ πάντ' ἀκακᾶ (Eust prooem p 14, 21 Ab) conl Bergk⁴, αὐδάν πάγγυ Henr Schmidt Synonym III 811. Lectionem ἄγαν qui adoptaverunt completendo quasi necaverunt: 'insidias struit more vulpeculae' et 'flexura callida omni modo circumvenit' Boeckh, 'caudam incurvans canis adulantis instar' Huschke, 'insidias struit more supplantantium' Rauchenstein (I 7), 'the peculiar fawning way in which the dog makes an arc of himself' Gildersleeve, 'schmiegt sich durch das ganze Gedränge' Ed Boehmer, denique diversa concilians 'metaphora a cane et palaestra petita astutus homo adulando omni modo sinum facere et se insinuare dicitur' Christ; qui aut quod in antecedentibus verbis καίνων ποτὶ πάντα inest male repetunt, aut quod in subsequentibus κολιαῖε ὀδοῖε male anticipant. αἰνον conicio τόν εὐθύγλωεεον ἄνδρα (86) ὀρρονὶ ράτου τοῖε ψιθύροε καὶ διαβόλοε καὶ τῳ δολίῳ ἀκτῳ τῳ πρὸε πάνταε καίνοντι καὶ τοῖε παροῖε θραεῳε εἰαἰνοῖοντι καὶ μηδέ τοῖε φίλοε ὡε ἀληθῳε φιλοῖοντι 85 ὀδοῖε κολιαῖε? Bergk; cf 21 86 νόμον Ambrr, νομόν Vatt (νόμόν E) 87 λαῳροε BD, solito errore, velut O II 86 AExx, αὐρόν P III 110 Bm, N VII 82 D 88 τηρέωντι D(V), τηρέοντι BCE

		ἐπ. δ'
	ὅς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων, τότε αὐθ' ἑτέροις	
89 ^b	ἔδωκεν μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα νόον	165
	90 ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας	
90 ^b	δέ τινος ἑλκόμενοι	
	περιεσσᾶς ἐνέπαξαν ἕλ-	
	κος ὀδυναρὸν ἑὰ πρόσθε καρδία,	
	πρὶν ὄσα φροντίδι μητῖονται τυχεῖν.	170
	φέρειν δ' ἑλαφρῶς ἑπαυχένιον λαβόντα Ζυγόν	
	ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι	
95	λακτιζέμεν τελέθει	
	ὀλισθηρὸς οἶμος· ἄδόν-	175
	τα δ' εἶη με τοῖς ἀγαθοῖς ὀμιλεῖν.	

89 ἀνέχη *DGIU* ποτὲ *D* (Moschor, Hermann opp I 256, Boeckh, Bergk¹⁻²), τοτὲ *BCE* (Mommsen, Bergk³), τόκα μὲν — τόκα δὲ Pind habet N VI 10 (O VI 66), unde in vulgare τοτὲ librarios aberrasse suspicere, nisi forte τόκα μὲν τὰ κείνων poetae auribus displicuisse putas τοτὲ δ' αὐθ' vett, corr Tricl 90—91 ἑλκόμενος — ἐνέπαξαν *B c Ambrr* (ἑλκόμενοι *CpV*), interpolatione satis antiqua 91 πρόσθεν *CDUV* 92 μηχ(α)νῶνται *B* solus, μητῖονται Thiersch, μητῖώνται Bergk ('sine causa idonea' Wilh Schulze qu opp 348 n 4) 95 λακτιζέμεν *Ambrr* 96 οἶμος *GU*, utrumque spir *B* ἄδόντα *EV* soli, ἄδόντα vel ἄδοντα rell
'Atque ille mihi magnus Apollo erit, qui carmen hoc crassa caligine tectum in clara posuerit luce'. Boeckh n cr 447.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΤΣΙΩΙ

ΚΕΛΗΤΙ

Strophæ

—υ— —υυ— υυυ
 —υ— —υυ— υυ— —υ— —υυ
 —υυ —υυυ
 —υ— υυ— υυ— υυ—| —υ— —υ— —υυυ
 5 —υ— —υυ— υυ— —υυ
 —υυ —υυ —υ— —υυ— —υυ
 —υυ —υυ— —υ—υ

Epodi

—υ— —υυ— υυυ
 —υ— —υ— —υυ
 —υ— —υυ— υυ—⁽⁹⁹⁾ —υυ
 —υ—_{υα} —υυ— υυ—υ
 5 —υυ —υυ— —υ— —υυ
 —υυ —υυ— —υ— —υυ
 —υυ —υυ— —υυ— υυυ
 —υ— —υυ— υυ— —υ—υ
 υυ — υυ — —υ— —υυ

Str vv 2 et 3 coniungi possunt (—υ|— 48. 78. 94), ut vv 2+3 et 4 amplitudine inter se exaequantur; sed cf O IX str 3—8, P II ep 2—4 4 dividunt Aug Rossbach³ 458 et Ed Boehmer; sed cll O VI ep 3, I III ep 1 nescio an displicuisse poetae post iambos — υυ—(—) clausula videatur. 6 quattuor syllabas novissimas ad 7 transferre frustra conatus est Hermann opp VII 136: ἡ γυίοις πέρι | ἀπτῶν ἀκη πάντοθε (quamquam φάρμακα dilucide testatur προσανέα φάρμακα iungens paraphr) 52, ἀτάρ λευκωλένῳ | γ' αὐ Ζεὺς πατήρ 98, ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρόν | οὐκ ἔρχεται 104; quam metrorum divisionem non improbavit de Wilamowitz Herm 18, 410 et (lectionem ὄλβ. ἀνδρ. ἔρχεται | οὐκ ἐς μακρ. tanquam Hermannianam laudans) Isyll 61. Ep v 3 tres syllabas ultimas quominus abscondam (Rossbach 459) cum aliis rebus impediatur tum elisione δ' | ἀσφαλῆς 86; de versus noni initio app metr § 6, 3 not.

στρ. α'

Ἦθελον Χίρωνά κε Φιλυρίδαν,
εἰ χρεῶν τοῦθ' ἀμετέρας ἀπὸ γλῶσσαι
κοινὸν εὖξασθαι ἔπος,

Ζῶειν τὸν ἀποιχόμενον,

Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, βάσ-

caici τ' ἄρχειν Παλίου φῆρ' ἀγρότερον

5 νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἶος ἐὼν θρέψεν ποτέ 10

τέκτονα νωδυνίας ἄμερον γυιαρκέος Ἀσκληπιόν,

ῆροα παντοδαπὰν ἀλεκτήρα νούσων.

ἀντ. α'

τὸν μὲν εὐῖππου Φλεγύα θυγάτηρ

πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυί-

α, δαμείσα χρυσείοις

15

10 τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος

εἰς Ἀἶδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, τέ-

χναις Ἀπόλλωνος. χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος 20

γίνεται παίδων Διός. ἅ δ' ἀποφλαυρίζαισά νιν

ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἶνησεν γάμον κρύβδαν πατρός, 25

πρόσθεν ἀκείρεκόμῃ μειχθεῖσα Φοίβῳ

ἐπ. α'

15 καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν·

1 χείρωνα libri φιλυρ. *DacI* (primus reposuit Bergk), φιλυρ. *BCE*; cf Φιλύρα P IV 103, VI 22, N III 43 et Φιλυρίδης Hes theog 1002, Εὐλατίδης Hes fr 148, 4 Rz, Pind P III 31, O VI 33 4 εὐρυμέδοντος *CE*² (schol *BU*) 5 νόον Boeckh (c Tricl), γνῶμ' Hermann opp VII 135, λήμ' Kayser lect P 46 6 τέκτονα νωδυνίας (ex scholl?) *I* (talus?), τέκτον' ἀν. aut τέκτον ἀν. vulgo γυιαρκ. *CV* ἀσκληπιόν *E* (ut N III 54 *BDV*); prll II²⁵ νωδυνίαν — γυιαρκέων Hermann ap Heyn (sed vide ad metr), γυιαρκίας Hartung; de mensura γυιαρκέος prll II⁴ 7 ῆροα libri (ἄρωα *B*); prll II²¹ ἀλεκτήρα *BE* 8 φλεγύα *CE*, φλεγύα *BD* 9 εἰλειθ. *C* 10 ὕπ' libri, ὕπ' Hermann 11 ἀἶδαο veti, ἀἶδα Heyne c interpoll; prll II⁴³ ἐν θαλάμῳ testantur οἱ ὑπομνηματιστάμενοι τὸ σημεῖον X παρατιθέντες (παρεντ. Lehrs Pindarsch 106), ὅτι ἀσυνάρτητά εἰς (τὰ δύο κῶλα); ἐκ θαλάμῳ Bergk², Ἀἶδα δ. θαλάμῳ Ty Mommsen, ἐν θαλάμῳ, δ. εἰς Ἀἶδα trans Oelschlaeger progr Gymn Schweinfurt 1858, recepit Bergk⁴, in adn εἰς Ἀἶδα μύχιον θάλαμον vel εἰς Ἀἶδαο θόον θάλαμον coniciens propter schol⁴ ἐχαριεντίσαστο δὲ εἰπῶν θάλαμον τὸν ᾄδην; Pindarum equidem nec δόμον εἰς Ἀἶδα unquam scripsisse neque subtilius nescio quid quaesivisse credo vocabulis more suo conexis atque coartatis 12 -ἔσαα libri, corr Schmid νιν Ambrr (Philol 56, 1897, 91 n), μιν Vatt 14 ἀκείρεκόμῃ *BCV*, ἀκείρεκόμῃ *E* c dett Vatt (Bergk²⁻³) κρύβδαν πατρός c sequ iungebat Bergk²; cf scholl et de Wilamowitz Isyll 59 Post Φοίβῳ plenius dist Bergk

οὐκ ἔμειν' ἔλθειν τράπεζαν νυμφικάν,
 οὐδὲ παμφώνων λαχάν ὕμεναίων, ἄλικες 30
 οἷα παρθένου φιλεόισιν ἑταῖραι
 ἔσπερίαις ὑποκουρίζεθ' αἰδαῖς· ἀλλά τοι
 20 ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον. 35
 ἔστι δὲ φύλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
 δεστικ αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρρω,
 μεταμῦνια θηρεύων ἀκράντοισ ἐλπίσιν. 40

στρ. β'

ἔσχε τοιαύταν μεγάλην ἀάταν
 25 καλλιπέπλου λήμα Κορωνίδος. ἔλθόν-
 τος γὰρ εὐνάσθη ξένου
 λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας. 45
 οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ' ἄρα μηλοδόκῳ Πυ-
 θῶνι τόσσασι δῖεν ναοῦ βασιλεύς
 Λοξίας, κοινάνι παρ' εὐθυάτῳ γνῶμαν πιθών,
 50 πάντα ἰσάντι νόμ' ψευδέων δ' οὐχ ἄπτεται, κλέπτει τέ νιν
 30 οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοισ οὔτε βουλαῖς.

ἀντ. β'

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα 55
 ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμ-
 ψεν κασιγνήταν μένει
 θούοισαν ἀμαιμακέτῳ

16 οὐδ' Ald (prob Hermann, Boeckh) νυμφικάν vett vulgo (e paraphr?), νυμφίαν I Mosch, quod recipere solent, νυμφικάν em Bornemann philol Anz XIV 101. 'Lariphæ iuvenis a patre sibi destinati mensam nuptialem expectare virgini longum erat' 19 ὑπὸ κουρίζεσθαι Heyne 22 verbi αἰσχύνων nervosam quasi vim non assecutus ἀρχάλλων Gilb Wakefield (ap Heyn 1817), idem commendabat cll θάνατον ἀρχάλλων πατρῶνον Eur Or 786 Herwerden studd 28 24 τοιαύταν I e paraphr, τοιαύτ(ης?) C^α, τοι ταύταν BC^αEV ἀνάταν vett, ἀάταν Mosch, Heyne 27 μηλοδόκῳ BC^αV, μηδοδ. C^αED^α, μαδοδ. D^α τόσσασι] ναοῦ] Δάλου Naber, prob Herwerden studd 28 28 γνῶμα(α) CD, recepit Boeckh κοιν. π. εὐθ. iungens c antecedd πεπιθών libri, corr Schmid; sunt qui παρ(ά) — πιθών iungant, velut (γνῶμαν = bonam de Coronide opinionem) de Wilamowitz Isyll 58 n; γνῶ (hoc praeunte Hartungo) fάν πάθαν? Bergk 29 ἰσάντι edunt c libris sec praeceptum Apoll adv 175, 19 RS, item ἰσάντι AP VII 718, 4; sed cf Epicharm 53 Kaib, Hesych s v δ' om D^αE^α μιν libri, corr Boeckh 32 ξεινίαν vett, ξειν Byz; prll Π¹. 33 θούοισαν libri, θούοισαν? Wilh Schulze qu epp 314; cf (οἰ)δηματι θούον papyr Paris Hes theog 181 (Sitzgsb Berl Ak 1887, 812, Wien Studd X 266/7)

ἀντ. γ'

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
 55 ἔτραπεν καὶ κείνον ἀγάνορι μισθῷ
 χρουός ἐν χερσίν φανείς
 ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσει
 ἦδη ἀλωκότα· χερσί δ' ἄρα Κρονίων ῥί- 100
 ψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοῶν στέρνων κάθειλεν
 ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυνός ἐνέσκιμψεν μόρον. 105
 χρῆ τὰ ἑοικότα πᾶρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρασίιν
 60 γνόττα τὸ πᾶρ ποδός, οἶας εἰμέν αἶσας.

ἐπ. γ'

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον
 σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἀντλεῖ μαχανάν. 110
 εἰ δὲ σῶφρων ἀντρον ἔναι' ἔτι Χίρων, καὶ τί οἱ
 φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
 65 ἀμέτεροι τίθεν, ἰατῆρά τοί κέν νιν πίθον 115
 καὶ νυν ἔσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
 ἢ τινα Λατοῖδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
 καὶ κεν ἐν ναυσίν μόλον Ἰονίαν τάμνων θάλασσαν 120
 Ἀρέθοισαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον Ξένον,

στρ. δ'

70 δε Κυρακόσσαι νέμει βασιλεύς,

55 Hunc versum et verba χερσί δ' ... μόρον afferunt Athenag legat pro Christ 25 p. 116 L, Clem Al protz 25 Pott (Euseb praep ev III 13, 19, Cyrill c Iul VI p 201) κακέινον libri Pind, Athenag, Clem, καὶ κείνον Boeckh 57 ἑαλωκότα libri, ἀλωκότα Er Schmid. De reduplicatione cessante (ἀλωκάντι Plut Lysand 14) dubitabat Ahrens dial dor 337; sed cf Meyer gr Gr § 549, Brugmann gr Gr² 114, Willh Schulze qu opp 386, Br Keil Ath Mitt 20, 1895, 441 ῥίψαις B (-ψας G), ῥίψας rell δ' ἀμφ. CE; χερσί δ' ... ἄμ' ἀμφοῖν? Bergk, simul ex schol διαμπάξ δι' ἀμφοτέρων antiquam scripturae varietatem odorans ἀμπνοός Er Schmid c codd Clementis καθέλεν vett (Clem), καθέλεν Mosch, κάθειλεν Ty Mommsen 58 ἐνέσκιμψεν B Athenag, ἐσκιμψε Clem, ἐπέσκιμψε Cyrillus 59 φρεσί(v) libri, corr Boeckh 60 γνόττας C c aliquot dett, γινώσκοντας paraphr παρά πόδας paraphr ἐμέν (B?) D^{so}, εἰμέν C^{so} D^{so}? EIV all, ἦμεν C^{so}; ἐμμέν an εἰμέν posta dixerit dubitat Christ 62 μηχανάν Ambrr 63 ἔναιεν vett, corr Mosch χερσῶν libri 64 ἐν om vett Tricl, add (X?) Mosch 65 μιν libri, νιν Boeckh 66 καὶ νῦν vett, νῦν τε Tricl, καὶ νυν Schmid, καὶ νῦν Bergk 67 ἢ πατέρα? Bergk; v de Wilamowitz Isyll 64 68 τέμνων libri, τάμνων Mommsen; prll II²⁴ 69 ἀρέθουσας libri, Ἀρέθοισαν Bergk¹, quem postea emendationis certissimae (Schneidewino probatae) paenituit propter numerorum Syracus scripturam legitimam ΑΡΕΘΟΞΑ (= Ἀρέθουσα!); prll II⁵⁶ 70 laudat schol inscr (ubi ἀρχεῖ C); Κυρακόσσαι βασιλεύς iungit schol, item (ταῖς

- πραῦς ἄστοις, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, Ζεῖ- 125
 νοις δὲ θαυμαστός πατήρ.
 τῷ μὲν διδύμας χάριτας
 εἰ κατέβαν ὑγίαιαν ἄγων χρυσεάν κω-
 μόν τ' ἀέθλων Πυθίων αἴγλαν στεφάνοις, 130
 τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἔλεν Κίρρα ποτέ,
 75 ἄστέρος οὐρανοῦ φαμί τηλαυγέστερον κείνῳ φάος 135
 ἔξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.
 ἀντ. δ'
 ἀλλ' ἐπεύεσθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
 Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμόν πρόθυρον σὺν
 Πανὶ μέλπονται θαμὰ
 σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι. 140
 80 εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἰέρων, ὄρ-
 θὰν ἐπίστα, μαθάνων οἶσθα προτέρων·
 ἔν παρ' ἐλδὸν πῆματα σὺνδουο δαίονται βροτοῖς 145
 ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
 ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.
 ἐπ. δ'
 τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἔπεται. 150
 85 λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
 εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλῆς
 οὐκ ἔγεντ' οὐτ' Αἰακίδα παρὰ Πηλεΐ

Κυρακούσαις βασιλεύει) paraphr. recte (cf P X 2); vulgo ἐν Κυρ. interpre-
 tari malunt; μέδαι? Bergk 71 Ζεῖνοις τε D Tricl 78 αἰγλοστεφάνων
 Hartung, Πυθίων τ' αἴγλαν στεφάνων? Bergk (in schol inscr στεφάνου
 τε θαλλῶν concipiens); cf μέλος — ἀγγελίαν P II 4, κῶμον — λῦτρον —
 ἀποινα I VIII in, de dativo P XI 11 75 κείνῳ] τήνῳ M; prll II²¹
 76 πόντον] πόρον Ambrr περάσαις B, -(ς)ας rell 78 μέλπονται Ambrr
 80 ἐπίστα forma contracta nihil habet offensionis (Aristarch schol Townl
 199), in verbis πεύθεσθαι αἰεὶν γινώσκειν μαθάνειν temporis praesentis
 usus notissimus; fuerunt tamen qui ἐπίστασαι μαθῶν praesoptarent metro
 attenuato ἱερῶν Ed Boehmer 81 afferunt Plut cons ad Apollon 11
 (δαίνονται), scholl O I 97 (δέονται A; cf μέλπονται supra 78) et P V 74 (ubi
 δέονται B), δαίοντι Ty Mommsen; verba δαίωμα, δατέομαι propter vim
 reciprocam aut distributivam non admittunt genus activum, cf κρέα
 πολλά δατεῦντο α 112, κρέα πολλά δαίομενος μνηστήρσι ρ 332, ὁ δὲ τοῖσιν
 ἐὺ διεδάσσατο τιμάς Hes theog 885; aliter certe γάμον δαίσαντα N I 72
 88 laudat (τὰ καλὰ τρέπειν ἔξω τοὺς ἀγαθοῦς) Aristid II 548 D, ἐνδον
 ἔστρεψε et ἔξω τρέποντας schol, unde fuerunt qui τρέψαντες praesopta-
 rent 85 τοι om E et Ambrr (haplogr?) 86 c' ὁ μέγας Bergk
 87 ἔγεντ(ο) BD Tricl, ἐγένετ' EU et Ambrr, γέινετ' οὐθην Alak. inter-
 polavit Mosch

- οὔτε παρ' ἀντιθέψ Κάδμψ· λέγονται μὰν βροτῶν 165
 ὄλβον ὑπέρτατον οἱ χρεῖν, οἶτε καὶ χρυσαμπύκων
 90 μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπίλοισ 160
 αἶον Θήβαις, ὄπθ' Ἄρμονίαν γάμεν βοῶπιν,
 ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.
 στρ. ε΄
- καὶ θεοὶ δαΐσαντο παρ' ἀμφοτέροις, 165
 καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας Ἴδον χρυ-
 σέαις ἐν ἔδραις, ἔδνα τε
- 95 δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
 ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἕ- 170
 στασαν ὀρθὰν καρδίαν. ἐν δ' αὐτε χρόνψ
 τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρεις ἐρήμωσαν πάθαις
 εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένψ γε Ζεὺς πατὴρ 175
 ἦλυθεν ἐς λέχος ἡμερτὸν Θυώνψ.
 ἀντ. ε΄
- 100 τοῦ δὲ παῖς, ὄνπερ μόνον ἀθανάτα
 τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμψ τό-
 ζοις ἀπὸ ψυχᾶν λιπῶν 180
 ὤρκεν πυρὶ καϊόμενος
 ἐκ Δαναῶν γόν. εἰ δὲ νόψ τις ἔχει θνα-
 τῶν ἀλαθείας ὀδόν, χρῆ πρὸς μακάρων 185
 τυγχάνοντ' εὐ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἄλλοιαι πνοαί
 105 ὕπιπετᾶν ἀνέμψν. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται
 κάος, πολὺς εὐτ' ἄν ἐπιβρίσαις ἔπηται. 190

88 γε μὰν *vett*, corr Byz 98 γε om *D solus* (p haplogr); v ad metr
 99 ἦλθεν *Ambrr* 100 ἀθάνατος *E* 101 λιπῶν] libri c paraphr, βαλῶν
 cl O VIII 89 Hecker Phil 5, 444, δικῶν? Herwerden studd 30, trad lect tue-
 tur Rohde Psyche² II 207 not 2 102 ἐν πυρὶ *Vatt* 104 πνοαί *Ambrr*
 105 ὕπιπετῶν *BD soli* (-έων certe oportebat) ὄλβος δ' *vett*, corr *Tricl*
 105—6 δc πολὺς libri, nec pron rel neque aliud quidquam praeter πολὺς
 exprimunt scholl, tuetur lect trad (cum Hermanno ap Heyn 1817 et Ta-
 felfio dilucidō II 614) Boeckler ap Ed Boehmer ἐπιβρίσαις libri, corr
 Boeckh. Locus conclamatus: verborum collocationem v 105 quomodo
 immutaverit Hermann v nott metr. Tum oic πολὺς εὐ τ' ἄν Heyne (εὐ τ'
 recep Bergk²⁻⁵), παμπολὺς Dissen (Boeckh, Christ¹), ἀπτερος Schneidewin
 Ibyc fr p 99 (Hermann, Bergk¹), ἀπτερος Hermann opp VII 138, θεύμορος
 Kayser lectt P 48, κάος, πολὺς Emperius ap Schneidewinum, καὶ πολὺς
 ('vel multus') Hartung, οἶς (c Heynio), πολὺς — ἐπιβρίση, ἔπ. Ty Mommsen,
 ὄλβ. ἀνδρ. ἐς μακρὸν (c Hermannō) | οὐκ ἀσφαλῆς | ἔρχεται. εὐτ' ἄν Rau-
 chenstern I 10, ὡς πολὺς (coll ὡς πλείστα) Heimssoeth Wiederherst Dram
 Aesch 45, οὐριος εὐτ' ἄν Maur Schmidt CXXXII, ἦ πολὺς εὐτ' ἄν Bergk⁴.

- μικρὸς ἐν μικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
 ἔσσομαι. τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίῳ
 δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἑμὴν θεραπεύων μαχανάν.
 110 εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἄβρον ὀρέξαι, 195
 ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὐρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
 Νέστορα καὶ Λύκιον Καρπαδόν', ἀνθρώπων φάτις,
 ἔξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ 200
 ἄρμωσαν, γινώσκωμεν· ἅ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
 115 χρονία τελέθει· παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές. 205

Quo e coniecturarum numero omnino reiiciendae sunt eae, quibus πολὺς deletur et scholiis confirmatum et vetere illo proverbio (Sol fr 8) satis stabilitum (id quod vidit Bergk), praeter ceteras autem arridet Ad Emperii diu neglecta, a Wilamowitzio Isyll 61 quasi resuscitata: ὁ τῶν ἀνθρώπων ὄλβος οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον ὥς παραγίνεται ἀνθρώποις, ὅταν πολὺς — συνακολουθῆ, quod et elegantius expressit poeta genetivo ἀνδρῶν trajecto (cf n cr O I 104) et nervosius eis quae diu coniungi posse negaret, ὥς et πολὺς, iuxta compositis 109 μῆχ. C c dett Vatt 110 πλοῦτον] πότμον Hartung, quod recepit Bergk, addens 'non solebat P mendicandus potentiorum gratiam ambire'. Non prudentius alii et hunc et similem locum N I 81 (οὐκ ἔραμαι κτλ) ad ingenii opes rettulerunt 111 κεν] καὶ C=V, κὰν M 112 καρπηδόν' libri, Καρπαδῶν e marm Albano attulit Ahrens d d 144; prll II²⁶ φάτις = φάτις prll II⁷⁴, φρασίῳ Hartung, καὶ Λυκίων Καρπ. ἀνθρώπων φάτιν Hecker Phil 5, 444, φάτι| κήξ ἐπέων Bergk 114 ἀρμωσαν· γινωσκομένα δ' ἀρετὰ libri, e scholl corr Er Schmid

- Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον Πυ-
 θωνί τ' αὔξης οὔρον ὕμνων, 5
 ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν πάρεδρος
 5 οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντες ἴερα
 χρῆσεν οικιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν 10
 νᾶσον ὡς ἦδη λιπῶν κτίσσειεν εὐάρματον
 πόλιν ἐν ἀργεννόνεσι μαστῶ,
 ἀντ. α' 5
 καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίαι 15
 10 ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ Θή-
 ραιον, Αἰήτα τό ποτε Ζαμενῆς
 παῖς ἀπέπνευε' ἀθανάτου στόματος, δέσ-
 ποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
 ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματῶ ναύταις· 20
 Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
 φάμι γὰρ τὰςδ' ἔξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γὰς Ἐπάφοιο κόραν 25
 15 ἀστῶν ρίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
 Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοισ.
 ἐπ. α' 5
 ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἱπ-
 πους ἀμείψαντες θοάς, 30
 ἀνία τ' ἀντ' ἑρετμῶν δίφρους τε νωμάοισιν ἀελλόποδας.
 κείνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγάλῃν πολίων

§ αἰεῖς C 4 αἰετῶν Mosch (forma Aratea), ὀρνίχων Heyne. Metricam primi systematis in carminibus dactyloepitru licentiam primus observavit Boeckh de metr 282, kl Schr V 344; cf Ty Mommsen suppl 68, Fel Vogt diss Argentt IV 98 ss 5 ἴερα vett (et accentum et ἀποβολὴν τοῦ ἰ' diserte testatur cl Z 300 schol), ἱερά (formam Atticam; cf Wilh Schulze qu opp 489) *DZ* Aldus (scholio parum intellecto), ἴερα Mosch, ἱερά Tricl, ἱεραία (form ep) Steph, ἱερά (cl forma ion ἱερέη Callim fr 40, 2 Wil) Hermann, ἱερά Boeckh (Bergk'), ἱεραία retinuit Heyne (Bergk³); prll II⁴² 7 κτίσειεν BC, κτήσ. D, κτίσ. E Tricl 8 ἀργεννόνεσι vett (quod vulgo edunt; ἀργίν. Bergk coll Ἀργίτων Thuc VIII 34), ἀργήεντι Tricl, ἀργάεντι Hermann ap Heyn (prob Boeckh), Ἀργινόνεσι (coll schol Ap Rh II 299) Ern Maass GGA 1890, 379. Sed et Ἀργίτων promunturium rectius Ἀργεννόν scribitur (Steph Byz 112, 4; cf Ἀργεννοῦσαι v l Thuc VIII 101) et poetis aut ἀργεννόνεσι (B 647. 656 cl Hesychii glossa) aut ἀργεννόνεσι reddendum 9 ἀγκομίαιθ' (ἐγκ. C, ut O XI 8 omnes vett) libri, ἀγκομίαι (casu?) B¹, primus recepit Mommsen; prll p 9. II⁴³ 14 ἀλιπλάκτου B, -πλάτου D, -πλάκτου (-πλεγ. C; cf 11) CEV; prll II⁴⁴ 17 μικροπτερύγων exronit paraphr, ἐλαφροπτ. Christ 18 ἑρετμῶν PU(Q?), olim placuit Bergkio cl ἑρετμαῖς κώπαις Hesych 19 μεγάλῃν F c paraphr, μεγάλων C, μεγάλων vulgo

20	ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τρι- τωνίδος ἐν προχοαῖς	35
	λίμνας θεῶ ἀνέρι εἰδομένῃ γαῖαν διδόντι	
	Ξείνια πῦραθεν Εὐφάμος καταβάς	
	δέξαι' — αἰσίαν δ' ἐπί οἱ Κρονίων	40
	Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν —,	
		στρ. β'
	ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν	
25	ναῖ κριμνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἄρ- γούς χαλινόν. δώδεκα δὲ πρότερον	
	ἀμέρας ἔξ Ὀκεανοῦ φέρομεν νύτων ὑπερ γαίας ἐρήμων	45
	ἐννάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπᾶσαντες ἀμοῖς.	
	τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν	50
	ἀνδρὸς αἰδοῖου πρόσωπιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων	
30	ἄρχετο, Ξείνοισ ἀτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται	
	δείπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.	55
		ἀντ. β'
	ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ	
	κῶλυεν μείναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαι- αόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα	
	ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἄν δ' εὐθύς ἀρπάξαις ἀρούρας	60

22 πρῶτ. libri, corr Bergk εὐφάμος *B* solus, εὐφήμος vulgo
23 αἰσίαν libri; αἰσίαν δὲ ... βροντήσας ἐπεκτύπησεν (sermonis angustii pres-
sus) paraphr, unde βρονταῖς (partic) interpolavit Bergk; cf N IX 18 25 κρι-
μνάντων *B*, κρημν. vulgo; formam κριμν. a Nauckio (Mél gr-rom V 188;
cf Gust Meyer gr Gr³ 579) flagitatam adhuc spreverunt edd, immerito
ἔκοσσε *BE*, ἔτισσε (voluitas ἐπιτοσσε?) *Ege* 26 ἐρήμου *E* (paraphr), re-
cepit cum Mommseno Bergk⁴ 27 ἐναλ. vett., εἰναλ. Mosch ἀν(α)σπᾶ-
σαντες libri, corr Mingarelli ἀμοῖς *BDEF* (v P III 41), ψμοῖς *C*
29 πρόσωπιν *C*, ὄσπιν ἑαυτῷ περιθείς paraphr, unde περ' ὄσπιν Bergk⁴ (prob
Gildersleeve); poterat sane conferrī δύναμιν περιθείναι γ 205 et ὄσπιν εἰδο-
μενος N X 15, sed quod 'vitium' in πρόσωπιν aut in verbo simplici τίθε-
σθαι lateat, parum intellego 30 ἀρχεται *CDEF* interpoll, recep Boeckh,
explosit Erdmann de P usu synt 56 31 δείπνον *D*, δείπν' rell c pa-
raphr; de num plur cf P IX 19, Soph OR 779, Tra 268, El 203, Eur Or
1008; δέπας(?) Mommsen⁵, Ξείνι? Bergk⁴ (recepit Christ), δείπν', ut Φοῖβ.
54, Ἀϊόλ. 108, nescio quis Journ of philol 44, 267; nobis quidem non te-
mere omnibus illis locis cunavrecis in diphtongos incidere videtur, ut
legisse Græcos εἰ οἱ αἰ, cecinisse, hymnorum delphicorum ratione si uti
fas est, εἰεῖ οἰδὶ δῖεῖ facile credideris cl append metr § 5^a not 34 γί-
νωσκε *BD* all ἄν τ'? Bergk ἀρπάξαις *B*, -ac rell

- 35 δεΐτερά φ' προτυχὸν Ξένιον μάστευσε δοῦναν.
 οὐδ' ἀπίθησέ ἴν, ἀλλ' ἦρωσ ἐπ' ἀκταΐσιν θορών,
 χειρὶ οἱ χεῖρ' ἀντερείσας δέξατο βύλακα δαιμονίαν. 65
 πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυθεΐσαν ἐκ δούρατος
 ἐναλίαν βάμεν σὺν ἄλμα
 ἐπ. β'
- 40 ἐσπέρας ὕγρῳ πελάγει σπομέναν. ἦ 70
 μάν νιν ὤτρυνον θαμά
 λυσιπόνους θεραπόντεσσιν φυλάξαι·
 τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
 καὶ νυν ἐν τῶδ' ἀφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας 75
 εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὤρας. εἰ γὰρ οἴκοι
 νιν βάλε παρ χθόνιον
 Ἄϊδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὐφάμος ἐλθών,
 45 υἱὸς ἱπάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ, 80
 τὸν ποτ' Εὐρώπᾳ Τιτουὸς θυγάτηρ
 τίκτε Καφικοῦ παρ' ὄχθαις,
 στρ. γ'
- τετράτων παίδων κ' ἐπιγινομένων
 αἰμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐ-
 ρεΐαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας 85
 ἐΞανίστανται Λακεδαιμόνος Ἀργεί-
 οὐ τε κόλπου καὶ Μυκανᾶν.

35 προτυχὸν *B:Cas*, προτυχὸν *B:CpcEV* (Chaeris) Ξένιον *vett*
 36 ἀπίθησέ νιν *libri*, ἀπίθησέν ἴν *Hermann ap Heyn*; de spir (lv *Hermann*
 opp I 257, ἀπίθησέ ἴν *Boeckh*) v *Heimer studd P 56 Rzach Wien St V*
 201. *Hermannum cum secutus esset Bergk*¹⁻³, *idem*⁴ *varia coniecit*,
 ἀπίθησέ οἱ *Hartung*, ἀπιθήσασεν *Maur Schmidt ind Ien 1880, 8*, ἀμέλησέ
 νιν? *Hiller in schedulis 1891*. Ad v *parag ante (cf) νιν omis sum cf*
nott metr O V 37 ἀντερείσας B solus e vett (= 34) 39 ἐν-
*άλια libri et schol*⁵ (*retin Bergk*), *συμφορομένην τοῖς κόμασιν paraphr*,
 ἐναλίον *Io Fr Meyer (unus ex Heynii auditoribus)*, ἐναλίαν *Thiersch (Her-*
mann opp VII 188, Lehrs Pindarsch 122), ἐναλίαν β. σὺν δ. | ἐκ πέτρας
elegantissima quaeque pessumdans Maur Schmidt CIII. Ad δούρατος *qui*
epitheton (v 27 artissimum) desideraverit, usum Aeschyleum circum-
*spiciat 40 σπομέναν C μιν Ambrg ὄτρυνον BC, ὤτρυνον DE*⁶
(Boeckh n cr 462, Bergk) θαμά Ambrg 41 λυσιπόνους] affert schol
Ω 784, λυσιπόνους (debebat certe λαθικ. aut λαικ., at cf verba sequen-
tia) Thiersch, ρυκπ. Hecker Phil V 445; et remigandi et navem vespere
perluendi laborem dixisse Pindarum censet de Wilamowitz 42 ἀφθίτῳ
DI c paraphr 43 εὐρυχώρου CDE μιν C 45 ποσειδάωνος B
 46 τίκτε *Vatt 47 ἐπιγινομένων libri; cf Meisterhans*⁷ 38, *Wilh Schulze*
qu opp 182; ἐπιγινόμενοι recte Kenyon suppl pap Bacchyl VIII 81
 49 *μηκυνᾶν (μη- ex μν-) CD, Μυκαν. (in trop Plataeens) Cauet Del*⁸ 12, 18,

- 50 νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν κριτὸν εὐρήσει γυναικῶν
 ἐν λέχεσιν γένος. οἳ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν 90
 νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφῶν πεδίω
 δεσπότην· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι 95
 Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν
 ἀντ. γ'
- 55 Πύθειον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
 ὑτέρῳ, νάεσσι πόλις ἀγαγὲν Νεί-
 λοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
 ἦρα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ 100
 ἦροες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
 ᾧ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ 105
 60 χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελᾶδῳ·
 ἃ σε χαίρειν ἔστρις αὐδάσαια πεπρωμένον
 βασιλέ' ἀμφανεὺς Κυράνα, 110
 ἐπ. γ'
 δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.
 ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὅτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾶ,
 65 παιδί τεοῖς ὄρθωσεν θάλλει μέρος Ἄρκεσίλας· 115
 τῷ μὲν Ἀπόλλων ἃ τε Πυθῶ κῦδος ἔξ ἀμφικτιόνων ἔπορευ
 ἵπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαια δῶσω 120

Collitz 3315. 3316 (bis) 50 μὲν vett, corr Byz 51 λέχεσσι C
 54 ἀμνάσει Vatt 56 δ' ὑτέρῳ (ὑτέρον E^a) libri et scholl, δευτέρῳ
 (= O I 43) Maur Schmidt CIV (rec Bergk) post χρ. ὅτ. dist Thiersch,
 cum sequentibus iungit paraphr, cf vv 7—10 πολέσις libri, πολλοὺς ἄν-
 δρας paraphr, νάεσσι ποτ' εἰσανάγει Hermann opp VIII 125, πολέσις vulgo
 edunt (πολύς [*πολύνς] certe debebant cl Wilh Schulze comm philoöl
 sodal Gryph 1887, 19), πόλις? (*πόλινς) Lehrs epist ad Eug Flew data
 1876 (II 973 Ludw): 'civitates navibus deducere' ut in vaticinio non
 nimis audacter dictum videtur (praesertim cll 15. 19, P V 16) ἀγα-
 γεῖν CV^b, ἀγαγὲν PQE^a, ἀγαγε(v) V^a et vulgo, infin tuetur paraphr;
 prll II⁶⁶ 57 ἦ ῥα Μηδεία γ' ἐπέων στίχας Matthiae (obs^a cr); αἱ ῥα
 Boeckh¹, αἱ ῥα Hartung (quae Graeca esse negabat Hermann ap Heyn
 1817), ἦ ῥα· Μηδείας δ' ἐπέων στίχας ἐπτάξαν' ἄκ? Bergk, complura
 temptavit Maur Schmidt CIV et ind Ien 1879, 10 n 58 ἦρωες libri
 60 ὄρθωσε(v) IR soli; cf H 272 61 εἰς τρις libri, ἔστρις (B^o) Boeckh
 αὐδάσαια B, -caca roll 62 κυράνας B 64 δὴν μετὰ? Bergk (δὴν
 debebat) ὅτε] om utriusque recensiois codd plurimi, ὅτε (ex scholl
 opinor) add BU, πού γε Mosch, ὅτε (ut Boeckh O X 86) Bergk ἐν
 (ἀκμ.) add Vatt 65 παιδί τούτοις libri, παιδί τούτου Tricl, quod 'plane
 putidum' esse arbitratus τοῖο παιδί Hermann ap Heyn 1798, 'longe exqui-
 sitius vulgatum' idem opp I 250, παιδί οὕτως Emperius ap Schneidewin,
 παιδί τεοῖς (p litt) de Wilamowitz; cf append metr § 8^b 66 ἀμφικτιόνων
 libri, corr Boeckh; cf Kretschmer KZ 31, 429. 699

- καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γάρ
 κεῖνο πλευσάντων Μινυῶν, θεόπομ-
 ποὶ σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.
- στρ. δ'
- 70 τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
 τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος 125
 ἤσεν ἄλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
 ἔξ ἀγαυῶν Αἰολιδῶν θανέμεν χεί-
 ρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.
 ἦλθε δέ οἱ κρούεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ, 130
 πᾶρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
- 75 τὸν μονοκρήπιδα πάντως ἐν φυλακῇ σχεθέμεν μεγάλη,
 εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον 135
 χθόνα μόλη κλειτᾶς Ἴαολκοῦ,
- ἀντ. δ'
- Ξεῖνος αἰτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἦρα χρόνῳ
 ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἕκ-
 παγλος· ἐσθὰς δ' ἀμφοτέρα νιν ἔχεν, 140
- 80 ἃ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἀρμόλοισα θαητοῖσι γυίοισι,
 ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγεται φρίσσοντας δμβρου·
 οὐδὲ κόμαν πλόκαμοι καρθέντες ὦχοντ' ἀγλαοί, 145
 ἀλλ' ἄπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθύς ἰὼν σφετέρως
 ἐστάθη γνῶμας ἀταρβάκτοιο πειρώμενος 150
- 85 ἐν ἀγορῇ πλήθοντος ὄχλου.

70 ἀρχὰ δέξατο *E*¹ solus (idem tamen Fulvius Ursinus ad marg ed Rom adscripsit), ἀρχ' ἐδέξατο vulgo (etiam *B*^{ae}; prll Π⁹⁹), ἀρχὴ δέξατο *B*^{ae} (b) Byz; (πρώτη αἰτία) ἐγένετο gl *C*, unde (ἀρχ') ἐγένετο *M*, verbum om scholl; ἀρχηδέξατο pessime Bergk, ἀρχεν, λέξατε (scil ὡ Μοῖσαι), ναυτ. Blass ad Bacchyl XIV (XV) 47, parum probabiliter; αὐτοῦς et ad δέξατο et ad ἤσεν supple 72 ἀκάμπτοις *C*, ἀκνάμπτοις *BDEV*, ἀκάμπτοις Hermann ap Heyn 75 μονοκρήπιδα *B^{ae}EV* (cf Herodn I 526, 2 L), -κρηπίδα (-κρηπίδα)rell παντῶς (cll Apoll adv 175, 13 RS) Bergk; prll Π⁷³ 77 κλυτὰς *PQU*; cf 8. De Ἴαολκοῦ prll Π⁴² 78 ἀρα libri, ἀρα Boeckh; prll Π⁹⁹ 79 ἀμφοτέρα *E* e utraque paraphr (coniecerat Hecker Phil V 489), ἀμφοτέρον vulgo (non in scholl; retinuit Bergk) μιν libri, corr Boeckh 81 παρδαλέα] dativum flagitavit Hermann 82 κόμαν *BDE*ami; καρθέντες *C* (minio a manu pr, aut Ambrosiana recensione fideliter propagata aut emendatione certissima), κερθ. vulgo οἴχοντ' libri, ψυχοντ' edere solent e Boeckhio cl O VI 38 84 ἀταρβάκτοιο libri veti (e schol *U*), ἀταρβήκτοιο scholl vulgo, ἀταρβύκτοιο *E*¹, ἀταρβήκτοιο *F*¹, ἀταρβάκτοιο Calliergus (Tzetza ad Lycophr 175), ἀταρμύκτοιο Hermann opp VII 189 (et habent ἀτάρμυκτος, ταρμύεσθαι Hesych, ταρμύεσθαι Lycophr Al 1177), praeeunte Ty Mommsen receser Bergk⁴, ἀταρβάκτοιο Herwerden Mnemos 25, 1897, 43; trad lect confirmavit Bac-

ἐπ. δ'

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμ-
 πας τις εἶπεν καὶ τότε·

Οὐ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκ- 155
 ἀρματός ἐστι πόσις

Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
 Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὡτον καὶ σέ, τολμαίαις Ἐπιάλτα ἄναξ.

90 καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν, 160
 ἔξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
 ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
 των ἐπιψαύειν ἔραται.

στρ. ε'

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι 165

γάρουον τοιαυτ'· ἀνά δ' ἡμίονοις ξε-

στᾶ τ' ἀπήνα προτροπάδαν Πελίας

95 ἴκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτά-
 ναις ἀρίγνωτον πέδιλον

δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ 170

δεῖμα προσήνεπε· Ποῖαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὐχαι

πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς 175

ἔξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοις μὴ ψεύδεσιν

100 καταμιάναις εἶπέ γένναν.

ἀντ. ε'

τὸν δὲ θαρσύναις ἀγανοῖσι λόγοις

chyl ἀτάρβακτος γυνά V 189 Ken 86 οὐκ ἐγίν. B, οὐ γίνν. D ἔμπακ
 libri; prll II¹¹ εἴπεσκον? Heyne (recepit Hartung), κατεῖπεν τις? Bergk;
 de καὶ cf ad O III 38 87 οὐ τοι C που libri omnes; prll II¹⁰
 89 ἐπιάλτ' Ambrg, ἐπιάλτα Vatt, ἐπιάλτα quod disertè testatur schol Harl
 λ 308/9, edebant ante Boeckhium; prll II¹² 90 κραιπνόν C 92 τῶν
 CEV ἔραται Boeckh¹ (Bergk²); coniunctivi naturam primus perspexit
 Bergk 1860 de titulo arc p XV (opp II 337) 95 παπτήνας (-ήνας B)
 libri, corr Boeckh 97 προσένεπε B, -ήνεπε rell vett retin Bergk (cf
 P IX 29, N X 79, Bacchyl XV 9), -έννεπε Mosch; de Zenodoti et Ari-
 starchi dissensione Maur Schmidt Philol IX 431 ξέν' vett, corr Tricl(?)
 98 σκοτιᾶς Hartung, κοιλᾶς Röhl Jahrb class Phil 115, 850, πορέ
 Fac Herwerden Pindd 15 (plaudente Nabero), κορνίας Jurenka Zeitschr
 ostr Gy 1893; πολιᾶς λέγει τῆς τιμᾶς παρὰ τὸ τοῦ γήρωσ ἐντιμον schol,
 quod neque in puerperas cadit neque in huius loci rationem; nam acer-
 bissimis Pelias contumeliis animi conscientiam sedare aut occultare co-
 natur: *welche Vettel hat dich sur Welt gebracht?* 99 ἐχθίστοις σε Min-
 garelli ap Heyn, αἰχθίστοις Hecker Phil V 439; cf P XI 26, O IX 38
 100 καταμιάναις Vatt, μὴ μολύνης paraphr¹, unde fuerant qui καταμιάνης
 eum legisse conicerent; paraphr² certe non legit 101 θαρσύναις B
 solus e vett, -ήνας Ambrg, -ρήνας rell vett

- ὦδ' ἀμείφθη· Φαμί διδασκαλίαν Χί- 180
 ρωνος οἴσειν. ἀντρόθε γὰρ νέομαι
 πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, Ἴνα Κενταύ-
 ρου με κοῦραι θρέψαν ἀγναί.
 εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοῦς οὔτε ἔργον 185
 105 οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν
 οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομένην
 οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ᾤπασεν λαγέτα 190
 Αἰόλῳ καὶ παισὶ τιμάν.
 ἐπ. ε'
 πεύθομαι γὰρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευ-
 καῖς πιθήσαντα φρασίν
 110 ἀμετέρων ἀποκυλάσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων· 195
 τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
 ἀγεμόνος δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὠσει-
 τε φθιμένου ὄνοφερὸν 200
 ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωκυτῷ γυναικῶν
 κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
 115 νυκτὶ κοινάσαντες ὀδόν, Κρονίδα 205
 δὲ τράφεν Χίρωνι δῶκαν.
 στρ. ζ'
 ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
 ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κε-
 νοὶ πολῖται, φράσσαιτέ μοι σαφέως·

102 χείρωνος libri ἀντροθε(ν) Ambbr c dett Vatt; cf Herodn I 500, 4 L, Apoll adn 191, 26 RS 103 χαρικλᾶς P, -κλοῖς edd ante Boeckhium 104 -caic (cac) BG, -cac rell οὔτ' veti, corr Byz οὐδ' ἐπει οὐδὲ | ἔργῳ ex attico saec V psephismate (IV 27^a 24) laudat Bergk 105 ἐντράπελον libri, schol² (recep Mommsen), εὐτρ. (= P I 92) M solus, rec Boeckh, ἐκτρ. (c schol¹) Heyne, οὔτε ἔπος τραπελόν? Fennell Ζεινοῖσιν Wilamowitz Herm 14, 1879, 171 106 ἀρχαίαν libri, cum τιμάν iungens tuetur Boeckh, ἀρχάν male interpretatur schol cl ἀναγκαίη (Lobeck parall 297 ss, Conr Zacher nom in -αιος diss Hal 1877, 88 ss), ἀρχεῖαν certe exspectat Boeckh, ἀρχάν ἀγκομ. orationis vigorem pessumdans Chaeris; καινίζων B, κομίζων Hecker Phil V 442, ut O XIII 59, ἀρχάν ἀγκομίζων ut Chaeridis emendationem recepit Bergk. De annotatione ἀρχαίαν — ἀρχεδικᾶν non magis petita fortasse Pindaro quam evitata prll II⁹⁴ 109 μιν Vatt πειθ. E (non B) φρεσίν B 110 ἀμετέρων ... ἀρχεδικᾶν libri c Chaeride, -τέραν ... -δίκαν v l scholl (et ἡμετέραν B) 118 δώματι Eac μίγα CpcDacEpcGIPQ[U]V (μέγα? C^{ac}, μέγα Eac), μετὰ (ex scholl?) B 114 κρύβδαν veti, corr Byz 115 τράφεν libri et schol; prll II^{94.95} χείρωνι libri

- Αἴκονος γάρ παῖς ἐπιχώριος οὐ Ζεῖ-
 ναν ἰκόμαν γαῖαν ἄλλων. 210
 φῆρ δέ με θεῖος Ἴάκονα κικλήσκων προσαύδα.
 120 ὡς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρόσ·
 ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων, 215
 ἄν περι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον
 γόνον ἰδῶν κάλλιτον ἀνδρῶν.
 ἀντ. ζ'
 καὶ κασίγνητοὶ σφισιν ἀμφοτέροι 220
 125 ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγύς
 μὲν Φέρης κράναν Ὑπερήδα λιπῶν,
 ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄ-
 δματος ἴκεν καὶ Μέλαμπος
 εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρα 225
 μειλίχιοις λόγοις αὐτοῦς Ἰάκων δέγμενος
 Ζεῖνι' ἀρμόζοντα τεύχων πᾶσαν εὐφροσύναν τάνυεν 230

118 ἰκόμαν libri, ἰκοίμαν Hermann ap Heyn, optativum explosit Hartung ipse οὐ εἰνός χθόν' ἰκόμαν ἐς ἄλλων scribens, οὐ εἰνῶν ἰκοίμαν οἶκον ἄλλων? Bergk⁴, οὐ μὲν εἰνός ἴκω γ. ἀλλ. (hoc quidem contextu recipiens) vel ἐπιχώριος (<εἰμ'>), οὐ εἰνός ἴκω Bergk⁴, αὐτ ἰκοῦμαι αὐτ ἰκῶν Madvig adv cr I 1871, 187, ἰκῶνων Lehrs Rh Mus 30, 1876, 93, Wissensach Mtsbl VII 137, οὐ εἰνῶν ἰκοίμαν ὁμ' ἄν ἄλλων Herwerden studd 32, οὐ εἰνός εἰνῶν ἰκοῦμ' ἄν αἰαν Jurenka Wien St 15, 1893, 33 (nititur aor ἰκείν lectione dubia II I 414), οὐ εἰνῶν ἄν ἴκοι γαῖαν ἄλλων Bornemann B ph W 1894, 1218, οὐ εἰνῶν μὲν ἴκω Christ; de metro append metr § 8^b; de mensura ἰκόμαν cf P V 75, N VII 37, O IX 67, N IX 18, I VI 43 119 κικλήσκων libri; prll II⁸¹ προσήδα (-ηῦδα B) libri; προσαύδα Ahrens d d 138. 299, προσαύδη? (cl ποταύδη Stesich fr 92 ap Herodn II 316, 4 L) Bergk 120 εἰσεῖθ. vett, corr Byz ἔγνον I c interpol, ἔγν... (perfor charta) B, ἔγνων rell vett; ἔγνω ὀφθαλμὸς Er Schmid, ἔγνον primus commendavit Pauw p 157; cf Ahrens (1838) kl Schr I 10, d d 317 et infra ad P IX 79 121 αὐτῷ scr Bergk⁴, quod aliis placuisse miror 122 πέρι Hermann opp VII 140 (resep Bergk), ὅπερ ψ. Christ; intellege δλη τῆ ψυχῆ cl Rohde Psyche² II 207, 2 γὰρ. ἐξαίρ. iung paraphr 124 σφισιν B solus e vett, σφιν vulgo 125 ὑπερήδα libri, corr Hermann 126 ἀμυθάν B (c lemm et schol B), 'fort recte' Mommsen; prll II⁸² ἤκεν B, ἴκων? Bergk μελάμπος QRU, 'fort recte' Christ; cf Herodn I 188, 16 L et Choerob I 192, 15. 243, 37 Hlg (= fr adesp Bergk⁴ 72) 127 εὐμενέοντος (c gl ἰοφρονοόντος) V ἀνεψιοί Hartung (c cod R) μοίραν Herwarden (supra ἴκων et ἀνεψιοί, infra δρέπων commendans) Pindd 15, studd 32, Mnemos 25, 1897, 44 128 δεξιόμενος paraphr, δέχμενος (= δεχόμενος) Bergk; cf Herodn II 252, 16 L, Ludwich Aristarch I 298 (Θ 296) 129 τεύχων C πᾶσαν εὐφρ. B solus (confirmans coniecturam Bergkii² πᾶσαν εὐφρ.), εἰς interpolavit C, ἐς rell vett, ἐν Byz (lectio vulgo recepta, etiam Bergkio⁵); cf locutiones homericas ἐρίδα, πόνον τάνυειν

180 ἀθρόαις πέντε δραπῶν νύκτεσσιν ἔν θ' ἀμέραις
ἱερὸν εὐκοίας ἄωτον.

ἐπ. ε'

ἀλλ' ἐν ἕκτα πάντα λόγον θέμενος σπου-
δαῖον ἔξ ἀρχᾶς ἀνὴρ

285

συγγενέσιν παρεκoinάθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'·
αἴψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν

ῥυτο σὺν κείνοισι· καὶ ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·

185 ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκούσαις
αὐτὸς ὑπαντίασεν

240

Τυροῦς ἔρασιπλοκάμου γενεά· πρᾶυν δ' ἰάσων
μαλθακά φωνᾶ ποτιστάζων ὄσων
βάλλετο κρηπίδα σοφῶν ἐπέων·

245

Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

στρ. ζ'

ἐντὶ μὲν θανατῶν φρένες ὠκύτεραι

140 κέρδος αἰνήσται πρὸ δίκας δόλιον τρα-

χεῖαν ἐρπόντων πρὸς ἐπιβδαν δμωσ·

ἀλλ' ἐμὲ χρῆ καὶ σὲ θεμιτταμένους ὀρ-
γὰς ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.

250

εἰδότι τοι ἔρέω· μία βοῦς Κρηθεὶ τε μάτηρ

καὶ θρακυμήδει Καλμυνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς

255

ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον

180 δρέπων *R* c scholl et paraphr, quos quam eleganter poeta
variaverit tempora fugisse non mirum: 'cum — excepisset, — instituens
— intendebat, ut quinque diebus noctibusque continuatis sacrum laeti-
tiae florem delibaverit' ἐν τ' ἀμ. Ambr 181 εὐ ζωᾶς (εὐζ.) libri,
'vulgo est εὐζωῖα, nolim tamen εὐζψαῖα scribi' Boeckh expll 274, εὐκοίας?
Bergk^{2,3}, εὐ, ζωᾶς Mommsen², εὐ ζωᾶς Bergk⁴; εὐκοίας; Bergkio ipsi
propter notionem ingratum, nobis quidem cill εὐκοία· εὐθηρία Hesych,
Soph OC 390 c scholl tantopere arridet, ut emendationem a viro ingenio-
sissimo nulla fere mutatione, id quod monuit de Wilamowitz, recuperatam,
quamvis forma cōoc a Pindaro aliena videatur, contextu recipiendam
duxerimus 188 πᾶς(ι) ἐκοινάθ' *B* c Ambr 189 ἐπέσποντ' Herwerden
studd 33, de formis ἐπέσπον, ἐπέσπε(ν) ap Hom et Aesch (Pers 552) tra-
ditis nihil addens; ad stirpem verbi ἐννέπειν revocat Christ 184 ἦλ-
θε(ν) Ambr 185 ἔσω vett, corr Byz (exstat εἶσω in inscr Mytil Collitz
273, 7), εἶσω an ἔσω poeta voluerit dubitat Christ ἀκούσαις om δ' *B*,
δ' ἀκούσαις rell 186 ἔρασιπλ. *Ci*; ἔρασιπλοκάμου Herwerden studd 33;
cf Ibyc 9, 2 *B*⁴ γέννα *D* 188 ποσειδῶνος *B*, ποσιδ. *E* 140 ἐπι-
βδαν *C* (Bergk), ἐπιβδαν vulgo (retin Boeckh, Mommsen) 141 corru-
ptum putat Hecker ὀρθάν ('aequo iudicio') scribens, de reliquis despe-
rans Phil V 446: credite posteris 144 ἀμὲς vett (*B*), ἀμμες *B*⁴ c interpoll

- 145 λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
 ὁμογόνους αἰδῶ καλύψαι. 260
 ὄντ. ζ'
- οὐ πρέπει νῦν χαλκοτόροις Ξίφεσιν
 οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τι-
 μάν δάσασθαι. μῆλά τε γάρ τοι ἐγώ
 καὶ βοῶν Ξανθάς ἀτέλας ἀφίημ' ἀ-
 γρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας 265
- 160 ἀμετέρων τοκέων νέμει πλοῦτον πᾶϊνων·
 κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
 ἀλλὰ καὶ σκάπτων μόναρχον 270
 καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
 ἐγκαθίζων ἱππόταις εὐθυνη λαοῖς δίκας —
 τὰ μὲν ἄνευ Ξυνᾶς ἀνίας
 ἐπ. ζ'
- 165 λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστάη κακόν. 275

145 λεύσσομεν *BCE* ἀφίσταντ' *CDE*, ἀφίστανται' *V* (Chaeris), καὶ οὐκ ἀπιθάνουσ ὁ Χαίρις schol; at cf 141 πέλη Bergk⁴ c Hartungo
 146 πέλει — καλύψαι iungebat Boeckh c scholl (et Chaeride), ἀφίστανται — καλύψαι ('ad occultandum') Dissen, item (alibi scr 'prae pudore et reverentia' et ἀφίστ. interpr 'non probant') Hermann opp VII 140; αἰδῶς χαλέψαι (post ὁμογόνους plenius dist) Hecker Phil V 446, αἰδῶς 'oportet' καλύψαι Leop Schmidt Pind Lob 301, plura temptat Herwerden Mnem 25, 1897, 45. Qui abici vel exui solet (v 218) pudor hoc quidem loco si non deletur, at tamen occultatur prae inimicitias: en πραῦς ἴσωνος δαρος ὄργας θεμιστευμένου 147 νῦν *B* et Ambrr, νῦν *E*, νῦν *D* (Bergk^{1.2.3}), νῦν *PU* χαλκοτόροις *GDGIPQUV*, -τέροις *BCE*, corr (Tricl?) Calliergas 148 μεγάλων *C* 149 οὐς Vatt ἀπούρας tacite Boeckh, quem omnes secuti sunt praeter Bergkium; prll Π⁶⁴ 150 νέ-
 μαι] νόμος *B*, νέμεν *C* 151 πορσύνοντ' Hartung (idem infra πόρ-
 καν' 278 et rursus πορσύνοντας I VI 8) nimis confidenter 152 prius
 καὶ om *PQR*, ἀλλὰ γὰς Hecker Phil V 449, ἀλλὰ κνῆ Maur Schmidt CIV; θρόνος *BDE* Mosch c Ambrr ('nom absol' Boeckh, πονεῖ subaudit Gil-
 deraleeve c scholl), θρόνον *FG²IU* Tricl (Hermann opp VII 141); ἀλλὰ ἐπὶ σκάπτων μοναρχεῖν καὶ θρόνου? Bergk⁴. De καί — καὶ cf σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας I 99, (γῆς) ἦς ἔχω κράτη τε καὶ θρόνους νέμω Soph OR 237 et infra nam plur (τὰ μὲν), quo regiae potestatis provincias graviter Iaso sibi vindicat; aliter certe infra μοναρχεῖν καὶ βασιλευμένον Pelias 153 ἱπ-
 πότας *B* (placuit Mommseno) λαοῖς vett, corr Byz 154 de ἀνίας cf N I 58 (?), O XII 11, P IV 288 (?) et β 190 155 ἄμμιν vett, corr Byz, cum sequentibus iungant scholl probante Mommseno ἐξ ἀτύτων? Bergk ἀναστήσης *B²CDV* (c schol 278?), ἀναστήσας *E* (quod participium inter-
 pretatur Mommsen coll v 100, ex -στήσης superscripto a natum censet Bergk, ex -στασης ego Philol 56, 1897, 84, ut in eodem cod ceteris ex ceteris P IX 116), unde -στάσης Schnitzer progr Ellwang 1867 (male propter ἐξ αὐτῶν), ἀνα-
 στήσης *B²IP²Q* (ἀντι τοῦ ἀναστήσας schol 2, quod Aristarcheam disciplinam redolet; cf schol A 203, N 449), ἀνασταίη *P²Q* (c paraphr 274, 1, quod pro

- ὡς ἄρ' ἔειπεν, ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευεν καὶ Πελλίας· Ἔσομαι
 τοῖος· ἄλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας 280
 ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἦβας ἄρτι κυμαί-
 νει· δύνασαι δ' ἀφελεῖν
 μάνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἐὰν ψυχὰν κομίζαι
 160 Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους 285
 δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
 τῷ ποτ' ἐκ πόντου καύθη
 στρ. η'
- ἔκ τε ματριῆς ἀθέων βελέων.
 ταυτὰ μοι θαυμαστὸς δνειρος ἰὼν φω-
 νεῖ. μεμάντευμαι δ' ἐπὶ Κασταλία, 290
 εἰ μετάλλατόν τι· καὶ ὡς τάχος ὀτρύ-
 νει με τεύχειν ναῖ πομπάν.
- 165 τοῦτον ἄεθλον ἐκὼν τέλεσον· καὶ τοι μοναρχεῖν
 καὶ βασιλευμένον ὄνυμα προήσκειν. καρτερός 295
 ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
 σύνθεσιν ταύταν ἐπαινῆσαντες οἱ μὲν κρίθεν· 300
 ἀτὰρ ἴασιον αὐτὸς ἤδη
 ἀντ. η'
- 170 ὤρνυεν κάρυκα ἐόντα πλόον
 φαινέμεν παντᾶ. τάχα δὲ Κρονίδαο
 Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι

coniunctivo accepit Ahrens dial dor 138 cl παραφθῆσις K 846), ἀναστή
 Hermann opp I 258 (quod recepit Bergk, 'nisi ἀναστήσιν malis'), ἀναστή
 quod dubitanter proposuit Georg Curtius Verb II° 81 defendit Wilh Schulze
 qu erp 431, 2 156 ἀκᾶ δ' ἀγόρ. PQ, unde ἀκασκᾶ δ' ἀγόρ.? cl Eust
 prooem 21 Bergk ἔσομαι boni, ἔσομαι I c Mosch 157 τοιοῦτος νεττ
 (retinebat Bergk; cf ad O VII 49), corr Byz 160 ἐλθόντα Henr Ste-
 phanus (κελεύει με paraphr ex v 164 ut vid) 161 βαθύμαλον BD
 162 ἐκ τῶν B βελῶν E, βουλέων D 163 φῶνει (e paraphr ελεγε)
 recepit Bergk; at cf μεμάντευμαι . . . ὀτρύνει 164 μεταλλακτόν?
 Bergk, καταλλακτόν ('numquid expiari posset') Herwerden studd 34;
 quanto gravius ei μετάλλατόν τι dubitantem deus ὡς τάχος τεύχειν
 ναῖ πομπάν iubet. De notione verbi ad O VI 62 et Hermann opp VII
 141 με] σε B (non exprimit paraphr, sed cf ad 160), τετεύχειν? Mom-
 sen, ὤτρυν' ὄσα vel ὄσ' ὤτρυνεν? Bergk 165 τέλεσσον boni, τέλεσον
 I c Mosch (B). Cave kai tiv scribas, ne egregiam kai particulae vim
 infringas; de pron forma ad 270 167 ἄμμιν boni, ἄμμιν Mosch μάρ-
 τυρ I solus 169 ἀτὰρ Ambr c plerisque Vatt, ἀτὰρ DE 170 ὀρ-
 νυεν boni omnes, ὤρνυεν Boeckhium secutus Bergk τὰς ante ἐόντα
 inculcat C, unde ἔταισι? Bergk; ἐπόντα contra poetae usum Jurenka
 Wien Stud XV 28, ἰόντα? Christ, quasi procedat iam navigatio, quae vix
 adest 171 παντᾶ GI, παντὰ (πάντᾶ B) roll

ἦλθον Ἀλκμάνας θ' ἑλικογλεφάρου Λή- δας τε, δοιοὶ δ' ὕψιχαίται ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν, ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος 175 ἐσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη σὸν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία. ἔΞ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατῆρ ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς. 316 ἐπ. η'	305 310
πέμπτε δ' Ἐρμάς χρυσόραπις διδύμους υἱ- οὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Ἔρυτον. ταχέες 180 ἀμφὶ Παγγαίου θεμέθλοισι καιετάνοντες ἔβαν, καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεὶ θάσσαν ἔντυ- γεν βασιλεὺς ἀνέμων Ζάταν Κάλαϊν τε πατῆρ Βορέας, ἀνδρας πτεροΐσιν 325 νῦτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις. τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι- σιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα στρ. θ'	320 325
185 ναὸς Ἀργοῦς, μὴ τινα λειπόμενον	

172 ἀλκμάνας *BD*, -μήνας *rell*; *prll* Π²⁷ θ' ἑλ. *Ambrr*, τ' ἑλ. *D*, τ' ἑλ. *BE* -βλεφάρου *libri*, ἔανογλεφ. *Alcm parth* 69, ad βλεφ- aberravit *O* ΠΙ 12 *Ambrosiana*, *P* IX 24 *Vaticana recensio*, et hic et *P* VIII 68, *N* IV 39 *utraque*; cf etiam *fr* 123, 5, *Eust prooem* 16 (12, 9 *Ab*), *hymn Ven* 19, [*Hes*] *theog* 16. *Dubitabat Boeckh* n cr 467 'praesertim cum κ praecederet'; at cf δωδεκάγνωμπος, φοινικόκροκος, γλαυκόχροα κόμιον, βουπομπός 173 ἢ φασθέντες ἀλκᾶ? *Bergk*, ἀλδήσκοντες *Maur Schmidt* CXXXIII, ἀμνασθέντες vel ἄς μνασθέντες ἀλκᾶς *Herwerden studd* 34, ἀν' ἐσθέντες *Jurenka Zeitschr östr Gymn* 1893; *Humboldtos quam Hartungos* *soqui praestabit* cl *N* IX 86 176 φορμικτὰς *Vatt*; *prll* Π²⁶ 178 χρυσόραπις *vett*, corr *Byz* 179 κεχλαδότας *D* εἴρυτον *libri* c *scholl*, corr *Er Schmid ex Ap Rh A* 52 ταχέες δ' *O* c *Vatt*, ταχέως δ' *V* (*E*²⁴); ταχύτατα δὲ *paraphr BE*, ταχύτατοι δὲ *D* c *dett*; δ' eiecit *Boeckh* (cf *kl Schr* V 261; *prll nostra* p 9), retinuit *Bergk*, ταχέες edidit *Mommsen*; cf v 209, *Aesch Pers* 739, *Soph Phil* 1080 180 θέμεθλα *E* c *Ambrr* et *interpoll*, om *B=DGPV*, περί τὸ Πάγγαιον ὄρος *paraphr*, nec vocabulum nec metrum attenuatum redolet interpolationem; θεμέθλοισι *Boeckh*, πρόσ ὄραν? *Ty Mommsen*, ταχέως δ' | ἀγχι Π. θεμέθλων v. ἔβαν | (καὶ γὰρ... Βορέας) ἀνδρες πτ. v. πεφρίκοντες δ. π.? *Bergk* 181 γελανεὶ *libri* (item *O* V 2, et γελανώσας *Boeckh* V 80); *prll* Π²⁴ ἐντυγεν *Ambrr*, ἐντυει(v) *Vatt*; cf *Wilh Schulze* qu *erp* 337 ss 182 ζήτην *libri*; *prll* Π²⁶ 183 πεφρίκοντας *D* (cf 179) 184 παμπειθῆ *DE* πόθον γ' *Mosch*; πρόσδαιεν *Boeckh*, ἡμιθέοις ἐν πόθον δαίσκεν *Hermann* *opp* VII 141; cf *arpend metr* § 8^b

τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰ- ῶνα πέσσοντ', ἀλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ φάρμακον κάλλιστον ἕα δ' ἀρετᾶς ἀ- λιξιν εὐρέσθαι σὺν ἄλλοις. ἐς δ' Ἰαολκῶν ἐπεὶ κατέβα ναυτῶν ἄστος, λέξατο πάντας ἐπαινήσας Ἰάσων. καὶ ῥά οἱ 190 μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροις θεοπροπέων ἱεροῖς Μόσχος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν, ἀντ. θ'	380
χρυσέαν χεῖρεσσι λαβῶν φιάλαν ἀρχὸς ἐν πρύμνῳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγ- χεικέραινον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρου 195 κυμάτων ῥιπᾶς ἀνέμους τ' ἐκάλει νύ- κτας τε καὶ πόντου κελεύθους ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο Μοῖραν· ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάυσε βροντᾶς αἴσιον φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτί- νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι. ἀμπνοῶν δ' ἦρως ἕστασαν θεοῦ κάμασιν 200 πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐπ. θ'	345
ἐμβαλεῖν κῶπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας· εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος. σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι ἦλυθον· ἔνθ' ἀγνὸν Ποσειδάωνος ἕσσαντ' ἐνναλίου τέμενος, 205 φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπάρχεν καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.	360
	365

186 $\overline{\mu\pi\iota}$ B, μητ(έ)ρι CDV, ματέρη E 188 δ' ἰωλκῶν veti, δὲ ἰωλ-
κῶν Byz, δ' ἰαωλκῶν Er Schmid; prll Π⁴⁹ κατέβαν DE ναυτῶν Ambrr
et P^U ἄστος E 189 ἐπαινήσας B solus, -cas rell 190 ὀρνίχεσσι
κλάροις τε I, ὀρνίχεσσι ἐν κλ. Tricl, unde ὀρνίχεσσι ἐν κλάροις τε? Boeckh
θεοπροπέων (ut videtur) B c dett et interpoll 195 ἀνέμων PQ, quod
vulgo edunt; cf P IX 48 197 ἀντάυσε C^{ae} 198 ἀπορρ. BCE
199 ἀμπλοον Coraes, prob Herwerden; cf ἀμπλέων τε πρὶν τι φάμεν N
VIII 19, ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἄπαντες ἐπὶ Ἰα N VII 5 200 πιθ. veti,
corr Byz 202 τραχ. Ambrr 208 ἀξείνου BEV paraphr, εὐξείνου
CD Mosch 204 ποσειδάωνος B ἐναλίου veti, eiv. interpoll 205 ὑπάρχε C;
παρῆν σφιν? Bergk 206 βωμ. θεν. laudat Eust II B p 309, 26 et E

ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἴεμενοι	
δεσπότην λίσσοντο ναῶν,	
	στρ. ι'
συνδρόμων κινήθρον ἀμαιμάκετον	370
ἐκφυγεῖν πετραν. δίδυμαι γάρ ἔσαν ζω-	
αἱ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι	
210 ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤ-	
δη τελευτὰν κείνος αὐταῖς	
ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν	375
ἤλυθον, ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν	
μεῖξαν Αἰήτη παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξευάτων βελέων	380
ποικίλαν Ἰύγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν	
215 ἐν ἀλύτῳ ΖεῦΞαῖα κύκλῳ	
	ἀντ. ι'
μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν	
πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἔπαισίδας	385
ἐκδιδάσκειν σοφὸν Αἰκονίδα·	
ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰ-	
δῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλάς αὐτὰν	
ἐν φρασί καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.	390
220 καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δέικνεν πατρῶϊων·	

p. 553, 27 λίθινον veti, corr Tricli (cuius recensio inde a v 207 usque ad V 117 perit in libris); prll Π⁹⁸ 207 ἴεμενοι BCE, ἴεμενοι D[V?] c dett, quod edere solent post Er Schmid 209 δίδυμοι B c Ambrr; P II 9, Π 72, IV 79, I VIII 17 in gen fem consentiant libri ταχύτερον paraphr, unde κραιπνότερον interpolavit I, κραιπνόν D⁹⁸ 211—12 ἔπει(τ)εν ἤλυθον GIU (cf Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresber 288), idem fere CEV (ἔπειτ' ἐνήλ. CV, ἔπειτ' ἐν ἡλ. E), ἔπειτ' ἀνήλ. B (recep Mommsen²; cf schol Germ p VI), ἔπειτ' /// ἤλυθον D⁹⁸; ἔπειταν? Bergk; prll Π⁹¹ 212 κελαινώπεσ(ς)ι veti, κελαινώποισι I: κελανώποισι? Bergk; cf γλαυκῶπα 249, γλαυκῶπεσ O VI 45 et Lobeck ad Soph Ai v 955 213 μεῖξαν libri, μεῖξαν Schneidewin (Bergk) παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ Αἰήτη (ταχεῖ om Boeckh, ταχῶ substituit Fæhse, βα[α]λεῖ Ty Mommsen, τραχεῖ Bergk) paraphr; in Pindaro παρ' αὐτῷδε. πότνια δ'? Bergk, in libro vetusto ΑΙΕΤΑΙ. Α ΑΥΡΟΙ fuisse, inde παρ' αὐρῳ (τῷ ταχεῖ), denique παρ' αὐτῷ (τ. τ.) factum esse, Pindarum autem τ' ἀγαυρῷ scripsisse susp Maur Schmidt CV, τ' ἀγαυρῷ Herwerden studd 85. Ego βίαν μεῖξαν intellego de ludis dictum, ut ἀέθλους τοὺς Φαίητες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος, coram rege ipso (eiusque filia?), quæ graviorum certaminum (224 ss) esset quasi quaedam prolusio ὑκνυτάων Vatt (rec Mommsen et Gildersleeve) 214 τετρακνάμον(ι) C et v l scholl, explosit Hermann ap Høyn ὀλυμπόθεν veti, corr Mosch 215 ΖεῦΞαῖα B, -Ξαῖα rell 217 ἐκδιδάσκει(ν) DGIU, ἐδιδάσκει B, ἐκδιδάσκεισ B, διδάσκεισ Ambrr; ἐκδιδάσκει και? Mommsen² 220 πατρῶϊων veti, corr Byz

	κὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακῶσαις ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον	395
	γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μίξει.	
		ἐπ. ι'
225	ἀλλ' ὄτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον κίμωματο καὶ βόας, οἱ φλόγ' ἀπὸ Ξανθᾶν γενύων πνέον	400
	καιομένοιο πυρός, χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαθῶν ζεύγλα πέλασσαν μούνοσ. ὀρθὰς δ' αὐλακας ἐντανύσαις	405
	ἤλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀρόγυιαν χρίζε νῶτον γᾶσ. ἔειπεν δ' ὤδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύσ,	
230	ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὴν ἀγέεσθω,	410
		στρ. ια'
	κῶας αἰγλάδην χρυσεψ θυσάνψ. ὡσ ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κροκόεν βί- ψαισ ἰάκων εἶμα θεῶ πίςυνος εἶχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμ- φαρμάκου Ξείνας ἐφετμαῖς,	415

221 -σαις' B, -σαι' rell 228 ἐν om C μίξει Ambrr c paraphr (μίξει Bergk), μίξιν Vatt, recep Ty Mommsen; de inf aor Osk Erdmann de P usu synt 59, a promise as a vow takes the aorist of the future Gildersleeve 225 Hesychii gl γενύων· τῶν παρειῶν non minus in h l quadrat quam in Eur Hel 1111; γενόν Wilh Dindorf Aesch sept 122, idem in Sapph fr 44 conii de Wilamowitz Isyll 127 n (et -ῶν propius ad -ῶν quam ad -ῶν accedere consentaneum est; prll II⁶⁵, ad N VI 30), γνάθων quod scripserat Boeckh¹, sprevit idem² (kl Schr V 346), οἱ γενῶν Ξανθᾶν φλόγα πνεῶν Hermann opp VII 142, οἱ γ. Ἐ. ἀπο πνέον? Bergk 226 ἐπέεον καὶ ἐπεχάρατρον paraphr 227 τοὺς δ' I solus 228 ἀναβωλακίας (idem in contextu libri optimi, ἀνά βωλακίας P, ἀνά βωλακίας E) δὲ τῆς ἐν τῇ τμήσει τὰς (Lohrs, τοὺς vulgo) βώλους ἀνω πεμπούσης schol, ἀνά — ὀρόγ. 'in altitudinem ulnae' iung Boeckh (redarg Gildersleeve), ἀνά — χρίζε Dissen (si quidem ἀνά δὲ βωλακίας scripsisset poeta), ἀνά βωλακίας (= ἀνά βώλακας cll χάραξ: χαρακίας, μύρμηξ: μυρμηκίας, ὄμφαξ: ὄμφακίας) Bergk (prob Christ), ἤλαυν' ἀνά βώλακας, ἐς δ' ὄρ. Hartung ('egregie' Herwerden studd 35); tuor adiectivum ἀναβωλακίος 'glebis connectus' (proleptice) cll ἀμφαλος πάρεδρος ὑπόπτερος cum formatione singulari ἐπινύμιος O X 78, P I 30 ὄργυι⁶⁵ ἂν libri, ὀρόγ. Hermann opp I 252, an ὀρέγυιαν?, formam affert testimonio nullo addito Steph Byz s v ἀγυιά (Herodn II 901, 35); sed ἐπιτόργυιοι legitur Sapph 98, 1 B⁴; cf Io Schmidt KZ 32, 348 229 ἀντὶ βασιλεύς distinxit ἔειπεν — βασιλεύς iungens Bergk 230 τελέσαις B c Ambrr, τελέ(σ)αις rell 232 κροκόεν B, κρόκεον rell βίψαις B c Ambrr, -ψαις rell 233 αἰόλλει libri

- σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
 235 ἔντεςιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρω φυῶ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνης' ἐπιτακτὸν ἀνήρ 420
 μέτρον. ἱγξεν δ' ἀφωνήτω περ ἔμπας ἄχει
 δύνασιν Αἰήτας ἀτασθεῖς.
- ἀντ. ια'
- πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φίλας 425
 240 ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοις τέ νιν ποί-
 ας ἔρεπτον, μελιχίοις τε λόγοις
 ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυ-
 μαστὸς υἷος δέρμα λαμπρόν
 ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι· 430
 ἔλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεινόν γε πράσασθαι πόνον.
 κέιτο γὰρ λόχημα, δράκοντος δ'
 εἶχετο λαβροτάτων γενύων, 435
- 245 δε πάχει μάκει τε πεντηκόντερον ναῦν κράτει,
 τέλεσαν ἄν πλαγαὶ σιδάρου.

et (cl v 27) scholl, ἔολεi imperf verbi ἐολέω Boeckh, imperf verbi εἰλέω Buttmann Lexil II 78, imperf v ὀλέω (cl 'Hesych' ὀλ[α]εῖ' ἐνοχλεῖ) Hartung, plusquamperf stirp Fel- (cl ἐόλητο Ap Rh Γ 471) plerique; αἰόλει retin Mommsen 234 σπασάμ. veti, corr I 234—35 βοέους Ambrr, βο. δης ἀνάγκ. periit in B, βοέοις rell Vatt c paraphr (quam ἀνάγκας ἔντεςι τ' legisse putat Lehrs Pindarsch 136); δήσαις G, δήσαις C D M E V I, δήσεν B' c Ambrr; ἐν ἀνάγκας E^{so}, ἐν ἀνάγκαις (i inserto) E^{so}, ἀνάγκαις (D^{so}?) P Q U (ταῖς τοῦ Ζυγοῦ ἀνάγκαις paraphr), ἀνάγκας Ambrr et B' D^{so} G, ἀνάγκᾳ v l scholl (ὀρθῶς δὲ τὸ ἀνάγκας), c Hermann opp VII 142 reoep Bergk; βοέους δήσαις ἀνάγκαις ἔντεςι τ' αὐχένας Hartung, βοέοις δήσαις ἀνάγκαις ἔντεςιν ('ad aratrum') Ty Mommsen ἐμβάλλων B, ἐμβάλων C(D)E 236 ἐξεπόνης' libri, ἐξεπόνας' Hermann opp I 259; prll II¹ 237 ἱγξεν U, ἱγξ. vulgo; prll II⁵⁸ 238 δύνασιν E 239 ἑταροὶ (ἐτάροι) veti, corr Mosch 240 μιν libri; prll II⁷⁹ ἔρεπτον libri c scholl, ἔριπτον Pauw (rec Boeckh¹), ἔρεψαν? Boeckh n cr 470, ἔρεπτον tuetur Hermann ap Heyn 1817 et opp VII 142, confirmat Bacch IV 16 243 ἤ- πετο vulgo edunt c libris; prll II⁸⁹ πεπράσασθαι Mosch, (γε) πρᾶσασθαι (= πρᾶσθῆναι, cl gl P) Hermann opp VII 142 (Bergk); de subi om Erdmann 77 244 λαβροτάταν (λαυρ- E) BE c Ambrr, -τάτων D; cas genet diserte testatur schol (λείπει δὲ ἡ ὑπό) monente Lehrsio Pindarsch 137; λαβροτάτων Hermann ap Heyn, κέιτο γὰρ λόχημα δράκων, τοῦ λείχου λα- βροτάταιν γενύσιν? Bergk, similiter, sed keino γὰρ λόχημα δράκοντος λεί- χετο Herwerden Pindd 17, λαβροτάταις γένυσιν? Christ 245 πεντηκόν- τερον (D^{so}?) EG(P?) UV (c scholl GU teste Mommseno), quod recepi ut Ἐρχόμενος, Τρεφώνιος; cf Herwerden lap dial att testim p 67, Pindd 17, Meisterhans² 18 246 τέλεσ(c)αν (ἐτέλ. V) libri, num plur exprimit pa- raphr, sing ut vulgatam lectionem commemorat schol, unde τέλεσεν re- cepit Mommsen πλαγαὶ BV

μακρά μοι νεΐσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὤρα	ἐπ. ια'
γάρ συνάπτει· καί τινα	440
οἶμον Ἰαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἀγῆμαι σοφίας ἐτέροισ.	
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναϊς ποικιλόνωτον ὄφιν,	
250 ὤρκεσίλα, κλέψεν τε Μῆδειαν σὺν αὐτῇ,	445
τὰν Πελῖαιο φόνον·	
ἐν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγην πόντῳ τ' ἐρυθρῷ	
Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·	
ἐνθα καὶ γυῖων ἀέθλοισ ἐπέδει-	450
ξαν κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς,	
καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς	στρ. ιβ'
255 σπέρμ' ἀρούραϊς τουτάκις ὑμετέρας ἀ-	
κτινὸς ὄλβου δέξαστο μοιρίδιον	
ἀμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφά-	455
μου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ	

250 ἀρκεσίλα om ὡ I solus, recepit Boeckh contradicente Hermanno opp VII 143; de crasi prll Π⁹⁷ αὐτῷ C (non V) e scholl (ἐνιοί); σὺν αὐτῷ? Heyne, σὺν αὐτῇ μὲν Hermann 1798, συνευνατῶν barbare Thiersch, σὺν ᾧ τεύξεν Π. φ. Hartung, σὺν αὐτῷ (praeeunte Heynio, 'cum vellere aureo')? Bergk⁴, <φί> συνναύταν vel σὺν ἀτῷ Fq Msur Schmidt ind len 1879, 10 (aliter idem Pind Ol p CVI), σὺνευνον τ. Π. φ. Fennell, Μῆδεια σὺν αὐτῇ Πελῖαιο ποθᾶν Bornemann phil Anz XIII 296. Et σὺν αὐτῇ et τὸν bene tuctur Boeckh n cr 470 probante Hermanno ap Heyn 1817; et videtur articulus appositioni additus facinus illud famosum posteriore tempore perpetratum egregie significare πελαιοφονον iunctim (de accentu dubitans) Didymus (divisisse vocabula Chaeridem testantur scholl)

251 περάτεσσι Hecker Philol V 446, ἐν τ' Ὠκεανῷ τευάγεσσι ('in vada inciderunt')? Bergk, πελάταις (accolis) Jurenka Wien Studd XV 7
 252 λημνιᾶν Ambrr 258 ἐπέδειξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς libri et scholl (nisi quod γρ. ἀμφί///? C^m, ἀμφί? c gl perll C^b, ἀμφω M); ἐπέδειξαν κρίσιν γ' Pauw, ἐπέδειξαν κρίσις (= κρίσις) Hermann opp I 248, ἐπέδειξαντο κρίμ' idem ap Heyn 1817, ἐπέδειξαντ' ἀγῶν' Boeckh, ἐπέδειξαντ' ἀκμᾶν Kayser lect Pindd 52, ἐπέδειξαντο ἴν' idem Heidelb Jahrbh 1868, 42 (recep Christ), δέθλοισ ἐπέδειξαν κρίσιν τ' Hartung, ἐπέδειξαν βίαν (cl N XI 14) Oelschlaeger progr Schweinfurt 1858, complura proposuit Bossler de praep ap P usu 42, ἐνθ' ἀκμᾶν γυῖων δέθλοισ ἐπέδειξαν κρίσι τ' dubitant Bergk, ἐπέδειξαν κρίσιν Fecθᾶτος Heimer studd P 32; de mensura nott metr et prll Π⁴⁵, de verbi genere Π⁹⁸ 255 περ ἀρούραϊς. (dist BDGIV c scholl ut vid) τ. ὁ. ἀκτινᾶς (c scholl et paraphr; de stigme appositionem [quam probavit Friederichs Pind studd 33] significante Philol 64, 1895, 287) ὄλβου (BEV, ὄλβον vitio C, ὄλβω DGIU c scholl et paraphr) δέξαστο μ.; σπέρμ' (e scholl) ἀρούραϊς τ. ὁ. ἀκτινὸς restituit Hermann opp I 249, 'pessime' Mommseno arbitro, qui retenta ἀκτινᾶς lectione πρώτ' ἀρούραϊς, postea μὲν ἀρ. maluit, κτεῖν' ἀρ. τ. ὅμ. τ' ἀκτινᾶς δαβῶνδξαστο edidit Bergk⁴; cf ad 70 256 νύκτες B c Ambrr, νυκτὸς DE(C²), νύκτας Mosch

- τέλλετο· και Λακεδαιμονίων μειχθέντες ἀνδρῶν
 ἦθεσι τάν ποτε Καλλίσταν ἀπήκησαν χρόνῳ 460
 νᾶσον· ἔνθεν δ' ὕμμι Λατοΐδας ἔπορεν Λιβύας πεδίων
 260 σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄκτυ χροσοθρόνου
 διανέμειν θεῖον Κυράνας 465
 ἀντ. 1β'
- ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
 γνῶθι νῦν τάν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ
 γάρ τις ὄζους δευτόμῳ πελέκει
 ἔξερείψειεν μεγάλας δρυός, αἰσχύ-
 νη δέ οἱ θαητόν εἶδος, 470
- 265 καὶ φθινόκαρπος ἑοῖσα διδοῖ ψάφον περ' αὐτάς,
 εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
 ἦ σὺν ὀρθαῖς κίονεσσιν δεσποσύνασιν ἐρειδομένα 475
 μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει δύστανον ἐν τείχεσιν,
 ἔδν ἐρημῶσαια χῶρον.
- ἔπ. 1β'
- 270 ἐσσι δ' ἰατῆρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ τοι τιμᾷ φάος. 480

258 ἦθεσιν. ἄν (ἀν) libri, ἐν voluit Chaeris (rec Bergk), ἦθεσι τάν restituit Boeckh, ἀν (= ἀνά) Hermann opp VII 143, τάν τότε? Bergk ἀπήκησαν BV; εἰς τὴν Καλλ. ἀπήκησαν paraphr 259 ἔνθα E 260 σὺν θεῶν e paraphr Mommsen et Bergk ἄκτυ τε I solus (ex scholl), κάκτυ Dawes misc cr 100. Ἄκτυ χρ. διανέμειν θ. Κ. δ. μ. ἐφευρόμενος γνῶθι? Bergk, quem refutavit Friederichs Pindd St 35 263 δευνάτω Vatt 264 ss. ἔξερείψαι (ἔξερίψαι BE c Ambr) κε — αἰσχύνῃ(η) — ἐξίκηται — ἀμφέπει veti, ἐκκόπει (ἐκκόψει U) — καταίχθυει — ἐπιγένηται ... paraphr; αἰσχύνει scr Moschop probantibus plerisque, -ψειεν, -νοι, -κηται, -πη (hoc c Beckio) Thiersch (Act phill Mon I, 1812, 221), -ψαι κεν, -νοι, -κηται, -πει Boeckh (:ψη κεν, -νη? n cr 471), -ψαι μὲν (cetera c Moschopulo) Hermann opp IV 173. VII 143, ap Heyn 1817, -ψη κεν, -νη, -κηται, -πη Bergk², idem revocato -πει Mommsen, ἔξερείψη καμ μεγάλας Bergk⁴, -ψη μὲν (cetera ut Bergk³) Christ, -ψη μὲν, -νει, -κηται, -πει Breyer Anall P 26. Quid si in exemplo ficto a quo exorditur apologum proponens poeta optativum modum, deinde ad id quod necessario consequeretur pergens coniunctivum praesoptavit, tum in apodosi iudicium suum pronuntiauit indicativo, tum rursus (εἰ ποτε) ad severiorem modum se revocavit, denique miseram Damophili sui condicionem circumscribens omni quasi enuntiatu subordinatione abiecta ad indicativi simplicitatem rediit? Ergo κεν soloecum removens cum Thierschio (et paraphr?) ἔξερείψειεν scribere satis habui; v interpp Herod I 58 265 περὶ B (c Ambr?), περ' C²IP, περ' D¹¹E 267 δεσποσύνασιν ('substantivi loco cum ἄλλοις iungendum')? Bergk 268 δύστηνον E solus (nam ᾧ est in B²) 269 ἐρημῶσαια B, -σασα G, -σασα rell 270 τέ σοι libri, τέ σοι scr monente Wilamowitzio (Herm XIV 194 n) cl Apoll adv 81, 25 RS sec usum Hom, cuius immemorem me prll II⁷⁶ dubium haesisse pudet

- χρῆ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν
 ἔλκεος ἀμφιπολεῖν.
 ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν κείσαι καὶ ἀφαιροτέροις· 485
 ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὐτὶς ἔσσαι δυσπαλῆς δὴ γίνεται, ἔξαπίνας
 εἰ μὴ θεὸς ἀγεμόνεσσι κυβερνατῆρ γένηται.
 275 τὶν δὲ τοῦτων ἔευφραίνονται χάριτες. 490
 τλαῖθι τὰς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
 νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.
 στρ. ιγ'
 τῶν δ' Ὀμήρου καὶ τότε συνθέμενος
 ῥῆμα πόρσυν· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τι-
 μὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν· 495
 αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρ-
 θᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυράνα
 280 καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαίαν
 Δαμοφίλου πραπίδων. κείνος γὰρ ἐν παισὶν νέος, 510
 ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεί βιοτᾶ,
 ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός, 505
 ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,
 ἀντ. ιγ'
 285 οὐκ ἐρίζων ἀντὶα τοῖς ἀγαθοῖς,
 οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ και-
 ρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.
 εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δρᾶ- 510
 στας ὀπαδεῖ. φαντὶ δ' ἔμμεν
 τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκη

271 χεῖρα vetē, corr Mosch βάλλοντα Ambrr τραῦμα C 272 φαι-
 ροτέροις Ambrr 273 αὐθις Ambrr Post, non ante ἔξαπίνας dist Hartung
 et Mommsen¹ ἔσοπισω? Bergk, ἐξ ἀνίας? Christ (cf supra ad 154)
 275 τοῦτων] plur num testantur scholl 278 πόρσαιν Hartung; cf 151
 ῥῆμα, πόρσυν· ἄγγελον ἐσλόν· ὁ φᾶ? Bergk, qui (c Maxim Sengebusch
 Hom dias I 168) negat respici O 207; sed cf Zeitschr Gymnasialw 1885
 Jahresb 342 et Hiller Rh Mus 42, 1837, 330 μέγιστα (solito errore ex
 μεγιστᾶ) cod Townl schol O 207 280 βάττου μέγαρον vetē, corr Mosch
 δικαίαν I, δικαίαν BC, alii utramque (cf etiam scholl) 281 Δαμό-
 φιλον Beck, prob Madvig adv cr I, 1871, 187 (ut dik.πραπ. esset gen
 causae), refutavit Lehrs Rh Mus 30, 1876, 93. De vv 281—83 parum
 callide disputat Herwerden Pindd 17 (studd 36) ἐν πράξει (πράξι certe
 debebat) νέος et κακὰς γλ. φαεννᾶν scribens 282 ἐγκύρσαις B c Ambrr,
 -cas rell 285 κούκ QRU ἔκερίζων C 288 ἀνιαρώτ. CD
 γινώσκοντ' B

ἐκτός ἔχειν πόδα· καὶ μὲν κείνος Ἄτλας οὐρανῷ 515
 290 προσπαλαίει νῦν γε πατρῷας ἀπὸ γᾶς ἀπὸ τε κτεάνων·
 λυσε δὲ Ζεὺς ἀφθίτος Τιτᾶνας· ἐν δὲ χρόνῳ
 μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου 520

ἐπ. ιγ'

ἰστίων· ἄλλ' εὔχεται οὐλομένην νοῦσον διαντλήσας ποτέ
 οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνα συμποσίας ἐφέπων
 295 θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἦβαν πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς 525
 δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἡσυχίᾳ θιγέμεν,
 μήτ' ὦν τι πῆμα πορών, ἀπαθῆς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστών· 530
 καὶ κε μυθήσαιο, ὅποιαν, Ἀρκεσίλα,
 εὔρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων,
 πρόσφατον Θήβα ξενωθείς.

291 ἀφθίτους? Bergk (redarguit Mommsen) 298 διαντλήσας B,
 -cas rell 294 κράνα DG 295 ἐκιδόσθαι E πολλάκις c sequi con-
 iungunt scholl (prob Ty Mommsen) 296 ἡσυχίᾳ Heyne 297 ἀπαθῆς
 δὲ libri, καὶ αὐτὸς δὲ paraphr ut καὶ ἐν Ἀρκάδι δὲ exponit quod tra-
 ditum est δσα τ' Ἀρκάδι O XIII 107; dubitavi tamen τε invehere, quod
 ut est elegantius, sic δὲ gravior habetque admonitionis aliquid 298 μυ-
 θήσαιο ποίαν Vatt ἄρκεσίλας E, σοί exponit paraphr, ἄρκεσίλα certe
 requirit Hermann opp VII 148 dativum (iam Triclinio commemoratum)
 praesortans, Ἀρκεσίλα virgulis deletis tacite Christ', ut est ap P Atakou
 et Ὀδυσσεὺς λόγος

ΑΡΚΕΣΙΛΛΑΩΙ ΚΤΡΗΝΑΙΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

Strophae

	υ υ υ υ	υ υ υ
	υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ	
5	υ υ υ υ	υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ	
	υ υ υ υ υ υ υ υ	
	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	
10	υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ
(10)	υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Epodi

	υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ	
	υ υ υ υ υ υ υ υ	(117) υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ	
	υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ	
5	υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ	
	υ υ υ υ (59, 90)	υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ
	υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ
	υ υ υ υ	υ υ υ υ	
	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ	υ υ υ υ

Str v 7 a sequentibus non separavit Boeckh (μναμήι' 49, μαντήιον· τῷ Λακ. [μαντείον· ψ και Α. Christ¹] 69, Καρηήι' 80, βανθεία [βανθείαν θμνων Beck] 100), item, syllaba intercepta, (κλυτάν | αιών' 6—7, οφθαλμοίς σεμν.? [δσσοις αλδοι. Hartung] 18, ἀμειψ' [ἀμειψεν κοιλ. Hartung] 38, μναμει' 49, μαντείον· τῷ Λακ. 69, Καρηί' 80, βάνθεν [βανθέν εἰ ἀκούει κλέος 101, πάνολβον 102 Hartung] 100, γλώσσαν θάρκος τε [φέρβε και γλώσσαν, θάρκος δὲ Hartung] 111) Bergk¹; separavit Hermann opp VII 157,

στρ. α'

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής,
 ὅταν τις ἀρετῆ κεκραμένον καθαρῶ
 βροτήσιος ἀνήρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
 πολύφιλον ἐπέταν.

5

5 ὦ θεόμορ' Ἄρκεσίλα,
 κύ τοί νιν κλυτὰς
 αἰῶνος

7^b ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
 σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσειαι

10

ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος·
 10 εὐδῖαν δὲ μετὰ χειμέριον δμβρον τεᾶν
 καταιθύσσει μάκαιραν ἐστῖαν.

ἀντ. α'

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
 φέροντι καὶ τὰν θεόδοτον δύναμιν.

15

εὐ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·

propter incisionem octies, i e omnibus in strophis observatam, propter tertiam syllabam bis (89. 100) longam, propter distinctionem ter [quater] obviam (49. 69. [80]. 111); adde vocabula semper fere esse et soni gravissimi et magni ponderis (sunt enim αἰῶνος, ὀφθαλμός, ἀμείψεν, μετα, μαντεῖον, καρτεῖε, ῥανθειςᾶν, γλωσσᾶν τε), quibus versum expleri poetam voluisse non improbabile esse videatur, praesertim cll "Ἐν ἀνδρῶν N VI in Hermannum secutus est Bergk⁴ (μαντήιον scribens [c Herm 1798] 49, μαντήιον 69). vñ 8 et 9 coniungebat Bergk⁴ (ἀπὸ βαθμίδων [suadente Boeckhio] 8, τῷ καὶ Ζαθέᾳ Πύλῳ ἐν Ἄργει τε καὶ Λακεδαίμονι 70, κύμων ὑπὸ χευμάτεσσ' 101, τανυπτέροις 112). vñ 10 et 11 copulavit Boeckh² (γάρουσι· [γάρουσι; ἀπὸ Mommsen] 72). Contractionem singularem 36 removenses χειρῖρα | τέκτονος ἀγάλματ' Er Schmid, τεκτόνια δαίδαλ' Hermann opp VII 147, τεκτόνι' ἀγάλματ' Bergk²; item solutiones 2 ὄργᾳ Hermann VII 145, ἀρχᾳ? Bergk, 29 ἀφίκαται Hermann p 147, 31 ὕργᾳ? Ty Mommsen Rh Mus IV 554, κρᾶνᾳ Schwenck ib V 627.

Versuum numeri sunt Boeckhiani ed prioris, uncis inclusimus Boeckhianos posteriores a Ty Mommsen adoptatos.

8 ἐπάγῃ Hecker Phil V 440 5 θεόμορ' libri, corr Er Schmid 6 κύ libri; prll Π^{7a} νυν C^{ac}E, unde νὺν Boeckh² 8 μετανίσειαι Ambr

10 εὐδῖαν δὲ libri et scholl (ante δὲ dist B; cf Philol 54, 1896, 288); εὐδιανός Io Go Schneider in lex s v, εὐδίᾳ? Ty Mommsen, εὐδιάν' ὡς (quod esset εὐδιανὰ ὡς) Bergk ἐάν (ἐάν) Ambr (cf P IX 105); τεᾶς et ἐστῖας Wilamowitz per litt 1893; de accusativorum structura prll Π^{7a} 12 δέ τι Ambr, δ' ἐτι Vatt, corr Mosch (Tricl IV 207 ss. V 1—117 periit)

13 θεόδοτ. fr 42, Hes opp 320 14 ἐρχόμενος Drachmann Pindarfortolkn 1891, 300; de notione verbi ἐρχεσθαι (~ στείχειν) cf cum Naegelsbachium ad B 457, tum Pind N VII 69 (ἐρχομαι [non ἦλθον, ἐμολον, ἴκω] ἐννέπυ); atque ut ἐρχεσθαι ἐς τι est advenire, ita ἐρχεσθαι ἐν τι in-

- 15 τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
 (15) ἐσσι μεγαλὰν πολλίων, 20
 ἔχει συγγενῆς
 ὀφθαλμός
- 18^b αἰδοῖσταν γέρας
 τεῦ τοῦτο μινύμενον φρενί·
- 20 μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννάς ὅτι 25
- (20) εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἐλών
 δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,
- ἐπ. α'
- Ἄπολλώνιον ἄθურμα. τῷ σε μὴ λαθέτω 30
 Κυράνας γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἄφροδίτας ἀειδόμενον,
- 25 παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν,
 φιλεῖν δὲ Κάρρωντον ἔσοχ' ἑταίρων·
- (25) ὅς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων 35

cedere. Ergo: 'te in iustitia incedentem magna circumvolat fortuna'; quae mihi quidem magis Pindarice videntur et dici et sentiri quam 'merito veniente fortuna regem circumdari' 17—19 Librorum lectionem confirmat paraphr.; (συγγενῆς) δ' Ceporinus ('non inepte' indice Hermanno; quamquam 'potius te esse debebat', quod recep Christ⁵), συγγενῆς? Heyne (Hauchenstein comm I 12) (18^b) αἰδοῖσταν libri c paraphr, corr Er Schmid; Bergk¹ Hartung Ahrens (kl Schr I 72) Goram (Phil XIV 247) Herwerden (studd 36) alii quae temptaverint exponere nihil attinet; post γέρας dist non pauci invito Hermanno. Locus obscurus; primum ambigitur quid sit συγγ. ὀφθ.: 'innatus virtutis splendor consecutus est hoc decus' (fere c Herm ap Heyn) Boeckh, 'gentile lumen est haec dignitas' ἐπεὶ pro ἔχει scr Hermann opp VII 146, vim propriam (c paraphr) docte tuentur Tafel (dilucid spec I Tübingae 1819, 7; dilucid 754ss) et Drachmann (Pindarfortolkn 301); tum dubitant utrum a verbo ἔχει apodosin incipere dicant an parenthesis; denique utrum ὅτι (15) sit 'quia' (cl ὅτι 20) an verba insequentia γέρας τοῦτο quasi exponat (id quod praetulerim cum v d [cf ad P II 82] ap Boeckh expll 285). 'Ac primum quidem' inquit P 'quod rex es potentissimus, omni tempore sponte refert oculus tuus venerabilem hanc dignitatem in animo tuo penitus infixam' 22 δέδεξο D¹¹¹ 23 τῷ edere solent; prll Π⁹⁵ μὴ σε vett, μὴ μιν Mosch, transp Er Schmid 24 κυράνα libri, ἢ Κυρήνην ἀνυμνουμένη paraphr, unde δειδομένη C¹F¹ (placuit Mommseno); Κυράνα Er Schmid, Κυράναν (ἀμφὶ) Bergk et Hartung eo discrepantes, quod δειδόμενον Hartung ad Arceilaum, Bergk ad proverbium (Stob flor 44, 40 et 20) vel oraculum (Diod VIII 80) aliquod referebat (quorsum igitur ἀμφὶ κᾶπον?), Κυράνα proposui Jahrb class Phil 1877, 24, quod scholiastam legisse puto partitivum an explicativum genitivum interpretaretur dubitantem; cf ἐν βᾶσαις Κρονίου Πέλοπος O III 23 (41), ubi eadem fere veterum grammaticorum haesitatio, et prll Π⁹⁵ 26 δεῖ . . . ὑπερτιθέμεν καὶ φιλεῖν οὕτως Ἄρισταρχος ἀντὶ τοῦ φίλει scholl, quod de lectione ac non de interpretatione dici ratus Bergk c Hermanno (ap Heyn) φάσει edidit c Boeckhio 27 ἐπιμηθέος libri, corr Heyne

- ὄψινούου θυγατέρα Πρόφασιν Βαττιδᾶν
 ἀφίκετο δόμους θεμικρεόντων·
- 30 ἄλλ' ἀρισθάρματον
 ὕδατι Κασταλίας Ξενω- 40
 θεῖς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κόμαις,
 στρ. β'
- (30) ἀκηράτοις ἀνίαις
 ποδαρκέων δωδεκάδρομον τέμενος. 45
 κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέματαί
- 35 ὄποσα χεριαρᾶν
 τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
- (35) Κρικαῖον λόφον
 ἄμειψεν 50
- 38^b ἐν κοιλόπεδον νάπος
 θεοῦ· τό σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
- 40 μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,
 Κρήτες δν τοξοφόροι τέγει Παρνακσίω 55
 καθέσσαντο μονόδροπον φυτόν.

28 ὄψινούου (ὄψ. C¹) libri et paraphr (Lehrs Pindarsch 44), ὄψινούου
 PQ c schol 35, 2 βαττιαδᾶν veti, corr Mosch 29 θεμικρεόντων Har-
 tung coll θεμίπλεκτος all; θέμις pro adverbio accepit formula τὸ μὴ θέμις
 coll Hermann ad Soph OC 1189 (cf Danielsson ap Gust Meyer gr Gr³ 412),
 θεμικρεόντων scripsit idem opp VII 147, ex θεμιστ-κρέων nullo sono inter-
 calari velut ἀοσ-φόρος coartatum videtur 31 Ξενωθεῖς B 32 ἀκη-
 ράτοια Vatt ἀνίαις veti, corr Mosch 33 ποδαρκέων libri et paraphr
 (ποδαρκῶν [ἐπαρκῶν libri], τουτέστι τὸ στάδιον τοῖς ποδῶν ἐπαρκέας); ποτ-
 αρκέων Io Go Schneider (improbante Boeckhio ex pll 286) δωδεκαδρό-
 μων E c Ambrr et paraphr, δωδέκα δρόμων Vatt vulgo, δωδεκάδρομον
 (Gae?) V²; δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος Thiersch (rec Boeckh²), parum feli-
 citer ποδαρκέων δώδεκα δρόμων τέμενος (ἀμφέβαλε Κάρρωτος) Hermann
 ap Heyn 1817, infeliciter etiam τέμενος ἀμφέβαλε γέρας construebat (verba
 ὕδ. Καστ. Ξεν. non curans) idem opp VII 147, δωδεκαδρόμων (scil [ἵππων]
 ποδαρκέων ἀνίαις praesente Pauwio) πτόμενος Hartung, δυσδεκάδρομον
 Bergk (de δω- prll II⁶). Dativus ἀνίαις desiderat participium; neque
 esse video quod displiceat in verbo ποδαρκέω cll ἔπαρκέω N I 32,
 O V 24, εὐτυχέω, θεοσεβέω all; tum δώδεκα δρόμων ἄν δωδεκάδρομον
 scribas non multum interest: praetuli adiectivum cl O II 50

36 δαιδάματ' libri, corr Pauw; v nott metr 38 ἄν κοιλ. Rittershusius
 ap Er Schmid, probavit κρέματαί ἄν κ. νάπος iungens Hermann opp VII
 148, similiter ἀμειψεν, ἐν κ. v. θεῶν scribens Bergk 39 θεοῦ· καὶ σφ'
 Kayser lect P 58, θεοῦ· τῷ σφ' 'cui dicata' Rauchenstein comm I 13,
 θεοῦ τοῖ σφ' Bergk², θεοῦ τέ σφ' Hartung, θεοῦ δέ σφ' Rauchenstein Jahrbh
 Phil 1858, 402, θεῶ· τοῦ σφ' Bergk⁴; de dupl nominativo prll II⁷

41 παρνακσίω BE 42 καθέσσαντο (καθέσσαν|τὸ IU) μονόδροπον φυτόν
 libri, καθήρσαν paraphr, μονόδροπον diserte testantur et scholl et paraphr

ἀντ. β'

- (40) ἐκόντι τοίνυν πρέπει
νόψ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
45 Ἀλεξιβιάδα, ἐὲ δ' ἤυκομοι φλέγοντι Χάριτες. 60
μακάριος, δε ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
- (45) λόγων φερτάτων
μναμεῖα·
49^b ἐν τεσσαράκοντα γάρ 65
50 πετόντεσσι ἀνιόχοις ὄλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατριῶν πόλιν. 70
ἐπ. β'
- (50) πόνων δ' οὐ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὐτ' ἔσεται·
55 ὁ Βάττου δ' ἔπεται παλαιός ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον 75
Ξένοισι. κείνόν γε καὶ βαρύκομοι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,

φυτόν non exprimentes; κάθεσσαν τῷ (scil θεῷ) Mingarelli ap Heyn, κάθεσσαν θεῷ Hermann opp I 249, κάθεσσαν τοι Ahlwardt, κ. τὸν μονόδροπον, φυτόν Boeckh, quod aut αὐτόφυτον dicendum aut virgula post μονόδρ. deleta scribendum fuisse statuit Hermann ap Heyn 1817 et opp VII 149, κ. τοῦ μονόδροπου φυτοῦ Kayser lectt P 53, κάθεσσαντο ἔυλον μονόδρουον (contuleris ἄδρυα· πλοῖα μονόξυλα Hesych) Hartung, κάθεσσαν τοῦ (scil νάπου) μονόδροπον φυτόν Ty Mommsen, κάθεσσαν Fῷ (scil τέγει) coniecit, κάθεσσανθ' ῷ (= Fῷ) frustra monente Boeckhio n cr 476 edidit Bergk, κάθεσσαν τὸν (ut videtur) μονόδρουον (o Hartungo) τύπον Herwerden Pindd 19, studd 38. Quam Hermann praeteriens quasi protulerat medelam emendatione Boeckhiana emendata, ut facillimam recepit Schneidewin; at displicet genus verbi cll τέμενος ἔσασθαι P IV 204 et ἐπὶ χώρας ἔσαι 273, displicet pronomen; nam φυτόν pro participio accipiendum cll οὐκ ἀποδάμου τυχόντος P IV 5, ἐπακτός ἐλθών VI 10. Meliora dum inveniuntur acquiesco metro variato 44 ἀντιῶσαι laudat schol 38 47 μετὰ BĒC 49 μνημ. Vatt praeter D, -μήϊα DEH, -μήϊον B c Ambrr, utrumque G, plur num exprimit paraphr; v nott metr 50 πετόντ. BD, πεντόντ. E, πεσσόντ. C, πεπόντ. V ἀνιόχοισιν Ambrr 51 κομίξαις B c Ambrr, -ἔαις rell. Hoc versu finitur C (fol 176^v) 52 ἀγαθῶν Vatt, ἀγαθῶν V, ἐνδοξοτάτων paraphr, ἀγλαῶν Mosch (Bergk), ἀγαθῶν Ty Mommsen (male cll P IX 71, N VI 35) 53 πατριῶν vett, corr Mosch 54 ἔσεται HI Mosch, ἔσσ. vulgo 55 ἔμπαν τὰ Ambrr ([Vae?]) XE^s Philol 56, 1897, 86) Mosch, ἔμπαντα (ἔμπαν τὰ) V^u et apogr W c Vatt et scholl BU; pril II¹; est autem adverbium concessiva notione (δυσσ) referendum ad τὰ καὶ τὰ (non 'et haec et illa', sed, cum pudore dictum ut P VII extr, 'varia') 57 Ξένοισι vett vulgo, ξέν. X Mosch 58 φεῦγον vett, aor testantur scholl et paraphr, corr Mosch

- (65) γλῶσσαν ἐπεὶ σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
 60 ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων 80
 θήρας αἰνῶ φόβῳ,
 ὄφρα μὴ ταμία Κυρά-
 νας ἀτελῆς γένοιτο μαντεύμασιν. στρ. γ'
- δ καὶ βαρειᾶν νόσων 85
- (60) ἀκέσματ' ἀνδρῆσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
 65 πόρην τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
 ἀπόλεμον ἀγαθῶν
 ἐς πραπίδας εὐνομίαν, 90
 μυχόν τ' ἀμφέπει
- (65) μαντεῖον·
- 69^b τῷ καὶ Λακεδαιμόνι
- 70 ἐν Ἄργει τε καὶ Ζαθέᾳ Πύλῳ
 ἔνασσαν ἀλκάντας Ἡρακλέος 95
 ἐκγόνους Αἰγυμίου τε. τὸ δ' ἔμὸν γαρούει
 ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,
- ἀντ. γ'
- (69) ὄθεν γεγενναμένοι
- 75 ἴκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγιεῖδαι, 100
 ἔμοι πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν·
 πολύθυτον ἔρανον
 ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
 Ἄπολλον, τεῦ 105

60 δῶκεν Mosch 62 μαντευμάτων Herwerden studd 37 69 μαν-
 τήιον libri, μαντεῖον Hermann opp VII 152 71 ἀλκάντας libri, corr
 Bergk; v prill Π⁴³ 72 αἰγυμίου E γαρούει boni, γαρούατ' G, γαρούεντ'
 eidem fere libri dett qui ἦλθεν 52, τῷ ταμία 62 (prill p 7), γαρούεται V';
 γαρούοιτ' Mosch; παραφρ καυχᾶται εἶναι exponens legisse, non intellexisse
 γαρούει videtur, quod reposui suadente Wilamowitzio (p litt 1893), simi-
 liter γάρουεν (scil Apollo cl v 69) coniecerat Heyne; de tempore non
 est quod moneam peritos; de -ει perperam intellecto ad P X 4, τὸ δ'
 ἔμὸν κλέος iungebant Alexandrini et Byzantini, disiungebant Calliergos
 et Melanthon, iungebant rursus Er Schmid Heyne Boeckh (v nott metr)
 Hermann (opp VII 150), tum disiungere placuit Hermanno opp VIII 97
 (γαρούειν) Bergkio (γαρούειν) all 78 τἀπό violato metro, violata craseos
 lege Pind (I Π 9) Heyne 74 κεκοιναμένοι Hermann opp VIII 98
 75 αἰγιεῖδαι vett, corr Mosch 76 ἄγεν EV 77 πολ. ἔρ. E c Mosch,
 π. ἐς ἔρ. rell vett; verba c antecedentibus iungere videntur scholl vett,
 c sequentibus (in adn) Heyne, c antecedentibus rursus Boeckh et Her-
 mann ap Heyn, recte denique cum sequentibus Hermann opp VIII 99
 78 ἀναδεξάμεναν Hermann opp VIII 97 79—81 τεῦ Καρνεῖ(ε) ἐν vett

- (75) Καρνεΐε
 80^b ἐν δαιτὶ σεβίζομεν
 Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν·
 ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
 Τρῶες Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλένα γὰρ μόλον, 110
 καπνωθεΐσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον
 ἐπ. γ'
- 85 ἐν Ἄρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως
 (80) δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνεόντες σφε δωροφόροι, 115
 τοὺς Ἀριστοτέλης ἀγαγε ναυσὶ θααῖς
 ἄλός βαθεΐαν κέλευθον ἀνοίγων.
 κτίσειν δ' ἄλσεια μείζονα θεῶν, 120
 90 εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαῖς
 (85) ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
 ἔμμεν ἵπποκροτον
 σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυ-
 μοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα κείται θανών· 125
 στρ. δ'
 μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
 95 ἔναιεν, ἥρωσ δ' ἔπειτα λαοσεβής.
 (90) ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες αἶδαν 180

(c scholl), τεὰ Καρνεΐ(α) ἐν Mosch, τεβ Καρνή(ε) ἐν Boeckh n cr 480, τεὰ Καρνεΐα | ἐν Hermann opp VII 157, τεβ Καρνεΐε | ἐν et infra c Pauwio σεβίζομεν idem VIII 98, τεὰ Καρνεΐ' ἐν et ἀγακτιμένα πόλις Hartung, τεὰ Καρνήϊ' ἐν et (plaudente Bergkio) ἀν' εὐκτιμέναν πόλιν Schoemann opp IV 78, τεβ Καρνεΐε | c' ἐν et Κυράνας τ' Bergk. De loci difficillimi sententia (ἔμοι πατέρες, ἔρανον ἀναδεξάμενοι, σεβίζομεν) tenes quae disserui Wochenschr class Phil 1898, 705 ss 88 ἀντηνορίδαι V 84 εἶδον DE 85 τὸ δ' ἐλ. ἔθνος Graecos Batti socios intellegunt scholl et paraphr, Antenoridas (ut Τρῶας ἵπποδόμους) recte Heyne et Boeckh, Asbystas Libyas (Her IV 170) τὸδ' ἐλ. ἔθνος· scribens Bergk. Vulgari opiniononi (καὶ τέσσαρας ἵππους συζευγνύουσι παρὰ Λιβύων οἱ Ἕλληνες μεμαθήκασι Her IV 189; cf etiam Lysimachum Alexandrinum ex antiquioribus fabulis haurientem schol 108 et Studniczka Kyr 130) leniter obloqui videtur Pindarus Troianos substituens 86 δέκονται D; de temp recte ad ἔχοντι 82 provocant cl N IV 48; οἰχνεόντες] παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων rectissime paraphr; οἰχνεῖν est transitivum ut fr 75, 5, ἐποίχεσθαι O III 40, ἐλθεῖν I II 48 σφε] τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθηκότας paraphr, unde ἀνδρας οἰχνεόντας σφε (Graecos 'commeantes' sacrorum communione recipiunt Troiani) δωροφόρους Hartung, οἰχνεόντας σφε (Troianos 'mortuos' pie colunt Graeci postea Aristotele duce ad hanc oram delati) Bergk, οἰχνεόντες σφε (Graeci advenae Troianis sese insinantes) Drachmann Pindarfot 305 87 τοὺς δ' c Hómano Christ 88 βαθείας e scholl Bergk 89 κτίσειν τ' Mosch 90 εὐθύτονον e scholl Er Schmid 98 ἐπίδιχα libri, ἔπι δίχα Er Schmid; in scholl utrumque

- βασιλέες ἱεροί
 ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
 δρόσῳ μαλθακᾶ
 100ª βανθεισᾶν
 κώμων ὑπὸ χεύμασιν,
 (95) ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί, 135
 σφὸν δλβον υἰῶ τε κοινὰν χάριν
 ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλα· τὸν ἐν αἰοιδᾶ νέων
 πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν, 140
 ἀντ. δ'
 105 ἔχοντα Πυθωνόθεν
 τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
 (100) μέλος χαρίεν. ἄνδρα κείνον ἐπαινέοντι συνετοί·
 λεγόμενον ἐρέω· 145
 κρέσσονα μὲν ἀλικίας
 110 νόον φέρβεται
 γλώσσᾶν τε·
 111^b θάρσος δὲ τανύπτερος
 (105) ἐν ὄρνειν αἰετὸς ἐπλετο· 150
 ἀγωνίας δ', ἔρκος οἶον, σθένος·

98 ss genetiivum exhibent boni libri c scholl 132 (μεγάλαν Vatt ut v 16 BE), acc U (alii ρ) c scholl 136 et Mosch 100 (κώμων) θ' veti (etiam U), om X c Mosch; videtur θ' antiquitus interpolatum ad genetiivos ἀρετᾶν et κώμων copulandos; nam e recentioribus qui solus tuctur, βανθεισᾶ κ. θ' ὑποχέυμασιν (ὑποχ. D et Mosch) ap Heyn 1817, aut μεγάλαν δ' ἀρετᾶν | δρ. μ. | βανθεισᾶν | κ. θ' ὑποχ. opp VII 152, δρόσῳ et ὑποχ. iungens, Hermann hoc quidem vix cuiquam persuadebit; μεγάλη δ' ἀρετᾶ | δρ. μ. | βανθεισᾶ κ. Boeckh, de aliis cf nott metr 101 τοι Boeckh, που Hermann opp VII 152; prll Π⁷⁸. Post φρενί interpolavit distinctione ante ἀκούοντι sublata, 'ut μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν genetiivi ab ἀκούοντι sint suspensi, et deinde per exegesis addatur σφὸν δλβον κτλ' Bergk. Retinui distinctionem utramque, ut et ἀρετᾶν intellegeretur genetiivus adverbialis et augeretur verborum ἀκούοντί ποι vis et verecundia 108 ἐνδέκοντ' (= εἰσδέχονται)? Bergk. Fateor me identidem dubitasse an υἰῶ in suspicionem vocandum esset, ἀρετᾶν potius exspectantem: nunc quod traditum est tenere placet. Nam ut ὁ Βάττου ille παλαιὸς δλβος τὰ καὶ τὰ νέμων hoc quoque decus cum 'filio' (cf O IX 14) Arcesilao videtur communicasse, ita proprium atque legitimum est Arcesilai regis victoria. ὦ Ἀρκεσίλα paraphr 132 (I^{ae}), Ἀρκεσίλαν paraphr 138 107 χάρειν veti, corr I (Apoll adv 160, 22 RS, Herdn I 490, 29, Π 673, 10 L) αἰνέοντι libri, ἐπαινέοντι Mosch, κείνον, ὄν αἰν. συν., λεγ. ἐρέω. Bergk; de praep om prll p 10; 'proverbio' utitur P (πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκέκαστο..., ὅς ἠλικίην ἐκέκαστο... N 481, Π 808) 111 (θάρσος) τε veti, δ' αὖ Mosch, δὲ Schneidewin c scholl, distinctionem post γλ. τε restituerat Hermann opp VII 151 112 ἐπλετ' Vatt 113 ἐν ταῖς ἀγωνίαις (vocabuli οἶον duas inter-

ἐν τε Μοΐσαισι ποτανὸς ἀπὸ μητρὸς φίλας,
115 πέφανται θ' ἀρματηλάτας σοφός·

ἐπ. δ'

δσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, 155
τετόλμακε. θεός τέ οἱ τὸ νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
(110) καὶ τὸ λοιπὸν ὁμοῖα, Κρονίδαὶ μάκαρες,
δίδοιτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφὶ τε βουλαῖς 160
120 ἔχειν, μὴ φθινοπωρικῶν ἀνέμων
χειμερία κατὰ πνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνήτῃ
(115) δαίμον' ἀνδρῶν φίλων. 165
| εὐχομαί νιν Ὀλυμπία
τοῦτο δόμεν γέρας ἐπι Βάττου γένει.

pretationes mire confundens) paraphr, unde ἀγωνίαις δ', ἔρκος οἱ', δν cθ.
Bergk 114 ἐν δὲ Hartung π(ο)τηνός libri, corr Heyne 116 δσαι vett,
corr Mosch 117 (θεός) τε libri, γάρ paraphr, δὲ Hartung (recep Bergk)
νῦν γε Er Schmid 118 λοιπὸν ᾧ (ᾧ D) Κρ. libri, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα
ταῦτά χρόνον paraphr¹, καὶ εἰς τὸ μέλλον, ᾧ Κρ., οὖν (hoc om HU) φησι
paraphr² B Rom; ᾧ πλείστα Mosch, ὅμοιος γε Tricl, δεῖ γε Pauw, ἔπειτα
Hermann ap Heyn, ὅμοιος e Boeckh, ὁμοῖα e paraphr¹ et τυχεῖν (scil αὐτῷ)
120 Hartung, ἀπαι Rauchenstein Jahrb 1858, 402, δσ' ᾧν κε (paraphr²
abusus) coniecit, ὅμοια 'qualiacunque' ed Ty Mommsen, similiter δσ' ᾧν
cφi coniecit, ὁμοῖα ξ ed Bergk⁴ (ὁμοῖα, μάκ. ᾧ Κρ. scr idem^{2,5}). Tu si
memineris O XI 10 ὁμοῖως ab aliquot codd (Ambrosiano-Parisina) ὁμοῖως
ᾧν reddi, a plerisque omitti, hic quoque notam aliquam tachygraphicam
(Bast comm palaeogr 826, tab VI 17 [ὁμοῖ], Wattenbach Anl gr Palaeogr²
116 [ὁμοῖως, ὁμοῖως], Gardthausen gr Palaeogr 255 [ὁμοῖον]) parum intel-
lectam esse ratus ὁμοῖα . . . ἔχειν (scil αὐτῷ δίδοιτε) reponere non dubi-
tabis, de locutione cll P VIII 51 (ἀντίπα πρᾶξει), O V 16 119 δίδοιτ' ἐπι
Naber (Mnem 1884, 37) plaudente Herwerdeno studd 25, δίδοιτ' Jāk Wacker-
nagel KZ 33, 30 120 post ἔχειν plene dist Gildersleeve 121 χειμερίων?
Bergk καταπνοὰ libri, diremit Bergk c Christio, et καθάπερ ὑπὸ φθινο-
πύρου πνοῆς τὰ φύλλα κείται ἐπὶ γῆς τῶν δένδρων paraphr δαμάζοι PQ
χρόνον (= τὰ χρονισθέντα) glossatoris esse nego, nisi forte e v 118 (τὸ
λοιπὸν) glossam huc delatam esse dicis; δαιμ. χρόνον (scil τὴν δύνασιν)? Heyne,
κατὰ πν. δνοπαλίζοι χλόαν (i e φύλλα) coni, κ. πν. δν. πότμον (βίον paraphr)
ed Bergk, πελεμίζοι θρόνον (hoc quidem praesente Heckero Phil V 446)
Herwerden studd 37. Ad formam δαμαλίζειν (Eur Hippol 231) tuendam
recte πικταλίζειν ἀρπαλίζειν conferunt 122 διός τε V 123 φίλων B
124 τῷτὸ Bergk; cf ταύταν χάριν O VIII 57, νόημα τοῦτο P VI 29
ἐπὶ libri, ἐπι cum Ὀλυμπία iungens Tricl, cum γένει vel etiam (hoc quidem
recte) cum δόμεν Er Schmid, ἐτι Heyne, prob Hermann

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΡΜΑΤΙ

υ υ υ — υ υ υ υ υ υ — υ υ — (8) υ υ υ υ υ — 5 υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ υ υ —	υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ υ — υ υ υ — υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ υ —
--	---

στρ. α'

Ἄκούσατ' ἤ γὰρ ἑλικώπιδος Ἄφροδι-
 τας ἄρουραν ἢ Χαρίτων
 8 ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
 χθονὸς ἐς νάϊον προσοιχόμενοι·

Versus 1. 2 ut 'in re ambigua' diiungere maluit Boeckh, Bergk⁴ non modo 1. 2 (cf nott metr O III), sed etiam 3. 4 (Boe) rectius coniungi arbitrabatur (ἐναρ(μ)βροτῶν? 30, πατρὸς? 39); νν 5. 6 (Boe) copulare in tanta diaereseos constantia nihil attinet, sed 7. 8 (Boe) nescio an rectius coniungantur

1 ἢ vulgo et traditur et editur, ἢ cum Moschopulo Dissen et Schneidewin 2 ἄρουραν, ἢ (anaphorice) Ed Boehmer 3 ἀναπολή-
 κομεν Er Schmid, ἀναπολίζομεν? Bergk; cf τριπόλιτρον οἶτον Soph Antig
 858 (ubi τριπόλητρον Dindorf) 4 ἐς ναὸν libri, idem exprimunt paraphr,
 tuebatur Tricl reliquis strophis fere mutatis; δένναον ('unice verum')
 Hermann ap Heyn (recep Boeckh¹⁻²), tum errore perspecto ἐς νάϊον idem
 ad Eur Ion 118. Obiter moneo scribendum esse Ἀθάναι τῆι Προνώϊαι
 in inscr Delph ap Ern Curtium Anecd nr 45 (Dittenberger Syll 189), Πα-
 λάς Προνώα c Hermanno Aesch Eum 21 (Callim fr 220), βωμοῦς προ-
 νόου (-νάου Hermann c codd) suppl 495 D; in attica saec V inscr
 CIA I 117, 6 — 140, 1 iota intercidissee passim, quam τὸ προνήον et τὸν
 πρόνεων promiscue usurpari credere malim. Palmari Hermannii emen-
 datione sprete misere desudabant Dissen (merito irridente Hermanno
 opp VI 287), Hartung, Ty Mommsen, Bergk; corruptique Bergkii iudi-
 cium Mommsen, ut ἐς ναὸν e gl voci ὀμφαλὸν adscripta natum putaret,

5 Πυθιονικός ἐνθ' ὀλβίοισιν Ἑμμενίδααι
 ποταμῖα τ' Ἀκράγαντι καὶ μὲν Ξενοκράτει
 ἑτοῖμος ὕμνων
 θησαυρὸς ἐν πολυχρῦσῳ
 Ἀπολλωνία τετείχιστα νάπα·

στρ. β'

10 τὸν οὔτε χεიმέριος δμβρος, ἐπακτὸς ἐλ-
 θῶν ἐριβρόμου νεφέλας
 12 στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοῦς
 ἄλδος ἄξοισι παμφόρῳ χεράδει
 τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαυῷ
 15 πατρὶ τεψ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεῶ
 λόγοισι θνατῶν
 εὔδοξον ἄρματι νίκαν
 Κρικαίααι ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

ac rursus Schneidewinum Bergk, ut vāion recte olim receptum abiceret prae invento futilli λῆιον. De iota abiecto cf δαχθεῖς 33 B, μᾶτρῳ(?) θ' I VII 24 D παροιχόμενοι Dawes; videtur ἐς ὀμφαλὸν προσοιχόμενοι 'in umbilici sanctissimi regionem quasi accedentes' non minus eleganter dici, quam ἐς τὸν ὑπερθεὺν ἄλιον ἀνδίδοι ψυχὰς fr 133 ant ἐνθα μήποτ' εἰς εὐνήν πατρὸς τοῦτων πρόσεισι μὴδὲν Soph El 436 D^s 7 ἑτοῖμος Vatt 9 v fr 321 10 οὐ Vatt ἐπακτὸς 'haud dubie mendosum' Bergk, quod persuasit Herwerdeno Pindd 18, studd 38 et Christio quod ipsi Bergkio non satis fecit ἐπακτὸς carminis contextu recipienti 12 ss ἄνεμος BDV (i e utriusque recensiois testes satis luculentī) c Byz, sed dissentit ἀνεμοὶ exhibens E c paraphr ἄξοισι vett (prll II⁸¹), ἄξοι Mosch, ἄξει (πρὸς τὸ ἄνεμος) Tricl πολυφόρῳ B' e paraphr χεράδει vett, nisi quod-χοιρ. D^s (P X 52), χαρ. R (casu); χεράδει σποδῶν e Pindaro (v fr 327) EM 808, 42 et τὸ χεράδος Pindaricum diserte testatur schol Townl Φ 319 (cf κινεῖν χεράδος Sapph fr 114 B' et Ale fr in scholl Genev Φ 319 trad [I p 208 Nicole]); de Aristarchi et Apollonii veriloquiis Ahrens Beitr griech lat Etym 1879, 173 ss, Eug Horn Arist stud P 50, Arth Ludwich ind Königsberg 1898/97, 18; de vocalismo (διὰ τῷ χαράδεος tab Her I 60. 73) prll II⁸⁴ τυπτόμενοι Vatt Mosch c paraphr et scholio, τυπτόμενος V Tricl, unde quidnam fuerit in archetypo parum liquet; ἀνεμοὶ ... τυπτόμενοι ('illisi') Boeckh ('propulsantes' c scholl Ty Momm- sen); sed sing num (ἀνεμος) quem exhibebat archetypum (de 'hiatu' ad O XIV 1) omnino retinendus, est enim vi collectiva, ut οὐ θεός, οὐ βροτός P III 30; τυπτόμενον (scil θησαυρόν) restituit Dawes misc cr 73 (ed 1827), θρυπτόμενον Pauw, κρυπτομένου (scil μυχοῦς maris ultra Hercules columnas alga aliisque plantis et sordibus obsiti) Hecker Phil V 446, κρυπτόμενον Bergk²⁻⁴ (idem⁴ χεράδει κασποδῶν coniecit ex EM), τυπτομέ- νους rursus Leutsch (ap Bergk⁶), τυπτομένος Bury class rev VII 1893, 206; Dawesii lectionem post Hermannum receperunt plerique (in quibus Bergk¹) 15 κοινῶ Ambr 18 κρικαίααι ἐνὶ πτυχαῖς vett, corr Mosch, κρικαίααι ἐν πτυχαῖς Tricl ἀπαγγελεῖ BE

στρ. γ'

19 κύ τοι χεθών νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρός, ὀρ-
 20 θάν ἄγεις ἐφημοσύναν,
 τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενεῖ
 Φιλύρας υἷδν ὀρφανιζομένῃ
 Πηλεΐδα παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
 βαρυσόπαν στεροπαῖν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
 25 θεῶν ἐβέσθαι·
 ταύτας δὲ μὴ ποτε τιμᾶς
 ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

στρ. δ'

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βια-
 τὰς νόημα τοῦτο φέρων,
 30 ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
 ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιοπίων
 Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἄρμ' ἐπέδα
 Πάριος ἐκ βελέων δαιχθεῖς· ὁ δ' ἔφεπεν
 κραταιὸν ἔγχος·
 35 Μεccανίου δὲ γέροντος

19 κύ libri; prll Π⁷⁶ χέθων libri et edd. χεθών primus flagitavit
 Elmsley Eur Med 995 ('non ausus sum novare' Bergk) νὺν B solus (cf
 P V 6, IX 6), νὺν Bergk^{1.2.4} ad χεθ. equos subaudiens, ergo 'perite auri-
 gae officio functus', perperam laudato paraphr, a quo neque χεθών νιν
 neque νὺν exprimi perspexit Friederichs Pindd St 51 (τοὶ quod traditum
 est, τοῖσιν expronit, ut N X 22 [39] et passim); tum χεθών i q εὐ χε-
 θών περι τέρμα (Ψ 465) esse voluit Bergk, χεθών χειρός iungebant Herm
 ap Heyn et Boeckh νιν πατέρα ἐπιδέξια πατρός interpretati, vituperavitque
 Boeckh lect Ambr ἐπὶ δεξιὰ, oboedientibus ad unum omnibus, fere coll
 nescio quo pacto ἐπ' ἀριστερά χειρός ἔχοντα ε 277, νιν τὴν νίκην recte
 (nisi quod deae personam sensim induit Νίκα tamquam παραβάτις aut
 παραστάτις), tum mire 'dexteritate manus' Dissen, νιν τὴν ἐφημοσύνην
 Heimssoeth add corr 4. 38, Wiederherst Dram Aesch 385 21 τὰν vett
 c paraphr, τό Tricl, τὰ Er Schmid (Bergk), ὄρεσι τὰν ποτε φαντὶ Dawes
 miscr cr 74 (ed 1827), quo recepto vitaveris productionem metricam a
 Pind fortasse alienam; de pron num plur cf οἶα Pind P I 73, III 18 (cl
 II 75), τὰ Her II 51 (τερὸν τινα λόγον, τὰ μεγαλοσθενῆ Bergk; sed
 quanto esset praepotentior adulescens tanto videbatur magis indigere
 illius cohortationis 23 μὲν] δὲ Ambr 24 βαρυσόπαν E, βαρυσόπαν
 B 25 θεὸν B solus, tuebatur Friederichs Pindd St 52 26 αὐτὰς?
 Bergk⁴, τακτὰς Herwerden studd 37 28 ἐγένετο vett, corr Tricl
 29 τρέφων Herwerden studd 38, ut δέσμα τρέφουσαν flagitabat Casaubon
 Soph Trach 108 et φέρειν γλώσσαν dici posse negabat Cobet Mnem IX
 1860, 116; cf P IV 102 30 ἐναρίμβροτων Tricl 31 ἀμείναις vett,
 ἀναμείναις Tricl, ἀναμείναις Boeckh 32 νεστόρειον (epice) vett, corr Byz
 33 δαχθεῖς B solus

δονηθείσα φρήν βόασε παῖδα δν,

στρ. ε'

χαμαιπετές δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐ-

τοῦ μένων ὁ θεῖος ἀνὴρ

πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,

40 ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεῶ

ὀπλοτέροισιν ἔργον πελώριον τελέσαις

ὑπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.

τὰ μὲν παρίκει·

τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος

45 πατρίαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαίαν ἀπα-

στρ. ζ'

καν. νόμῳ δὲ πλοῦτον ἄγει,

ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἦβαν δρέπων,

36 δοναθείσα Tricl et edd ante Schneidewinum 37 ἀπέριψεν αὐτοῦ libri, τὸν λόγον αὐτοῦ ἔρριψεν paraphr, quasi αὐτοῦ fuisse, quod ediderunt Oxonienses c Calli ergo; αὐτοῦ μένων δ' proposuit Heyne omnibus plaudentibus praeter Mommsenium⁽¹⁾2, qui utrum cum paraphr fecerit an οὐκ ἀπέριψεν ad insequentis sententiae subiectum rettulerit (cl P IV 36, ἀπέριψεν interpretatus ut ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμεν Soph El 1018) parum liquet. Est χαμαιπετές ἔπος ἀπορρίψαι loquentis, non audientis (cf O IX 12), ἀπορρίψαι autem (Herod I 153, VI 69) idem fere valet quod ἐκβαλεῖν P II 81; αὐτοῦ a posterioribus P carminibus alienum esse recte monuit Mommsen 88 (μένων) δ' libri (δὲ, om δ, DG), δ' eiecit Bergk, in ed IV dubitans propter v 44; aptius certe παῖδ' ἔρατον <δ'> O X 99 contulisset. Sed arridet hoc loco ασυνδετον 40 ἐδόκησέ τε libri, corr Hermann γενεῶ ὀπλοτέρους posteros vel propter τῶν πάλαι intellege cl Theocr XVI 45 48 παρήκει D all 44 τῶν δὲ νῦν vett, corr Byz 46 πάτρῳι vett (excepto B), unde πάτρῳι τ' ἔρχ. interpolavit Tricl ἀγλαίαν (τ' ἀγλ. E) ἔδειξεν | ἀπακαν (ᾠπακαν? R; cf O XIII 14) vett, ἔδειξεν non legisse paraphr (ἐπερχόμενος πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ ἀγλαίαν) manifestum est καὶ κατὰ τὸν κόσμον ἴσον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν e suo addentem; ἀπακαν (non expressum a paraphr vet) exprunxerunt Byz, ἔδειξεν interpolatum esse (cf O XIII 75, N IV 83) perspexit Bergk³, ἔνειξεν (om ἀπακαν) coni idem⁴, πάσαν τ' ἐπερχ. ἀγλ. ἔδ. Hartung, ὁμάν τ' ἐπ. ἀγλ. ἔδ. Ty Mommsen, ἀγλαίαν ἀπακάν (scil πρὸς σταθμάν) Maur Schmidt CVII; versuum initia proxima πατρίαν et πάτρῳι displicebant Mommseno, Pindaro non minus videntur placuisse quam πολλά μὲν et πολλά δὲ N XI 6. 7, τρις μὲν et τρις δὲ N X 27. 28, nisi quod accessit lusus quidam a patre ad patrūm transsiliendi. Recte Bergk⁵: 'omne patrui decus imitans'; de participii constructione cf ad P I 70 47-48 νόμῳ] πόνῳ? Maur Schmidt CVII ἄγειν D solus διέπων E πλοῦτον, ἄγων et ἦβαν, δρέπει, σοφίαν Bergk ἦβαν] testatur schol Aristid p 54 D, ὄβριν (errore) Eust prooem c 12 [p 10, 14 Ab], ἀνατάν Hermann opp VII 154, quem refutavit Kayser ἐπέταν proponens lectt P 56, Wien Jahrb Litt 1844, 107, ἀπὸ νιν δρέπων (scil πλοῦτον) Rauchenstein comm I 15, ὑπεράφανον ἀκμάν Ty Mommsen Rh Mus IV 546, ὑπεράφανον ὄβριν Heimsoeth indir Überlief Aesch 131

σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
 50 τίν τ' Ἑλέλιχθον, ὄργαις †πάσαις δε ἵππειαν ἔσοδον,
 μάλα ἀδόντι νόψ, Ποσειδάν, προσέχεται.
 γλυκεῖα δὲ φρήν
 καὶ συμπόταισιν ὀμιλεῖν
 μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

49 πτυχῆσι Leutsch Philol 39, 395 50 τίν δ' I, 'non male' Boeckhio indice Ἑλέλιχθον? huc trahentes Eust pr c 16 (12, 8 Ab) Schneidewin, Bergk all. Sequitur locus conclamatus: ὄργαις πάσαις δε (δσον B) ἵππειαν ἔσοδον (ἐς ὀδόν V) vett, num plur (ἵππικὰς ἀμίλλας) videtur exponere paraphr, εὐρέε θ' δε (e paraphr) Mosch, ὄργαις ἐς (ταῖς ὀρμαῖς exponens) Tricl. Adiectivi formam ἵππιος restituit Hermann probantibus plerisque; prll Π⁵⁰. Ceterum cum Mosch fecerunt non pauci: δεθ' εὐρεε ἵππιαν ἔσοδον Boeckh n cr 485, δε θ' (καὶ ταῖς ... δε) εὐρεε -ac -ouc Heimsoeth indir Überl Aesch 7, 186, idem, sed δε scr Ty Mommsen, δε θήκac -an -ov? Bergk², δετ' οὐροc -an -uv? Bergk⁴, temere omnes vett libr lectione ὄργαις πάσαις relicta infelicis paraphraseos subsidia amplexi. Triclinianam lectionem receperunt (ὄργαιc = 'suoapte ingenio ductus') Hermann ap Heyn et (ἵππ. ἔσοδ. 'aditum ad equestria studia ludosque' cll P V 116) Boeckh, ὄργαιc δε ἵππιαν ἐς ὀδόν Bergk¹, ὄρμαc δε ἵππιαν ἐς ὀδόν Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw 1845 Supplem p 68, idem, sed ἵππειας (τέχνης) Hartung, ὄργαιc (ab ὄργαμι; sed cf prll Π⁵⁰) πρὸc ἵππιαν ἔσοδον? Bergk³, ὄργαιc δε (haec quidem c Bergkio¹) ἵππειᾶν ἐσόδων Maur Schmidt et Christ^{1,2} proposuerunt, proposita reiecit Schmidt ὄργαιc ('sumptuere'), δε ἵππειαν ἔσοδον μ. ἀδ. v. ποτεῖδεc, pr. coniciens p XCV. Locus procul dubio graviter corruptus: τίν τ', Ἑλέλιχθον ὦ δέσποθ' ἵππιᾶν ἐσόδων coniecetis (ΩΔΑΙCΠOΘ; de αῖ et ε̄ confusis prll p 8, de Π [i e nominis Δεσπ. signo] parum intellecto Bast comm palaeogr 797. 755, Gardthausen gr Palaeogr 255 et infra Pind N III 58) cll δεσπὸταν ναῦν P IV 207, O VI 103, Ἴσθμοῦ I VI 5 et de interiectione μεγαλοπόλιεc ὦ Cup. P II 1, μήτερ ὦ χρυσοτεφάνων δέθλων, Ὀλυμπία, δέσποιν' ἀλαθείας O VIII 1; ἐσόδων parum recte interpretantur c Boeckhio cl ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι P V 116, intellego ἵππων εἰc τὸν δρόμον εἰσόδοουc καὶ εἰσελάσειc, velut de Oreste auriga εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα dici fingit Soph nobilissimo loco El 700; cf Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresberr 287 51 ἄδοντι (δδ. E) vett, corr Byz; prll Π⁵⁰ ποσιδᾶν E, ποσειδᾶν libri vulgo et edd προσέχεται libri vulgo, corr Er Schmid

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩΙ

ΤΕΘΡΙΠΠΩΙ

Strophae

---υ---υυυυ υ---
 υ---υυ---υ--- υ---υ---υυ---
 ---υ---
 ---υυ---υ
 5 υ---υυ---υυ--- |---υυ---υυ
 (7) υυ---υυ
 υ---υυ---υ

Epodus

---υ---υυ--- υ---υυ---
 υ---υ---υ---| ---υυ---υ---
 υυ---υυ---
 3^b. 4^a) υυ---υ---|---υυ---
 5 ---υ---υ---υυ---
 (5) ---υ---υ---υυ---
 υ---υυ---

στρ.

Κάλλιςτον αἰ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
 προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυςθενεῖ γενεᾶ
 κρηπίδ' αἰοῖδᾶν
 ἵπποισι βαλέσθαι.
 5 ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα οἴ-
 κον ναίων ὄνουμάξαι

5

Str vv 3. 4 separari elegantius duxit Boeckh praesertim cl str v 8, vereor ut recte. 5^a b (5. 6 Boeckhii) coniunxit Bergk; de spondeo cf N II 4. In epodo sex versus effecit Boeckh, a quo discessit Henr Schmidt duos versus ultimos coniungens, Fel Vogt diss Argent IV 231 verba φαντί γε μάν (4^a Boe) ad antecedentia trahens, Christ² v 2 dirimens, 3 + 4 (Boe) tripartito dividens, utrumque ille traditam colometriam secutus.

2 ἐρίσθενεῖ Tricl 4 ἵπποισι veti, correxit Tricl 5 τίνα τ' οἴκον libri, nisi quod τίν' οἴκον D² G², τίνα δ' οἴκον unus e dett (P), quod pla-

7 ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

ἀντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
10 Ἐρεχθέος ἀκτῶν, Ἄπολλον, οἱ τεὸν πρόδομον

10

cuit Bergkio¹; τίνα οἶκον Boeckh ναίων libri, idem legit Apollonius (sec codd DG, Didymus sec cett) οὐκ ἔξ ἀκοῆς ἀκηκούς, ἀλλ' αὐτός ἐγὼ ναίων ἐν τῇ Ἑλλάδι interpretatus, alii legebant ναίοντ(α), τ' ἀίων (= ἀκούων), αἰών(ι); et ναίοντ(α) defendebant Hermann, Boeckh, ille ναίόμενον exponens (passive), hic habitatorem (= schol § 2) ὀνομάζει BDE²V, -μάξω E Mosch (-ῶ Bae), -μάξομαι Tricl c parte scholl vett. Traditae lectionis ναίων interpretatio in scholiis tradita cum plerisque satisfacere non videretur, alii alia proposuerunt: ναίων (i e μύμενος) Pauw, κλείων (κλείοντα I V 27) Thiersch, λαίων (vel θνατῶν) Schneidewin, αἰνέων Kayser Wien Jahrb 105 (1844) 102, ὀμῶν Wölfflin Philol VII (1852) 210, ἔργοις Rauchenstein Jahrb class Phil 71 (1855) 280, νικῶντ' id ibid 83 (1861) 39, αἰών (i e γαίων) Mommsen, δαίων (i e φλέγων) Maur Schmidt p CVIII, δίων (olim δήων = quærens) Bergk Jahrb 99 (1869) 182ⁿ; χαιών (bonorum, ex Hesychio) Böhl ibid 111 (1875) 608, χῶων rursus M Schmidt ind Ien 1879 p 4, τῶν νόν Hiller (in schedis relictis 1891) cl O I 105, P VI 44; ναίων εἰσέβη (ut νικαί v 14) Bergk³ ὀνομάζει plerique c Tricl corrigunt in ὀνομάξομαι, perperam, id quod primus perspexit Hartung cl media verbi forma Soph OR 1021; ὀνομάζει (servato ναίων opinor) conii Boeckh, ὀνομάξομεν Rauchenstein Jahrb 88, 89, (ναίων) ὀνομάξομαι = ὀνομασθήσομαι accipiebat Ty Mommsen, v. ὀνομάξομαι = ὀνομάξεται τις Fennell. Quod Boeckh dubitanter proposuit nullo quantum scio probante, egregie inventum censeo: 'quam patriam, quam domum tenens tuam dixeris clariorem apud Græcos fama?' 9 πολίεσι V, quod fuerunt qui recipereτ μεγαλοπρ. scribentes v 1, πόλεισιν E, πολίεσιν rell vett, corr Byz ὁ λόγος Vatt, om artic V et Byz 10 ἐρεχθέου DE c dett, quod ut tueretur προομίον τ' v 2 Tricl Ἄπολλον (ft recte) Mosch τεὸν τε δόμον Vatt, τέ (= τεὸν) δ. V, τεὸν γε δ. Mosch (Boeckh); τεὸν δόμον ἐν v 2. 3 iungens Hartung, τεὸν μέγαρον Rauchenstein Jahrb 88 (1861) 40, τεὸν δόμον et v 2 γενεῶ? Ty Mommsen, τεὸν τέμενος (quo vocabulo utitur Philochorus ap schol) Bergk⁴. τεὸν attingere nemo audebit, δόμον tutatus est Wilamowitz Arist u Athen II 327, πρόδομον scripsi cl τὰ ἐμπροσθεν Herod V 62, πρόδομος· προτάς, προτίφον Hesych; de præpositionis compendio aut male aut omnino non intellecto cf P I 26, IV 271, IX 62; nam προ : τε secundum recentiorum rationem a Bastio (p 888) observatam confusa esse ideo minus crediderim, quod antiquius mendum videtur esse (οἶκον paraphr). En delphici templi εἰσερχόμενος θάλαμον et πρόσωπον τηλαυγές. Vaticana lectio οἱ ... τε ('quippe qui') quamvis videri possit ad sententiam loci esse accommodata, particulae tamen traiectione inaudita (nam et δὴ τήνδε τε γὰρ ἀνείπει v 238 de vitio suspectum) damnatur. Retinuit οἱ ... τε Er Schmid restrictionem inesse ratus ('eorum Atheniensium, qui'), pessime, hoc præsertim loco. Nam quod fecerunt olim Alcmeonidae, Atheniensibus scilicet Pythiae gratiam conciliantes, Athenienses ut liberarentur, id si non populo (τῷ δήμῳ, τῷ λάβρῳ στρατῷ), at tamen nobilitati Atheniensium ('Ἐρεχθέος ἀκτῶν, cf Κάδμου στρατῷ I I 11, N I 51—61) condonat poeta, modesto quodam silentio usus, quasi nihil amplius illi fecissent, quam quod 'Erechthidarum' quivis facere potuisset videretur. Verum cum

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΠΑΛΛΙΣΤΗ

Strophae

υ υ — υ υ — υ υ	
— υ — υ υ υ υ υ	
— — υ — υ υ — —	
υ — υ — — υ υ — — υ υ	
5 — υ υ — — — —	υ — υ — υ υ — υ υ
υ — υ — υ υ — —	υ — υ — υ υ
υ — υ — — —	υ — υ — υ υ

Epodi

υ — υ — υ υ — υ —	— υ — υ υ
υ — υ — υ υ — — —	υ — υ υ — υ
— υ — υ υ — υ — — —	
(3 ^b) — — υ υ — υ	
5 — — υ υ — — —	— υ υ — υ — υ υ
(5) υ — — υ υ — υ — —	— υ — υ υ — υ υ
— — υ — υ — υ υ — — υ υ	υ — υ — υ

ca. 100 ca. 100

στρ. α'

Φιλόφρον Ἦκυρία, Δίκας
ὦ μεγατόπολι θύγατερ,

Str v 5 syllaba 6 quinquies vel sexies brevis traditur: 32 (κνίξη malui). 45. 52. (65?). 72, quae facile corrigas, denique 92 (ubi μέμνησαν emendabat Hermann). De ep v 2 syllaba 3 vide ad 96. Membrum Reizianum (de quo nott metr P X) δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ 4 (3^b), quod incuria in ed mai seorsum expressum esse doluit Boeckh n cr 488, sine ulla dubitatione segregavi cll O IX str vv 3—8. Versus ultimi syll tertiam semper brevem esse voluit Er Schmid (πόα [ποίη Bergk] 20, Θήβαις υἱοῦς 40, τρίταϊς [τρίταις Pauw; νικῆς (hoc c Hartungo), τρίς ἄς (= ἔως) Bergk⁴] 80), semper longam, ut trochaei semanti evaderent subsequente 'anacrusi' longa, Hermann, cuius emendationes videantur opp VII 158—160.

1 ἦκυρία libri, Ἦκυρία Bergk c Heynio

- βουλᾶν τε καὶ πολέμων
 ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας 5
 5 Πυθιονικὸν τιμᾶν Ἀριστομένει δέκευ.
 τὸ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
 ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἄτρεκεϊ·
 ἀντ. α'
- τὸ δ' ὀπόταν τις ἀμείλιχον 10
 καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
 10 τραχεῖα δυσμενέων
 ὑπαντιάξαισα κράτει τιθεῖς
 ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν 15
 παρ' αἴσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
 ἐκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.
 ἐπ. α'
- 15 βία δὲ καὶ μέγλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ.
 Τυφῶς Κίλιε ἑκατόγκρανος οὐ νιν ἄλυξεν,
 οὐδὲ μὲν βασιλεὺς Γιγάντων·
 17^b δμάθεν δὲ κεραυνῷ
 τόξοις τ' Ἀπόλλωνος· δε εὐμενεῖ νόμῳ 25
 Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
 20 υἰὸν ποίᾳ Παρνασσίδι Δωριεῖ τε κῶμῳ.
 στρ. β'
- ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς 30
 ἅ δικαιόπολις ἀρεταῖς
 κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
 θιγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ' ἔχει
 25 δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ αἰδέεται
 νικαφόροις ἐν ἀέθλοισι θρέψαισα καὶ θοαῖς 35

4 κλάδας *B* 6 ἔρξαι *E*, ἄρξαι *V* (cf *P I 34*) ὅπως *B solus*
 11 -ταῖσα *B*, -ταῖσα *rell* κρατὶ legit aut intellexit paraphr τιθεῖς (-εῖς
BD) libri et edd, nisi quod τίθεις (c Ahrensio dial dor 312) Bergk², τί-
 θες? Christ 12 λάθεν Matthiae misc misc philol II 11 (obs cr 39), recepit
 Bergk, prob Herwerden Pindd 19; male, propter 15—17; de μάθεν ad
P II 72 14 εἰς δόμον *Gve* φέρει *V*; cf ad *O XI 4* 15 βία Heyne
 (*Z*) 16 ἑκατοντοκάρανος *B*, -τακάρανος *E (DV)*, corr Er Schmid
 μιν libri; prll *II⁷⁰* ἀλέξεν (vitio an foeda interpolatione?) *I* 20 παρ-
 ναστή libri, eleganter corr Boeckh; de cc prll *II⁷⁰*. 21 ἔπεσε libri
 (οὐχί ἔπεσε *P^m*); prll *II⁷⁰* 24 θιγοῖσα (-ουσα *E*) libri, corr Buttman
 ausf Gramm² II 198 (Bergk, contra dicente Schneidewino) 25 post
 αἰδέεται dist Christ, Boeckhio praeunte expll 311 26 νικαφόρους *E*
solus, male θρέψαισα *B*, -ψαισα vulgo

ὑπερτάτους ἦρωας ἐν μάχαις·	
	ἀντ. β'
τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.	
εἰμὶ δ' ἄσχυλος ἀναθέμεν	40
30 πᾶσαν μακραγορίαν	
λύρα τε καὶ φθέγματι μαλθακῶ,	
μὴ κόρος ἐλθῶν κνίξη. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον	45
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,	
ἐμᾶ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾶ.	ἐπ. β'
35 παλαιμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεοῦς	
Ὀλυμπία τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,	50
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν	
37 ^b Ἴσθμοὶ θρασύγυιον·	
αὔξων δὲ πάτραν Μειδυλιδᾶν λόγον φέρεις,	
τὸν δνπερ ποτ' Ὀϊκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοισ ἰδῶν	55
40 Θήβαις υἱοὺς αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾶ,	
	στρ. γ'
ὀπότ' ἀπ' Ἄργεος ἦλυθον	
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.	60
ᾧδ' εἶπε μαρναμένων·	
ἴφουᾶ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει	
45 ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι καφές	65
δράκοντα ποικίλον αἰθάς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος	
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.	ἀντ. γ'
ὁ δὲ καμῶν προτέρᾳ πάθα	
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται	70

28 καὶ ἐν Vatt, sœc pravam schol interpretationem a Boeckhio ex-
 plosam; ἐμπρέπει scilicet ἐν ταῖς νήσοις, similiter Soph El 1187 32 κνίση
 libri; prll Π⁹³ μου DG τρέχον ἴτω Mosch, ἴτω τράχον Tricl
 35 ἰχνεύων libri, ἰχνεύων Er Schmid, οἰχνεύων Hermann ap Heyn, ἰχνεύων
 tutatus est Bergk cl θηρεῖται Hippon 22^a (cf Hartel Hom Studd III 7,
 Heimer studd P 117, Wilh Schulze qu epp 55, 2) 36 Οὐλ. Tricl
 37 κλυτομ- PQRU, κλειτομάχον V 38 μῖδουλ. libri, corr Bergk (ut fr
 190) φέρεις, quod etiam schol tuetur, cave mutes ('iure mutes' in ed
 IV) φέρη sive φέρει scribens' Bergk; prll Π⁹³ 40 ἠνίξατο libri, αἰνί-
 ξατο Boeckh n cr 462; prll Π⁹³ 43 ᾧδε δ' εἶπε veti, corr Tricl (G)
 44 ἐπιπρέπει solito errore aliquot libri. Post ἐπιπρέπει colon posuit Christ;
 rectius quidem Plut Arat 1 45 λῆμα c sequi coniungebat Bergk²
 45 θαέομαι B·EV, θαέομαι Vatt vulgo 47 Κάδμου singulare, ut fuerint
 qui Κάδμου πρῶτον ἐν πρᾶσοπταrent 49 Ἀρείονος (equi 'alati') Welcker
 ep Kykl II 371. 381, quod probavit (equi 'vaticinantis') Bergk

- 50 ὄρνιχος ἀγγελία
 Ἄδρατος ἦρω· τὸ δὲ οἴκοθεν
 ἀντία πράξει· μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
 θανόντος ὄστέα λέξαις υἱοῦ, τύχη θεῶν 75
 ἀφίξεται λαῶσιν σὺν ἀβλαβεῖ 75
 ἐπ. γ'
- 55 Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυῖας· τοιαῦτα μὲν
 ἐφθέγγεατ' Ἀμφιάρηος· χαίρων δὲ καὶ αὐτόσ
 Ἄλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, 80
- 57^b ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνω,
 γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἑμῶν
 ὑπάντασεν ἰόντι γὰρ ὀμφαλὸν παρ' αἰοίδιμον, 85
 60 μαντευμάτων τ' ἐφάσματο συγγόνιοι τέχνας. 85
 στρ. δ'
- τὸ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
 ναὸν εὐκλέα διανέμων
 Πυθῶνος ἐν γυάλοισι, 90
 τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
- 65 ὤπασας, οἴκοι δὲ πρόσθεν ἀρπαλέαν ὄδοσιν
 πεντασθλοῦ σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγεσ· 95
 ὤναξ, ἐκόντι δ' εὐχομαι νόσῳ
 ἀντ. δ'
- κατ' ἐμὴν ἀρμονίαν γλέπειν
 ἄμφ' ἕκαστον, δεσά νεόμοι.

52 μόνος interpoll 53 λέξαις B, -εας rell 55 εὐρυχόρους B
 solus, -χώρους (-χώρου *DIU*) vulgo τοιαῦτα singulare ap Pind; cf ad 35
 56 ἀμφιάρηος D; prll Π²² 57/58 ὕμνω τέγγων Leop Schmidt P Leb 403
 59 ὑπάντασεν veti vulgo, ὑπάντασεν P (Er Schmid), ὑπάντασέ τ' (prae-
 eunte Tricl) Boeckh (c scholl veti?) 59 γαίαις veti, corr Tricl 60 συγ-
 γενέσσι Hartung, ut O XII 14, P IX 108 poetam corrigens 63 γυάλοισι
 V 66 πεντασθλοῦ Boeckh Post ἐπάγαγεσ plene dist Boeckh, virgula
 Bergk 67 ἀναξ E, male post invocatum iam deum 61 δὴ εὐχομαι
 Bergk 67—69 Crux interpretum dubitantium primum, quid sit TIN
 (τίνα 'iuxta quem modum ... quaevis concinnem' Er Schmid, τίς — εὐχο-
 μαί σοι Pauw, — εὐχομαί σε Hermann opp I 257, τίς ἀρμ. — τεάν ἀρμ.
 varie explicantes alii, κατὰ τίς c libri et paraphr¹ [cλ σὺν τινι μοιριδίῳ πα-
 λάμῳ O IX 26] Kayser lectt P 58 et Wien Jahrb Litt 105 p 111), deinde
 utrius sit ἀρμονία (poetae quam Apollo 'respiciat' [Boeckh], an Apollinis
 quam poeta [Ty Mommsen]), denique ut summa tantum perstringam,
 cuius generis sit ἕκαστον (masc Boeckh, Bergk; ἕκαστον τῶν ποιημάτων,
 δεσά paraphr). E vv dd coniecturis Bergkianam ῥέπειν (i e καταρρέπειν τιν'
 ἀρμονίαν) et Mingarellianam Bergkio probatam νεόμοι afferre satis habeo;
 nam quod Kayser proposuerat (v supra), postea ipsum paenituit, duas

- 70 κύμῳ μὲν ἀδυμελεῖ
 Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὄπιν 100
 ἀφθονον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέροις τύχαις.
 εἰ γάρ τις ἐλά πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
 πολλοῖς σοφὸς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων 105
 ἐπ. δ'
- 75 βίον κορυστέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·
 τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,
 ἄλλοτ' ἄλλον ὑπερθε βάλλων,
 77^b ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν. 110

simul in medium protulit Rauchenstein comm I 16. Sententiam loci unus omnium rectissime assecutus est Hermann (v supra): 'cantum tu mihi precor inspires'; nam ad carminum οἶμους, κελεύθους, λόγων ὁδοῦς verbum νέομαι referendum esse apparet. Sed restat scrupulus in traditis KATATIN: scribe κατ' ἐμιν et schol Aristoph an 930 τὸν Π. συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν. Formam pronominis ut Atticis auribus molestam, ita huic loco convenientissimam dabo; nam opposita sunt ἐμίν 68 et ὑμετέροις τύχαις 72. De mensura ἐμίν prll II⁹⁰, de vocabulorum collocatione cf ἀπό μοι λόγον τοῦτον, στόμα, βίτων O IX 35 βλέπειν libri (cf ad P IV 172), correxi ex Alcm pap III 7 72 ἀφθιτον libri et edd vulgo ἀφθονον Gγγ ('fort ex paraphrasi ductum, ubi ἀνεπίφθονον legitur, sed olim haud dubie ἀφθονον fuit' Bergk'), ed Ty Mommsen; cf O XIII 25 73 πέπηται E (edidit Bergk⁴ errore opinor; nam altero loco idem recte πέπαται fr 105) πόνῳ BEV², χρόνῳ V¹ (Mosch, Hermann ap Heyn, Boeckh¹) σοφοῖς R) scr Bergk 74 πολλοῖς πεδ' ἀφρόνων iungebat Tafel dilucidā II 879 male, nec melius παραφρόνων Hartung, πέρα φρονῶν Mezger P Siegeal 407, περιεσόφρων Herwerden studd 39; recte 'sapiens inter stultos, sapiens prae aliis plurimis, qui stulti comparati cum eo' Dissen 77—78 ἄλλοτε δ' ἄλλον vett, corr Byz ὑπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν | μέτρῳ (μέτρον EVD²G²) καταβαίνει. ἐν μεγάροις (-ροις) libri vett, idem legerunt scholiastae varie explicantes (ὄποχειριον ποιῶν 109, ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ [μέτρα G, μέτρον U] ποιῶν 111¹, tum καταβαίνειν ποιεῖ et μέτρῳ adverbialiter ut videtur 111²); ante μέτρῳ plene distinguendum esse Bergk² perspexit, cum vulgo aut καταβαίνων scribentes (Er Schmid, Pauw) aut nihil nisi ἄλλοτε [δ'] 77^a, [ἐν] μεγάροις 78 mutantes scholiorum distinctionem retinerent; ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ (i e μετρίως) κατάβαιν'. ἐν Bergk², ὑπὸ χεῖρα, μέτρῳ Hartung, ὄποχειρων μέτρῳ 'ad modum oppressorum' Ty Mommsen, ἄλλοι δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον 'infra mensuram manuum aut virium descendit' Madvig advn cr I, 1871, 188, ὄποχειρῶν (i e ὄποχειριον ποιῶν). μέτρῳ καταβαίνειν Bergk⁴, alia rursus Herwerden Pindd 21, studd 39, Bornemann Phil 50, 1891, 282; ὑπὸ χειρῶν 'in account of the contrast with ὑπερθε, which suggests the gen.' parum recte Gildersleeve, quasi priore loco ὑπερθε χειρῶν intellegendum sit; aptius afferas Calypsonis illud ὑπὸ στέρνῳ τάνυκον aut (cum Herwerdeno) Hesiodi theog 717: Τιτήνας ὑπὸ χθονὸς εὐρυδοείης πέμψαν all eis quae ad O VI 77 adnotavimus. Ceterum carmen si luctatori dedicatum esse memineris, χεῖρας adversarii potius quam dei intelleges. Denique ἄλλον δὲ quod dicit, quasi non ἄλλοτ' ἄλλον, sed ἄλλον μὲν antecedit, anacolutia est graeco poeta dignissima. Sed nobis quoque dictum esto: μέτρῳ καταβαίνειν

- μέτρῳ καταβαίνειν· Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
 मुखῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἦρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
 80 νίκαις τρισαΐς, ὠριστόμενες, δάμασσαις ἔργῳ· 115
 στρ. ε'
- τέτρασι δ' ἔμπετες ὑπόθεν
 σωματεσσι κακὰ φρονέων,
 τοῖς οὔτε νόστος δμῶς
 ἔπαλπος ἐν Πυθιάδι κρίθη, 120
- 85 οὐδὲ μολόντων πᾶρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκύς
 ὤρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάσοι
 πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι. 125
 ἀντ. ε'
- ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχῶν
 ἀβρότατος ἐπι μεγάλας
- 90 ἔξ ἐλπίδος πέτεται
 ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων 180
 κρέσσονα πλοῦτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
 τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὔτω δὲ καὶ πίτνει χαμαί,
 ἀποτρόπῳ γνῶμα σεσεισμένον.

80 νίκαις (-αις lemm et Byz) τρισαΐς, ὠριστόμενες (ὤρ., ὦ ρ.), δάμασ(σ)αις (-σ(σ)αις Boeckh) ἔργῳ libri; νίκης, τρισσοῦς δ' Bergk², de aliis v nott metr. Id tenendum τρισσοῦς non simpliciter esse tres, ut ne δισσοῦς quidem (N I 44. VIII 16) duos; v infra ἔργῳ· ἀντι τοῦ μετ' ἔργου καὶ ἐνεργείας πολλῆς schol., μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ 73 contulerunt alii; ἔργον imprimis gymnicum certamen significat, ἰσχύος ἔργον I III + IV 86, O VIII 63, IX 85, XIII 38, ut ἔργῳ δαμάσσαι plus valeat quam ἴφι δαμ. apud epicōs; sed cf etiam ad P IX 29 82 Post φρονέων plenius dist Bergk, virgulam posui (c Mommseno), quo celerius ἐν Πυθιάδι ad ἔμπετες subaudiretur. Ceterum id moneo ἀνεφέντων quidem ter victori quattuor adversarios opus fuisse (ab cd Ⓞ; ae Ⓞ; ac), aut sex (ab cd ef Ⓞ; ac eg; ae; v inscr olymp nr 164. 174. 6. τρισσά κατ' ἀντιπάλων ἄλλα κωνισάμενος et ἐπτά γὰρ ἐκ παίδων 225, 13. 20 Dttb-Prg), quater victori octo (ab cd ef gh Ⓛ; ac ei Ⓞ; ag Ⓞ; ae); ἐφέντων ter victori octo (Ⓛ bc de fg hi; ab df Ⓛ; ah Ⓛ; ad), quater, velut O VIII 67, sedecim (Ⓛ bc de fg hi kl mn op qr; ab df hk mo Ⓞ; ad hq Ⓞ; am Ⓛ; ah), ut plures utique eum quam quos ipse profugaverit competitores afflictos habuisse appareat 84 ἐπ' ἀπνός Bergk 85 οὔτε μολόντων ἀμ μ. Hartung 86 [δέ] χορῶν Bergk plaudente Herwerdono 87 δεδαγμένοι libri, δεδαγμένοι Hermann ap Heyn, δεδαγμένοι quod paraphr (δακνόμενοι) legisse vidit Boeckh, primus recepit Bergk; de contrario librariorum vitio ad P VI 3 88 τι καὶ νέον B solus 89 ἀπὸ E (Mosch), unde ἀπο Ty Mommsen ἀβρ. ἐπι, μετ. Hermann ap Heyn, ἀβρ. ἐπι μετ. cum interpretatione 'in magna felicitate' Bergk; cf P XI 18 90 πέταται libri et edd; prll Π^{3a} 98 πίτνει (καὶ ἐπ. D) libri et edd; cf O II 23, N V 42, I II 26 94 παρατρόπῳ U solus; ἀπότροπον γνῶμας Hartung

	ἐπ. ε΄
95 ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὐ τις; κιαῶς ὄναρ ἀνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν	135
97 ^b καὶ μείλιχος αἰών. Αἴγινα φίλα μάτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ	140
100 Πηλεΐ τε κάγαθῷ Τελαμῶνι σὺν τ' Ἀχιλλεΐ.	145

96 ἄνθρωπος schol N VI 4 B, Plut cons Apoll 6, Eust II 757, 32, ἄνθρωποι (de hiatus O XIV 1) libri et scholl h l, item schol Soph Ai 125, OR 1186; sing num primus reposuit Boeckh ('confidentius' indice Ty Mommsen); cf si tanti esse videbitur O II 56. VII 26. XI 10, P VII 21, N III 30. V 18. Pluralem numerum in sententiam vulgo decantatam ingruisse nihil mirum, praesertim antecedente plurali ἐπάμεροι (cf P VI 12 E c paraphr) 97 ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν libri, transp Heyne; ἔλθῃ | ἀνδρί, λαμπρὸν ἐπ. φέγγ. Bergk, ἐπέσπεν Hartung. De genetivo ἀνδρῶν, pro quo male dativum desiderabat Bergk, cf ne forte cl ἔπεστι πόντου Sophocleo (Ai 1218) a verbo ἔπεστι suspendas, O II 30, P III 105, VIII 92, X 10. An non sentis splendidam istam mortalium lucem vitamque suavem poetae graviter afflicto non εἶναι videri, sed ἐπεῖναι tantum alienae luci eique (ὅταν... ἔλθῃ) fulguris instar emicanti? 99 διὶ libri, Δι Boeckh (Bergk⁶) 100 καὶ ἀγαθῷ (antiquo more) libri, κάγαυθ Bergk, causa obscura

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩΙ

ΟΠΑΙΤΟΔΡΟΜΩΙ

Strophae

υ υ — υ... — υ υ — υ υ — —
 — υ — — — — υ — — — υ
 υ υ — υ — υ υ — υ υ — υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — υ
 5 — υ — — — υ υ — — υ υ — — — υ υ — — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — — υ υ — υ υ — υ
 — υ — — — υ υ — — — υ υ — υ υ — υ

Epodi

— — υ υ — υ υ — — — υ —
 — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 — υ — — — — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ
 — υ — — — υ —
 5 — υ — υ... — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ
 — υ — — — υ υ — υ υ υ
 — υ — — — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ
 — υ υ — υ υ υ
 — υ — — — υ υ — υ υ — υ

στρ. α'

Ἐθέλω χαλκάςπιδα Πυθιονίκαν
 cὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων

De quarta ionicī syllaba str v 1 quater, v 3 per omnes strophas correpta cf append metr § 4^{b**}. Str vv 2. 3 silentio admissis (ut inter O VI str vv 5 et 6) copulabat Hermann epit doctr metr § 599, opp VII 162; cf append metr § 7^{***}. 6 dispescuit Aug Rossbach gr Metr^s 460; de membro prosodiacō hypercatalecto 6^b integrum versum in Pind epiniciis non efficiente vid nott metr N V; de χορὸν ἐν, quod 114 esse voluit Bergk, prll Π^s. Ep v 7 divisit Boeckh¹.

2 ἀγγέλων DV

- Τελεσικράτη Χαρίτεσα γεγωνεῖν
 ὄλβιον ἄνδρα διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας· 5
- 5 τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κολ-
 πων ποτὲ Λατοῖδας
 ἄρπας, ἐνεικέ τε χρυσεῷ παρθένον ἀγροτέραν δι- 10
 φρω, τόθι νιν πολυμήλου
 καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
 ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν. 15
 ἀντ. α'
- ὑπέδεκτο δ' ἄργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
- 10 Δάλιον Ξεῖνον θεοδμάτων
 ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφα·
 καὶ σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ, 20
 Ξυὸν ἀρμόζοιχα θεῷ τε γάμον μειχθέντα κούρα θ'
 Ὑμέος εὐρυβία·
 δεσ Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ 25
 Ὀκεανοῦ γένος ἦρωσ
- 15 δεύτερος· ὃν ποτε Πίνδου κλεεναῖς ἐν πτυχαῖς
 Ναῖς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρέοις' ἔτικτεν, 30
 ἐπ. α'
- Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
 θρέπατο παῖδα Κυράναν· ἃ μὲν οὐθ' ἰστών παλιμβά-
 μους ἐφίλησεν ὁδοῦς,
 οὔτε δειπνων οἰκουριάν μεθ' ἔταιρᾶν τέρψιας, 35

4 post ἄνδρα virgulam delēvi cl I III + IV 61; structuram γεγωνεῖν στεφάνωμα primus perspexit Rauchenstein comm I (1844) 17 frustra obloquente Schneidewino, dubitantibus plerisque; prll Π^{96.98} 5 ἀνεμοσφαράγων Herwerden studd 41 ἀνεμοσφ. 'vento turgidum' esse dicens; cf ad fr 15 6 ἄρπασεν libri, corr Er Schmid ἐνεικέ V, ἐνεγκε Vatt (Mosch) 8 τριτάταν BEV, τρίταν DG² Byz 10 Ξεῖνον B, Ξέον rell vett θεοδμήτων R (prll Π²¹), θεοδώτων E, θεοσδότων V (P V 13, VIII 96) 11 χερὶ BE, χερὶ rell vett κούφως τῇ χερὶ paraphr, unde κούφα Z² (Heyne) 18 μειχθέντα BE paraphr, μιχθέντι DV; δαχθέντι dedit Bergk 16 κρέοις' vett (retin Ty Mommsen, 'per primi systematis' aut [ut I III + IV 82] 'per nominis proprii licentiam', supplem 178; secutus est Bergk²), κρέοις' Byz (Boeckh) 17 γαίαι D solus λευκώλενον ex paraphr λευκόπηχυν Lehrs Pindarsch 145, recep Bergk⁴; cf Eur Hippol 605. Quamquam Bacchylides λευκώλενον Dianam dicit V 99 19 δειπνων V¹D², οἰκουριῶν B (utrumque γρ. schol GU), οἰκουριάν Q², οἰκοριάν Mosch (probantibus plerisque) μεθ'] οὔτε (ἢ est in U et apud Calliergum, μετὰ emendabant Ty Mommsen progr gymm Moeno-Francof 1867, 16, Lehrs Pindarsch 145) τῶν ἑταιρῶν τῶν τοῦ οἴκου δεσποζουσῶν, ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐχ (del Bergk Jahrbh 117, 1878, 45) εἶλετο τὰς τέρψεις paraphr;

- 20 ἀλλ' ἀκόντεσσιν τε χαλκίοις
 φασγάνῃ τε μαρναμένα κεραΐζεν ἀγρίου
 θήρας, ἧ πολλάν τε καὶ ἠχύχιον 40
 βουσὶν εἰρήναν παρέχοιχα πατρώαις,
 τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν
 παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
- 25 ὕπνον ἀλίσκοιχα βέποντα πρὸς αὔ.
 στρ. β'
 κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας 45
 ὄβριμῃ μούναν παλαίοιχα
 ἄτερ ἐγχείων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων Χίρωνα προσήνεπε φωνᾷ·
- 30 ἔμενον ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπῶν θυμὸν γυναικὸς 50
 καὶ μεγάλαν δύνασιν
 θαύμασον, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μό-
 χθου καθύπερθε νεῆνις 55
 ἦτορ ἔχοιχα· φόβῳ δ' οὐ κεχείμανται φρένες.

οἰκουρίαν τε ἔτ. Hartung, οὔτε δείνων (cll Hesychio s v et Ath XI 467^a; adde Herdn II 492, 16) τέρψιας οὐθ' (c paraphr) ἐταρᾶν οἰκουρίαν (invito paraphrasta) Bergk, idem, sed δείπων et οἰκουρίαν retinens Ty Mommsen (etiam griech Praep 1895, 570), Φοικοφορ(ι)ᾶν male conieci B ph W 1896, 221 (cf ibidem not 4 et prll II⁵⁵), Φοικοφορούς? Jak Wackernagel (p litt 1896), de Laconicarum virginum epulis (Θωστήρια Alcm parth) οἰκοαρᾶν proponens de Wilamowitz Herm 32, 1897, 261 (prll II⁵⁵); de notione οὐκούριος cf κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὡστε παρθένοι Soph OC 343; v append metr § 8° 21 μαρναμένα D κεραΐζειν E (Heyne) 22 ἠχύχιον Vatt 23 εἰρήναν V παρέχοιχα vett, corr Tricl 24—25 ὕπνον ... παῦρον V βλεφάροις Vatt ἀναλίσκοιχα vett, ἀνλίσκοιχα Tricl, ἀλδίσκοιχα (ἀλδῆσκ. idem P IV 173) Maur Schmidt CXXXIII, ὕπνον ἐπὶ γλ. | παῦρ' ἀναλ. scr Bergk, probavit Herwerden praeterea πετόντα (vel contra poetae usum ἐπόντα) coniciens studd 42; ὕπνον ἀλίσκοιχα scripsi, ut ΑΛΩΜΑ = ἀνάλωμα est in inscrr (boeot nr 488¹⁸⁹ Coll, cea nr 47, 20 Pridik, Willh Schulze GGA 1897, 900⁶); cf prll II⁵⁷ et append metr § 6 27 ὄμψρ. dett quidam c Tricl; prll II⁵⁸ 28 ἀνευ δόρατος paraphr, unde ἐγχεος restituere recte dubitavit Ty Mommsen; nam digammi positionem facientis exempla nisi post ὄ non exstant; ceterum cf Iasonem διδύμας αἰχμᾶς gestantem P IV 79 et interpr Γ 18 29 ἐκ μεγάρων 'ex aede Delphica' Boeckh, 'domo evocatum' aut 'domo evocans' recte c prioribus interpret Dissen, similiter, cl Σ 210 (= ἔσω), Bergk (idem μελάθρων mavult cll Soph Phil 147. 1453, Eur Cycl 491 πέτρινα μέλαθρα), denique cll ἐκ δεῖτας, ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν Christ; emendabant ἐμμεμαῶς Heimsoeth indir Überl Aesch 1862, 189, δὲ μαρνατῶν Maur Schmidt CLX, ἐκκαλέων Herwerden studd 42 χείρωνα libri προσήνεπε V, προσήνεπε Vatt; prll II⁵⁶. De φωνᾷ dativo nudo cf Γ 161, Pind O X 65, P VIII 80, IV 57 30 φιλυρίδα E; cf ad P III 1 31 νεῖκος D·PQ, νίκην paraphr κεφαλᾷ] κραδίᾳ Schneidewin, οἶον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει, κεφαλᾶν μ. καθ. καὶ ἦτορ | νεῆνις ἔχοιχα? Bergk 32 ἔχοιχα B

- τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύλας
 ἀντ. β' 60
 ὀρέων κευθμῶνας ἔχει κιοέντων;
 35 γεύεται δ' ἄλκαδ ἀπειράντου.
 ὄσια κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκείν,
 ἦρα καὶ ἐκ λεχέων κείραι μελιαδέα ποίαν;'
 τὸν δὲ Κένταυρος Ζαμενῆς, ἀγανῆ χλοαρὸν γελάσσαις 65
 ὄφρυϊ, μῆτιν ἑάν
 εὐθὺς ἀμείβετο· ἔκρυπται κλαῖδες ἐντὶ σοφᾶς Πει-
 θοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων, 70
 40 Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
 αἰδέοντ', ἀμφάδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς.
 ἐπ. β' 75
 καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
 ἔτραπε μείλιχος ὄργα παρφάμεν τοῦτον λόγον. κού-
 ρας δ' ὀπόθεν γενεάν

solus οὐδὲ φόβῳ ἐχειμάσθησαν αὐτῆς αἱ φρένες paraphr, unde 'possis οὐκ ἐχειμανθεν scribere' Ty Mommsen, φρένας? Bergk⁴, alter sermonis proprietatem, alter varietatis structurae elegantiam pessumdans (cf etiam δωνηθεῖσα φρήν, τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες ap Pind); non igitur dubitandum erit de plurali forma κεχείμαν(ν)ται (neque dubitavit Bergk Jahrb 99, 1869, 188), quamquam alia exempla quae quidem et certa sint et ad dialectum Pindaricam pertineant desiderantur (de usu Archimedeo Heiberg Fleckeis Suppl XIII 561) 33 τίς μὲν D (Tricl) ἀποσπασθεῖσα (non item in U) paraphr, praesoptavit Hermann ap Heyn 35 ἀπειράτου QR (ā parum intellecto; in B est vt detrita charta) 36 ὄσια DV (quod edere solent cl formula epica οὐχ ὄσιν), κλειτὰν Vatt, ὄσια δὲ τᾶν (οὐτῶν γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον οικειωc) Tricl; ὄσια c paraphrr (post Oxonn) recep Hartung χείρα BEV 37 ἦ ῥα cum Hermanno Boeckh, post ἦ ῥα dist Ty Mommsen (Bergk); de crasi ἦ ῥα prll II⁹⁹ κείρε B, unde κείρεν Mosch, κείρειν vir doctus X⁰(Z) μελιθέα DV c dett Vatt (retin Bergk¹ c Boeckhio) 38 χλιαρὸν BDEV Tricl, χλαρὸν PQ Mosch (παρὰ τὸ χλιαρὸν schol¹⁰, ἀντὶ τοῦ χλιαρὸν καὶ ἡδὺ κατὰ συναίρεσιν schol²); χλαρὸν = λαρὸν (λάω, ἀπολαύω, λαβρός) Boeckh, = χλωρὸν Hermann ap Heyn, χλιαρὸν alii; prll II⁹². Est autem χλοαρὸν γελάσσαις fere i q ἀπαλὸν γελάσας hymn Merc 281; cf χλωραῖς ἑέρσαις N VIII 40 γελάσσαις B(G), -(c)ac roll 39 κλαῖδες boni, κλαῖδες I c Mosch σοφοῖς Bergk; propter ipsam deae sapientiam occultae sunt amorum sacrorum claves 40 ἐν γε Tricl (fortasse adductus vet paraphr, ut post ὁμῶς plenius distingueret), τοῦτό γ' ἀνθρ. θ' ὁμῶς αἰδ. Kayser lectt P 61, causa obscura 41 ἀμφαδὸν libri (retin [-ā-] Ty Mommsen), φανερώς expronunt scholl, cf ἀναφανδὸν ὄπυλειν Π 178, ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν ζ 288, ἀμφάδᾶ, ἀμφάδὸν passim; ἀμφανδὸν Er Schmid; cf append metr § 8^f, de nasalibus continuatis prll II⁹⁷ τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς = ἠβασ καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι (110), displicuit Batavis: τὸ παράπαν Naber Mnem 1884, 38, ἐπώνυτε Herwerden studd 42 43 δ' 'fortasse de-

- ἔΞερωτῆς, ὦ ἄνα; κύριον δε πάντων τέλος 80
 45 οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
 δεσσα τε χθῶν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χυπόσαι
 ἐν θαλάσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
 κύμασι ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, 85
 χῦ τι μέλλει, χυπόθεν
 ἔσσεται, εὖ καθορᾶς.
 50 εἰ δὲ χρῆ καὶ παρ σοφὸν ἀντιφερίζαι,
 ἐρέω· ταῦτα πόσις ἴκεο βάσσαν στρ. γ'
 τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου 90
 Διὸς ἔΞοχον ποτὶ κάπον ἐνεΐκαι·
 ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
 55 νασιώταν δ'χθον ἐς ἀμφίπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων 95
 πόντιά τοι Λιβύα
 δέξεται εὐκλέα νύμφαν δύμασιν ἐν χρυσεῖσι πρό-
 φρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἴσαν
 αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται, 100
 οὔτε παγκάρπων φυτῶν νάποινον οὔτ' ἀγνώτα θηρῶν.
 ἀντ. γ'
 τόθι παῖδα τέξεται, δν κλυτὸς Ἑρμᾶς
 60 εὐθρόνοις Ὠραιὶ καὶ Γαίᾳ 105
 ἀνελῶν φίλας ὑπὸ ματέρος οἶσει.
 ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον <προς>θηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,

lendum' Bergk γενεάς (solito errore) Bⁱ (in B et accentus et v̄ periit),
 γενετάν E²; γενεά e paraphr Hermann ap Heyn 1798, non repetiit 1817
 48 κύμασι vett, -cin interpoll et edd, κύμασι Fr. Heimer studd P 64
 χῦ τι vulgo edd, χῦτι Bergk χ' ὡτι πόθεν Vat^h, χῦτι ποθι V, corr (χῦ-
 πόθεν vel χυπόθεν vel χ' ὀππόθεν) Er Schmid 51 ταύτας? (quod ex-
 hibet R) Bergk 52 ὑπερποντίου DGIU (explosit Tricl) 54 ἀγείρας
 libri, corr Heyne coi libri; ad P IV 270 57 ἐννόμως (συντελέθειν
 transitive e scholl) Hartung 58 νήποινον libri; prll II²⁹ 60 γαί' B,
 γαί V, unde γᾶ, γᾶ alii; corr Byz 62 θακάμεναι B, θηκ DV, θηκ.
 EGIPQRU, ἐπὶ ταῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἄρ. καὶ θαυμάσασαι τὸ
 βρέφος paraphr, θησάμεν(αι) τοῖς δμμασιν schol GU (sec Ty Mommsen);
 καθηθάμεναι Mosch (Boeckh), ἐνήθηκ. Tricl versus initio, item ἀνήθηκ. Er
 Schmid, θαησάμεναι paraphrastae amplificatiōne abusi certatim Bergk²,
 Hartung, Ty Mommsen schol Germ V αὐταῖς BE; ἀντῷ Hecker Phil
 V 414, ἀνταῖς propter frustulum schol GU a Mommseno enotatum Bergk⁴
 (prob Christ); προσ- addidi syll -on non ausus quattuor temporibus metiri
 quemadmodum diphthongos dubitanter duobus P IV 31. 54. 108. De
 vocabulo προστίθεσθαι cf ταύτην προσθεοῦ δάμαρτα Soph Tr 1224, παίδων
 ... μή μοι πρόσθῃ μέριμναν OR 1460, ἐπιγουνίδιος autem ille a Tellure
 (cf 17) Horisq̄ suscipitur, ut ab Autolyco avo parvulus Ulixes τ 401,

- νέκταρ ἐν χεῖλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοις, θήσονται τε νιν ἀθάνατον, 110
 Ζήνα καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων', ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἀγχιστον ὄπασα ἀμύλων,
 65 Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.' 115
 Ὡς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτὰν. ἔπ. γ'
- ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
 πρᾶξις ὁδοὶ τε βραχεῖαι. κείνο κεῖν' ἄμαρ διαίτα- 120
 cen' θαλάμῳ δὲ μίγην
 ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
 70 ἀμφέπει κλεινὰν τ' ἀέθλοισι. 125
 καὶ νυν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέα Καρνειάδα
 υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα·
 ἔνθα νικάσας ἀνέφανε Κυράναν,
 ἃ νιν εὐφρων δέξεται 130
 καλλιγύναικι πάτρα
- 75 δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν. στρ. δ'
- ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλα πολύμθοι·
 βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν
 ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως 135
 παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνον ποτὲ καὶ Ἴόλαον
- 80 οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἐπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυ-
 cθῆος ἐπεὶ κεφαλάν 140

Wolff Reichel *vorhellen Götterkulte* 46; de praep om prll p 10 et ad P VII 10, I VIII 31 63 τε νιν V, τέ μιν B, γέ νιν E [θήσονται] ποιή-
 coucin paraphr, θήσονται scholl, ut utrum recte iam veti gramm ad θήσθαι
 rettulerint necne dubitare possis, quamquam θρέψουσι schol 118¹; hymn
 Ap Del 124 primus adhibuit Schneidewin; θέσσονται τ' ἔμεν ἀθ. Ζήνα κτλ
 'orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis'? Bergk; prll Π⁹³.
 Distinctionem post ἀθ. a Boeckhio (Usener Göttern 53) deletam reduxi
 c Welckero Rh Mus 1833, 375 64 ὄπασα B²⁰ ἀγχιστον ὄπασα ian-
 gunt scholl, χάρμα ἀγχιστον (sed ἀπνιστον coniciens, quod idem placuit
 Bergkio) Hermann ap Heyn 65 ἀγραι B¹ 67 ὠκεῖα . . . πρᾶξις BEV,
 plur num D c dett 71 καὶ νὺν veti, corr Tricl, καὶ νὺν Bergk
 καρνειάδα libri, corr Er Schmid 78 νικάσας G, -cac rell, νικήσας E
 78 ἀκοὰ libri et scholl σοφοῖο B; σοφὸς de audientibus dicitur P IV 263.
 295, N VIII 41, I Π 12; ἀκόνα σοφοῖς de Wilamowitz p litt 1893, acute
 79 ἔγνων libri (retin Bergk, Epimer Hom Cram An Ox I 102 τὴν
 γὰρ παραλήγουσαν <οὐκ> ἔχει τῆς μετοχῆς male corrigens, cf Herodn II
 45, 5, Ἔρμ λόγ I 328), ἔγνον Schneidewin c Ahrensio; cf ad P IV 120
 80 ἀτιμάσαντα B² solus εὐρυςθέος veti, corr Byz

- ἔπραθε φασγάνου ἀκμῆ, κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γὰν δι-
φρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
κάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος 145
κεῖτο, λευκίπποιοι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυαῖς.
ἀντ. δ'
- τέκε οἱ καὶ Ζηγὶ μιγεῖσα δαΐφρων
85 ἔν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμάνα
διδύμων κρατησιμαχον σθένος υἱῶν. 150
κωφὸς ἀνὴρ τις, δε Ἡρακλεῖ στόμα μὴ περιβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀε μέμνεται, τά νιν θρέ-
ψαντο καὶ Ἴφικλέα· 155
τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχῆ κωμάσομαι τι παθῶν ἐς-
λόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
90 μὴ με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνα τε γάρ, 160
φαμί, Νίσου τ' ἔν λόφῳ τρις δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλέεας,
ἐπ. δ'
- σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγῶν·

88 μετοικήσαις B, -cas rell, πέδοικήσαις? (cl Eust prooem 21) Bergk
84 οἱ libri, οἱ Boeckh 85 ἀλκμάνα B, ἀλκμῆνα rell; prll II²⁷
87 περιβάλλει libri vett vulgo et Triel c scholl, παραβάλλει D (Mosch,
Bergk), vulgari παρά et περί praep confusione; ποτιβάλλη? Bergk⁴
88 αἰεὶ (αἰεὶ) μέμνεται vett, ἐπιμέμνεται Triel, αἰ μ. Er Schmid, ἀναμ.
Pauw, δὲ μ. Hermann ap Heyn (Rahnken orr opp diss [II] 688, Bast
Greg Cor 349, Cramer An Par III 321, 28, Ahrens dial dor 379), ἅμα μ.
Bergk², denique (paraphr αἰσθάνεται καὶ ἔχει μνήμην et [κωφός·] μὴ ἀκού-
cas mire abusus) αἰῶν μνάται edidit Bergk⁴ 89 Χαρίτων κτλ cum εὐχῆ
iungebat Hermann opp VII 163; cf τελείας εὐχολαῖς Ιανθεῖς fr 122, 15.
De futuri temp κωμάσομαι usu inde pendente, 'quod tempus scribendi
carminis a tempore canendi distincti poeta', Drachmann nord tidskr
1893, 167; videtur esse poetae se ipsum vel sodales ad canendum im-
pellentis, e pervetusto poetarum et recentiore urbanorum hominum
more. Idem (praesente Rauchensteinio Einl 136) recte 165: 'ne Gra-
tiae se relinquunt, h e ne iustae et propriae carminis componendi ratio-
nis obliviscatur' 90—92 φαμί... τάνδ' εὐκλέεαι... φυγῶν libri, ὁ δὲ
λόγος ἀπὸ τοῦ νικηφόρου paraphr 160^{1b} (cf 156 παρὰ τοῦ ὀνομαζομένου),
aliter διορίζομαι γὰρ τὸν νικηφόρον... εὐκλεῖα καταστῆσαι... ἐκφυγῶν
paraphr 160^{1a}, quem sequitur Boeckh cll B 350—53; contra εὐκλέεεον (cl
Pind P III 76) Pauw, εὐκλέεας Hermann opp VII 163 (Bergk¹ Drachmann
l l 164), τόνδ'... φυγόνθ' (hoc quidem c Beckio et Kaysero) Dissen, φαρὶ
Schneidewin, nulla mutatione πόλιν τάνδε Thebas, ἔργῳ carmine inter-
pretatus est Bergk, similiter (ἐλόν 89 ad Thrasydasi Thebani victoriam
eadem pyth partam referens) Rauchenstein Jahrb 77, 246. Ante τρις δὴ
dist, 'in summa tres victorias', Thebanam (89, δηλαδὴ καὶ τὰ ἰολαῖα
ἐνίκησεν ὁ νικηφόρος schol 156¹), Aegineticam, Megaricam fuisse arbi-
tratus Christ, rectius tres Megaricas (τρίτων ἐν Μεγάροις et τρεῖς ἐν M.)
paraphr 160: en cur φαμί in hoc ipso loco interposuerit poeta

- οὐνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν Ξυ- 165
 νῷ πεπονημένον εὖ
 μῆ λόγον βλάπτων ἀλίσιο γέροντος κρυπτέτω·
 95 κείνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
 παντὶ θυμῷ σὺν τε δίκᾳ καλὰ βέζοντ' ἔννεπεν. 170
 πλείστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
 ὠρίαῖς ἐν Παλλάδος εἶδον ἄφωνοί θ'
 ὡς ἕκασται φίλτατον
 παρθενικαὶ πόσιν ἤ 175
 100 οὐδὲν εὐχοντ', ὡ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,
 ἐν Ὀλυμπιοῖσι τε καὶ βαθυκόλπου
 Γὰς ἀέθλοισι ἐν τε καὶ πάσιν
 ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' οὖν τις ἀοιδᾶν
 δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος, αὐτὶς ἐγείραι 180
 105 καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσαι
 ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν

στρ. ε'

95 οὐνεκεν V, οὐνεκεν Vatt (Ty Mommsen), τοῦνεκεν Bergk
 πεπονημένον libri; prll Π²¹ 96 σὺν τε libri, καὶ μετὰ δικαιοσύνης,
 πάντα τρόπον (transp π. τρ. κ. μ. δ. Ty Mommsen) paraphr, σὺν παντὶ
 θυμῷ καὶ προθυμίᾳ πάσῃ καὶ δίκῃ ἤτοι δικαιοσύνῃ Tricl, σὺν γε (legisse
 paraphr ratus) Boeckh (prob Bergk); de sententia N III 29 cil N IX
 44 et αἰνεῖτω σοφὸν ἄνδρα σὺν δίκᾳ Bacchyl XIII 168 97 νικήσ. DE
 (cf 78) 98 ἐκάστῃ (dativum [-η] intellegi voluit) B, ἐκάστα G,
 ἐκάστα UV, ἕκασται E^{so}(atr), ἕκαστα DE^{so} (cf supra v 60); plur num ex-
 primit paraphr; sing c Boeckhio praetulit Bergk. Eundem (c Ty Mommsen
 invito paraphr 173 ὁρῶσαι ce) εἶδον pro prima persona habuisse ex
 virgula quam c Heynio all ante ἄφωνοι posuit cave colligas 99 παρ-
 θενικῆ 'filiae virginis' Bergk 101 ἐν τ' ὅλ. τε vett, corr Byz 103 οὐδὲν
 libri (prll Π⁴⁹), ὡν edunt c Hermanno opp I 256; οὐ τις (nonne quis ...?)
 c B; Ty Mommsen, τι (scil χρέος καὶ δόξα πράσσει με δίψαν ἀκειόμενον
 αὐτὶς ἐγείραι δίψαν) Er Schmid, τις δόξα iungebat Pauw probante Her-
 manno ap Heyn (v infra) 104 αὐθις V 105 παλαιῶν Vatt τεῶν
 vett, ἑῶν Mosch, ὡμῶν paraphr; παλαιὰ δόξα (hoc c Er Schmid) Boeckh
 καὶ παλαιὰ τις δόξα iungens expll 329, ἀοιδᾶν | διψᾶδ' (paraphr, qui ἀοιδᾶν
 pro gen subiectivo accepto διψᾶσαν ψῆν exponit, abusus) Hermann opp VII
 164, unde ἀοιδᾶν recepit (ἐγείραι ἀοιδᾶν καὶ δόξαν iungens) Bergk¹, ἀοιδᾶν
 et καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν pr. Bergk²(³), rursus ἀοιδᾶν | ... αὐτῆς ἐγείραι
 καὶ τεῶν κτλ? Bergk⁴. Nihil mutandum, dummodo lectionem teneas a
 Moschopulo traditam; nam Moschopulum, cum magna parte ex Am-
 brosianis pendeat (v infra ad 109. 112 et Ty Mommsen ad N III 18),
 ἑῶν e suo dedisse (τῶν σὺν προγόνων schol Byz a Mommseno ed 1867,
 21) non credo; ceterum cf librorum lectiones N VII 25. 85, P V 10 et nott
 cr ad N VII 85. De παλαιῶν ne dubites cf P V 55, I III + IV 16. 40—41,
 VII 16—17. Denique non inutile erit monere pron τις ad Carneadam
 (71), ut qui filio hunc Musarum curram iunxisse videatur, ἀκειόμενον ad

- Ἴρακα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μνα- 185
 στήρες ἀγακλέα κούραν·
 τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἵτεον
 κύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ Ξείνων. ἐπεὶ θαπτὸν εἶδος 190
 ἀντ. ε΄
 ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δὲ οἱ Ἴηβας
 110 καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
 ἔθειλον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
 κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναὸν ποτ' ἐν Ἄργει 195
 οἶον εὖρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτῶ παρθένοις,
 πρὶν μέσον ἄμαρ, ἐλείν
 ὠκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν πρὸς 200
 τέρμασιν αὐτῆς ἀγῶνος·
 115 σὺν δ' ἀέθλοισι ἐκέλευσεν διακρίναι ποδῶν,
 ἀντινα χῆχοι τις ἥρώων, ὅσοι γαμβροὶ σφιν ἦλθον· 205
 ἐπ. ε΄
 οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἀρμόζων κόρη
 νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμῆ μὲν αὐτὰν στᾶσε κομῆ-
 κας, τέλος ἔμμεν ἄκρον, 210
 εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὅς ἂν πρῶτος θορῶν
 120 ἀμφὶ οἱ ψαύσειε πέπλοισι.
 ἐνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον, 215

poetam promissi religione obstrictum (cfl O VIII 74, P XI 41) referendum esse 106 Ἴρασαν (ἱρ. *E*) πρὸς *vett.*, Ἴρασαν ἐς Trich, corr Heyne; idem ante Ἀνταίου dist, post Ἄντ. c scholl Ty Mommsen (Bergk²) 109 οἱ om *V*; unde χρυσοστεφάνοιο δὲ Ἴηβας Moschop 112 ποτ'] τ' *V*, τε Mosch 118 εὖρεν *V*, εὖρε *B*, εὖρε *vell vett.*, εὖρεῖν (οἶον ἄκουσεν . . . οὕτως ἐδίδου [sic scribendum conii 117] iungens) Bergk πρὶν μέσον ἄμαρ ἐλθεῖν ex antiqua interpolatione (πρὶν . . . γενέσθαι recte supplet paraphr) meliores c Mosch, πρ. μ. ἄ. ἐλείν *GIPQ/R/U* Trich hoc uno quantum video loco in praestantiores lectiones consentientes; sed laborant *vn dd* in verbis interpretandis: 'priusquam meridies supervenisset' Boeckh expll 329, similiter (cl locutione ὁ λόγος αἰρεῖ) Gildersleeve (νύξ, ἡμέρα, ἥλιος αἰρεῖ *graecum esse sentio, μέσον ἄμαρ αἰρεῖ non item*), 'diem assequi, tempus (occasionem) capere Latinorum' confert Ty Mommsen; ἐλδν? Bergk², ἐλείν = γελείν, λάμπειν, ἀνθεῖν (Heyych) Bergk², tum distinctione mutata εὖρεῖν ἐλείν videtur iunxisse (bene inventum turpi coniectura pessumdans) Bergk², plura molitur Herwerden studd 43, Mnemos 25, 1897, 48 114 πρὸς τέρμ. ? Boeckh de metr 128 probante Bergkio¹ (cf ποτὶ γραμμῆ 118); de praeposs inter se permittit pril p 10 115 ἀέθλοισι(v) *vett* vulgo, ἀέθλοισι *E* 116 σφίσι *E*, σφίσι *DV* 117 οὕτω δ' ἐδίδου *B* solus, οὕτως δὲ δίδου *DEV* 118 κομῆσας *B(G)*, -cas *vell* 119 ἀπάγεσθαι contra Naberii temeritatem defendit Herwerden studd 69

παρθένον κεδνάν χειρί χειρός ἑλών
 ἄγεν ἵππευτῶν Νομάδων δι' ὄμιλον.

πολλά μὲν κείνοι δίκον

φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·

125 πολλά δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικῶν.

220

122 χειρί χειρός *EV*, χειρί χειρός *D* 123 κείνην *E*; κείνω Bergk
 125 νίκας *Vatt* c paraphr, νικῶν *V* ('quæsite' Ty Mommsen); Νίκας
 Bergk plerisque probantibus, proinde quasi alatae deae alas victor am-
 plexus sit. De victorum taeniis, quas μίτρας vocat Pindarus, Jüthner
 Jahresh oest arch Inst I, 1898, 48

ΙΠΠΟΚΛΕΙ ΘΕΣΣΑΛΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩΙ

Strophæe

$\frac{25}{\cup} \text{---} \cup \cup \text{---} \cup$ $\cup \text{---} \frac{6}{\cup} \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \text{---}$ $\cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ $\cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ 5 $\cup \text{---} \cup \text{---}$ $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$	$\text{---} \cup \cup \text{---} \text{---} \cup \cup$ $\cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup$ $\cup \text{---} \cup \cup \text{---} \text{---} \cup \text{---} \cup \cup \text{---} \text{---} \cup \cup \cup \cup$ $\cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \text{---} \cup$ $\cup \text{---} \cup \text{---} \cup \cup$
---	--

Epodi

$\frac{67}{\cup} \text{---} \cup \cup \text{---}$ $\text{---} \cup \cup \text{---} \cup$ $\cup \text{---} \cup \cup \cup \text{---}$ $\text{---} \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ 5 $\frac{57}{\cup} \text{---} \cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \text{---} \cup$ $\cup \text{---} \cup \text{---} \cup \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \text{---}$	$\frac{49}{\cup} \text{---} \cup \cup \text{---} \cup \cup$ $\text{---} \cup \cup \text{---} \text{---} \cup \cup$ $\text{---} \cup \cup$
---	---

στρ. α'

Ὀλβία Λακεδαίμων,
 μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἕξ ἑνός
 ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
 τί κομπῶ παρὰ καιρόν; ἀλλὰ με Πυθῶ
 τε καὶ τὸ Πελιναῖον ἀπίει

5

A certioribus str v 3 et ep 1 rationibus profectus str 4 duo deinceps membra Reiziana (antiquissimæ poeseos propria sec Bergkium opp II 395, Frd Leo Rhein Mus XL 185 ss, 'prosodiaca' sec Aristid p 26, 12 J, 'Hipponactea' sec schol metr O I ep 9, Serv centimetr IV 464, 5 K) expressi cl Eur Here 1050 e notis Wilamowitzii² p 219.

1 λακεδαίμων (-δαίμων) B²B^uDEV: c paraphr, -δαίμων BⁱBⁱV² (Mosch, Boeckh, Bergk*) 3 Ἀριστομάχου Er Schmid (cf Boeckh expll 332) Ἡρακλέος Boeckh 4 παρὰ libri (πρὸς G²), κατὰ scholl; post

- 5 Ἄλεῦα τε παῖδες, Ἴπποκλέα θέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν δπα. 10
γεύεται γὰρ ἀέθλων· ἀντ. α΄
στρατῆ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρνάσσιος αὐτὸν μυχὸς
διαυλοδρομῶν ὑπατον παίδων ἀνέειπεν.
- 10 Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά 15
τε δαίμονος ὀρνύντος αὔξεται·
ὁ μὲν που τεοῖς τε μῆδεσι τοῦτ' ἔπραξεν,
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν Ἰχνεσίον πατρός 20
Ἄλυμπιονικά δις ἐν πολεμαδόκοις ἐπ. α΄
Ἄρεος δπλοιο·
- 15 ἔθηκε καὶ βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας ἀγῶν 25
πάτραν κρατησίποδα Φρικία.
ἔποιτο μοῖρα καὶ ὑτέραισιν
ἐν ἀμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν ἐφίσιν·

κομπέω *dist* (ut videtur) *schol*¹, τί κομπέω; κατὰ καιρὸν; Beck, τί; κομπέω π. κ.; Heyne, τί ('quidquamne') κ. π. κ.; ?Hermann ap Heyn, quae omnia exposuit Boeckh, κατ' ακαιρον Ahrens ap Schneidew, τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλὰ Bergk². Poeta iuvenis anteoccupat quae opponi sibi videt ab obtractatoribus exordii magniloquentiae invidentibus πελινν. duplici v B^oV, simplici rell, παλινν. B¹ ἀπύειν (-εἰ B) BD^{ae}V^{us} (-εἰ perperam intellecto; cf P V 72, I VIII 69), βοή καὶ προκαλεῖται paraphr², ἀπύειν παρακελεύονται καὶ ὑμνεῖν par¹; ἀπυεῖν? Christ¹, ut γάρυεν Heyne P V 72 5 Ἴπποκλέα GI (eidem libri δλεῦα), -κλέα vulgo; πατὸ(ε) ἐς Ἴπποκλέα Ahrens dial dor 146. 564; de aetate nominum in -κλέας desinentium non est quod dubites coll inscr antiquissima 325 Böhrl (Collita 324, Meister gr Diall I 291 n) 8 παρνάσιος DV 9 -δρομῶν B^{ae}, -δρόμων B^o 10 ἀνθρώπων Herwerden studd 43; cf ad P VIII 97 11 τεοῖσι τε *vet*, τεοῖς γε Mosch (prob Bergk c plerisque), τεοῖς τε Tricl (prob Kayser lectt P 62), τεοῖσι (quod exhibet V^o) Calliergus (prob Ty Mommsen). Recte Triclinius; nam respondent inter se τεοῖς τε μῆδεσι — τὸ δὲ c. (cl τε — δὲ P IV 80, τε (οὐ) — οὐδέ P VIII 36); ceterum non addit Pindarus γε part pronomibus, nisi magna cum vi (velut τίν γε μὲν N III 83), nam cεο γ' ἕκατι I V 2 de vitio suspectum (cl cεο ἕκατι O XIV 20; prll p 9) 12 (τεοῖς τε c Tricl) τό τε συγγ. Hartung 15/16 καὶ om B; ἐθήκε καὶ Tricl (cf 69), θήκεν δὲ καὶ? Boeckh (prob Hermann opp VII 165) βαθυλείμωνα (-μων D) | ἀγῶν ὑπὸ κίρρας | πέτραν κρατησίποδα φρικίαν libri c paraphr, ὑπὸ κίρρας ἀγῶν transp Tricl, βαθυλείμων ὑπὸ K. πέτραν | ἀγῶν Hartung, idem, sed πέτραν? Bergk, πετράν? Christ; βαθυλείμων (invito Boeckhio expll 335) ὑπὸ K. ἀγῶν (c Tricl) omnino tenenda (16) πάτραν Jurenka Wien St XV, πάτραν κρατησ. Φρικία scripsi cll Ἄρισταγόραν νίκαι πάτραν τε ἐστεφάνωσαν N XI 19, Ἄλυμπιονικός ἁ Μινυῖα O XIV, εὐαθλος γενεά I VI 3, κρατήσιππον ἄρμα N IX 4, quibus optime Κέον πύξ τε καὶ στάδιον κρατεθ(σαν) Bacch VI addit Drachmann. De Phricia nomine patris (ε Φρικόδαμος orto?) non est quod dubites, praesertim in carmine puero victori destinato 17 ἔποιτο Mosch (Boeckh)

		στρ. β'
	τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν	
20	λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπῆαις ἐπικύρσαιεν. θεός εἶη	30
	ἀπήμων κέαρ· εὐδαίμων δὲ καὶ ὕμνη- τὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,	35
	δς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετῆ κρατήσῃαι τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἔλη τόλμα τε καὶ σθένει,	
		ἀντ. β'
25	καὶ Ζῶων ἔτι νεαρὸν κατ' αἴσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.	40
	ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτ' ἀμβατὸς αὐτῷ· ὄσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις ἀ- πτόμεσθα, περαίνει πρὸς ἔσχατον	45
	πλόον· ναυὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν <κεν> εὖροικ 30 ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.	
		ἐπ. β'
	παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαΐσατο λαγέτας, δύματ' ἐσελθῶν, κλειτὰς ὄνων ἐκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῶ ρέζοντας· ὦν θαλαίαις ἔμπεδον	50

21—22 ἀπήμων active (ut Aesch suppl 186) paraphr, quem refutavit Hermann, male (θεός) οἷος proponens, opp VII 166, alci Schneidewin Philol III 528, θεός ἐστὶν Hartung, plura molitur Maur Schmidt CIX; optativum, quem testatur paraphr, potentialem interpretatur ('ein Gott wäre er') Friederichs Pind St 56, ('si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus') Bergk²⁻⁴; est concessivus (ut O III 45): 'Gott mag unversehrtens Herzens sein!' 23 κρατήσῃαι B, -cac rell 24 ἔλη] λάβῃ PQR 26 ἴδοι libri, ἴδῃ c paraphr Calliergus nullo non probante 27 οὐπω Er Schmid, οὐπως Hermann ap Heyn 1817, οὐ ποτ'ἀμβατος Bergk αὐτοῖς boni omnes c paraphr, αὐτῷ QZ Tricl c schol², quod necessarium videtur propter περαίνει 28; αὐτός Hartung, αὐτῷ (= αὐτόθεν)? Bergk 28 βρότεον libri (O IX 34, N III 74), retin Boeckh², Ty Mommsen, βροτὸν Er Schmid ἀπτόμεθα vett, corr I c Tricl περαίνειν Mosch, περαῖνοι (εἶθε ἔλθοι gl Z) Tricl περαίνει τὸν πλόον πρὸς τὸ ἔσχατον male iung Rauchenstein comm I 18, ἔσχατον· πλόον ναυὶ, tam virgula ante θαυματὰν dist Bergk ἰὼν εἵρος (om etiam ἐς 30) DG, ἰὼν εἵροικ rell vett (ἰὼν εἵροικ Eust prooem 10, 16 Ab), ἰὼν ἂν εἵροικ Mosch, ἰὼν εἵροικ ἂν Tricl, εὐμαρῶς εἵροικ paraphr, οὐκ ἂν εἵροικ schol 47; ἰὼν ᾧτις εἵροικ Hermann ap Heyn 1798, ἰὼν κεν εἵροικ id ibid 1817 (prob Gildersleeve), ἰὼν τάχ' εἵροικ Bergk. Omissio haplographica: ION KEN 30 θαυμαστὰν libri, corr Er Schmid 32 δύματ' ἐλθῶν DG, δύματα ἐλθῶν Mosch; cf Heimer studd P 67 33 ἐπιτόσσαις BE(G)Vae, -c(c)ac rell 34 ἔμπεδος R (nullius pretii codex), unde ἔμπεδος? Bergk

- 35 εὐφαιμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
 χαίρει, γελᾷ θ' ὄρων ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλυν. 55
 στρ. γ'
- Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμει
 τρόποις ἐπὶ σφετέροις· παντᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
 λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· 60
- 40 δάφνηα τε χρυσεὰ κόμας ἀναδήσαν-
 τες εἰλαπινάλοισιν εὐφρόνωνς.
 νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται 65
 ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ
 ἀντ. γ'
- οἰκέοισι φυγόντες
 ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασεῖα δὲ πνέων καρδία
 45 μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγείτο δ' Ἀθάνα, 70
 ἐς ἀνδρῶν μακάρων δμῖλον· ἔπεφνέν
 τε Γοργόνα, καὶ ποικίλον κᾶρα
 δρακόντων φόβοισιν ἤλυθε νασιῶταις
 λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι 75
 ἐπ. γ'
- θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
 50 ἔμμεν ἄπιστον.
 κῶπαν χῆσας, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί 80

36 γαλᾷ D, γανᾷ? (αὶ γάνυται· . . . γελᾷ, ῥηθεῖαι Hesych) Bergk
 ὀρθίαν I (Tricl?), ὀρθίαν veti vulgo, explosit Boeckh; ὄρωσ' ὕβριν Ὀρθία
 Crusius Rosch Laex Myth I 2816 n; Delph Hymn 52 n 38 ὄρωπος (i e
 ὄρωπος a ὄρωπειν)? Bergk, πότοις Herwerden studd 44 παντᾶ G, παντᾶ
 veti vulgo δὲ χοροὶ τέ D; 'itaque te fuit scripturae varietas' Bergk
 39 λύρας exponit paraphr βοᾷ καναχᾷ τ' Herwerden Pindd 14, studd
 44 40 εἰλαπινάλοισιν BEV εὐφρόνωνς] αὐφρόνωνς καὶ συνετώς paraphr,
 ut εὐφρονες exponit ai συνεταί NV 38 (37) 43 οἰκέοισι E; οἰκέοντι? Christ;
 pril II⁹⁷ 45 ἀγείτο EV, ἀγείτο D; ἀγῆτο (ἀγῆτο)? Bergk 46 πέ-
 φνέ τ' D o dett 48 θαυμάσαι libri et paraphr (ὤστε θαυμάσαι et liberius
 οὔτε θαυμάσιον οὔτε ἄπιστον), θαυμάσαι τελεσάντων iung (emendatione
 θαυματὰ repudiata) Hermann ap Boeckhium et ap Heyn 1817, 'nihil a
 diis effectum ita incredibile est, si ut admirationem denegandam cen-
 seas' Boeckh n cr 503, θαυμάσαι φαίνεται (ὤστε) ἔμμεν ἄπιστον Tafel di-
 lucidd I 946, θαυματόν ('quamvis mirum') Bauchenstein Einl 79, θαυμάτων
 Hartung, 'ne miror quidem' Dissen, post θαυμάσαι plene dist (ieiuna
 oratione indice Boeckhium Melanthonem secutus (tam θεῶν τελ. δ'?) Bergk.
 Videtur 'incredibile ad admirandum' tumidius paullo dici pro 'incredibile
 audita' 51 κῶπαν ἤδη μοι χῆσας laudat schol Arist nub 107, κῶπην
 χῆσας idem 740, unde κῶπαν χῆσας τάχῃ δὲ ἄγκυραν quosdam legisse
 male coni Bergk

πρῶραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
 ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
 ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὤτε μέλιττα θύνει λόγον.

στρ. δ'

55 ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων 86
 ὅπ' ἀμφὶ Πηγεῖδον γλυκεῖαν προχεόντων ἑμᾶν
 τὸν Ἴπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν αἰδαῖς
 ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἄλι- 90
 ζι θησέμεν ἐν καὶ παλαιτέροις,
 νέαισιν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γὰρ
 60 ἐτέροις ἐτέρων ἔρωσ ἔκνιξε <ἐλπίδας>

ἀντ. δ'

τῶν δ' ἕκαστος ὁροῦη, 95
 τυχῶν κεν ἀρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν παρ ποδός·
 τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτα προνοήσαι.
 πέποιθα ξενία προσανεῖ Θώρα- 100
 κος, ὅσπερ ἑμᾶν ποιπνύων χάριν
 65 τὸδ' ἔζευξεν ἄρμα Πιερίδων τετράρορον,
 φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

52 πρῶραθε libri, corr Bergk χειράδος VPQRU (Ziegler ad Theogn 576) ἄλκαρ DEYR all c TricI 54 ἐπ' ἄλλοτε ἄλλον (antiquo more) V ὤτε GI, ὤστε rell, ὤτε edunt c Boeckhio 56 πηγεῖδον vett, corr I c Mosch 57 Ἴπποκλέα (-κλέαν casu F) libri; corr Er Schmid c scholl Rom (de forma ad δ), τὸν Ἴπποκλέα c' (ut esset Hippocles Hippocli filius) Hermann opp VII 166, genetivo probato ποτέ pro c' ἔτι Kayser lectt P 68, tum πόθ' Ἴπποκλέαν Rauchenstein comm I 18. Artículo nomen victoris ornare in posterioribus carminibus P non iam ausus est 58 ἐν ἄλιεῖν BEV; ὀμάλιεῖ? Bergk ἐν τε καὶ (καὶ exp) B, ἐν τε vulgo, ἐν καὶ TricI (Hermann ap Heyn); ἐν τ' αὖ Heyne (Hermann 1841 in censura Hauptii obsr cr Jahns Jahrb 88, 256, contra quem Triclinianam emendationem defendit Rauchenstein comm II 28), ἔμμεν vel εἶναι (παλατ. νέαισιν τε παρθ. iungens sec paraphr Kayser lect P 64; de praep iterata Bossler de praep ap P usu 79 60 ἐτέροισιν (-ροισ V) ἐτέρων ἔρωσ ἔκνιξε (εἰ B) φρένας vett, idem (sed ἐτέροις) schol Townl A 489, ἐταίροις ἐταίρων ἔκνιζεν ἔρωσ φρένας vel ἔκν. φρ. ἔρ. EM 379, 39; ἔκνιξε γε Mosch, ἔκνιξε τὰς TricI, ὑπέκνιξε (paraphr ὑπεκίνησε abusus) Hermann ap Heyn, unde ὑπέκνιξε Boeckh, ἐτέροις ("fort accus aeoI") ἐτερωνίων (cl schol Y 404, Cram An Ox IV 329, 26, Eust II 1214, 27) Bergk, ἐτέροις ἐτέρων γερῶν ἔκν. ἔρ. φρ. Maur Schmidt CXXXIX, ἔκνιξε καρδίαν Ed Hiller in schedulis 1891, rectam emendandi viam aperiens; nam ἔκνιξε Felπίδας scribendum cl schol P II 89 ἐλπίδας νῦν τὰς φρένας φησι καὶ τὰς διανοίας 61 ὄρ(ο)δεῖ libri, ὄροῦη? Bergk; cf O VIII 23 62 τυχῶν μὲν Hartung; de part colloc cf 29. Potentialis optativo aut imperativo elegantior 63 ἀτέκμαρτον vett (de ὄν: α cf O VII 45, N III 45, VIII 44, I VIII 15), correxi cum I (-talo?) Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresbb 286 64 προσανεῖ vett, corr TricI

	ἐπ. δ'	
πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βαράνῃ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.		105
ἀδελφεοὺς καὶ ἐπαινήσομεν ἐσλοῦς, ὅτι 70 ὑψοῦ φέρωντι νόμον Θεσσαλῶν αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κείνται		110
πατριῶν κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.		

69 ἀδελφεοὺς τ' ἐπαινέσομεν *vett*, τ' *om* *apographa* *cod V* (non *om V*), *dd.* τε ἐπ. *Mosch*, *kdd.* δὲ ἐπ. *Tricl*, *dd.* μὲν ἐπ. *Boeckh*, *kdd.* μὲν ἐπ. *Hermann* *opp VII* 165, *dd.* ἐπὶ τ' (val ἐπὶ δ') αἰνήσομεν *Bergk*, *dd.* δὲ ποταινήσομεν *Ty Mommsen*, *dd.* τε μάλ' αἰνήσομεν *Ed Hiller in schedulis 1891*, ἀδελφείοι τ' ἐπ. ἐσλοῖς *Wilamowitz (p litt 1897)*; καὶ in *fine carminis* habes *P IV* 298 (καὶ κε), *I V* 59 (αἰνέω καὶ); de *particulae collocatione* 58, *O VII* 26, *N IV* 64, *I VII* 80 c *Hauptii observationibus opp I* 133 *eisque quae ad O III* 38 *collegimus*; de τε et καὶ a *librario permutatis supra v* 58 71 ἐνθ' *U* c *paraphr* (c *Mommseno recepit Bergk*) κείται *D* c *dett* (et *scholl*), *recep* c *Boeckhio Bergk* πατριῶν (-ψαι *E*) *vett*, *corr Byz*

ΘΡΑΣΤΔΑΙΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ

Strophae

	— — — — —		— — — — —
	— — — — —		— — — — —
(2 ^b)	— — — — —		— — — — —
	— — — — —		— — — — —
5	— — — — —		— — — — —
(6)	— — — — —		— — — — —

Epodi

	— — — — —		— — — — —
	— — — — —		— — — — —
	— — — — —		— — — — —
5	— — — — —		— — — — —
	— — — — —		— — — — —

στρ. α'

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιάτις,
 Ἴνῳ δὲ Λευκοθέα
 2^b ποντιᾶν ὀμοθάλαμε Νηρηϊδῶν,

Strophae descriptionem certam esse dicitant (Boeckh n cr 504, Rossbach Metr³ 619); de vv 2. 3 (2^{ab} Boe) equidem secus indicavi. Str vv quartos (Boe) ut inter se exaequaret, 4 παρὰ, 20 Κακκάνδραν nomine eiecto οἰκτρότατα, 36 Παρνασσῷ eiecto Δελφόν ὑπὸ (πόδα), denique 25 ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ'. δ νέαις ἀλόχοις proposuit Hermann opp VII 168; item 9 ἱερὰν (vel ἱρὰν) ἄφρα Θέμιν Πυθ. Maur Schmidt ind len 1879, 5 n, item 41 Μοτσα, δὴ τεόν Ed Boehmer p VIII, 79 κάλλιον θανάτου σήσειν id ibid; eundem strophae versum ad normam traditae vv (20). 36. 41. lectionis (... — — — —) redigebat plurimis strophis audacter mutatis Bergk³, aliter rursus interpretatus κοί-ται; τὸ δὴ - νέαις ἀλόχοις 25 retinuit Ty Mommsen.

1 ἀγυιάτι? Christ 2 τε (cum uno e Moschopp) Boeckh; videntur dearum nomina satis arcte coniungi praemissa allocutione κόραι, satis

ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ 5
ματρὶ πᾶρ Μελίαν χρυσεῶν ἐς ἄδυτον τριπόδων
5 θησαυρόν, δὴν περιᾶλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

ἀντ. α'

Ἰσμῆνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον, 10
ὦ παῖδες Ἀρμονίας,

7^b ἔνθα καὶ νῦν ἐπίνομον ἠρωῖδων
στρατὸν ὀμαγερέα καλεῖ σὺνίμεν,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν 15
10 γὰς ὀμφαλὸν κελαδήσεται ἄκρα σὺν ἐσπέρα

ἐπ. α'

ἐπταπύλοισι Θήβαις
χάριν ἀγώνι τε Κίρρας, 20

ἐν τῷ Θρακυδαῖος ἔμνασεν ἐστίαν
τρίτον ἐπι στέφανον πατρῶσαν βαλῶν,
15 ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
νικῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

στρ. β'

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμῆστρας 25

dilucide diiungi additis genetivis Ὀλυμπ. (μὲν) — Νηρηϊδ. (δὲ) νηρηϊδων
vett, corr Mosch 3 ἀριστογόνου c paraphr Ty Mommsen 4 εἰς τὴν
Μελίαν καὶ ... εἰς τὸν ἄδυτον κτλ paraphr, unde praep p̄p in suspicio-
nem vocabat Maur Schmidt CXIII εἰς vett, corr Tricl 5 δὴν περιᾶλλ'
libri (ut P III 52 περιᾶπτων BDV, N XI 40 περιόδου omnes; δὴν τε πέρ-
αλλ' conieci prll II⁹⁶ (cf ad N III 33) 6 Ἰσμῆνιον E (Ty Mommsen),
Ἰσμῆνιον BDV; de spiritu prll II¹⁰ ἀλαθεία D μαντίων Vatt (retin
Ty Mommsen), μαντίων V; corr Hermann ap Heyn 7 καὶ νῦν vett,
νῦν καὶ Tricl, καὶ νῦν Er Schmid, καὶ νῦν Bergk 8 ὀμαγερέα BE,
idem voluit (ὀμαγερέα) V, ὀμαγερέα DG all (ut est in codd dett A 57,
H 415); deteriorem formam ὀμαγερέα praesertavit Boeckh (quasi fingi
possit adi ὀμαγορήσ), ὀμαγερέα Ty Mommsen (Bergk⁴) 9 δὴ καὶ cor-
rupto in arsi trochaica ad O XIV 1 10 κελαδήσεται libri, ὀμνήσεται pa-
raphr, κελαδήσεται Heyne, κελαδήσεται Bergk 13 ss ἔμνασεν libri (-σαν
B), ἀνέμνησε paraphr², unde ἔμνασεν Boeckh n cr 508, Kayser lectt P
55, ἔμνασεν ... (virgula post βαλῶν deleta) ... νικῶν (Thrasydæi maio-
rum), ξένου κτλ Hermann ap Heyn, quod recepit (distinctione omissa de
Oreste Pythionica cogitans praesente Kaysero l l) Bergk⁴, ἔμνασέ μ'
(c partim βαλῶν iungens) Hermann opp VII 167 (recep Bergk⁴), ἐστίαν ...
πατρῶσαν Ty Mommsen, δὴν τοι (i e ἀνά τοι) Θρ. ἔμνασεν, ἐστίαν ... βα-
λῶν, ἐν ἀφν. ἀρ. Πυλάδα νικῶν, ξένου κτλ ('in memoriam revocat Pyladæ
hospitem Orestem')? Bergk⁴. Traditam lectionem bene defendit Rau-
chenstein comm I 19 14 ἐπι libri, ἐπι Hermann opp VII 167 (Bergk⁴);
praepositionis et a substantivo et ab attributo aliis vocabulis diiunctæ
exemplum fugit grammaticos 17 κλυταιμῆστρας libri et edd; prll II⁹⁷

- χειρῶν ὑπο κρατερᾶν
 18^b ἐκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος,
 ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
 20 Κασσάνδραν πολιῶ χαλκῶ σὺν Ἄγαμεμνονία 30
 ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὐσκιον
 ἀντ. β'
 νηλῆς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ 35
 σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας
 23^b ἔκνιξεν βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
 ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαζομέναν
 25 ἔννουχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις 40
 ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον
 ἐπ. β'
 ἀλλοτρίαισι γλῶσσαις·
 κακολόγοι δὲ πολῖται.
 ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον· 45
 30 ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
 θάνεν μὲν αὐτὸς ἦρωσ Ἀτρεΐδας
 ἴκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,
 στρ. γ'
 μάντιν τ' ὄλεσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένα πυρωθέντων 50

18 χειρῶν libri, corr Er Schmid ὑπὸ κρατερᾶν (-ὄν E) BEV ὑπο (DG) Bergk c Boeckhio καὶ δόλου Hartung (c paraphr^a), κῆκ (sive κῆκ) Bergk; φουουομένου ὑπὸ bene iungit paraphr^a 20 κασάνδραν BV σὺν om V (Bergk²; v ad metr) 21 πόρευς(εν) Vatt, quod tuentur cll P XII 11, III 91, πόρευ' VE^{sc}, ἐπεμπε paraphr, quod recepi cll πέμπον, πέμπε P IV 114. 178, N I 40 23^b ἔκνιξε vett, -εν Byz; cf pril II³² λόχον V (Mösch) male 24 λέχει vett, corr Byz δαμαζομέναν BE, δαμαλιζομέναν plurimi; τιλι δαμαλιζ. Er Schmid, θαμιζομέναν (cl θαμιζεται· ὁμιλεὶ Hesych, μιγομένην paraphr) Maur Schmidt CXXI, δακναζομέναν? (λέχει pellicis Agamemnonis, κοῖται Aegisthi) Bergk² (retract id⁶), prob (etiam κοῖται ad furta Agamemnonis referens) Herwerden studd 44 25 ἐννύχοι B, ἐννουχον V; v ad metr τὸ δὲ vett, τόδε Tricl, τὸ δὲ I^{sc} 26 ἔχθιστον 'quod tanquam hostis nocet' Hermann opp VII 168, v supra ad P IV 99, αἰχιστον ('quemadmodum schol G interpretari magis quam legisse videtur' Bergk) Hecker Phil V 439 ἀμπλάκιον B (E^{aiw}); ἀμπλακιδᾶν maluit Hecker l 1, ἔχθ., ἀμπλακιδᾶν Hartung 28 τὲ D solus 29 ἴσχει μέγας Hartung (prob Herwerden) 30 ἄφαντος D solus; unde ἄφαντος πέλει Rauchenstein Phil 27, 1868, 170, pessime 31 θάνε vett, corr (Tricl) Pauw 32 ἴκων BDEV, ἴκων (ἦκων) GIU κλυταῖς V c dett Vatt non paucis, κλυταῖς BDEG ἐν ἀμύκλαις (= ἀμυκάλαις 'nobilibus decantatisque Clytaemnestrae spiculis') Hermann 1798 apud Heynium (III 2, 411), quem refutavit Boeckh n cr 506 33 ὄλεσε Vatt πυρωθέντας? Bergk

- Τρώων ἔλυσε δόμους
 34^b ἀβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
 35 Στρόφιον ἐζέικετο, νέα κεφαλά,
 Παρνακκοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρόνιω σὺν Ἄρει 55
 πέφνεν τε ματέρα θῆκ' τ' Αἴγιτθον ἐν φοναίε.
 ἄντ. γ'
 ἦρ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμεισιπόρους τριόδους ἐδινήθην,
 ὀρθὰν κέλευθον ἰών 60
 39^b τὸ πρὶν· ἦ μέ τις ἀνεμος ἔξω πλόου
 40 ἔβαλεν, ὡς δτ' ἄκατον ἐνναλίαν;
 Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῖο συνέθευ παρέχειν
 φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἄλλα ταρασκέμεν 65
 ἔπ. γ'
 ἦ πατρὶ Πυθονίκω

84 ἔπαυε Herwarden studd 45 ξένον γέροντα vett, transp Byz
 35 νέα(α) κεφαλὰ(α) libri ('magis poetice' arbitro Ty Mommsen^{1,2}), νέα κεφαλὰ (νέος ὢν ἔτι paraphr) Heyne omnibus fere post Boeckhium³ probantibus 86 παρνακοῦ meliores; prll Π⁸⁹ ἀλλὰ χρόνιω(ω) vett(χρόνι^ω B⁸⁹), corr Tricl 87 ἐπεφνέ τε V, ἐπεφνε (om τε) Vatt, πέφνεν τε Mosch, ἐκπεφνε Tricl 88 ἀρ' E³; prll Π⁸⁹ ἀμεισιπόρου τριόδου libri, -πόρου τριόδου Hermann opp I 267, VII 170, -πόρου τριόδων Boeckh^{1,2}, trad lect (c scholl et Eust prooem c 21 p 14, 15 Ab) retinuit Bergk; prll Π⁸ ἐδινήθην B (Ty Mommsen), -νάθην rell; prll Π³¹ 40 ἐναλίαν vett, εἰναλίαν edunt c Byz 41 τὸ δ' ἔτεόν εἰ vett (Ty Mommsen), corr Mosch μισθῷ συνέθευ παρέχειν vett, συνέθευ εἰ παρέχειν Tricl, μισθῷ γε Er Schmid, μισθοῖα Bothe, συνετίθευ (post παρέχειν dist) Boeckh (Bergk¹), παρεχόμεν συνέθευ Hermann (ap Heyn 1798) apodosis ut inciperetur ab ἄλλοτε opp VII 170, μισθοῦ γε (genetivum c paraphr), μισθοῖο nescio quo modo parum esse aptum dicens, Bergk², μισθοῖο recep Christ^{1,2}, μισθοῖα (contra poetæ usum) Bergk⁴, μισθόν cu Bornemann Philol 52, 1893, 41, μισθόν γε? Frac-caroli Pind p 501; μισθοῖο recep invito Bergkio 42 ὑπάργυρον 'cui argentum quasi subest' cl ὑπόβουλος Boeckh expl 342; immo: 'quae sub argento quasi est' (cll ὑπωρόφιος ἐπινίκιος ἐπινίκιος); ἐπάργυρον (cll ἐπάργυρον· μισθωτήν Hesych) Io Gottl Schneider fragm p 111 ἄλλοτ' ἄλλα (α G) χρῆ ταρασκέμεν vett, ἄλλα γε χρῆ Tricl, χρῆ exp Er Schmid, nec legerunt vett gramm (ἀντι τοῦ τάρασσε καὶ μετάφερε· λείπει τὸ ὀφείλει), ἄλλω Bothe, ἄλλαν Hartung, ἄλλω Bergk (prll Π⁸⁹); 'ταρασκέειν vocabulum ab arte musica prorsus alienum' Bergk, idem distinctione Boeckhiana recepta ὑπ' ἀργυρον ἄλλοτ' ἄλλω χαρασκέμεν maluit 'translatione a nummis feriendis ducta', μισθοῖο c Christio, tum ἄλλω (c Bothio) παρασκέμεν Herwerden Pindd 24 (Mnemos 25, 1897, 50), παρασκέμεν ('praeterferri') Jurenka Wien St XV. Mihi verbum ταρασκέμεν (scil φωνήν, ut ἐλεάζειν φόρμιγγα) ipsos carminis sonos videtur resonare cll verbis θροεῖν, τεπετίζειν (Graf de Graec re mus 21), denique si gravia cum ridendis componere fas est famoso illo φλαττόθρατ 43 ante ἢ dist (Heyne) Christ, Fennell, Gildersleeve, alio alius consilio; est autem ἢ — ἢ non 'aut — aut', 'nunc — nunc', sed 'sive — sive' vel planius 'et — et' (cf τῶν 45) πυθονίκων D, πυθονίκω (κω B) vett vulgo, πυθονίκω Tricl, (τῷ πατρὶ

- τό γέ νυν ἢ Θρακυδαίῳ,
 45 τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιπλέγει
 τὰ μὲν <έν> ἄρμασι καλλίνικοι πάλαι, 70
 Ὀλυμπία ἀγῶνων πολυφάτων
 ἔσχον θεῶν ἀκτίνα σὺν ἵπποις, 70
 στρ. δ'
 Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
 50 Ἑλλανίδα στρατιᾶν 75
 50^b ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
 δυνατὰ μαϊόμενος ἐν ἀλικίᾳ.
 τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὐρίσκων τὰ μέγα μακροτέρῳ
 δλβω τεθαλότα, μέφομ' αἴσαν τυραννίδων. 80
 ἀντ. δ'
 Ξυναῖσιν ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται

τοῦ) πυθιονικοῦ paraphr. unde receperunt Q^aR 44 γε νῦν libri, γέ νυν Er Schmid, γέ νῦν Bergk 46 ἐν om vetit, inser Tricl, θαμάκις ἄρμασι κ. π. Ὀλυμπίας Kayser lect P 66, τὰ μὲν ἐν ἄρμασι κ. πάλας? 'quamquam πάλαι satis est conveniens' Bergk; ἐν ἄρμασι necessarium videtur opp γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες (49). De dicendi varietate (ἐν ἄρμασι: σὺν ἵπποις) Car Ritter diss Argentt IX 286 47 Ὀλυμπία(α) τ' libri, Ὀλυμπίας Er Schmid, τ' eiecit Pauw (cf prll p 9), reducebat Bergk cl schol (ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ νικῆσαντες ἀκτίνα ἔσχον), Ὀλυμπίαν (sc ἀκτίνα) Boeckh, Ὀλυμπίαν et θεαῖς Hartung (θεαῖς recep Bergk) 49 γυμνοὶ PQR 51 ἐν εὐδικίᾳ Hecker Philol V 447, ἐν ἀσυχίᾳ Kauchenstein Philol 28, 1868, 170 52 ἀν Mosch, ἀμ Hermann ap Heyn; v metr μακροτέρῳ σὺν BV, -τάτῳ σὺν Vatt vulgo (O II 36, I V 12); μάσσονι σὺν Bergk² (recep Christ); μακροτέρως? Bergk⁴ 54/55 Ξυναῖσι δ' Vatt, Ξυναῖσι V, Ξυναῖσιν Mosch (RX, c lemm scholl?), 'non male' Ty Mommsen ἀμύνον|τ' ἄτα (q BI, η G² c scholl) εἰ τις ἀκρ. ἐλ. ἡσυχία(α) (ἡσχύως Tricl) τε νεμ. αἰνὰν ὄβριν ἀπέφυγεν libri, nisi quod ἀμύνοντα supplevit P, -ται QR; idem legerunt scholl ἀμύνονται aut βλάπτονται (1) aut βλάπτουσιν (2. 3) exponentes; ἀμείονται 'praetereunt mediocre sortem' Hermann opp I 250, ἀμύνονται 'coercentur damno' Boeckh (Hermann opp VII 171), 'obstant dementes', interpretor, 'quasi vero vi vis sibi illata defendenda sit'; ἀλλά νιν ὄβρις εἰς ἀφάταν ὑπεράφανον ὤρσεν P II 28 ἄτα· τίς] εἰ γὰρ τις Hermann I, τὰν εἰ τις Thiersch (τὰνδ' εἰ τις Maur Schmidt CXII), ἄτα, εἰ τις Boeckh² (kl Schr V 349), ἄται, εἰ τις Hermann VII (elisionem statuebat cl homerico δεῖ' ὀδύναι Ahrens kl Schr I 72), ἀμύνοντ', εἰ|τιμὰς τις Hartung, ἄτα, εἰ τις (υ—υ) Bergk⁴, ἄτα· τίς... ἀπέφυγεν; cl 29 et schol² Hóman ed Hungar Lps 1876 p XVI, ἀλλ' εἰ τις Jak Wackernagel litt ad me datis 1898 ἀσυχᾶ Hermann ap Heyn, ἡσυχᾶ Ty Mommsen, ἀσυχᾶ Bergk^{3,4} (v prll II⁶²), ἀσύχαν τε νεμ. αἰῶν ὄβριν Hartung. Germanam lectionem Hóman restituit coniunctionem et sive interpolatione satis antiqua — ne alterum quidem scholiastam aliud quidquam legisse puto — invecam sive ex antiqua scriptura ATAA(!) duos sonos musicales referente (—; cf ad P IV 31) natam expungens; nam primum quidem ἄτα deletum quis aequo animo ferre potest? deinde post εἰ τις in sententia generali coniunctivum expectares cl n cr ad N XI 14,

- 55 ἄτα· τίς ἄκρον ἐλών
 55^b ἦχυξά τε νεμόμενος αἰνάν ὕβριν 85
 ἀπέφυγεν; μέλανος ἄν ἐσχατιάν
 καλλίονα θανάτου <στεῖχοι> γλυκυτάτα γενεῆ
 εὐώνυμον κτεάνων κρατίστην χάριν πορών· 90
 ἐπ. δ'
- ἄ τε τὸν Ἴφικλείδαν
 60 διαφέρει Ἴδασον
 ὕμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
 cé τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
 τὸ μὲν παρ' ἄμαρ ἔδραϊσι Θεράπνας, 95
 τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

tum aliud videtur esse αποφυεῖν (ὡστε μὴ ἐπιληφθῆναι, Ammon p 10 V), aliud αποφευεῖν (καὶ μὴ ἔρασθαι) Theogn 1159, tum sec vulgarem loci interpretationem non solum vv 52 et 55 ss, verum etiam verba ἦχυξά τε νεμόμενος et αἰνάν ὕβριν ἀπέφυγεν idem fere dicunt, denique verba ἐσχατιάν καλλίονα θανάτου mea quidem sententia opponi necesse est eis quae in vita praeter voluntatem acciderint: quae in summo virtutis gloriaeque fastigio invidorum non solum odium paene ridiculum, verum etiam quam 'effugere' modestissimus quisque minime possit saevam insolentiam atque arrogantiam esse vult poeta. Sententiam vero et gravitatem et pietatis plenam eo Pindarus consilio videtur inseruisse, ne quis alienae superbiae ardentiae causa regiam Thebis superbiam ipse sibi assumeret: οὐτέ γάρ ὕβρις ὕβριν ἐν ἀντλῶ τίθηται οὐτ' ἄτην ἄτη, ἀλλ' ἦχυξία, δίκης μὲν θυγάτηρ, χάριτος δ' εὐωνύμου μήτηρ. De prima persona (ἐραίμην, τέταμαι) admonitionis acrimoniam suaviter mitigante cf O III 45, P III 107, N I 31, Hor epp II 1, 264 56 μέλανος δ' ἄν' (om ἄν' BE⁷) libri (θανάτου gl E), de vet gramm non legisse constat eo dissentientes quod μελ. ἄν' ἐσχ. alteri ad antecedentia trahebant, alteri e sequi coniungebant; delevit particulam Er Schmid 57 θανάτου B (μέλανος θανάτου schol B), θάνατον rell vet ἐν γλ. libri vulgo, ἐσχεν (sine acc et spir, ut ἐκάς P VIII 21, θίγειν IX 42, πολίω XI 20) ἐν γλ. D, unde καλλίω θανάτου ἐσχεν γλ. Tricl, λείπει ἔξευρε gl E; in lectione mutila explicanda se torquent scholl; μέλανα δ' ἄν' ἐσχ. κ. θάνατον <σχῆσαι c Thierschio> Boeckh, μέλανος ἄν' ἐσχ. κ. θανάτου <ταύταν> Hermann opp VII 171, θάνατον <πάσχει> Hartung, alia Kayser Heidelb Jahrb 1868, 45, Rauchenstein Philol 28, 1868, 169, Maur Schmidt CX—XIII, Wissemann progr gymm Marburg 1876, 12—15, ἀπέφυγεν· μέλανος ὁ δ' ἐσχ. κ. θανάτου <τέτμεν> Bergk⁴, μέλανα δ' ἄν' ἐσχ. κάλλιπεν θανάτοι' αἰσαν γλυκυτάταν (hoc quidem c Bornemann Phil 52, 39) dubitanter Christ⁵. Locum emendavit μέλανος ἄν' ἐσχ. κ. θανάτου <στεῖχοι> scribens de Wilamowitz p litt 1898. De verbo στεῖχειν cf Antigona τὰν νεάταν ὀδὸν στεῖχουσα, de particulae ἄν' collocatione Jak Wackernagel indog Forsch I, 1892, 378 ss 58 κράτιστον B' solus, Hartungo p 318 monente recep Bergk⁴; cf Ambrg O III 42 64 ἔδος E, ἔνδον vulgo (Eve); ἐντός cll Hes theog 37. 51 Hecker Phil V 447, ἐνδός? Bergk

ΜΙΔΑΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ

ΑΤΔΗΤΗΙ

Strophae

— — υ υ — — υ υ — — υ υ — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — — — υ υ — υ υ —
 — — υ υ — — υ υ — — — υ — — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — — — υ υ — υ υ υ
 5 — — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ
 — — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ
 — υ υ — υ υ — — — υ υ
 — υ υ — — υ — — — υ — — υ

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων, στρ. α'
 Φερσεφόνας ἔδος, ἅ τ' ὄχθαις ἐπι μηλοβότου
 ναίεις Ἀκράγαντος εὐδματος κολώναν, ὦ ἄνα, 5
 ἴλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
 5 δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδα 10
 αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνη, τάν ποτε
 Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
 οὐλιον θρήνον διαπλέξαις Ἀθάνα·
στρ. β'
 τὸν παρθενίσις ὑπὸ τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς 15

Est Pindari carminum 'dactyloepitriticorum' de quibus quidem constat primum.

2 ὄχθους V ἐπι libri, corr Er Schmid 3 εὐδματος veti, ἐς εὐδμ.
 Tricl, εὐδμ. Er Schmid; εὐδμητον Ty Mommsen; prll Π²¹ 4 εὐμενία
 V, εὐμενία(α) Vatt vulgo; prll Π⁵⁰ 5 εὐδόξου μίδα E (c scholl Vatt)
 6 νικήσαντα EV 7 γοργόνων om meliores, ex scholl suppl PQR c
 Tricl 8 διαπλέξαις BV soli, -εαθ' D, -εαθ' rell (ἀθ)άνα eras D, om
 vocabulum PQRU 9 παρθένους V

- 10 αἶε λειβόμενον δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ,
 Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσεν κασιγνητῶν μέρος, 20
 ἐνναλίᾳ Cερίφῳ λαοῖσι τε μοῖραν ἄγων.
 ἦτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
 λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτα θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον 25
 15 δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
 εὐπαρφοῦ κράτα κυλάσαις Μεδοίαις
 στρ. γ'
- υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου 30
 ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
 ἔρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεύχε πάμφωνον μέλος,
 20 ὄφρα τὸν Εὐρύαλας ἐκ καρπαλιμῶν γενύων 35
 χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσασθαι' ἐρικλάγκταν γόον.
 εὖρεν θεός· ἀλλὰ νιν εὐροῖς' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν, 40
 ὑνύμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον,
 εὐκλέα λαοσκόων μναστῆρ' ἀγώνων,
 στρ. δ'
- 25 λεπτοῦ διανισόμενον χαλκοῦ θαμὰ καὶ δονάκων,

10 δυσπενθεῖ veti, corr Byz 11 ἄνυσεν(v) veti, διχῶς· ἢ ἄνυσεν δ
 ἐστιν ἄνυσθῆναι ἐποίησεν (Λ 365, Υ 452, ω 71)· ἢ ἄνυσεν schol, ἄνυσεν solum
 interpretantur paraphr; ἄνυσεν Pauw, ἄνυσεν Boeckh, διέν (cill acut 222,
 Ap Rh Δ 1524) μέρος ἄγων iungens Kaibel Herm 19, 1884, 247
 12 ἐνάλιᾳ veti, εἰναλίᾳ edunt c Moschor Cερίφῳ] producitur i epigr 214, 5
 (Kaib) c Aristoph Ach 542, item apud posteriores poetas, unde multa ne-
 gotia oborta sunt criticis: εἰναλίᾳ τε Cερίφῳ τοῖσι τε (Gorgonibus, vel τοῖσι
 τε, Seriphis) Hermann ap Heyn, idem, sed λαοῖσι τε cill cum aliis tum
 αἰοδαῖς N XI 18 Boeckh^{1,2} (kl Schr V 347), εἰναλίᾳ τε πέτρῳ Hermann opp
 VII 172, εἰναλίᾳ τε νομῶ Rauchenstein comm I 20, de Ahrensii quodam
 invento (kl Schr I 73) Hermann opp VIII 89, εἰναλίᾳ τε Cερίφῳ λῆιδον ἄγε
 μόνον Hartung, εἰναλίᾳ Fe Cερ. λαοῖσι τε Ty Mommsen, εἰναλίαις Cερίφου
 πλαεῖ Fe Maur Schmidt CXXIV, εἰναλίᾳ τε Cερ. λάσατο (el λάσαισθαι· κτή-
 σασθαι Hesych)? Bergk, εἰν. τε C. λάσι τε (proleptice) Ed Boehmer. Quid,
 si Cερίφος insula non ab arsinthio (ἢ cερίφος, τό cερίφον), sed διὰ τὸ
 σκληρῶς ζῆν a gryllo (ὁ cερί[ι]φος Aristoph fr 676 D⁶) denominata i lon-
 gum in formis dactylicis Cερίφιος, Cερίφιας metricalis debet productioni?
 18 ἦτοι EPQR (vulgo edunt); ad O II 3 φόρκοι' ἀμαύρωσε(v) libri,
 Φόρκοιο μαῦρ. Hermann ad Orph 722 et Boeckh, trad lect reduxit Bergk
 14 ἐμπέδα Bossler de praep ap P usu 25 n. 'Locus haud dubie vitium
 contraxit'; 'at imperfectum ab hoc loco alienum' Bergk 16 εὐπαράδον D,
 εὐπαράου rell, corr Bergk κυλήσαις B(G), -cac rell, corr Heyne
 17 φάτις Hecker Phil V 447 αὐτορρ. B all 22 μιν B solus, vin rell
 23 ὑνύμασε(v) libri, et edd ante Ty Mommsen²; ἔχειν | ὕπασε, τὸν
 κερ. ? Bergk 24 εὐκλέα libri (tuetur, dubitanter de -a ante λ-
 ducto cogitans [nunc forsitan conferat Bacch XVII 90] Jos Lind dial P
 Lundae 1898, 15); εὐκλεᾶ Er Schmid (Bergk); εὐκλεᾶ scribebam prll II⁴
 λαοσκόων V, -κόων Vatt πρηστῆρ' PQ (c G supplem), πρηστῆρ' R
 25 διανισόμενον V θ' ἄμα V, θαμὰ Vatt (Boeckh n cr 384), ὁμοῦ

τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι πόλι Χαρίτων	45
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτῶν μάρτυρες.	
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου	50
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἦτοι κάμερον	
30 δαίμων — τὸ δὲ μόρσιμον οὐ παρφυκτόν —, ἀλλ' ἔσται χρόνος	
οὗτος, δ καὶ τιν' ἀελπεῖα βαλῶν	55
ἔμπαλιν γνῶμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.	

(τε ... καὶ) *paraphr.*, θάμα Bergk 26—32 in *E manus rec ex D* *supplevit* 26 καλλιχόρῳ *V D^{pc}*, -χόρων *U*, -χορον in nullo libro ναίουσι *B¹D* (prill Π²⁷) πόλει *V*, πόλιν *Vatt*; παρὰ καλλιχόρον v. πόλιν (sui ad O Π 6 inventi immemor) Hermann opp VII 172, πόλι? Bergk propter O VII 49 dubitans 29 ἐκ δέ] αὐτε (tum ἦτοι 'oder') Hartung ἐκ δ' ἐτελεύτασεν ('die pompraē') Boeckh n cr 510 (retr exprll 347) ἦτοι libri (Bergk), ἦτοι Boeckh, ἐκ δ' ἐτελεύτασεν (= 'quo die victoriam Midas rettulit'), Μίδα, τοὶ Kaibel Herm 19, 247 30 τὸ γε *vett* (Bergk), τὸ δὲ *Triclin* (*QG^{suppr}*) c scholl (Hermann opp VII 178) οὐ πα φυκτόν *V*; οὐ τεκμαρτόν, ἦ ἔσται M^{aur} Schmidt XCI ἦτοι κάμερον δαίμων post χρόνος inser *V^{ac}F*, quo errore abusus est Bergk²; idem quae coniecerat in ed III improbavit in ed IV de emendatione desperans. Neque vero ulla praeter *Triclinianam* (τὸ δὲ c scholl) opus est mutatione, dummodo ne aut c scholl (Doederlino, Schneidewino) ad ἦτοι κάμερον subaudiendum putes ἢ αἰθριον aut cum Disseno οὐ παρφ., ἀλλ' ἔσται iungas. Nam respondent inter se ἦτοι et ἀλλά, velut ἦτοι ἐμὸν θυμὸν (γνώσκει), ἀλλ' οὐ τοι τόδε (κέρδος ἐσσεται) π 309, ἦτοι ὅτε — ἀλλ' ὅτε μ 237; cf etiam οἱ δ' ἦτοι πρώτοι τεθεῖαν νέας ἀμφιέλισσας, πρώτοι δ' ἰστί' <ἔθεν Boeckh> κτλ Hesiod (fr 100, 7 Rz) ap schol Pind O VIII 26, ut intellegas ἐκτελευτῶν δὲ δύναται τὸν ὄλβον (κάματον male Gildersleeve) ὁ δαίμων τοτὲ μὲν αἰθημερόν, τοτὲ δὲ καὶ τινα εἰς ἀνελπείαν βαλῶν τὸ μὲν δοῦναι, τὸ δ' οὔπω 31 καὶ τιν' (Bergk²) Mezger P Siegesl 200 ἀελπία *DV* (quod vulgo edunt; de *E* ad 26), ἀελπία *BPQ(T)U*, ἀνελπεία *paraphr*; ἀελπεῖα *reposui* subst formam ad adi ἀελπίς (ε 408) pertinentem, ut κακοεργείη (Gust Meyer Bezenb Beitr I 89) ad κακοεργής. Ty Mommsen cum ἀελπεῖα coniectura invenisset, edere¹⁻² ἀελπία maluit; ἀελπεῖα primus recepit Ed Boehmer

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙΣ

ΧΡΟΜΙΩΙ <ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩΙ>

ΙΠΠΟΙΣ

Strophae

— — υ — υ — υ υ
 — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 — υ υ — υ υ υ
 — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 5 — υ — — — υ υ
 — υ υ — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ
 — υ — — — υ υ — υ υ — — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ

Epodi

υ υ — — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 (1^b) — υ υ
 — υ υ — υ υ —
 (2^b) υ υ — | — — υ — — — υ υ
 5 — υ — — — υ υ — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ
 — — υ — — | υ υ —
 (4^b) — υ — — — υ υ

στρ. α'

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἄλφειοῦ,
 κλεινᾶν Κυρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
 δέμνιον Ἀρτέμιδος,

Str vv 1. 2 coniungebat Ahrens (cf v 37). Ep v 1 God Hermann cum ap Heyn 1798 ordine 'dactylico' claudi iussisset, Boeckhium secutus est 1817; idem propter diaeresin ante creticum constanter observatam et syllabam ancipitem 69 (v etiam 51) admissam 'asynartetorum' luculentum hoc esse exemplum censuit; de versu monometro admittendo cogitavit iam Ty Mommsen; cf e 'dactyloepitrr' δωρήσεται O VII, ἄμμε πότμος N VI, e iambis αἰώνος P V, ex aeolicis Ἐν ἀνδρῶν N VI. Alterum quoque Boeckhii versum dispescui cll O VIII str 5/6, N VIII str 3/4; quartum cll O VIII str 5. 6. 7; v nott metr O III. In octo versiculos epodum diremit Ed Boehmer; poterat in decem.

οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
 ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐκλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν 35
 25 ἀντίον. τέχνη δ' ἐτέρων ἕτεροι·

χρῆ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυῶ.

ἀντ. β'

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
 βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσκόμενον προῖδεῖν 40
 συγγενὲς οἷς ἔπεται.

Ἀγησιδάμου παῖ, κέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ

30 τῶν τε καὶ τῶν χρήσις.

οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν, 45
 ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκού-

σαι φίλοις ἐΞαρκέων. κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

ἐπ. β'

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἑρακλέος ἀντέχομαι 50

33^b προφρόνως

ἐν κορυφαῖς ἀρετῶν

34^b μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,

24 μεμφομένοις libri et scholl; fuisse tamen qui μεμφομένοι legerent ex scholl 30, 9—11 Ab collegerunt Ahrens Philol XVI 55 et Horn de Aristarchi studii P 53 n ἐκλός libri, ἐκλοὺς Aristarchus, ἐκλός schol 30, 9 cod B; ἐκλός γ' (scil λέλογχε) c Pauwio Rauchenstein comm I 20 καπνὸν XYZ c Mosch (abusi fit antiptosi scholl vett 30, 5. 14). Lectionem traditam ἐκλός propter metrum quidem (cl append metr § 8^f) retinere haud scio an liceat, si aut de acc plur -oc constaret apud Pindarum (prll II⁹) aut ὁ ἐκλός λέλογχεν, τοῖς μεμφομένοις αὐτὸν, ὡς περ ὕδωρ καπνῷ ἐπιφέρειν exponendum esset c scholl Non-Aristarcheis vel Didymeis (§ 2^b. 4, p 30, 6. 11 Ab); quae interpretatio placuit Rauchensteinio l 1, displicuit recte Mommseno Rh Mus IV 1846, 555. Similiter λέλογχεν ὁ χρ. cetera quidem (reposito ἐκλοὺς) varie iungentes Hermann Dissen Matthiae (verm Schr 97, prob Bergk⁹). Aristarchum sequi praestabit: λέλογχε καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ κτλ. (cll N II 6—10), sive cum Aristarcho καὶ σβεννύναι (κατασβ. codd) perrexeris ('gloriam bonorum minuire student' Horn l 1) sive cum aliis (§ 1. 6) intellexeris οὐκ ἀνύουσιν (velut 'mehreren Rauch statt löschen Gluth' Ty Mommsen 1846, 'quemadmodum fumus aqua infusa augecit, sic maledicentia bonorum laudes altius evehuntur' Feine diss philoll Ien II 298). Locutionis origo non minus obscura quam στάθμα περιβά P II 90. Aliena velut acute illud de fumi quibusdam cum invidiorum vanitate similitudinibus dictum (Plut fr 23, 2) aut fumi vilitatem proverbii celebratam admiscere nihil attinet, id quod Christ perspexit 25 ἡθείαις D; prll II⁹ 27 προῖδεν — ἔπεται primus coniunxit Stephanus, nam schol 32, 15, ad quem provocat Ty Mommsen, βουλαῖσι — ἔπεται iungere videtur; 'quibus ingenitum est, eorum agit fortitudo in rebus, in deliberationibus mens provida futuri' Rauchenstein comm I 21 probantibus non paucis 29 ἀγησιδ. libri 31 ἔρασαι Mingarelli; cf ad P XI 54 -ψαc vett, corr Tricl

- 35 ὤς, ἐπεὶ σπλάγγνων ὑπο ματέρος αὐτίκα θαη-
τάν ἐς αἴγλαν παῖς Διός 55
ὠδίνα φεύγων διδύμῳ
- 36^b σὺν κασιγητήῳ μόλεν, στρ. γ'
- ὤς τ' οὐ λαθῶν χρυσοθρόνον
Ἦραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα,
ἀλλὰ θεῶν βασιλεῖα
- 40 σπερχθειῖα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ. 60
τοὶ μὲν οἰχθειςᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρ-
θὸν μὲν ἀντεινεν κάρα, πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας, 65
ἀντ. γ'
- δισσαῖσι δοιοῦς αὐχένων
- 45 μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας.
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευεν μελέων ἀφάτων. 70

35—37 ὤς ἐπεὶ — ὤς τ' οὐ libri; si non ἐπεὶ, at tamen τε exprimit paraphr (καὶ ὅπως ad 58); ὤς ἄρα — ὤς τ' οὐ Hermann ap Heyn 1798 (recep Boeckh), 'non ausim mutare ἐπεὶ' magna cum dubitatione 37 οὗτοι proponens Hermann ap Heyn 1817, servato ἐπεὶ del τ' Boeckh² (kl Schr V 387), falsae cuidam scholl lectioni (ad 58 ὅπως] ὄπερ B, ὡπερ Beck) emendationes superstruebant Kayser lectt P 68, idem Wiener Jahrb Litt 105, 1844, 111, Rauchenstein comm Pindd I 21, ὤς ἐπεὶ — ὡπ' οὐ λ. χρυσοθρόνοι· Ἦρας (cf metr) Ahrens Philol XVI 56, τοῦδ' ὄπα — ὤς τ' οὐ Ty Mommsen, pro apodosi vv 41 ss (τοὶ μὲν) accepit (ὤς τε — ἐπεὶ τε) Bücheler ap Ed Boehmer. Ego quam plerique probaverunt (in quibus Bergk) lectionem Boeckhianam² maxime reformido coniunctionum epa-nalepsin (velut ὄκως, ἐπέδω — ἔλθω ἐκεῖ, ὡς Her I 209 extr, ὤς, εἰ — ἀπολοῦνται, ὅτι Xen Cyrop V 3, 30) Pindari sermone dignam esse negans; anacoluthon statuo, ut ad ἐπεὶ — μόλεν apodosin velut θαῦμα ἦν haustam esse dicam, nisi forte de ellipsi quadam minus usitata cogitare audes cll comparationum formulis ὤς ὄτε ὤς εἰ simm 35 eic vett, corr Byz 38 ἐγκατέβαν (ex -ā ortum) UV; ἐσκατέβα? Bergk 39 βασιλεία vett, βασιλεία Tricl, βασιλεῖς Er Schmid, βασιλεῖ (coll Hesych) Pauw, prob cum Ellendtio (Lex Soph) Bergk, βασιλεῖα Heyne (recepī c Bergkio), βασιλέα Boeckh, βασιλᾶ (βασιλέα)? Buttman ausf gr Gr² II 426 n, Lobeck path prol 42; cf P IV 5 et pril II⁴² 43 ἀντεινε B'UV, ἀνέτεινε BD, corr Byz 45 μάρψαις B, -ψας rell ἀφύκτως e paraphr (ἀφύκτως κατεῖχε) Bergk cll πλήξας ἀφύκτως Lycophr 493; trad lectionem cll ἐν βρόχοις μάρψας ἀφύκτοις Lycophr 310 et ἐν ἀφύκτοις χερῶν εἰλε θεὰ δεσμῶις Eur Alc 984 defendit Wilh Schulze qu epp 290 46 χρόμος Maur Schmidt Rhein Mus IV, 1846, 462 (plaudente Burgo propter Χρομῖος), ἀτρομος (ἀπέπνευεν — ἀπέπνιξεν)? Bergk; 'diuturnitas' bene iam Er Schmid

ορθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἱ

φράζε καὶ παντὶ στρατῷ, ποίαις ὁμιλήσει τύχαις

ἀντ. δ'

ἄσσοι μὲν ἐν χέρσιν κτανῶν, 95

ἄσσοι δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδικας,

καὶ τίνα σὺν πλαγίῳ

65 ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον

φάσιν νιν † δώσειν μόρον.

καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μάχην 100

ἀντιάζωσιν, βελῶν ὑπὸ ρι-

παῖσι κείνου φαιδίμαν γαῖα πεφύρσσεθαι κόμαν

ἐπ. δ'

ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰρήνῃ τὸν ἅπαντα χρόνον 105

61 δὲ οἱ V (ut Boeckh edidit), δὲ οἱ rell 68 δ' ἐν libri, corr Er Schmid αἰδροδικας] cf αἰδροῖ· αἰδροῖς Ἴων Τεύκρω (fr 34 Nauck?) Hesy-
 65 ἀνδρῶν γιγάντων intellego; cf τὸν πολεμικτῶν Ἄλκυονῆ
 N IV 27, τὸν βουβόταν Ἄλκ. I VI 32, Welcker gr Götterl I 788 63—66 In
 lectione tradita καὶ τίνα . . . στείχοντα τὸν ἐχθρότατον φάσιν νιν δώσειν
 μόρον, quam confirmant scholl, et artic tόν offensioῖni fuit viris doctis
 et verbum δώσειν c dupl acc coniunctum. Atque accusatīvos quidem
 tuebantur Aug Matthiae verm Schrr 97 et Ern Friese de cas sing ap P
 usu 28, ille ad τινά στείχοντα ex antecedd κτανῶν subaudiens, hic verba
 μόρον διδόναι audacius paullo ad sensum constructa esse ratus; τῷ ἐχθρο-
 τάτῳ . . . μόρῳ Beck (recep Christ), φάσιν ἰν (scil Nessum Herculi) Her-
 mann ap Heyn 1798, φάσιν ἰν Boeckh¹, φάσιν ἰν Hermann ap Heyn 1817,
 ποτ' ἐχθρότατον . . . μόρῳ Dissen (μόρῳ recep Boeckh², kl Schrr V 387),
 πανεχθροτάτῳ . . . μόρῳ Kayser lectt P 68, καὶ τινι . . . στείχοντι? Bergk³
 (Hermann ap Heyn), νόμῳ στείχονθ' ὀδὸν ἐχθροτάταν . . . μόρῳ Hartung,
 πώσειν (= παύσειν) Ahrens Philol XVI 56, γεύσειν? Ty Mommsen, σὺν
 πλαγίῳ (ἀνδρῶν πόρον στείχοντα . . . μόρῳ? Bergk³, αἰδρο., (vulgo
 plenius distinguēbant) καὶ τίνα . . . στείχοντα τὸν Mezger P Siegeal 108
 (sim, sed καὶ τίνα Bücheler ap Ed Boehmer), αἰδρο., καὶ τίνα σὺν πλαγίῳ
 (v supra) ἀνδρῶν κυροὶ ct., τὸν Bergk⁴, (F)ύσειν πόρον Wilamowitz Herm
 14, 171, θῆρας αἰδροδικας καὶ τίνα c. πλ. ἀνδρῶν χ' ὄρῳ στείχοντα, τὸν
 ἐχθροτάτῳ φ. v. δ. μόρῳ Jurenka Wiener St XV, 14 plaudente Haerberlino.
 Aut fallor aut optime restituo ΦΑΣΕΑΙΤΩΣΕΙΝ. De articulo cf ζωῆς ἄτων
 . . . τὸν ἀλκιστικὸν I V 12. Tiresias igitur non perituros modo dicit su-
 perbos homines (ut θῆρας 62), sed quanto quisque fastidiosior incesserit,
 tanto infestiore eos fato perituros esse (μετέωρον κλασθῆναι Apollod II 115 W,
 φαιδίμαν γαῖα πεφύρσσεθαι κόμαν infra v 68), τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν
 διστοῖ. Infinitivi autem subiectum hoc quidem loco elegantius subaudiiri
 (ex ὁμιλήσει et κτανῶν, cll infra 67—68 c Erdmanno P us synt 77) quam
 addi patet, praesertim in vaticinio 68 ἀντιάζωσιν] εἰς μάχην συνάπτω-
 σιν paraphr, ἀντιάζωσιν? Bergk³⁻⁴ γαῖαν D solus πεφύρσσεθαι UV
 (συμφυρῆσσεθαι paraphr); cpe φύρσσεθαι (sive cpi malis) Bergk; v supra
 69 ἔνεπεν veti, corr Byz μὰν BD, μὲν B'D'UV (69^b) ἐν
 add Hermann ap Heyn, κὰν Ty Mommsen², τὸν ἀπ. χρόν. et καμάτων

69^b <έν> χερῶ

70 ἡσυχίαν καμάτων

70^b μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαιρετον

ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον θαλερὰν ἠ-

110

βαν ἄκοιτιν καὶ γάμον

δαίκαντα παρ Δι Κρονίδα,

72^b σεμνὸν αἰνήσειν νόμον.

μεγάλων traiecit Boeckh; prll Π³. Pro χερῶ est χεῖν in duobus apographis cod V, unde fuerunt qui χεῖν del., χηρέμεν, ἑσινίαν conicerent 71 ante ὀλβ. ἐν δώμ. dist Boeckh Bergk³ 72 dñ libri, Δι Boeckh (Bergk³); cf ad O XIII 106 παρ Δ. Κρον. c antecedd iungit paraphr (prob Bergk³, item νόμον pro subiecto accipiens Bücheler ap Ed Boehmer) αἰνήσει B δόμον BDTU, γάμον VBγe, NOMON (quod modo νόμον, modo νομόν [διανέμειν] exprimunt) scholl (cf Ty Mommsen scholl Germ VIII); νόμον Pauw (idem cl P II 43 Ty Mommsen), ἔδος? Heyne, πότμον Kayser Heidelb Jahrb Lit 1868, 45, σταθμόν (cll I VII 45, O X 92) Bergk⁴

ΤΙΜΟΔΗΜΩΙ ΑΧΑΡΝΕΙ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ

υ _ _ υ υ _ υ υ
 _ _ υ υ _ υ υ _ υ
 _ υ _ υ υ _ υ _ υ _ υ υ _ _
 υ υ _ υ υ _ υ _ _ υ υ υ _ υ _ υ υ υ _ υ
 5 _ υ υ _ υ _ υ υ _ υ

στρ. α'

Ὅθεν περ καὶ Ὀμηρίδαι

ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ᾄδοι

ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ δδ' ἀνήρ

καταβολὰν ἱερῶν ἀγῶ-

5

ων νικαφορίας δέδεκται πρῶτον Νεμεαίου

5 ἐν πολυῦνήτῳ Διὸς ἄλσει.

στρ. β'

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν

εἶπερ καθ' ὁδὸν νιν εὐθυπομπός

10

αἰῶν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάνας,

θαμὰ μὲν Ἴσθμιάδων δρέπε-

σθαι κάλλιστον ἄωτον ἐν Πυθιοίῳ τε νικᾶν 15

2 ταπόλλ' Bergk c Boeckhio doιδῶ male schol I IV 63 (413, 3 Ab), placuit Leutschio ind Gotting 1865, 8 4 ἱερῶν vett (antiquitus manavit ex καταβολάν, et ἱερῶν manult Bury), corr Er Schmid e paragrah; de ἀγῶν nominis genere cl ἡ αἰῶν dubitat Ty Mommsen πρώτα Tricl, πρώταν Heyne prob Boeckhio; cf ad P IX 41 6 δ' ἔτι Aristarchum legisse Ty Mommsen perspexit, δέ τι BD (c Byz) πατρώων V* (recepit Mosch; cf N IX 14) 7 καθ' ὁδὸν νιν V, καθ' ὁδόνιν D, καθ' ὁδόν νιν BT=U εὐθυπομπός V, εὐθύπομπος BTU, εὐθύποντος D, εὐθυπεμπής apogrt cod V, εὐθυπομπής Mosch; de ἡθύπομπες schol D prll II⁸⁵ 9 θαμὰ libri, ἄμα Hartung, θάμα Bergk ἄωτον νικᾶν primus iunxit Mezger, vulgo νικᾶν infin esse volunt c scholl

10 Τιμονόου παῖδ'. ἔστι δ' ἑοικός

στρ. γ'

ὄρειαν γε Πελειάδων

μὴ τηλόθεν Ὀαρίωνα νείσθαι.

καὶ μὲν ἅ Καλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατὰν

20

δυνατός. ἐν Τροίᾳ μὲν Ἔ-

κτωρ Αἴαντος ἄεισεν ὦ Τιμόδαμε, ἐὲ δ' ἀλκά

15 παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

στρ. δ'

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον

25

εὐάνορος· ὄσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,

Τιμοδαμίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.

παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρ-

νασσῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν.

30

20 ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

στρ. ε'

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς

10 Post paῖd(α) distinxisse Aristarchum statuit Horn de Arist st P 56; καὶς scil ὄφειλε invitis Aristarcho et Hermanno ap Heyn 1817 Hartung ἔτι δ' (T?) UXX Mosch 11 θερειᾶν Crates, quem refutaverunt gramm Alexandr γε] τε vitio schol N I 3 (19, 10 Ab), Bergk confert schol h l (λείπει γὰρ τὸ νικᾶν αὐτὸν ἀε); Fe ('sum ut Orionem')? Bergk⁴ 12 ὀαρίων(α) Ath XI 490^c codd *AE*, Eust Od ε 1535, 50 (cf Phil Buttman Abh Berl Akad 1826, 56, Aug Nauck Mēl gr-rom III, 1871, 234), ὄαρίωνα schol N I 3 cod *V* (cf Athenaei codd dett), ὄαρίωνα *U* et scholl h l passim, ὄαρίων(α) vulgo (retin Bergk) ἀνείσθαι *BD* (c Ath cod *A*), defendebant tanquam ἀν-είσθαι Ty Mommsen schol Germ VIII (non item in edd), tanquam ἀ[να]-νείσθαι (cf prll II⁶⁷) Bergk^{3,4}, νείσθαι *TUV*, confirmat paraphr πορεύεσθαι exponens 57, 4 Ab; cf etiam Eust l c νείσθαι ἢ κείσθαι c lectione tradita αἰθέρη κείσθε Ath 491^c 14 τροία Er Schmid c libris, Τρώϊα Boeckh² (kl Schr V 303); prll II⁴⁵ μὲν [*TU*] c Tricl, μὲν rell veti (*TU*) ἀκούεν libri, ἤκουσε *TY*: 65, 12, *T*: 66, 4, ἦσθερο τῆ πείρα, ὡς καὶ Ὀμηρος· τοὶ δὲ πληγῆς δόντες schol 66, 4 Ab; ἐγέουσα Hecker Philol V 447 (praeunte Aug Matthiae), ἐπάει Bergk⁴, δεισεν Wilh Schulze qu opp 357 (cf eundem KZ 29, 253; a 352, Hes opp 213; in Cyrilli gl δειδοεν· ἀκούεν ft scribendum δεισεν· ἀκούον = ades animo) τιμόδημe libri; prll II⁶⁶ ἐὰ δ' *TUV* 15 παγκράτιον *XZ*^{ac} Mosch θυμός *D* 16 ἀχαρναί *BD*^{ac} *B¹D¹*, ἀχαρναί *TUV* Herodn I 327, 25 L παλαίφατοι manifesto errore (c uno de Moschopp) schol 67, 3 Ab (placuit Boeckhio Bergkio¹⁻³ all) 18 τιμόδημ. libri 19 παρὰ μὲν veti, τὰ μὲν *XYZ* Mosch, unde τὰ μὲν ἐν? Bergk^{1,2,3} c Pauwio, παρὰ μὲν corr Tricl παρανασσῷ Mosch, quod edere solent; prll II⁶⁹ 21 πύλαι? Bergk³⁻⁴ c Heckerio Philol V 511, quod cil O IX 86, XIII 5, N X 27, Bacchyl fr 7 (= schol I II 19 [386, 3 Ab]) reposuit Christ; at cf Ἴσθμοῦ βάσσα I III 11, Ἴσθμιον νάπος VIII 63, Κορινθίου μυχοί N X 42. Quid Pelopi cum Isthmo, nisi aut de Neptuni amore aut de Pelopis

ὀκτῶ στεφάνοις ἔμειχθεν ἤδη·

ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέῃ — τὰ δ' οἴκοι μάσσον' ἀριθμοῦ — 35

Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολί-

ται, κωμάξατε Τιμοδάμῳ σὺν εὐκλείῃ νόστῳ·

25 ἀδυμελεῖ δ' ἔξάρχετε φωνᾷ. 40

cum Oenomao certamine (ἴκθμοι δὲ τὸ τέρμα schol Ap Rh A 752) cogitaveris, obscurum. Male ἐν (τῇ) Πελοποννήσῳ paraphr 23 μάσσον TUV Mosch, ἀριθμῶ(ω) DTBÜ; 24 Διὸς ἀγῶνι ad Nemeam referendum esse vidit Christ; cf O VIII 28, P X 45, Soph Ai 52, Lobeck ad Soph Ai 475, Διὸς ἀγῶνά νυν Rauchenstein Philol 28, 1868, 171, ἀριθμοῦ. Διὸς ἀγῶνι τὸδ' frustra ad scholl provocans Bergk⁴ Τιμοδήμῳ(ω) libri cum scholl, nam Τιμοδ. σὺν iunxisse paraphr¹ certe manifestum; Τιμοδήμου (in libro Tricl [a' Momms] suprascr) dubitanter quod proposuerat Bergk^{2,3}, recepit Christ², vulgo nunc dativum retinent Hermanno obsecuti, cum antea -μῳ vulgatum fuerit auctore Calliergo εὐκλεῖ libri, corr Calliergus

**ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ
ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΙ**

Strophae

_ _ υ υ _ υ _ υ	_ υ υ _	_ υ υ
_ υ _ υ _ υ	υ υ _ υ _	υ υ υ
υ υ _ υ υ _ υ _	_ υ υ υ υ	
υ _ υ _	_ υ _ υ υ _ υ _	_ υ υ
5 _ υ _ υ _ υ	υ υ _ υ υ	
_ υ _ υ ⁴⁸ υ υ _ υ		
_ υ _ υ υ υ _ υ _	_ υ υ	
υ υ _ υ υ _ υ _	υ _ υ _ υ _ υ	

Epodi

_ υ υ _ υ	_ υ υ ⁵⁰ υ	_ υ _ _
υ υ υ _ υ _ υ	υ υ _ υ υ (51) υ _ υ _	_ υ υ
_ υ _ υ υ _	_ υ _ υ υ _	
_ υ υ _ υ _ υ	_ υ υ _	_ υ _ υ υ _ υ υ ^{50.41} υ υ
5 υ υ _ υ υ _ υ _	υ υ _ υ υ _ υ _	_ υ υ

στρ. α'

ὦ πότνια Μοῖσα, μάτερ ἀμέτερα, λίσσομαι,
 τὰν πολυξέαναν ἐν Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
 ἴκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν· ὕδατι γάρ
 μένοντ' ἐπ' Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
 5 κῶμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
 διψῆ δὲ πρᾶτος ἄλλο μὲν ἄλλου,
 10 ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' αἰοιδὰν φιλεῖ,

1 ὡ DBI, om BV 2 πολυξείναν veti, corr Mosch 3 πρῶτος D (i e cod Laur 82, 52 manus altera paullo negligentior, cuius errores enotare vix quidquam attinet) 7 ἀθλ. Mosch ἀεθλονικία V ἀεθλο-
νικίας (scil πρᾶτος) Tricl, exposit Hermann ap Heyn

στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδῶν·		
		ἀντ. α΄.
	τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἀμᾶς ἀπο·	18
10	ἄρχε δ΄, οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι θύγατερ, δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ νιν δάροις λύρα τε κοινάσομαι. χαρίεντα δ΄ ἔξει πόνον	20
	χώρας ἀγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι ῥήκησαν, ὦν παλαίφατον † ἀγοράν	
15	οὐκ ἐλεγχεῖσιν Ἄριστοκλείδας τεάν ἐμίανε κατ΄ αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς	25
		ἐπ. α΄
	παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν	

8 ἀρετᾶν *V* 9 ἀμᾶς *B*, ἀμᾶς *V* (Bergk), ἀκάς *D* (cf 6) 10 οὐρανῷ *BD*
(-νῷ *B*¹ c schol Eur Hec 685 Ddf), οὐνῷ *V*^α (i e οὐρανῷ suprascr οὐρανα
[e suprascr οὐρανια coni Bergk; an e suprascr οὐρανοῦ = schol Vat?]),
πολυνεφέλα libri, -λα Ald; Οὐρ. πολυν. κρ. dativos esse voluit a θύ-
γατερ pendentes Aristarchus, οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι Didymus (?),
nisi forte οὐρανῷ praeoptavit c schol Vat (αιολικῶς ἀντι τοῦ οὐρανοῦ);
πολυνεφέλου οὐρανοῦ βασιῖ paraphr *B*, quod βασιλεια exprimunt c Calliervo
et (cod *D*; de *V* non constat), unde κρεοντι (Scaliger Valckenario plau-
dente; 'non intelligo' Hermann ap Heyn) fuerunt qui pro vocativo acci-
perent, κρέοισα? Bergk². Aristarchea lectione recepta οὐρανῷ dativum
loci esse voluit Hermann opp I 255 (prob Ty Mommsen), οὐρανοῦ πολυ-
νεφέλα (c paraphr?) maluit Boeckh, ἄρχε κρέοντι iungebat Dissem, Οὐρανοί
(= Οὐρανία), πολυνεφέλα κρ. Bergk; probato genetivo οὐρανοῦ (quem ad
dativum πολυνεφέλα assimilasse librarii videntur) epitheton πολυνεφέλας
cum κρέοντι quam cum οὐρανοῦ coniungere multo praestat; prll Π¹⁰⁰ et
ad N V 6 11 δ' ἐκείνων libri, corr Boeckh μιν libri; prll Π⁷⁹
12 κοινῶσομαι libri, κοινάσομαι Boeckh, κοίν' ἀείσομαι Bergk ἔξεις Hey-
nio praeunte Rauchenstein comm I 22 et Phil XIII 250 14 ἀγοράν quod
est in libris (retinuit Bergk) metro repugnat; nam Alcaici versus syn-
copati paenultimam dissolvi non minus inauditum fuisse necesse est
quam v c Pherecratei quem vocant; at tueri videtur paraphr ἀγοράν καὶ
κύνοδον exponens. ἔδραν (quod languet post ἵνα—ῥήκησαν) Kayser Wien
Jahrbb 105, p. 108, ἀλάκν (ex Π 157) vel ὀρμάν Rauchenstein Phil XIII 250,
ὀργάν Ed Boehmer p VIII; ἐμὸν inserui memor quarum etiam schol h l
mentionem facit formicarum, quas παλαίφατος fuisse Hesiodus auctor
est a schol laudatus (fr 100 Rz). Videtur enim vitium e glossa olim
adscripta ortum esse: ἐμὸς· ὄχλος, πλῆθος, συναθροισμός· κυρίως δὲ ἐπὶ
μελισσῶν gl Hesych, ἐμὸς = 'cohors' epigr 985, 2 Kaib; cf μυρμηκῶν
ἀγοράν et τοὺς παλαιούς μύθους τῶν Θετταλῶν Luc Icaromen 19
15 ἐλέγχεσιν *V*¹ (-χεσιν *V*²), ἐλεγχεῖσιν Vatt, corr Byz τεάν (*τεάν D*)
vett, τάν Tricl; ἐάν Pauw, recep ('pro sua parte') Heyne, item (Feán,
cféan fuisse rati) Bergk (1878) et Christ (1896!), νέαν Boissonade ap
Schneidew; τεάν ad Musam (= Κλεοῦς ἐθελόισα 83) referens testatur
paraphr, sed videntur antiquitus fuisse qui ἐάν legerent (κατὰ τὴν
ἑαυτοῦ μερίδα κτλ schol 81, 7 Ab). Cave offendas in verborum collo-
catione contorta illa quidem, sed graeca

- ἄκος ὕγιηρόν ἐν βα-
 θυπεδίῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον φέρει. 30
 εἰ δ' ἔων καλὸς ἔρδων τ' ἑοικότα μορφᾷ
 20 ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
 παῖς Ἀριστοφάνεος, οὐκέτι πρόσω 35
 ἀβάταν ἄλα κίωνων ὑπερ Ἑρακλέος περᾶν εὐμαρές,
 στρ. β'
- ἦρως θεὸς ἄς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
 μάρτυρας κλυτὰς· δάμασε δὲ θήρας ἐν πελάγεϊ 40
 ὑπερόχους, ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε τεναγέων
 25 ῥοάς, ὅπῃ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,
 καὶ γὰν φράδασε. θυμέ, τίνα πρὸς ἄλλοδαπὰν 45
 ἄκραν ἐμὸν πλὸν παραμείβει;
 Αἰακῶ σε φαμί γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
 ἔπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄνωτος, ἔκλον αἰνεῖν', 50

18 ἐν βαθυπεδίῳ (-iw) vett, ἐν βαθυπέδῳ apogr cod V, unde ἐν γε βαθυπέδῳ interpolavit Mosch probantibus plerisque, in quibus (codicis B in scholl errore abusus) φέρειν scribens (τό γε φέρειν, ἢ φέρεσθαι, τὴν νίκην ἐν Νεμέᾳ τῶν πληγῶν ἄκος ἐστὶ) Bergk, idem ἐν βαθυπετάλῳ conii (cl eufύλλου Νεμέας I VI 61). Adiectivum βαθυπέδιος forma singularis; sed cf etiam ἐπυνύμιος οἰκούριος μεθομάρε(ι)ος ἀναβωλάκιος 19 et δ' ὦν libri, et δὲ ὦν schol N IX 109; corr Heyne ἔρδει ἑοικότα μορφᾷ, ἀνορ. tum plene dist post Ἀριστοφ. male Herwerden Pindd 25, studd 46
 20 ἀριστοφάνεος V, -φάνου Vatt; prll II² οὐκέτι πρόσω schol N IX 109, περαιτέρω exponit paraphr (cf O III extr); οὐκέτι προτέρω Hermann ap Heyn 21 ὑπὲρ libri et edd; fuisse aliquem video qui κίωνων (δια-)περᾶν, ὑπὲρ Ἑρ. construeret 22—23 iunge et navt. ἐσχ. et ἄς μάρτ. κλυτὰς ut κλυτὰν ἀγγελίαν alia; ambigebant vett gramm, item in vocis κλυτὰς prosodia libri. 'Genetivi accusativos amplexi pulciores' Ty Mommsen 23 πελάγεσιν Hermann opp I 266, Boeckh c apogr cod Vat, τεναγέσιν (et vicissim πελαγέων 24)? Bergk² (recep Hartung, exposit Hecker Philol V 446) 24 ὑπέροχος vett, ὑπερόχος B² (ὀωρικῶς ἀντι τοῦ ὑπερόχου schol), ὑπερόχου Mosch; cf prll II², de ὑπερόχῳ, ἰδίᾳ ad P IX 28 ἰδίᾳ] οὐκέτι προετάρξαντος Εὐρυθεύς . . . διηρῦνησεν (cl ἔΞ αὐταγρεσίης Callim) paraphr, ἔνιοι γρ. διὰ τ' ἐρεύνασε (interpretatione διηρῦνησεν temere abusus opinor) schol, cui errori emendationes superstruebant Hermann opp I 266 et ap Heyn et Boeckh; επιδίᾳς τ' ἐρ. (μακράς) Maur Schmidt p XCVIII, διδνὰς τ' ἐρ.? Bergk⁴ (coll Hesych Πηλὸς διδνός et Ἀιδνόν); ἰδίᾳ tuetur (ἀπ' ἄλλων) Leutsch in Gott 1865/66 p 5, item (cl μόνου ἀνευ στρατιᾶς 34) Bury, poeta ipse addito ὅπῃ . . . τέλος 25 ὅπα libri, ὅπα Ty Mommsen, ὅπῃ Bergk (cf O X 10) 26 (φράδ)ασε vett (-ῆσε V^{ac}), item (φραδητῆν ἐποίησε) schol Vat, φραδῶν· ἐρμηνευθὼν Hesych; φραδάσε Mosch nullo non probante. De notione verbi id monere ἐρευνᾶσαι et φραδάσαι pro synonymia h l accipienda esse 27 παραμείβει(η) libri, corr Boeckh 29 ἐκλὸν BV² (ἐκλὸν αἰνεῖν ἀντι τοῦ ἐκλούς <καί> ἀγαθοῦ

		ἀντ. β'
80	οὐδ' ἄλλοτριῶν ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες· οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαχες γλυκύ τι γαρυμένον. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς	55
	γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμῶν ταμῶν· ὅς κιαοῦκόν εἶλε μόνος ἄνευ στρατιάς,	
35	καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν	60
	ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυςθενῆς Τελαμῶν ἴολα παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·	
		ἐπ. β'
	καὶ ποτε χαλκότησον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν	65
	ἔπετό οἱ, οὐδὲ νῖν πο- τε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμῶν φρενῶν.	
40	συγγενεῖ δέ τις εὐδοξία μέγα βρῖθει.	70

ἐπαινεῖν schol V; cf etiam τὸν ἐκλόν ~ τοῖς ἀγαθοῖς paraphr I III 7 [11], φίλον ~ τοὺς φίλους par P II 83 [155]), ἐκλός DV' (c apogrr) B'D' (τὸ ἐκλός ἀντὶ τοῦ ἐκλούς schol Vatt) Mosch; ambigua igitur et librorum et scholiorum auctoritas. Sed Pindarum ἐκλός scripsisse hoc loco parum credibile, nisi forte δίκας ἄνωτος ἐκλός αἰνεῖν iungere placet ('iustitia egregia ad laudandum [Aeacum]' Leutsch ind Gott 1865/66 p 6); cf etiam prll II⁹⁵. Sequitur ut amplectamur cod Vaticanus (B) lectionem, cuius vestigia non nimis incerta servavit etiam alterius recensio testis (V). Interpretatio paullo difficilior: primum aegre ferunt quod ἐκλόν (vel ἐκλός = ἐκλούς) αἰνεῖν se malle poeta profiteatur, quasi parum ἐκλός fuerit Hercules; unde ἔθνος ('genus victoris') Bergk. Sed cave ἐκλόν ad Aeacum potius quam ad Aristoclidam referas; nam victorem nondum rite laudasse poeta se arguit. Tum infinitivus quo referendus sit valde dubitant: δίκας ἄνωτος scil ἐκλ. αἰνεῖν Er Schmid (λόγῳ 'rationi') et Dissen (λόγῳ c1 φαμί 28), ἐκείνῳ τῷ λόγῳ scil ἐκλ. αἰνεῖν cll P IX 94 ss, N IX 6 Heyne recte; veti gramm quid decreverint obcurum; prius schol corruptum, alterum (δικαιόν ἐστι) nimium breve. 81 ἔλαβες libri, ἔλαβες ἐκ θεῶν paraphr², ἔλαχες καὶ ἔχεις paraphr¹, unde ἔλαχες restituit Bergk. 82 παλαιαῖσιν ἐν? Bergk. 83 γέγαθε] λέλαμπε Herwerden studd 46; cf κῦδεῖ γαίῳν homericum et Lehrs popul Aufs² 87 περίαλλον Herwerden ib, ὁ πέραλλον Postgate Transact Cambr philol Soc I (1881) 252; prll II⁹⁶. 84 καὶ ἴωλκόν libri, κιαωῦκόν Ahrens Phil III 235, καὶ ἱωλκόν Bergk; at recognosce quaeso γ'σῶνκ (sulcus) > Fheak- (ἐλκ-) > ἀφοκ- (ὤλε, αὐλαε, ἄλοε) > ἱαφοκός; de crasi cf χίππῖδια (ex emendatione Dindorfii) Epicharm 44 Kaib et prll II⁴¹ μόνος veti, corr Byz. 86 ἀγκόνησι Aug Matthiae obs cr, ἐγκονητί? Bergk⁴, retr PLG II⁴ 266, denuo commendavit Herwerden Pindd 25. 87 ἴολα veti, dativum expressum a schol restituit Tricl. 88 χαλκοτέξων Vatt. 89 μιν libri, prll II⁹⁷ ἀνδροδάμας tacite Bergk⁴, prll II⁹⁴ ἀλκάν φρ. Vatt (e versu 38, an eodem quo O II 63 B errore?), τὴν ἀνδρείαν ἐκ τῶν φρενῶν φόβος τις paraphr, qui si ἀλκάν legit, deteriore lectionem communem habet cum Vatt; αἰχμῶν? Heyne, ἀλκάς? Christ; prll II⁹⁸

δς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφεννός ἀνήρ
 ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὐ ποτ' ἀτρεκεῖ
 κατέβα ποδί, μυριάδ' ἄρετῶν ἀτελεῖ νόψ γεύεται.

στρ. γ'

Ξανθός δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις, 75
 παῖς ἔων ἄθυρε μεγάλα ἔργα· χερσὶ θαμινὰ
 45 βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων Ἴσα τ' ἀνέμοις, 80
 μάχα λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασεν φόνον,
 κάπρου τ' ἔναιρε· κύματα δὲ παρὰ Κρονίδαυ
 Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
 ἐξέτης τὸ πρῶτον, ὄλον δ' ἔπειτ' ἄν χρόνον· 85
 50 τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμις τε καὶ θραεῖ' Ἀθάνα,
 ἀντ. γ'
 κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἐρκέων·

41 ψεφηνός libri c lemm schol *BY*, ψεφενός καὶ ψεφηνός *EM* 818, 38 (ex scholl *Ambrr*), unde ψεφεννός *Porson* adv 312 (277 *Lips*), quod placuit *Bergkio*²; ψεφηνός maluit *Bergk*²⁻⁴ ἀτρεκεῖ *BY* (-εἰ *Er Schmid*, nullo non probante; at cf 20 et 13. 47, tum *P VIII* 7, denique ἀτρ- in carmine concitatis numeris unice insigni *O X* 13), ἀτρεμεί *D*, quod praepo-
 rtant (-μέϊ) *Hecker Phil V* 448 (lectionis *Mediceae* adhuc inascius), *Leutsch* ind *Gott* 1865/66 p 7, *Diels Parmen* p 55. Non male scholl imaginem hominis nunquam certo pede insistentis, οὐδέποτε ἀσφαλῶς ἐπιβαίνοντος, οὐκ ἐπιβαίνοντος, οὐ διομαλίζοντος, ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπιτυγχάνοντος, νῦν δὲ οὐ describunt; ἀτρεμία exprobitur ἀφοβία schol *N XI* 15
 43 ἀχιλεὺς libri, corr *Morel* 44 ἄθυρεν edd ante *Hermannum*. Post ἔργα plenius dist *Bergk*⁴ 45 Ἴσον τ' ἀνέμοισιν ἐν μάχα veti, Ἴσα τ' *Mosch*, ἀνέμοις μάχα *Tricl*, Ἴσον ἀνέμοις· μ. λεόντεσσι δ' *Er Schmid*, πάλλων Ἴσα τ' ἀνέμοις, μάχα *Beck* (recte, nisi quod Ἴσά τ' edidit), idem, sed ante Ἴσα distinguentes plerique c *Hermanno*, post ἀνέμοις potius quam post ἔργα (44) plenius distinguens *Christ*², Ἴσον (c *Schmidio*) ἀνέμοις, μάχα *Bergk*⁴. Quam ex schol 88 olim *Heyne* elicuit emendationem Ἴσος ἀνέμοις refutavit *Hermann* ap *Heyn* (prob *Boeckhio*), renovavit tamen quodam modo *Bergk Philol XVI* 599 (assentiente *Friederichsio P Studd* 66). Paraphrasis solito neglegentius facta: ὀξείαις βολαῖς (-αῖσι codd, βολίαι *Maur Schmidt* ind *Ien* 1879, 7) — v 45 (cf ὀξέαις· ταχέως, οὐδὲ· ταχύ *Hesych*), nec tamen 46 aut pugnae aut caedis nomina ignorantur. De variis vv dd ad h l commentis *Eug Abel* scholl p 93—98 47 κύματα *V²D²c Mosch*, κύματι paraphr, quae lectio invasit in libros *Vatt (D²cD², κυμάτια *Be*)*
 48 ἀσθμαίνοντα libri, ἀσθματος πλήρης paraphr, unde κύματι . . . ἀσθμαίνοντι c *Triclinio Er Schmid*, quod probaverunt *Hermann* et *Boeckh*, bene refutavit *Dissen* in sua ed, revocavit *Ty Mommsen*, κύματα . . . ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν (cl paraphr) *Hartung* plaudentibus quod mirere non paucis 49 ὄλον τ' cl *O VI* 89 mavult *Boeckh* ἔπειτ' ἄν χρ. veti, ἔπειτα χρ. *Mosch*, 'fort recte, nisi poeta forma ἔπειται usus est' *Bergk* (ut *P IV* 211), ἔπειτεν? cl v 54 *Boeckh*; trad lect defendit cl *O IX* 85. II 30 *simm Usener*; prll II⁸¹. Ante ὄλον δ' plenius dist *Heyne* et *Hartung* 50 ἐθάμβεον *BY*, ἐνθάμβεον *D*² (idem voluit ἐνθάμβεν scribens *D*), ἐθάμβεον *Mosch*, ἐθάμβεον *Tricl*

ποσσί γάρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων	90
ἔπος ἔχω· βαθυμήτα Χίρων τράφε λιθίνῃ	
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκληπιόν,	
55 τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον·	95
νύμφευε δ' αὐτικ ἀγλαόκολον	
Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον	
ἀτίταλλεν <έν> ἀρμένιοι παῖσι θυμὸν αὔξων·	100
	ἐπ. γ'
δφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαίσι πεμφθεῖς	
60 ὑπὸ Τροίαν δορίκτυ-	
πὸν ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν	105
Δαρδάνων τε, καὶ ἔγχεσφόροις ἐπιμείζαις	
Αἰθιοπέσσι χεῖρας, ἐν φρασί πά-	
Ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω	
πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς Ζαμενῆς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.	110

52 κράτεσκε praeteriti temp forma homerica, valut καλέσκετο O 388 πρότερον B¹DV² Tricl, προτέρων V² (c apogr) B² Mosch (primus recep Boeckh) 58 βαθυμήτα Vatt (BD^{ae}; cf 47); nomina in -μήτης desinentia suspecta Nauckio h l dubitanter βαθύμητης ἤρωσ proponenti M¹. gr-r IV 1874, 123 χεῖρων libri (λιθίνῃ) γ' BV, om γ' D, τ' Ald Rom, corr Er Schmid 54 ἔπειτεν Ambrt (VD^{ae}; cf 53), ἔπειτον (ἔπει. τόν, ἐπ. τόν) Vatt (unde fortasse τὸ ἐπει ἀντὶ τοῦ ἐπειτα Eustath prooem p 15, 14 Ab), ἔπειτεν Pauwio praeunte vulgo receptum, ἔπειταν? Bergk (ut 49) ἀσκληπιόν libri; prll II²⁶ 55 μαλακόχειρα vett (cf I II 8), corr Byz νόμον (c paraphr) V (Boeckh), νομόν (διανέμειν schol) Vatt (Ty Mommsen cl P V 64) 56 αὐτικ libri, corr Boeckh ἀγλαόκολον (-κόλον V²; Philol 56, 88) Vatt, ἀγλαόκοπον (B², -κρανον V¹, -κρανον D¹¹⁶) Ambrt; hoc vulgo recipiunt varie interpretantes, illud (in adn conciens ἀγλαόμολον) Bergk; -κρανον ("fontibus insignem") recep Boeckh¹, idem (= -κάρανον) Bury (et χαλκείκρανον prodiit in pap Bacch V 74); de Ne-reidum velaminibus non est quod dubites 58 ἐν (in libris per haplogr omissum) e paraphr add Er Schmid πάντα libri, παντὶ θυμῷ quid sit intellegere mihi videor, πάντα θυμὸν αὔξων non item, nec confirmant lectionem scholl: ἐν τοῖς ἀρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν αὐτοῦ παιδεύων ψυχὴν paraphr, ἀρμοστὰ αὐτῷ πάντα παρέχων schol 101; unde rectissime παῖσι M¹ngarellio ap Heyn praeunte Hecker Philol V 448 (prob Hartung et Bergk), πάντα θυμὸν male tuentur Heyne, Dissen (αὔξων = 'imbuens' exp¹¹ 374), Ty Mommsen, Christ; cf παιδὰς ἐπεὶ θέρμαιο καὶ ἀρμενα πάντα παράσχους Theogn 275 (similiter 695); Hes scut 84, theog 639; formula posthomerica 59 θαλασσίων Mosch 60 τροίαν Vatt, τρώϊαν V²; prll II⁴⁶ 61 ἔγχεσφόροις B ἐπιμείζαις B 62 χεῖρας c sequ iungunt: 'in Aethiopum animis' schol¹⁻³, 'in suo ipsius' (interpretatione addita parum sana) schol², rursus 'in Memnonis praecordiis' Heyne, quem refutavit Hermann, κήρασ maluit Jacobs (item Maur Schmidt CXXXIII, Heynii interpretationem revocabat Huschke (1814), contra quem Dissen exp¹¹ 374; χεῖρας, ἐν φρασί πάσαι θάπας (coll θάπαν· φόβον Hesych), σφίσι

στρ. δ'

- ηλαιυγές ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν·
 65 Ζεῦ, τεόν γὰρ αἷμα, κέο δ' ἀγῶν, τόν ὕμνος ἔβαλεν 115
 ὀπί νέων ἐπιχώριον χάσμα κελαδέων.
 βοᾷ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδῃ πρέπει,
 66 δς τάνδε νᾶσον εὐκλείῃ προσέθηκε λόγῳ 120
 καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
 70 Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
 διαφαίνεται ὧν τις ἔσοχώτερος γένηται,

ἀντ. δ'

- ἐν παισὶ νέοις παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτον 125
 ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστον οἶον ἔχομεν
 βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς 130
 75 <δ> θνατὸς αἰῶν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκεῖμενον.
 τῶν οὐκ ἄπεσσι· χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τότε τοι

μη Bergk⁴, quae ingeniosa atque elegans esse coniectura (sed post cōfici posito commate) visa est Breyero anall P 34; χείρας ἐπιμηνύουσι similiter dictum est atque ἐπιφέρειν, ἐπιέναι, προσφέρειν, προσβάλλειν χείρα vel χείρας. Tum locutione ἐν φρασί πάσαισθαι (sicut P I 40 νόμῳ τιθέμεν) exprimitur formula epica ἐν φρασί θέσθαι; recte igitur παγίως (Bury, πλαγ. codd) λογίζαιτο schol 103, 1 Ab. Denique ὅπως μή quo rarius inueniatur apud poetas antiquiores, eo maiorem vim habeat necesse est: en Pelida ille cedere nescius eadem iracundia incitatus in eum qui Antilochem qua olim in eum qui Patroclum suum interemerit! 65 ὕμνον D 67 βοᾷ B, βοᾷ V^{oi}, βοᾷ (σὺν τῷ i) γρ. schol 68 εὐκλείῃ veti, corr Mosch 71 post γένηται plene dist (ad sequi supplens Ἀριστοκλ. ἐκτί) Er Schmid 72 ἐν δ' ἀνδρ. libri, corr Hermann ap Heyn τρίτατον DV, τρίτατος B, corr Byz; v infra 73 post μέρος dist Er Schmid Hermann Boeckh ἕκαστον confirmant scholl; v infra οἶον (ante ἕκαστον plenius dist) Hermann ap Heyn 1798 (v Boeckh) 75 μακρὸς αἰῶν DV (cf 72) interpolatione satis antiqua (tuetur Boeckh), θνατὸς (c Aristarcho et scholl omnibus) ἐὼν B; artic add Tricl (71ss) γένηται. ἐν παισὶ νέοις cū παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνὴρ, τρίτος ἐν παλ., μέρος ἕκαστος... ἔθνος· ἐλᾷ δὲ κᾶς (vel κῆς) τέσσαρας ἀρετάς (vel δὲ καὶ τετραδ' ἐς ἀρετὰς) ὁ θνατὸς αἰῶν, φρονεῖν δ' (vel τ') ἐν. τ. παρκεῖμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι? Bergk; μακρὸς αἰῶν cum Byz qui praesoptant de quarta hominum (ergo παλαιτάτων) aetate cogitant praeter Boeckhium quo diutius consideret locum eo sibi obscuriorem fieri ultro fatentem. 'Experimento', ait poeta, 'perspicitur quibus quisque rebus (τέλος τούτων δ) excellat, inter pueros puer, inter viros vir, denique inter proveciores, prouti quamque aetatis partem exercemus humanum genus; procreat autem vel quattuor virtutes mortale aevum cum (missis aliquando experimentis laboribus curis) doceat: *frui paratis et quod adest memento componere aequus!*' vel ut ipsius verbis utar: ἀρπαλέαν δ' ἐνέπει χρεθεῖν φροντίδα τᾶν πᾶρ ποδός (P X 61, III 60) 76 ἀπεσσι libri c paraphr, tertiam personam tuebatur Dissen, dubitabat Bergk⁴ (v supra), secundam recepit Christ; cf P II 67

- πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
 cὺν γάλακτι, κίρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει, 135
 πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῆσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,
 ἐπ. δ'
- 80 ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετός ὤκυς ἐν ποτανοῖς,
 δε ἔλαβεν αἶψα, τηλό- 140
 θε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
 κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
 τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί- 145
 ςας, ἀεθλοφόρου λήματος ἔνεκεν
 Νεμέας Ἐπίδαυροθεν τ' ἄπο καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

77 *versum om D, suppl D^m* (eadem manus quae N IV 29 ss exaravit) 78 κίρναμένων? Bergk ἀμφέπει c sequ iungit paraphr, dist Hermann ap Heyn (Bergk^{s.4}) 79 αἰολῆσιν (-λίσιν) libri, corr Boeckh πνοαῖς Vatt, πνοαῖσιν V ἐν πνοαῖσι Λυδίασιν Hecker Phil V 448
 80 ποτανοῖς D Tric 82 κραυγέται (cl Herdn Π 929, 13 L)? Bergk
 83 κλεός (ἐθελ. ante lituram, θελ. post lit) V, κλε(ι)οός BD; an ΚΛΕΟΟΣ fuit? cf ad fragm 308 84 ἀπό Bergk^{s.4} (c Ty Mommsen); cf Hermann ad Soph Ant 106

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

<ΠΑΙΔΙ> ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

υ — υ — υ — υ — — — υ — υ
 υ — υ — υ — υ — — — υ — υ
 — — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ
 — υ — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ
 5 — υ — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ
 — υ — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ
 υ — υ — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ
 — — υ — υ — υ — υ — υ — — — υ — υ — υ — υ — υ

στρ. α'

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων
 ἰατρός· αἱ δὲ σοφαί
 Μοισάν θύγατρος ἀοίδαὶ θέλξαν νιν ἀπτόμεναι. 5
 οὐδὲ θερμόν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει
 6 γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
 ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, 10
 ὁ τι κε σὺν Χαρίτων τύχῃ
 γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Str v 3 ut dispescerem commovere me non potuerunt incisiones in duodecim strophis undecies observatae: non displicuit vv 2. 3 metrorum epianalepsis; dirimebat (tribus syllabis νεομη- 35, Νεμέα 75, duabus διακρυ- 51 dimetiens) Bergk in nott metr; vv 7 et 8 propter 64 in unum coniungendos esse 23. 47 mutatis Bergk³ suspicatus est, item Ahrens Phil XVI 56; mutavit sententiam Bergk³⁻⁴

8 θυγατέρες libri, corr Er Schmid συναπτόμεναι Rauchenstein Phil XIII 252, συναντόμεναι Leutsch Phil XVIII 840 (idem placuit Bergkio)
 4 τόσσον Vatt, οὐδὲ... γυῖα aff Plut tranq 8, οὐδὲ... εὐλογία Tzetzes Chil VII 76 τοσόνδε... τέγγει Plut, unde τέγγει Beck 6 ἐργμ. BV; prll Π¹⁶ 7 (ὁ τι) περ VB² 8 ἐξέλη prosaice Bergk; cf P IX 119 et ad O XI 4

		στρ. β'
	τό μοι θέμεν Κρονίδα τε Δι και Νεμέα	15
10	Τιμαάρχου τε πάλα ὑμνου προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν ὑψίπυργον ἔδος, δίκᾳ Ξεναρκεί κοινόν φέγγος. εἰ δ' ἔτι Ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἀλίω κόσ πατήρ ἐθάλπτο, ποικίλον κιθαρίζων	20
15	θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεῖς, υἶόν κελάδησε καλλίνικον	25
		στρ. γ'
	Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὄρμον στεφάνων πέμψαντα και λιπαρᾶν εὐννύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοισ	30
20	οὔνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαόν παρὰ τύμβον Καδμεῖοι νιν οὐκ ἀέκοντες ἀνθεσι μίγνυον, Αἰγίνας ἔκατι. φίλοισ γὰρ φίλος ἐλθῶν Ξένιον ἄκτυ κατέδρακεν 'Ηρακλέος ὄλβιαν πρὸς αὐλάν.	35
		στρ. δ'
25	κὺν ψ ποτε Τροῖαν κραταῖος Τελαμῶν πύρθησε και Μέροπας και τὸν μέγαν πολεμιστᾶν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,	40

9 τῷ μοι Ahrens Phil XVI 56 Δι libri, corr Boeckh 12 εὐ-
πυργον libri, ὑψίπυργον Er Schmid, ὑψίπυργον scripsi; cf ad O V 16
Ξεναρκεί vett, corr Tricl 18 Ζαμενῆς cl N III 63 Bergk⁴, Ζαθερεῖ? ex
scholl Lehrs Pindarsch 10; cf μένος δελίου fr 129, σθένος δελίου P IV
144 δελίω Ty Mommsen (Bergk⁴); prll II¹¹ 14 δς Pauw, cōc Christ²
15 ἄμα Christ^{1, 2} 16 ὕμνον libri et scholl, υἶόν Bergk² emendatione
palmar, quam qui spernunt aut πέμψαντος (ex arogit cod V, c schol
118, 10 Ab? aliter certe 120, 5) aut πέμψαντι invehunt (e coni Pauwii);
ὕμνον κελάδη (cl Ahrens d a 144) ce? Ty Mommsen, παῖδ' ἀγκελάδησε?
Fennell 19—38 in D manus tertia exaravit (secus visum Eug
Abel ed scholl p 2) 19 virgulam post ἑπταπ. del Bergk 20 οὔνεκεν
Vatt (prll II²⁰), οὔνεκεν V; corr Tricl 23 Ξένιον vett, corr Tricl
κατέδρακεν vett, κατ' εὐχὴν θεάσασθαι τὴν τοῦ Ἡρακλέους αὐλὴν pa-
raphr (119, 5 Ab), unde ὄλβιος in libris fuisse coni Bergk; κατέδρακεν
Tricl, κατέδρακεν 'sive καθήδρακεν malis', 'i e deiecit adversarium', tum
παρ' αὐλάν (c Kaysero)? Bergk⁴, κατέδρακεν (ἐλθῶν πρὸς αὐλάν recte
iungens) tuitus est Ty Mommsen (vulgatam explicari posse ratus suppl
109, 113); ad κατέδρακεν cf Ἀλεκτράν ὑπερθεῖν I III + IV 79 25 εὖν libri
(Bergk), κὺν Boeckh; prll II⁴⁴ τρωῖαν libri Boeckh² (Bergk), corr
Er Schmid καρτερός libri, κρῆτιστος Er Schmid praeterea κραταῖος
coniciens, quod primus recep Boekh, recte; cf c 382, hy Merc 265, A 119
(θήρ), E 83 (Μοῖρα) 27 πολεμιστῆν V (B'D)

οὐ τετραορίας γε πρὶν δωδέκα πέτρῳ	45
ἥρωας τ' ἐπεμβεβαύτας ἵπποδάμους ἔλεν	
30 δις τόσσους. ἀπειρομάχας ἑὼν κε φανεῖη	50
λόγον ὃ μὴ συνειεῖς· ἐπεὶ	
ρέζοντά τι καὶ παθεῖν ἕοικεν.	
	στρ. ε'
τὰ μακρὰ δ' ἔξενέπειν ἐρύκει με τεθμός	
ῥαί τ' ἐπειγόμεναι·	55
35 ἴυγχι δ' ἔλκομαι ἤτορ νεομηνία θιγέμεν.	
ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιας ἄλμα	
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία· σφόδρα δόξομεν	60
δαῖων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·	
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων	
40 γνῶμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει	65
	στρ. ς'
χαμαὶ πετοΐσαν. ἐμοὶ δ' ὁποῖαν ἀρετάν	
ἔδωκε πότμος ἀναε,	
εὐ οἶδ' ὅτι χρόνος ἔρπων πεπρωμέναν τελέσει.	70
ἔξυφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,	
45 Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον	
Οἰνῶνα τε καὶ Κύπρω, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει	75

29 ἥρωας, quod non magis corrigendum esse duxi, quam τόσσους 30, ubi τόσους edunt c Tricl; cf 21. (22.) 46. 53. 69. 78 31 ἔννεις libri, συνειεῖς Boeckh; cf 25 31—32 ἐπηρεάζοντα κτλ. laudat Stob floril 46, 12 c cod Laur schol Soph El 1026 ῥαί Heyne, Boeckh 35 νεομηνία Tricl (Boeckh) 36 καὶ περ libri (Boeckh), καίπερ (c Donaldson?) Bergk, καὶ περέχει Ahrens Philol XVI 57, cui obsecutus (pril Π⁴¹) καίπερ scripsi c Christio, καὶ γάρ? Fennell 37 ἐπιβουλία Vatt., -αις V² (idem vitium omnes O X 41), praetulit Kayser lectt P 73 δόξομεν vett, corr Tricl. Locus difficillimus; sed aut fallor aut hoc vult poeta: 'carminis lege non solum Aeacidas canere iubente (I VI 19), sed certum etiam canendi tempus deficiente in variis Herculis casibus enarrandis multum esse prohibeor; accedit quod iynge nescio qua impellor ut novilunium attingere haveam, scilicet ut probus sim νεομηνιαστής (Lysias ap Ath XII 551f, Demosth Aristogit 799/800, Arist vesp 96; alia conguessit Roscher Philol 57, 1898, 218¹⁵) in sacris domesticis aut gentilicis celebrandis ex animi sententia (8) ovans atque gratulans (9 ss 73 ss) potius quam laborum (1) aut malorum (32) recordationi indulgens: utat est, mi anime, quamvis paene demersus invidiae quasi undis (ἀβάπτιστος ἄλμας P II 80) reluctantis inimicorum insidiis...' 41 χαμαὶ πετοΐσαν D², χαμαίπ. BV (Boeckh); ad P II 79 et Aug Peter dial P 61 42 Πότμος Bergk (Heyne, Boeckh), πότμος Ty Mommsen 46 ἀπάρχει BDV, 'procul a patria regnat' c Heynio Dissen cl ἀποκεῖν, quod invehabat Rauchenstein Phil XIII 255, ἀπάρχει B¹D¹ (recep Er Schmid), ἡγεμονεύει paragrph, ἐπάρχει? Pauw (recep Har-

ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτάρ		
Αἴας Καλαμῖν' ἔχει πατρίαν·		
		στρ. ζ'
	ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεινὴν Ἀχιλεὺς	80
50	νάσον· Θέτις δὲ κρατεῖ	
	Φθία· Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσία,	
	βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται	85
	Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἴόνιον πόρον.	
	Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρίαν Ἰαολκόν	
55	πολεμιά χερὶ προτραπῶν	90
	Πηλεὺς παρέδωκεν Αἰμόνεσσιν.	
		στρ. η'
	δάμαρτος Ἰππολύτας Ἀκατος δολίαις	
	τέχναισι χρησάμενος	
	τᾷ (†) Δαιδάλου τε μαχαίρα φύτευέ οἱ θάνατον	95

tung), ἀπάρκει (*cesserat*, = ἀπᾶφέρει, parum probabiliter, quamquam ἀρσιπόδας h. Ven 212, ἀρσιπόδατος Bacchyl XIII 67 K) edidit Bergk⁴; confirmatur ἀπάρχει Aeschyleo Κίλικων ἀπαρχος (Pers 327), nisi quod; ft prae-stat ἀπαρχῆ 49 ἐν Εὐξείνῳ Tricl; cf 17 et str v 2; ἀχιλλεύς DV; ἐν Εὐξείνῳ δ' Ἀχ. φ. π. ? Christ 51 δ' ἀπείρῳ διαπρυσία libri, Ἀπ. vulgo edunt c scholl; δέ| ἀπείρῳ διπρ. ? Bergk, Ζαπρυσία certe exspectaveris; v nott metr 53 Δωδώναθεν ἐρχ. Tricl; cf ad 29. 49 ἰώνιον B 54 λατρείαν Bergk c libris, λατρίαν? cl O X 28 Er Schmid, recep Heyne; prll II⁶⁰ ἰαολκόν Vatt (Bergk), ἰαολκόν V 55 χερὶ vett, corr Tricl προτραπῶν libri, προτραπῶν schol legisse (πορθήσας) conl Heyne, recep Bergk, recte; cf Wattenbach Anl gr Pal³ 115; παρτραπῶν (παρτραπῆαι· παρενέγκαι, πορθῆσαι Hesych) Hartung, alia Rauchenstein Phil XIII 256, Ahrens Phil XVI 57, Herwerden studd 48 58 ἀκάτου libri, confirmant scholl utriusque recensione (137, 1—2 et 138, 1—3 Ab); altero schol (V) χολωθεῖς ... καὶ αἰτίᾳ χρησάμενος abusus Tricl quae tradit (τινὲς δὲ ... χρῶσάμενος) male videtur collegisse (Abel p 137 ss), cuius vestigia legens τέχναισι χρῶσάμενος (= χρῶσθεῖς) in textum recep Bergk⁴ ('debut saltem χρῶσάμενος' Herwerden studd 48). Locus corruptus; nam ut sit graecum δολίαις τέχναισι τινὸς χρῆσθαι = ἐπιβουλεύεσθαι (id quod putant plerique cum Pauwio Heynio Disseno), qua sunt verba tradita (δὲ) ambiguitate, φύτευε (59^b) ad Hippolytam aut ad Peleum potius quam ad Acastum pertinere videretur, nisi a tergo nos quasi retraheret Πελίᾳο παῖς (60); Acastum esse verbi χρῆσθαι (58) subiectum δάμαρτος docet in fronte enuntiatii ita collocatum, ut marito Acasto, non Peleo quem desiderabat muliercula opponi necesse sit: Ἀκατος scripsi, tum (59) τε pro δέ (prll p 9/10); de structura Erdmann de Pind usu synt 88 med et nos ad P I 70 59 δαιδάλου libri (c scholl^{1,2} de Daedalo heroe fabrorum eponymo hariolantibus), δαιδάλῳ Didymus (et schol 139, 12 Ab), quem secuti sunt Hermann et Boeckh (kl Schr V 300); Hes fr 38 Rz (schol Pind) et Zenobius V 20 (iam ab Heynio laudatus) ensem ab Hephaesto factum testantur. Et Hephaesto nomen fuisse Daedalo cl vasculo quodam tarentino 'Enysalium', 'Heram', 'Daedalum' fabulam agentes representante

- 60 ἐκ λόχου, Πελῖαο παῖς· ἀλαλκε δὲ Χίρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερον· 100
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμαχάνων τε λεόντων
δρυχας δευτάτους ἀκμάν
καὶ δεινοτάτων χράσαις δδόντων
- 65 ἔταμεν ὑφιθρόνων μίαν Νηρεῖδων, 105
εἶδεν δ' εὐκυκλον ἔδραν,
τὰς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ. 110
Γαδείρων τὸ πρὸς Ζόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε
70 αὐτίς Εὐρώπην ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· 115

στρ. θ'

(Millin gal mythol XIII 48, Müller-Wieseler Denkm II 195, Th Schreiber Bilderat II V 13) coniecit Welcker gr Trag I 75 de Daedalo Sophocleo verba faciens (fr 162 ss N²), probavit Bergk cl Eur Herc 471, oblocutus est Maur Haupt opp II 262, denique Ἡφαίστου μάχαιραν idem quod Ἡφαίστοτευκτον aut Ἡφαίστου ἔργον esse negavit Ern Kuhnert Fleckeis Supplem 15, 197 n. In re dubia traditam lectionem abicere nolui, praesertim cum parum placeret gladius 'artificiosus' τε | δὲ libri; v ad 58 60 χείρων libri 62 θρασυμαχῶν vett, τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν satis negligenter paraphr, θρασεομαχῶν Tricl, θρασυμαχῶν Hermann ap Heyn (recte; fuit olim θρασυμαχῶν), θρασεῶν μάχων Ahlwardt (placuit Boeckhio kl Schr V 377, 'non male' Ty Mommsen), θρασυμαχανός τε (particula ut traiecta esse videretur) scr Bergk³, 'nec paenituit' Bergkium⁴, θρασυμάχανόν τε? Ty Mommsen 63—64 cf nott metr; ἀκμάν | τε libri (defendebat Boeckh kl Schr V 260), ἀκμάν | καὶ Ahlwardt (vituperavit Boeckh 11, prob Ty Mommsen), ἀκμάν τ' | ἢ Bergk⁴, κάκμάν | ἢ Ed Boehmer p XIII, ἀκμάν τ' | ἀλγεινός. Ed Hiller in schedulis 1891. Displicuit καὶ Boeckhio ut ab ἀκμάν ad quod pertineret versus sine diiunctum. Sed quoniam nullius fere ponderis est ἀκμάν antecedente iam δευτάτους, particula non tam ad ἀκμάν quam ad δεινοτάτων δδόντων pertinet; ceterum cf ad P X 69 64 χράσαις DV 66—67 ἔδραν e libris Pind VI, ἔδρας scholl 142, 9 (BD, periit V); δ' αὐ κύκλον ἔδραν, ταις Hartung, δὲ κύκλον ἔδραν, τὰς Ahrens Phil XVI 58, τὰν ('assidentis mensis efficiunt') Herwerden Pindd 27, stud 49. De genetivo praeter Soph Phil 1122 a Bergkio adlatum cf ἐφάπτεσθαι, ἐπιβαίνειν (etiam Bacchyl V 73); ceterum immerito suspectum habet locum Bergk 68 ἐξόφαναν Bury male cll 45, P IV 141 ἐς γενεάς (-ῶς V) libri, ἐς γένος Ursinus, quae diu obtinuit lectio, ἔγγενες quod exhibent scholl commendavit Rittershusius ap Er Schmid, recep Bergk, ἐς γέρας Pauw, ἐς γενεάν οί? cl N X 14 Boeckh 69 ss usque ad N VI 32 (ἀρόταις) perierunt in V 69 ἀποτρέπω propter μοι 72 Vogt diss Argentor IV 248; cf 37 70 Εὐρώπην quod (c scholl) vulgo edebant acriter impugnavit Kayser lectt P 73 εὐπορον coniciens (opp ἀπορα 71), εὐρωπῶν Bergk (cf εὐρωπῶν· σκοτεινόν, πλατὺ Hesych), Εὐρον ἂν Ahrens Phil XVI 58, εὐρομον Leutsch ind Gotting 1868/69 (additamm III 2) p 6; Europa (vel Europae) terra est hy Ap 151. 191, Aesch Prom 734, fr 191 N²; epitheton quodvis hoc quidem loco otiosum

ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ		
παίδων τὸν ἅπαντὰ μοι διελθεῖν.		
		στρ. ι'
	Θεανδρίδαισι δ' ἀξειγυίων ἀέθλων	
	κάρυε ἑτοῖμος ἔβαν	120
75	Ὀλυμπία τε καὶ Ἴσθμοῖ Νεμέα τε συνθέμενος,	
	ἔνθα πείραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων	
	οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἴν' ἀκούομεν,	125
	Τιμάσαρχε, τῶν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς	
	πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι	
80	μάτρῳ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις	130
		στρ. ια'
	στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν·	
	ὁ χρυσοῦς ἐφόμενος	
	αὐτὰς ἔδειξεν ἀπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν	135
	ἔργμάτων βασιλευσιν ἰσοδαίμονα τεύχει	
85	φῶτα· κείνος ἄμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἑμάν	
	γλώσσαν εὐρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριάνα	140
	ἴν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου	
	θάλησε Κορινθίοις κελίνοισ·	
		στρ. ιβ'
	τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ	145
90	ὡς αἰεὶν ποτε, παῖ.	

74 ἑτοῖμος *BD* (Philol LVI 93²⁵), corr Boeckh 75 Οὐλ. edd post Er Schmid 77 νέον *Dac*, νέον γ' Tricl πάτραν νιν *BD*²⁶ (πάτρανιν *Dac*; cf in eodem libro ὁδόνιν Ν Π 7, ἐνεμέα 23, θελέανιν IV 3, ἀνάπο I VIII 63), confirmat lectionem schol 144, 13 Ab (τὴν πατρίδα σου ταύτην), quam elegantissime correxit πάτραν ἴν' (ad οἴκαδε referens) Hermann ap Heyn, male πάτραν νιν (cl initio paraphr τοιγαροῦν, quod om *D*) Bergk⁴ 78 τῶν] cān Hermann ap Heyn, sed cf eundem opp I 253; prll II²⁵ 80 μάτρῳ libri, corr Heyne 82 χρυσοῦς δ' Boeckh¹, monente Hermanno (ap Heyn 1817) retr Boeckh² 84 ἔργμ. *B* 86 Ὀρσοτριάνα libri, corr Ceperinus 87 ἴν' ἐν] ὡς νενικηκότος ἐστὶ... ἐτέφθη schol et paraphr *B* (om *D*, periit *V*) 146, 6—9 Ab; ἴνα = ὅπου γε, 'quandoquidem' (velut Soph El 855), similiter iam 'quemadmodum, prout' Er Schmid, 'darin, daß', 'wie!' Hartung, κελαδῆτιν—ἴνα, ut carmen Isthmicum aliquando in ipso Isthmo agendum *P* significare videretur, Dissen; ὅς ἐν Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw 1846 Suppl p 61 n, idem vel dic ἐν? Bergk³, ἔνεκ' (= οὐνεκα) Bergk^{3,4} (idem dubitanter Ty Mommsen¹; prll II²⁶) 88 θάλησε verbi θηλέω, ἀναθηλέω immemor Er Schmid κορινθίοισι vett, corr Tricl 90 ὁ ὡς αἰεὶν ποτε, παῖ libri, bis in metrum peccantes et absurde fut temp pro praeterito invehentes c scholl; Hermannii (ap Heyn 1798) emendationem ὁ ὡς αἰεὶν ποτε, παῖ deleto articulo emendavit Boeckh

ἄλλοις δ' ἄλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἀντιτύχη,	
ἔλπεται τις ἕκαστος ἔξοχώτατα φάσθαι.	150
οἶον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοις,	
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἔλκειν,	
95 μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,	155
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.	

assentiente Hermanno (1817), τότε maluit (*damals, als er siegte*) Rauchenstein (ad 87), τῶν (στεφάνων) Εὐφάνης... ὁ δὲ γ' ἐπάει (vel ἐπάεισε, 'animadvertit') identidem proposuit Bergk 91 ἂν τις τύχη pron τις post αὐτὸς satis importune addito, metro violato libri; ἀπερ δὴ ἂν τις om αὐτὸς paraphr² solus, τύχη egregie confirmant si non scholl (παρατετυχηκός et παρατετυχηκός καὶ [i e] ἔωρακός), at certe paraphr (τύχη λέγων, ἐνιοὶ δὲ... τύχη θεασάμενος), quod fugit eos qui ἂν τις ἴδη ediderunt cum Hermanno; ἂν τετύχη vel ἄντα τύχη vel ἀντιτύχη Mingarelli, quarum hariolationum quae videbantur Heynio altera placuit Bergkio, prima eidem ad N VI 27, mihi tertia cl N VI 27 cum VII 42 93 οἶον Aristarchus, οἶον (θαυμαστικῶς) Didymus (idem *D*, utrumque *B*), quibus collatis prudenter ne quis οἶαν coniceret monuit Boeckh n cr 525 ἔριδας paraphr (184, 5; sed cf v l 184, 11—12) στρέφοι libri c scholl, στρέφοιν (= στρέφοιμι)? Bergk (cf N VIII 38; prob Ahrens praeterea οἶων, 'propter talia quae ipse vidi', coniciens Phil XVI 59), στρέφοις scripsi 94 ἔλκειν libri c lemm scholl (in *B* est ἔλκειν, unde ἔλκει Calliergus et Hermann ap Heyn 1798) 95 μαλακὰ libri, corr Er Schmid. Verbis ἄλλοις δ' ἄλ. ἄλλοι a Callicle et Euphane aequalibus ad alteros aequales transitum fieri patet; quamquam fuerunt qui negarent. Ac Melesias quidem 93 nuncupatur; quem laudans, ut qui non solum eadem aetate vixerit, verum etiam virtutes illius ipse expertus sit vel disciplinae particeps fuerit (ἀντιτύχη), quisnam ceteros existimatores superaturus, reluctantes vero utique profigaturus esse dicatur non est quod dubites.

	στρ. α'
Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὤστ' ἐλινύσοντα ἐργά- ζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτὰς βασιμίδος ἐσταότ'· ἄλλ' ἐπὶ πάσας ὀκλάδος ἔν τ' ἀκάτω, γλυκεῖ' ἀοιδά,	5
στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλλοις, ὅτι Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυςθενῆς	
5 νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον, οὕπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,	10
	ἀντ. α'
ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἤρωας αἰχματὰς φυτευθέν- τας καὶ ἀπὸ χρυσεῶν Νηρηίδων	
Αἰακίδας ἐγέραιρεν	15
ματρόπολιν τε, φίλαν Ξένων ἄρουραν· τάν ποτ' εὐανδρόν τε καὶ ναυσικυλῆν	
10 θέσσαντο, πᾶρ βωμόν πατέρος Ἑλλαίου στάντες, πίνταν τ' ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀμφ	20
'Ἐνδαῖδος ἀριγνῶτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος,	
	ἐπ. α'
ὁ τὰς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.	

Carmen periit in V 1 ἐλινύσοντ' (ἐλινύσσοντ' D, ἐλινύσοντ' schol D I Π 66 p 393 Ab) libri, ἐλινύσοντά μ' c ed Brubach (1642) scribebant ante Ty Mommsen schol Germ p VII 2 πάσης libri, corr Tricl 8 ὁ τοι Tricl (ut videtur), propter trad colometr, de qua schol metr 150, 14 Ab 5 νική (ῆ) libri, schol 152, 15, cf Eust prooem 14, 24 Ab; νίκη (a verbo aelico νίκημι, de quo schol Ambr Theocr VII 40) Heyne; νική ('repetit poeta praeconicis vocem, itaque et praes temp et dor contr retinet, qua alias non utitur') Bergk; de contractione dubito el prll II⁴¹, de tempore cll 8 et Theocr VI 46 6 φαίνων (Hermann c scholl) vett, φαίνεν interpoll οἰνάνθων ὀπώρας Pauw aliique permoti scholiastae dubitatione ἢ δὲ ὀπώρα οὐκ ἔστι τῆς οἰνάνθης μήτηρ, ἀλλὰ τούναντων dicentis; ὀπώραν maturitatem interpr c Didymo Dissen cl I Π 5; ματρί? (cll P VIII 85, Eur Phoen 1160) Bergk, τερείνας coniecerit quispiam cl paraphr ἀπαλῆς (Dreykorn progr gy Landau 1863, 5), sed iunge τέρειναν — ὀπώραν cll Lobeckio ad Soph Ai v 7, Godofredo de eloc P (Soest 1862) 37, Wilamowitzio ad Eur Herc 468 7 νηπειδων vett, corr Tricl 8 ἐγέραιρε(ν) libri c scholl, ἐγέραιρεν Calliergus et ead plerique, temp impf reduxerunt Ty Mommsen et Bergk⁴; cf 5 εἰίνων vett, corr Tricl 10 θέσσαντο] vett gramm interpretationem (ἠθέσαντο) impugnavit Christ cl O I 64 (66); prll II⁹³ 11 ἐς libri, εἰς edunt c Er Schmid; cf 47 ἀμφ] iota add Bergk; prll II⁹³ 12 Ἐνδαῖδεσ gi cypr Hesych (vocalismo ionico, Otto Hoffmann gr Diall I 228), Ἐνδαῖδα Bacchyl ἀριγνῶτες libri, corr Lobeck parall 181 18 τὸν libri, corr Er Schmid

αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν	25
ἐν δίκᾳ τε μὴ κεκινδυνευμένον,	
15 πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους	
δαίμων ἀπ' Οἰνῶνας ἔλα-	
κεν. στάσομαι· οὐ τοι ἅπανα κερδίων	30
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκῆς·	
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώ-	
τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.	
	στρ. β'
εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινή-	35
και πόλεμον δεδόκηται, μακρὰ μοι	
20 αὐτόθεν ἄλμαθ' ὑποσκά-	
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρόν ὀρμάν·	
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.	40
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἀεὶδ' ἐν Παλίῳ	
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς, ἐν δὲ μέσαις	
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἐπτάγλωσσον χρυσεῖψ πλάκτρῳ διώκων	
	ἀντ. β'
25 ἀγεῖτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρῶτιστον μὲν ὕμνη-	45
σαν Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν	
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἀβρὰ	
Κρηθεῖς Ἴππολύτα δόλῳ πεδάσαι	
ἤθελε Ξυνάνα Μαγνήτων σκοπόν	50

14 τε μὴ libri, τ' οὐ μὴ Hermann epit doctr metr § 599, τι μὴ Hartung, recep Bergk 16 ἀποινώσας lectionem ed Ald iam a Rittershusio et Er Schmidio spretam retin (-cas scribens) Heyne 17 ἀτρεκῆς libri, neque aliud quidquam aut schol aut paraphr, quamquam ἀτρεκέε in scholio exaravit D et ἀτρεκέε (sicut 18 ἀνδρῶν) interpolatum exhibet floril append Laur p 242 M; sed 'malim ἀτρεκέε, et sic fit paraphr' Bergk, recep Christ, quod adverbialiter 'ohne Scheu' exposuit Mezger Christiano² non obloquente 18 ἀνθρώπων] ἐν καιρῷ? scholl abusus Hermann ap Heyn, recep Hartung, explosit Rauchenstein Phil XIII 269 19 χειρῶν Tricl cidhp. libri, corr Heyne 19/20 δ' αὐτόθεν more suo Tricl, ἤδη (om αὐτόθεν) paraphr et schol, unde δὴ αὐτόθεν Boeckh¹ (Bergk²⁻⁵), μακρὰ δὴ | αὐτόθεν Thiersch (Boeckh²), quae explosit Ty Mommsen 20 ἔξω vett, et habet ὡς ἐπὶ τὸ ἐξώτερον φέρεσθαι paraphr 168, 12, sed δύναμαι bis scholl, unde ἔχω recte Tricl γονάτων vett, corr Tricl ἐλαφρόν libri, corr Er Schmid 22 κακείνοις libri, corr Boeckh αἰεδοί libri, αἰεδοί Er Schmid, αἰεὶδ' ἐν Pauw 23 μέεε. B (paraphr non exprimit), μοεε. D, μοεε(αιε) Tricl, corr Er Schmid 26 κρηθηε libri et schol, corr Heyne 27 Ξυνεθνα B; βίου Ξυνάνα interpr Eustath pro-oem 16, 12 Ab, 'Pelei' Dissen, δόλου intellege Ξυνάνα πείσαικα iungens

- πείσαις ἄκοίταν ποικίλοις βουλευμάτων,
 ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
 30 ὡς ἄρα νυμφείας ἐπίρα κείνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου 55
 ἐπ. β'
 εὐνάς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γὰρ νιν παντὶ θυμῷ
 παραφάμενα λιτάνευεν.
 τοῦ δὲ ὄργάν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
 εὐθύς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, Ξεινίου πατρὸς χόλον 60
 δείσαις· ὁ δ' εὖ φράσθη κατέ-
 νευσέν τέ οἱ ὄρσινεφῆς ἔξ οὐρανοῦ
 35 Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥστ' ἐν τάχει
 ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη- 65
 ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,
 στρ. γ'
 γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, δε Αἰγᾶθεν ποτὶ κλει-
 τὰν θαμὰ νίκεται Ἴσθμὸν Δωρίαν·
 ἔνθα νιν εὐφρονες ἴλαι 70
 σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
 καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
 40 πότμος δὲ κρίνει συγγενῆς ἔργων πέρι
 πάντων. τὸ δ' Αἰγίνα †[θεᾶς], Εὐθύμενες, 75

28 ἀκοίταν] Ἀκαστον Eustathii interpretationem secutus proposuit, propositum (propter nom propr 30 repetitum; prll II⁹⁹) reiecit Er Schmid, recep Bergk⁴. 29 συνέπλαξε D Tricl, quod post verba ψεύσταν δὲ ποιητὸν interpolationem redolet, συνέπλαξε schol legisse e verbis τὸ δὲ πλάσμα ψεύστης ἦν λόγος, ὅτι collegit Bergk, ipse συνέπλαξε (quasi sraitha tentis) coniecit; cf ὄρκου πῆγμα παγὲν Aeschylī et latinum compingere 30 ἄρα libri, ἄρα Boeckh (prll II⁹⁹), δὴ ἄρα Jak Wackernagel p litt 1896; cf append metr § 8^a ἀκάστα D Tricl 31 μιν libri 32 τοῦ δὲ ὄργάν B^{cd}D^{cl}, 'non est mutandum' Hermann ap Heyn 1798, τοῦ δ' (ὄργάν) idem opp I 250, τοῦ μὲν Boeckh, τοῦ δ' ὄπ' (dubitanter) Bergk, alia Kayser lectt P 75, Wien Jahrb Lit 105 p 112, Maur Schmidt CXXXVI; de Forγ- cf Αὐκόφορον heroem Homericum 34 δείσαις Tricl ὁ δ' εὖ φράσθη B^{cd}D^{cl}, εὖ non expr paraphr, unde vulgo (Boeckh, Bergk) male ὁ δ' εἴρη. c ed Ald; cf P IV 287, IX 49 36 ποντίαν libri, ποντίαν Bergk c Heynio πράξον D; πράσσειν male Herwerden studd 50 38 μιν libri; defendit pron cll N 316 (om ACD Townl), λ 570 Hermann ap Heyn, item α 194, ζ 48 Dissen, aliter ego prll II⁹⁹; τὸν θεὸν paraphr¹, αὐτὸν paraphr²; μὲν Mingarelli plaudente Heynio, μάλ' (ὄπου δὴ μάλιστα par¹) Bergk εὐφρονες] conueta (ut paraphr P X 40 [58] par¹, εὐφρονες οὐσαι, τουτέστιν εὐφραντικαί par² 39 θράσος ex scholl Eug Abel; σθένει ... θρασεῖ fere idem quod τόλμα τε καὶ σθένει P X 24 40 συγγενὲς D Tricl, quod (suppl θράσος) prob Abel πέρι] prll II⁹⁹ 41 θεᾶς libri, θεοῦ Er Schmid quod fere recipiunt; Αἰγίναθεν,

Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πίτνων ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

ἀντ. γ'

ἦτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει

κείνου δμόσπορον ἔθνος, Πυθέα.

80

Ὡς Εὐθ. Mingarelli, Αἰγίνας vel Αἰγίνα θάλος? Bergk Jahrbh class Phil 99, 1869, 189, Αἰγίναθεν ἀπ', Εὐθ. Christ. Atque Αἰγίναθεν habere aliquid probabilitatis Hermann censuit ap Heyn; contulerit quispiam ἀπὸ Μαντινέας Κάμος O X 70, quamquam non solum ἴκεν praecedat, verum etiam oppositae sunt aliae civitates, Midea Tegea Tiryns 66—68; neque vero οἴκοθεν Ἡρακλέος στρατὸν ἀπτερεθαι videtur apte conferri posse: quid igitur nobis relinquitur, nisi ut aut titubantem poetam ab Isthmiaca victoria (schol N V 67 [162, 10 Ab], schol [D] I VI 89 [458, 5]), quo tendebat 37, ex improvise ad Aegineticam delabi aut locum corruptum esse iudicemus? θεός glossemate (cl τῆς θεᾶς Νίκης paraphr) antiquam lectionem (v c χάριν) expulsam esse conicio 42 πίτνων D, πίτνων (tanquam aor) Boeckh, πῖτνων (B) primus ed Bergk; cf I II 26 48 ἦτοι libri, ἦτοι edunt c Heynio; cf ad O II 3 μεταΐξας (γε) pars Tricll πυθέας libri, = ἐνιοι ap schol 164, 4, unde alios πυθέα (vocativum) legisse recte vulgo colligitur; ceterum c libris congruunt paraphr, nisi quod pro μεταΐξαντα mire μετὰ τὰ προειρημένα ὑπὸ σοῦ (quae varie corriguntur), pro κείνου partim σοῦ partim ὕμων exhibent. Sed appellari Pytheam imperativus ἰσθί 48 docet (cl Bacchyl XIII 158 K). Sequitur ut non Pytheam et Euthymenem (43 et I VI 62) μάτρως intellegamus materterarum filios, 'consobrinos' (hoc primus Ty Mommsen Pind vit (1845) 48, in versione germanica eo procedens, ut 'Neffe' pro 'Oheim' vendicaret), sed μάτρῳ Euthymenem, Pytheae Phylacidaeque avunculum sive ex maioribus materni aliquem, μεταΐξαντα autem Pytheam, quem decorans (hoc nimirum carmine fieri inso, ut Bacchylideo [V] Lampon pater) καὶ νῦν μάτρως (cf Αἰγίνα χάριν? 41) κείνου (i e Pelei; cf 30, Soph El [de Oreste] 681. 698. 703. 720. 791) δμόσπορον ἔθνος (Aeacidas; cf 8) decorare videatur (de verbo ἀπὸ κοινοῦ accipiendum prll Π⁹⁸). Denique (45) ἐκράτει restituendum; videtur autem ἐκράτει (κράτει, κρατέι) antiquitas (schol 164, 7; 168, 12. 15) una cum nominativo Πυθέας (43) esse interpolatum. An tu Euthymenem Nemeae Aeginae Megaris vicisse statuere mavis (cum Bergkio)? quasi vero Euthymeni potius dedicatum carmen sit quam Pytheae? Sed priusquam pergamus, en novarum lectionum fasciculus varios odores exhalans: μετ' ἀΐξαντα (scil Euthymenem Pytheas 'praegressum secutus') Fulvius Ursinus (recep Ty Mommsen), μετὰΐξαντα ('aemulatus [te] coram?') Pauw, μεταΐξας (hoc iam Benedictus Beckius [-ξας debebant], Euthymenes scilicet) vel μεταΐξαν (scil ἔθνος) τὰ καὶ νῦν τεὸς . . . Πυθέα Mingarelli, μεταΐξας τε (c Benedicto) καὶ νῦν ἐὸν μάτρῳ, ἀγάλλει κλεινόν . . . Πυθέας Heyne, μεταΐξαντα . . . ἀγάλλει ('laetatur', 'celebrat et praedicat') κείνου (= εαυτοῦ) δμόσπ. ἔθνος ('genus', 'te ipsum'), Πυθέα Hermann ap Heyn, Boeckh n cr 470. 529, Dissen expll 400, tres emendationes proposuit Ty Mommsen Pind vit 48, idem ibd primus recte κείνου Pelei intellexit (idque tenuit schol Germ p X et in ed mai), cum multa tum quod recepimus (43) Πυθέα, (45) ἐκράτει coni Kayser Neue Jen Allg Litt Ztg 1846, 1147, idem tamen (45) retento ἐκράτει 43 ἔθνος Πυθέα | ἃ Νεμέα maluit Heidelberg Jahrbh 1868, 41, alia rursus Hartung, Rauchenstein Phil XIII 261, N Schw Mus III 251, Leop Schmidt P Leb 120, Schnitzer progr gy Ellwangen 1867, 58, 'dubitanter ut par est' ἦτοι μετὰΐξας ('persecutus es ea studia, quibus etiam nunc Euth ornat et auget consanguineam

ἃ Νεμέα μὲν ἄραρεν
 μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλης' Ἀπόλλων·
 45 ἄλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει
 Νίκου τ' ἐν εὐαγγελίᾳ λόφῳ. χαίρω δ' ὅτι 85
 ἐκλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
 Ἴσθι, γλυκεϊάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχῃ μόχθων ἀμοιβάν
 ἐπ. γ'
 ἐπαύρεο. χρῆ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν· 90
 50 εἰ δὲ Θεμίστιον ἴκει
 ὥστ' αἰεΐδειν, μηκέτι ῥίγει· δίδου
 φωνάν, ἀνά δ' ἰστία τείνον πρὸς Ζυγὸν κάρχασιου,
 πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατί- 95
 ὡ φθέγγεται ἐλεῖν Ἐπιδαύρω διπλόαν
 νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
 ἀνθῶν ποιᾶντα φέρειν στεφανώ-
 ματα σὺν Ξανθαῖς Χάρισσιν.

gentem') τὰ (haec Kaysero praeunte) . . . κεδνὸν ὀμόσπ. ἔθνος, Πυθία, |
 ὡ Ν. μὲν ἄραρεν ('cui Euthymeni favet Nemea') Bergk, Ἴσθμόν τ' ἐπαῖτας
 (-εαις voluit)· τὰ (dist c Hartungo) καὶ νὸν τεὸς μᾶτρως ('consobrinus')
 . . . Πυθίας Mezger progr gymn Hof 1866, 8, Ἴσθμοί τ' ἐπεὶ νίκης, τὰ
 καὶ νὸν κτλ idem P Siegesl 387, Ἴσθμοί τ' ἀῖεας ἀντα (Mezgerum et Pau-
 wium quasi contaminans)· καὶ νὸν . . . Πυθία Bury, τεὸς μᾶτρως c' (hoc
 Bergkio praeunte ap Ty Momms²) ἀγάλλει καὶ σοῦ ὄμ. ἔθν., Πυθία ed
 Christ^{1, 2}, τεὸν μᾶτρῳ (cf Heyne) c' ἀγάλλει . . . Πυθία Fennell, τὲ τεὸς
 μ. ἀγ. καὶ σοῦ κτλ? Christ² 44 ἄραρε libri, ἄραρεν Tricl φίλας Boeckh
 45 ἔρδοντας? Christ; ἐλθεῖν absolute dictum non significat 'peregre
 venire', sed 'venire, adesse, nomina dare' τε κράτει B (schol 164, 7),
 τε κρατέι D (sch 168, 12); τ' ἐκράτει post Boeckhium edunt c Beckkio,
 τ' ἐκράτει? Kayser¹ (v supra) 47 μάρνανται c Ahlwardtio Fel Vogt
 diss Argentorr IV 362; cf ad 11 48 σμπτυχῆ Hartung, συντυχῶν (c
 gen, usu Sophocleo)? Bergk 49 ἔμμεν libri, corr Tricl 50 δίδου
 libri, δίδου Hermann opp I 256, sed cf Jak Wackernagel KZ 33, 25; 'fort
 ῥίγει δίδου iung' Bergk; cur Pytheas (sec alios: Musa) iubeatur μηκέτι
 ῥίγειν ignoramus 52 πύκτα D Tricl παγκρατίου D Tricl τριπλόαν
 B 54 ἀνθεα libri (cf φαιδρά τὰ ἀνθη τῶν στεφάνων paraphr), corr
 Hermann ap Heyn χάρισσιν libri, simplex c testari videtur schol metr,
 corr Er Schmid, ft non opus; cf nott metr et P IV 54

ΑΛΚΙΜΙΔΗΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ
ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗΙ

Strophae

υ — —
 (1^b) — υ — υ υ — υ — υ υ υ υ
 — υ — υ υ — υ — — υ — υ — υ υ υ υ
 υ υ υ υ — υ — υ υ — υ — υ υ — υ υ υ
 5 υ υ — υ υ — υ υ — υ υ — υ — υ υ
 (5) υ υ — — υ υ — υ υ υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — υ
 (7^a) — υ — υ υ — υ
 (7^b) { (— υ — — ?)
 (υ υ — υ υ — υ υ — υ — υ —
 (υ υ — υ υ —)

Epodi

— υ υ — — υ υ — υ υ — υ υ —
 — υ υ υ υ υ — υ υ
 — υ υ — — υ υ — υ υ — υ υ —
 — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ
 5 — υ υ — — υ υ — — υ υ —
 85
 υ υ — υ — υ — υ —
 48
 υ — — υ υ — υ υ
 — υ υ — — υ υ — υ υ υ

In carminis versibus describendis ea est inter vv dd dissensio, ut LXIX versus efficiat Boeckh^{1,2}, LXXV Schneidewin 1843, LXVI Hermann 1844 (opp VIII 68); in laudandis versibus Hermanni ratio obtinuit. Strophae v 1 post tertiam syll finiri patet (de versus brevitate cll O VII, P V, N D), quod qui solus statuere ausus est Christ¹, postremo 'in re dubia a consensu vv dd recedere' noluit 5 (4) pes ultimus a Bergkio ad 6 (5) transfertur mutato (κλέος ex ὄνομ) 49; cum audacia pausae ἐργμάτων | ἐνεκεν 33/34 nihil sane habeo quod conferam praeter καμάτων | ἐκτός ἐόντα O VI 103/4 8 (7^a) quem cum 7 (6) coniunxerat Boeckh, non solum constanti vocabulorum fine, verum etiam hiatu (28/29. 14^{a-b}) et a 7 (6) et a 9 (7^b) disiungi solus videtur Schneidewin perspexisse. Ep v 6 dispescuerunt Boeckh et Schneidewin.

στρ. α'

Ἐν ἀνδρῶν,

1^b ἐν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν

ματρός ἀμφοτέροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα

δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὃ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἔδος ὃ
μένει οὐρανός. ἀλλὰ τι προσφέρομεν ἔμπαν ἢ μέγαν

5 νόον ἦτοι φύσιν ἀθανάτοις,

καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτα

ἄμμε πότμος

10

7^b ἄντιν' ἔγραψε δραμέμεν ποτὶ στάθμαν.

Str 7^a choriambum esse voluit Hartung (vñ ἐφάνη 14, <δέξε> χαμαί 51, ἀγγελίας [deleto ἔβαν] 58); nobis 29^a certe choriambus pro 'ditrochaeo' positus videtur, 7 et 36 ambigui. Str 7^{a+b} Hermann^s (ap Heyn 1817) normis usus στρ β' et ἀντ γ' (ἐπὶ εἰκοσι), ut esset — υ υ υ — υ υ υ — υ υ υ —, similiter Bergk a στρ α' et ἀντ γ' (ἐπ' εἰκοσι) profectus reliquas strophas ingeniosis castigaverunt correctionibus; en Bergkianae: vñ πέφαντ' οὐκ 14, οὐρ. ἐπ. εὐκλεᾶ· οἴχ. 'nisi malis εὐκλεᾶ· ἀποχ.' 29, ἀπὸ τυπτοῦ | αἵματος (del πάτρας) χροσ. 35/36, νεῖκος (del ἔμπες) Ἀχιλεὺς <δέξε> χαμαί 51. Nos in constituendo v 7^b ad Boeckhii (vel Hermannianam alteram opp I 261) rationem revertimus nulla fere ne 51 quidem versui graviore medicina adhibita. Ep 4 ordinem dactylicum trochaico quodam membro excipi iusserunt Boeckh, Hermann, Ty Mommsen: τριετη-ρίδι Κροοντίδαν 40, nos τριετηρίδι — Κροοντίδαν (cum Bergkio) legere malimus; cf append metr § 5 n. 6 n. Epodi vv 1—8 uno tenore legere qui maluerit metra (velut vv 6. 7) vereor ut facilius expediverit.

Medium quendam hoc carmine inter aeolica et dactyloepitritica cursum teneri observavit Ern Graf P logaoed Str 39.

1—32 perierunt in V 2 ματρός] γαστρός Stob codd (ecl II 121, 19 Wchsm) 3 αἰεὶ libri, corr Hermann ap Heyn; forma in P libris non obvia nunc occurrit Bacchyl XIII 174, XVIII 43 4 μέγαν] κατὰ τὸν νοῦν bis scholl neglecto adiectivo, quod confirmat schol Eurip Med 1224

6 ἐφαμερίαν libri; prll II¹⁴ μετὰ νύκτας libri, ἐν νύκτι et διὰ νύκτα paraphr, κατὰ νύκτας Pauw, μεθ' ἡμέραν recte comparavit, unde μετὰ νύκτα expectandum esse sensit Hartung, quod reposui c Wilamowitzio (Eur Her^s II 232, v 1106), Hartung ipse νύκταν τις interpolare maluit, alii (velut Heyne) ἄμαρ ἢ νύκτας P IV 256 male conferunt; de hiatus cf 28 et nott metr 7^a ἄμμι Kayser lectt P 76 c paraphr¹ et uno de Tricll

7^b ἄν τιν' et δραμεν libri, ἀντιν' Tricll, neque aliud quidquam legerrunt paraphr εἶτε — εἶτε et εἰ τις . . . τινα (δεῖτε . . . τινα B) exponentes, ἀντιν' ἔγραψε δραμέειν π. cr. Hermann ap Heyn 1798, quod pulvisculo quodam absterseo recipere non dubitavi; οἶαν τιν' maluit idem opp I 261 Boeckhio Bergkio¹ Schneidewino plaudentibus — qui utinam οἶός τις i 348, u 377 (+ 380), δε(ς)ος τις κ 45, Her I 192, πολός τις Soph OC 1168, Ant 42 accuratius paullo considerare voluissent —, πρός ἀντιν' . . . ποτε σταθμάν Bergk²; cf v 51^b et nott metr

		ἀντ. α'
	τεκμαίρει	
8 ^b	καί νυν Ἀλκιμίδας τὸ συγγενὲς ἰδεῖν	15
	ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισι, αἴτ' ἀμειβόμεναι	
10	τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,	
	τόκα δ' αὐτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν. ἤλαθέ τοι	20
	Νεμέας ἐξ ἑρατῶν ἀέθλων	
	παῖς ἐναγώνιος, δε ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν	25
	νῦν πέφανται	
14 ^b	οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα κυναγέτας,	
		ἐπ. α'
15	ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἐὸν πόδα νέμων	
	πατροπάτορος ὀμαιμίσι.	
	κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιονικὸς ἐὼν Αἰακίδασι	30
	ἔρνεα πρῶτος <ἐνεικεν> ἀπ' Ἀλφειοῦ,	
	καὶ πεντάκις Ἴσθμοῖ στεφανωσάμενος,	
20	Νεμέα δὲ τρεῖς, ἔπαυσε λάθαν	35

8^b δὲ καὶ νῦν vett, καὶ del Tricl; καὶ νυν Er Schmid, καὶ νῦν 'propter emphasin' Pauw, prob Ty Mommsen, recep Fennell, quasi vero iam pridem illud comprobavit Alcimidas; καὶ νῦν Bergk; prll Π⁶⁹ συγγενέ] τὸ ἑαυτοῦ interpretatur paraphr² (178, 23), recte, dummodo τε καὶ τῶν ἑαυτοῦ simul audias, ut τὸ συγγενὲς fere sit i q συγγενῆς πότμος; at contra τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς paraphr¹ (178, 6); 'cognatos suos' interpr Hermann ap Heyn (assentientibus Boeckhio n cr 535, Disseno expll 408); unde Ἀλκιμίδα τὸ συγγενὲς ('cognati'), ἰδεν Hartung, quem secutus est Bergk; nominativum Ἀλκιμίδας confirmant non solum scholl (adde Aristarchum quamvis hariolantem 180, 5), verum etiam P ipse pergens ἤλαθέ τοι κτλ 11 10 ἀνδρῶσιν libri, corr Hermann ap Heyn ἐκ πεδίων vett, πεδίων Tricl, ἐκ reduxit (de ἐπηετανόν cll Hes opp 607, hy Merc 118) Hermann 1844 opp VIII 70 14^a νῦν τε πέφαντ' vett, τε om Tricl, Hermann ap Heyn 1798 et opp I 261, Boeckh, Schneidewin, Bergk²⁻⁴ diversis rationibus usi; cf nott metr 14^b ἀμοιρος D Tricl ante, non post κυναγ. dist c paraphr Hartung, Rauchenstein Phil XIII 262, Bergk²⁻⁴, obloq Ty Mommsen 16 ὀμαιμίου libri, om scholl, defendit cl τὸ συγγενὲς 8^b, ut esset quasi quaedam appositio (πατροπ., ὀμ.) Friederichs P Studd 75 irridente Bergkio, tuetur Bergk ipse Asclepiadis de Ἀλκιμίδα Theonis filio Crete² testimonio ap schol inscr (178, 8) temere abusus; ὀμαιμίου 'iisdem exercitationibus dediti' Hermann opp VIII 70, ὀμαιμιο- voc (ὀμαιμίου 'fratris' interpr Bury) Hecker Phil V 439, ὀμαιμίου Rauchenstein Phil XIII 262, ὀμαιμίοις scripsi cl πατριαν καθ' ὁδόν N II 6 18 lacunam eleganter suppl ἐνεικεν scribens Bergk², praesente ἐνεγκῶν Kaysero lectt P 77, ἐπάρεκ' Fennell, ἔτοσεν Bury; ad aliud metrum ἐλαίας Boeckh, ἐφρρού Hermann, ἐπεὶ δρᾶπεν Ty Mommsen 19 ἰσθμῶ B, ἰσθμοῖφ D (cf 56, VII 41), corr Tricl 20 τρις (in fine versus) libri (contrariam interpolationem 19 inveniit πέντε μὲν Hartung), corr cl O VII 82 Hermann opp VIII 70, στεφανώσεις intellege cl prll II⁶⁸; cf nott metr

Καοκλείδα, δε ὑπέρτατος
Ἀγησιμάχῳ ὕων γένετο.

στρ. β'

ἐπεὶ οἱ

- 23^b τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
ἦλθον, οἱ τε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχα 40
25 ἕτερον οὐ τίνα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία <πλεόνων>
ταμίαν στεφάνων μυχῶ Ἑλλάδος ἀπάσας. ἔλπομαι 45
μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
ᾧτ' ἀπὸ τόξου ἰεῖς· εὐθὺν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
οὔρον ἐπέων
29^b εὐκλέε' ἀποικομένων γὰρ ἀνέρων — 50
ἀντ. β'
- 30 αἰοδαὶ
- 30^b καὶ λόγοι τὰ καλά εἶπιν ἔργ' ἐκόμισαν·

21 καοκλείδα vett, τὴν περὶ ἐκείνου (ἐκείνον ed Boeckh, ut peri aútón est p 183, 4 Ab) λήθην schol. Καοκλείδα Tricl, recep Bergk¹ olim Καοκλείδα suspicatus (cf Κοιναύτ[ε]ς) Dittenb Syll 31^b 13, alia ap Car Keil anall epigr 112. 117, Wilh Schulze qu epp 397); sed ut λάθαν παύειν τινί cll I VIII 13, Soph Ant 575 vereor ne idem Graecis auribus valeat quod ἀναμνησκείν τινά potius quam quod volunt τινός, ita λάθαν τινός παύειν optime illustratur opp λάθαν τινός ποιείν, ποιείσθαι Soph Thy fr 238 N², Her VIII 79. De Καοκλ. quod reposui cum Wilamowitzio (infra ad 43) cf prll II⁶; de terminatione -δα' Ty Mommsen suppl 165/6 22 ἀγησιμ. BD et edd, ἀγησιμ. Hermann opp VIII 71; prll II⁶ ὑίων ἐγέν. vett (= P IX 86), ὑίων γέν. Tricl, ὑίων Wilh Schulze comm philoll sodal Gryphisw 1887, 26 23 ἐπεὶ οἱ D; ἐπει οἱ Boeckh (expll 409), veram lect reduxit Hermann opp VIII 71 25 lacunam e scholl suppl Er Schmid 27 ἄντα σκοποῦ τυχεῖν B, ἄντα σκοποῦ τυχεῖν D; ἔνιοι γρ. ἄν τυχεῖν ... γρ. δὲ καὶ ἄντα (τυχεῖν scil) scholl, ἄν non exprimit paraphr²; τυχεῖν ἄντα σκοποῦ Tricl, σκοποῦ ἄντα τυχεῖν certissima emendatione Mingarelli 28 ᾧ τ' B, ψ τ' D, ᾧτ' edunt e Tricl ἰεῖς' c sequ iungens Tricl εὐθὺν libri (c scholl?), εὐθὺν' Er Schmid 29^b εὐκλέα παροιχ. libri; εὐκλέε' ἀποιχ. Er Schmid (idem commend Ahrens, recep Schneidewin), et videtur Π in ΕΥΚΛΕΑΠΟΙΧ. a librario (Vaticano?) pro Π' acceptum esse, εὐκλέα Hermann opp I 261, εὐκλέα Boeckh n cr 533 (Christ); v nott metr 30 αἰοδαὶ καὶ λόγοι libri et scholl, nisi quod suspicionem movent paraphr verba διὰ τῶν οἰκείων λόγων οἱ ποιηταὶ 184, 11; nam λόγοι quod exhibet apogr B, unde recep Boeckh (Bergk¹), nullius auctoritatis, ut recte Ty Mommsen¹; confirmare rursus lect trad videntur scholl 185, 9 et 191, 4 ss el schol P I 181. Probabiliter tamen αἰοδαὶ καὶ λόγοι (cll N XI 17—18) Pauw (utrumque recep Bergk²⁻⁴); nam λόγοι duabus syllabis pronuntiarī, sive extrito ī putaveris, ut pariter ac λόγοι sonerit, sive coalescentibus ιο, quemadmodum αο, εο passim, ὡς semel (γενῶν πνέον onomatopoeitice, opinor) coalescunt, parum credibile. Ceterum post αἰοδοῦς et λογιόυς strenue distinctos (καὶ — καὶ P I 94) in eodem carmine λογιόισιν = σοφοῖς = ποιηταῖς (45) dici minime ferendum videtur ἔργα ἐκόμισαν vett, corr Tricl; sententiam generalem recte statuit paraphr 50.

- Βασσιδαῖσιν ἃ τ' οὐ σπανίζει, παλαιάφατος γενεά,
 ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις 55
 δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων ἐργμάτων
 ἔνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέα
 35 χεῖρας ἱμάντι δεθεῖς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ ταύτας 60
 αἷμα πάτρας
 36^b χρυσαλακάτου ποτὲ Καλλίας ἀδῶν
 ἐπ. β'
 ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίαν τε Χαρίτων 65
 ἐσπέριος δμάδῃ φλέγεν·
 πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
 40 ταυροφόνῃ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
 τίμασε Ποσειδάνιον ἄν τέμενος· 70
 βοτάνα τέ νῖν ποθ' ἄ λέοντος
 νικάσαντ' ἤρεφε δασκίοις
 Φλειοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν.
 στρ. γ'
 45 πλατεῖαι 75
 45^b πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι

De locutione cf παιῶν . . . νεοκράτα φίλον κομίσειεν Aesch choeph 344, ac ne Pindarus quidem P I 93 defunctorum hominum mores a poetis, sed poetis a fama superstite denuntiarī facit §1 Βουδῖδαῖσιν (a Budione) Didymus ('ineptiens' Otrfr Müller Aeginet 140) vñ 33—44 exstant etiam in V 33 παρέχει V ἐργμάτων Vatt; prll II¹⁰ 35 ἱμαντωθεῖς libri c lemm scholl, em Tricl ('haud dubie ex schol perdito' Bergk) 36^b χρυσαλακάτα (c gl -ou) Tricl, χρυσαλακάτας Er Schmid: quidni etiam βαθυζῶνα καλλικόμα μελιγλώσσα? ἄδων BD^{ac}, ἀδῶν D^{ac}, ἀδῶν V; prll II⁰ 37 κασταλία Vatt c paraphr (-λία), κασταλίαν V, recepi cll O IX 3. 17, P III 78 38 φλέγειν V 39 ἀμφικτιόνων D 40 κρεοντίδαν del Tricl τὸν Καλλίαν intellegens c scholl vett; ac fuerant nostra etiam aetate qui Κρεοντίδαν interpretarentur τὸν Κρέοντος Pindari videlicet usu neglecto ut Φλυριδας, Δεινομένειε παῖ, Ξενάρκειον υἱόν, ita nunquam Δεινομενεΐδαν, Ξεναρκεΐδαν dicentis; cf etiam Fick et Bechtel gr Personn 26; Κρεοντιδᾶν = 'Corinthiorum' Rauchenstein Zeitschr Alterthumsw II, 1844, 406, explosit Ty Mommsen Rh Mus IV, 1846, 556 42 ποῖα τε νῖν ποθ' ἄ λέοντος? Hermann opp VIII 73, βοτάνα δέ νιν πόα (ΠΟΦΑ) λέοντος 'pratam leonia'? Bergk 43 νικάσαντ' ἔρεφε δασκίοις vett, νικάσαντ' ἔρεψ' ἄσκίοις Tricl (cf ἐπ. α' et γ'), eodem metro: νικάσαντ' ἔρεφ' ἄσκίοις Er Schmid (Boeckh), νικῶντ' (an κρατέοντ'?) ἤρεφε δασκίοις Hermann opp VIII 73 (recep Bergk⁰), νικάσαντ' ἔχε δασκ. Ty Mommsen; νικάσαντ' ἤρεφε δασκίοις (cf prll II⁰), Φλ. de Wilamowitz ad Eur Her² 681. De geminatis epithetis cf O I 10, N IV 27, qua in re luxuriare vidimus Bacchylidem 44 φλιοῦντος libri ὠγυγίοι' ὄρεσιν (ut esset 'antiquus' ὁ Φλ. ager Phliasiolorum) Bergk⁰; de epithetorum traiectione quam vocant cf ad N V 6

- νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεὶ σφιν Αἰακίδαί
 ἔπορον ἔσοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας, 80
 πέτεται δ' ἐπὶ τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας τηλόθεν
 ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
 50 Μέννωνος οὐκ ἀπονοστήσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ σφιν 85
 νεῖκος ἔπλεν
 51^b Ἀχιλεὺς χαμαὶ καταβάς ἀφ' ἀρμάτων, ἀντ. γ'
 φαεννᾶς
 52^b υἷον εὖτ' ἐνάριζεν Ἄδος ἀκμᾶ ἄντ.
 ἔγχεος Ζακότοιο. καὶ ταῦτα μὲν παλαιότεροι 90
 ὄδον ἀμαξιτὸν εὖρον· ἔπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
 55 τὸ δὲ πᾶρ ποδὶ ναὸς ἐλιεσσόμενον αἰεὶ κυμάτων 95
 λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
 θυμόν. ἐκόντι δ' ἐγὼ νύτῃ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
 ἄγγελος βᾶν,

Versu 44 terminatur cod V 46 σφιν vett (BD), corr Tricl
 48 πέταται libri; prll II⁸⁶ 50 ἀπονοστήσαντος libri, retin (N XI
 26 -η-) Bergk, invito Ahrensio d d 149; prll II⁸⁷ ἐπάλτο libri, ἔπαλτο
 (v l schol = ἐπάλη) primus recep Schneidewin, ἔπαλτο? Bergk σφιν
 libri^a 51 νεῖκος ἔμπες libri κάμβας B, καββάς D; paraphr unde
 ἐπέδειξε et χαμαὶ κλίνας τὸν Μένωνα hausserit obscurum; sed de ἐπέδειξε
 nescio an recte conferas P VI 46; βαρὺ δέ σφι <δείξε> νεῖκος | χαμαὶ
 καταβάς (hoc praesierant Hermann ap Heyn et Boeckh¹) Ἀχ. Dissen, re-
 cep Boeckh², βαρὺ δ' ἔμπε-κέ σφι νεῖκος | χ. κ. Ἀχ. Kayser lectt P 77 (re-
 cep Christ), βαρὺ δέ σφιν | ἔλκος Ἀχιλεὺς | ἔμπαιε (hoc praesierat Bois-
 sonade) χ. κ. Ahrensio auctore recep Schneidewin, βαρὺ δέ σφιν | ἔμπες
 ἔλκος | χ. κ. Ἀχ. Rauchenstein Phil XIII 263, βαρὺ δέ σφι | νεῖκος ἔμπαιε
 (hoc etiam Hermann opp I 261) καββάς Ἀχ. <ἐπέδειξ> deleto χαμαὶ Τῷ
 Mommsen, alii pro δείξε scribere φράσσε aut φᾶνε maluerunt; verba χαμ.
 κ. ἀφ' ἀρμ. (c Hermanno opp VIII) ad sequentia traxit Bergk, de quo
 plura nott metr; νεῖκος ἔπλεν ('evasit contentio') scripsi praesunte (ἔπλεν
 vel ἔμπλεν) Ed Boehmer p IX, cetera (praeter καμβάς, καββάς) intacta
 relinquens, de locutione cill μικροὶ μεγάλων χωρὶς σφαλερόν πύργου ῥόμα
 πέλονται ap Soph, tum Ἀχιλεὺς πύρι κατόμενος ὤρσε γόον vel ἰφιγένεια
 σφαχθεῖσα ἐκνίεν ὄρασι χόλον ap Pind. Formam ἔπλεν fuisse M 11 et Ze-
 nodoti et Aristarchi auctoritate coarguitur frustra obloquente Nauckio
 Mél gr-rom IV 319. De metro 51^b (— — —) cf 7^b (— — —), de quarta
 syllaba correpta P IX 1. 3, nisi forte χαμδὸς scribere mavis cum Boeckhio
 n cr 534, ut metra sint — — — vulgo, — — — 7^b, — — — 51^b cill str
 v 5 in, ep 4 med, append metr § 6 n 52^b ἐνάριζεν B do0c libri,
 corr Er Schmid plaudente Boeckhio kl Schr V 387, dubitante Hermanno
 opp VIII 73 αἰχμᾶ libri, corr e paraphr Er Schmid ἐνάριζαν ... αἰχμαί?
 Bergk 58 ταύταν libri c scholl, retin Bergk; τάνδε Er Schmid, ταῦτα
 Pauw, Hermann opp VIII 74 56 μέγεται D παντὶ om B, suppl B^b,
 παντιός (cf 19) D, ἐκάστου paraphr 58 ἔβαν libri (prll II⁸⁹), corr
 Hermann opp I 261, non obtemperavit Bergk³⁻⁴

- 58^b πέμπτον <τ> ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρούων 100
 ἔπ. γ'
- εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
 60 Ἀλκιμίδα ἀπαρκέσαι
 κλειτᾶ γενεᾶ — δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει, 105
 παῖ, cé τ' ἐνόσφιζε καὶ Πολυτιμίδα
 κλᾶρος προπετής ἀνθε' Ὀλυμπιάδος —,
 δελφίνι καὶ τάχος δι' ἄλμας
 65 Ἴσον εἴποιμι Μελησίαν 110
 χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἀνίοχον.

58^b πέμπτον ἐπὶ libri metrum non violaturi, si ἐπὶ (F)εἴκοσι legere liceret, ut ἐπὶ (F)ρηγμῖνι licet (cf ad P XII 24), πέμπτον γ' ἐπὶ Hermann opp I 261, quod ut 'communodissimum' edere solent, dissentiente Fennellio (πέμπτων ἐπὶ), ego τ' praeoptavi cl ἀμφότερον) ... τε — καὶ O I 104, VI 17, P IV 79, I I 42 59 ἱερούς? Bergk 60 ἀλκιμίδας τὸ γ' ἐπάρκεσε κλειτᾶ γενεᾶ libri, Ἀλκιμίδα (genet) δ' γ' ἐπάρκεσε κλειτᾶ γενεᾶ Er Schmid, quod recep (ἐπάρκεσεν scr c Tricl) Boeckh, item (sed δ' τ') Hermann opp VIII 74, Ἀλκιμίδῃ (nomin) τὸ γ' ... Ahlwardt, quod respuit Boeckh kl Schr V 377, recep Bergk, idem (dissuadente Disseno exprl 414) Ἀλκιμίδα (vocatium cl N VII 70), τὸ γ' (vel δ' τ') ἐπάρκεσας κλειτᾶ γενεᾶ coniecit, τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς | Ἀλκιμίδας ἐπάρκεσεν ... Hartung, et Ἀλκιμίδας (pro —) ut nom propr (cf 51^b) excusationem habet: Ἀλκιμίδα ἀπαρκέσαι scripsi eiectis quae (ex paraphr δπερ?) interpolata esse crediderim τὸ γ'; de infinitivo apud verbum γαρούειν sane inusitato cf ἀνέω Πυθέαν πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορήσαι I V 59 62 παῖς ἔτ' ἐνόσφιζε καὶ πολυτιμίδα D, παῖς cé τ' (B) ἐνόσφιζε τιμίδα Tricl; cf nott metr et ad 40

68 verba κλᾶρος προπετής non ad eam sortitionem spectant, qua paria componuntur, quam describit Lucianus loco notissimo (προσελθὼν ... ἕκαστος ... καθελὺς τὴν χεῖρα εἰς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾶ τῶν κλήρων ἓνα κατὰ Hermot 40), sed ad antiquissimam illam singulos eligendi aut ordinem aliquem constituendi rationem: ἐκ δ' ἔθορε κλήρος. Quare finge animo competitoribus nimio pluribus nomina professis Olympiae aut Aegina ipsa duos illos magnae spei adulescentes 'procaci sorte' certamine excludi: tum victoria se fraudari merito eos conquestos esse libenter concedes 64 δελφίνι κε (-φίνι κε) veti, δελφίνι κεν Tricl, ἀντι τοῦ Ἴσον ἀν εἴποιμι καὶ τὸν Μελησίαν paraphr, unde cll 57 ss c schol 97¹ certissima ratione δελφίνι καὶ restituisse mihi videor dissuadente Bergkio. De optativo voluntatem (ἐκόντι νῶτω μεθέπων 57) exprimente cf σιγῆμι 'tacere malim' fr 81, 3, φίλον εἶη — ἔττω (subsequente futuro ὑποθεύομαι) P II 83, αἰνήσαις (post imperativum addito futuro) O IX 14, φέροις (post imperativos) 41; de particulae collocatione ad P X 69, de ε: αἰ supra ad 60 et prll p 8 65 Ἴσον veti, Ἴσον Tricl, quod vulgo recipiunt — — — — — interpretantes; εἰκάζοιμι 'dubitanter' Bergk, recep Christ^{1,2}; de Ἴσον εἴποιμι prll II^b 66 χερῶν D Tricl

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩΙ

Strophae

υ — υ — υ — υ — — υ υ — υ υ υ — υ — — υ υ — υ — υ — υ — — υ υ υ 5 υ — υ υ — — υ υ — υ — υ υ υ υ υ υ υ — — υ υ — υ —	— υ — υ υ — υ υ — υ — — υ — υ υ — υ — υ — υ υ — υ υ — υ — υ — υ — υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ — υ υ — υ — υ υ — υ — υ
--	--

E p o d i

υ — υ — — υ υ — υ υ — υ υ — — υ — υ υ — υ υ — υ υ — 5 υ υ — υ υ — υ — υ υ — υ — υ	υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ — υ υ
---	---

στρ. α'

Ἐλείθουα, πάρεδρε Μοιράν βαθυφρόνων,
 παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἦ-
 ρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
 οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
 τεάν ἀδελφεῶν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἦσαν.

5

Er versus quarti rationem primus perspexit Hermann (ap Heyn 1817); σῆμα νέ-, κτέατ' ἀνά-, ὕδατος, γάπεδον, δη_επει Boeckh¹, unde apud Schneidewinum^{1.2.3} et Christium^{1.2} haesit γάπεδον.

1 εἰλείθουα veti, corr Tricl πάρεδρος D 2 τέκνον D; v ad N ΠΙ 6 3 εὐφροσύναν D; cf ad O Π 52; οὐ φάος ἐκ μελαίνας δρ. εὐφρόνας Hartung, οὐδέ κνέφας μελαιάνων δρ. εὐφρόναν? Bergk; cf Wilamowitz ad Eur Her³ v 1106 τεάν ἑλ. ἄδ. B; ἀδελφῶν Er Schmid, explosit Boeckh

5 ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ Ἰα·
 εἴρῃ δὲ πότμῳ Ζυγένοθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν
 καὶ παῖς ὁ Θεαρῖωνος ἀρετῆ κριθείς 10
 εὐδοξος αἰδεῖται Ἐωγένης μετὰ πενταέθλοισ.

ἀντ. α'

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
 10 Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι κύμ-
 πειρον ἀγωνία θυμὸν ἀμφέπειν. 15

εἰ δὲ τύχη τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
 ῥοαῖσι Μοικᾶν ἐνέβαλε· ται μεγάλοι γὰρ ἀλκαί
 σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
 ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον Ἰαμεν ἐνὶ σὺν τρόπῳ, 20
 15 εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμυκος
 εὔρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων αἰδαῖς.

ἐπ. α'

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον 25
 ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·
 ἀφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου πέρας
 20 ἅμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον' ἔλπομαι

5 ἐπ' Ἰα vett (B?), corr Tricl; ἐπὶ Ἰαοις Bothe, ἐπὶ Ἰαοις? Bergk
 6 πότμῳ (πότμος D) Ζυγόν | θ' vett, πότμῳ Tricl, Ζυγένοθ' Er Schmid;
 Ζυγούνοθ' Wieseler ap Schneidew, Ζυγοί θ' Bergk², contra quos et emen-
 dationem Schmidianam et scholiorum expositionem defendunt Hartung
 200 et Friederichs Pindd St 76 8 ἐνδοξος D c scholl πεντάθλοισ
 vett, corr Tricl 9 δορικτυπον B², δορυκτυπον D (δορικτ. cur Boeckhio²
 Schneidewino aliis placuerit obscurum), δορικτύπων (lectio Ambrosiana?)
 B² (man pr) Tricl (?), γενναίων paraphr 10 ἀγωνίας Hartung, temere
 12 ἔβαλε(·)tal libri vett, ἐνέβαλε (c scholl) tal Hermann ap Heyn (Bergk),
 ἐνέβαλεν· αἰ praeoptavit Boeckh 15 μνημοσύνας libri, corr Boeckh
 16 εὔρηται τις libri interpolatione manifesta, εὔρη gl Tricl, εὔρη τις ed
 Er Schmid, εὔρηται (scil τὰ καλά ἔργα) Hermann ap Heyn, omnibus fere
 probantibus, τις subaudire mavult Fennell; ὁ ἔρδων τὰ καλά ἔργα intellege
 cll vv 11—14; de verbi genere P I 48. III 111. IV 187, prll II⁹² αἰδαῖσι
 B, κλυταῖς ἐπ. αἰδαῖς Herwerden Pindd 27, κλυτάς ἐπ. αἰδαῖς Borne-
 mann Philol 45, 1886, 600 18 λάβεν D, βάλον Tricl 19 ἀφνεὸς τε
 vett, corr Tricl θανάτου | παρά σᾶμα libri, ὁμοίως τελευτῶσι (τελευτῆ)
 paraphr; θάνατον πάρα (vel θανάτου πάρα, ut παρ' "Αἰδου) θαμά Hermann
 ap Heyn (prob Boeckh²), θανάτου πέρας ἅμα Wieseler ap Schneidew (re-
 cep Christ), θαν. πέλας ἅμα Hartung, θανάτου πόρον ἅμα Kayser Wiener
 Jahrb 105 p 103, πόρον recep Bergk^{2,4}. Wieseleri E pro A scribentis
 emendatio palmaris: videtur poeta formulas epicas ἀλέθρου πείραθ' ἰκέ-
 σθαι, τέλος θανάτοιο κινᾶναι suo more (prll II¹⁰⁰) variasse, πέρας θανάτου
 O II 31, verbum νέομαι Pindaro ut cui maxime adamatum 20 πλέον
 libri, corr Er Schmid

- λόγον Ὀδυσσεός ἢ πάθαν 30
 διὰ τὸν ἄδυεπὴ γενέσθ' Ὀμηρον·
 στρ. β'
- ἐπεὶ ψεύδεσι οἱ ποτανᾶ <τε> μαχανᾶ
 σεμνὸν ἔπεστι τι· σοφία δὲ κλέπ-
 τει παράγοιχα μύθοις· τυφλὸν δ' ἔχει
 ἦτορ δμιλος ἀνδρῶν ὃ πλείστοσ. εἰ γὰρ ἦν 35
 25 ἔ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὐ κεν δπλων χολωθεῖς
 ὃ καρτερός Αἴας ἔπαζε διὰ φρενῶν
 λευρὸν Ξίφος· δν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχα 40
 Ξανθῷ Μενέλα δάμαρτα κομίχαι θοαῖς
 ἄν ναυσι πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί
 ἀντ. β'
- 30 πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
 κύμ' Ἀἶδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἔν 45
 καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ γίνεται
 ὦν θεὸς ἄβρὸν αὖξει λόγον τεθνακότων
 βοασθῶν, τοὶ † γὰρ μέγαν ὄμφαλὸν εὐρυκόλπου
 μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις 50

21 πάθεν Tricl, selectius arbitro Boeckhio, πάθ' ὦν (quod graecum esse nego) Bergk⁴, πάθη Bornemann Phil 45, 1886, 600 22 ψεύδεσσι οἱ B ποτανοίσι? aliquando Boeckh, τε add Hermann ad Orph p 788 (recep Boeckh c plerisque), γε (per errorem, opinor, ad lectionem Schmidianam 1798 laudatam relapsus) Hermann ap Heyn 1817; ad rem cf O I 28—34, σεμνὰς Χάριτας Ὁ XIV 7, fr 95 25 ἐάν v l (ἐνιοί) scholl (Tricl), ἐάν Dionysius Charmidae f (Boeckh n cr 538), utrumque iunctim veti; ἔ τὰν ('vulgus ipsam rerum veritatem') Boeckh, ἐτέδν Hartung, ἐτάν Bergk; cf ad I II 10 εἰδέμεν libri, corr Er Schmid 26 ἔπαζε D 27 ἀχιλλέως veti, corr Tricl 29 ἐν ναυσι Tricl (Hartung) εὐθυπόρου B πνοαί (e paraphr) B, sed γρ κομπαί B^{ms} 80 πρὸς Ἴλ. π. bis habet B 81 ἀτὰρ libri, Ἀἶδα edunt c Oxonn; prll II⁴⁵ πέσε libri; prll II⁹² ἀδόκ. ἐν Schneidewin, retin ἐν Bergk, item ('in inglorium atque etiam in gloriosum') Maur Haupt opp I 133, item alii ἀδόκ. pro nominativo accipientes; cf (Zeús) καθελὼν μὲν δοκέοντα, ἀδόκητον δ' ἔξαιρῶν fr trag adesp 482 N², de praep anastrophe Bossler 80 82 Verba ὦν — βοασθῶν his habet B αὖξει libri (B utroque loco) et lemm scholl, ὦν ἄν αὖξῃ et ὦν ἄν αὖξῃ paraphrr, unde αὖξῃ et Bergk, male; nam a communi hominum sorte (ἐρχεται 30) sensim ad id quod certis quibusdam evenerit transiri (cf N VI 30/31) docemur non solum verbis τοὶ . . . μόλον (sec lectionem antedidymeam), verum etiam vocabulo epico βοασθῶν quo heroes significari manifestum est, ut ad eos ipsos pompis heroicis (46) a deo Pythio auctos verba θεὸς αὖξει referre necesse sit 83—84 τοὶ γὰρ libri, τοὶ παρὰ ex scholl Hermann ap Heyn, γὰρ παρὰ Bergk (v infra), τοὶ ποτε malim μόλον antiquam lectionem ex scholl elicit Hermann, ξμολε(v) libri e conii Didymi, quem τεθνακότων

- 35 κείται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθην,
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Κύρου μὲν ἄμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἴκοντο. 55
ἐπ. β'
- Μολοσσία δ' ἐμβασιλευεν ὀλίγον
χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
- 40 τοῦτό οἱ γέρας. ὦχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέατ' ἄγων Τροΐαθεν ἀκροθινίων· 60
ἵνα κρεῖων νιν ὑπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρα.
στρ. γ'
- βάρυνθεν δὲ περιεσσά Δελφοὶ Ξεναγέται.
ἀλλὰ τὸ μόνριμον ἀπέδωκεν· ἐ-
χρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιάτω 65
- 45 Αἰακιδᾶν κρέοντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχεᾶ δόμον, ἥρωϊαις δὲ πομπαῖς

βοσθῶν τοι (... μόλεν), ἐν Πυθίοις (δὲ) διακ. κείται (Νεοπτόλεμος) con-
iunxisse testantur scholl; unde ante Didymum τεθνακότων βοσθῶν, τοι
fuisse conicias, quamquam βοσθῶν omittit paraphr¹ (211, 12); cum Di-
dymo facit Rauchenstein Phil 36, 1877, 69 βοσθῶν (scilicet λόγον, cll
ἐπικούρου O I 110, XIII 97) Hermann ap Heyn, quem sequitur Dissen
τοι ... μόλον 'cum(?) templum adierint' interpretans ex pll 424—25,
τεθνακότων. βοσθῶν (gen partit), τοι ... μόλον ... ἐν Π. γαπέδοις Har-
tung, βοσθῶν· τῷ ... μολύν (tum γαπ. c Hartungo) Mezger Phil 28, 720,
Siegeal 367, τεθνακότων. βοσθῶν τις πατρι (Achilli Neoptolemus) ...
μόλεν Maur Schmidt CXXXIX, τεθνακότων· βοσθῶν γὰρ μέτα ... μολύν
... Πυθίοις γε Wiskemann progr gymn Marburg 1876, 21, βοσθῶν γὰρ
παρὰ ... μόνος χθονός ἐν Πυθίοις τε Bergk^{2, 4}, βοσθός τοι π. ... μόλεν Bor-
nemann Phil 45, 604, βοσθῶν (c Herm). τῷ (c Mezg) π. ... μόλον per questio
iō veni interpretans Fraccaroli Pind 588, 1, τεθνακότων. βία θάνει τοι
... μολύν Christ² 85 πριάμοιο D Tricl Neopóλεμος invexit Christ im-
merito provocans ad Paulum Kretschmer KZ 33, 1895, 571; prll II⁴²
36 de καὶ ad O III 38; τᾷ καὶ Δαναοί, πόνης' ἀνοδ' ἀποπλέων (vel ἀνο-
δία πλέων)? Bergk 37 ἄμαρτεν. ἴκοντο δ' εἰς Ἐφυραν πλα(γ)χθέντες
libri, scholl quod bis habent ἴκοντο δὲ (212, 10 et 214, 12), non multum
valet; emendavit Boeckh; neque enim aut de metro (πλαγχθέντες δ') aut
de mensura (-τέ πλαγχθ., ἴκοντο) erit quod dubites, de metro cll O IX 59.
69, P VII 5, de πλ Heimer studd P 98, de augmento omisso ad P IV 118;
πλανέντες? Hermann opp I 251, πλάναισι scr Bergk simul πλάνητες vel
πλανᾶται proponens, quorum prius recep Christ 38 ἐνβασιλευεν vett,
corr Tricl 39 φέρεν B, ἔσχεν paraphr, φέρει D ('egregie' Boeckh),
recep Christ² 41 κτέαν' ἄγων B (cf P II 59 Ambr., O V 24 A), quod
vulgo edunt, κτέατ' ἀνάγων D (cf N VI 19. 56); accusativi forma κτέατα
hoc solo loco testata τρωταθεν libri, corr Er Schmid; prll II⁴⁵ 42 ὑπερ
libri, quod prob Boeckh in interpretatione a nobis non dissentiens ille
quidem, sed in prosodia administranda parum sibi constans P V 124, IX
124, ὑπερ Er Schmid Bergk 43 βάρου(ν)θε(ν) περιεσσά δὲ libri, transp
Er Schmid 46 ἥρωϊαις libri et edd; prll II⁴⁶

- θεμικόπον οἰκεῖν ἔδοντα πολυθύτοις.
 εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει· 70
 οὐ ψεύδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ,
 50 Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκτόνων. θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν
 ἀντ. γ'
 φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων 75
 οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν
 παντὶ γλυκεῖα ἔργω· κόρον δ' ἔχει
 καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίτια.
 φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες, 80
 55 ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἐν' ἀδύνατον
 εὐδαιμονίαν ἄπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν, τίτι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
 ὤρεξε. Θεαρίων, τίν δ' εἰκότα καιρὸν ὄλβου 85
 ἐπ. γ'
 δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῃ
 60 σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
 Ξεῖνός εἰμι· σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, 90

47 Θεμικόπον libri, θεμικόπον editur c Lobeckio 48 distinctio nostra Aristarchea ab Er Schmid, Ty Mommsen, Bergkio³⁻⁴ probata, πολυθύτοις εὐων. ἐς δίκαν. τρία dist Hermann ap Heyn, 'ut prospera in iis gubernet iustitia' Boeckh, quae post θεμικόπον mihi quidem videntur esse ieiuna; ad εὐώνυμον ἐς δίκαν cf δίκην ὑπεχέτω ... μὴ καλὴν μηδ' εὐώνυμον, ἀλλ' αἰσχρὰν Plat Legg 754^e 49 οὐ ψ. ὁ μάρτυς ἔργμασιν — ἐκτόνων. dist Mezger Jahrbh class Phil 93, 105, μάρτυς ἔργμ. ἐπιστατεῖ. Bury; de forma ψεύδις non erit quod dubites cll Ἰδρις τρόφις ἀναλακς adiecti, μάντις subst (Monro hom Gr² p 109) μάρτυς] μάντις (lectio Ambrosiana?) B² ἔργμασιν D 49—50 ἐπιστατεῖ (scil Neoptolemus), Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκτόνων. θρασύ dist Hermann opp III 23, post ἐπιστατεῖ vulgo pleniis dist 51 λέγων Heimsaeth add corr 55 55 τό, τὸ δ' B² 57 μοῖρα edd ante Er Schmid 59 ἀρομένῃ libri, corr 'metri causa' Hermann ap Heyn 1817, τόλμαν καλῶν ἀρέσθαι 'certare' interpr opp III 23; cf ad I VI 60 60 σύνεσιν libri, retinuit ἀράμενον (59) scribens Er Schmid, item (ἀρόμενον) Kayser lectt P 79, σύνεσιν Hermann ap Heyn omnibus fere probantibus praeter Christum² (cuius interpr v apud ipsum), audacius olim τόλμα τε καλῶν ἐραμένῃ σύνεσιν? Bergk 61 εἰμι· σκοτεινὸν libri, diiambos choriambum explente; quod vario modo emendare student: κοτεινόν = κοτήεντα Boeckh, κελαινόν vel εἰμ' ἔρεβεννόν (cl gl *Hesych ἔρεβεννή· σκοτεινή)? Bergk, εἰμ' ἀπέχων σκοτεινόν Hartung, κρυφαῖον? ipse sibi non satisfaciens Rauchenstein Phil XIII 429; alii pronuntiatione (Lobeck path elemm I 125, Meyer gr Gr² 331) ᾧ in ᾧ abisse putant cll δc βα Cκἀμανδρον, ἔπειτα σκέπαρον ap Hom, πετραίη τε σκίη τε Hes opp 589, alterum ex Pind exemplum afferebat Christ fr 142, 3; de adiectivi epicae poesi propter metrum negati vocalismo cf ποθεινός αἰπεινός ap Pind

ὔδατος ὤτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω·

ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

στρ. δ'

ἔων δ' ἐγγυς Ἀχαιοὺς οὐ μέμψεται μ' ἀνήρ

65 Ἴονίαις ὑπὲρ ἄλλοις οἰκέων·

96

προξενία πέποιθ'· ἐν τε δαμόταις

ῥυματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλῶν,

βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὃ δὲ λοιπὸς εὖφρων

ποτὶ χρόνος ἔρποι. μαθῶν δέ τις ἂν ἐρεῖ,

100

εἰ πᾶρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄραρον ἐννέπων.

70 Εὐξενίδα πάτραθε Cώγενες, ἀπομνύω

μὴ τέρμα προβάς ἄκονθ' ὤτε χαλκοπάραρον ὄρασι

105

ἀντ. δ'

θοᾶν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψεν παλαισμάτων

αὐχένα καὶ σθένος ἀδιάντων, αἶ-

θωνι πρὶν ἀλίψ γυῖον ἐμπεσεῖν.

62 ὡτε (ὤτε B) vett et edd 65 καὶ προξενία libri et προξενία
confirmant scholl, kai del Hermann ap Heyn, pro- del Ty Mommsen;
kai aut asyndeti horroni aut falsae compendii (de quo ad P VII 10) inter-
pretationi debetur 66 ὑπερβάλλων libri, ὑπερβαλῶν edunt c Er Schmid,
nisi quod ὑπερβλέπων scholiis abusus Ty Mommsen 68 δέ τις ἂν ἐρεῖ
libri c scholl, cf καὶ κέ τις ὡδ' ἐρεῖ formulam epicam; δέ τις ἐρεῖ? Boeckh,
μαθῶν δέ κε (F) ἐρεῖ malle Hermann videtur opp (III 24) IV 32; de forma
ἐρεῖ ad I V 48; ἀνερεῖ? Gildersleeve Amer Journ philol III, 1882, 438,
recep Bury ('renuntiabit?') 69 ψάγιον vett (etiam D), ψέγιον Tricl,
ψόγιον Io Göttl Schneider in Lex (prob Boeckh), ψάγιον· πλάγιον, λοξόν
Hesych primus attulit Bergk 70 Εὐξενίδα vocativum aeoicum esse
primus statuit Hermann ap Heyn, Εὐξενίδι Cωγένους πάτρα scholiis ut
solet audacter abusus Hartung ad audaciora etiam temptamina abripiens
Rauchensteinium Phil XIII 429 ὑπομνύω scr Bergk (c scholl ut vide-
batur: ἀπομνύω codd, ὑπομνύω edd) 71 ad verba τέρμα προβάς ex-
plicanda primus Hesych gl προβάς· ὑπερβάς adhibebat aliam ipse inter-
pretationem praeoptans Hermann opp III 32, τέρμα non scopum, sed
lineam qua arcerentur iaculantes ne propius ad scopum accederent in-
terpr Ed Pinder Fünfkampf Hellen 1867, 93; cf quae ad βαλβίδα illu-
strandam congressit Jüthner Eran Vindob (1893) 310 ὤτε vett, ὤτε
Tricl, ὤτε Boeckh; prll II⁸³ χαλκοπάραρον libri, i add Hermann opp III
25 72 δς ἐξέπεμψας B, δς ἐξέπεμψε D, quod addito v recep Hermann
ap Heyn merito vituperans 1817 Boeckhium haec ad Sogenis res c scholl
referentem, δς c' ἐξέπεμψεν graviter dissuadente Hermanno opp III 31 re-
cep Bergk⁴, δς ἐκ c' ἐπεμψεν Bury. Voluit poeta ἐκπέμπειν idem esse
quod ἐξαθλον ποιεῖν, cum v 73 ironice, 74 extra iocum adderet; quae
perspexit schol 225, 8, non item (schol 226, 14 secutus) Boeckh
73 πρὶν] πρὸς c gl ἐν Tricl ἀλίψ Ty Mommsen (Bergk⁴); prll II⁸¹
ἐμπεσεῖν libri; prll II⁸²

- εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
 75 ἕα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεῖς 110
 ἀνέκραγον, οὐ τραχὺς εἰμι καταθέμεν.
 εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖκά τοι
 κολλᾷ χρυῶν ἐν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἀμᾷ 115
 καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖς' ἔερας.
 ἐπ. δ'
 80 Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέα
 πολύφατον θρόνον ὕμνων δόνει
 ἤσυχᾶ βασιλῆα δὲ θεῶν πρόπει 120
 δάπεδον ἄν τὸδε γαρυμένον ἀμέρα
 ὅπ'ι· λέγοντι γὰρ Αἰακόν
 νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεύσαι,
 στρ. ε'
 85 εἴ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρα, 125

75 πῆρ ἄν libri, corr Hermann ap Heyn; verba εἴ τι... ἀνέκραγον non tam ad fabulam ipsam, quam ad ea quae suam quasi causam agens addiderit poeta 'animo praeter consuetudinem commoto' (σπρος ἤσυχᾶ 82, ἀμέρα ὅπ'ι 83) spectare arbitror 76 οὐ γὰρ B¹D¹ c paraphr infinitivum ἀπὸ κοινοῦ accipiente, post ἕα με plenius dist Hermann ap Heyn, post ἀνέκραγον plene Er Schmid, ἕα με — καταθέμεν Hartung 77 ἀναβάλλεο vett (cf 66), corr Tricl εἴρειν στ. ἐλ. ἀναβάλλ(λ)εο iung scholiastae, εἴρειν exponentes λέγειν 227, 13. 16 (pap Bacchyl XVII 20. 74; πλέκειν schol 227, 8), λέγειν ἀναβάλλου, οἶον μὴ λέγε schol 227, 14 ('a frigida laudatione abstine' Er Schmid), contra ἀνακροῦσθαι καὶ ἀρχου 227, 16, quae probaverunt Lonicerus et Phil Melanthon Μοῖκά, τοι κόλλα legentes, similiter (sed καὶ κολλᾶν) Hartung, (καὶ κόλλα?) Rauchenstein Phil XIII 480, ἕα — εἴρειν στεφάνους (c Ceperino)· ἐλαφρόν ἀναβάλεο, Μοῖκά, τοι κόλλα Christ²; post ἐλαφρόν plene dist Heyne (Boeckh, Bergk), recte; nam respicit poeta ad τὸ τερπνόν (74) 78 ἀμᾷ libri et edd ante Bergkium; prll Π² 81 πολύφατον ὕμνων (ὕμνον D, ut 82 θεῶν D^c) θρόνον vett, πολυφάτων Tricl, qua interpolatione retenta verba transp Er Schmid, πολύφατον reduxit Hermann ap Heyn 82 ἤσυχῆ libri, ἄσυχᾶ Hermann ut P XI extr, ἄσυχᾶ Bergk; prll Π² 88 θαμερᾶ B, θεμερᾶ D; quas lectiones ad η olim suprascr revocat Ty Mommsen, ad heta ex antiquitate nescio quo pacto propagatum Christ (Sitzgsber bayr Akad 1891 histphil Kl p 41), θεμερᾶ(ᾶ) Tricl, ἡμέρα Benedictus, ἀμέρα Hermann ap Heyn 84 μιν libri, νιν Boeckh n cr 401 ματροδόκοις(v) vett, corr Tricl 85 ἐμᾶ(ᾶ) libri c scholl, τεᾶ Pauw, ὕμᾶ Heyne, εᾶ (Sogenis) Hermann ap Heyn, εᾶ (Aeaci, assentiente Boeckhio) Dissen (expll 437, ἐμᾶ (Pindari, posito Thebis fuisse Aeaceum, sicut Athenis) defendit Hartung, tacite reduxit Bergk²; εᾶ antiquiore usu ut omnium personarum commune fuisse constat, ita reflexivam semper retinuit notionem, ut recte si restituatur hoc loco ad Aeacum potius quam ad Sogenem referendum sit; cf Brugmann gr Gr² 422 πολίαρχον (πολη- vel πολυ- D^{cc}) libri c scholl, πολιᾶχον? Bergk; cf Κυράναν ἀρχέπολιν P IX 54

- Ἡράκλεες, κέο δὲ προπραόνα μὲν
 Ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. εἰ δὲ γεύεται
 ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε γείτον' ἔμμεναι
 νόψ φιλήσαντ' ἀτενεῖ γείτονι χάρμα πάντων 130
 ἐπάξιον· εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, —
 90 ἐν τίν κ' ἐθέλοι, Γίγαντας δε εἰδάμασας, εὐτυχῶς
 ναίειν πατρὶ Ὠγαμένης ἀταλὸν ἀμφέπων
 θυμὸν προγόνων εὐκτῆμονα Ζαθέαν ἄγχιαν. 135
 ἀντ. ε'
- ἐπεὶ τετραόροισιν ὤθ' ἀρμάτων Ζυγοῖς
 ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς,
 ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
 95 τὴν δ' ἐπέοικεν Ἡρας πόσιν πειθέμεν 140
 κόραν τε γλαυκώπιδα· δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκάν
 ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
 εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίον ἀρμόσαις 145
 ἦβα λιπαρῶ τε γῆραϊ διαπλέκοις
 100 εὐδαίμον' ἔοντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ
 ἔπ. ε'
- γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὀπιθεν.
 τὸ δ' ἔμὸν οὐ ποτε φάσει κέαρ 150

86 προπρεῦνα libri c scholl πρόθυμον exponentibus; cf epicum vocabulum προπρηγής; προσγνέα (-ανέα debebat) μὲν del Hartung, προπρεῦνα retin 'praestantem' interpr, tum τὲ vel μὲν requires Rauchenstein Phil XIII 431, προπρηόνα? del μὲν Bergk; nihil mutandum, dummodo foedum ionismum abstergas; prll Π⁴² γεύεται B²D Aristarch, δεύτερα B¹ scholl¹⁻², recep Christ solus 87 ἀνὴρ. τί ... γείτονι; schol², rectius dist Aristarch 88 ἀτενεῖ libri, corr Hermann ap Heyn 89 ἀν ἔχοι libri, tuebantur Boeckh¹ et Hermann opp IV 174, ἀνέχοι Thiersch, ὑπέχοι? Rauchenstein Phil XIII 431, ἀλέγοι Bergk; Thierschium fr 119, 3 δὲ ὄψ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες conferentem et c paraphr παρέχει exponentem redarguebat Boeckh¹, emendationem (nulla addita interpretatione kl Schr V 387) recep Boeckh², alii contulerunt P II 89, Soph Ai 212; ἀνέχοι αὐτὸ intellege ἀνέχοιτο γειννῶν (δ 595) de genere verbi cl prll Π⁹² 92 εὐκτ. vett, corr Tricl ἄγχιαν vett, prosodiam ionicam (Herodn I 530, 30) invexit Tricl; cf O IX 34 98 ὤθ' B, ὤθ' D, quod edunt c Boeckhio 94 χερὸς B 95 ἦραν libri, tuetur nescio quo pacto Bornemann Phil 45, 611, Ἡρας Bothio praeunte Boeckh 96 δύνασαι δὲ D¹, recep infra (99) διαπλέκοι (scil Ζεύς) scribens Hartung, — δύνασαι δὲ — separavit Bergk male antestatus scholiastam διδόμεν et ad δύνασαι et ad πεῖσαι referentem 97 δυσβά D θαμὰ τ' [θμα (= πόρου)? Bergk 98 σφισιν vett, corr Tricl ἀρμόσαις libri et scholl, pro optativo accipit διαπλέκειν (99) scribens Bergk 99 γῆρα(α) libri, corr Er Schmid 101 ὀπιθε(ν) libri, corr Morel

ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
 ἔπει· ταῦτὰ δὲ τρις τετράκι τ' ἀμπολεῖν
 105 ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
 ςιν ἄτε μαφυλάκαις 'Διὸς Κόρινθος'. 155

104 ἔπεισιν *B* ταῦτα libri, corr ex scholl Boeckh τετράκις libri, corr Er Schmid 105 μαφυλάκας libri, μαφυλάκας Er Schmid, quod exprobat Boeckh, idem nec passive (ὁ μᾶτην φλυαρηθεὶς schol) accipi μαφυλάκας posse neque a fatuis ineptisque hominibus illud Δ. Κ. decantari pueris recte observavit, ipse post μαφυλάκας distinguit, ad ἀπορία fere c paraphr λόγων (ἀπορία· ἀγνώσια Hesych; *ärgerlich ist, wird uneträglich, hilft gar nichts* alii), ad μαφυλάκας subaudiens ταῦτὰ ... ἀναπολεῖ, denique Δ. Κ. pro totius sententiae quasi appositione accipiens; μαφυλάκαις Io Gottl Schneider 1776 ad Pind fr XL, quod non displicebat Bergkio; de generis diversitate cf φίλε τέκνον alia: ταῦτὰ δὲ αἰεθρυλεῖν ἀποριαν ἐξελέγχει, ὡσπερ ἂν εἰ τις μαφυλάκαις παιδίοις (ὡσπερ παρὰ νηπίοις τοῖς τέκνοις paraphr) θρυλοῖ τὸ Διὸς Κόρινθος. Ceterum Διοσκόρινθος libri et (casu) schol 236, 2, quod tuetur *Zeus Anäblein* interpr Usener Göttern 70

⟨ΔΕΙΝΙΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΔΙΑΤΛΟΔΡΟΜΩΙ⟩

Strophae

$\overline{\cup_{10}}$ $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — \cup
 \cup — — \cup_2 — — \cup — — \cup — — $\cup\cup$ — — \cup
 \cup — — \cup_3 — — \cup — — \cup — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — \cup
 $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — \cup — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — \cup
 5 \cup — — $\cup_{5.44}$ — — \cup — — $\cup_{5.44}$ — — \cup — — \cup

Epodi

— — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — \cup — — — — \cup — —
 \cup — — — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — —
 $\cup\cup$ — — — — \cup — — — — $\cup\cup$ — — $\cup_{13.30}$ — — \cup — — \cup
 — — \cup — — — — \cup — — — —
 5 \cup — — — — $\cup\cup$ — — $\cup\cup$ — — — — \cup — — \cup
 \cup — — — — $\cup\cup$ — — \cup — — \cup — — \cup — — \cup — — \cup
 \cup — — — — \cup — — — —
 (7^b) \cup — — — — \cup — — \cup_{17} — — \cup — — \cup

στρ. α'

ὦρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας
 ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
 ἃ τε παρθενηϊοῖς παίδων τ' ἐφίζοιχα γλεφάροισι,
 τὸν μὲν ἀμέροισι ἀνάγκας χερσὶ βαστά-
 Ζεις, ἕτερον δ' ἑτέροισι.

5

Str v 1^b cum 2 coniungebat Ty Mommsen (ἀττ-|σαι σοφοῖς antistr γ').
 Ep 7^{a,b} divisit Aug Rossbach gr Metr³ 462. De strophae initio et de ep v 4
 extr cf append metr § 5^a not.

1 ἀμβροσιῶν *D* (P IX 19 *B*, N IX 18 *B*) 2 παρθενηϊοῖσι *B*,
 παρθενηϊοῖσι *D* Tricl, corr Hermann ap Heyn 1798, opp I 254; de li-
 centia metrica Hermanno (ap Heyn 1817) suspecta app metr § 4^b*,
 de vocalismo cf Πελοπηϊάδαι 12 βλεφ. libri, corr Boeckh 3 ἀμέ-
 ροισι *B* Tricl, ἀμάρας *D*; ἀνάγκας libri c scholl; ἀμέροισι ἀνάγκαις χερσὶ

ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
5 τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

ἀντ. α'

οἳ καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον
ποιμένες ἀμπερόλησαν 10

Κυπρίας δῶρων· ἔβλασεν δ' υἱὸς Οἰνύνας βασιλεύς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος· πολλὰ νιν πολ-
λοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·

ἀβοατὶ γὰρ ἠρώων ἄωτοι περιναϊεταόντων 15
10 ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἐκόντες,

ἐπ. α'

οἳ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναϊσιν ἄρμολον στρατόν,
οἳ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι. 20

ἰκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἄπτομαι φέρων

15 Λυδῖαν μίτραν καναχαδὰ πεποικιλμένην, 25
Δεῖνιος διςσῶν σταδίων

καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.

κὺν θεῶ γάρ τοι φυτευθεῖς

17^b ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

στρ. β

ὄσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ
ποντία ἐν ποτε Κύπρῳ. 30

ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρὶν τι φάμεν.

20 πολλὰ γὰρ πολλὰ λέλεκται· νεσρὰ δ' ἐξευ-
ρόντα δόμεν βασάνῳ

ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄσων δὲ λόγοι φθονεροῖσιν· 35

Hermann ap Heyn 1798, retr 1817, recep Bergk²⁻⁴, 'quodsi ἀνάγκας re-
tinendum' ἀμέρας manult idem⁴, similiter 'si quid mutandum esset' ἀμέ-
ρας ἀνάγκας ... ἐτέρας Boeckh; ἀμέρας quod iam Hermann flagitaverat ser
Hecker Phil V 441 ἀναγκὰς (ἀν' ἀγκὰς) Er Schmid, Heyne. De oxymoro
ad O VI 43, de adi trai ad N V 6 9 κῶβοατὶ vetit, corr Tricl 10 ἀν
ἀξίαις libri, corr (c εν dd ad Hesych s v ἀναξίαν) Beck 12 σπάρτην
BD (ut 36 ζωῆς B, ἐφαπτοίμην B) πελοπηϊδαί libri, corr (cum ed Bru-
bach) Er Schmid 14 φίλων D 15 καναχηδὰ libri, corr Bergk; prll
Π^{so} 16 Δεῖνιδος Tricl, Δεῖνιος, ἢ τοι τοῦ Δεινίου schol; prll p 69 νέ-
μειον libri, corr Pauw 18 ὄσπερ D Tricl ποντία (cf 1) D 19 ἀνα-
πνέων D^{so} 20 (γάρ) πολλὰ libri, πολλοῖς Er Schmid, πολλὰ Pauw
21 δὲ λόγοι om Tricl (casu), confirmant scholl et schol Soph Ai 154;
λόγοι? Bergk, ὄσων φθονεροῖσι δὲ μύφοι? Christ, idem sed μομφαί Her-
werden studd 58

ἄπτεται δ' ἐκλῶν αἰεῖ, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

ἀντ. β'

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἰόν,

40

φασγάνῳ ἀμφικυλίαισι.

ἦ τιν' ἄγλαυσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λάθα κατέχει

25 ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ' αἰδῶψ ψεύ-

δει γέρας ἀντέταται.

κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν·

45

χρυσέων δ' Αἴας στερηθεὶς ὄπλων φόνῳ πάλαισεν.

ἐπ. β'

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροῖ

ἔλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι

50

30 ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχῃ, τὰ μὲν ἀμφ' Ἀχιλεὶ νεοκτόνῳ,

ἄλλων τε μόχθων ἐν πολυφθόροις

ἀμέραισι. ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,

55

αἰμύλων μύθων ὁμόφοι-

τος, δολοφραδῆς, κακοποιὸν δνειδος·

ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιάται,

34^b τῶν δ' ἀφάντων κύδος ἀντείνει καθρόν.

στρ. γ'

35 [εἶ] μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος,

60

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις

ἀπλόαισι Ζῶας ἐφαπτοίμαν, θανῶν ὡς παιεὶ κλέος

μῆ τὸ δύσφαμον προσάψω. χρυσὸν εὐχον-

ται, πεδίον δ' ἔτεροι

22 αἰεῖ vett, corr Tricl ἐρίζει libri et scholl c scholl Soph Ai 154, ἐφίζει male cl Semon 7, 84 Hecker Phil V 449, 'verissime' iudice Herwerdeno studd 53 23 ἀμφικυλίαισι libri, -ίαισι (c scholl) Boeckh 24 λάθαν D; lectionem B scholl confirmatam male interpretatus (c Lobeckio¹ ad Soph Ai p 365, quem refutavit Dissen) 'oblivio eum caput, ut obmutescat' λάσθα ('contemptus, irrisio')? Bergk κατέχει τε λ. v. B, κατέχει-|v λ. v. D, κατέχει λ. v. Tricl; κατέχει confirmant paraphr (cf etiam ἀντέταται 25), κατέχεν scholl, sicut τουτέστιν . . . ἐτελεύτησεν paraphr¹, unde male κάτεχεν Bergk; λυγρῷ ἐν Er Schmid, ἐν λυγρῷ Hermann opp I 251, sicut est in scholl (quorum lectione vulgata [= cod B] ἐν λ. γήρει mire abutitur Kayser lectt P 82) 27 πάλαισεν libri (om scholl), defendit Dissen expll 447; φόνῳ (= αἵματι) παλάθη male Herwerden studd 53 28 δάοισιν (δαίοισιν B) libri, corr Hermann ap Heyn 29 πολεμιζόμενοι libri, διακινουόντες vel κινούμενοι (Aristarch) exponunt gramm vett, unde recte πελεμιζόμενοι Wakefield (silv crit I 79, non vidi), primus recēp Boeckh obloquente Kaysero lectt P 83 30 ἀλεξιμβρότῳ D; prll Π⁵⁵ 31 πολυφθόροις ἐν libri, corr Boeckh 33 αἰμύλων vett, corr Tricl ὁμόφυτος B 37 κλέος, | μῆ τὸ δύσφ. Christ χρυσὸν δ' B

ἀπέραντον, ἐγὼ δ' ἄστοις ἄδων καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαι, 65
αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ' ἐπιπεύρων ἄλιτροῖς.]

ἀντ. γ'

40 αὔξεται δ' ἀρετά, γλῶραις ἑέρραις
ὡς δτε δένδρεον ἕρρει,
<ἐν> σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖς' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρὸν 70
αἰθέρα. χρειαὶ δὲ παντοῖαι φίλων ἀν-
δρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πιστόν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομῆσαι 75

ἐπ. γ'

46 οὐ μοι δυνατόν· κενεῶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
κεῖ δὲ πάτρα Χαριάδαις τε λάβρον

88 ἀδ(ὺν) B, quod vulgo edunt; prll Π° κατ' ἄστυν Bergk καλύψαι libri, καλύψαι? Bergk, recerp Ty Mommsen, καλύψαι Jak Wackernagel verm Beitr Basel 1897, 45*, quam emendationem confirmat paraphr εὐχόμεαι — τεθνάναι expropiens 40—41 αὔξεται libri, testantur scholl identidem, 'crescit occulto velut arbor aevo fama' Hor c I 12, 46, ἀρετά γὰρ ἐπαινεομένα δένδρον ὡς ἀέξεται ex memoria laudans ut videtur Clem Alex paedag I 164 P, cf etiam νεοθαλῆς δ' αὔξεται μαλθακῆ νικαφορία cὺν ἀοιδῆ N IX 48; ἀίρρει δ' ἀρετά (cetera c Bergkio) Fel Vogt diss Argenton IV 270, ὁμοιοκτῆ δ' ἀρετά? c schol 249, 7 (λόγοις 248, 17) Christ δένδρεον ἀίρρει σοφοῖς libri, tuebatur Ty Mommsen (nott metr), δένδρεον ἕρρει | <ἐν> σοφοῖς Boeckh (de ἀίρρειν Pind N V 48, I III + IV 24, Boeckh kl Schr V 381*, Wackernagel KZ 27, 276), δένδρεον αἰνῶ Bergk; at confirmat alterum verbum finitum paraphr^s (249, 2), nec redolet ἀίρρει interpolatoris officinam. Retinui vulgatam distinctionem, quamquam et ex ἑέρραις (cll N III 78, ὁρόκοι P V 99, I VI 64, φαίνειν ὄμμα P VIII 57, I VI 21) et ex ἕρρει lucis atque vigoris nescio quid etiam ad αὔξεται δ' ἀρετά redundare sponte persentiscia. Tum (41) ante πρὸς ὑγρ. αἰθέρα dist Heimsöethio suadente Schneidewin, non male; nam pertinent illa verba non minus ad αὔξεται quam ad ἀερθεῖσθαι. Obversari poetae videntur imagines Homericas κλέος οὐρανὸν ἔκει, ("Ἔρις) οὐρανῶ ἐστήριξε κάρη. De σοφοῖς civibus ad P IX 78, de δικαίοις καὶ πιστοῖς καὶ ἀφρόνοις καὶ ἀγαθοῖς amicis O II 6. VI 7, P IV 280, N III 29. X 78. XI 17, I VIII 69 44 πιστόν paraphr, πιστά B (cf ad P X 68), πιστὰν D; πιστῶν (c scholl 260, 8?) interpol Tricl, retin Boeckh; nunc paraphrastae et lectionem et interpretationem (τὸ πιστόν) amplecti solent ('Pfand' Ty Mommsen, 'Bestätigung' Rauchenstein Phil XIII 443, 'evidence' Fennell, 'die Treue der Freunde' Mezger); 'einen treuen Freund' recte Herwerden studd 54. 'Havet', inquit, 'etiam laetitia (cf N X 78) ante oculos sibi ponere ex amicis viris aliquem fidem, tanquam felicitatis testem atque participem.' Et locutionis μαστεύει ἐν ὄμμασι θέσθαι gravitatem et generis medii θέσθαι proprietatem, denique nominis πιστόν numerum singularem eo consilio quaesita esse, ut ad patrem victoris mortuum si non vocandum, at certe invocandum transitus fiat, facile perspicitur; emendabant πιστά νοῦφ (scil τὰ ἐν ὄμμ.) Μέγα Bergk, ἐν ὄμμασι ἰδέσθαι Herwerden (cf ad P I 92), πιστά Foi Bury 46 Χαριάδαις τε libri c scholl τῆ ... πατρίδι καὶ

ὑπερείσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δις δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἰεῖς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνήρ	80
50 νύδυνον καὶ τις κάματον θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος	85
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι 51 ^b τὰν Ἀδράστου τὰν τε Καδμείων ἔριν.	

τοῖς X. exponentibus; Χαριάδαια? Heyne, 'gentem tuam et tribules' Hermann ap Heyn, 'Chariadas universos et singulos' Boeckh¹ n cr N IV 77, 'Chariadas et Eteochariadas' Odofr Müller Aeginet 189, 'gentem tuam et Chariadas quorum tua gens pars est' fere c Hermanno Boeckh² ap Diss expll 450; de τὲ particula explicativa cf I V 19 λάβρον (λαθρον *B*) libri c scholl, τ' ἐλαφρόν? vel (τε) βάθρον? Bergk, λευρόν Herwerden studd 54; de adiectivi notione 'umfassend' Wilamowitz Eur Her² II 65 47 ὑπερείσω Hermann ap Heyn, inf ut ἠθικώτερον tuetur Boeckh ap Diss expll 449, ὑπερείσαι? Bergk ποδῶν] δρόμων Rauchenstein Phil XIII 473, prob (sed 'mutare talia non ausus') Bergk 48 πρόσφορον ex scholl Wisemann progr gymn Marburg 1876, 22, quod fuerunt quibus probaret ~~62~~ 49 εἶνεκ' ἔργων Hartung, ὕμνιν ἔργῳ? Bergk 51 τῶν τε K. quod iam Dissen proposuerat expll 451, Naber Mnem n s XII, 1884, 40; τὰν — τὰν τε magis poeticum: hinc Adrastum, illinc Cadmeos videre videmur ἐρίζοντα

<ΧΡΟΜΙΩΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ>

<ΑΡΜΑΤΙ>

— υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — —
 — υ — υ₃₃ — υ — (2,3) — υ υ — υ υ — υ₁₇ — υ — — — υ υ
 — υ υ — υ υ — υ₁₃ — υ υ — υ υ — υ υ — —
 — υ — — — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — — — υ — — — υ υ
 5 — — υ — — — υ — — — υ — — — υ

στρ. α'

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σεκυωνόθε, Μοῖσαι,
 τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν,
 ἔνθ' ἀναπεπταμέναι Ξείνων νενίκανται θύραι, 5
 ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'.

ἄλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
 τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἄρμ' ἀναβαίνων
 ματέρι καὶ διδύμοις παιδεσσιν αὐδὰν μανύει 10
 5 Πυθῶνος αἰπεινὰς ὀμοκλάρους ἐπόπταις.

στρ. β'

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλόν
 μὴ χαμαὶ αἰγᾶ καλύψαι· 15
 θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.

De 'carminibus separatis' [N] IX. X. XI prll p 70 De ultimo strophae membro hypercatalecto cf N V, I I. VI

1 σεκυωνόθε libri; falsam prosodiam (cf ad P IV 102) invenit Ceponinus, veram reduxit Schneidewin; de vocalismo prll II⁶⁶ 2 etc B, ἐς D 3 πράσσετε B c paraphr, πράσσεται D⁶⁶, quod retin oll O X 3 et 80 Fel Vogt diss Argentorr IV 250, male 4 αὐδὰν μανύει] 'hymnum ordiendum esse significat' Heyne probantibus Boeckhio n cr 549, Hermanno ap Heyn 1817, αἰγᾶν? Bergk; de scholl Ty Mommsen parergg Pind 1877, 7, Abel p 257 7 καύχας libri c scholl omnibus, καύχαις Benedictus (prob Hermann Boeckh Bergk), καυχᾶσς?? Schneidewin (recep Christ³), alia Kayser lectt P 84, Hartung, Rauchenstein Phil XIII 435, Leutsch

ἄλλ' ἀνά μὲν βρομίαν φόρ-
 μιγγ', ἀνά δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρωμεν
 ἵππιων ἄεθλων κορυφάν, ἃ τε Φοίβω 20
 θῆκεν Ἄδρατος ἐπ' Ἄσσωπος βεέθροις· ὦν ἐγὺ
 10 μνασθεῖς ἐπακκήσω κλυταῖς ἦρωα τιμαῖς,
 στρ. γ'
 δε τότε μὲν βασιλεύων κείθι νέαισί θ' ἑορταῖς 25
 ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἀμίλλαις
 ἄρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
 φεῦγε γὰρ Ἄμφιαρῆ πο- 30
 τε θαραυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιιν
 πατριῶν οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος ἄρχοι
 δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύα.
 15 κρέσσων δὲ καππαυεῖ δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνῆρ. 35
 στρ. δ'
 ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὄρκιον ὡς δε πιστόν,
 δόντες Οἰκλείδα γυναικα,
 Ἐανθοκομᾶν Δαναῶν † ἦσαν μέγιστοι — — 40
 καί ποτ' ἐς ἐπταπύλους Θή-
 βασ ἄγαγον στρατόν ἀνδρῶν αἰσίων

XIV 68; ad πρόσφορος ex verbis τετελ. ἐκλ. dativum subandias, de dupl
 gen prll Π⁵⁵ 8 ἐπ' αὐτὸν ὄρωμεν libri, corr Morel 9 ἵππειων libri,
 corr Hermann ap Heyn 18 ἀμφιαρῆν ποτε B, ἀμφιαρῆν τε D, recep
 Triel, dubitanter (de synizesi ηο cogitans) Boeckh, πρὸ τούτου paraphr,
 unde πριν? Ty Mommsen parergg 11, Ἄμφιαρῆν ποτέ Bergk^{2,3}, Ἄμφι-
 αρῆ ποτε scripsi; prll Π⁵² 14 πατριῶν vetē, πατέρων Triel, πατριῶν
 vulgo retinent, corr Er Schmid; prll Π⁴⁸ πατρ. τ(ε) paraphr legisse
 susp Bergk, στάσιιν — οἴκων coniung Ed Boehmer; sunt οἰκοὶ βασιλείοι
 16 ἀνδροδάμαντ' B, ἀνδρομάδαν τ' D, unde ἀνδρομάδαν τ' Triel, ἀνδρο-
 δάμαν τ' (ex scholl 266, 10) suprascr in duobus Triel recep Heyne, ἀν-
 δροδάμαν δ' (Boeckhio momente) Schneidewin, ἀνδροδάμαντ' ell I VI 73,
 fr 166 e coniectura reposuit Boeckh improbante (prae ἀνδροδάμαν ab
 ἀνδρόδαμος) Lobeckio parall (I) 262; prll Π⁵⁵ 17—18 ἦσαν μέγιστοι
 libri, ἐγένοντο περιφανέστεροι paraphr; lacunae sedem alii alio loco in-
 dicant edd, post καί ποτε | Er Schmid, post καί ποτ' ἐκ | male Beck (Kay-
 ser), post μέγιστοι plerique Hermannō auctore; ἔσαν μέγιστοι. <δὴ τότεν>
 Boeckh (supplem prob Hermann ap Heyn 1817, item, post δὴ τότεν di-
 stinguens, Hartung, explosit Kayser lectt P 85), μέγιστοι. <τουτάκι> Rau-
 chenstern comm Pindd I 26, μέγιστοι <λαγέται> Bergk^{2,3}, Δαναῶν <τὰ
 πρῶτ' ἔγεντ' Ἄδραστίδα> edidit Bergk¹, μέγιστοι <τοῦμπάλιν>? Christ²,
 καί ποτε | ἐκ(λὸν ἐκ) Ed Boehmer, nihil subsidii apud paraphr καί ποτε
 (an καί τότε?) exponētem ἐντεῦθεν δὴ καὶ et ἀνδρῶν στρατόν nude στρα-
 τευμα, neque ad sententiam quidquam deest, dummodo e v 14 (βιασθέντες)
 ad ἀνδροδάμαντα ... δόντας (i e τὸν κρείττονα καὶ τὸν βιασθέντα) δαμά-

οὐ κατ' ὀρνίχων ὀδόν· οὐδὲ Κρονίω	
ἀστεροπὰν ἐλελίξαις οἴκοθεν μαρτυρούμενος	45
20 στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.	
	στρ. ε'
φαινομένην δ' ἄρ' ἐς ἄταν σπεύδεν δμίλος ἰκέσθαι	50
χαλκείοις ὄπλοισιν ἵππει-	
οἷς τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι γλυκύν	
νόστον † ἐρείσάμενοι λευκ-	
ανθέα σῶμασι πῖναν καπνόν·	55
ἐπτά γὰρ δαΐσαντο πυραὶ νεογυίου	
φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιαρεῖ χρίσεν κεραυνῷ παμβία	
25 Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν δ' ἄμ' ἵπποις,	60

σαντας) e paraphr τοῦς περὶ Ἄδραστον subandias; sed quoniam ἀνδρῶν στρατός sine ullo epitheto positum verendum est ut aliud quidquam significet nisi aut illorum hominum exercitum aut virorum opp deorum puerorum mulierum plebeiiorum servorum animalium, non displicet certe facillima Boehmeri correctio 18 αἰσῶν B, om D, corr Tricl; cf P IV 23

22 ἴσμη. libri 23 ἐρείσάμενοι BD^m; ἐρυσσάμενοι DD^m Tricl, ut ἔρυσον pro ἔρυσον P X 51 PQ^{oo} Tricl, πυρῶντι: περῶντι 67 Z, ὀμυγέραι: ὀμυγέραι P XI 8 V, κῶδος: κῆδος O I 107 CEγ, νεογυίου: νεογυίου N IX 24 D, peccatum itacisticum, cui emendationes superstruere (ἐρυσσάμενοι 'continentes, impedites' Hermann ap Heyn, ἀνυσσάμενοι 'ironice dictum' Kayser Heidelb Jahrb 1868, 45, ἐρυσσάμενοι 'interclusi' Herwerden studd 55) fas esse nego; ἐρείσάμενοι trad lect aut explicemus aut emendemus oportet. Defendunt 'projecto vel amisso reditu' Ty Mommsen parerg 12, 'having set fast on Ismenos banks'? Fennell, 'laid down', 'buried their hopes' fere e paraphr (ἀπέθεντο) Bury, quas ad interpretationes stabilendas comparaverit quispiam ἀπερείσασθαι τι εἰς τι 'deponere', 'desigere' usu hellenistico, nec miratus sim, si quando vel apud antiquiores poetas traditum invenerim ἐν τέτρασι παίδων ἀπερείσασθαι γυίοις νόστον ἐχθιστον, sed absolute ἐρείσασθαι dici pro ἀποτίσασθαι non credo. Denique ἀεσσάμενοι Benedictus, ἀπουράμενοι Hartung; an ἀμερσάμενοι? ('fraudati' ell κατασχόμενος, στεφανωσάμενος) 23 σῶμασιν ἐπίναν BD, σῶμασ' ἐπ. Tricl contra Pind usum (Hermann opp I 250), σῶματα (v l, sec Kayseri emendationem lecti P 86, aut calami quodam lapsu ad λευκανθέα assimilata aut e paraphr σῶματα τροφήν δόντες τῷ πυρὶ innecta) schol 268, 5, 'melior lectio' iudice Hermanno ap Heyn, 'ob id ipsum, quod difficilior est, alteri praeferrī debet' Boeckh, male tamen; neque enim temere praeferenda difficiliora, hoc autem loco post σῶματα epitheto ornata male se haberent νεογυιοί φῶτες (24); de λευκανθέα ... καπνόν cf ἐπεὶ κνίχη μὲν ἀνήνοθεν p 270, ὄφρα οἱ αἰμ' ἐτι θερμόν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτελλίς Λ 266. Rectissime igitur σῶμασιν πῖναν e Kaysero reduxit Bergk 24 νεογυίου D ἀμφιαρῆ libri, Ἀμφιαρῆ Er Schmid; cf 13 χρίσ(ε)ν B·B'D^e, διέχρισε paraphr, χρίσασιν vitio B' 25 γὰς βαθ. Hecker Phil. V 449, γὰν βαθ., χθονὶ Rauchenstein Phil XIII 486, χρίσασιν κερ. παμβ. Z. γὰν βαθ., χθονὶ κρύψεν θάμ' Bergk², χρίσασιν ... κρύψ' ἀνδρ' ἄμ' Bury, quem laudavit Christ; quae Alfonsus Hecker vir acutissimus praesagire animo si potuisset, articuli ap P usum (velut P I 5. X 27, I III+IV 72) non dubito quin accuratius circumspicere maluisset

στρ. ζ'

δοῦρι Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
 θυμὸν αἰσχυνθήμεν. ἐν γὰρ
 δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν. 65
 εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεί-
 ραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
 ἐγχεῶν ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
 ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δ' εὖνομον 70
 30 αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

στρ. ζ'

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἄστυνόμοις ἐπιμεῖξαι
 λαόν· ἐντί τοι φίλιπποι 75
 τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
 ἄνδρες. ἄπιστον ξειπ'. αἰ-
 δῶς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέπτεται,
 ἃ φέρει δόξαν. Χρομίω κεν ὑπασπί- 80
 ζων παρὰ πεζοβόαις ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
 35 ἔκρινας, ἂν κίνδυνον ὀξείας αὐτᾶς,

στρ. η'

οὔνεκεν ἐν πολέμῳ κείνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ 85
 θυμὸν αἰχματᾶν ἀμύνειν
 λοιγὸν Ἐνυαλίου. παῦροι δὲ βουλευσάι φόνου
 παρποδίου νεφέλαν τρέ- 90
 ψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας

28 φοινικοστόλων *D*; φοινικοστόλων (= 'punicantium', exquisita ambiguitate) Mezger P Siegel 118 29 ταύταν 'hanc nuperam' Er Schmid, 'simile certamen' ad cladem Argivorum spectans Mingarelli, 'notos hosce impetus' Dissem expll 459, τακτᾶν (= κειμένην περὶ θαν. κτλ.) de Wilamowitz Herm 14, 171 (de structura πείρα — περὶ cf P VI 17—18 et Erdmann de P usu synt 90), 'Kriegszug der erwogen worden sein muss gegen die Karth.' c Buechelero Ed Boehmer, satis probabiliter, dummodo πείραν ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς artius coniungas non sine vv 21 ss recordatione: 'ultimum illud', inquit P, 'quod cum Poenis aliquando fore omnes intellegimus certamen, si per fatum licet, quam longissime ut differatur deprecor'; verbi ἀναβάλλεσθαι interpretatio Heynio debetur ἀναβάλλω Er Schmid, ἀναβαλλέμεν Herwerden Pindd 29 (= Naber Mnem n s XII, 1884, 27) 31 ὦ Ζεῦ *D* 32 εἰσὶν τοι? Boeckh [ἔχοντες] ἔχοντι? Bergk 33 ὑπόκρυφα edebant ante Boeckhium 35 ἀν' (= ἀνά), tum οὔνεκεν = ὅτι Beck Heyne, ἔκρινας ἀν' 'pernosceres belli saevitiam, quia aemulatio illum (Chromium) accendit' c paraphr Hermann ap Heyn, praepositionem reduxit Kaysero lectt P 86 monente Hartung, 'fort ày scribendum, quamquam I V 23 est ἀν καθάρων' Bergk⁴ 38 ποδὶ Trich, explosit Henr Stephanus

- χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοί· λέγεται μὲν
 Ἔκτορι μὲν κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
 40 ἀγχοῦ, βαθυκρήμοιοι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἐλώρου, 95
 στρ. θ'
 ἔνθα Ῥέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
 παιδὶ τοῦθ' Ἀγησιδάμου
 φέγγος ἐν ἀλικίᾳ πρώτῃ· τὰ δ' ἄλλαις ἀμέραις 100
 πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρ-
 σω, τὰ δὲ γείτοσι πόντῳ φάσομαι.
 ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται
 σὺν τε δίκῃ, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα. 105
 45 Ἴστω λαχῶν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.
 στρ. ι'
 εἰ γὰρ ἄμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται 110
 κῦδος, οὐκ ἔστι πρόσωθεν
 θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάσασθαι ποδοῖν.
 ἥσυχία δὲ φιλεῖ μὲν
 συμπόσιον· νεοθαλῆς δ' αὔξεται 115
 μαλθακῇ νικαφορία σὺν αἰοιδῇ·
 θαρσαλέα δὲ παρὰ κρατῆρα φωνὰ γίνεται.
 50 ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν, 120
 στρ. ια'
 ἀργυρέαισι δὲ νωμάτων φιάλαισι βιατάν
 ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι
 κτησάμεναι Χρομίῳ πέμπωσαν θεμιπλέκοις ἀμῇ 125

41 ἐνθ' ἀρείας πόρον libri, utrum Ἀρείας πόρον (Ἀρείαςπορον) an Ῥείας π. discernent dubitabant iam veti gramm; ἐνθα Ῥέας π. scribendum esse cll Aesch Prom 337—40, Hesych s v Ῥέας πόρον (πόντον edunt, πόρτον cod; cf v l P III 76) Beckio praesunte perspexit Boeckh n cr 551, expll 460, Ἀρείας sive πηγῆς ('certe Ἀρείας leg c Boethio' Boeckh) sive ἀρείας τοῦ φυτοῦ intellegere malueris sensu casum καλέοισι] prll II⁸⁷ 42 τοῦτ' Ἀγ. libri et edd ἡμέραις veti, corr Tricl 44 δὲ οἱ (οἱ) veti, δ', οἱ Tricl 47 οὐκέτι πόρσω B, οὐκ ἔστι πρόσω utique rectius D, οὐκέτ' ἔστι πρόσω Tricl; binas emendationes proposuerunt Pauw, Hermann, οὐκ ἔστιν τι πόρσω? (de iterato ἔτι male cl Soph Trach 830) Boeckh, οὐκ ἔστιν πέραν τοῦ (= πέρα τούτου) Ty Mommsen parergg 16, Ἴστω ... ὄλβον, εἰ τις ... κῦδος <ὡς> οὐκ ἔστι Bergk⁴, οὐκ ἔστι πρόσωθεν Ed Boehmer, quod recepi πρόσω statuere hoc loco nondum ausus 48 ἥσυχία veti, nominativum diserte tutantur scholl (282, 1. 3 cl 152, 20), Mommsen secus iudicantem (parergg 16) iam pridem refutaverat Rauchenstein Phil XIII 436; ἥσυχίαν Tricl, edebant ante Bergkium⁵ 49 παρὰ κρητῆρι schol Luc cony 32, Orion 35, 15, male; cf παρὰ πότον 50 μιν libri 52 ἀμφι libri, ἄμα ex scholl Er Schmid, quod vulgo edunt, ἀμῇ Fel Vogt diss Argentorr IV 222; prll II⁸⁸

Λατοῖδα στεφάνοις ἐκ
 τὰς ἱεράς Κεκυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
 εὐχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι
 σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις 130
 55 νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῖ' ἄγχιστα Μοῖσαν.

58 κικυῶνος libri 54 τιμαλφῶν *D*, cf Christoph Ziegler ad Theogn
 576 55 νίκαν libri, (ὑπὲρ πολλῶν) νίκαν v l fuisse testantur scholl
 (286, 1. 2), recep Christ, νίκαν c paraphr Ceperinum secuti edere solent,
 Νίκαν Bury σκοποῦ libri, σκοποῖ' Ahrens Phil III 235, prob Ty Momm-
 sen addens defendi posse etiam σκοπῶ, quod recep Bergk⁴; cf etiam ap-
 pend metr § 8° Μοῖσαν v l scholl 286, 4; 286, 8

⟨ΘΕΑΙΩΙ ΑΡΓΕΙΩΙ⟩

⟨ΠΑΛΛΑΙΣΤΗΙ⟩

Strophae

υυ υυ υ υ σι.78 υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Eprodi

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 5 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

Δαναού πόλιν ἀγλαοθρό- στρ. α'
 νων τε πεντήκοντα κοράν, Χάριτες,
 Ἄργος Ἦρας δῶμα θεοπρεπὲς ὕμνῳ
 τε φλέγεται δ' ἀρεταῖς
 μυρίαῖς ἔργων θραεῶν ἔνεκεν. 5

Ep vv 4. 5. 6 nullo hiatu distingui observavit Boeckh; sed arsum levitati 4 (v 88) et 5 (vv 16. 71) succurrere interpunctionem (ἐπ. δ' et ε'). Favet conjunctioni quod soli hi versus in hoc carmine nulla pausa graviore distinentur; contra faciunt non solum diaereses quinque ita observatae, ut trimeter et tetrameter excipiantur atque superentur quasi hexametro, verum etiam ultimi versus initium contractionibus (cf append metr § 6, 8 not) et prima syllaba soluta insignitum. Ergo: ut effusus ita non impotens ruit profundo Pindarus ore!

1 ἀγλαῶθῶκων Tricl, ἀγλαοθράνων? Bergk, βίαν (78) non corrigentes

- μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίαις Γοργόνος·
 5 πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ καταοίκισθεν ἄστη
 ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
 οὐδ' Ὑπερμήστρα παρεπλάγχθη, μονό- 10
 ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα εἶφος.
 ἀντ. α'
- Διομήδεα δ' ἄμβροτον Ξαν-
 θὰ ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
 γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνω-
 θεῖσα Διὸς βέλεσιν 15
 μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
 10 καὶ γυναιεῖν καλλικόμοισιν ἀριστεύει πάλαι·
 Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμάναν Δανάαν τε μολῶν τοῦ-
 τον κατέφανε λόγον· 20
 πατρὶ δ' Ἀδράστωιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
 καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ·
 ἐπ. α'
- θρέψε δ' αἰχμᾶν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος

4 περσέως *D*, περσέ... exesis litt *B*, corr Tricl 5 κατψικισθεν libri (nisi quod κατψικισεν suprascr habet apogr cod *B* saec XV), κατψικίσθησαν paraphr; Αἰγύπτῳ κατά ψικισεν (subiect Ἄργος, cf 2. 10) Hermann ap Heyn 1798, quod cum durum videretur, δηρὰ ἔκτισθεν id ibd 1817 (δηρὰ paraphrastam resipit, ἔκτισθεν contra usum poetae: κτίσθη *O* VIII 37), rursus τὰ (= ἔστιν, δ) κατψικισεν Boeckh kl Schr V 379 (recep Bergk^{1.2.3}), Hermanni et Boeckhii interpolationibus inter se coniunctis τὰ κατέκτισθεν Ty Mommsen, παλάμαις κατένασθεν ἄστρα τ. Ἐπ. (all ἐνάσθη ψικίσθη, κατένασσε· κατψικισεν Hesych), vel propterea parum probabiliter quod κατανάσσαι πόλιν graece dici non videtur, Bergk⁴, alia Hartung, Rauchenstein comm Pindd I 28, Phil XIII 437, Maur Schmidt (1869) CXXXVI, Hardie class rev IV, 1890, 318, Bury ed Nem (1890) p 198 et class rev VII, 1898, 346—347; κατα(Φ)οίκισθεν scripsi (— ~ — ~ ~ —) de forma cl fr 119, 1 6 ὑπερμήστρα *D* Tricl, retin Bergk; prll II⁵⁷ μονόψαφον cl Aesch suppl 373 tutatus est Heyne, μονόψαφος (quod si traditum invenisset paraphr, in explicando nescio an minus elaboraturus fuerit) Hecker Phil V 439 probantibus plerisque; cf *O* I 60 κολεῷ libri c schol metr 288, 12, κολεῷ Hermann ap Heyn (recep Boeckh, Bergk) 8 βέλει *D* 9 πολέμοιο νέφος, formula epica interpretibus non minus hoc loco facessivit negotii quam P 243—44, γέρας (τοῖς Θεσπαιοῖς scil) Rauchenstein Phil XIII 437, φάος? Bergk, εἶλας Herwerden studd 56; cf de Wilamowitz Eur Her² II 236 10 γυναιεῖν libri, retin Bergk⁴ c Ty Mommsen, corr Er Schmid; cf 60 bis. Interpunctionem Ceporini ante πάλαι plene distinguentis explosit Ty Mommsen 11 ἀλκμάναν veti, corr Tricl; prll II⁵⁷ τὸν libri, τοῦτον *B¹D¹* (id quod perspexit Ty Mommsen parergg 22), primus recep Er Schmid; ἐτόν Bergk⁴ et fuerunt quibus persuaderet 12 πατρὶ δ' *D¹* (c Heynio recep Bergk), πατρὶ τ' *BD* (defendit Dissen expll 464) 13 ὄλβος Kayser lectt P 86, ὄλβων Herwerden studd 57

- ἴκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκείοις ὄπλοις 25
 15 Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ ὄψιν ἐειδόμενος
 ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσήλθεν,
 σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὐ κατ' Ὀλυμπον 30
 ἄλοχος Ἥβα τελεῖα παρὰ μητέρι βαίνοισ'
 ἔστι, καλλίστα θεῶν.
 βραχὺ μοι στόμα πάντ' ἀναγῆ- στρ. β'
 κασθ', ὄσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος 35
 20 μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώ-
 πων βαρὺς ἀντιάσαι·
 ἀλλ' ὄμως εὐχορδον ἔγειρε λύραν,
 καὶ παλαιμάτων λάβε φροντίδ'· ἀγών τοι χάλκεος 40
 δάμον ὄτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥ-
 ρακ ἀέθλων τε κρίειν·
 Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαιο δις ἔ-
 χχεν Θεαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων. 45
 25 ἐκράτησε δὲ καὶ ποθ' Ἑλλα- ἀντ. β'
 να στρατὸν Πυθῶνι, τύχα τε μολῶν
 καὶ τὸν Ἴσθμοῖ καὶ Νεμέα στέφανον, Μοί-
 καίσι τ' ἔδωκ' ἀρόσαι,

14 ἐκείνου B 15 ἔνα(ι)ρε(ν) τί οἱ libri, ἀναιροῦντος αὐτοῦ (par-
 ticipio exponens ἐπεὶ ... ἔναρεν, quoniam ὅτε γὰρ praemiserat) schol 297,
 12 (aliter Ty Mommsen parergg 28); ἔναρόντι | ὄψιν Rittershausen ap Er
 Schmid, ἔναρόν(ι) ὄψιν Fof Ahrens kl Schr I 74 (mutata dist recep Bergk²),
 ἔναρόντος Ty Mommsen, ἔναρόντι Fof Bury (refutantur Rittersh hiatu —
 nisi forte cūl ἐπιόσσομαι ἐπιόψομαι satis defendi putas —, Momms
 linguae graecae legibus, Bury metro ωωωω, de quo append § 6 n^o); rectius
 retento ἔναρεν plerique: τῷ Mingarelli, τῷ <δ> Hermann ap Heyn 1798
 (recep Bergk²⁻⁴), explosissē <δ> videtur Dissen expll 465, Fof (οἱ) Cero-
 rinus, prob Hermann ad Orph p 789 et ap Heyn 1817, hiatum non cu-
 rans, unde Fof δ' Heimer studd 50, καὶ Fof ὄψιν Boeckh (kl Schr V 349);
 Mingarellianum τῷ reponere non dubitavi, de hiatu cl I I 16, τι : τοι O
 VIII 59 (τοι τι B). IX 21, P V 12, I VII 44 22 χάλκεον B 23 βου-
 θυσίαν vett, felicissima coniectura assecutus erat Pauw, θυσίαν Triell
 24 ἄλ(α) (ἄλιου suprascr) interpolavit D (c schol), recep Tricl; prll II p 70
 νικήσαιο B Θεαῖος libri, retin c Mommseno Bergk⁴, Θεαῖος fuisse con-
 iciens, corr Hermann opp I 258; prll II²⁰ εὐφόρων B (γρ schol), δυσ-
 φόρων Er Schmid, δυσφόρων Bergk²⁻³, εὐφόρων Bergk⁴; labores Pind
 neque faciles ad perferendum dicit neque aut per se libenter fortiterque
 susceptos aut fertiles, sed ἀπόνους τε καὶ τερπνοὺς διὰ τὴν λήσθη γενο-
 μένους; de prolepsi O I 68. 82, P IV 194. X 10. 56 26 Μοίκαϊον?
 Heyne in schedis 1817, recep στέφανον ἀρόσαι iungentes Bergk²⁻³⁻⁴ et
 Hartung, item sed ἀρόσαι absolute accipiens Rauchenstein Phil XIII 439;
 de accusatiivis στρατὸν — στέφανον prll II²⁰

- τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχῶν, 50
 τρὶς δὲ καὶ σεμοῖσι δαπέδοις ἐν Ἄδραστειῷ νόμῳ.
 Ζεῦ πάτερ, τῶν μὲν ἔραται φρενί, σιγῆ
 οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος
 30 ἐν τὴν ἔργων· οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ
 προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν. 55
- γνώτ' αἰίδω οἱ τε καὶ δεστικ ἀμιλλᾶται πέρι 75
 ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ' ἔσχευ Πίσα
 Ἡρακλέος τεθμόν· ἀδείαι γε μὲν ἀμβολάδαν
 ἐν τελεταῖσι δις Ἀθαναίων νιν ὄμφαί 60
- 35 κῶμασαν· γαῖα δὲ καυθεῖσα πυρὶ καρπὸς ἐλαίας 65
 ἔμολεν Ἡρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων
 ἔρκεσιν παμποικίλοις. 70
- ἔπεται δέ, Θεαίε, ματρώ-
 ων — πολύγωντον γένος — ὕμετέρων 70
 εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσι τε καὶ <σὺν>
 Τυνδαρίδαισι θαμάκις.
 ἀξιωθεῖην κεν, ἔων Θρασύκλου
- 40 Ἄντια τε σύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος 75
 ὀμμάτων. νικαφορίαίσι γὰρ δεσασίσι ἵπ-
 ποτρόφον ἄστῳ τὸ Πρῶι-

29 μὲν libri, e scholl corr Er Schmid 31 οἱ] θεφ libri, testantur
 lectionem (e Θεαίῳ supraec?) antiquitas corruptam scholl; γνωτὰ Θεαίῳ
 Hermann ap Heyn incohans, οἱ pro θεφ Kayser lectt P 87 absolvens loci
 emendationem, Hartungi Bergkique coniecturas silentio praeterire fas
 est; de notione adi γνωτὸς ad I Π 13 32 ne quis abusus schol
 303, 7/8 ἐσχάταις edere animum inducat: scite Pind quamvis diversis de
 causis et hic et N IX 9 (ἐπ' αὐτὰν ... ἵππων ἀέθλων κορυφᾶν) epitheton
 ad nomen regens attrahere noluit κορυφᾶς sunt qui malint (c scholl 1-2)
 praesente Phil Melanthonne, partim cas gen partim num sing praescriptan-
 tes, utrumque male 33 ἀδεία ... ἐν τελετᾷ conii unus de scholl
 34 μιν B, om D, corr Boeckh 36 ἐν ἀγγέων θ' Bergk; cf Heimsaeth
 add corr 1840, 59 37 θεαίε libri, corr Boeckh πολύγωντο(ν) γένος
 libri; κατὰ subaudit paraphr (nostra aetate διὰ vel εἰς vel ἀνά substiti-
 tuerunt), πρὸ εὐγνωτον novavit Bergk⁴, πολυγνώτω γένει nulla aut mu-
 tationis aut restitutionis probabilitate Er Schmid Hartung, post ὕμετέ-
 ρων dist Pauw Mingarelli Christ⁵; verbum ἔπεται corrigentes: δέκεται cl
 P I 98 Rauchenstein Phil XIII 440, ἐφέπει Bury; denique ἐπεσθαι 'comitari'
 c accus iungi posse decrevit Heimsaeth add corr 60. Sunt πολύγωντον γένος
 nominativi non magis libere interpositi quam N VI 32 (παλαίφατος γενεά)
 postpositi 38 καὶ τυνὸ libri, suppl Er Schmid τυνδαρίδαισι veti, corr
 Tricl 40 εὐγγονος Er Schmid; cf N XI 12 et prll II⁶ 41 νικαφορίαίσι
 veti, corr Tricl ἵπποτρόφον ἄστῳ τὸ προί-τοιο θάλησε(ν) libri; Πρῶιτοιο

τοιο θάληεν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,
 καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·
 ἀντ. γ'

Cεκυωνόθε δ' ἀρτυρωθέν-
 80
 τες σὺν οἴνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν,
 ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶ-
 τον μαλακαῖσι κρόκαις·

45 ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
 ἐξελέγχειν — μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς — 85
 ὄν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
 ὑψίβατοι πόλιες
 καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ,
 σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικάσαι σθένει. 90
 ἐπ. γ'

Κάκτορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ Ξενίαν παρ Παμφάη

τὸδ' (αἴτη ἢ πόλις ad Ἄργει respiciens paraphr) ἵπποτρόφον | ἄστρ θά-
 ληεν Boeckh (prob Hermann 1817), ἵπποτρόφον ἀν Προΐτου | ἄστρ θάλη-
 can? Bergk olim (cf ἀπέβαν 43, de diaeresi -ot- Choerob II 110, 29 Hlg,
 Herodn I 10, 16 L), Προΐτου τὸδ' ἀν' ἵπποτρόφον | ἄστρ θάληεν Bergk³,
 Προΐτοιο καθ' ἵπποτρόφον | ἄστρ θάληεν ludos Tiryinthios dici ratus, ut
 Bergk Argivos, Rauchenstein Jahrbh class Phil 77, 250, Phil XIII 440,
 denique Προΐτοῖο τ' ἀν' ἵππ. κτλ Bergk⁴; ego cum collocationem verbo-
 rum in libris traditam (cf etiam paraphrastae errorem 308, 1) Boeckhian-
 nae utique praefendam esse censeam, ut nihil dicam de pron τόδε ab
 eodem satis infeliciter invento, nomini proprio semel venia data consulto
 poetam in duorum versuum commissura (cf O X 99, Bacch III 64. 92): Argivum certe Proeti
 regnum (de quo schol Pind h I [263, 8] et schol Eur Phoen 1109) haud
 scio an non temere Pindarus commemoraverit. Sed duriusculum δσαις —
 τε — καὶ — τετράκις videtur momente Hartungo, nisi forte δσαις quod le-
 gisse paraphr constat idem fere esse putas quod οἶαις! an Κορίνθοι' ἐν
 μυχοῖς corrigere mavis? quid vero quod victorum mentionem desiderant
 c Bergkio? at testatur non solum τὲ (τοῦτο μὲν — τοῦτο δὲ), verum etiam
 θάληεν (ἐθαλλεν) paraphr; v infra 48 cικυωνόθεν libri, -θε Er Schmid
 ἐπέβαν lectio Ald diu obtinuit, ἀπέβαν c codd primus recep Bergk
 48 ἔθηκε vett, θῆκεν Tricl ποδῶν τε χειρῶν τε B, alterum τε om D,
 prius Er Schmid παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ τοῖς δυναμένοις νικῆσαι σὺν
 ποδῶν σθένει καὶ (om B) δρόμῳ καὶ χειρῶν σθένει, πάλη κτλ paraphr, qua
 opera partim satis negligenter (βωμῷ) partim non male (ποδῶν σθένει) in
 Pind verbis explicandis collocata non est veri simile quantum exagitationem
 criticos: π. Δ. θ. θρόνῳ vel δόμῳ Eug Abel p 310^a, δόμῳ recep Bury, δρό-
 μοισιν Rauchenstein Phil XIII 440, θῆκεν θέλουσιν Maur Schmidt CXXXVII,
 θῆκεν δαιεῖν Ty Mommsen parergg 27, παρ Διὸς (scil ναψ), δρόμῳ σὺν iun-
 gens Christ; δρόμῳ, σὺν π. χ. τ' ἐνίκασαν ('plane dicendum haec praemia
 proposita magna ex parte cessisse Theaei maioribus: σὺν non cum σθένει
 iungendum, sed adhaerescit verbo: in omnibus his ludis victores renuntiati
 sunt') Bergk⁴; et νικαφορίας 41 fuisse ματρώων et χαλκὸν 45 obtigisse
 quibus eisdem φιάλας presentissies cl σφίειν 50 49 παρὰ libri, corr Er

- 50 καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσι
 ἔγγενές ἔμμεν ἀθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ 95
 εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
 μοῖραν Ἑρμῆ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
 μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ 100
 μὲν θεῶν πιστὸν γένος.
 στρ. δ'
- 55 μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλάξ
 ἀμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῃ
 Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας 105
 ἐν γυάλοισι θεράπνας,
 πτότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεὶ
 τοῦτον ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
 εἴλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης 110
 Κάστορος ἐν πολέμῃ.
 60 τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίῃ πῶς χολω-
 θεὶς ἔτρωσεν χαλκείας λόγχας ἀκμῆ.
 ἀντ. δ'
- ἀπὸ Ταυγέτου πεδαυγά-
 ζῶν ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει 115
 ἦμενον. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάν-
 των γένετ' ὀξύτατον
 ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
 ἐεικέσθαι, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως 120

Schmid Παμφάη Tricl, male et propter metaplasium et propter casum ipsum, cuius in paraphr (ἐπιξενωθέντος παρά) alia ratio; ἐπὶ ξένια πρὸς Π. Bergk, prob Herwerden Pindā 29; nunc ξένια (παρέχειν) habes Bacchyl XIII 191 K 51 ἔμμεν D 58 θαλείαν Ceropinus, explos Er Schmid θαλείαν scribens, θάλειαν edunt c Heynio 55 μεταμειβεσθαι etiam P III 96 traditur, activum πεδαμειβεῖν O XII 12 56 δι' libri, corr Boeckh τὰν θ' D Tricl 57 ἀμπιπλάντες B, ἀμπιπλ. D, recepturus eram prll II^{ss}, sed cf ad P IX 41; de vocalismo ionico ἐμπιπλεῖς (Hes theog 880 MC) cf Smyth 570 ss 60 βουσί vett, corr Tricl ἔτρωσε libri, corr Morel, quamquam — — — 6. 24; sed cf ad 10 αἰχμῆ(α) libri, corr Pauw 61 πόδ' αὐγάζων BD', πῆδ' αὐ γάζων D, πεδαυγάζων Tricl (cf prll I p 7) ἴδεν B, quod vulgo edunt, ἴδε D Tricl 62 ἦμενον Aristarchus, ἡμένος Didymus, neutrum est in libris nostris, e quibus ἦμενος vett, ἡμένως Tricl (ut κακαγόρωσ O I 58); ἡμένους Boeckh (kl Schr V 301), ἡμένω Thiersch, ἦμενον primus recep Hartung; de antiquis huius loci lectionibus enucleandis bene meritus est Ty Mommsen parergg 30—36 (ap Eug Abel p 318 ss), quem secutus ἦμενον recep Bergk⁶ (in scholl 314, 12—18 πῶς addens; alia ap Eug Abel 322) 63 πόδεσσιν vett, corr Tricl 64 ἐμήσαντ' B, ἐμήσαντ' D Tricl, corr

- 65 καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
 δαι Διός· αὐτίκα γάρ
 ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναν-
 τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρῶϊψ·
- ἐπ. δ'
- ἔνθεν ἀρπάζαντες ἄγαλμ' Αἶδα, ξεστὸν πέτρον,
 ἔμβαλον στέρνῃ Πολυδεύκεος· ἄλλ' οὐ νιν φλάσαν
 οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῶ,
 125
- 70 ἦλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
 Ζεὺς δ' ἐπ' ἴδα πυρφόρογ πλάξε ψολόεντα κεραυνόν·
 ἄμα δ' ἔκαίοντ' ἐρήμοι· χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
 ποις ὀμιλεῖν κρεσσόνων.
- 130
- στρ. ε'
- ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βί-
 αν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
 καὶ νιν οὐπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσ-
 κοντα πνοᾶς ἔκιχεν.
- 140
- 75 θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς

Er Schmid Ἀφαρητίδα Ed Boehmer (cf app metr § 6 n *); Ἀφάρης, -τος Bacchyl V 129, Herodn II 850, 18 c nott Lentzii 66 ἦλθε παῖς Ζηνός? Christ²; cf 73 et Car Ritter diss Argentorr IX 272 πατρῶψ(ω) libri, corr Er Schmid 69 ἀνέχασαν B, ἀνέσχασαν D Tricl, ὑποχωρήσαι εἰς τοῦτίσω πεποιήσασιν paraphr, Eust ad A 333 aptissime contulit Hermann ap Heyn; ἀνέχασσαν editur c Gilb Wakefield (silv critt I 61), ἀνέχασσαν vel ἀνεχάσσαν? Bergk⁴ 71 δ' ἐπίδαπ' ἴδα πυρφ. D² 72 ἄμα δὲ κέοντ' libri, ἄμα δὲ καίοντ' e scholl Er Schmid, augm add Boeckh ἐρημοὶ libri; noviciam prosodiam relictam a Boeckhio n cr 359 corr Ahrens d d 35 74 μιν libri φρίσσαντ' ἀπνοᾶς B, idem, sed ἀναπν. D Tricl; nomen ἀπνοᾶς (ἀναπν.) cum e scholl librarii sumpsisse non videantur, e prava aut 'tritissimae vocis' ἀναπνοή (Ty Mommsen parergg 39; de ἀμ- (ἀν-) forma a librariis invecata O IX 52, P VI 31, I II 16) aut locorum Pindd (velut P III 57) recordatione natum esse apparet pravo (φρίσσαντ-α) epimerismo suppositata accedente nasalismi in libris nostris condicione incerta (ἀ[μ]φρίσσανται, ἀ[μ]φελεῖν, Τυ[μ]φῶνος, Μό[μ]φος, λά[μ]βρον; prll II⁵); recte igitur φρίσσαντα πνοᾶς Er Schmid probante Bergkio^{1,2,3}; cum subito infeliciter inventum Mommsenianum γένος (parergg 38) Bergkianum γένει' procreavit; Hesychiana certe glossa allata ἄσθμα· ἀναπνοή βίατα, quam suam in gratiam adhibere sibi visus est Bergk, id ipsum quod voluit, ἀναπνοᾶς fuisse vocis ἄσθματι interpretationem, non efficit 75 θερμὰ δὲ Er Schmidii correctionem metricam quamvis recte explosam ab Hermanno (ap Heyn 1817) retin edd praeter Bergkium⁴ θερμὰ τέγγων θάκρυ' ὑπὸ (ἀνά Bergk⁵) στοναχαῖς scribentem, Hermanno (1798 et 1817) emendationes etiam infeliciter cessere; cf app § 8^b στοναχαῖς dativum cl epico οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε comitativum quam ἀπίπτωσι nescio qua admissa pro στοναχᾶς δάκρυα dictum interpretari malo

- ὄρθιον φώνησε· Πάτερ Κρονίων, τίς δὴ λύσις
 ἔσεται πενθέων; καὶ ἔμοι θάνατον σὺν
 τῷδ' ἐπίτελλον, ἄναξ. 145
 οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῃ
 φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῃ πιστοὶ βροτῶν
 ἀντ. ε'
- καμάτου μεταλαμβάνειν. ὡς
 ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέ οἱ,
 80 καὶ τόδ' ἔξαύδα· ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· 150
 τόνδε δ' ἔπειτα πόσις
 σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεῦ πελάσαις
 στάξεν ἥρωσ. ἄλλ' ἄγε τῶνδ' εἰς τοὶ ἔμπαν αἴρεσιν
 παρδίδωμ'· εἰ μὲν θάνατον τε φυγῶν καὶ 155
 γῆρας ἀπεχθόμενον
 αὐτὸς Ὀλυμπον θέλεις <ναίειν ἔμοι>
 σὺν τ' Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ' Ἄρει,
 ἐπ. ε'
- 85 ἔστι τοι τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι 160
 μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσασθαι ἴσον,
 ἥμιцу μὲν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἑών,
 ἥμιцу δ' οὐρανοῦ ἐν χρυσεῖοις δόμοισιν. 165
 ὡς ἄρ' αὐδάσαντος οὐ γνῶμα διπλόαν θέτο βουλάν,
 90 ἀνά δ' ἔλυσεν μὲν ὄφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνᾶν
 χαλκομίτρα Κάστορος. 170

77 ἐπίτελλον *B* 78 παῦροι' ἀν *D*¹ 79 ἔννεπε *B* (recor Bergk),
 ἔννεπε *D*, ἔννεπε Heyne ἀντὶ ἤλυθέ οἱ *B*; ἤλυθεν ἀντὶ οἱ Hermann
 Orph 788, 'pulchre' iudice Boeckhio 82 ἔσταξεν vet̄, ἔσταξ' Tricl,
 στάξεν Pauw ἔμπαν? metri causa Bergk; prll Π⁷¹ 84 Ὀλυμπον
 edunt c Tricl; prll Π³ ἐθέλεις vet̄ (retinebat ~~ω~~ — — Boeckh³ kl
 Schr V 391), corr Tricl νὸν οἰκεῖν suppl duo Tricl, οἰκεῖν ἔμοι e scholl
 Benedictus, prob Hermann ap Heyn, ναίειν (vel οἰκεῖν) ἔμοι? Boeckh²,
 unde ναίειν ἔμοι recor Bergk^{2-2.4}; cf ναῖον· ψικον, ναῖοντα· οἰκοῦντα,
 ναῖουσιν· οἰκοῦσιν Hesych 85 σοι libri; cf ad P IV 270 86 πάντων
 τε paraphr, non displicuit Bergkio ἀποδάσασθαι libri, corr Er Schmid
 90 χαλκομίτρα vet̄, corr (Tricl) Er Schmid

〈ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΙ ΤΕΝΕΔΙΩΙ〉

〈ΠΡΤΤΑΝΕΙ〉

Strophae

—	υ	—	—	—	υ	υ	—	υ	υ	—	υ	υ
—	υ	—	—	—	υ	υ	—	υ	υ	—	υ	υ
—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	υ	υ
—	υ	—	—	—	υ	υ	—	υ	υ	—	υ	υ
δ	—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	υ

Eprodi

—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	—	υ
—	υ	—	—	—	υ	υ	—	υ	υ	—	υ	υ
—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	υ	υ
—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	—	υ	υ
δ	—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	υ
—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	υ	υ	υ	υ

Παι ῥέας, ἃ τε πρυτανεία λέλογχας, Ἐστία,
 Ζηνός ὑψίτου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἦρας,
 εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεδὸν ἐς θάλαμον,
 εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῶ σκάπτω πέλας,
 δ οἶ σε γεραίροντες ὄρθαν φυλάσσοισιν Τένεδον,
 πολλὰ μὲν λοιβαΐσιν ἀγαζόμενοι πρῶταν θεῶν,

στρ. α'

δ

ἀντ. α'

4 ἀγλαῶ σκάπτω vet̄t o duob Tricll iota ut solent omisso, genetivum exponit paraphr πύλας B 6 λοιβαΐς vet̄t, corr Tricll; λοιβαΐς ἀγαπαζόμενοι deos ex Olympo in campum quasi deducens Herwerden studd 58; cf ἀγαζόμενοι· λιπαροῦντες. ἀγάζεται· ἐφέβεται. ἀγάσματα (Soph fr inc)· σεβάσματα Hesych. E fragm Soph ἢ πρῶτα λοιβῆς Ἐστία 658 N² in scholl laudato πρῶταν θεῶν aliquando fuisse collegit Bergk

πολλὰ δὲ κνίσα· λύρα δὲ σφι βρέμεται καὶ αἰοῖδά·
καὶ Ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις αἰενάοις
ἐν τραπέζαις· ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος 10
10 δωδεκάμηνον περᾶσαι νιν ἀτρώτῳ κραδίᾳ. }
ἐπ. α'

ἄνδρα δ' ἐγὼ — μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε σύγγονον. 15
εἰ δέ τις ἄλλον ἔχων μορφῆ παραμεύσεται ἄλλου,
ἐν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,

7 σφισι vett, corr (Tricl) Boeckh 8 Θέμις Boeckh², prob Schneidewin, quemadmodum τὰν Ζηνός ὄρκιαν Θέμιν θεοκλυτεῖ Medea Eur Med 209 ἀενάοις libri, corr Pauw; prll Π¹⁰ 9—10 σὺν δόξᾳ(a) libri duob. libri (Bergk), δωδ. Er Schmid; prll Π¹⁰ περᾶσαι D¹ (παράσχου αὐτοῖς ἔξενιαυτῆσαι paraphr), περᾶσαι B¹D (et διανύσειε et εὐχεταὶ αὐτὸν διατελέσαι schol) καρδία(a) vett, corr Tricl; cf N I 54 σὺν ἀτρ. κ. quod et libri et paraphr exhibent non magis equidem quam v c σὺν χαύνα φραπίδι, σὺν ἐκόντι νύτῳ, σὺν ποσὶ κούφοις dignum Pindaro arbitrator; ceterum cf paraphr (Tzetzianus?) σὺν φροντίδι δόξῃ O VI 37, ἐν ἀλαθεί νόμ Π 92; at viv confirmari videtur paraphr εὐχεταὶ αὐτόν κτλ et παράσχου αὐτοῖς κτλ cll viv: αὐτοῦς Apoll Dysc pron 84, 7 RS; νιν δόξᾳ . . . περᾶσαι σὺν? Boeckh, (σὺν δόξᾳ) περᾶσαι νιν? Dissen, prob Schneidewin Boissonade Hartung; alia Kayser lectt P 88, Bergk², Rauchenstein Phil XIII 441, tum Kayserum quasi c Rauchensteinio concilians Bergk², Ty Mommsen in edd (retr parergg 42), Maur Schmidt CXXXVII, Schnitzer progr gy Ellwang 1867, 66, Christ 11 versum qui olim corrigebant Bergk⁽³⁾ et Christ⁽¹⁾ postea interpretari maluerunt, ille (c scholl?) ἄνδρα πατέρα iungens (ut ἀγητήρ, κυβερνήτης, μάντις ἀνήρ?) et vv 11—18 ad patrem Arcesilaum referens, hic c Friederichsio (stud 92) et Mezgero (Siegal 482) ἄνδρα Aristagoram, θαητὸν δέμας eiusdem intellegens, haec quidem rectissime, sed in eo falsus quod fortissimo viro de patre satis ignavo (22. 30. 38) potius quam quod par erat vice versa poetam gratulantem facit; meam interpretationem, quae proxime accedit ad Dissenianam⁽²⁾ ab anglicis editoribus laudatam, distinctionibus post ἐγὼ et Ἀρκ. insertis significabam: hominem vero, inquit, (Aristagoram) ita ego laudabo, ut quamvis gratuler patri de tali filio, atque etiam admirabilem illam filio ipsi formam (μακαρίζω τινά <τινός>, καὶ <τινός> τι) innatamque (P VIII 60) animi tranquillitatem, tamen . . ., 'von meinem Helden aber sag ich: Heil seinem Vater! Heil auch dieser Schönheit des Leibes und dem Adel seiner Seele! doch . . .' 12 ἀτρεμίαν Io Gottl Schneider (in lex v ἀτρ.), recep Bergk², Ἀτρεμίαν (n pr c paraphr²) Hartung, quod nomen graecum fuisse constat (ex Ἀρτεμίδωρος?) decurtatum, ut Ἀρτεμάς ex Ἀρτεμαγόρας εὐγγ. Er Schmid; cf N X 40 18 παραμῆ ψεται B ἄλλων libri, τῷ εἶδει παρέρχεται τοῦς ἄλλου παραμῆ²; μορφᾶν Boeckh, ἄλλως (= ους sec Tricl O I 53, N X 62) cl P II 50 Pauw, ἄλλου Hartung, παραμεύσεται (cll παραμεύσασθαι· προαλλάξασθαι [de tempore?], παρελθεῖν[?], προαμεύσ<αε>σαι· ὁμοίως Hesych) Bergk², παραμεύσεται monstrose Bury; παραμεύσασθαι ἄλλων qui tuebuntur (cum Hermanno² Schneidewino Matthiaeō Kühnero Gerthio) verbi παρελθεῖν cum genetivo iuncti exempla velim afferant 14 ἐπέδειξε(v) διήνεγκε paraphr¹, ἐφανέρωσε par², ἐπίδειξε Breyer anall P 27 mihi quidem non displicet in-

- 15 θνατὰ μεμνάσθω περιτέλλων μέλη, 20
καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰν ἐπιεσσόμενος. στρ. β'
- ἐν λόγοις δ' ἄκτων ἀγαθοῖσιν ἐπαινέσθαι χρεῶν,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλέντα μελιζέμεν δοῖδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἔξ καὶ δέκ' Ἄρισταγόραν
- 20 ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον 25
ἐστεφάνωσαν πάλα καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.
ἀντ. β'
- ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειράσθαι καὶ Ὀλυμπία ἀέθλων.
ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλία 30
25 καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολῶν δχθῶ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστης' ἀντιπάλων,
ἐπ. β'
- πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον 35
κωμάσαις ἀνθησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὐχαι
30 ἔξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν 40
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἔλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἑών.
στρ. γ'
- συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
αἴμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέσται,
35 Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, — 45

dicativus iterativum modum excipiens tamquam de certo aliquo homine
wenn jetzt einer, ne dicam concessive *wenn gleich* (cll O VII 54, N III
20. VII 74. 76; de modis variatis ad P IV 264) 17 ἀγαθοῖς μὲν αἰν.
vett, μὲν om B', ἀγαθοῖσι Tricl, μιν Mingarelli, tres coniecturas prop Ty
Mommsen parergg 44, *the significant* μὲν retinendum ratus ἀγαθοῖς μὲν
ἐπαινέσθαι Bury (de omisso ἐπ. conferre poterat P V 107); paraphr pro-
nomen ignorantibus utique parendum est cll P III 103 et n cr N I 66:
INET et MEN confusa ad uncialem litteraturam pertinent 18 μελιζέμεν
δοῖδαῖς Pauw (cf prll II⁶⁶), μέλειν ἐν δοῖδαῖς Hermann opp I 260. VII 172;
in verbi genere post δαιδαλέντα variato non est quod offendas 19 περι-
κτιόνων D ἐκκαίδεκατ' (ἐκκ.) BD, ἔξ καὶ δ. c apogr B Bergk³, retractare vide-
tur idem⁴ (n cr); ἐκκαίδεκάταν pap Bacch VII 3, ἐκκαίδεκάδωρα malim Δ 109;
cf Gust Meyer gr Gr³ 501 21 μεγαλυχεῖ libri, corr Tricl 22—28 om D
Tricl 26 δηριώντων? Wilh Schulze qu opp 348, 3; δηρίομαι est O XIII 44
27 τέθμ. Ἡρ.? nec elegantius nec correctius Bergk^{3.4}; cf N X 33; an
utroque loco Ἡρακλέος τέθμ. (cl app § 8^{c-e})? 28 ἀναδῆς. vett, corr
Tricl 30 ἔλαβον B 38 λίαν libri c scholl lemm et paraphr³, corr
Pauw; cf Bast comm pal 722, tab I 14 35 χαλκεντέων (χαλκὲ τε B)
libri, quod primo retinebat (spondeum opinor pro dactylo esse ratus) Her-

καὶ παρ' Ἴσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

ἀντ. γ'

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν χερσῶ δ' οὔτ' ὦν μέλαινα καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι, 50
40 δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις
ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ Ἴσον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

ἐπ. γ'

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἔπεται 55
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλαγορίαις ἐμβαίνομεν,
45 ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί. 60
κερδέων δὲ χρῆ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

mann ap Heyn 1798, alii vereor ne hyperthesin metricam auxilio arcessant (—υ—); sed praestabit c Er Schmidio χαλκεντέα emendare cl n cr N V 6
36 ἴσμ. libri et edd ῥοὰν libri, plur num (ῥεύματα) exprimit pa-
raphr; em Bergk^{2,4} 40 περιόδοις libri, corr Er Schmid (East prooem
§ 21 p 15, 3 Ab, Cram An Ox IV 309, 20) 41 πλούτῳ om B, (εὐῶδη)
καὶ ἐπικερδῆ paraphr; πλουτώσιον novavit Bergk cl χαριτώσιος Ibyc fr⁴
51, πλούτῳ τ' (cl paraphr καὶ ἐπικερδῆ) Ty Mommsen parergg 46; πλούτῳ
est dat instrum, Ἴσον ad sententiam (πάσαις περόδοις) concinnandam ne-
cessarium 42 οὔτω σθένος libri, γένος paraphr, unde corr Heyne
44 ἔμπαν Tricl μεγαληγοροῦμεν paraphr, unde μεγαλαγορίαις? Bergk
obloquente Ty Mommsen parergg 46 45 ἔργα τε libri, recte cl P I 70
tuetur Boeckh kl Schr V 385, ἔργα γε Bergk, ἐργ' ἄτε Ty Mommsen pa-
rergg 46 ss, μεγαλαγορίαις ἐν βαίνομεν, ἔργα τε π. μ. scil. βαίνομεν Christ^{1,2}
47 κερδέων δὲ χρῆ? Bergk

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ

<ΗΡΟΔΟΤΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ>

<ΑΡΜΑΤΙ>

Strophae

— υ υ — υ υ — — — υ — υ
 — υ υ — υ υ — — — υ — υ
 — υ — — — υ υ — — υ — υ
 — υ υ — υ υ — — υ — υ
 5 υ — υ — — υ υ — υ υ — υ
 — υ — — — υ υ — υ υ — — υ — — υ — υ

Epodi

— — υ — — — υ υ — υ υ — — — υ υ
 — υ υ — υ υ — — — υ υ — υ υ — — υ υ
 — υ υ — υ υ — — — υ — — υ υ
 — υ — — — υ υ — — — υ — υ — υ
 5 — υ — — — υ — — υ — υ — υ — — υ — — υ — υ

στρ. α'

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασι Θήβα,
 πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
 θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
 Δᾶλος, ἐν ᾧ κέχουμαι.

Str vv 3 + 4 tam confidenter coniunxit, ut versus numerandi rationem non sine magna legentium molestia immutaret Ty Mommsen; cf metrorum ambitum eundem eadem diaeresi series diremptum I V 3 + 4, a Mommseno quidem non minus confidenter coniunctum. Ep v 4 syllabam decimam correptam legit schol metr (τὸ ζ' ἀμβέλετος); cf I VI str 8. De membris hypercatalectis ep vv 4. 5 cf nott metr N V.

1 ἀμὰ B (— υ υ — ??) 3 θάσομαι D Tricl 4 ἐν om (c apogrr D) Tricl τέταμαι Hartung, ἐν ἀν κεχ. Harwerden studd 58; lect trad testatur paraphr (ἐφ' ἧ νὸν πᾶς ἐγκειμαι)

- 5 τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς; 5
 εἶξον, ὠπολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων
 cὺν θεοῖς Ζεύῳ τέλος,
 ἀντ. α΄
 καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
 ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῃ cὺν ποντίοις
 ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἀλιερκέα Ἴσθμοῦ 10
 10 δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
 ἕξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἕξ ἀέθλων,
 καλλίνικον πατρίδι κύδος. ἐν δὲ καὶ τὸν ἀδεί-
 μαντον Ἀλκμάνα τέκεν
 ἐπ. α΄
 παῖδα, θρασεῖαι τὸν ποτε Γαρυόνα φρίζαν κύνας. 15
 ἀλλ' ἐγὼ Ἡρόδοτῳ τεύχων τὸ μὲν ἄρματι τεθρίππῳ γέρας,
 15 ἀνία τ' ἄλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω 20
 ἢ Καστορεῖῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ.
 κεῖνοι γὰρ ἠρώων διφρηλάται Λακεδαιμόνι καὶ
 Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι· 25
 ἐν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,
 στρ. β΄

6 ὦ πολλ. edere solent; prll Π²⁷ ἀμφοτέρων B², ἀμφοτέροις D, corr Boeckh 8 κείῳ D ἀμφιρύτῳ (c apogr D) Tricl, ἀμφιρύτῃ (c melioribus) reduxit Boeckh 9 ἀνδράσι vetl, -civ Tricl ἀλιερκέος? Hermann opp I 249; cf ad 32 11 ἕξ ὤπασε libri, nisi quod -cav D¹; ἐξῶπασεν Aristarchus, ἐξῶπαζεν· ἐξέπεμπεν gl Hesych huc vocavit Maur Schmidt, quod verbum in Cyprio titulo se indagavisse ait Bergk, de ἐξ-ῶπιος, κατωπιᾶν Ahrens (kypr Inschr I 12) kl Sehr I 226; ἕξ ὤπασεν edunt c Hermanno 12 Ἀλκμήνα libri et edd τέκε libri, corr Boeckh 13 Γηρυόνα libri et edd 14 ss poterat Pind dicere aut Ἡρόδοτῳ τεύχων γέρας τὸ μὲν ἵπποις νικήσαντι — ἐξαίρετόν τι γέρας τεύχων ἐθέλω, τὸ δὲ Ἡρόδοτον αὐτὸν ἠνιοχεύσαντα ἐθέλω ἢ Καστορεῖῳ κτλ αὐτὸν Ἡρόδοτῳ τὸ μὲν ἵπποις νικήσαντι, τὸ δὲ ἠνιοχεύσαντι τεύχων γέρας, νικῶντά τε καὶ δι' ἑαυτοῦ νενικηκότα ἐθέλω ἢ Καστ. κτλ; quae in brevius eum contraxisse nec vetl gramm nec Boeckh Hermann Schneidewin Bergk¹⁻³ moleste tulerunt; τεύχων μέλος, ἄρμ. τεθρ. γέρας, | ἀνί' ἐν ἄλλοτρ. Hartung, alia non meliora Bergk²⁻⁴, Maur Schmidt CXXXVIII, νωμάσαντι, θέλω Wiske- mann progr gymn Marb 1876, 23 (recep Christ), alia rursus Herwerden studd 58, Jurenka Wien St XV, denique τεύχῳ ut 'simplicissime', ita pessime Bury; defendebat participium male cll O I 12—15, I III 9—12 all Fennell 16 Ἰολάου libri, -doi' Ty Mommsen; cf app metr § 8^a μιν libri 17—18 non de victoriis omnino (ἀέθλοισι), sed de curulis dicendum fuisse putabat in emendatione sibi ipse non satisfaciens Bergk, unde ἐνθ' ἀέθλ. Maur Schmidt ind Ien 1879, 10; 'nec ipsum genus dicendi v 18 offensione caret, ut schol quoque animadvertit' Bergk, μίγην emen- dabat Wiske mann progr gymn Marb 1876, 28; στεφάνοισι θίγον ἀντι τοῦ στεφάνων e Pind laudat schol I IV 18

- καὶ τριπόδεσσι ἐκόσμησαν δόμον
 20 καὶ λεβήτεσσι φιάλαις τε χρυσοῦ,
 γεύομενοι στεφάνων
 νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὲς ἀρετὰ 30
 ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσι ἐν τ' ἀσπιδοδού-
 ποῖσι δπλίταις δρόμοις,
 ἀντ. β'
 οἶά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς
 25 καὶ λιθίνοις ὀπότεν ἐν δίσκοις ἴεν.
 οὐ γὰρ ἦν πενταθέλιον, ἀλλ' ἐφ' ἐκάστῳ 35
 ἔργματι κείτο τέλος.
 τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
 ἔρνεσι χαιτάς ρεέθροις τε Δίρκας ἔφανεν
 καὶ παρ' Εὐρώτῃ πέλας,
 ἐπ. β'
 30 Ἰφικλέος μὲν παῖς δμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει, 40
 Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων ἔδος.
 χαιρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνι Ἴσθμῷ τε Ζαθέῃ 45

20 λεβήταις B, -τεσι D, corr Tricl 21 σεύομενοι D Tricl
 23 γυμνοῖσι vett, corr Tricl ἀσπιδοδούποισιν (δὺ e corr) B, ἀσπιδόσι |
 ποισιν (alii leg πασιν [o apogr Tricl] vel πασιν [Ty Momms], est o) D;
 ἀσπιδοδούποι(ν)? cf fr 17 Bergk 24 οἶς τε D c apogr, unde ἦσι τε
 Tricl αἰχμαῖς ex scholl praeuentibus Pauwio et Kaysero (lectt P 88), ob-
 loquente Bergkio Hartung, sed αἰχμαῖς (acc aeol, ut δίσκοις 25) Bergk
 25 ὀπότε vett, δε Tricl, ὀπότεν Trypho ap Eust Od p 1591, 30, ποτ'
 ἀνά Ammon diff vocc s v δίσκος (p 41 V); ὀπότεν Hermann ap Heyn
 (qua praep alteri membro addita more Pind etiam in priore αἰχμαῖς da-
 tivus elegantissime distinguitur a dativo mere instrumentali χερσῶν; ipsum
 praepositionis usum notissimum bene illustr Dissen expll 487, Ern Friese
 progr colleg francog Berol 1872, 8), accusativis invecis (cf 24) ὀπότεν αὖ
 Kayser lectt P 89, item ὀπότεν εὐ Hartung, ὀπότεν ἔκ (scil χερῶν) δίσκοις
 (acc aeol) Bergk⁴, ὀπότεν Vogt diss Argentor IV 244 (prll II²³), retinent
 vet lect ὀπότεν scribens (ut ante dicitur) Ty Mommsen, 'caesuram' excu-
 sans Christ 26 ἦ ἔ (= ἦεν) B, ἦς D ('ex HE ortum' Bergk), ἦς D
 apogr D Tricl, ἦν Calliergus πένταθλον vett, πῶ πένταθλον Tricl, πεντ-
 άθλιον (P VIII 68) Boeckh, πένταθλον, ἐὼν δ' Maur Schmidt CXXIV; πεντ-
 άθλον scribere, ut metrum esset $\underline{\quad}$, non sum
 ausus; cf app § 8^{c-d} 27 ἔργματι D et Ammon I 1, ἔργματι B et edd
 22-27 (ἀάμπει - τέλος) pro parenthesi habent, ut τῶν (28) sit cτεφά-
 νων, Fennell et Bury 28 ἀθρόοις D Tricl ἀνδησαμένους Tricl
 29 ἔρν. (item 66) D ἔφανεν libri, corr Er Schmid εὐρώτα libri et
 (suppl ρεέθροις) schöl 366, 8, retin Er Schmid Heyne, -τα Moral Boeckh
 πέλας] in B ligatura [Wattenbach⁸ 91 nr 26] deceptus πύλας legebat
 Ty Mommsen¹⁻³, item N XI 4 B; Εὐρώτα πόρῳ Herwerden studd 58, quasi
 inaudita sint πέλας παρῆναι, πέλας παρεστάνει, παρ ποδὶ σχεδόν (O I 74)
 32 Ποσειδάωνι τ' Mingarellio praesente Bergk; eundem hiatum -1 Ἴσθμ.

Ὅρχηστῆραί τ' αἰόνεσσι περιτέλλων αἰοδᾶν
γαρύσομαι τοῦδ' ἄνδρος ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τᾶν
Ἄσωποδιῶρου πατρὸς αἴσαν

50

στρ. γ'

35 Ἐρχομενοῖό τε πατρῶσαν ἄρουραν,
ἔ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίας
ἔξ ἀμετρήτας ἄλδος ἐν κρουέσσαι
δέξατο συντυχία·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
40 συγγενῆς εὐαμερίας. ὁ πονήσας δὲ νόμῳ
καὶ προμάθειαν φέρει·

55

ἀντ. γ'

εἰ δ' ἀρετᾶ κατάκειται πάσαν ὄργαν,
ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις, —
χρῆ νιν εὐρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπων
μῆ φθονεραῖσι φέρειν

60

habes fr 122, 10, Bacchyl II 7; prll II' 33 ὄρχηστῆραί τ' vett. -είν τ'
Tricl αἰόν(ε)σι vett. -αν Tricl; cf ad 16 35 Ὅρχομ. libri et edd
36 ἐρειδόμενον ναυαγίας libri et schol inscr 355, 8 Ab; βαρυνόμενον ἐπι
τῆς ναυαγίας paraphr, similiter 'afflictum naufragio' Dissen, ναυαγίαις
'suffultum naufragii tabulis' Er Schmid, prob Bergk, ἐρειπόμενον Har-
tung, aoristum certe exspectares cl ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεῖς ἔζετο
Sophocleo; magnificentius paullo dictum ναυαγίας ἐρείδεσθαι pro ἐν ναυ-
αγίας ἐμπειπυκῆναι; de dativo cf οὐδεὶς ἐρείσθη et οὐδεὶς δὲ σπιν χατται
ἐρηπῆσθαι ap Hom; plur num cur praeoptaverit poeta non difficile est
intellectu cl 37 41 ἀρετᾶ B^{ae}, ἀρετᾶ(ᾶ) B^{ae}D cum Aristarcho; olim
APETA Bergk' fuisse perspexit, scilicet postquam quod adscriptum a
Pindaro fuerat i intercidit (Meisterhans' 52), ἀρεταί (schem Pind) v l
schol 370, 4. 371, 3; ἀρετᾶ c Tricl edebant ante Boeckhium, 'si cui summo
studio parata virtus est' Hermann ap Heyn (quam Hermanno tribuit
interpretationem non meliorem 'si virtus circa totum animum est' Horn
de Aristarchi st P 71 unde hauserit nescio), ἀρετᾶ 'si quis virtuti omni-
modis incumbit et operam dat' Boeckh, εἰ δ' ἀρετᾶ κατάκειται πάσαν ὄρ-
γᾶν Kayser lectt P 90, εἰ δ' ἀρετᾶ καταθῆ τις Hartung, alia Rauchen-
stein Jahrbh class Phil 93, 225. Phil 35, 256, Maur Schmidt CXLV, Wis-
kamann progr Marb 1876, 24, Bury, Bornemann (Pind I Isthm Ode Hmbg
1893, 16), Jurenka Wien St XV, Christ², de emendatione desperabat
Herwerden studd 59. Nihil mutandum; nam egregie dicitur εἰ δ' ἀρετᾶ
κατάκειται (ὁ πονήσας scilicet; Heimssoeth add corr 62) πάσαν ὄργαν, 'in
virtute' (i e in laude equestri potius quam in studiis civilibus, quae le-
niter modo perstrinxerat P) 'si collocatus atque occupatus est toto pe-
ctore': en quantum distet κατακείσθαι a vulgari quod vulgo desiderant
ἐγκείσθαι ('sectari')! dativus ἀρετᾶ est loci, sicut apud τίθημι P I 40, τί-
θεμαι N X 89; de apodosi liberiore quadam ratione protasin excipiente
cf N VII 90 42 δαπάν(αι)σι τε vett, corr Tricl 43 κόμπων v l fuisse
ex scholl 58 et 61 colligebat Bergk, quem refutavit Abel ad 370, 12

45 γνῶμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
 ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν
 Ξυδὸν ὀρθῶσαι καλόν.

ἐπ. γ'

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐπ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκός, 65
 μηλοβότα τ' ἀρότα τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὄν πόντος τράφει.
 γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται· 70
 50 ὅς δ' ἀμφ' ἀέθλοισι ἢ πολεμίζων ἀρηται κῦδος ἀβρόν,
 εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολια-
 τᾶν καὶ Ξένων γλώσσαις ἄτων. 75

στρ. δ'

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου κειρίχθον' υἰὸν
 γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
 ἀρμάτων ἵπποδρόμιον κελαδησαι,
 55 καὶ κέθεν, Ἀμφιτρύων,
 παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχόν 80
 καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλλος Ἐλευσίνα καὶ Εὐ-
 βοίαν, ἐν γναμπτοῖς δρόμοις·

ἀντ. δ'

Πρωτεσίλα, τὸ τεδὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
 ἐν Φυλάκα τέμενος συμβάλλομαι.
 60 πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅς' ἀγώνιος Ἑρμᾶς 85
 Ἡροδότῳ ἔπορεν
 ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
 ὕμνος. ἢ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐ-
 θυμίαν μείζω φέρει.

47 ἄλλος (om ἄλλοις) B, ἄλλος ἄλλοις D, transp Tricel ἐφ' ἔργμα-
 σιν B et add, ἐφ' ἄρμ. D 48 τρέφει D Tricel, τράφει (B) primus re-
 cep Schneidewin 49 ἀμύνειν, cum διατείνεσθαι ap scriptt att infiniti-
 vum flagitet, Herwerden studd 59 probante Christio; participium con-
 firmat paraphr 51 εὐ ἀγ. libri, εὐἀγ. Pauw δέχεται libri, corr Boeckh
 54 ἵπποδρόμιων Rauchenstein Phil 35, 256, prob Herwerden; accusativum
 luculentissime testari videtur Chrysippus stoicus ap schol, quamquam
 duobus hoc loco 'cognominibus' deum ornari parum probabile, ut a ge-
 netivo epitheton ad nomen regens attractione notissima traiectum dicere
 malim; nam tertiam (ἀρμάτων ἵπποδρόμιον Mezger) aut quartam (ἵππο-
 δρόμιον scil ὕμνον Christ) interpretationem vereor ne non circumspicias
 59 medium dynamicum, rarissimum ap Pind, explicatur eis quae se-
 quantur 61 ἔμπορεν B 63 σεσιγαμένον Hermann opp VIII 126,
 recep Ty Mommsen; cf ad O XIII 91

ἐπ. δ'

εἴη νιν εὐφώνων περύττεσιν ἀερθέεντ' ἀγλααῖς 90
 65 Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἔξαιρέτοις
 Ἄλφειοῦ ἔρνεσι φράσαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοισι 95
 Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
 ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἄϊδα τελέων
 οὐ φράζεται δόξας ἀνευθεν. 100

64 μιν libri ἀγλααῖσι B, ἀγλααῖσι D, corr Tricl 65 πυθῶθεν
 libri, corr Pauw 66 ἄλλοισι Chrysippus legisse fertur (τυφοῖς πράγμα-
 σιν) schol 377, 10 ἐμπίπτων] τοῖς δι' εὐδοσίαν ἀναλίσκουσιν ἐπεμβαίνων
 καταγελᾷ παραφρῆ, ἄλλοισι δ' ἐν πόνοισι Hartung, ἄλλοισι δ' ἐνιλλώπτων?
 Bergk (καταμωκάσθαι Hesych), ἐμπαίζων Rauchenstein Phil 35, 256; trad
 lect vulgo interpretantur 'insultans ridet', 'insultat atque irridet', 'si
 quibus forte occurrit ridet': banausorum non solum avaritiam sordesque,
 verum etiam arrogantiam stultam atque rusticam quos dolose circum-
 scriptos possessione aut honoribus summoveant irridentium notat poeta;
 ἐμπίπτων malim, nam πίπτειν non est ap Pind

〈ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΙ〉

〈ΑΡΜΑΤΙ〉

Strophae

— — υ υ — — υ υ — — υ — — — — υ
 — — υ — — — — υ — — — — υ υ — — υ υ — —
 — — υ — — — — υ — — υ — — υ υ — — υ
 (387) — — υ — — υ — — υ — — υ — — υ
 5 — — υ — — — — υ — — υ — — υ

Epodi

— — υ υ — — υ υ — — — — υ υ — — υ υ — — υ
 — — υ υ — — υ υ — — — — υ — — υ
 — — υ — — — — υ — — υ — — υ
 — — υ — — υ — — υ — — υ — — υ
 5 — — υ — — — — υ — — υ — — υ — — υ — — υ

στρ. α'

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων
 ἐς δίφρον Μοικᾶν ἔβαι-

νον κλυτὰ φόρμιγγι συναντόμενοι,

ρίμφα παιδείου ἐτόξευον μελιγάρας ὕμνου,

5

ἔστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας

5 εὐθρόνου μνάστειραν ἀδίσταν ὀπίρην.

Ep 5. 6 coniungere Boeckh dubitavit propter pedem υ υ — 'in hoc quidem metro atque hac versus sede' incommodum (cf append metr § 6, 3); coniungere diviso v 1 maluit Rossbach gr Metr³ 465.

1 δσ(ς)οι libri, οἱ Er Schmid, idem habet schol Arist pac 696
 2 ἐς δίφρον B·D, ἐν δίφρῳ Bⁱ, unde ἐν δίφρῳ? Christ; si quidem ἐν
 δίφρῳ B superscriptum haberet, ut de rec Ambr cogitare liceret! συν-
 αντώμεν(οι) B e schol Arist; cf O II 89. 96 § παιδίοις Plut Pyth
 orac c 23; de adi c verbo artius coniungendo cf βαθειᾶν ὀπέχων O II 54

ἀντ. α'

ἃ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδῆς πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις· 10
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖ-
αι μελιφθόγγου ποτὶ Τερψιχόρα
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἄοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι <τὸ> τύργειοῦ φυλάξαι 15
10 ῥῆμ' ἀλαθείας <ἐτάς> ἀγχιτα βαῖνον, ἐπ. α'
'χρήματα χρήματ' ἀνήρ' δε
φά κτεάνων θ' ἅμα λειφθεῖς καὶ φίλων.
ἐσσί γὰρ ὦν σοφός· οὐκ ἄγνωτ' αἰδῶ
'Ισθμίαν ἵπποισι νίκαν, 20

6 μοῦσα libri non-corr ποτ' B (οὐ ποτ' schol Arist), recep Ed Boehmer, τότ' D Tricl, τὸ παλαιὸν paraphr 7 ἐπέρναντο (ἃ parum intellecto) B μελιφθογγοὶ libri, corr Heyne 8 ἀργυρωθεῖσας πρόσωπα Gurlitt ap Heyn 1798, irrisit Ulixis καλὰ πρόσωπα contegentis immemor Boeckh, recep (ποτέ 7) Hartung; ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα intellegunt aut ore ambitiose adornato (schol 382, 8), fucato, pallidulo, frigido, tristi, von der Blässe des Silbers angekränkelt, aut, proinde ac si venditantis vox audiatur, bellissime candido atque argenteo ad aspiciendum, parum recte utrique, quamquam apte iam pridem contulerant οὐδ' ἀργυρῆ κυ τότ' ἔλαμπε Πειθῶ Anacr 33, κατηγορωμένος λέγω Soph Ant 1077, φωνάν ὑπάργυρον Pind P XI 42 denique ἀργυρωνήτους ὑφάς Aesch Ag 949 et ἀργυρωθέντες Pind N X 43: mercenariae igitur illae laudationes κατηγορωμέναί βλέπουσιν i e vultu non sincero atque vero, sed propter mercedem composito, ut quo plus 'argenti' polliceare, eo impensius profanatis mellitae vocis suavis blandisque sonis decantentur — credo: *there is nothing bitter or even depreciatory in this phrase!* 9 τὸ add Heyne, recep (in adn ἐφίητι με τύλκαίου [scil fr 49] coniciens) Bergk 10 καλῶς suppl Tricl, ὁδῶν cl P III 103 Hermann ap Heyn, recep Boeckh, ἐὰς Bothe, ἐὰς post varia tentamina Bergk⁴; ἀλαθείαν ἐτ(ε)ῶν Pindaro reddendi princeps exstitit Hartung N VII 26, quem imitatus hoc quidem loco rem videtur acu tetigisse, tertio loco (N X 11) non item Bergk, quartum et quintum adiectivi exempla (N VII 86, X 41) addere sibi visus est Bury; et traditur ἀλάθει' ἀτρεκῆς invito Bergkio N V 17, ἀλάθειαν ἐτήτυμον O X 54 11 'hand dubie δ φά scribendum' contextu recipere dubitans Bergk 9' ἅμα libri c scholl, θάμα Boeckh, θάμα Bergk; cf A 417, Ω 773, Soph Phil 772 12 ἀγνωτ' B, ἀγνωτ' (ut num plur significaretur, ἐνοι ap schol) D, ἀγνωτ(ι) αἰδῶ Callistratus probante Didymo (fragm p 238 MS), nec melius ἀγνωτῆ, αἰδῶ suadente Kaysero lectt P 90 Rauchenstein Phil 35, 257, ἀγνωτ(α) vel ἀγνωτα νίκαν iungebant ἐνοι ap schol, probantibus Hermanno Boeckhio Bergkio, invito Didymo (p 386, 9 ss Ab), οὐδ' (immerito paraphr οὐ γάρ antestatus) ἀγνωτ' αἰδῶ, 'Ισθμ. κτλ Hartung, ἀγνωτ' αἰδῶ 'Ισθμ. sicut ante Stephanum edebant Boehmer; 'non obscure', inquit P, (tibi, Thrasymbule, pro tua sapientia) 'Isthmiam cano victoriam ...'; 'obscure' et accusativi plur et verbi γινώσκων usu notissimo, de quo cf etiam γνώθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφῶν P IV 263, γνωτ' αἰδῶ N X 31, ubi φανερά opp αἰνιγματώδῃς scholl²⁻³, γνωτῶν· εὐεπίγνωστον (H 401, w 182), Hesych, εὐγνωστος· φανερός Suid

- τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
 15 Δωριῶν αὐτῷ στεφάνωμα κόμα πέμπεν ἀναδείχθαι κελίνων, στρ. β'
 17 εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος. 25
 ἐν Κρίσῃ δ' εὐρυκθενῆς
 εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαΐαν·
 καὶ ττόθι κλειναῖς Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρυῖς
 20 ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη 30
 ῥυσιδίφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,
ἀντ. β'
 τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἀπάσαις ἀνίαις·
 ὄν τε καὶ κάρυκες ὦ-
 ρᾶν ἀνέγνον, σπονδοφόροι Κρονίδα 35
 Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
 25 ἀδυπνόψ τέ νιν ἀπάζοντο φωνᾷ
 χρυσεᾶς ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας
ἐπ. β'
 γαῖαν ἀνά σφετέραν, τὰν 40
 δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
 ἄλκος· ἴν' ἀθανάτοισι Αἰνησιδάμου
 παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμειχθεν.
 30 καὶ γὰρ οὐκ ἀγνώτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
 οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν, οὔτε μελικόμπων αἰοιδᾶν. 45

15 αὖτον? (= τὸ Ξηρόν κέλινον) identidem apposuit Bergk; cf ad O I 57 κόμα Philol 64, 279; γαῖαι simm pap Bacch) B; κόμαν edebant ante Boeckhium 16 ἀνδείχθαι libri, corr Er Schmid, vñ 32. 48 corrigebat Hermann epit doctz metr § 538. 599; cf ad N X 74 18 εὐρυκθενῆς quod epitheton deum ἐκάεργον, ἐκατηβόλον, σκοπόν (P III 27), ἀνακτα egregie significat non expressit paraphr; εἶδε idem exposuit εὐμενῶς ἐθεάσατο, non male, siquidem in conspectum dei Delphici Xenocratem non venisse apparet ex carm P VI; εὐφρων ἀναξ εἶδ' Ἀπ. Kayser lectt P 90, nec multum afuit, quin transversos ageret editores 18 μιν libri; Boeckh n cr 401 19 καὶ τότε D', καὶ ὅπου = 'item ubi' paraphr, quid quod ἐν ἐκείνῃ τῷ τόπῳ ... οὐκ ἐμέμφθη Ἀπόλλων exp schol? ἀγλαΐαν | καὶ τόθι· κλειναῖς δ' Heurne, ἀγλαΐαν· | καὶ τόθι (et Delphis) κλειναῖς τ(ε) Bergk cl schol P VI 13; καὶ ποτε conicio: 'ac ne Athenis quidem olim quem habuit aurigam vituperavit', ut tecte laudetur auriga Delphicus Panathenaisci nomine posterius (22) addito; quo consilio non perspecto v 22 multa molitur Hartung 22 νυμᾶ πάσαις libri, νεῖμε πάσαις Pauw, νεῖμ' ἀπ. Hermann ap Heurn; ἀπάσαις immerito vituperant Hartung et Bergk, 'manibusque omnis effundit habenas' Verg Aen V 818 recte contulit Dissen 23 Ὁρᾶν Christ ἀνέγνων libri; cf ad P IX 79 26 πίτνοντο D, unde πινῶντο Trich, πινῶντα Cepporinus, πινόντα Boeckh, πίνοντα (B) primus ed Bergk; cf N V 42 27 τᾷ Herwerden studd 60

- στρ. γ'
- 33 οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προκάντης ἄ κέλευθος γίνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀν-
δρῶν ἀγοὶ τιμὰς Ἑλικωνιάδων. 50
- 35 μακρὰ δικήσασαι ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὄσον ὀργάν
Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὀμιλεῖν,
ἀντ. γ'
- ἵπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ· 55
καὶ θεῶν δαΐτας προσέ-
πτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε Ξεῖνιαν
40 οὖρος ἐμπνεύσασαι ὑπέστειλ' ἰστίον ἀμφὶ τράπεζαν· 60
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φάσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.
ἐπ. γ'
- μῆ νυν, ὅτι φθονεραὶ θνα-
τῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλπίδες,
μῆτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρίψαν, 65
45 μῆδὲ τοῦσδ' ὕμνους· ἐπεὶ τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς ἐργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν Ξεῖνον ἐμόν ἠθαῖον ἔλθης.

84 εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν scil δόμους (80) ἀγοὶ vel ἀγοὶ B, ἐσάγοι iungit Boeckh expll 497 et 470 ad N X 48, ἀγοὶ· τιμὰς (sive τιμὰς δ')? Bergk 86 Ξεινοκράτης edunt c Tricl, Ξεινοκρ. libri, fortasse recte, ut diiambus in nom propr respondeat choriambo 89 διαΐτας libri, ex scholl (πανηγύρεις, ἑορτάς) corr Morel Ξεῖνιαις (c apogr D) Tricl, Ξεῖνιαν (BD) reduxit Stephanus 40 οὖρος ἀνεμος πνεύσας paraphr¹, unde male οὖρος πνεύσασαι scil Ξεινοκράτης Hermann Eur Hec 1062 ὑπέστειλεν vett, corr Tricl 41 θερείαις cll genett χειμῶνος θέρους Hecker Phil V 440 (siquidem accusativum voluisset); cf I V 59 42 πλέων B, πλέων? Hartung pessime ἀκτάν schol B², unde recep edd ante Bergk^{3,4}, αὐγάς schol B² D mire (an ἀκτίνας esse putabant?), quas ῥύσεις (ῥήσεις D; an ῥήσεις volebant? cf ἀκτῆ·... ῥήσεις Hesych) intellexisse ἐνιοι dicuntur; ἀγάς? (Boeckh ad P II 82, Dissen expll 498) Schneidewin, δῆθας Rauchenstein Phil 35, 1876, 257; ἀκτάν (BD) fluminis regionem significare apparebit cll P I 79, XI 21, Soph Ant 812, OR 177 43 ἀμφικρέμονται D 44 σιγάτω (πατρίψαν deines Vaters) Hartung, σιγάντω(v)? Bergk 45 μῆτε Heyne et Hartung, dubii haerebant Bergk⁴ et Christ²; μῆτε si traditum esset, vereor ut nostrum quisquam offensurus fuerit: nunc post μῆτε ποτέ (44) equidem μῆδὲ mordicus teneo c Boeckhio n cr 476 praesertim in hoc suavissimi carminis epilogo suavissimo 46 εἰργασάμην libri, εἰργασάμαν Boeckh; prll II²⁰

<ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ>

<ΙΠΠΟΙΣ>

Strophae

	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

Epodi

	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
(6)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

De duobus carminibus eodem metro conscriptis prll p 71. Carmen IV vv 1 (19) bis. 2 (20). 15 (33). 16 (34). 17 (35) bis, ut in primo antiquitus systemate arsiuum leviorum licentiam effusius usurpare observavit Fel Vogt diss Argentorr IV 306; sed cf n cr III 8. 15. 17. De epodi v 1 explicando parum liquet; nam aut ad decantatum illud Ἐρακμοῖον Χαρίλαε referendus est aut quattuor metris describendus c scholl metr (cl O VI ep 2 et append metr § 5 not); hoc praetuli. Ep v 5 syllaba nona terminabat Hermann opp VII 133 invitis vv III + IV 53. 71. (39?), item ep v 7 (6 Boe) syllaba octava repugnante v 90. Poetam ipsum bis trimetrum se iunxisse arbitror de adverbio ἐξ a verbo suo ἀλλαξεν 17^{a/b} dirempto cll tmeseos q v exemplis cum vulgaribus velut P II 46. XII 29, N I 48, tum audacioribus paullo O VII 43. X 73, N I 48, denique ἀλλ' ἐν | κέκρυπτο γάρ χοίονω βασιῆ τ' ἐν ἀκρίπτω O VI 53 (de incisionibus quibusdam ap P non ferendis cf ad IV 36). Sed commotum me imprimis v 72 esse fateor.

		στρ.
	Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχῆσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοισι ἢ θένει πλοῦτου κατέχει φρασίῃσι αἰανῆ κόρον, ἄξιος εὐλογίαισι ἀστῶν μεμίχθαι.	5
5	Ζεῦ, μεγάλα δ' ἀρεταὶ θνατοῖσι ἔπονται ἐκ σέθεν· ζῶει δὲ μάσσων δλβος ὀπιζομένων, πλαγίαισι δὲ φρένεσσιν οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.	10 ἀντ.
	εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρῆ μὲν ὑμνήσαι τὸν ἐσλόν, χρῆ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖσι χαρίτεσσιν βαστάσαι. ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ	15
10	μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στεφάνους, τὰ δὲ κοίλα λέοντος ἐν βαθυτέρνου νάπῃ κάρυξε Θήβαν	20 ἐπ.
	ἵπποδρομίᾳ κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετάν σὺμφυτον οὐ κατελέγχει.	
15	Ἴστε μὲν Κλειωνύμου δόξαν παλαιᾶν ἄρμασιν· καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σὺννομοι	25
17 ^b	πλοῦτου διέστειχον τετραοριᾶν πόνοισι. αἰῶν δὲ κυλινδομέναισι ἀμέραισι ἄλλ' ἄλλοτ' ἔε	30
18 ^b	ἄλλαξεν. ἄτρωτοὶ γε μὲν παῖδες θεῶν.	

8 μεμίχθαι vulgo edunt c Bergkio, perperam; nam aut μεμίχθαι (c Boeckhio) aut μεμείχθαι scribendum; prll Π³³ 7 ὑμνάσαι libri, corr Heyne 8 χαρίτες(c) libri, 'nescio an vere' cll 20. 44. 56. 62 Boeckh, v addunt c Er Schmidio 12 βαθυτέρων paraphr, recep (quod iure mirere) Bergk²⁻⁴ κήρυξε B 15 Κλειων. Trici 16 ἄρμασι libri 17^a ματρόθεν libri, corr Er Schmid Λαβδακίδασι libri, -σιν (non immemor v 35 πολέμοισι) Boeckh, -σι σὺννομοι Ty Mommsen^{1,2}, non item griech Praeposa 737 17^b διέστειχον libri (cf T 258), corr Hermann ap Heyn; διὰ πλοῦτου ἤρχοντο, τούτεστι πλοῦτον ἐκτῶντο paraphr, 'versabantur in divitiis', 'divitiis habebant' Dissen expll 502, malim intelligere οὐ φείσαντο τοῦ πλοῦτου (scil δαπάνη χαίροντες ἵππων 47) de genetivo ei διέπρησσον πέδιοιο formula epica, ut ἀπό κοινοῦ et ad σὺννομοι et ad διέστειχον referre liceat; πλοῦτων διέσχον καὶ Hartung, πλοῦτου, διέστειχον Bulle progr schol prim Brem 1869, 20

⟨ΜΕΛΙΣΣΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

		στρ. α'
	Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾶ κέλευθος,	
(20)	ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανασ Ἴσθμίοις,	
	ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνω διώκειν·	5
	αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεὶ	
5	σὺν θεῶι θνατὸν διέρχον-	
	ται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἄλλοιός οὖρος	
	πάντας ἀνθρώπους ἐπαῖσων ἐλαύνει.	10
		ἀντ. α'
(25)	τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάντες ἀρχᾶθεν λέγονται	
	πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδενᾶσ τ' ὄρφανοί	
	ὔβριος· ὄσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀηται	15
10	μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν	
	ἀπλέτου δόξασ, ἐπέψαυ-	
	σαν κατὰ πᾶν τέλος· ἀνορέαι δ' ἐσχάταισιν,	
(30)	οἴκοθεν στάλαισιν ἄπτονθ' Ἡρακλείαισ·	20
		ἐπ. α'
	καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν·	
	ἵπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,	

1 πάντα *B*, παντὰ *D*; prll Π⁸³ 2 εὐμηχ. *B*, εὐμαχανίας et schol et paraphr legisse susp Bergk ἔφανασ libri vulgo, ἔφανασ unus e Triell²? 2—3 Ἴσθμ. ὕμ. om *D*, supplere frustra studuit Triel 5 βίου vett, τὸ βίου Triel, corr Donaldson (1841) 8 ἀμφικτι. *D* κελαδενᾶσ *B* alterum τ(ε) confirmat paraphr 402, 14, abesse mavult Christ 11 πᾶν libri et edd κατὰ π. τ. si non scholl 15, at tamen schol 18 cum sequ coniunxisse susp Bergk ἀνορέαι (c quibusdam apogr *D*) Triel ἐσχάταισιν — στάλαισιν male iung Er Schmid Heyne alii; cf πρόσ ἐσχάτιαν ἀρεταῖσιν ἰκάνειον O III 43 13 vexavit criticos, ut τῷ μηκέτι Bergk, τᾶν μηκέτι Herwerden, alii alia novarent

- 15 χαλκῆψ τ' Ἄρει δδον.
 ἀλλ' ἀμέρα γὰρ ἐν μιᾷ 25
- (85) τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων
 17^b ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἐστίαν·
 νῦν δ' αὖ μετὰ χαιμέριον ποικίλα μηνῶν ζόφον 30
- 18^b χθῶν ὤτε φοινικέοισιν ἀνθῆσεν ῥόδοις
 στρ. β'
- δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητῆρ δὲ γὰς Ὀγχηστὸν οἰκέων
 20 καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, 35
 τόνδε πορῶν γενεᾶ θαυμαστὸν ὕμνον
 (40) ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
 εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ
 γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει, 40
 Ἄρσφόρος θαητὸς ὡς ἄστροις ἐν ἄλλοις·
 ἀντ. β'
- 25 ἃ τε κὰν γουνοῖς Ἄθανᾶν ἄρμα καρῦζαισα νικᾶν
 ἐν τ' Ἄδραστειοῖς ἀέθλοισι Σεκυῶνος ὤπασεν 45
- (45) τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' αἰοιδᾶν.
 οὐδὲ παναγυρίων εὐνᾶν ἀπείχον
 καμπύλον δίφρον, Πανελλά-
 νεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνῃ χαῖρον ἵππων. 50
 30 τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωτοισι κωπαί.
 ἐπ. β'
- ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων,
 (60) πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
 τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ· 55

15 χαλκείψ(ω) vet̄t, corr Tricl τ' om D δδον (δδον) libri, δδον Stephanus, δδον Ty Mommsen²; prll Π⁹ 18 ποικίλων libri et schol, φοινίων Kayser lectt P 91, ποικίλα Hartung egregie, recep Bergk⁴, spreverunt Ty Mommsen et edd Britannici ἄτε B, ὡτε D (Boeckh) ἀνθος D, ἀνθησαν (e Chryssippi interpretatione) Ceporinus, ἀνθῆσεν (B) e scholl Pauw 23 εὐκλεῶν libri, corr Er Schmid πέσεν libri; prll Π⁹² 24 ἄρσφόρος B, ἑρσφόρος D (prob Hermann), Ἄρσφόρος? Bergk; prll Π⁴⁴ 25 κείν B (Ty Mommsen), κήν D Tricl (Bergk), κὰν Boeckh²; prll Π⁴¹ ἀθηνᾶν libri, corr Heyne κηρύξ. libri, corr Aldus νικᾶν vet̄t, scholl dissident, νίκαν — ὤπασεν iung paraphr¹ post ὤπασεν ut vid distinguens c scholl 407, 1—5, prob Ty Mommsen solus 26 σεκυῶνος libri ὤπασε vet̄t, -cen Tricl 27 (αἰοιδῶν) B scholl 407, 2. 5, e Hartungo Bergk, αἰοιδᾶν (-δᾶν D) Tricl (c schol 407, 4?), revoc Bury 28 εὐνῶν B 30 ἄγνωτοι libri, corr Ty Mommsen suppl 61 31 ἔστι vet̄t, corr Tricl 32 ἀκρον om B 33 διδοῖ τέλος vet̄t, τέλος ignorant scholl, eiec Tricl

- καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
 35^a ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαις'. Ἴστε μάν
 Αἴαντος ἀλκάν, φοίνιον τάν ὄψία
 ἐν νυκτὶ ταμῶν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφάν ἔχει 60
 36^b παίδεσσιν Ἑλλάνων, ὄσοι Τροϊανδ' ἔβαν.
 στρ. γ'
- (55) ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὄς αὐτοῦ
 πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετάν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν 65
 θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
 40 τοῦτο γάρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἔρπει,
 εἴ τις εὖ εἶπη τι· καὶ πάγ-
 καρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντον βέβακεν 70
 (60) ἐργμάτων ἀκτις καλῶν ἄσβεστος αἰεῖ.
 ἀντ. γ'
 προφρόνων Μοικάν τύχοιμεν, κείνον ἄψαι πυρσὸν ὕμνων

35 τέχνα B Tricl ex interpolatione satis antiqua in scholl (τῇ τέχνῃ ἀποκαλῆναι πεποίηκε. τὸ δὲ καταμάρψαι ἀντὶ τοῦ καταμαρφοῦναι — ἡ τύχη ἐποίησε καταγνῶσθῆναι τέχνη) diserte defensa, quae nostris temporibus patrum invenit Ty Mommsen; καταμάρψαις libri in carminis contextu μάν] καὶ D ἀλκάν, φοίνιον τάν 'feriendo cruentavit' Madvig adv cr I 188 obloquente Lehrsis Rhein Mus 30, 96; cf ad I Π 3 36 ταμῶν quod frustra sollicitaverunt καμῶν, πετῶν, δικῶν scribentes confirmat et schol et paraphr (male interpr διατεμῶν καὶ διασφείρας) μομφάν ἔχει] δνειδὸς τοῖς Ἑλλῆσι περιεποίησε interpr Chrysippus, at μέμφιν ἔχει ἐν τ. Ἑλλ. τοῖς ἐν Τροίᾳ διαβεβηκόσιν (prius ἐν del Hartung) paraphr; fac μομφάν ἔχειν τινὶ posse idem fere esse quod αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ τινος (Aesch Eum 99) vel πρὸς τινος (Soph Ant 1313), atque ἐλέγχιστον μερόπεσσι βροτοσίωιν, ἄτιμος Ἀργείοσιν recte comparari a Friederichsis Pindd St 94: tum temp praes quod confirmat paraphr quid sibi velit obscurum ('accepit acceptamque tenet' Erdmann de P usu synt 55); sequitur ut perpetuum opprobrium Aiax quasi infligat Graecis, quicunque Troiam accesserunt, quippe qui propter χειρόνων τέχναν digniorem virum debito privarint honore, quem restituit Homerus (ut Iiadis auctor, recte Ed Hiller Rhein Mus 42, 331, ut Aethiopicis, alii maluerunt cum Bergkio); μομφάν ἔχ' ἐν παίδεσσιν de passiva notione cll Eur Heraclid 974, Isaei or XI 39 Bergk⁴, id quod nobis quidem versum dividendibus vel propter metrum displicet, cum πρὸς | κάλαμον O X 84, ἐξ | οὐρανοῦ N V 84 simm ausus esse P non videatur; ἔχει — ἔχεφε cum Schnitzero (progr gymn Ellwang 1867, 69, ap Abelium p 411) interpr Bury, plura molientem vide sis Maur Schmidt CXLIII τρώανδ' B, τρώωνδ' D; Γρῶανδ' Boeckh², Τροϊανδ' (c Boeckhio²) Bergk⁴; prll Π⁴⁸ 40 ἔρποι D; post ἔρπει plene dist Chrysippus, item (typothett errore?) Boeckh², qui error manavit in Dissenii (cf expll 506), Schneidewini¹ Bergkii¹ Hartungi¹ edd 41 πόντου cl N VI 48 Naber Mnem n s XII (1884) 40; quidni ἄγεν δι' ὀμίλου P IX 123 aut (τέτμανται κέλευθοι) δι' Ὑπερβορέων I VI 23? Sed notabile videtur Pind loci per meati (βέβακεν διὰ) accusativum, termino ipso obversante (καὶ ἐς Αἰθίοπα κέπαλο N VI) loci per volati (πέτεται διὰ) genetiivum praecoptare

- καὶ Μελίσσω, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον, 75
 45 ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμα γὰρ εἰκῶς
 θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων
 (65) ἐν πόνω, μῆτιν δ' ἀλώπηξ,
 αἰετοῦ ἄ τ' ἀναπιτναμένα ῥόμβον ἴσχει — 80
 χρῆ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.
 ἐπ. γ'
 οὐ γὰρ φύσιν Ὀαριωνεῖαν ἔλαχεν·
 50 ἀλλ' ὄνοτος μὲν ἰδέσθαι, 85
 συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρὺς.

44 verba στεφάνωμ' ... ἀλώπηξ (47) bis habet B (ἄξιον, οὐμν ἔρν. Τελεσ. B¹) καὶ τῷ τοῦ Μελίσσου παγκρατίω· αὐτὸς γὰρ συνψόδος καὶ τῆ τῶν στεφάνων εὐδοεῖα scholl 413, 18 ss, unde alios καὶ Μελίσσου παγκρατίω, alios vero Μελίσσω παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίω legisse collegit Bergk 45 ἔρνεϊ D Τελεσιάδα duo e Triell e antiquioribus quibusdam gramm Tel. [patri ipsi quoque luctatori] εἰκῶς iungentibus, et οἱ δὲ ἐν τῷ ἔρνεϊ τρίζουσι scholl 414, 1, quos παγκρατίου — ἔρνεϊ iunxisse susp Bergk τόλμα BD εἰκῶς libri; ὁμοιοι ὦν et εἰκέναι (φησὶν αὐτόν) scholl, nisi quod οικείος ὦν (calami lapsu?) 414, 8, an οικῶς referens? Hartung, fortasse recte (cf ad P III 57); εἰκῶν ed Calliergus θηρῶν libri, θηρῶν Heyne, testantur scholl (ἐν θηρῶν male interpr) 414, 5, (θηρῶν οἱ εἰκέναι [quem θῆρα legisse vulgo putant, θηρῶν scil Μελίσσος Bergk]) 414, 9—10, sed θηρᾶ (qui idem οικείος) 414, 8—9, quem si recte ἦτοι τῆ θῆρα emend Io Go Schneider ap Boe tertium lectionis θηρῶν quamvis invitum testem numerare licebit (aliorum de scholiis commenta recensuit Abel p 415—16). Qua lectione recepta sententia efficitur verbo finito carens; nam pro ἔρνιν quod subaudiunt (Heyne Boeckh¹) ἦν flagitatur, quod intellexerunt scholl (414, 5); nec melius θηρᾶ ('animus leonis sectatur') Hermann Viger 939, quem secuti τολμᾶν γὰρ εἰδῶς ... θηρᾶ Thiersch Act philoll Mon (I 228) II 282, τολμᾶ γὰρ εἰκῶν ... θηρᾶ cll v 143, γ 288 in peculiari de hoc loco commentatione (progr gymn Gedanensis edit Königsberg i Pr 1818; ego non vidi) Aug Meineke probante Boeckhio¹, denique verbo θηρᾶ absolute accepto Bury; temp praeterit restituebat τόλμα γὰρ, tum ἐριβρεμέτα ἐν θῆρα λέοντι scribens Wisemann progr gymn Marburg 1876, 26 probante Rauchensteinio Phil 36, 1877, 70; alia Hartung, Goram Phil 14, 1859, 258, Maur Schmidt CXXIV, Kayser Wien Jahrb 105 p 115, N Jen Allg Litt Ztg 1846, 1148, Herwerden studd 61, quibus repudiatis nunc vulgo faciunt cum Heynio. Finge animo poetam praemisso participio εἰκῶς (vel οικῶς) τόλμα λεόντων post alterum substantivum ἀλώπηξ nominativo casu positum, ad quod si opus esse videbitur participium ὦν subaudias (cf πόσις ἴκειο P IX 51), pergere voluisse οὕτως ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν· οὐ γὰρ ... ἔλαχεν, sed nova sententia se ingerente χρῆ δὲ πᾶν ἔρδειν, 'oportet enim et leonem et vulpeculam simulare', parenthesis cum apodosi quasi confusissae. De 'appositione' θηρῶν λεόντων ne cum Boeckhio n cr 566 aliena imisceas cf cum Bergkio Eur Herc fur 465, Epimenid ap Ael nat anim XII 7 48 πᾶν libri et edd ἔρδοντ' B ἔρδοντα μαυρῶσαι Boeckh (P XII 13) 51 συμπεσεῖν libri αἰχμᾷ libri (idem vitium N VI 52, X 60; Boeckh n cr 581), tuentur (cll nescio quo pacto γυναικὸς αἰχμᾷ et

- (70) καί τοί ποτ' Ἀνταίου δόμους
 Θηβᾶν ἄπο Καδμειᾶν μορφᾶν βραχύς,
 53^b ψυχάν δ' ἄκαμπτος, προσπαλαίωων ἦλθ' ἀνήρ 90
 τάν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα Ξένων
 54^b ναὸν Ποσειδάωνος ἐρέφοντα χέθει, στρ. δ'
- 55 υἷος Ἀλκμάνας· δε Οὐλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας 95
 καὶ βαθύκρημον πολιάς ἄλδος ἔξευρών θέναρ,
 (75) ναυτιλιαίει τε πορθμὸν ἀμεριώσαις.
 νῦν δὲ παρ' Αἰγίόχῳ κάλλιστον ὄλβον
 ἀμφέπων ναίει, τετίμα- 100
 ταί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ἦβαν τ' ὀπυίει,
 60 χρυσεών οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρός Ἦρας. ἀντ. δ'
- τῆ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὑπερθεὶν δαίτα πορκύοντες ἄστοί 105
 (80) καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὖξομεν
 ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτώ θανόντων,
 τοὺς Μεγάρᾳ τέκε οἱ Κροντίς υἱούς·
 65 τοῖσιν ἐν θυμαῖσιν αὐγᾶν 110
 φλόξ ἀνατελλομένα συνεχῆς παννουχίζει,

[Mezgero monente 284] γυναικείαν ἀτολμον αἰχμάν ap Aesch) Christ² et Jahrbbb class Phil 1879, 13, (cl O VIII 58) Bury; corr Pauw 52 καὶ τοί ποτ' D, idem, sed τοι B Tricl, καίτοι πότ' edere solent, πότ(ι) Fennell; de duobus accusatiuis δόμους — Λιβύαν prll II⁹⁹ 53 καδμειᾶν libri, corr Er Schmid ἀκομπος vitio B 54 εἰνών vett, corr Tricl Ποσειδᾶνός σφ' (= αὐτόν) ἐρέπτοντα χέθει metri exaequandi causa Hermann ap Heyn et opp VII 134 (de vocabulo ἐρέπτειν nunc conferri potest Bacch IV 15), εἰργόντα (cl paraphr ἐμφράπτοντα) Boehmer p IX; ἐρέφειν exhibet schol (419, 8), de metro cf N V 6. 10 12, app metr § 6 55 ἀλκμήνας libri Οὐλ. libri; prll II³ 56 βαθύκρημον libri, τῆς γῆς καὶ τῆς πολυβαθοῦς θαλάσσης ... τὸ τέλος paraphr; γαίας plur esse cl μ 404 (adde O 284) statuit Er Schmid, βαθύκρημον? Heyne, quam emendationem certissimam ne mentione quidem dignam putaverunt Boeckh, Schneidewin, Bergk¹⁻³; in lucem protraxit Ty Mommsen, recep nemo; sed quam longe P a Bacchylideo epitheta cumulandi studio abhorruerit ut persentiscas cf cum quae ad N V 6 adnotavimus, tum O I 10. II 54, N IV 27. VI 43, I II 3; iam γαίας τε πάσας καὶ βαθύκρημον ... θέναρ accusatiui quam eleganter se excipiant te non fugiet 57 πορθμούς metri causa Er Schmid, prob Fel Vogt diss Argentt IV 305, πόντον Hecker Phil V 438; et vocabuli formam traditam et vocabulum ipsum confirmat paraphr 58 αἰγίόχῳ dii vett, glossam exp Tricl 59 ὀπυίει B, ὀπυίει D (cf N IX 24), corr Cepor 62 νεόδματα formam testatur schol 421, 4 64 οἱ τέκε libri, transp Morel Κροντίς Er Schmid υἱός D 65 θυμαῖσιν B² D² Hesych (θυμέαι cod), θυμ. Tricl, edebant ante Ty Mommsen; cf Callim

- αἰθέρα κνισάεντι λακτίζοις καπνῶ,
 ἐπ. δ'
- (85) καὶ δεύτερον ἄμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων 115
 γίνεταί, ἰσχύος ἔργον.
 ἔνθα λευκωθεὶς κάρᾳ
- 70 μύρτοισ δδ' ἀνήρ διπλόαν
 νίκαν ἀνεφάνατο παίδων <τε> τρίταν 120
- 71^b πρόσθεν, κυβερνατήρος οἰακοστροφου
- (90) γνῶμα πεπιθῶν πολυβούλῳ. σὺν Ὀρρέᾳ δέ νιν
 72^b κωμάζομαι τερπνὰν ἐπιτάζων χάριν.

hy Cer 10, fr 539 (II 681 Schn) 66 ἀέρα (c paraphr) Plut de prim
 frig 10, αἰθέρα confirmat schol κνισάντι libri, κνισάντι Hermann ap
 Heyn; de αἰ prll II⁴² πλακτίζοις Hecker Phil V 438, idem (69) λευ-
 κανθής, 'palmaribus coniecturis' iudice Herwerdeno studd 62 67 ἀέθλων
 τέρμα libri, transp Er Schmid 71 παίδων τρίταν vett, τὴν interpol
 Tricl, π. | <τε> τρ. Hermann ap Heyn, postea ne τε esset in versus initio
 καὶ τρ. opp VII 133, <καὶ> παίδων Ty Mommsen immerito antestatus
 Chrysippum, παίδων <δέ> Schnitzer progr Ellwang 1867, 70 πρόσθε
 vett, corr Tricl 72 πεπιθῶν libri, πειθόμενος paraphr, πικνός novavit
 Hermann opp VII 134, πεπιθῶς Hartung κωμάζομαι B ἀποτάζων B
 (cum Hermanno VII 135 retin Ty Mommsen), ἐπιτοχάζων D, ex scholl
 vett corr Tricl

〈ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ〉

〈ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ〉

Strophae

$\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
δ $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
(6^b) $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$

Epodi

$\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
δ $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$
 $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$

στρ. α'

Μάτερ Ἀλίου πολυώνυμε Θεία,
 céo ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν

De str vv 3 et 4 non coniungendis nott metr I I. 6^{ab} in unum coniunxit Boeckh²; ego hunc discere hexametrum malui deleta particula δέ 27. Ep v 4 ad normam $\bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v} \quad \bar{v}$ cum Boeckhio constituit Bergk, nos Hermannum secuti sumus, nisi quod 37 pro cretico (vel ditrochaeo) admisimus anapaestum (vel ionicum a minori); eandem fortasse poeta sibi sumpsit licentiam 16, contrariam 41.

1 δελίου libri, retin Bergk^{2,4} c Mommseno; prll Π¹¹ 2 céo γ' ἕκ. libri (de poetae usu ad P X 11), γε scholl non agnoscunt, delevit Bergk

- χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
 καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
 5 νᾶες ἐν πόντῳ καὶ <ὕφ'> ἄρμασιν ἵπποι 5
 διὰ τεάν, ὤνασσα, τιμάν
 6^b ὠκυδινήτοισι ἐν ἀμίλλαισι θαυμασταὶ πέλονται· ἀντ. α'
 ἐν τ' ἀγωνίοισι ἀέθλοισι ποθεινόν
 κλέος ἔπραξεν, ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι 10
 χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
 10 ἢ ταχυτάτι ποδῶν.
 κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
 δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον
 12^b μούνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον εὐανθεὶ σὺν ὄλβῳ, 15
 εἴ τις εὖ πάσχωεν λόγον ἐκλόν ἀκούη.
 μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις, ἐπ. α'
 15 εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
 θνατὰ θνατοῖσι πρέπει. 20
 τιν' δ' ἐν Ἴσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
 Φυλακίδα, κείται, Νεμέα δὲ καὶ ἀμφοῖν
 Πυθέα τε, παγκρατίου. τὸ δ' ἐμόν
 20 οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται· 25
 σὺν Χάρειν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

5 καὶ ἄρμασιν *D*, καὶ ἐν ἄρμ. *B* Tricl, καὶ ὕφ' ἄρμ. ex scholl Bergk
 6 ὠκυδινάτοισι libri, retin Bergk, corr Ty Mommsen; prll Π²¹ 8 ἔπρα-
 ξεν] plur num exprimit paraphr, vitii originem ostendit schol 430, 14;
 secus visum Bergkio Ἴ1 διὰ δαίμονος Heyne, prob Boeckh, recep Har-
 tung, male; nam et paraphr διὰ τοὺς θεοὺς egregie confirmat accusati-
 vum nec poeta cur 'propter deos' quam 'per deum' dicere maluerit ob-
 securum 12 δύο *B²D²*, δύο *B²* Tricl ἀνάλπνιστον vett, quae lectio
 obtinuit apud grammaticos (Bekk An I 595, 15 all), quamquam dudum
 emendaverant Alexandrini schol 431, 4—6 comprobante Triclinio
 18 ἀκούη *B*, recep Er Schmid, ἀκούσῃ *D* Tricl (Boeckh Bergk) 16 θνα-
 τοῖς vett, -αι Tricl, -αιν Hermann ap Heyn 1817 18—19 ἀμφοῖν Πυ-
 θέα τε (Πυθέα τε 'ο Pytheaque' Er Schmid), quod ἀμφοτέροις ὕμνι σοί
 τε καὶ τῷ Π. recte interpr paraphr, minus durum videbitur cl N VIII 46
 cum eis quae post Jak Grimm kl Schr III 256 de nominum quorundam
 num duali disputavit Jak Wackernagel KZ 23, 308 (de exemplis quibus-
 dam Homericis velut Αἰαντε δύο ... Τεθκρόν τε M 335 mihi quidem se-
 cus videtur); simillime apud Lusatos audire memini cum dicerent '*uir*
beide mit Hugo', ut duo, non tres homines intellegentur. Ante παγκρ.
 dist Er Schmid Heyne, nec qui omittunt distinctionem omnes pancra-
 tium Pytheae reservare voluisse credibile 21 χάριαι vett, corr Tricl
 σὺν χάρ. 'cum carminibus' Heyne, corr Boeckh². Schol verba satis obscura

- στρ. β'
- τάνδ' ἐς εὖνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται
θεοδότων ἔργων κέλευθον ἄν καθαράν,
μῆ φθόνει κόμπων τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾶ 30
- 25 κιννάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ
λόγον ἐκέρδαναν· κλέονται
- 27^b ἐν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐλῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς 35
ἀντ. β'
- μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι
- 30 ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίσαισι φαενναῖς
Οἰνεῖδαι κρατεροί,
ἐν δὲ Θήβαις ἵπποσάας Ἴόλαος 40
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει,
- 33^b Κάστωρος δ' αἰχμὰ Πολυδεύκεός τ' ἐπ' Εὐρώτα βεέθροις.
ἐπ. β'
- ἀλλ' ἐν Οἰνῶνα μεγαλήτορες ὄργαι
- 35 Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις 45
δις πόλιν Τρώων ἔπραθον, σπόμενοι
Ἡρακλεῖ πρότερον,

ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ σὺν Χάρικι καὶ Λάμπωνος υἱοῖς explicantur paraphrasi
procul dubio absurda σὺν ταῖς X. παρεγενομένη καὶ σὺν τοῖς τοῦ A. υἱοῖς
21—22 paraphr. εἰ δὲ τούτων ὁ βίος καθορᾶ ἔτσι τέτραπται male iungit,
tamen υἱοῖς testatur, id quod vidit Hartung 24 ἀοιδᾶ] gen. mavult
Bergk, credo quia ἀοιδᾶ κινρ. iungenda esse parum perspexit 25 κινρ-
νάμεναι vett, corr Tricl; sed ne κινρᾶμεν' scribas c uno de Tricll, cf ad
O V 17, P IV 2 27 ἐκέρδανον Tricl, retin Hermann 1798 obloquente
Boeckhio (κλέονται) δ' libri c paraphr; non displicebit asyndeton; v
nott metr 29 post σεβιζόμενοι distinctionem ab Heynio deletam redu-
xit (c scholl 433, 18; 434, 3 Ab) Bergk, et fuerunt, quibus persuaderet;
respondent inter se σεβιζόμενοι et γέρας ἔχει 31 οἰνεῖδαι vett, corr Er
Schmid κρατεροὶ vett, κρατ. Tricl; cf P IV 71. XI 18 32 ἵπποσάας
vett, corr Tricl 33 Πολυδεύκεος Pauw; prll Π⁴³ 35 τῶν Αἰακοῦ
παίδων paullo negligentius paraphr ταῖς αὐτῶν συμμαχίαις paraphr,
unde τοὶ καὶ συμμαχίαις 'auxilio suo' nescio quo pacto Ern Friese Pindd
(progr colleg francog Berol 1872) 15 n 36 πρᾶθον ἔσπομενοι B, πᾶθον
ἐπ. D, πρᾶθ. ἐσπ. Tricl, quod vulgo retinent, correxi cum Bergkio¹; prll
Π⁹¹. De mensura ἔπραθον cf ἔπραξεν 8, ἔπρασεν, πέπραγεν all Heimer
studd P 95; de augmento a librariis omissio prll Π⁸⁹ 37 ἡρακλεῖ vett,
ἡρακλεῖ Tricl, ἦ ft non opus πρότερον libri c paraphr, πρῶτα μὲν Her-
mann ap Heyn 1817, Boeckhianam rationem secuti τὴ πρότερον satis
insulse Hartung, τὸ πρότερον Homan (ed Lips 1876)

	καὶ σὺν Ἀτρεΐδαϊς. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν· λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἔκτορα πέφνον,	
40	καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον Μέμνονα χαλκοᾶραν· τίς γὰρ ἐκλόν Τήλεφον τρῶσεν ἐφ' ὀδοῖ Κᾰϊκου παρ' ὄχθαις;	50
		στρ. γ'
	τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν, διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι	55
45	πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν. πολλὰ μὲν ἀρτιεπῆς γλώσσει μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων κελαδέμεν· καὶ νῦν ἐν Ἄρει	60
48 ^b	μαρτυρῆσαι κεν πόλις Αἴαντος ὀρθωθείσα ναύταις	
		ἀντ. γ'
	ἐν πολυφθόρῳ Καλαμῖς Διὸς δμβρω 50 ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάντι φόνῳ. ἄλλ' ὄμως καύχημα κατάβραχε σιγᾷ·	65

88 ἀτρεΐδαϊσιν veti, corr Tricl παιδόθεν D, σπιδόθεν = μακρόθεν Maur Schmidt XCVIII, 'χεδόθεν melius intellegerem' Herwerden Pindd 30 41 χαλκοᾶραν? Bergk, non ineleganter; sed cf N IV 27 τίς ἀρ' metri causa edunt c Er Schmid; cf append metr § 8; de τίς γάρ O XIII 20 42 ἐφ' testatur paraphr 435, 13 cum Tzetzta Lycophr 250 et scholl antehom p 20, τρώς' ὀλοῦ Hartung, quasi vero perierit Telephus, nec melius τρώσεν ἔλδν? Bergk⁴; mire 'Telephi ipsius telo' vertit Hermann ap Heyn (nott N VII 125). Ceterum τρώσαι (i e littera paragogica neglegenter omissa) bis Tzetztes Κᾰϊκου] lect trad testatur Tzetztes c paraphr; mensurae insolentiam ut in nomine peregrino defendit Boeckh, Muclicae proposuit Hermann ap Heyn 1817 45 πύργος ὑψηλότατος liberiore in modum paraphr, non male; nam turrem altis ex decoribus extractam ipsam quoque altam fieri necesse est; recte idem ὑψηλός ἀναβαίνειν iungens non heroum virtutes ipsas ascendentes facit, sed poetarum hymnos aut nepotum admirationem atque aemulationem 48 κελადῆσαι libri; vocabulum aptissimum, vocabuli forma metro (—) ad-versatur; audacioribus igitur coniecturis (κελαρῶσαι multis murmur illud nescio quid probantibus Bergk, καναχίσαι Kayser Wien Jahrb Litt 105 p 101) repudiatis optio dabitur inter κελადέμεν Schmidianam et κελადέειν Boeckhianam, quarum hanc quidem propter poetae dialectum εἶ nunquam non contrahentem recte exposuit Ahrens Rhein Mus 2, 1843, 459, illam dubitationibus de participio κελάδων ab Aug Nauckio motis (Mél gr-rom IV 51) non deterritus recepi cll non solum ποταμοῦ κε(λ)άδοντος pap Bacchyl IX 65 Ken, verum aliorum etiam verborum formis parallelis, velut αἰδομαι: αἰδέομαι. κέλεται: κελήσατο 49 post δμβρω dist credo ut ἀνδρῶν φόνῳ appositio esset ad Διὸς δμβρω c paraphr¹ Christ² 50 ἰσαριθμῶν legit, interpretari frustra studuit paraphr², ἀναρίθμων paraphr¹ (437, 8) φόνου (ergo Διὸς δμβρω ἀνδρῶν φόνου) Herwerden studd 68 51 καύχημα libri; prll II²⁰ κατέβραχεν D, unde male κατάβραχε? cl O VI 55 Schneidewin

- Zeús tá te kai tá némei,
 Zeús ó pántwn kýrios. én δ' éρατεινῷ
 μέλιτι kai τοιᾶδε τιμᾷ
 54^b καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρνάσθω τις ἔρδων 70
 ἐπ. Υ'
- 55 ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεάν Κλεονίκου
 ἐκμαθῶν· οὔτοι τετύφλωται μακρόσ
 μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι,
 ἐλπίδων ἔκνιξ' ὄπιν.
 αἰνέω kai Πυθέαν ἐν γυιοδάμασι 75
- 60 Φυλακίδα πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι,
 χερσί δεξιόν, νόμ ἀντίπαλον.
 λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὖμαλλον μίτραν,
 kai περόντα νέον κύμπεμπον ὕμνον. 80

52 τάδε kai libri, corr Boeckh 53—54 τοιαῦτε τιμαί scholl^{2,3} (re-
 cep, én — μέλιτι — χάρμα satis recte interpr Er Schmid, Dissen expll 520),
 τοιᾶδε τιμᾷ schol¹ c paraphr (Bergk) 56—58 De lectione satis constat:
 nam ἔκνιξ' ὄπιν B et ἔκνιζ' ὄπιν D eodem conveniunt, ἔκνις' ὄπι (ἔκνις αὐτῆ
 φωνῆ) novavit Aristarchus. Loci interpretatio virorum doctorum studiis
 non minus obscurata quam expedita: τετύφλωται sunt qui ad hominum
 oblivionem referant (c schol 440, 7? Heyne, Hartung, Ty Mommsen vita
 P 57 et ed mai 422), alii de progressu aut eventu dictum putant praes-
 eunte Disseno ('non hebescit', 'non defecit' expll 520), — ἐνιοι scholl 440, 15
 δευδερκέι kai ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα, optime modo ne urgeas ἀποτελέσματα.
 Tum δαπάναι ἐλπίδων iungebat (ἐπι τῶν ἐκβεβηκισίων ἐλπίδων) Aristarchus,
 item ('sumptus in spem victoriae facti') Er Schmid, 'frustra factos' interpr
 Bury p 85, et post ἐλπίδων dist certe Bergk⁴; contra ἐλπίδων — ὄπιν
 schol (ἐνιοι) 440, 16, quos secutus 'nec operam (μόχθος) nec oleum (δα-
 πάναι) frustra insumpsisti' Kayser lectt P 92, ac planius etiam: 'non
 frustraneus fuit longus labor virorum', 'nec quotquot sumptus i e quo-
 tiens certaverunt, laesa iis est ἐλπίδων ὄπις, h e semper vicerunt' Heim-
 soeth add corr 67; ὀπόσαι ita explicant, ut aut 'quanti fuerint' (Er
 Schmid) aut 'quotquot fuerunt, hoc attrivit eorum studium' (Dissen)
 intellegant, alii rursus schema Pindaricum statuunt (ἐνιοι scholl, Heim-
 soeth 68, Ty Mommsen, Osc Wilpert de schem Pind [1878] 27). Emen-
 dabant: οὐδ' ὀπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτός ὄπις Hartung, ἐλπίδων ἔξ-
 ἑπέσων Rauchenstein Phil 35, 260 satisfaciens Herwerdeno studd 63,
 non item Mauricio Schmidt CXLV; οὐ τετύφλωται intellege 'non cae-
 cus est, non temere susceptus temere ab eis tam diu continuatur', tum
 ad ὀπόσαι subaudi non ἦσαν, sed et cív vel et ev: 'quanti essent vel futuri
 essent sumptus, id nunquam animorum pupugit curam', h e 'id non
 magnopere cum animis suis reputaverunt'; laudatur enim Lamponis et
 prudentia et liberalitas 59 ἐν γυιοδάμασι . . . πλαγᾶς Hartung, én
 (sive éc) γυιοδαμᾶν? Bergk, ἢ γυιοδαμᾶν? Christ²; cf 61 et prll Π⁶⁵
 60 Φυλακίδα D 61 νόων D; (ἐν γυιοδάμασι) χερσί, δεξιόν Hermann
 ap Heyn et opp III 217, (εὐθυπορῆσαι) χερσί, δεξιόν (ἐν γυιοδάμασι 'inter
 athletas') Boeckh, χερσί δεξιόν τε νόμ ἀντίπαλον? Bergk^{2,3,4} 63 νόον
 D, νόμ Trici

⟨ΦΥΛΑΚΙΔΑΙ ΛΙΓΙΝΗΤΗΙ⟩

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

Strophae

— — — — —	— — — — —	— — — — —	
— — — — —	— — — — —	— — — — —	
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
5 — — — — —	— — — — —	— — — — —	
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —

Epodi

— — — — —	— — — — —	— — — — —	
— — — — —	— — — — —	— — — — —	
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
5 — — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —
— — — — —	— — — — —	— — — — —	— — — — —

στρ. α'

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὄτε συμποσίου
 δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
 κίρναμεν Λάμπωνος εὐαθέλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν
 Νεμέᾳ μὲν πρώτον, ὦ Ζεῦ,

6

Str vv 3 et 4 in unum contraxit, 5 et 6 coniungi posse observavit Boeckh¹; 7 δὲ τρίτατον, 16 ὁ-ψίθρονον αὖ Er Schmid probante Hermannō ap Heyn 1817. Ep 4 divisit Boeckh¹.

2 μοισέων libri, corr Heyne 3 κίρναμεναι in or obl schol inscr I V; casu in edd Heynii obtinuit κίρναμεν, quam immerito coniecturam Heynianam nuncupant εὐάθλου libri, corr Ty Mommsen; prll II¹²

- τὴν ἄωτον δεξάμεναι στεφάνων,
 5 νῦν αὐτεν Ἴσθμοῦ δεσπότη
 Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὀπλοτάτου
 Φυλακίδα νικῶντος. εἶη δὲ τρίτον 10
 κωτηρί πορκαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κἀτα
 σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοίδαϊς.
 ἀντ. α'
- 10 εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνῃ τε χαρεῖς
 καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς, 15
 σὺν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐ-
 χχαιαῖς ἤδη πρὸς ὄλβου
 βάλλετ' ἄγκυραν θεότιμος ἑών.
 τοίαισιν ὀργαῖς εὐχεται 20
 15 ἀντιάσαις αἶδαν γῆρας τε δέξασθαι πολίων
 ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ' ὑψίθρονον
 Κλωθῷ κασιγνήτας τε † προσεννέπω σπέσθαι κλυταῖς 25

4 τὴν γ' interpolavit Pauw (de poetæ usu ad P X 11), τὴν metiri ἐνίους testatur Apoll pron 82, 8 Schz; prll Π⁶⁰ δεξαμένου (Λάμπωνος) Heimsæoth add corr 69; cf ἄμμι I VII 49 et Wochenschr klass Phil 1893, 708 5 αὐτ' ἐν Ἴσθμῳ libri, idem schol inscr I V (nisi quod ἐν om D), ἐν Ἴσθμῳ ... τῷ δεσπότη αὐτοῦ paullo negligentius paraphr, unde αὐτ' ἐν Ἴσθμῳ, δεσπ. Cæporinus; αὐτὶς Ἴσθμ. prava cod cuiusdam Tricliniani⁶⁰ lectione (αὐτ' ἐν Ἴσθμῳ) fretus Boeckh, αὐτὲ Ἴσθμοῦ Hermann ap Heyn 1817 (de hiatus tolerando prll Π'), αὐτὲ δ' Ἴσθμοῦ Hartung, αὐτὴν Ἴσθμοῦ δέσποτα (δέσπ. D) Bergk, αὐτεν Usener; prll Π⁶¹ 6 νηρητῶ. B 8—9 σπεύδειν D, utrum κατὰ Αἴγιναν σπένδειν an κατασπ. τὴν Αἴγ. iungenda essent ambigebant veti gramm, illud præfero cum Boeckhio, hoc Bergk cum Kaysero lecti P 92 12 ἐχχαιαῖς B c paraphr¹, nec refragari paraphr² (πρὸς τὸ ἐχχαιον ... ἑαυτὸν προσορμίσας; cf etiam ὀρμίζει ἐπ' ἄκρον par¹) perspexit Hartung, ἐχχαιαῖς Calliergus, ἐχχαιαῖς D Tricl Boeckh, ἐχχαιαῖς (accus aeol)? Bergk; accusativus Pindaro indignus 17 verba tradita non metro solo laborant (—υ—:—υ—, unde προσεννέπω σπέσθαι Pauw, προσεννέπω ἀνδρὸς φιλότατου | σπ. κλ. M. ἐφ. Herwerden studd 17), sed in precibus ad deas imprimis horrendas, οὐρανίας χθονίας τε δαίμονας πανδειμάτων factis vocabulum προσεννέπω sic nude positum inverecundi habet nescio quid; nam alia certe præconis causa illius τοὺς ἀγωνίους θεοὺς πάντας προσαυδώντος Aesch. Ag 513, alia rursus chori Iovem δετις ποτ' ἐστίν ... τοῦτό νιν προσεννέπωντος 160: πείθονται Παρcae (Aesch Eum 724), non iubentur (φαμί N III 17, ἐννέπω Soph OC 936); nec confirmat trad lect παρακαλῶ paraphr ei παραγορεῖ παρακαλεῖ gl Hesych: παραγορεῖ conicio, ut προσεννέπω oritico Vaticano deberi iudicem memoria lapsa; similiter ἄλλοτ' ἄλλοιαι O II 33 Ambry præter Δ (ex VII 95, P III 104?), μέμικται IX 99 Δ c Thomm (ex I 93), θάνατον O X 105 omnes (ex 42? eadem versus sede), ἐν καὶ τελευτῶ P I 35 plerique veti, δαμάζοι V 121 PQRS, δαμαλιζομέναν XI 24 V c dett Vatt (etiam PQR), βρότεον ἔθνος X 28 V c Vatt (ex N III 74), ἀοῖδοι καὶ λόγιοι N VI 30 (ex P I 94), ὤσείτε VII 71 Vatt (ex P I 44),

- ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.
 ἔπ. α΄
 ὅμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
 20 τέθμιόν μοι φαμί καφέστατον ἔμμεν
 τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον βαινέμεν εὐλογίαις. 30
 μυρίαὶ δ' ἔργων καλῶν τέ-
 τμανθ' ἑκατόμπεδοι ἐν χερσὶ κέλευθοι,
 καὶ πέραν Νεῖλοιο παγὰν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
 οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωστος πόλις, 35
 26 ἄτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος ἤ-
 ρως, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν,
 στρ. β΄
 οὐδ' ἄτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
 καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
 ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς 40
 Τροίαν, ἥρωσι μύχθον,
 Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιάν
 30 ἐν ναυσὶν Ἀλκμάνας τέκος.
 εἶλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων 45
 ἔθνεα καὶ τὸν βουβόταν οὔρει Ἴσον
 Φλέγραισιν εὐρῶν Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ φείσατο

τοιοῦτον τι ἔπος I VI 42 Vatt (ex O VI 16) 19 ὅμμε *B¹De*, ὅμμε (ex ὅμμε *B²c*) Tricl τ'] δὲ paraphr *B*, 'ft recte' Bergk, quasi ἐγὼ δὲ et ὅμμε δὲ inter se respondeant 20 εἶναι (hoc uno loco) libri, corr Boeckh, αἰεῖ? frigide Bergk 21 ἐπιστείχοντι (c paraphr) *B*; accusativum cur tandem aptiorem dicat Dissen (expll 524) obscurum: Graeci enim quibus usi rationibus antiquiores recentiores, poetae pedestres scriptores infinitivo modo accusativum, modo praedicati quadam ad regentis quasi enuntiati nomen correlativum attractione facta dativum addiderint, parum adhuc exploratum est praeter quam quod duo quaedam genera (cf e gr Pind N X 50 et Aesch choeph 410) adumbravit Lobeck Soph Ai v 1006. Ego (ap Pind cll O III 4, I I 53 et 46, VI 21) soni quandam diversitatem observare mihi videor, ut attractione admissa elegantiorum, variata structura graviorem fieri orationem arbitrer 22 τέτμηθ' libri et edd, suspectum Ahrensio d d 133; cf. τάμνω, τμάμα (Archimed) 23 πέραν-εἰλοιο *B* c schol 448, 17 et Tricl 24 οὐδ' — οὐδέ paraphr, οὐτ' — οὔτε Bury παλίγγλωστος *B* 25 πηλέος *B* ἀΐει libri, κατακούει paraphr, unde corr Hermann ap Heyn 26 τρωίαν *B*, c Boeckhio² et Mommseno recep Bergk⁴; prll II⁴⁵ 29 λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιάν libri et edd ante Kayserum lectt P 93 recte scholl antestantem, Λαομεδον-τεῖαν scr Bergk, et licet certe εἰ scribere per Herodn I 136, 31, II 417, 2; 860, 30, sed cf Eur Tro 822 30 ἀλκμήνας libri 31 πέφνεν τε mavult Christ μερόπων τ' libri, del τ' Boeckh² (kl Schr V 261); cf ad 33 et prll p 9 32 οὔρει vulgo libri et edd, συνίζης gl Tricl; de οὐ- ad P VI 21 33 σφετέρας δ'] pravum Heynii iussum lib' particulam delentis

χερσίν βαρυφθόγγιο νευράς

50

ἀντ. β'

35 Ἡρακλῆς. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων

ἔς πλόον * * κύρησεν δαινυμένων.

τὸν μὲν ἐν βίνῳ λέοντος στάντα κελήσατο νε-
κταρέαις σπονδαΐσιν ἄρξαι

55

καρτεραίχμαν Ἀμφιτρωνιάδαν,

ἀνδῶκε δ' αὐτῷ φέρτατος

40 οἰνόδοκον φιάλαν χρυσεῷ πεφρικυΐαν Τελαμῶν,

ὁ δ' ἀνατείνας οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχου

60

αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Ἐἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
θυμῷ θέλων ἄρᾶν ἄκουσας,

ἐπ. β'

νῦν σε, νῦν εὐχαΐς ὑπὸ θεσπεσΐαις

45 λίσσομαι παῖδα θρασύν ἐξ Ἐριβοΐας

65

ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἄμὸν μοιρίδιον τελέσαι·

spretum a Boeckhio ut renovaret paraphrasi paullo neglegentiore (ἐν δὲ Φλεγραιᾷ . . . οὐκ ἐπέλατο) adductus est Bergk non paucos secum ducens; ceterum interpolatione illa satis vetusta τ' (31) confirmari trad lect d' (38) sponte intellegitur 36 ἔς πλόον κήρυσσε δαινυμένων B, ἐς πλ. κύρησε δαινυμένων D, quem secutus <πάντων> δαινυμένων Tricl, lectione B cum supplem Tricl contaminata κήρυσ(c)ε πάντων Calliergus, idem (sed κήρυσσε, 'ad expeditionem se vocare indicabat') Hermann 1816 opp II 111, Triclinianam interpolationem denotatam a Pauwio retinuit καλέων — κύρησε iungens Boeckh, item κύρησε — δαινυμένων Hartung, ἐς πλ. <τοῦτον> κύρησεν δαινυόμενον illud probabiliter, hoc infelicitur (quod perspexit Bergk⁹) usus paraphr (εἰς τοῦτον τὸν πλόον καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν καλῶν ἔτυχεν ἀνευρῶν εὐχόμενον τὸν Τελαμῶνα) Ty Mommsen, ἐς πλόον <εὐνόν> κύρησε δαινυμένων Christ², ἐς πλ. κύρησεν ἀντῶν (quasi traditum esset πάντων) δαινυμένου Wisemann progr gymn Marburg 1876, 26 (et fuerunt quibus persuaderet), nec melius tetμῶν κύρησεν δαινυόμενον Tyrrell Hermath XI 351 (recep Bury), fuisse suspicor KEINON ΚΥΡΗΣΕΝ; ad propositum (ἀγε) poeta revertitur 38 κρατεραίχμαν D ἀμφιτρωνίδα D 39 ἀνδῶκέ τ' μανυτ Bergk 41 ἀντεΐνας libri, metrum corr Er Schmid, terminationem Boeckh 42 τοιοῦτόν τι vett (cf ad 17), τοιοῦτόν τ' Tricl, τοιοῦτόν γ' Pauw, probaverunt quod mirere Hermann Boeckh Schneidewin, τοιοῦτον (F)ἔπος Heyne; F in thesi facere positionem cum diu frustra negaverint (Kayser lectt P 93, Hartung, Rauchenstein Phil 35, 260), nunc omnes fere concedunt; prll II⁶ 42—43 ἐμᾶν . . . ἀρᾶν libri, gen quem testatur paraphr restituit Ty Mommsen 43 de aphaeresi θυμῷ θέλων aut crasi θυμῷ_θέλων quam statuunt θέλω Pindaricum esse negantes prll II⁶ 44 εὐχαΐς ὑπὸ θεσπεσΐαις libri, corr Ceorinus 46 τῷδε B[∞], τόνδε D E. ἀμὸν B, κείνον ἄμ. D; lectionem vulgatae (τῷδε, ξεῖνον ἄμὸν) tuetur schol μοιρίδιον exponens εὐτυχῆ (cf μοιρηγνές, ἀλβιόδαιμον), τελέσαι verbum ἀπὸ κοινῶ et ad παῖδα ἐξ Ἐριβοΐας et ad ξεῖνον μοιρίδιον intellegens (cf O I 88, P I 40, prll II⁶); particula καὶ quam desiderant addita ante ξεῖνον omnis huius loci deleretur gratia

- τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὡς-
 περ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
 θηρός, δν πάμπρωτον ἀέθλων κτεϊνά ποτ' ἐν Νεμέα· 70
 θυμὸς δ' ἐπέεσθω.] ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
 50 ἄρχον οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἄ-
 δεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις,
 στρ. γ'
 εἶπέν τε φωνήσαις ἄτε μάντις ἀνήρ· 75
 Ἔσσεταί τοι παῖς, δν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
 καὶ νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐ-
 ρυβίαν Αἶαντα, λαῶν
 ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.' 80
 55 ὡς ἦρα εἰπὼν αὐτίκα
 ἔζετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας <ἀν>αγήσασθ' ἀρετάς·
 Φυλακίδα γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
 Πυθέα τε κῶμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον 85
 εἰρήσεται πόλλ' ἐν βραχίστοις.

atque vigor; emendabant: εἰνῶ ἀμῶ (contra poetae usum, de quo ad O XIV 1)? Heyne, εὐνόδαμον (cl O IX 46)? Bergk² (recep δαμόταν interpr, oppro Teucro, Bury), τῶδ', δν εἰνον ἴκον Hartung, εἰνιόν μου Schnitzer progr Ellwang 1867, 72 (recep Christ), aliter idem p 80, Rauchenstein Phil 35, 280, Wissemann progr gymn Marburg 1876, 27, Fennell, ἀνδρα τόνδε (Telamonem) εἰνον ἀμόν μοιρίδιον τελέσαι (κατὰ μοῖραν ἐκποιεῖσθαι vel παιδοποιεῖν)? Bergk 47 τὸν μὲν] 'illum vero' (scil παῖδα) Hermann ap Heyn; τὰν μὲν? Heyne, τῶς μὲν Hartung με νῦν] μίμνοι interpolatione notabili libri, nisi quod μένει unus e Triell, μίμνον, μίμνειν alii, περιλαμβάνει με gl Triel, paraphr vet periit, corr Stephanus 50 μιν libri 58 κέκλετ' libri, quod κέκλεται interpretatur τὸ θεῖον (hoc e suo addens; aliter visum Hartungo Mommseno) παρακελ(εῦ)εται..., ἔξωθεν τὸ καλεῖσθαι τὸ ὄνομα paraphr; κέκλευ (?) Phil Melanthon, κέκλε' ? vel κέκλετ(ε)? hoc quidem vel propter ἔσσεταί τοι parum probabiliter Bergk 55 ὡς ἄρα libri, quod retinere per metrum quidem liceret, nisi certa res esset ὡς ἦ ἄρα θεός κάφα εἴπαις O VIII 46; ὡς ἄρα Boeckh; prll Π⁸⁹ 56 ἀγῆσασθαι (ἀγ. D) libri, ἀναγ. ? Mingarelli, quod cl N X 19 comprob Hermann ap Heyn 57 γὰρ τ' Er Schmid, φ. δ' ἦλθον γάρ? Bergk, νῦν Rauchenstein Philol 36, 1877, 71, eorum qui γὰρ ἦλθον legēbant hariolationes explosit Heimer studd P 67; cf 29 et prll Π¹ 58 Verba τὸν Ἀργ. tr. c antecedd iungit paraphr, quod probaverunt εἰρήσεται πα δ' ἐν βρ. vel δ' ἄν ἐν βρ. scribentes (69), male; asyndeton contra Naberum defendit Herwerden studd 64 59 που κέν Β, πα κ' ἐν D, πα κ' ἐν Triel; verbi subiectum non exprimitur in scholl, τὸ ἐγκώμιον add paraphr; που κέν Heyne, πα κ' ἐν (male cl Pind X 42, idem τις ἄν ἐρεῖ male delevit N VII 68) Boeckh, κε explosit Hermann opp IV 32, πως ἐν? Disson, πάντ' ἐν Schneidewin, πᾶν ἐν (vel πάντ' ἐν vel πα κήν) Bergk¹⁻³, παῦρ' ἐν Bergk⁴, βαί' ἐν Bury; mihi simplicissimum eat visum πόλλ' ἐν βραχίστοις (ΠΟΛΛ: ΠΟΥΚ) scribere cl τὰ πολλὰ κείνα διὰ

- ἀντ. γ'
- 60 ἄραυτο γάρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
 τρεῖς ἀπ' Ἴσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
 ἀγλαοὶ παῖδες τε καὶ μάτρως. ἀνά δ' ἄγαγον ἐς
 φάος οἶαν μοῖραν ὕμνων· 90
 τὰν Ψαλυχιαδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
 ἄρδοντι καλλίστα δρόσῳ,
 65 τὸν τε Θεμιστίου ὀρθῶσαντες οἶκον τάνδε πόλιν 95
 θεοφιλῆ ναίοισι· Λάμπων δὲ μελέταν
 ἔργοις ὀπάζων Ἥσιόδου μάλα τιμᾶ τοῦτ' ἔπος,
 υἱοῖσι τε φράζων παραινεῖ, 100
 εὐνὸν ἄσκει κόσμον ἐψ̄ προσάγων·
 70 καὶ Ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
 μέτρα μὲν γινώμα διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·
 γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν· φαί- 105
 ης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
 Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
 πῖσω σφε Δίρκακ ἀγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
 75 χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτει- 110
 λαν παρ' εὐτειχέσιν Κάδμου πύλαις.

παύρων λέγω Aesch fr 99, 5 N² 60 ἄραυτο libri, sicut [ἀ]ρατο νίκαν
 παρ Bacchyl II 5, ἐξάρατο ἔδνον Pind O IX 10; sed κλέος κῶδος μισθὸν
 ἄρεσθαι Pind IX 102, P I 75, N VII 59 [ἀραμ. codd], IX 46, I I 50; de
 vocalium in priore verbo (ἀφερ-) contractione prll Π^{62,66} 61 τρεῖς,
 (scil την μὲν) ἀπ' Ἴσθμοῦ dist Bergk; cf ad carm inser p 73 62 μά-
 τρωεσ. ἀν δ' libri (c schol 457, 4; Arist Byz ap Miller MLG 431 num
 huc spectet satis incertum), corr Er Schmid ἐκ ψέφαοσ Φάν μοῖραν?
 Bergk; cf Phil 56, 1897, 96 63 ψαλυχιαδᾶν libri, formam poeticeam
 (cf etiam 38) agnoscunt scholl 457, 12 (D, -(δαί B), 458, 1 (BD), recep
 Bergk, Ψαλυχιαδᾶν Er Schmid, Ψαλυκχιαδᾶν (-υχαδᾶν unus e Tricll ante
 correctionem) Hermann ap Heyn 1817 III p 224 67 ad Ἥσιόδου τοῦτ'
 ἔπος sine auctoris nomine μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει (Hes opp 412;
 vv 410—13 ab Hesiodo abiudicat Ad Kirchhoff) afferunt scholl 459, 14,
 eadem verba Homero adscribunt ad N VI 91 p 194, 12 Ab 69 προσ-
 ἀγειν olim (Jahrbh class Phil 1877, 24) proposuisse paenitet 70 Ξεί-
 νων libri, corr Er Schmid 72 ἀθλ. libri, corr Er Schmid Lam-
 ponem τῶν ἄλλων ἀλείπτῶν διαφέρειν dicit schol vet 459, 15, unde τὸν
 ἀλείπτῃ Μένανδρον intellegere maluit Tricll, unde φαίης κε Μένανδρον
 Pindaro reddebat Ty Mommsen 73 χαλκοδάμαν Heyne; prll Π⁶⁵
 74 σφε] γε EM 673, 22. Cram An Par III 15, 29, unde alios ἐ (Fe) legisse
 conii Bergk

		ἀντ. α'
	ὁπότ' Ἀμφιτρώνος ἐν θυρέτροις σταθεῖς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;	10
	ἢ ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;	
	ἢ ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;	
10	ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄ- δραστον ἔξ ἀλαλᾶς ἀπέμψας ὄρφανόν	15
	μυρίων ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;	ἐπ. α'
	ἢ Δωριδ' ἀποικίαν οὐνεκεν ὀρθῶ ἔστασας ἐπὶ σφυρῶ	
	Λακεδαιμονίων, ἔλον δ' Ἀμύκλας	20
15	Αἰγείδαι κέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;	
	ἀλλὰ παλαιὰ γάρ εὐδὲι χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,	
		στρ. β'
	ὁ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον	25
	κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται Ζυγέν.	
20	κύμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γάρ Ἴσθμοῖ νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφά- εις· ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίον φυᾶς.	30

6 θυρέτροις B 7 ταῖς θείαις γοναῖς (compendio male intellecto?)
paraphr 8—9 ἢ δτ(ε) libri, ἢ δτ' Pauw, ἢ δτ' Boeckh (kl Schr V 350),
δτ(ε) del Er Schmid, ἢτ' (= ἦτοι) Bergk; cf Hartel Hom Studd II 359
Τειρ. πυκναῖς libri, transp Pauw, πυκναῖς . . . βουλαῖς? Bergk 10 κρατ.
D Tricl ἀνπεμψας B Tricl, ἀπέμψας paraphr, quem ἀππ. legisse
coni Bergk 11 ἐταίρων εἰς libri, corr Er Schmid 12 οὐνεκ' ὀρθῶ
(οονεκ' vel εονεκ' B teste Mommseno) BD, οὐνεκα ὀρθῶ Tricl (cf nott
metr O VIII), ὅτε paraphr, ὅτι gl Tricl; ἀνίκ' ἀρ' ὀρθῶ? Heyne, οὐνεκεν
ὀρθῶ Thiersch, ἀνίκ' ἀν' ὀρθῶ Hartung, οὐνεκεν ὀρθῶ Ty Mommsen;
prll Π²⁰ 15 αἰδεῖσθαι D Tricl, ἀργεῖσαι γρ schol πυθίοισι vett, corr
Tricl 16 ἀλλ' ἂ παλαιὰ Bergk; v nott metr γάρ] μὲν schol ≡ 276
19 Ζυγέν B 20 ἔπειτ' ἐν vett (c scholl), ἔπειτ' ἀρ' Tricl, ἔπειτεν
Pauw 22 μορφάδες' (-φάδες' B, -φάδες' Tricll) libri, corr Ceperinus;
-ΕC pro -ΕΙC vocali littera subsequente vett gramm propagaturos non
fuisse ratus λαλεῖ τ' ἀρετᾶν (ἀλλῆ certe debebat iudice Wilh Schulze qu
err 361 n) coni Bergk⁴ αἰσχίον B, αἰσχίον (lectionibus αἰσχίον et
ἐχθίον contaminatis?) D, αἰσχίω Tricl, genus neutrum agnoscit οὐχ
ἠττόν ἐστιν ἢ γνώμη τοῦ κάλλους exponens paraphr¹, negligentius paullo
οὐκ αἰσχύνουσαν par²; αἰσχίονα adversante metro Bothe, αἰσχίω (c Tricl)
recep Thiersch; vett librorum lectionem αἰσχίον retin (deterius aliquid,
'deteriorem' interpr) Boeckh (Bergk¹⁻³), αἰσχίων ed Bergk⁴ ratione ob-
scura, αἰσχίων accusativi formam grammaticis ante Aristarchum proba-

- ἀντ. β'
- φλέγεται δὲ ἰοπλόκοι Μοίαιαι,
 μάτρῳι θ' ὀμῶνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
 25 χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμειξεν, 35
 τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
 ἴστω γὰρ σαφὲς ὅστις ἐν ταύτῃ νεφέλῃ χάλαζαν
 αἵματος πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται, 40
 ἐπ. β'
- λοιγὸν τ' ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ,
 ἀκτῶν γενεῆ μέγιστον κλέος αὔξων
 30 ζῶων τ' ἀπὸ καὶ θανῶν.
 τὸ δέ, Διόδωτοιο παῖ, μαχατάν
 αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἔκτορα 45
 Ἀμφιάρηδόν τε,
 εὐανθέ' ἀπέπνευσε ἀλικίαν
 στρ. γ'
- 35 προμάχων ἀν' ὄμιλον, ἐνθ' ἄριστοι

tam fuisse narrat Christ (abusus fortasse scholl Γ 11, Δ 400); 'gerit atque exercet', inquit poeta, 'summam fortunam (cf πλοῦστον ἄγειν P VI 47) ut aliquid robore formaque non minus decorum atque splendidum': διὰ τὸ ἀγαθὸς εἶναι οὐχ ἤττον καλὸς ἐστὶν ἢ διὰ τὸ σθένος καὶ τὴν μορφὴν, ut dubitem an eandem voluerit sententiam efficere Bergk αἰχλῶν coniciens; de praedicativi adiectivi genere neutro ad P I 85, de structura prll II⁹⁰ 23 δ' ἰοπλοκάμοιαι libri, δ' ἰοβοστρύχοιαι (praesente Tricl ad O VI 30) Er Schmid, emend Bergk 24 μάτρῳ (-ω B) veti, corr Tricl 25 Ἄρησ] ἄρ D (Tricl) 26 τιμὰ (à B) libri, τιμὰ v l schol; quam τιμαί fuisse (schem Pind) conii Bergk 27 ὅστις D¹¹ πρὸς libri, corr Er Schmid 28 λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ libri, χάλαζαν ἀμύνεται ἐναντίον φέρων δλεθρον τοῖς πολεμίοις paraphr, quem aut λοιγὸν ἄντα φέρων . . . στρατῷ aut λοιγὸν . . . φέρων ἐναντίον στρ. legisse conicias; Pindaricum certe vocabulum periit interpolatione satis antiqua; emendabant: ἀντιτῶν Hermann ap Heyn, ἄντα φέρων ἐναντίῳ Thiersch (Boeckh?), ἀντιπνέων Wölfflin Phil VII 209, λοιγὸν αἰπὸν ἐναντίῳ στρ. φέρων Kayser Heidelb Jahrb 61, 1868, 47, ἀμπεπαλῶν Ty Mommsen, ἀντιφέρων ἐναντίῳ (cl AP VII 438) dubitanter Bergk, alia alii, perperam omnes ex vocabuli interpolati litteratura aliquid efficiendum esse rati 29 αὔξων . . . ἀκτῶν transp (ἀκτῶν ἀπο coniungens cl παρὰ τῶν ἀκτῶν κλέος paraphr) Hartung; ἀκτῶν γενεῆ cum gravitate dici videtur cll non solum P X 42, O XI 15, sed etiam P VII 10 33 ἀμφιάρηδόν τε libri, om paraphr, vocalismum rest Boeckh; in Amphiarao (de quo est locus nobilissimus O VI 16) viris patriam strenue defendentibus addito primus offendit Hartung ἀμφι πατρίῃ γὰρ scribens, ἀν' Ἀμφιάρειον ad Amphiarai Ἄρμα quod vocant (Unger Theb paradd 408) bello Peloponnesiaco priore (cf ad carm inscr) occidisse Strepriadam maiorem opinatus Bergk (v nott metr), ἀμφ' Ἀμφιάρειον Bury 34 λευκανθέ'? Christ? (v nott metr); cf cum alia iuventutis epitheta velut εὐάνθεμον φῶν O I 67, tum ultimae epodi vocem respondentem 35 ἄριστοι Tricl (c apogr cod D)

- ἔχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπῖσιν. 50
 ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
 Γαῖαρχος εὐδῖαν δ' ἔπαρσεν
 ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἀρμό-
 ζων. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος. 55
 ἀντ. γ'
- 40 ὁ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
 ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον
 αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
 δαίμων δ' αἴσιος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις 60
 παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἔ-
 δραν· ὁ τοι πτερόεις ἔρριψε Πάτακος
 ἐπ. γ'
- 45 δεσπότην ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοῦς 65
 ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
 Ζηνός. τὸ δὲ πᾶρ δίκαν
 γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
 Ἄμμι δ', ὦ χρυσέα κόμα θάλλων, πόρε, Λοξία, 70
 50 τραγῖν ἀμίλλαισιν
 εὐανθέα καὶ Πυθοῖ στέφανον.

38 ἐσχάταις ἐπ' ἐλπῖς . . B (ἐλπῖσιν B), ἐσχάτοισιν ἐπ' ἐλπίδιν D, corr Calliergus 39 ἀρμόζων libri et scholl^{2,3}, ἀρμόσαις (c schol¹) Er Schmid, veram lectionem reduxit Bergk^{2,4} 39—40 φθόνος, ὅτι (εἰ et ὅτι exponentes) scholl^{1,2} (Er Schmid), φθόνος(,) ὁ τι (scilicet τερπνὸν ὃν διώκων ἔπειμι) Heyne, idem sed ἔπειμι c sequi coniungens Boeckh, φθόνος. ὁ τι (ὅπερ τερπνὸν [ἔστι]) schol², post Tricel et Calliergus primus reposuit Bergk², τὸ δὲ τερπ. Rauchenstein Phil 35, 260; cf ὁπόσαι δαπάναι I V 58 40 ἐφάμερον vett., ἐφάμερος (c apogr. cod D) Tricel, ἐπάμερον? Ty Mommsen¹; prll II¹⁴ 41 ἐπέει μιν D, unde ἔπεια Tricel 42 θνάσκομεν libri; prll II⁵¹ 43 αἴσιος libri c schol 60, corr c paraphr (59) Benedictus 44 ὁ τοι (quod Schneidewin coniecerat) B, ὅτι D 50 catc ἐν Mingarelli ap Heyn, τραγῖς ἐν? Ty Mommsen¹; prll II⁶⁵ ἀμίλλαις Bergk (v nott metz) 51 πυθοῖ libri, corr Er Schmid; prll II⁴⁴

ΚΛΕΑΝΔΡΩΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΔ

⟨ΠΑΓΚΡΑΤΙΩΙ⟩

	υ — υ — υ υ — υ — υ	
12. 59	υ — υ — υ — υ υ	
	υ — υ — υ — υ —	υ υ — υ υ — υ υ
	υ — υ υ — υ —	
5	υ — υ — υ — υ —	υ — υ — υ —
		υ — υ — υ —
		υ — υ — υ —
		υ — υ — υ —
	υ — υ — υ υ — υ —	υ υ υ
	υ — υ — υ υ — υ —	υ υ υ — υ —
	υ υ — υ υ — υ υ υ	υ υ υ
	υ — υ υ — υ υ υ	
10	υ — υ — υ — υ — υ υ —	υ — υ — υ υ υ

στρ. α'

Κλεάνδρω τις ἀλικία τε λύτρον
εὐδοξον, ὦ νέοι, καμάτων

Str vv 1 et 2 coniunxit Hermann, quem secutus est Bergk^{1.4} veribus 21. 41 mutatis; cf ad 11. 31, nott metr P II. 5 periodum ut amplitudine ita concinnitate insignem conformavit Boeckh, recepit Bergk^{2.3}, tribus versibus dispescere maluit idem^{1.4}. 6 hiatum (δοι)δαί ἔλιπον (56) tolerari nescio quo pacto posse censuit Boeckh, excusari tempore inani (— Λ υ υ υ) dicit Bergk, quod quidem admitti non posse vv 26. 36. 46 ostendunt, versus trimetri (glyconei cum choriambos) ratio evincit. 15°—41^a (χρή δ' — λόν-) et 54—70 (ἔργον — δάμασεν) perierunt in B, ut solus testis relinquatur D.

1 librorum lectionem tuetur schol c paraphr; τις ἀλικία τι λύτρον interpol Hartung, ἀλικία (= ἐν ἀλ.) τι λύτρον ed Bergk⁴, alia Maur Schmidt CII, ind Ien 1880, 5, Rauchenstein Phil 35, 260, Wissemann progr gy Marburg 1876, 28; una cum victore (imberbi? pril p 75) praedicatur sodalicium (cf 65), ut alias familia gens urbs

πατρὸς ἀγαθὸν Τελεσάρχου παρὰ πρό-	
θυρον ἰὼν ἀνεγειρέτω	
κῶμον, Ἴσθμιάδος τε νίκας ἀποινα, καὶ Νεμέα	5
5 ἀέθλων ὅτι κράτος ἔξ-	
εὔρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύμενος	
(5 Bgk) θυμόν, αἰτέομαι χρυσεάν καλέσαι	10
Μοΐσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθῶν λυθέντες	
μήτ' ἐν ὄρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων,	15
μήτε κάδεα θεράπευε·	
παυσάμενοι δ' ἀπράκτων κακῶν	
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·	
(10) ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς	20
10 τὸν Ταντάλου λίθον παρὰ τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,	
	στρ. β'
ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλά	
ἐμὲ δεῖμα μὲν παροιχόμενον	
καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν· τὸ δὲ πρό	25
ποδὸς ἄρειον αἰεὶ <σκοπεῖν>	
χρῆμα πάν· δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέματαί,	

8 πρόθυμον *D* ἀγειρέτω *D* Tricl, ἀνεγ. (ut corr Hermann) *B*
 4 κῶμων *B* post Νεμέα (c paraphr) dist Ty Mommsen, Νεμέα,
 ἀέθλων ὅτι (quod ad utramque victoriam referretur)? Bergk ἔξευρε,
 τῷ] virgula dist Bergk, opinor ut gen masc (Κλεάνδρω, c paraphr) po-
 tius quam neutrum (= τῷ 65, c Hartungo) intellexeretur, recte 6 πέ-
 σωμεν libri; prll Π⁹² 7 ἀπρήκτων libri, ἀπράκτων *D*, reposuit Schneide-
 win 10 τόν] τε (≡ ΓΕ *B*¹⁰) libri, γε laudat schol 12, reoep c Calli ergo
 Boeckh Musis ad quas provocat invitis omnibus, τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν
 ἐπηρτημένον Ταντάλειον λίθον paraphr; δὴ Er Schmid, τόν (= ἔ; cf er-
 rorem cod *D* infra 15) emend Heimsoeth indir Überl Aesch Text (1862)
 99, ὅτε Bergk^{3,4} probantibus vel cautioribus quibusdam, καὶ Ty Mommsen,
 πᾶ Rauchenstein Phil 35, 261, Heimsoethii emendationem renovavit Fen-
 nell, propter artic repet abiecit Bury, praee duabus uno quasi fetu editis
 a se emendationibus sprevit Christ; repetitur τόν non eadem vi: 'pen-
 dentem (τόν) supra caput illum (τόν) Tantalii lapidem', quasi altero loco
 fuerit pron aliquod proprie demonstr, velut ἄ νεώροτος ἄδε νόμφο, unde
 distinctioni nullum locum esse apparet cll Aesch Prom 942, choeph 730;
 distinguendum vero in appositione explicativa τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τρο-
 χηλάτην Soph OR 806 11/12 ἀλλ' ἐμοὶ δ. μ. παροιχομένων καρτερᾶν
 ἐπ. μέρ. libri, idem (sed καρτερᾶν τ' ?? et ἔλυσεν?) paraphr, ἀλλά | μοι,
 τὰμ παροιχομένον c Benedicto, Boeckh (de ἀλλά | cf O IX 51), ἀλλ' ἐμοὶ
 χάρμα μὲν παροιχομένων — μέριμναν ('praeteritorum recordationem')
 Ty Mommsen, ἀλλ' ἐμ' οὐ δεῖμα μὲν παροιχομένον καρτερᾶν ἐπ. μεριμνᾶν
 Bergk^{3,4} (καρτερᾶν μέρ. tueatur quispiam cl prll Π⁹²), idem, sed ἀλλά |
 ἐμὲ δ. Ed Boehmer p IX 18 aiet libri, corr Er Schmid 18—14 ex
 scholl (σκοπεῖν καὶ εὐ διατιθέσθαι et προσβλέπειν) rectissime supplevit Thiersch
 (recep Boeckh³), <ὄραν> αἰεὶ Bergk χρῆμα· πανδόλιος Leop Schmidt

- 15 ἑλίccων βίου πόρον· ἰ-
 ἀτὰ δ' ἔστι βροτοῖς cύν γ' ἑλευθερίᾳ 80
 καὶ τὰ χρῆ δ' ἀγαθὰν ἑλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
 χρῆ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα 85
- Αἰγίνα Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
 πατρὸς οὐνεκα δίδυμαι γέ-
 νοντο θύγατρεις Ἀσωπίδων
- (20) ὀπλόταται, Ζηνί τε ἄδον βασιλέϊ. 40
 δ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόψ
 20 Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ψικισcen ἀγεμόνα·
- cὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκῶν 80
 κοιμάτο, δῖον ἔνθα τέκες
 Αἰακὸν βαρυςφαράγψ πατρὶ κεδνό-
 τατον ἐπιχθονίων· δ καὶ
- (25) δαιμόνεcci δίκας ἐπέριαινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι 60
 25 ἀρίστευον υἱέcc υἱ-
 ἔων τ' ἀρηϊφίλοισι παῖδες ἀνορέᾳ
 χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν δμαδον· 55
 cῶφρονέc τ' ἐγένοντο πιτυτοὶ τε θυμόν.
- ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
- (30) Ζεὺc δτ' ἀμφὶ Θέτιοc ἀγλα- 60
 ὄc τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμψ,
 ἄλοχον εὐειδέᾳ θέλων ἐκάτεροc
 ἐὰν ἔμμεν· ἔρωc γὰρ ἔχεν.
- 30 ἄλλ' οὐ cφιν ἄμβροτοὶ τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες, 65

P Leb 164 (recens Bergk), χρῆμα πᾶν] 'perquam bonum' cl N VIII 21, ut
 τὸ — ἀρειον ὄν (non secus atque O I 99) intellegere videatur, Christ³
 15 βιότου vett, corr (ex schöll?) Tricl καὶ ταὸν D; cf ad 10 et
 P X 68 τραφέντ' D (de B ad carm initium), corr Er Schmid 17 θυ-
 γατέρες D, corr Tricl (Ἀσωπίδων) θ' D, corr Heyne; prll p 9 18 ὀπλό-
 τατα D, corr Tricl θ' ἄδον D, θ' ἔαδον Tricl, τ' ἔαδον Hartung, τε
 ἄδον Er Schmid, τε ἄδον Ty Mommsen²; prll II° βασιλῆϊ D, corr Er
 Schmid 20 ψικισcen D, corr Tricl; de augm prll II^{oo} 21/22 ἐνεγκῶν
 κοιμάτο D Tricl, διακομίccας cυνεκοιμήθη paraphr; ἐνεγκε, κοιμά τε Her-
 mann ap Heyn 1817, ἐνεγκῶν | κοίμαcc Kayser Wien Jahrb Litt 105 p 104,
 φέρων (cl P III 45) ἐκοιμάτο Bergk⁴ 24 ἐπέριαινε D, corr Tricl
 25 στονόεντα τ' D, corr Tricl 27 ἔρισαν D Tricl, ἐφιλονέικησαν paraphr,
 unde ἔρισαν (c Benedicto?) Hermann opp I 259 et Boeckh; ἔρισαν scil ὡ
 Ποc. tautur Heynio praesente Ty Mommsen et Bury 28 εὐειδέ' ἐθέλων
 Boeckh 29 ἔμμεναι D, ἔμμεν Tricl ἔσχεν D, ἔλεν Tricl, κατέχευ
 paraphr, ἔχεν? Er Schmid

στρ. δ'

- ἐπεὶ θεσφάτων ἐπάκουσαν· εἶπεν
 εὐβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
 (35) οὐνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρτερον γό-
 νων ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν 70
 ποντίαν θεόν, δεσ κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
 35 διώξει χερὶ τριόδον-
 τός τ' ἀμαιμακέτου, Δί τε μιγομένην 75
 ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἄλλα τὰ μὲν
 παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
 (40) υἶόν εἰσίδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ, 80
 χεῖρας Ἄρει τ' ἐναλίγκι-
 ον στεροπαίει τ' ἀκμᾶν ποδῶν.

81/82 εἶπε δ' libri, εἶπεν | Boeckh² (kl Schr V 261), εἶπε | δ' Christ
 81 ἤκουσαν *D*, κατήκουσαν paraphr, ἐπάκουσαν Tricl (prob Hermann ap
 Heyn 1817, Schneidewin GGA 1847 p 2069), δεπ' ἄκουσαν Hermann opp
 I 252 (recop Bergk¹), συντίεν· εἶπεν? Boeckh, alia Kayser lectt P 93,
 Rauchenstein Phil 36, 262, ἐσυνήκαν Bergk⁴ (Jahrbd class Phil 99, 1869,
 191); de praepositione ommissa cf: [προσ]θηκάμενα P IX 62 omnes, [ἀν]ό-
 ρουσε O VIII 40 omnes praeter *B*, [ἐκ]ιδιδάσκουσαν P IV 217 Ambr, [προσ]-
 βάλλοντα 271 Ambr, [ἀν]αρπάσαις O IX 18 pars Ambr, denique ad
 P VII 10 et prll p 10 83 εἶνεκεν *D* Tricl, retin Bergk, οὐνεκεν
 (ed 1841) Donaldson; cf N IX 36 et prll II²⁰ in trad lect syllaba
 brevis requiritur; corrigunt: γόνον ἀρ' Er Schmid, γόνων οἱ Boeckh,
 κε ante vel ἀν post γόνον insertentem Bergkium merito vituperavit ne-
 scio quis (Kayser?), γε γόνον? Bury, transpositionibus metrum qui
 emendaverunt (πατέρος ἄνακτα γόνον τεκεῖν vel τεκέμεν ἄνακτα πατρὸς
 γόνον) verborum mihi ordinem videntur pessumdedisse; γόνων (F) ἄνακτα
 reduxi metri inaequalitatem (P V ep versu ultimo hanc quidem mode-
 stiozem; cf etiam huius carm 25. 35. 46) vaticinii gravitate excusari ratus;
 de digammate positionem efficiente prll II⁵ 85 χερὶ *D*, corr Tricl
 δι' μισγ. *D*, Ζηνὶ μισγ. Tricl (Ty Mommsen), Δί τε μισγ. Hermann ap
 Heyn et Boeckh (n cr 352) emendatione certissima, Διὶ συμμιςγ.? Ty
 Mommsen, Διὶ γε μισγ.? Bergk², Δι δαμαζομένην (cl P XI 24 c paraphr)
 confidenter Bergk⁴ ἢ Διὸς περ? Heyne, ἢ Διὸς σὺν? Bergk²; cf ἀν-
 δρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνή ψ 219; neque obstat quid-
 quam quin Δι — πάρα iungas cl Δι καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ Bosslero qui-
 dem (praep 84) invito; Dissen cum μισγ. παρὰ iungere nolle, 'apud', 'in
 matrimonio' intellegebat ex prll 546, prosaice, velut συνμηκῆυια δ' Ἰππονίκῳ
 πρότερον, ἐξ οὗ Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλούσιον· ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περι-
 κλεί Ἐάνθιππον Plut Per 24 m τυχοῖσα *D* Tricl, corr Heyne, λα-
 χοῖσα? Bergk; cf non solum ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς P IX 41,
 γάμων ἐπαξίων τεύχη Soph El 971, verum etiam δουλείας, βίας, κακῶν
 τυχεῖν οὐκ ἀγαθῇ δηλονότι τύχῃ 87 ἀρεῖ | χεῖρας *D*, quod sec antiq
 colometr satis bene corr χεῖρας scribens Tricl; χεῖρας Ἄρει ἐναλ. metrorum
 ratione perspecta transp Hermann ap Heyn, emendationem particula quae
 in transponendis vocabulis perierat reducta absolvit Boeckh non satis-
 faciens Bergkio⁴ δε Ἄρει χεῖρας praepoptanti aut Buryo ἀνδρ' Ἄρει χεῖρας
 in carminis contextum invehenti

- τὸ μὲν ἔμόν, Πηλεΐ γέρας θεόμορον 85
 ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδα,
 40 δν τ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰαωλοῦ τράφειν πεδίον·
 στρ. ε΄
- (45) ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθύς
 Χίρωνος αὐτίκ' ἀγγελία· 90
 μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέ-
 ταλα δις ἐγγυαλιζέτω
 ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἐσπέραις ἐρατόν
 45 λυοὶ κεν χαλινὸν ὑφ' ἦ- 95
 ρωΐ παρθενίας· ὡς φάτο Κρονίδαίς
 ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
- (50) νεύσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπός 100
 οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ἔζυν' ἀλέγειν
 καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτε.
 καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν 105

38—40 πηλεΐ θεά·μοιρον ὀπάσαι γάμου | αἰακίδα γέρας, δν·τ' D, θεόμοιρον Tricll ratione obscura, Πηλεΐ θεόμορον ὀπάσαι, tam -δα γέρας, δν | τε c Calliergo (Tricll?) Hermann ap Heyn 1798, idem, sed <τὸ> γέρας, | δντ' Boeckh^{1,2}, Π. γάμου θεόμορον | ὀπάσσαι γέρας Αἰακ., | δντ' sive uno vocabulo traiecto Π. γέρας κτλ Hermann ap Heyn 1817, simplicitorem transpositionem prob Bergk^{1,2}, item, sed γάμον scribens (genetivum testante paraphr) Bury, difficiliorem post Ty Mommsen recep Bergk^{3,4}.
 40 φάτις Ἰαωλοῦ D, φάτ' law. Tricll, φάτις Ἰωλοῦ Bothe (Hermann opp I 256), prob Boeckh (Bergk¹⁻³), φρακτιν Ἰωλκ. τράφειν dativum more epico (cf ad P IX 29) addens Bergk⁴; Bothii emendationem confirmat paraphr (λέγουσιν), vituperavit tanquam deae vaticinanti parum convenientem Bergk 41 (ἰόντων] ultimum folium codicis B incipit vv 41—58 continens εὐθύς libri, εὐθὺ Hermann ap Heyn 1817 (Bergk^{1,6}) 42 χείρωνος libri (χε· periit B) 43 νηρέως libri, corr Boeckh 44 διχομηνίδε(ς)α libri, corr Boeckh δ' ἐσπ. veti, corr Tricll 45 ἐνέποισα veti, corr Tricll 46—47 συναλέγειν B, συναλέγειν D Tricll; (47) γάμον D, γάμ(ου?) B, γάμου Tricll ἄνακτα καὶ νέ' ἀνέδειξαν veti, ἄνακτε καὶ νέαν ἔδειξαν Tricll; paraphr ἐγαμήθη γὰρ ἡ Θέτις τῷ Πηλεΐ nihil docet, nisi id forte ἄνακτα veti grammPeleum interpretatos esse, Iovem maluit Er Schmid, Peleum Heyne, Nereum Hartung, ἄνακτε (Iovem et Neptunum) Emperius sec notam marginalem in Pindari Disseniani exemplo Schneidewiniano a Schneidewino ipso adscriptam, postea idem proposuit Schneidewin (1843), idem rursus Rauchenstein comm Pindd I 30 (1844) Triclinianae emendationis omnes ignari, obloquente propter dualem substantivorum numerum a Pindaro abiudicandum Kaysero Wien Jahrb Litt 105 p 114 (at cll xerolov O XIII 96, ποδοῖν N IX 47 quis hoc quidem loco non exspectaverit ἄνακτε, sicut alias τῷ θεῷ?), ἄνακτι (Peleo) Kayser lectt P 94, ἄνακτας (deos omnes)· αἰνέειν τ' (vel δ') ἔδειξαν Bergk⁴. Verba ultima καὶ νεαρὰν ἔδ. emendavit Er Schmid nullo fere non probante (Bergkio¹⁻³), quamquam paraphr¹ certe prava iam lectione abusum esse patet; 'juvenilem' in-

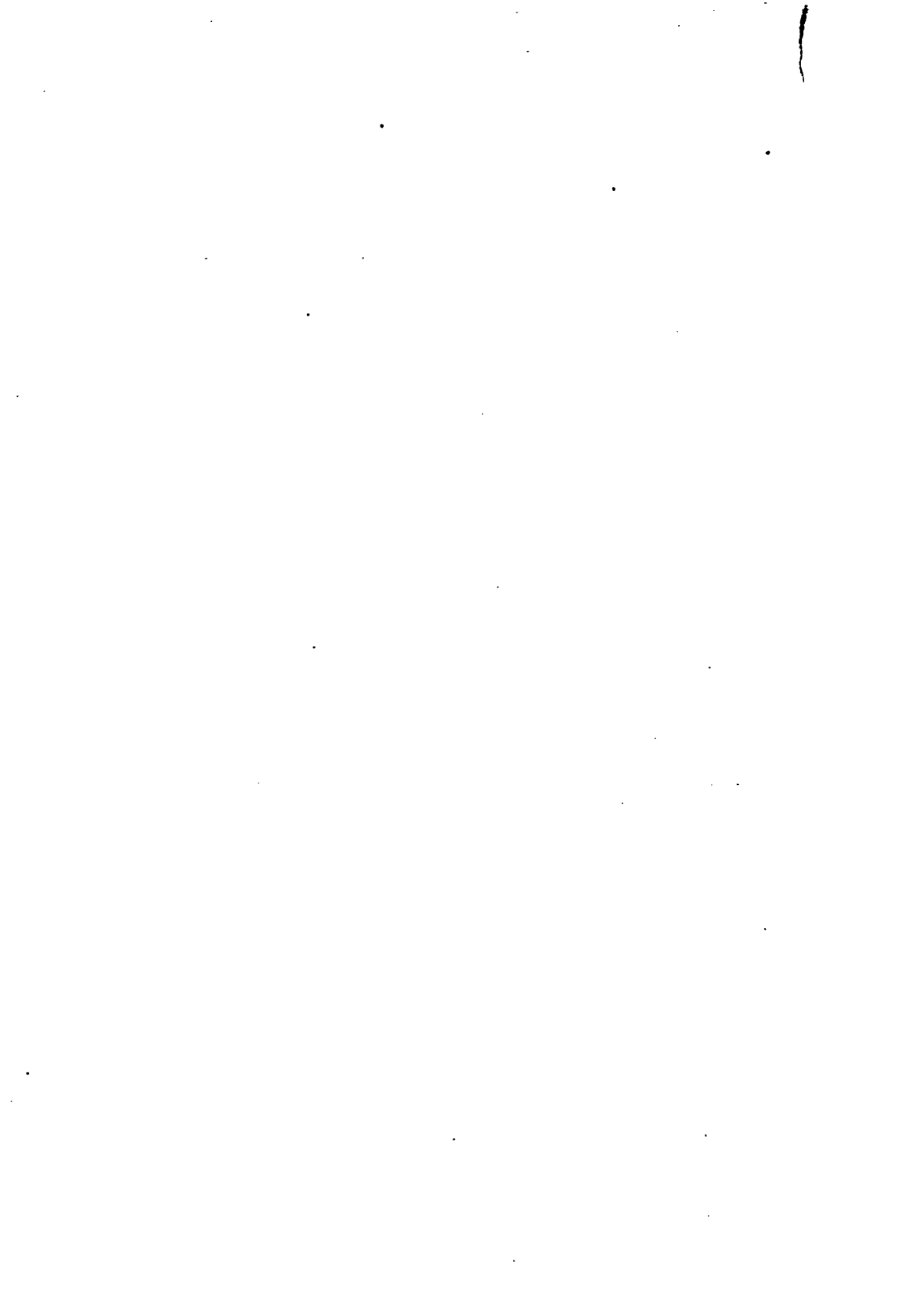
- στόματ' ἀπίροισιν ἀρετὰν Ἀχιλεός·
 δ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
 50 (55) αἶμαΞ Τηλέφου μέλανι βραίνων φόνω πεδίον, 110
 στρ. 5'
 γεφύρωκέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
 Ἐλέναν τ' ἔλυσατο, Τροΐας
 Ἴνας ἐκταμῶν δορή, ταί νιν βύοντό
 ποτε μάχας ἐναριμβρότου
 ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν 115
 55 ὑπέρθυμον Ἐκτορά τ' ἄλ-
 λους τ' ἀριστεάς· οἷς δῶμα Φερσεφόνας
 (60) μανύων Ἀχιλεός, οὔρος Αἰακιδᾶν, 120
 Αἴγιναν σφετέραν τε βίζαν πρόφαινεν.
 τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' αἰοδαί τι λίπον, 125
 ἀλλά οἱ παρὰ τε πυρὰν τά-
 φον θ' Ἐλικύνιαι παρθένοι
 εἶπεν, ἐπὶ θρηγόν τε πολύφαμον ἔχεαν.
 (65) ἔδοΞ' ἦρα καὶ ἀθανάτοισι, 130
 60 ἐκλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοισι θεᾶν διδόμεν.

tellege cl O Π 43. Prioris (46) versus emendationem εὐν' ἀλέγειν (εὐνά, κοινῶς) ab Hermannō ap Heyn propositam receperunt edd ad unum omnes, dubitanter (φαντι δ' εὐνάν ἀλέγειν?) Bergk, (νὸν ἀλ.?) Ty Mommsen, (Ζήν' ἀλ.?) Bury, nova interpretatione usi (καί = 'id est') Fennell et Bury c Mezgero; in avia delatus est Maur Schmidt Rhein Mus IV 463
 48 στόματ' Tricll ἀπίροισι(v) libri et scholl, δοῖδαίσιν Hartung; de- pingitur admiratio hominum in re inaudita stupescientium ἀχιλεός B, ἀχιλλέος D 51 ἀτρεΐδαισι libri c lemm scholl, unde Ἀργεΐδαισι? (cl Herodn I 66, 15 L et Steph Byz v Ἄργος) Bergk, paraphr Atridas testari non ignorans 52 τρωΐας libri; prll II⁵⁶ 53 μιν libri; prll II⁷⁹ ποτ' ἐκ μάχας veti, corr Tricll; ταί (vel potius tot) νιν (Troiam) βύονθ', ὅποτε μάχας . . . κορύσσοιτο? Bergk^{2,3,4} ἐναριμ . . . του· h a c voce terminatur cod B 54 κορύσσοντα D c paraphr, κορύσσοντε Tricll 55 περσ. D Tricll, Φερσ. Boeckh ἀχιλλέος D, corr Tricll 56 οὔτε libri c paraphr, retin Boeckh¹ (n cr 476), οὐδὲ corrigunt c Dis- seno (Boeckhio⁵) δοῖδαί ἔλιπον libri (v nott metr), δοῖδαί γ' ἔλιπον Hermann opp I 250, vituperavit Boeckh n cr 576, aptissimum dixit Ty Mommsen suppl 166; κατέλιπον paraphr, unde neminem eorum qui ex scholiis Pindarum interpolare solent in κάλιπον incidisse miror; δοῖδαί τι λίπον scripsi: 'illum quidem mortuum adeo non destituerunt carmina, ut ad ipsum rogam Musae adstantes naeniam funderent celeberrimam' 58 ἐτραν libri, corr Mingarelli ἔχεσαν libri, corr Er Schmid 59 ἄρα libri; prll II³⁹ καὶ ἀθ. D c paraphr, unde primus repos Bergk², δ' pro καὶ Tricll, unde τόδ' Boeckh, ἔδοΞ' ἀρ' ἀδοξ ἀθ.? Bergk 60 ἐκ λόγων γε libri, corr (ex scholl?) Calliergus

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔστυαί τε	
Μοισαῖον ἄρμα Νικοκλέος	
μνάμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρε-	135
τέ νιν, δε Ἴσθμιον ἄν νάπος	
Δωρῶν ἔλαχεν κελίνων· ἐπεὶ περικτίονας	
65(70) ἐνίκασε δὴ ποτε καὶ	
κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτω χερὶ κλονέων.	140
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεά	
πατραδελφεοῦ· ἀλίκων τῷ τις ἄβρόν	145
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρω πλεκέτω	
μυρσίνας στέφανον. ἐπεὶ νιν	
Ἄλκαθού τ' ἀγῶν σὺν τύχῃ	
(76) ἐν Ἐπιδαύρῳ τε νεότας δέκετο πρὶν·	150
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·	
70 ἦβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειρὶ καλῶν δάμασεν.	

61 φέρει confirmant scholl 509, 5. 8. 9, ἔχει interpolavit Hecker Phil V 460 c scholl 509, 6 62 γεραίρεται μιν *D* (pril Π⁷⁹), γεράραι τε μιν Tricl (καὶ τιμήσαι αὐτόν paraphr), γέραιρέ τέ μιν Hermann ap Heyn, γεραίρετέ μιν Bothe, quod vulgo edunt, γεραιρέμεν θ' male Bury; de metro ad 33 ἀνάπος *D*, ἄν πέδον Tricl, em Hermann ap Heyn 65 κἀκεῖνος *D* Tricl, corr Boeckh ἀφύκτε χερὶ *D*, corr Tricl τὸ μὲν *D*, corr Tricl γενεάν *D*, corr Tricl, κριτὸς γενεά? Christ τῷ τις edere solent (pril Π⁸²), ἄβρόν | τῷ ἀλίκων τις Ed Boehmer p IX 67 ἀλκάθου *D*, corr Tricl 68 εἰ ἐπίδ. *D*, corr Tricl τε νεότας πρὶν ἔδεκτο libri, τε νεότας δέκετο πρὶν Hermann ap Heyn 1798, τε πρὶν ἔδεκτο νεότας (ne vox monosyllaba versum clauderet, Jahrb class Phil 99, 1869, 184 n) maluit Bergk 69 παρέχειν *D*, corr Tricl; cf ad P X 4 70 χόα (vel χεία)|πω *D*, χειρὶ (del πω) Tricl; ὑπὸ χρεία καλῶν δάμασεν? Bergk.

FRAGMENTA

Indices carminum Pindaricorum habemus quinque vel potius duos, alterum in codice A servatum (Boeckhio qui innotuit ex apographo Redigerano), negligentius paullo repetitum ab Eustathio, alterum apud Suidam, cuius affines sunt, indices si spectas, Thomana vita (cum appendice Vindobonensi) et γένος ἕμμετρον.

In Ambrosiano igitur libro scriptum legimus: γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιάνας, διθυράμβων β', προσοδίων β', παρθενίων β', φέρεται δὲ καὶ γ' (φέρεται δὲ καὶ παρθ. β' καὶ γ' cod, transp altero καὶ delete Boeckh), δ' ἐπιγράφεται (Boeckh, -φει cod) κεχωρισμένων παρθενίων (κεχωρισμένα π. alii laudant), ὑπορχημάτων β', ἐγκώμια, θρήνους, ἐπινίκων δ'. Eustathius autem (prooem c 34, p 26, 19 Ab): εἰς δὲ (τὰ ποιήματα) <ὕμνοι, cf p 22, 9 ss 27, 4>, παιάνες, διθυράμβοι, προσόδια, παρθένια, τὰ καὶ αὐτὰ μνημονευθέντα πρὸ βραχέων (scil p 25, 12; nam ubi versum affert ex partheneis p 20, 21 ἄσμα dicere satis habet), ὑπορχήματα, ἐγκώμια, θρήνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν† (στιχομετρίαν Birt Buchwesen 165, μετὰ τῶν ἱστοριῶν Vitelli Mus Ital I 162) ὡσεὶ τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυλλάβως φασίν.

Suidas (i e Hesychius Milesius epitomatus recoctus interpolatus) haec habet: Πίνδαρος· ἔγραψε δὲ ἐν βιβλίοις ιζ' Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, πυθιονίκας, Ἰσθμιονίκας, νημεονίκας, v infra>, προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, βακχικά, δαφνηφορικά, παιάνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρήνους, δράματα τραγικά [ιζ', numerum repetitum exprunxit Welcker gr Trag (III) 1290], ἐπιγράμματα ἐπικά*) καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἑλλήσι καὶ ἄλλα πλείστα. Cuius indicis vitae Thomanae in duobus codd (UI') post enumerata epiniciorum genera adiectum quasi nucleum quendam habes: ἀπὸ δὲ τῶν ιζ' βιβλίων εἰς καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια καὶ παρθένια (παρθένοι codd), παιάνες, ὕμνοι, διθυραμβικά, σκολιά καὶ ἄλλα.**)

*) ἔπη κ δ h e viginti quattuor milia versuum' Bergk, πάντα ἐπικά opp καταλογάδην Daub Fleckeis Supplem 11, 1880, 450.

***) Bergkio (' 368 n) haec insolentioribus nominibus omissis e Suida hausta esse videbantur. At omittuntur etiam vulgaria, velut ὑπορχήματα θρήνοι. Illud non casu factum esse apparet, hoc paullo obscurius est ad intellegendum.

Brevissimum indicem vita a Nonnianae quodam artis aemulo*) composita metro heroico exhibet vv 26 ss: ἐμελεψε δὲ κύδος ἀγώνων τῶν πιόυρων, μακάρων παιήνας †ἀναδεδεγμένος**) καὶ μέλος ὄρχηθμοῖο***) θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικῶν. In quo cum desint non solum nova illa monstra, ἐνθρονισμοὶ βακχικά δράματα τραγικά, sed etiam ex iis quae cod A praebet προσόδια διθύραμβοι ἐγκώμια θρήνοι, fuerunt qui unum saltem carminum genus recuperare conarentur v 27.†)

Apparet igitur de duobus indicibus esse quaestionem, de Ambrosiano et de Hesychiano vel Thomano.††) Atque Ambrosianum quidem ad Aristophanem Byzantium ut referamus ceteri grammatici suadent secundum eius editionem procul dubio laudantes: ἐν τῷ πρώτῳ τῶν διθύραμβων schol Pind, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρθενίων schol Aristoph, ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθενίων scholl Pind et Theocr. Alterum indicem cum in recentiore aetate recte relegasset Boeckh (de Aristarcho cogitans expll 555), Ernestus de Leutsch (Philol XI 176) Aristophani obtulit, breviorē, in quo carminum genera minus subtiliter (hoc cum Boeckhio 556) digererentur, Callimacho adscribens, cuius mentionem Schneidewin iniecerat (Eust prooem p 25 n). Bergk et indicis Ambrosiani et Aristophanis honorem restituit in eo discedens a Boeckhio, quod indicem ab epiniciis incipientem et Aristophanis et Callimachi aetate superiorem putavit commotus maxime scoliis ab Aristoxeno (Ath XIV 635^d), a Theophrasto (ut conici quidem licet Ath X 427^a), a Chamaeleonte (Ath XIII 573^e) allatis, quae confirmari viderentur poetae verbis τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὴν εὐρόμενον σκολιοῦ se dicentis. Atqui scolorum nomen antiquitus omnibus carminibus inditum esse, quae in conviviis post paeanem cantari aut recitari possent, nunc quidem omnes consentiunt. Sed quoniam Bergk in fragmentis adornandis Aristophaneum ferme ordinem secutus est, nihil amplius mali ex errore illo redundavit.

Suidae index qua ratione ex Aristophaneo ortus esse videretur, scite exposuit (Herm 21, 1886, 366) qui hanc editionem paraturus erat Eduardus Hiller.

*) Docuit Arth Ludwich Rh Mus 34, 1879, 358 ss.

**) ἀναδεδεγμένος codd Eust, ἐνδεδεγμένους vel ἐνδεδαγμένους rell.

***) ὄρχηθμοῖο codd Eust, -μοῖο Boeckh c rell.

†) ἀνδράσι θρήνους, ἐν δὲ τε θρήνους, ἐν δ' ἐλεγείους, ἐν δὲ θρονισμοῦς.

††) De vita Thomana aut de appendice Vindobonensi quaestionem longius persequi cum non sit huius loci: id per se probabile et Thomanam vitam et Suidae indicem ad epiniciorum illam editionem celeberrimam pertinere; unde epiniciorum ipsorum ordinem Thomanaum (de quo prll p 64) Hesychio reddere volumus.

ΕΠΙΝΙΚΟΙ ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙΣ

1 (4)*)

< . . ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ >

	—υ—υ	—υ—	—υ—	—υυ—	—υ—	υυ—
(3)	—υυ	—υυ—	—υ—	—υυ—	υυ	υ
(5)	υυ—	—υ—				
	—υυ	υυ—	—υ—	—υ—	υυ	
(7.8)	—υ—	—υυ	—υυ	—υ—	υ—	υ—
Boe						

Κλεινός Αιακού λόγος, κλεινά δὲ καὶ ναυ-
 κικλυτός Αἴγινα· σὺν θεῶν δὲ νιν αἴσα
 Ὑλλου τε καὶ Αἰγίμιου Δωριεύς ἐλ-
 θῶν στρατός ἐκτίκατο·
 τὰ μὲν ὑπὸ στάθμα νέμονται
 οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν Ξεί-
 ων ὑπερβαίνοντες· οἶοι δ' ἀρετάν
 δ δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοὶ
 Μοικᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

Carminis 'epinicii' (Boeckh cll verbis ἀγωνίων ἀέθλων) strophæ prima (de str exitu nott metr N V) inscriptione omiſſa (ut ſemper in Isthmiis D), item interpretatione metrica (ut idem liber I III—VIII), scholiis aut glossis non adiectis decem versibus discriptum post carmen

*) Fragmentorum numeros fere retinui Bergkianos adiectis Boeckhianis. Stellula notavi ea fragmenta quæ generi alicui e coniectura adscribuntur, duabus stellulis quæ sine poetæ nomine afferuntur, cruce † suspecta vel pseudepigrapha.

Variam lectionem Pausaniæ mecum Frdr Spiro, Clementis Alexandrini Otto Stählin benigne communicaverunt sodales olim Romani; scholiorum Pindaricorum libros mss quantum potui ipse inspexi.

I VIII legitur in cod *D* fol 97^v, neque unquam plura continuit liber (Phil 54, 1895, 281; de cod *B* ad I VIII). Hauserunt inde non solum codicis apographa, verum quattuor etiam interpolati (de quibus Phil 54, 284).

Strophae versus traditos fere retinuit Hermann (Acta philoll Mon I, 1812, 316 et apud Boeckh n cr 578), octo esse voluit Boeckh, septem Bergk.

1 κλεινός μὲν Hermann cὺν θεῷ et αἶσα cod, cὺν θεοῦ — αἶσα Hermann, cὺν θεῶν — αἶσα Boeckh; de metro cf 4 extr et append § 8^{d-f} 2 ἐκτίσατο cod, ἐκτίσατο (in versus initio) Hermann 3 τῶν μὲν Hermann (Bergk²⁻⁴) non oboediente Boeckhio, τοῖ μὲν Bergk¹ (Hartung)

Fragm 190 [190] huc vocabat Boeckh.

2. *3 (26)

ΚΑΣΜΤΛΩΙ ΡΟΔΙΩΙ ΠΤΚΤΗΙ

ωωυυωωωω υυ — —
—υυυυ—υυ— υυ—υ— — υυ—υ—

ὁ δ' ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος ἄβρὰ πάχειν
τὰν Ἀγαμήδει Τρεφωνίῳ θ' Ἐκαταβόλου συμ-
βουλίαν λαβῶν

Schol Lucian dial mort III e cod Vat (Pal 73) protraxit Erw Rohde Phil 85, 1876, 199: τοῦτον γὰρ τὸν Τροφώνιον καὶ τὸν ἄλλον μέμνηται ἐν τῇ ᾠδῇ τῶν Ἰσθμιοτικῶν τῇ εἰς Κακμύλον (κάκμηλον cod) Ῥόδιον πύκτην, ἵστορεῖ δὲ οὕτως (Bergk, οὗτος cod): ὁ δὲ θέλων τε κτλ ὁ δὲ τὴν περὶ ταῦτα μεταφράσιν (Bergk, φράσιν cod.) συντάξας λέγει οὕτως: reliqua interciderunt; ἵστορεῖ et λέγει inter se permutari iubet Bergk⁴ addend 485, male. De Casmylo Euagorae filio pugile Rhodio testimonium Simonideum (154 B⁴) attulit Rohde 1 δ' ἐθέλων Rohde 2 Ἀγαμήδει τε et λαβῶν συμβουλίαν vel Cὺ δ' ἐθέλων . . . λαβῶν συμβ. Bergk, alia idem add 485. De nominis Τρεφώνιος vocalismo pril II⁶⁶.

(*3) Plut consol ad Apoll c 14 p 109: Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεῖν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσοῦτῳ δ' εὐωχεῖσθαι παρακελεύεσθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθέν τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτήσαι. (Λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, τί δριςτόν ἐστιν ἀνθρώποις (cf vit Amphr), ἀποκρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴγε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν· εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' οὐ πολὺ ἔσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον. καὶ οὕτως πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διεθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτήσαι). Fragmentum statim huc vocavit Rohde.

4 (199)

... ΜΙΔΑΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗΙ

κεῖ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων

Schol Pind I V inscr (427/28 Ab): (ἐνίοι φασι Πυθέαν μὴ νενικη-
κέναι Ἴσθμια. λανθάνει δὲ αὐτοῦς· ἐν γὰρ τῇ γεγραμμένη ψῆθῃ μίδα
(ὠδή μίδα D, μι ὠδή B, πρώτη ὠδή edebant c Calli ergo, unde Πρωτέα
ὠδή Bergk) ὡς οἰκείῳ αὐτοῦ (-τῷ edunt o libris) ἵστροει, ὅτι καὶ ὁ
Πυθέας Ἴσθμια ἐνίκησε· λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν· κεῖ μοί
τιν' ἄ. τ. θ. καὶ τὰ ἔξῃς. Pancratis victorem fuisse Boeckh suspicatur
expll 659. Midae nomen barbarum (tibicinis Agrigentini ap Pind P XII, 6,
figulorum fullonum, peregrinorum libertinorum in inscr) a Psalychi-
darum 'propinquitate' abhorret, ut priorem nominis partem intercidisse
conicias.

5 (1). 6

— υ υ — υ — υ — υ — υ —
— — υ — υ — υ — — —
υ — υ υ — υ υ — — —

Αἰολίδαν δὲ Κίκυρον κέλονται
ψ̄ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι
γέρας φθιμένῳ Μελικέρτῳ

(5) Apollon synt II 21 p 156, 11 B: Ἄλλα καὶ τὸ ἐν Ἴσθμονίαις
Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπονηματικαμένους· Αἰολίδαν κτλ; laudat versus
idem de pron p 48, 20 R.S. De carminis argumento hypoth Pind Isthm
p 349, 13; 351, 14; 352, 4 et Er Bethe genethl Gotting (1888) 32 ss
ἢ κέλονται synt 2 ψ̄ (ὦ) ἀντι τοῦ ὡς et of, ἵνα δοτικῇ ἀντι γενικῆς
ἀκούρηται vñ ἢ ab Apollonio recensitas, ψ̄ pro αὐτῆς (Inus) accipit synt
8 φθιμένῳ (synt) retin Io Go Schneider, ἐπιφθιμένῳ adv, ἀποφθι-
μένῳ edunt post Im Bekker

(6) Apoll synt 11: ἀποροθαὶ πῶς ὅν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν καὶ
Κίκυρου παρίστησιν. Cf ad fr 5, 2.

7 (2)

ὅστις δὴ τῶς ἐξέκυλίσεν

Apoll pron 84, 7 RS: Ἔτι καὶ ἡ νιν τάσσεται ἐπὶ πλήθους· ὅστις... νιν.
Πινδάρου Ἴσθμονίαις. ἐξέκυλίσθη cod, ἐξέκυλίσσε Haysne, corr Bekker
(ut N VII 28 Boeckh³). Aptissime Bergk κυλιστικόν Μέλίσσον confert o
schol Pind I IV 81.

8 (3)

Eust Od 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρῆσθαι οὐδέ-
τερον, ὡς ἐμφαίνει Πινδάρου ἐν Ἴσθμονίαις εἰπῶν τρία κράτα ἦτοι κράτα.

9 (e paeanibus); cf ad fr 64/65

10—28 (incertae sedis).

Eust prooem comm Pindd c 11. 16. 21 (p 10. 11—12. 14—15 Ab). 'Haec fragmenta ad Isthmias, fortasse nonnulla ad Nemeaeas odas revocanda' esse Bergk contendit unum certe apud Eustathium esse 'scolorum' fragmentum non ignorans (123, 5); ceterum cf Wilamowitz Eur Hero¹ I 184, de Nemeaeis Philol 64, 1895, 284. Partem aliquam (velut 12. 13. 16. 17. 19. 20. 23) ad Isthmia carmina pertinere facile conicias; ex 'incertis' addas 227 (νέων μέριμναι). 228 (τιθεμένων). 229 (νικώμενοι).

(10) Eust 21: μάλιτα δὲ ἀτριπτον εἰς συνήθη γινῶν τὸ ἀρμῶ, ἤγουν ἀρτι, 8 παρ' ἑτέροις ἀρμοὶ λέγεται, ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι (106) γινόμενον (?), ὄθεν καὶ τὸ ἀρτίως, οἶον

ἐλπίζιν ἀθανάταις ἀρμοὶ φέρονται

ἀρμῶ cod, ἀρμοὶ Pindaro reddebat Schneidewin (Eust p 12—13) ad threnos fragmentum revocans, utrumque recte.

(11) Eust 21: τὸ μέντοι ἐρίξαι, ἤγουν ἔριν κινήσαι, οἶον

οὐ ψεύδος ἐρίξω,

ἤγουν οὐ πρὸς ψεύδος φιλονεικῶ, οὐχ οὕτως ἀσαφές.

(12^{a-b-c}) Eust 11: (παράδειγμα) τοῦ τάσσειν ἀσυνήθως καθ' ὑποταγὴν τῶν ὀφειλόντων προτάσσεσθαι τὸ

ἐνίκασαν οἶ

(ἐνίκησαν cod, corr Schneidewin), ἤγουν οἵτινες ἐνίκησαν. Fictum exemplum mihi quidem esse videretur, nisi adderet Eustathius alterum eiusdem generis ex O II 23 atque tertium ex 8 haustum. Unde (12^b) νίκη μίγνυσθαι, τὸ νικᾶν (ap Eust II 382, 38. 482. 14; Od 1428, 84) et (12^c) ἔργω μίγνυσθαι, τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ ἕτερα τοιαῦτα (II 382, 38) ad Pindarum pertinere posse non negaverim (negabant Boeckh expll 685 et Bergk⁴ 477). Nam licet νίκη μίγνυσθαι ad normam locutionum similitum, velut ἀνθεσι στεφάνοις φύλλοις μίγνυσθαι, formatum sit: ἔργω μίγνυσθαι, τὸ ἐργάζεσθαι, quamquam εἶχετ' ἔργου est P IV 233, qua ratione Eustathius vel quem ille expilavit aut e traditis carminibus aut e suo hausisse videatur difficile dictu est.

(13) Eust 16: καὶ ἐπιθέτων δὲ πόριμος ἐπινοητῆς ὁ αὐτὸς διεκπέφηνεν, ὡς ὅτε (λέγει) ἵππον κραταιόποδα, τὸν δρόμῳ νικήσαντα, πρὸς ὁμοίτητα τοῦ . . . κραταιόποδες. Quae fuerunt qui ad P X 16 aut ad O XIII 81 referrent, quasi Phricias ille equus fuisset, aut equus (non taurus) κραταίπους audivisset apud Delphos, invita Minerva utriue.

(14. 15) Eust 11: . . . καὶ Δία εὐρύζυγον ἄλλω παρὰ τὸ ὑψίζυγον τὸν δὲ αὐτὸν καὶ . . . ἐριςφάραγον (idem ad Od 1636, 8; cf Pind P IX 5. I VIII 23, Bacch V 20, denique poetae anonymi (Pindari? Bergk c Gaisfordio) ἐριςφάραγος πόσις Ἥρης | ἔσται (Ἥρας ἔσεται Bergk) EM 160, 53).

(16. 17. 18) Eust 11: ... και κρατησιβίαν χερσί, τὸν βυμαλέον, και ἀρμασιδούπους, τοὺς ἵπικωτάτους, και ἑλασίχθονα Ποσειδῶνα, τὸν ἔννοσιγαιον. De Schneidewini quadam ad Pind P VI 50 opinione aliis velut Bergkio probata Zeitschr Gymnasialw 1897 Jahresber 288.

(19. 20) Eust 11: ... και ἀγῶνα δὲ μνασιτέφανον (μνησιτ. cod, corr Schneidewin), ὃν και ἑτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον μναστῆρα (μνηστ. cod, corr Sw) στεφάνων εἶπεν. Addit P XII 24.

(21) Eust 11: ... και λιτάν δὲ Ἄω (λιτῆν εἰ Ἡω cod), τὴν εὐκταίαν και ὡς ἂν τις Ὀμηρικῶς πολύλλιστον εἶτε καθ' ἑτερόν τινα (quasi non iam exstaret Θ 488) τρι(λ)ιστον.

(22) Eust 21: (αιολ(ζει) τὸ ἐπιτόσσα(ι)ς (P X 33), ὃ ἐστιν ἐπιτυχῶν, και τόσσα και καλῶν, ἤγουν ἐπιτυχεῖν.

(23. 24) Eust 11: και τὸ ἀμεύσασθαι (ἀμεύσαι cod), ὃ ἐστὶ παρελθεῖν και νικῆσαι, οἷον ἀμεύσεσθαι (-σασθαι? Bergk cl gl Hesych; sed cf P I 45) Νάξειον Τείσανδρον (τις. cod), ὃθεν και ἀμευσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὐρετικὴν διάνοιαν (διαλλάσσουσαν και ἀμειβομένην τοῖς λόγοις exponit Hesych et EM p 82, 15, *cogitationem quae superet verba* Schneidewin). De Tisandro (23) Cleocriti filio Naxio (Siculo) pugile nobilissimo testimonium Paus VI 13, 8 attulit Schneidewin.

(25. 26. 27) Eust 11: ... και τὸ πέδοικος, ὃ ἐστὶ μέτοικος, και τὸ πεδὰ στόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ στόμα (de osculabundo?), και τὸ πεδαχεῖν ἦτοι μεταχεῖν.

(28) Eust 11: ... και τὸ ἀκασκῆ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως (ἀκῆ· ἡρέμα και ἡσύχως paraphr P IV 156 [277] εἰ ἀκασκῆ· ἡσύχως κτλ gl Hesych contulit Schneidewin).

In iis quae paullo infra de δᾶμος: δῆμος, κεχλαδῶς: χλιδή, πρᾶν: πρὶν hariolatur Eustathius, nihil amplius obscuri nisi quid haec ad Pindarum? nam recte ad τὸ πρᾶν Δωρικόν Schneidewin adscripsit: 'neque utitur Pindarus neque hoc videtur velle Eustathius'.

Denique ibidem: και τὸ ἔπει δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἢ ἀποκοπῆ καινόν παρ' αὐτῷ ποιεῖ quid sibi velit elucebit fortasse cl v l N III 54.

Υ Μ Ν Ο Ι

α' 29—35

ΘΗΒΑΙΟΙΣ

29. *30 (5. 6)

---υ--- ---υυ--- υυ---
 ---υ--- ---υυ--- υυ---
 ---υυ--- υυ--- ---
 ---υυ--- υυ--- υυυ
 ---υυ--- υυυ--- υυυ---
 ---υυ--- υυυ--- υυυ--- υυυ---

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
 ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
 ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,
 ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἑρακλέος,
 5 ἢ τὰν Διονύσου πολυγαθέα τιμάν,
 ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας ὑμνήσομεν . . . ;

* * *

πρῶτον μὲν εὐβουλον Θέμιν οὐρανίαν
 χρυσαίαιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγὰν
 Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
 ἄγον Ὀλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
 5 σπηῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
 ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν
 ἀλαθέας Ὠραε.

De hypercatalexeon et genere et frequentia in epiniciis carminibus
 inaudita cf nott metr N V; sed monendum est versuum fines certos non
 esse nisi post Ἑρακλέος, ut vv 1—2. 3—4. 5—6 coniunctis nulla praeter
 strophæ initium ---υ--- fragmentique exitum satis incertum hyper-
 catalexis relinquatur.

Lucian Icaromen 27: ἐν δὲ τῇ δείπνῳ δ τε Ἀπόλλων ἐκαθάριε καὶ
 ὁ Σιληγὸς κόρδακα ψρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου
 θεογονίας ἦσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ψδὴν τῶν ὕμνων τῶν Πινδάρου.

(29) [Lucian] encom Demosth 19: ὡςπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῦ τραπόμενος οὕτω πως ἠπώρηκεν Ἰαμυρόν κτλ. Ad quae Ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιῦ ὕμνων schol; similiter ἐν τῇ ψδῆ, ἥς ἡ ἀρχή Ἰαμυρόν ἢ χρ. M. schol Pind N X 1. νν 1. 2. 4 et 5 initium laudat Plut glori Ath c 4 p 348, v 1 et 2 initium Dio Prus or XXXIII, 4. Fragmentum primum huc vocavit Boeckh 1 χρυσῆλ. Plut Dio 2 ἀνδρῶν om Luc 3 κισανάμπ. laudat Dionys Phas ap schol inser Pind P II 4 Ἡρακλέους Plut et v l Luc 5 Διωνύσου Boeckh; cf I VII 5, de metr append § 4 nr 16 et not 33. § 8.

(30) Clem Alex Strom VI 731: Πίνδαρος δὲ ἀντικρυς καὶ σωτήρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι, βασιλέα σωτήρα δίκαιον ἐρμηνεύων ὡδὲ πως· Πρώτον κτλ; v 1 (pro iambelego) sine auctoris nomine affert Hephraestio p 51, 22 W 1 πρώτα codd Clem vulgo 2 χρυσίαειν ἵπποισιν Clem, corr Hermann παρά πάγον Clem, corr Boeckh 4 ἄγον Clem, corr Hermann Οὐλύμπου edunt c Hermanno 5 ἔμμεναι Clem, corr Heyne 6 ἀγαθὰ σωτήρας om Ὄρας Clem, ἀγαθὰ Ὄρας Stephanus, ἀγαθὰ σωτήρας Ὄρας Schneider, ἀγαθὰ σωτήρας Ὄρας Hermann, ἀλαθέας Ὄρας ex Hesychio s v recuperavit Boeckh.

*31 (7)

Aristid II 142 Ddf: Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο ὥστε ἐν Διὸς γάμμω καὶ τοῦ θεοῦ φησὶν ἐρομένου τοῦ Διός, εἰ του δέοιντο, αἰτήσαι ποιήσασθαι τινὰς αὐτῷ θεοῦ, οἷτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακομῆσονται λόγοις καὶ μουσικῇ. Similia, sed e suo exornata praebet Choricus Gaz p 305 Boiss, 3 Förster. Primus huc rettulit Boeckh.

32 (8)

(τοῦ θεοῦ)

(ἄκουσε Κάδμος) μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένον

Aristid II 383 Ddf: κὰν τοῖς ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἄπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς θεοῖς καὶ? Christ) ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος (Πίνδαρος) μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου. Plut Pyth orac c 6 p 397: ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαι φησὶ τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον <ἐπιδεικνυμένου inser Paton, οὐ libri> μουσικὰν ὄρθαν, οὐχ ἠδέϊαν κτλ; idem animi procr c 33 p 1030: ὡς που αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησὶν ἐπακούειν (Boeckh, -οτος libri) μουσικὰν ὄρθαν ἐπιδεικνυμένου (agnovit Heyne, οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνυμένου libri) τὸν Κάδμον. Metrum Boeckh ita constituebat, ut frg 172, 1—2 responderet.

*33 (133)

ἀνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα Χρόνον μακάρων

Plut quaeest Plat VIII 4 p 1007: τὴν δ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν οὐ συνορῶντες, ἦν δ' τε Πίνδαρος ἔοικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἶπειν· ἀνα τῶν πάντων κτλ. ἀνακτα Heyne τὸν Hermann. Vocavit huc Bergk.

**34 (9)

δς και τυπείς άγνῷ πελέκει τέκετο Ξανθάν ᾿Αθάναν

Hephaestio p 52, 7 W: ᾿Αντετραμμένον δέ ἐστι τούτῳ (τῷ Πλατωνικῷ) τὸ Πινδαρικόν καλούμενον· δς και τυπείς (v l τυπῶς et τί πῶς) κτλ; sequitur fragm Pind 216; cf fr 30, 1. Invito Hephaestione a verbis Ξανθ. ᾿Αθ. novum versum incipi iussit Boeckh cll fragm 29, 1. 2. Idem Schneideri (fragm p 78) de EM 474, 30 (᾿Ἰκπία· ἐκλήθη δέ οὕτως ἡ ᾿Αθηνά, ἐπεὶ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς μεθ' ᾿Ἰκπων ἀνήλατο, ὡς ὁ ἐπ' αὐτῆς ὕμνος δηλοῖ) coniecturam iure sprexit.

**35 (10)

κείνων λυθέντων καίς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ

Heph p 51, 19: Τὸ δέ ἀντετραμμένον τούτῳ (τῷ ἐγκωμιολογικῷ) λαμβέλεος καλεῖται· τούτῳ δέ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεκορημένον, διεσπαρμένως δέ· πρῶτον μὲν εἶβ. Θ. οὐρ. (fr 30, 1). κείνων λυθέντων (v l λυθέντες) κτλ.

Hunc ad splendidissimum hymnum Thebanum non est dubium quin pertineant non pauca etiam ex incertis fragmentis et re et metro similibus. De Cadmi rebus conferantur etiam quae 'poetas et mythographos' antestatus tradit schol Pind P III 153.

*36 (11)

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ

Paus IX 16, 1: Οὐ πόρρω δέ ἐστι ναὸς ᾿Αμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δέ ἐστιν ἔργον· ἀπέπεμψε δέ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς ᾿Αμμωνίους τῷ ᾿Αμμωνι ὕμνον (Schneider, ὕμνου codd)· οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, δὲ Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ ᾿Αμμωνι ἀνέθηκεν. Schol Pind P IX 89: λέγει δὲ τὴν Λιβύην Διὸς κῆπον . . . διὰ τὸν ᾿Αμμωνα Δία νομίζεσθαι.

᾿Αμμων ᾿Ολύμπου δέσποτα

φρσί, καὶ πάλιν (P IV 16)· Διὸς ἐν ᾿Αμμωνος θεμέλοις. Bergkiius huc vocabat fragm adesp 84, quod nos diithyrambis (74^b) adiecitimus.

37 (12)

Paus IX 23, 3: Λέγεται δὲ καὶ οὐείρατος ὕμιν αὐτῷ γενέσθαι προήκοντι ἐς γῆρας· ἐπιτάξα δὲ ἡ Περσεφόνη οἱ καθεύδοντι οὐκ ἔφασκεν ὕμνηθῆναι μόνῃ θεῶν ὑπὸ Πινδάρου, ποιῆσειν (-κει Laur) μέντοι καὶ ἐς αὐτὴν ἄσμα Πίνδαρον ἐλθόντα ὡς αὐτὴν. . . ὕμνον ἦεν ἐς Περσεφόνην . . . ἐν τούτῳ τῷ ἄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν ᾿Αἰδὸν εἰσὶν ἐπικλήσεις καὶ ὁ χρυσοῦνιος, ὅπλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἄρπαγι. Vit Pind Ambr: καὶ ἡ Δημήτηρ (idem Eust p 22, 14 Ab) ὄναρ ἐπιτάξα αὐτῷ ἐμύψατο, ὅτι μόνῃ τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν. ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὐ ἡ ἀρχή·

Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον
(χρυσανίου scil. Ἴδου δάμαρ maluit Boeckh).

38—41

<ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ>

*[38 [16] Aristid Π 334 Ddf: ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας ταῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν·

ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος

(ἔργμασι vel ἔργμ. ΘL^m N^m Dindorfii, recep Schneider confirmante Phot bibl 248 p 435^a 27—29, ἄρμασι vel ἄρματι alii). Dubitanter huc vocavit Boeckh Τύχα scribere non ausus.

*[39 [14] Paus IV 30, 6: ἦγε δὲ ὕστερον (post Bupalum) Πινδάρου ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν. Plut de Rom fort c 10 p 322: τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον (Numam) ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πινδάρου.

*[40 [15] Plut de Rom fort c 4 p 318: οὐ μὲν γὰρ ἀπειθῆς (Τύχη) κατὰ Πινδάρου (ἀπευθῆς codd, em Reiske; cf Hor c I 35, 17. III 29, 49), οὐδὲ δίδυμον στρέφοισα (Pindaro reddebat Boeckh, dubitabat Bergk, στρέφουσα codd Plut, de cuius plura verba κατὰ Πινδάρου laudandi ratione cf ad fr 57) πηδάλιον, ἀλλὰ μάλλον Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφῆ κτλ.

*[41 [13] Paus VII 26, 8: Ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τὰ τε ἄλλα πειθῶμαι τῇ ψῆθῃ καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφὰς τι ἰσχύειν. Pindaro redde ἀδελφεὰς cll Hermanno ad Soph OC 1056, Boeckhio n cr Pind N VII 4.

Ad fragm 38—41 id monendum est de Pindari in Fortunam (Thebanam? Boeckh cl Paus IX 16, 1) hymno parum constare; 'nam quod Aristides dicit ὕμνησεν ambiguum est' (Bergk). Conferre propter metrum ad 38. 39 licebit fr 44 (de arce Ogygia). 198^b (de Tilphossa).

42 (171)

. . . — υυ — — — υ — — — υυ — —
— υ — — — υυ — — — υυ — —
— υ — — — υυ — — — υυ — — — υυ — — —
— υυ — — — υυ — — — υυ — — — υυ — — —
5 — υ — — — υυ — — — υυ — — —

. . . ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμιν· τοῦτό γέ τοι ἔρέω·

καλῶν μὲν ὧν μοῖράν τε τερπ-
 ῶν ἐς μέσον χρή παντὶ λαφ
 δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρῶ-
 ποιι θεόδοτος ἀτλάτα κακότας

δ προκύχη, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

Versuum descriptio parum certa; dedi Boeckhianam de membro hypercatalecto (3) cl fr 29.

Stob flor CIX 1 (vol IV p 54 Mein): Πινδάρου ὕμνων (hoc e cod optimo Vindob add Meineke): Ἄλλοτριῶσι μὴ κτλ 1 -σιν Boeckh προφέρειν B 2 ἄμιν Stob, ἄμιν Boeckh 3 καλῶν Vind, καλῶν B, κακῶν rell ὧν Stob, corr Grotius 4 ἀνθρώποις Stob, corr Hermann ἀθεόδοτος Stob, corr Stephanus ἀτληκρότας Vind, ἀτη B, ἀτληκρότα vel ἀτληκρότα edd veti, ἀθλοῖς κακότας Stephanus, ἀνταῖα κακότας Hermann ap Heyn, ἀτλάτα κακότας Boeckh, ἀτα edere Bergk satis habuit, ἀτηρὰ κακότας Wilamowitz Götting Nachr 1898, 217 n 3, ἀταρὰ scribere debuit cll ὀδυναρός·ὀκνηρός (Fᾱτέοντα > Fᾱτηρός?). De adiectivi ἀτλ. motione et non solum O IX 33, N III 21, I I 37, sed etiam ἀθανάτοις τιμαῖς fr 121 (I Π 28): ἐπιτίαν ἀθανάταις fr 10, θεοδμήτους ἀρετάς I VI 11: Δάλου θεοδμήτας O VI 59 (CV v Vatt) 5 προκύχοι B σκότῳ maluit Schneidewin (item fr 142, 3)

Boeckh huic fragmento praefixit fr 180 (λόγος Ἄλλοτρ.), Bergk fr 43 (φρόνει. Ἄλλοτρ.). Videtur ad ἄλλοτριῶσιν substantivum requiri velut δμμασιν.

*43 (173)

... .. —υυ
 —υ— —υ— —υυ— υυ—
 —υ— —υυ— υυ—
 —υυ— υυ— —υ—
 δ —υ— —υ— ...

ὦ τέκνον,

ποντίου θηρός πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον
 προσφέρων πάσαις πολιέσσιν ὁμίλει·
 τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις ἐκύν
 δ ἄλλοτ' ἄλλοῖα φρόνει.

vv 3 et 4 coniunxit Boeckh probante Bergkio. Ath XII 513^c: τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδί· ὦ τέκνον κτλ. vv (1) 2—3 laudant Philodem voll rhet II 74 Sudh, Plut qu natt c 19 p 916, de sollert animm c 27 p 978, Luc de saltat c 67. De Amphiarai praeepto filio Thebas proficiscenti dato Ath VII 317^a, Boeckh expll 650, Bergk ad Theogn 215, Ed Hiller Rhein Mus 42, 341 3 προστρέπων male Philod 4 παρεόν δ' ἐπαινήσας Ath cod E.

*44 (23)

Lactant commentt Stat Theb II 85 Jahnke: *Ogygis*] *Thebani* ... (cl I 173). *Sic et Pindarus in hymnis* (Boeckh, *som(p)nis* vel *somniis* codd):

ορίρειωϑ δευρενονορνητηεφληεσσινηγηδ̄ | cod M; idem, sed
 opite ΟΠΟ ΤΑΝ ΗΥ | cod L; unde

᾽Ωγυγίους δ' εὔρεν δ(που) πόλιν αἴτεε τάνδ' ἐς αἰπύ

scil κτισθεῖσαν ἔξειναι οἰκίζειν Boeckh. Primum vocabulum scholion
 nititur, deinde ΤΗ(Λ)ΕΦΑΝΕCCI certum esse dicens esse alia tum haec:

᾽Ωγυγίσι δ' εὔρεν (ἐν) οὔρεσι τη(λ)εφανέσσιν υἷα (Agave)

Buecheler proponit Rh Mus 54, 1899, 7. Probabilius forsitan

᾽Ωγυγίων δ' εὔρεν ὀρ(έ)ων ἐν τη(λ)εφανέσσι πύ(ργου)

legas. Utut est, metrum non solum ab hymni Thebani, verum etiam a
 ceterorum fragmentorum ad res Thebanas pertinentium 'dactyloepitritis'
 videtur esse alienum, nisi forte verbo εὔρεν expulso aut traiecto vv 42, 4.
 43, 3. 194, 4 similitudinem affectandam esse censens. Sed cf etiam
 fr 38 ss (de Fortuna Thebana?). 198^b (de Tilphossae fonte).

45 (20)

Bekk anecd gr I 80, 8: ἀρχαιότερον. Πίνδαρος ὕμνοι.

46 (21)

Bekk anecd gr I 339, 28: ἀγριος ἔλαιος, ἦν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον
 καλοῦσιν· ἔστι (δὲ) παρὰ Πίνδαρῳ ἐν ὕμνοις. Ex Photio esse conicit
 Fredrich Gött Nachr 1896, 327.

47 (18)

EM 821, 59 et Gud 578, 42: ὠμήρησεν (᾽Ομηρος, δημηροί) Πίνδαρος
 δὲ ἐν ὕμνοις· ἐρίφων μεθομήρεον, ὅσον ὄμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευό-
 μενον. Pana intellegit Boeckh; μεθ' ὀμήρεον et πορευόμενοι πανυλὲ
 Schneider, μεθομήρεα Bergk, μεθομάρεον flagito de praep cll μεθο-
 μιλεῖν A 269, συνομαίμων (: συναίμων, ὀμαίμων) Aesch Prom 409, de for-
 matione singulari (pro -άρας) n cr N III 18, de terminatione -(ι)ος
 prll II⁴⁶. 17. 56.

48 (17)

Aristid II 168 Ddf: πέπονθας ταῦτόν τῳ Πινδάρῳ Πηλεῖ, δὲ τῆς
 τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλατον (φίλον et φίλιον v l)
 ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν. Schol p 463: ἐν ὕμνοις μέμνηται Πίνδαρος,
 ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν
 Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεὺς. φίλον (φίλατον
 v l) δὲ λέγει (Aristides), ἐπειδὴ συγγενὴς τούτου ἦν. Πηλεὺς γὰρ πρὸ
 Θέτιδος θυγατέρα Ἄκτορος τὴν Πολυμήλαν (de qua cf Tzetzes Lycorhr
 176) εἶχε γυναῖκα. ὁ δὲ Ἄκτωρ πατήρ Ἴρου, δὲ παῖδα ἔσχε τὸν Εὐρυ-
 τίωνα. Boeckh cum fr 172 ad hymnum Thebanum revocabat.

49 (19)

Schol Pind P IV 288: ταύτην δὲ (Phrixii novercam) ὁ μὲν Πίνδαρος
 ἐν ὕμνοις Δαμοδίκαν (Boeckh, Δημοτικήν codd) φησίν, Ἴππιας δὲ Γορ-

γῶπιν, Κοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκώδης Θεμισκύ. Cf Hygin astron XX p 60, 6—25 B.

50 (22)

Quint inst VIII 6, 71: 'Exquisitam vero figuram huius rei (hyperboles crescentis) deprehendisse apud principem lyricorum Pindarum videor in libro quem inscripsit ὄμνου. Is namque Herculis impetum adversus Meopas (N IV 26 c scholl [42], I VI 31 c scholl [47]), qui in insula Coe dicuntur habitasse, *non igni nec ventis nec mari, sed fulminis* (fulminis A, retin Bergk) dicit *similem fuisse*'. De re cf interpret Ξ 255, de figura ibid 394—401 (οὔτε θαλάσσης κόμα τόσον βοάει — οὔτε πυρός τόσος γὰρ πέλει βρόμος — οὐτ' ἀνεμος κτλ).

51

Strab VII (frgm) tom II p 91 Kram: οὐκ ὀκνοῦσι δὲ τινες καὶ τὸ μέχρι τοῦ Μυρτώου πελάγους ἅπαν καλεῖν Ἑλλησποντον, εἴπερ, ὡς φησὶν ἐν τοῖς ὄμνοις Πίνδαρος, οἱ μὲθ' Ἡρακλέους ἐκ Τροίας πλείοντες διὰ παρθένιον Ἑλλάς πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτώῳ συνήσαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος. Quae in versus 'dactyloepitriticos' redigebant Meineke Zeitschr Alterth-w 1844, 15 et abusus fr 189 Schneidewin GGA 1844, 268 (Beitr Krit PLG p 82). Ego praeter Ἑλλάς διὰ παρθένιον πορθμόν αὐτ (ἐ)παλινδρόμεον (sed dubito cll e gr ἀντιπνεύσαντος et ἐπαλινδρόμησεν Plut Cic 32) nihil quod quidem satis certum sit dispicio.

51^a. b. c. d

〈Εἰς Ἀπολλῶνα Πιτῶιον〉

51^a. b. d (101/2 Bgk, 70 Boe)

... --- ———
 ———(— —)—— ——— ——— ——— ———
 ——— ——— ——— ——— ———

 ——— ——— ——— ——— ———

 ... ——— ——— ——— ———

... 〈δι〉νηθεὶς ἐπήεν
 γὰν τε καὶ (—) θάλασσαν
 καὶ σκοπιαῖσιν (—)ς ὀρέων ὑπερ ἔστα
 καὶ μυχούς διζάσατο βαλλό〈μενος〉 κρηπίδας ἀλέων.

(51^a) Strab IX 412: οἱ δὲ ποιηταὶ κομποῖσιν ἄλλῃ καλοῦντες τὰ ἱερά πάντα κῶν ἢ ψιλὰ τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον. . . νηθεὶς ἐπήει κτλ I κνηθεὶς Kramer, δινηθεὶς (vel ὀρμηθεὶς) Meineke vindic Strabonn (1852) 142, et ὀρμηθεὶς recepit de Wilamowitz Herm 29, 247 immerito irridens δινηθεὶς, quo verbo dei mare terrasque ingenti ambitu pervagantis iter egregie videtur adumbrari (de temp cī Homericō ἀΐεσα, de vocabulo ipso Pind P XI 38), περι-

διναθείς εἰ περιδινείσθαι· — περιέρχεται εἰ Hesych maluit Bergk; de ᾧ prill Π²¹ ἐπεί Strab, γὰρ ἐπήϊε (γὰν τε κ. θ.) Wilamowitz, formam contractam non ignorat Homerus (Hes fr 236 R₂) 2 γῆν Strab, corr Hermann τε δὲ Boeckh καὶ <πᾶσαν> Meineke σκοπαῖσι (spat sex litt) Strab cod A, μεγάλας interpol A^bm plerisque probantibus, <ἄκραι> <Πτῶν> Meineke, <ἐπ' αἰπειναῖ> conicio 8 δεινάτο Strab A, τινάξω Schneider, ἐδύσατο (vel metro vitiato διανέσσο) Hermann, διδάσατο Schneidewin, ἰνάσατο? (εἰ ἰνάσατο· κατέχευεν, ἐκάθηρεν εἰ Hesych) Bergk, διζήσατο Meineke, dialectum restituit Wilamowitz βαλλό(σπατ quinque litt) Strab A, suppl Byz?

(51^{b-a}, 101/2 Bgk, 70 Boe) Strab ib 413 interiecta Alcaei poetae mentione: τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίων ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶν ὄρος, ὃ φησὶν εἶναι τρικάρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής·

καὶ ποτε τὸν τρικάρυφον

Πτῶν κευθμῶνα κατέσχεθε κούρα

καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ

ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.

ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῶν τοῦ Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαίδος λίμνης πρὸς Ἀκραφίμ· Θηβαίων δ' ἦν τὸ τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος κτλ. καὶ τότε conicio τρικάρυφον male Bergk; cf ad N V 6 πτῶν Strab A, quod pro iambo accepit Boeckh, Πτῶν Meineke (1852), disertè testatur Herodianus ap Reitzenstein Gesch gr Etym 305 κούρα non est ap Strab, adieci ex Herodiani l 1; qua de puella edocemur Pindari fragmento 51° ipso quoque nuperrime in lucem protracto.

(51°) Schol Paus IX 23, 6 (Herm 29, 149): οὗτος οὗτος (Pausanias cum Asia poeta; οὗ τὸν Fa Ricc, οὗτον Fb [Laur 56, 11], em de Wilamowitz Herm 29, 246) Ἀθάμαν(ος) καὶ Θεμιστοῦς φησι (φασι codd) τὸν Πτῶν. Πίνδαρος δὲ ἐν ὕμνοισι Ἀπόλλων(ος) καὶ τῆς Ἀθάμαν(ος) θυγατρὸς Ζευεῖπης (Εὐεῖπης Steph Byz v Ἀκραφία; Εὐεῖπκος hominum nomen non ignotum). Quo testimonio confirmatur Heynii coniectura fuisse in Apollinem Ptoum Pindari hymnum, Bergk fragmenta inter parthenaea rettulit cum Boeckhio.

(?) 51°

Cod Par suppl gr 876 (S ap Leop Cohn Bresl phil Abh II 1887, 61): Ἀθηνᾶ γὰρ τῆς Ἡρακλεί πολλοῦ ἀνήκε θερμὰ λουτρά πρὸς (λουτρία καὶ S) ἀνάπαυαν τῶν πόνων ὡς μαρτυρεῖ καὶ ΠΙΝΔΑ///NYMNOIC (teste Crusio). Eadem fere Zenob (Par vulg) VI 49, cum addat ὡς φησι καὶ Πίνδαρος (Πείσανδρος Ruhnken) ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους, item schol Arist nubb 1047 addens ὡς Πείσανδρος· τῆς δ' ἐν Θερμ. κτλ (fr 7 K). Ruhnkenii emendationem certissimam iudico (cf ad fr 167), ut si recte supra legatur Πίνδαρος ἐν ὕμνοισι, sec recc gramm usum ὕμνου ἐπινίκου interpretatus de titubante paroemiographi memoria cogitare εἰ θερμὰ Νυμφῶν λουτρά (O XII) quam lavacra Heracles Pindari hymnis inserere malim.

Didymi in hymnos Pindaricos fuisse commentarios Schneider legit e schol recentiore (IV 55 n Ddf, p 543 Düb) Aristoph plut 9: καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφορῶς ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πίνδαρου ὕμνοισι εὐκαίρως ἡμῖν διεληπται, probante Boeckhio expll 560, ad Thomae Magistri vel Tzetzae in epinicia commentarium referre Bergk maluit; cf fr 66 ss.

ΠΑΙΑΝΕΣ

52—56

⟨ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ⟩ ΔΕΛΦΟΙΣ

52 (24)

ἀμφιπόλοισι μαρνάμενος
μοιριᾶν περὶ τιμᾶν

Schol Pind N VII 94: καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας· ἐκείνοι γὰρ ἠτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν παιᾶνα (confirmat schol 150) ἔφη· ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν (ἀν et ἂν iunctim D) ἀπολωλέναι. μοιριᾶν cll eis quae sequuntur περὶ τῶν νομιζομένων τιμῶν Schneidero praesente Boeckh ἀπολωλέναι (ut paullo ante καὶ διὰ τοῦτο ἀπολωλέναι et ad 150 ἐτελεύτησεν — ἀνηρέθη) e suo dedisse schol viderunt Schneider Heyne Hermann (opp III 28); sequitur ut μαρνάμενος γερωνάμης.

53 (25)

χρῦσαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ᾄειδον Κηληδόνας

Pans X 5, 12: τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἐπειθεν ὁ λόγος ἢ Ἥφαιστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι ἢ τὰ ἐς τὰς ψῆδας τὰς χρυᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ἔσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύς(ε)ια(ι) δ' ἔξ ὑπερψου (edunt o cod Laur, ὑπαρέτου *Pe*, ὑπέρητου *Ag*) ᾄειδον (ἃ εἶδον *Pe Ag*) Κηλημόνας. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν ἔμοι δοκεῖν τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Galen ad Hippocr de artico XVIII 1, p 519 Kühn: οὕτω γὰρ εἰκόσκιαν εἰκάζοντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος· αἰτόν δὲ καὶ οἶδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς παιδαί (ταῖς πλειδαί codd): χρῦσαι δ' δεύπετρα αἰετοῦ ᾄειδον Κηληδόνας. Pindari Κηληδόνας testantur Ath VII 290^e, Eust Od 1689, 87. 1709, 56, opp 89, 26 T. χρῦσαι Hermann ap Heyn ἔξ ὑπερψου edebant ante Cobetum (or de arte interpr 1847, 128), qui ὑπὲρ αἰετοῦ e Galeno recuperavit ἔξ (ὅξ) utriusque recensionis negligens, ἔξ ὑπὲρ Schneidewin Philol V 366, ἐξύπερθ' egregie Bergk (Rh Mus VIII 147).

*[54 [27]] Paus X 16, 3: τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ γῆς πάσης αὐτοῖς τε λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ψῆθ' τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν. Strab IX 419: καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὃν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσειεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς: οἱ δὲ κόρακας φασι (ἡ κύκνους Plut def orac 1 p 409). De terrae umbilico praeter P IV 74. VI 3. VIII 59. XI 10, N VII 33 aut de aquilis istis praeter P IV 4 cecinisse Pindarum negare nemo audebit. Boeckhiius quidem cum paeani delphico hoc fragmentum inseruit, fragmentum quod est de Trophonio et Agamede (3) ad epinicion quoddam pertinere ne suspicari quidem poterat.

*[55 [28]] Schol Aesch Eum 2: Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθούσ τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρώσαι ἐζητεῖ αὐτὸν ἡ Γῆ.

*[56] Himer orr III 1: Χαῖρε φίλον φάος χαριέντι μειδίον προκύπῃ· μέλος γάρ τι λαβῶν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιθῆμαι προσάσσομαι, ἥδεως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποιῆσαι, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὅποιος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος. Idem XIII 7: τὰ δὲ εἰς τὸν δέον καὶ αὐτῷ τῇ Μουσῆτι ἐικάζεσθαι, ὅσον αὐτὸν καὶ Καπῶν καὶ Πίνδαρος ἐν ψῆθ' κόμῃ τε χρυσῇ (velut Pind O VI 41. I VII 49) καὶ λύραις κομῆσαντες κύκνοις ἔποχον εἰς Ἐλικίωνα πέμπουσι κτλ; de Apollinis itinere XIV 10, de Simonidis in Apollinem carmine XVI 7. 'Sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum' Bergk.

57—60

⟨Εἰς Δία Δωδωναῖον⟩

*57 (20)

Δωδωναῖε μεγάθηνες,
ἀριστότεχνα πάτερ

* * *

δαμοργός (?) εὐνομίας καὶ (?) δίκας

*[57 [20]] Dio Prus or XII 81/2: ποιητῆς προσείπεν ἕτερος· Δωδ. ... πάτερ οὗτος γάρ δὴ πρῶτος καὶ τελευτάτος δημιουργός κτλ. Plut praec reip ger c 13 p 807: ὁ δὲ πολιτικός ἀριστοτέχνας τις ὦν κατὰ Πίνδαρον (= qu con I 2, 5) καὶ δημιουργός εὐνομίας καὶ δίκης, ὁ Πίνδαρος ἰδὲν de sera num vind c 4 p 550 affirm: ἀριστοτέχναν ... ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν, denique adv Stoic c 14 p 1065: ὁ δὲ πατὴρ καὶ θεὸς καὶ θεμιστὸς Ζεὺς καὶ ἀριστοτέχνας κατὰ Πίνδαρον, οὐ δρᾶμα δήπου μέγα καὶ ποικίλον καὶ πολυμαθὲς δημιουργῶν τὸν κόσμον, ἀλλὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἄστῳ κοινόν εὐνομησόμενον (συννομησόμενον codd) μετὰ δίκης καὶ ἀρετῆς ὁμολογουμένως καὶ μακαρίως κτλ.; de Plutarchi dictione ad fr. 77. 78. Clem Alex str V 710 (Euseb praep ev XIII 675^b): [N VI 1. 2] καὶ ἕνα τὸν τούτων δημιουργόν, ὃν ἀριστοτέχναν πατέρα λέγει κτλ. Pindaro δίκας δαμοεργεῖ καὶ εὐνομίας reddebat Bergk.

[58 [30]] Schol Soph Tr 172: Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς (sacerdotes Dodonaeas dicit schol; cf fragm Soph 418 N²; τρεῖς περιτεράς testatur Strab VII fr 1): οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβῆν ἀφικέσθαι Θήβηθεν (Her II 54. 55. 57) εἰς τὸ τοῦ Ἀμμωνος χρηστήριον, τὴν <δὲ εἰς τὸ Brunck> περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος παιδίσκ.

Π 15, 6 (περιθέουσι δὲ αὐτὸν [Glaucum] καὶ δλκυόνες . . . φδουσαι τὰ τῶν ἀνθρώπων) huc vocat Schneider fragmm p 39.

63 (35)

Schol *M Lycophr Alex 440*: Δήραιοι· τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Ἀρδῆροις, ἐνθα Δηραίνου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἔστιν, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν παιάδιν. Cf fr 316 et Tzetzes ad h l.

64. *65

ΝΙΟΒΗΣ ΓΑΜΟΙ

(64 [36]) Ps-Plut de mus 15 (1136): Ὀλυμπον πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ μουσικῆς ἐπὶ τῇ Πύθωνί φησιν ἐπικῆδειον αὐλῆαι λυδιῆτι. εἰς δ' οἱ Ἀντίππον (Μελανιππίδην codd) τούτου τοῦ μέλους ἀρεῖαι φασι. Πίνδαρος δ' ἐν παιάδιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ λυδίον ἀρμονίαν πρῶτον διδάχθῆναι. Post διδάχθῆναι e Vulgatii interpretatione ὑπ' Ἀνθίππου (Ἀντίππου) cl Poll IV 78 add Burette et Boeckh, quo additamento male recepto pessime ἐν παιάδιν ἐπὶ τ. γ. iungens supra pro Melanippide Antippum recte inseruit; aliter illum locum expediebat Bergk PLG III⁴ 593.

*(65 [37]) Ad eundem paeanam Boeckh revocavit Ael v hist XII 36: (ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παιῶν) Ὀμηρος μὲν ἔξ λέγει ἀρνας καὶ τοσαύτας κόρας (Ω 604), Ἄδκος δὲ δις ἐπτά λέγει (item bis septenos e tragg Aristoph sec schol Eur Phoen 159), Ἡσιόδος δὲ ἑνέα καὶ δέκα . . . (bis denos sec Apollod III 45 W). Ἀλκμάν δέκα φησὶ, Μίμνερμος εἰκοσι καὶ Πίνδαρος τοσοῦτους (item bis denos Xanthus Lydus ἐκ Φιλώττου τοῦ Ἀσσυρίου, ὅς φησι ἐν Σπύλω, ὅς ἀνηρέθη ἐν κύνησιω ὑπὸ ἀρκτου schol Eur Phoen 159, unde etiam Alemanni <dic> δέκα reddas). Ἐσθφοροῦ bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos' addit Gell noctt att XX 7. Ad 'Niobae nuptias' pertinere opinor quae tradit Servius Verg Georg I 31 (= fragm 9 B⁴): '*generum vero pro marito positum multi accipiunt*' (affertur Sapph 105 B⁴); '*sic et Pindarus ἐν τοῖς παιάδιν (ἐν τοῖς ἱεθμοῖς) legebant e conii Petri Daniellis Lemovicensis*'; γαμεῖ δὲ (e duobus Antioira Asopi filia natis) Ζῆθος μὲν Θῆβην . . ., Ἀμφίων δὲ Νιόβην τὴν Ταντάλου Apollod III 45 W.

66 (38)

Ammon diff affin voce p 70 (Valek 1789): Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσι, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῇ πρώτῃ τῶν παιῶν Πινδάρου φησὶν· — καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρυσεὸν εἰς Ἴκμηνὸν † πρῶτον. εἰς τὸ Ἴκμηνίον sive εἰς Ἴκμηνίου corr Valckenaer, εἰς τὸ Ἴκμηνίου ἱερὸν Gisb Koen Greg Cor 475, εἰς Ἴκμηνίου ἠρώφον Maur Schmidt Didym p 239 verbis bis ita transpositis, ut Ἐσθφοροῦ ἐν τῇ δευτέρῃ potius quam Didymi esse viderentur; atque hoc quidem ipsum ut probari possit, transponere verba, nisi illud ἀπὸ τούτου habeat quo referatur, nihil attinet. Ceterum Θηβαγενεῖς Hesiodo (theog 530 c schol Soph Trach 116) et Euripidi (suppl 136 c codd) reddidit Valckenaer animm ad Ammon 98, eandem formam (et Ἴκμηνίου si quando) Pindaro reddendam esse patet.

67 (40)

Schol Pind O I 26 (HQ): περί δὲ τῆς δωρικῆς ἀρμονίας εἴρηται ἐν παιάδιν, ὅτι (Schneider, παιάδι ποτὶ codd) δῶριον μέλος σεμνότετόν ἐστιν.

68 (41)

Schol Ambr O II 70: ἐν δὲ τοῖς παιάδιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησιμοῦ τοῦ ἐκπεπόντος Λαίψ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησιμῶν γράφει· Λαίε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων.

69 (42)

Schol P VI 4²: ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν παιάδιν εἴρηται. Schol²: ἐκεῖ γάρ (ἐν Πυθοῖ) ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν παιάδιν εἴρηται.

70 (39)

Schol P XII 45: ἐν γὰρ τῷ Κηφισῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται· εἴρηται δὲ καὶ ἐν παιάδι περὶ αὐλητικῆς. Conf ad fr 249^b.

ΔΙΟΥΡΑΜΒΟΙ

71 (43)

Schol Pind O XIII 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον (fr 115), ἐν δὲ τῷ πρῶτῳ τῶν διθύραμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ (O XIII) ἐν Κορίνθῳ.

72—74

<ΩΡΙΩΝ>

72 (44)

... ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρία
'Οαρίων.

EM 460, 35: ὁ θῶραξ ὁ δεκτικὸς τῆς τροφῆς τόπος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπέλασθαι οἴνου θωράσασθαι (θωράσασθαι codd) λέγεται, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει (Ach 1135)· καὶ Πίνδαρος διθύραμβων πρῶτῳ· ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς (ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς Sorb) ἐπ' ἀλλοτρία. Cram An Par IV 194, 7: Ὀρίων, ἐπεὶ καὶ Ὀαρίων ἐν συστολῇ (τοῦ ἰ scil cll Herodn I 20, 7. II 723, 25 L, Choerob II 397, 21 Hlg) καὶ Πίνδαρος (καὶ Εὐριπίδης)· ἀλλ' οὐχ ὁ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρία Ὀαρίων (seq Eur Cycl 213); eadem: Ὀαρίων priore loco, tum ἀλ(λ)όχῳ ποτὲ θ(ε)ωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρία spatia quinque litt admissio et versus Eur adiecto Ἔγμ Angelic (Ritschl opp I 690); Pindari denique verba omisso Orionis nomine satis fideliter servavit Meletius de nat hom (Cram An Ox III 89, 29,

Ritschl 700) cum Nicol Petrei versione latina nisi quod ἐπέχεεν ἀλλότρια Petr ἐπέχεαεν c Schneidero maluit Boeckh Ὁρλίωv an Ὁαρλίωv scribendum esset dubitabat Bergk; cf ad N II 12.

73^a (52) Hygin astron II nr 34 p 72 B: *ORION: hunc (1) Hesiodus Neptuni filium dicit ex Euryale Minois filia¹⁾ natum; concessum autem ei, ut supra fluctus curreret, ut in terra (fr 17 Rz); . . . (2) Antimachus²⁾ autem dicit quendam Hyrica³⁾ fuisse Thebis — Pindarus⁴⁾ autem in insula Chio —; hunc autem cum Iovem <Neptunum>⁵⁾ et Mercurium hospitio recepisset petisse ut sibi aliquid liberorum nasceretur . . . (sequitur historiola de Orione ex deorum urina⁶⁾ nato). hic dicitur Thebis⁷⁾ Chium venisse et ibi Oenopionis⁸⁾ filiam Meropen⁹⁾ per vinum cupiditate incensus¹⁰⁾ compressisse . . . (sequitur fabula de Orione ab Oenopione ex-caecato, a Cedralione ad ortus Solis deducto, a Sole sanato, Chium Oenopionis ulciscendi causa reverso¹¹⁾, denique Cretam delato), et ibi venari coepisse cum Diana et ei polliceri¹²⁾ quae supra (de Scorpio cap 26 B) diximus et ita ad sidera pervenisse. (3) nonnulli autem aiunt Oriona cum Oenopione prope nimia coniunctum amicitia vixisse et quod ei voluerit suum studium in venando probare Dianae quoque pollicitum¹³⁾ quae supra (cp 26) diximus et ita interfectum. (4) alii dicunt cum Callimacho (fr 387 Schn) cum Dianae voluerit vim afferre ab ea sagittis esse confixum et ad sidera propter venandi consimile studium deformatum. (5) Istrus autem dicit Oriona a Diana esse dilectum (ac postremo a dea imprudenti interfectum).*

¹⁾ idem tradit Pherecydes ap Apollod I 25 W. *Hyricum Tanagraeum Neptuni et Alcyonae unius ex Atlantidibus filium* facit Euphorio ap schol Ven C 436 (fr 108 Mein) boeoticam scilicet de Orione terrigena fabulam cum cretensi concilians; sed cf etiam de Alcyona Hyriei matre schol Arat p 280 Maass ²⁾ *Antimachus* libri (etiam scholl Germanici BP et G), correxi cll Antimachi (de Teumesso) fragmm 2. 3. (de Aegaeone) 14 K ³⁾ *Catreia* libri vulgo (cf v l Hyg fab 195 p 125 MSchm, e ceterorum testium consensu corr Muncker; *Boeotium Thebanum Tanagraeum* regem fuisse uno quasi ore testantur, in *Thraciam* Hyg fab 195, *Tanagram* corr Maur Schmidt ⁴⁾ de Pind v infra ⁵⁾ om Hyg; sed cf schol Germanici BP et G, Hyg fab nr 195, Euphor 11; *Apollinem* tertium patrem esse iubet (per errorem) schol Nic ther 15¹ ⁶⁾ accuratius rem exponit Euphorio (de quo supra) . . . λαβόντες οὖν οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἑπουρηθέντος αὐτοῖς βοῆς βύρσαν ἀπεκέρμηναν εἰς αὐτὴν . . ., denique ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς διὰ τὸ οὐρῆσαι ὡς περ τοὺς θεοῦς, ἔπειτα δὲ κατ' εὐφημιῶν (venustate Hyg) Ὁρίων. Similem originem quod referre dicitur Hesiodus schol Germ BP, recte exposuit Robert Erat catast p 166; Eratosthenem similia tradidisse e verbo ἀθήθεντα colligas auctore Wilamowitzio ap Robertum p 164 ⁷⁾ *Thebis* interpolatum ab Hygino esse recte iudicaremus, si Hesiodeam hoc loco fabulam traditurus esset: Antimacheam refert ⁸⁾ *Oenopio* Bacchi filius Hes fr 145 Rz ⁹⁾ in *Meropae* nomine omnes fere consentiunt testes, nisi quod Ἀερόπην habet schol Nic ther 15 cod A, Ἀλερόπην K, Αἰρῶ κόρην Parthen erotē XX, ubi Μερόπην scribebat Hercher, Ἀερόπην non minus facile restituas. Sed quod gravius est, vulgo quam *filiam* vocant *Oenopionis*, velut τὴν Οἰωνπίωνος Hes ap Erat, e matre *Helica* sec Parthen XX, eam Μερόπην τὴν (Οἰωνπίωνος) γυναικα discrete esse iubet schol Nic ther 15¹ (ceterum cum Eratosthene fere congruens), id quod propter Pind fr 72 minime neglegendum esse perspexit Schneidewin Rhein Mus II (1843) 298: genetivi ambiguitatem recentioribus hominibus fraudi fuisse credideris cll Ἐκτρος Ἀνδρομάχη, Ἥγησώ Προξένου; *filiam* primo rite expeti, tum violari fingit Parth XX. Ceterum de Meropa una e Pleiadibus cum mortali viro nupta cf scholl Arat p 229/30 Maass

¹⁰) sic plerique, velut βιάσασθαι οἰνωθέντα Hes ap Erat, μεθύσας Οἰωνίων ὁσῶν (a Pherecyde?) Apollod I 25 ¹¹) traditur nullo re-fragante ¹²) insolentem propter iactationem mortuum esse Orionem c Hesiodo ap Erat catast 32 (Ὠρίων) testatur schol Nic ther 15¹ (de 15² v supra ad ⁹), propter vim aut Dianae Erat s v Κορπ. (= ἄλλοι s v Ὠρ.), Callim ap Hyg astr § 4 (hy Dian 265?), Arat 637 (πρωτέρων λόγος), Nic ther 16, Euphor fr 108 M, aut Ὑπὶ ἄστρῳ Ἰσθμῶν Ἰσθμῶν Hyperboreae (alteri quasi Artemidi) illatam Euphor fr 109, Apollod I 27², a δῖς (Diana) Aurorae cum Orione amori invidentibus ε 121 ss (Deliaea fabulae forma sec Apollod I 25—27), in Creta Hes ap Erat Ὠρ., Antimachus ap Hyg astr § 2 extr, in Chio Erat Κορπ., Arat (prot. λόγ.) 637 ss c plerisque poet Alexandr ut videtur (Παυκλήρια· ὄρη ἐν Χίῳ, ἐν οἷς ὁ Ὠρίων ἀπέθανεν ap Hesych scr Robert Myth I 452²), scorpionis a Tellure immisso Hes ap Erat Ὠρ., a (Latona et) Diana sec alios, deae ab eo violatae sagittis Hyg fab 195, Callim ap Hyg astr § 4, Hor c III 4, 72.

73^b (52) Strab IX 404: καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἔστι, πρότερον δὲ (quae corrumpit Eustath II 264, 44) τῆς Θηβαϊδος, ὅπου ὁ Ὑριεύς μεμύθηται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἣν φησὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις.

Hoc testimoniorum conspectu opus esse videbatur, ut de natalibus, de adulterio, de oculorum acie amissa restituta, de exitu Orionis haberes quid P docuisse censeret. Ac de origine quidem fabulis boeoticis cum Strabonis testimonio satis luculento collatis id sequitur, ut γηγενή (Apollod I 25) Pindari Orionem fuisse credamus, unde fr ades 84 B⁴ huic dithyrambo adicere placuit cll fr Pind (de Erichthonio) 263. (de Tityo) 294. De adulterio dictum ad ⁹); a peccato ultionis narrationem abesse vix posse facile concedes. Denique mortem occubuisse Orionem apud P utrum in Creta an in Chio decernamus nulla erit dubitatio, nisi forte Pindarum ut Antimachum aut Euphorionem boeoticam fabulam cum alienis contaminasse putas. Hygini igitur verba illa *Pindarus autem in insula Chio* ad finem potius quam ad initium § 2 adscribenda esse arbitror. Ceterum duae videntur fuisse memoriae boeoticae, altera mitior, quam nobis quidem repraesentat Corinna γερῶν α' fr 3 (εὐσεβέστατον αὐτὸν λέγει). 7 B⁴, altera paulo atrocior, quam sequitur Pindarus.

Relinquitur ut apponamus eximium quod exstat de Orionis catastrosterismo fragmentum:

* 74^a (58) ... τρεχέτω δὲ μετὰ

Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων — **λεοντοδάμας —

Schol Pind N II 17 (ex Aristarcho?): ὅτε μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὅτε δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ ... κύων (δὲ add B solus ut vid, om TVV, periit schol D; post μετὰ versum finivit Bergk). δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοὺς χρόνους· ὑπομνήματα δὲ τούτων ὁ Ζεὺς κατηγέρει· παρὸ δὲ φησιν· Ὁ Ὠρίων ἐπίτω ταῖς Πλειάδι (ἐπίτω em Bergk, ἐπίων codd, unde ap P τρέχων δὲ scr Boeckh). Lucian pro imagg 19: ὁ τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαίων ἔφη ποιητῆς λεοντοδάμαν αὐτὸν, primus hic vocavit Schneider fragm p 49, post κύων addidit Boeckh, quod si recte fecit, accusativi forma λεοντοδάμαν Luciano debetur, pro qua in Pind λεοντοδάμαντα exspectaveris cl prll II⁸⁵. EM 675, 36: λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντήσαι αὐτῇ Ὠρίωνα· εἶτα ἐρασθεὶς ὤρμησε πρὸς τὸ ἀρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὠρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἰονεῖ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φεύγουσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός. Cf Eust Od 1712, 49.

**74^b (fr adesp 84 B⁴): Hippolyt refut haeres V p 96 Miller, p 134 Dnck-Schndw: μάθετε πῶς κατὰ μέρος παρὰ τῶν ἐθνῶν τὴν ἀνεξεύρητον καὶ ἀδιάφορον τοῦ ἀνθρώπου γενεάν λαβόντες ἐπιπλάσσουσι τῷ Χριστῷ. Γῆ δὲ φαίνεται οἱ Ἕλληνες ἀνθρώπων ἀνέδωκε πρώτη καλὸν ἐνεγκαμένη γέρας, μὴ φυτῶν ἀναισθήτων μηδὲ θηρίων ἀλόγων, ἀλλὰ ἡμέρου Ζψου καὶ θεοφιλοῦς ἐθέλουσα μήτηρ γενέσθαι. Χαλεπὸν δέ, φησὶν, ἐξευρεῖν εἴτε Βοιωτοῖς Ἄλκομενεὺς ὑπὲρ λίμνης Κηφισίδος ἀνέσχε πρώτης ἀνθρώπων, εἴτε Κουρήτες ἢ κανίαι οἱ θεῖον γένος ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες οὗς πρῶτος ἤλιος ἐπίδη (ἐπίδη cod²⁰) δενδροφυεῖς ἀναβλαστάνοντας, εἴτε πρὸς κεληναῖον Ἀρκάδα διὰ Πελασγῶν ἡραρυίας οἰκῆτορα, δίαυλον Ἐλευσίν ἢ Λῆμος καλλιπαῖδα Κάβιρον ἀρρήτων ἐτέκνωσεν ὄργιασμφ, εἴτε Φελλήνη Φλεγραιὸν Ἄλκυονέα πρεσβύτατον Γιγάντων. Λίβες δὲ Τάρβαντα φασι πρωτόγονον αὐχμηρῶν ἀναδύοντα πεδίῳ γλυκείας ἀπάρεσθαι Διὸς βαλάνου. Αἰγυπτίων δὲ Νείλος ὕλην ἐπιλιπαίνων, μέχρι σήμερον ζωογονῶν, φησὶν, ὕγρὰς ἀρκούμενα θερμότητι Ζψα καὶ σῶμα ἀναδιδῶσιν. Ἀκκύριοι δὲ Ἰάννην ἰχθυοφάγον γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, Καλδαῖοι δὲ τὸν Ἀδάμ καὶ τοῦτον εἶναι φάσκουσι τὸν ἀνθρώπον ὃν ἀνέδωκεν ἡ γῆ μόνον κτλ. Primus ut Pindaricum commentatus est (obloquente nescio quo pacto Carolo Robert 1894 gr Mythol I 867:8) fragmentique fines recte descripsit Schneidewin Philol I 420 ss, strophæ initium perisse ratus verborum πρώτα . . . ἐνεγκάμενα καλὸν γέρας et ἡ καλλιπαῖδα Λ. ἀρρ. ἐτ. Καβ. ὄργιων responsione perspecta emendatius edidit Hermann ib 586, Schneidewini operam non sine invidia castigavit, responsionem Hermannianam versibus εἴτε — Καφισίδος et εἴτε — πρεσβύτατον inter se collatis confirmavit, ante prima fragmenti verba quæ ἀνθρώπων (<ὡς>) ἀνέδωκε γὰρ πρώτα ἐνεγκ. κ. γ. esse voluit verbum regens una cum antecedentibus haustum esse coniecit (velut in hac re omnes gentes consentiunt), denique Pindari hymno Ammoniacο fragmentum adscripsit Bergk Zeitschr Alterthumsw 1847, 1 ss et PLG¹ III 711 ss. Dithyrambi nos initium servatum esse censemus particulam δὲ post Γῆ ab Hippolyto additam esse arbitrati.

Strophæ

	— — υ —	υ — υ —	— — υ υ	— υ υ —	υ — υ —
	— υ — —	— υ — υ	— υ υ —	υ υ — —	— υ υ υ
	— υ — —	— υ υ —	υ υ — —	— υ — —	— υ υ υ
	— υ — —	— υ — υ			
5	— υ — —	— υ — —	υ υ — —	— υ —	
	— υ υ —	υ υ — —			
	— — υ —	— — υ —	— — υ υ	— υ υ —	— υ
	— — υ υ	— — υ υ	— — υ — υ		
	— — υ —	— — υ —	— — υ —		

Epodi

	. . .	— υ υ —	υ υ — —] — υ υ —	υ υ υ
	— υ υ —	— υ υ —	υ υ —	— υ — —	υ υ — —

Str v 5 (de quo cf append § 8^{d-f}) Hermannum non secus ac nos dimensum esse apparebit cll eius opp I 252. elem doctr metr 362; de v 7 clausula bisyllaba cf P I 2; de duobus versibus ultimis nott metr N V. I. I. Ep vv 1. 2 e fr 72 constitui posse censeo; fr 74^a si modo cetera recte suspicati sumus ad dithyrambi epodum aliquam pertinere sponte patet.

στρ. α'

Πρώτα <μὲν> ἔΞανῆκε γαί'
 ἄνθρωπον ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας
 ἀμέρου μάτηρ Ζοοῦ γε-
 νέσθ' ἑθέλοισα· τὸ δ' ἔΞευρεῖν χαλεπὸν,
 εἶτε Βοιωτοῖσιν Ἄλαλκομενεὺς λί-
 μνας ὑπὲρ Καφισίδος
 πρῶτος ἀνθρώπων ἀνέσχεν,
 5 εἶτε <καί> Κουρήτες Ἴδαιοι ἔσαν, θεῖον γένος,
 ἢ Φρύγιοι Κορύβαντες,
 οὗς Ἄλιος πρῶτους ἐπέϊδεν
 δενδροφυεῖς ἀναβλαστόντας,
 εἴτ' Ἀρκαδία προσελαναῖον Πελασγόν,
 ἢ Ῥαρίας Δίαυλον οἰκιστῆρ' Ἐλευσίς,

ἀντ. α'

10 ἢ καλλίπαιδα Λάμνος ἀρ-
 ρήτων ἐτέκνωσε Κάβιρον ὄργιων,
 εἶτε Πελλάνα Φλεγραῖον
 Ἄλκυονῆα Γιγάντων πρεσβύτατον
 [septem versus perierunt]

1 πρώτη δὲ γαί' ἀνδρῶκεν ἄνθρωπον <τότ'> ἐνεγκαμένα καλὸν γέρας Hermann, de Bergkio v supra; ἔΞανῆκε scripsi cll P IV 99, ῥόον ὄντε βάθειστον γαῖα τότ' ἔΞανῆσαν Callim hy Del 206; ἀναδιδόναι ter in hoc quidem loco e suo dare Hippolytus videtur 2 μὴ φυγῶν κτλ] in versus redigebat Schneidewin, ἀμέρου καὶ θεοφιλοῦς ita ut in antistropho otiosum epitheton addere cogeret Hermann, Bergkium secuti sumus (Ztschr Alterth 11), nisi quod ille ζωῆς scripsit ipse sibi non satisfaciens; Ζοός Theocr II 5, Ζοός 'sec plures' Epicharm Herodn II 947, 14 8 restituit Hermann (Καφισσ.) 4—6 rest Hermann, εἶτε Κουρήτες ἔσαν, γένος Ἴδαιοι θεῶν maluit Bergk; vñ 5/6 respicere Strabo videtur X 472: ἄλλοι δὲ γηγενεῖς (λέγουσι τοὺς Κουρήτας) καὶ χαλκάσπιδας (χαλκάσπιδες — κοῦροι? O IX 54—56)· οἱ δ' οὐ τοὺς Κουρήτας, ἀλλὰ τοὺς Κορύβαντας Φρύγας, ἐκείνους δὲ Κρήτας 7 rest Schneidewin, nisi quod Ἄλιος (tribus potius quam quattuor syllabis) et ἀναβλαστόντας Bergk 8 Ἀρκαδία διὰ] corr Schneidewin, cetera rest Bergk 9 Ῥαρίας rest Hermann de spir cll Choerob II 43, 27 Hlg, Herodn I 546, 20 L, cetera rest Bergk; Δίαυλον nomen ad ludos Eleusinos referebat Schneidewin p 431 10 rest Hermann; γενετικὸς ἀπρ. ὄργ. ('vix aptus' Bergk) est qualitatis; Κάβιρον c Schneidewino retinui cll IGSept I 8577 ss, Szanto Ath Mitt XV, 1890, 384. 386, invito (?) Herodiano II 448, 29 L 11 rest Bergk de Πελλάνα cl Thuc IV 120, Πάλλανα scr Hermann, Φαλλάνα Schneidewin de Φ male cl Φερσεφόνα: est Φελλ. oculorum lapsus ad Φλεγρ. aberrantium; post v 11 lacunam indicavit Bergk recte de Erichthonio cogitans (fr 263) cum Schneidewino p 441/42

ἐπ. α'

... φαντί δὲ πρωτόγονον
 Λίβυες αὐχμηρῶν πεδίων ἀναδύ-
 ντα ἴαμβαντα γλυκείας Διὸς ἀπάρξασθαι βαλάνου·

*

De ep vv 1. 2 nott metr. ἴαμβαντα coll Verg Aen IV 196 ss recuperavit Schneidewin p 485, φ. δὲ πρωτ. Γαράμαντα maluit Bergk, ἴαμβαντα post ἀναδύντα inserendum duxi. De reliquis restituendis desperabam: Αἴγυπτίων δὲ Νελλοῦ λαυ γὰν λιπαίνων | ὕγρῃ σαρκούμενα (hoc quidem voluisse Hippolytum apparet) θερμότητι ζωά τε σώματ' ἀνδίδωκιν Schneidewin, similiter (sed ἀνδίδοι) Hermann, plura molitus est Bergk, ἐπιλιμπάνων scr Crusius Anth lyr (1897) p LXVI.

75 (45)

〈ΣΕΜΕΛΗ (?) ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ〉

υυ_υυ _υ_—
 υυ_υ_— _υυ _υ_—
 υυ υ_— _υυ_υ _υυ_—
 _υυ_υ_υ_—
 5 _υ_— _υ_— υυ_—
 υυ_υυ_υυ _υυ_— _—
 _υυ_υυυ _υυ_—
 υυυ_— _υ_—
 _υυυ _υυ_υ_υ
 10 υυ_— υυ_— _υ_— υυυ_υ_—
 υυυ_— _υυ_— _υ_υ_—
 υ_—υ_υυ_— [υυυ]
 υ_—υυ_υ_— _υ_—
 _—υυ _υυ_— _υ_— _υυ_—
 15 _—υυ _υυ_υυ_υυ_υ_—
 υυ_υυ_υυ_υ_— υυ_—
 υ_υ_— υυυ_— υ_υ_—
 _— _—υυ_υ_—
 _—υυ _υυ_— υυ_—

Versuum discriptio fere Boeckhiana, xiiii efficiebat Hermann ap Heyn ad O VIII, v 16 dirimebat Bergk, item 3, tum 6/7 tripartito Christ.

Dion Halic de comp verb c 22 (p 152 R): ἀρχέτω (ut austeras harmoniae exemplar) Πίνδαρος καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστὶν ἀρχή ἴδεν' ἐν χορὸν . . . χοροί. vv 1—8 (δοιδῶν) commentatur rhetor, unde 'comm' et 'lemm' attuli. Codd lectiones (*F* Laur 59, 15 saec XII, *P* Par 1741 saec XI [quorum ille 'praestantior' sec Usenerum ind aest Bonn 1878 p VII], *M* Marc Ven 508^a saec XV ['quasi arbiter quidam', sed 'ad *F* accedens' Usener p IX], *E* epitoma integrum Pindari locum exhibens, cuius recensio in quattuor libris nititur) cum Bergkio Usener communicavit, qui libelli Dionysiacy editionem nunc ipsum evulgaturus est.

Ἴδετ' ἐν χόρον, Ὀλύμπιοι,
 ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οἳ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 5 οἰχνεῖτε πανδαίδαλον τ' εὐκλέ' ἀγοράν.
 ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τὰν ἑαριδρεπτῶν
 λοιβάν' Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῖᾳ
 Ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾶν
 δεύτερον ἐπὶ κισσοάραν θεόν,

1 Ἴδετ' *PM*ⁱ, δεῦτ' *EFM*^s; Dion comm 'verbum' testantem, tum verbum ἴδετε ipsum e Cram An Ox I 169, 19. 176, 5 adhibuit Schneidewin exercitit cr (Braunschweig 1836) 21; mire ὡς παρὰ Πινδάρῳ· καλεῖτ' ἐς χόρον Ὀλύμπιοι (-πια v l) ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε Anonym de barb et soloec (Append Lex Vind a Nauckio ed 1867) p 291, quem explosit Schneidewin Eust prooem p 29 ἐν χόρον *EF* Greg Cor 668, item gramm Ox 1 l, ἐς χ. *M*^{cc}, utrumque test (ἐνοχ.) *P* 8 οἳ τ' οἳ *F* ἄστεος] versum terminabat Christ ὀμφαλὸν] ὀφθαλμὸν *M*^s 4 ἀθάναις *F*ⁱ (Boeckh), ἀθάναις rell 6 ἰοδέτων *PM*, ἰαδέτων *E*, ὀδ' ἔγυν *F*^a (acc add *F*^b), ἰοδέτην Ald, ἰοδετᾶν (ab ἰοδέτας) Boeckh λάχει *F* 6/7 rem recte considerantibus libri trium lectionum se testes offerunt: τὰν τ' ἑαριδρεπτῶν *PE*, τὰν τ' ἑαριδρεπτῶν *MM*ⁱ*P*ⁱ (nisi quod τ' αὐτ' *P*ⁱ, τ' αὐ *M*ⁱ, ἑαριδρ. *M*], ἀντ' ἑαριδρεπτῶν *FF*ⁱ, deinde duarum: λοιβᾶν *PM*, αἰοιδᾶν *EFF*ⁱ*P*ⁱ*M*ⁱ, tum διατεθέντε est in *F*, denique τ' ignorat, ἀγλαῖᾳ agnoscit comm Dion; τὰν τ' ἑαριδρεπτῶν λοιβᾶν Boeckh, τὰν ἑαριδρεπτῶν λοιβᾶν Hermann (Pind ed Gothan 1855 p IX), 'λάχετε = ἐλάχετε', tum τῶν ἑαριδρεπτῶν | αἰοιδᾶν Διόθεν ('huius honoris memores [αἰοιδᾶν = χάριν] me superne respicite') Bergk λοιβᾶν translate dici solere negans, proinde quasi in bacchico carmine exercendus sit sermo pedester; ceterum cf si tanti esse videbitur ap Pind ipsum σπένδειν αἰοιδᾶς et κῶμων ὀπὸ χεῦμασιν, ac rursus φύλλ' αἰοιδᾶν et carminum στεφανώσεις, denique aliis deis alios flores sacros quasi esse memineris. E tribus illis quae traduntur adiectivis ἑαριδρεπτος (quod placuit Bergkio) parum videtur defendi posse cll ὑμῶδρεπος (Aesch) μονόδρεπος (Pind), alterum quod tuere cll ἡριγενής κηριτρεφής (Hes opp 418) consensu cod *M* c lemm *PM* manifesto corruptis nonnimis commendatur, ἑαριδρεπτος et testium et conformationis probitate ceteris praestat; de ultimo versus membro contracto cf O IX ep 5, Soph Ant 785 8 πορευθέντα: οἳ δ' ἂν *F*, πορευθέντα: οἳ δὲ *F*ⁱ, πορευθέντες αἰοιδᾶν *M*, πορευθέντες αἰοιδᾶν *M*ⁱ, πορευθέντες αἰοιδᾶς *EP*ⁱ (ergo ΑΟΙΔΑΝ ΑΟΙΔΑΙ ΑΟΙΔΑΙC); πορευθέντ(α) αἰοιδᾶν Io Go Schneider p 47, πορευθέντ' ἐν αἰοιδᾶς? Heyne, σὺν ἀγλαῖ | ἴδετε πορευθέντ' αἰοιδᾶ Boeckh, ἐς αἰοιδᾶν Hermann (cf ad 6/7), recep Bergk. Videtur hoc quidem loco cod *F* solus (cf 15. 18) carere interpolatione; nam et ἐς Πίνδαρο indignum videtur inter σὺν — ἐπὶ (ut taceam 'deos profectos'), et ἀγλαῖα genitivum requirit, ut 'coronis' statim 'carmina' adiciantur 9 δεύτερον in suspicionem vocabat Herm Sauppe ind Gotting 1890, 5 (ausgew Schr 810) ut ex δεῦτ' profectum suprascr ῥσ, in δεῦτε etiam Goram incidit ἐπὶ τὸν libri, τὸν exp Barnes, ἐπὶ τε scr Bergk κισσοάραν *P* (sed κισσοδῶν [sec Schneidew ed Goth] ante corr), κισσοδᾶρ (-η) *EFM*; κισσοδέταν vulgo edunt (cf ad 6), κισσοδέτων mavult Schneider, κισσοκόμων scr Bergk (librarii *F* errore abusus), κισσοθαλή? Christ (de mensura ἄ nunc

- 10 Βρόμιον δν τ' Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν,
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμεν
 γυναικῶν τε Καθμειῶν [ἔμολον].
 ἐναργέα δ' ἐμὲ κάματ' οὐ λανθάνει,
 φοινικοεᾶνων ὀπότ' οἰχθέντος Ὀράν θαλάμου
- 15 εὐδομον ἐπάγησιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεια.
 τότε βάλλεται, τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἐραταὶ
 ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
 ἀχεί τ' ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς,
 ἀχεί τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροὶ

conferatur Bacch XIII 196 K), κισσοᾶραν edidi cll παῖς ὁ κισσοφόρος
 O II 27 et κισσῆρης· κισσοφόρος schol Soph Ant 1132, de formatione
 prll II⁴⁸ 10 τὸν βρόμιον τὸν P (Boeckh), δν βρόμιον δν EFM,
 τὸν Βρόμιον? Schneider, recep Bergk in adn βρόμιον δν τ' coniciens,
 quod longs praestat τε om EF, βροτοὶ tacite om Boekh¹.
 11/12 πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντι τοῦ ἀδελφῷ τῷ Ποσειδῶνι· σὺνθεος δὲ
 τοῦ σχῆμα Πινδάρω· ὑπάτων μὲν [τε] πατέρων γυναικῶν τε Καθμειῶν ἀντι
 τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης schol Pind I VIII 75 μὲν P, τε E, utrumque
 FM schol Pind μέλπε P, μέλπομεν rell (12) τε om F cum epi-
 tomæ cod Urb εμολον (sine spir et acc) P solus, σεμέλην (-αν) EFM.
 Scribebant μέλπωμεν (Sylb) ... Σεμέλαν Schneider, μελπόμενοι ... Σεμέλαν
 Hermann; Σεμέλαν glossema esse scholl Isthm extr nondum cognitio Boeckh
 perspexit ipse μελπόμεν ... Καθμειῶν εμολον scribens, quae vulgo retinent
 praeter Usenerum μέλπομεν γ. τε K. ἀγαλμα proponentem. Mihi εμολον
 propter πορευθέντα suspectum, ut e glossa (Σεμέλην) profectum quam in
 EFM glossa expulsum esse credere malim. De diaeresi Καθμειῶν cf
 I IV 58 18 ἐν ἀλγεια F, τὸν τεμῶνι τε F, νεμέω E (tres codd) P (?),
 νεμέα E (cod Urb) P (?); ἐν Ἀργεία Νεμέα Schneider (Hm Boe Sw Hrtg
 Mms), ἐναργέα θεόν. | ἐμὲ δ' ὦν μάντιν vel ἐναργέα μὲν κάματ'? Bergk²,
 ἐναργέ' ἀνέμων μαντήι' et (15) ἐπάγων ἔαρ. ed Bergk⁴, ἐναργέα τελέων
 κάματ' Usener Rh Mus 23, 1868, 148, ἐναργέα δ' ἐμὲ κάματ' scripsi
 14 φοινικὸς ἑανῶν EPM, φοινικοεᾶνων F, φοινικὸς ἔρνος (varie interpr)
 edebant c Rob Stephano, φοινικοεᾶνων monente Schneidewino Herm Ad
 Koch Phil 6, 1851, 734, accentum corr (εἰ an εἰ? dubitans) Bergk; καὶ
 Πίνδαρος φοινικέας τὰς Ὀρας ἐκάλεσεν Etym Angel 87 (Ritschl opp I 685)
 θάλαμοι (= θαλάμοι?) F; Aristid II 370 BK contulit Usener
 15 εὐδομον F ἐπάγοισιν F, ἐπαῶσιν EPM, quod vulgo edebant (post
 νεκτάρεια dist: lauschen dem Frühlingsrufe Hartung), ἐπάγησιν Usener;
 de terminatione cf ἐθέλησιν Theogn 189, λάχησιν pap Bacch XIX 3/4 Ken,
 θάλλησιν fr Bacch 27 Bgk⁴ (20 Bl), de i adscribendo Meyer gr Gr² 541,
 Brugmann gr Gr² 349. At 'ver non adducit flores, sed educit' Bergk:
 ἐπιπλόμενον ἔαρ interpretare ἐπάγειν φυτὰ cl Schilleriano der neue Lens
 dringt neue Saaten wieder 16 prius τότε om F, alterum secl Christ;
 cf γόν σε, γόν I VI 44 ἀμβροτον EF χθόν' PM (primus recep
 Schneidewin), χέρσων EF 16/17 ἐραταὶ ἴων φόβαι ῥόδα τε E (libris
 fere consentientibus), ἐρατέων (i e erataiων pro erataiων) φοβερόδατε F,
 ἐρατῶν ἴων φοβερὰ τε PM μίγνυται EF 18 ἀχεί τ' ὄμφαι (τε
 ὄμφαι) F, idem ex Apoll Dysc (synt 223/24: ὡς Βοιωτίων ἐστιν ἔθος,
 ὁμοιον τῷ παρὰ Πινδάρω· ἀχείται ὄμφαι μ. c. αὐ.) correxerat Hermann
 (ed Goth 1843 p 280); οἰχνεῖτ' EPM; ὄμφα (ἀμφᾶ Urb) E, ὄμφαις PM;
 ἀχείται τ' ὄμφαι Boeckh 19 οἰχνεῖτε libri, corr Hermann

⟨... ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ⟩

Plutarchus de glor Ath c 7 tria Pindari fragmenta affert; ac primum quidem poetae nomine ipso corrupto fr 78, deinde fr 77 satis libere ille quidem, sed ita tamen cum duobus fr 76 verbis (ἔρεισμα τ. Ἑλλ.) coniungens, ut ex uno eodemque carmine duo fragmenta esse videantur; cf etiam Aristid II 251 c schol III 600 Ddf. Ex dithyrambis esse fr 76 et 78 aliunde novimus, ad eundem dithyrambum tria fragmenta referebat Bergk; nec refragatur metrum ex aeolicis et dactyloepitriticis quod videtur mixtum esse ad instar carum O XIII et N VI. Sed coniungere fr 78 tatius duximus, ut dactyloepitrici carminis initium esse posset membro alloometro sicut N X insignitum.

᾿Ω ται λιπαραι και ιοκτέφανοι και ἀοίδιοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναι Ἀθᾶναι,
δαιμόνιον πτολίεθρον

76 (46) E tribus potissimum testimoniis fragmentum celeberrimum concinnavit Boeckh, schol Arist Ach 674: παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου διθυράμβων. Αἱ λιπαραι και ιοκτέφανοι Ἀθῆναι (cl Suid v ιοκτέφανοι), schol nub 299: Πίνδαρος. ᾿Ω ται (e cod Ven Dindorf) λιπαραι και ἀοίδιοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναι Ἀθᾶναι, Aristophane ipso eq 1329: ᾿Ω ται λιπαραι και ιοκτέφανοι και ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι, unde epithetorum etiam ordinem recte constituit Boeckh; neque ιοκτέφ. Ἑλλ. ullus testium continuat, ἀοίδιοι Ἑλλ. multi praestant velut Ps-Aeschines (v infra). Ultima fragmenti vocabula e schol Aristid (III 341 Ddf) τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν και ἄλλοι και Πίνδαρος δὲ φησιν ἔρεισμα Ἀθῆνας (Ἀθηναίων D) δαιμόνιον πτολίεθρον adiecit Dissen. Dithyrambi initium (quod servatum nobis esse probabiliter statuit Bergk) e prava epistulae Pseud-Aeschineae (IV p 35 Hrch) lectione αἱ τε λιπ. κ. ἀοιδ. Ἑλλ. ἔρ. corruptit Boeckh, quamquam verum iam pridem e meliore lectione ὦ τε expressum erat a Brunckio, cuius emendationem postea certatim arripuerunt Schneidewin et Bergk, ille cl Eust prooem c 28, hic cl Arist eq II. Himerium (or XVI 2) ᾿Pindari fidibus᾿ profana manu quasi percussis Constantinopolin canentem ut fatuitatis crimine liberaret Boeckh plura velut cὲ δὲ Νηρηϊδῶν ἀλιπορφῶρων χοροὶ ἄκροισ ἐπικυρτῶντες τοῖς κύμασι κύκλω περὶ πᾶσαν χορεύουσι ex hoc ipso Pindari dithyrambo sumpsisse coniecit; cf ad fr 56.

... ὄθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινάν
κρηπίδ' ἔλευθερίαν

77 (196) Plut de glor Ath c 7 p 350: ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσέειπε τὰς Ἀθῆνας ... ὅτι πρῶτον, ὡς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεινὴν κρηπίδ' ἔλευθερίαν (eadem fere vit Themist 8, de Herod malign 34 p 867[ὄθι παῖδες]). κρηπίδ' edidit Bergk^{1,2}, quod defendas cll κλαῖδας P VIII 4: κλαῖδες IX 39, Wilh Schulze qu epp 425⁶; sed cf etiam de metro append § 8^od. Quae iniecta etiam Salaminis Mycalae Plataearum mentione sequuntur verba ὡςπερ ἀδαμαντῖνοι(ς κίσις) στηρίξαντες τὴν ἔλευθερίαν si modo ex antiquiore aliquo poeta sumpta sunt ac non Plutarchae Musae debentur in amplificanda Pindari crepidine debacchanti, ab hoc certe carmine ampullas istas alienas esse iudico.

78 (225)

—ω—ω—υ—υ—
 —υ—υ— υ—υ— υ—υ—
 —υ—υ— υ—υ— υ—υ— υ—υ—

Κλυθ' Ἀλαλά, Πολέμου θύγατερ,
 ἐγχείων προοίμιον, ᾧ θύεται
 ἄνδρες (ὑπὲρ πόλιος) τὸν ἱερόθυτον θάνατον

Plut de frat am 11 p 483 (sine poetae nomine): Κλυθ' Ἀλαλά. π. θ., idem fere Herodn Π 944, 18 L., proxima verba ἐγγ. πρ. addit Ath I 19^a, unde hausit Eust Πiad Z 994, 59. Pindarium auctorem significat Plut de glori Ath 7 p 349: Κλυθι ἄνα [lacuna] γω Πολ. θύγ. ἐγ. πρ. ἀμφύετε (v l ἐνφύετε) ἄνδρες τὸν ἱερόθυτον θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος ('Ἐπαμινώνδας codd, em Xylander, del nomen Haupt) εἶπεν ὑπὲρ πατρίδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγῶσιν. De Plutarcheo vini aqua temperandi studio cf ad fr 77. Restituit fragmentum Maur Haupt (1851) opp I 310 ss in lucem protracto schol Laur Aesch Pers 49: κλυθι ἄλλα πολέμου θύγατερ ἀιθύεται ἄνδρες, ἐν διθυράμβῳ· οὕτω στέθται (ap Aesch) ἐνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ, denique adhibito Herodiano π. σχημ. (rhett gr III 180, 27 Sp): Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικά βήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως (ὑπὲρ πόλεων v l) καὶ (sequitur fr 289), unde ᾧ θύεται ἄνδρες egregie Haupt; tum ὑπὲρ πόλιων inser Haupt, πόλιος praeeoptavit Bergk, quae qui spreverit nisi versuum 2 et 3 aequabilitatem reformidaverit ἀνέρες τὸν scribat.

79^{a-b}. 80

<... ΘΗΒΑΙΟΙΣ>

79^{a-b} (47. 48)

Πρὶν μὲν ἔρπε χοινοτένειά τ' αἰοῖδά
 διθυράμβων καὶ τὸ cάν κίβδηλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων

* * *

τὴν μὲν καταρχαί,
 μάτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυβάλων·
 ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα τε
 δᾶς ὑπὸ Ξανθαίσι πεύκαις

Strab X 469: Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιοῦτων (de Curetibus et Corybantibus) ὑπονοιών· ὁ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πρὶν ... διθυράμβων, μνησθεὶς τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὄμων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον μεταβάς ἀπὸ τούτων φησί· σοὶ μὲν ... πεύκαις, τὴν κοινωσίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἑλλήσι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυγῶσι περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοισι. Aristoxenus ap Ath XI 467^{a-b}: καὶ Πίνδαρος δὲ φησὶ· Πρὶν μὲν ... αἰοῖδά καὶ τὸ cάν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων, Clearchus ibd X 455^a: Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ὠδὴν ... ἐποίησε·

Πρὶν μὲν ... κίβδηλον ἀνθρώποις (ἀνθρωποι v l). Dion comp verb c 14 p 80 E: εἰς δὲ οἱ ἀείμους ψῆδος ἔλας ἐπόουν· δηλοὶ δὲ τούτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· Πρὶν μὲν ... (δοιδά) διθυράμβων καὶ τὸ εὐν κίβδηλον ἀνθρώποις (ἀνθρωποι v l). Omittit igitur διθυράμβων Ath utroque loco; rem diserte testatur (τῶν π. τ. Διόνυσον ὕμνων) Strabo. Pro ἀπὸ τρομάτων altero loco ἀνθρώποις (-ποι) exhibet Ath, atque hoc quidem commune habet cum Dionysio; unde ἀνθρώποισιν ἀπὸ cr. Hermann nullo non probante.

(79^a) I εἶπε Strab Ath X, ἤρπε Ath XI, ἤριπε (ἤριπε Par) Dion; prll II⁸⁹ χοινοτονίας Strab, χοινοτονία Ath X, χοινοτονή φωνήεντα v l Dion (idem epitoma, sed χοινοτενεία στα οἶδα Par), et lectionem et interpretationem stabilivit Boeckh; cf etiam μὴ ἀποτείνειν (τὰ ἄματα) μὴδὲ χοινοτενῆ ἐργάζεσθαι Philostr heroic I 214, § K. Quid si Callias comicus non a patre restiario, sed a canticorum longitudine cognomen accepit Χοινίων (Heph p 55, 13 W)? neque 'voce dilatata' quam testatur Hesych χοινίων φωνήν, καθράν καὶ διεργυγίαν ἐκροπῆς, multum abesse arbitror. § κίβδηλον Dion solus, quod vulgo recipiunt, Röhlio IGA 509 monente Athenaeum secutus sum cll ἡ κίβδος Poll onom VII 99, tum ὕμος: ὕψηλός, ἐρυγμός: ἐρύγμηλος, de accentu Herodn I 161, 14 L (79^b) I col libri, corr Wilamowitz Herm XIV 194 n κατάρχει libri, καταρχαί Scalig Casaub, non displicuit Boeckhio, κατάρχειν Hermann (ap Heyn 1817 ad O VIII), quod edere solebant, Scaligeri memoriam renovavit Wilamowitz. § πάρα μεγάλοι Strab libri vulgo, πάρα μεγάλοι v l, corr Boeckh. ροίμβοι libri, unde ρύμβοι Mein vind Strab 174 quamvis atticam glossam esse (schol Theocr II 80) non ignorans com gr II 452. § καχλάδων libri, em Hermann (αἰθόμενα) τε Strab, retin Kramer, δὲ vulgo edunt c Herm (tacite).

80

Philod de piet (Gomperz Herkulann St I) 19, 14: οἱ δὲ (Δία καὶ) Ἥραν πατέ(ρα καὶ) μητέρα θε(ῶν νο)μίζουσιν, Πίνδαρος δ' (ἐκ) Κυβέ(λης) μητρὸς ἐν τῷ|

(.) . . ΟΙΝ . . . ΚΥΒΕ
(.) . . ΜΑΤ . . . ΦΕΡΕ
(.) . . ΚΑΔΟ . . . ΡΙΟΣ,

quae hunc in modum aut emendata aut suppleta (προ)οι(μῖμ)· Κυβέ(λα) μάτ(ερ θεῶν)· Φερεκού(θης) δ' ὁ (Cύ)ριος . . . ad phrygium hunc dithyrambum revocabat Bergk⁴.

81 (49)

εὖ δ' ἐγὼ παρά νιν

αἰνέω μὲν, Γαρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον

σιγῶμι πάμπαν

Aristid II 70 Ddf: 'τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος' αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἐτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· εὖ δ' ἐγὼ παρά μιν (παρ' ἑμίν), φησίν, αἰνέω μὲν, Γαρυόνη, τὸ δὲ μὴ Διὶ φίλτερον σιγῶμι (σιγῶ με, σιγῶμι μὴ) πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἀρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἐστία καὶ κακὸν εἶναι. I παρ' ἑμίν Boeckh, παρά μιν Hermann (παρ' αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα Scholl II 409 Ddf), παρά νιν Bergk⁴. § Γαρυόνα edunt c Boeckhio; prll II⁸⁹

Δι Hermann σιγῶμι (c lemm schol) Hermann opp I 266, σιγῶμι

Schneider, *είγαμι?* Bergk. Quae inde a verbis οὐ γὰρ εἰκός addit Aristides in versus Pindaricos redigebant Boeckh Bergk Christ dissuadentibus Hermanno et Wilamowitzio (Eur Her³ I 97 n); cf ad fr 77 et 78.

82 (50)

—υ]—υυ—υ— —υ—υ—

τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχικρημνον

Schol inscr Pind P II: καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν διθυράμβοις· τὰν κτλ ἀγχικρημνον EG, ἀγχι κρῖμων CV^{ae} (-μνον V^{ae}), ἀγχι κνήμων alii.

83 (51)

—υυ —υ— —υυ υυυ

ἦν δτε κύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον

Schol Vat Pind O VI 152: ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ τὴν ἀναγωγίαν τὸ παλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕεσ ἐκαλοῦντο καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς διθυράμβοις· ἦν . . . ἔλεγον. Idem fere Strabo VII 321, Galen protr 7, nisi quod uterque male om τὸ, recte pro ἔλεγον exhibet ἔνεπον.

84 (54)

Ἡεροσρ p 282: παλιναίρετος] . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος διθυράμβοις. Bekker An I 59, 14; Phot lex 373, 11—18; Suidas.

*86. *85 (56. 55)

(86) Herodn II 626, 35 ss L: ἡ αἰτιατικὴ Ἴκτινον, . . . εἶτα . . . κατὰ μεταπλασμὸν γέγονεν Ἴκτινα, . . . ὡςπερ ἀλίτροχον ἀλίτροχα παρ' Ἰβύκω καὶ διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πίνδαρω. Choerob I 267, 18. 391, 21 Hlg.

(85) EM 274, 44: Διθύραμβος· ὁ Διόνυκος. Ἐπιθετὸν ἐστὶ τοῦ Διονύκου, ὅτι ἐν διθύρω ἀντρῶ τῆς Νύκ[ς]ης ἐτράφη . . . Πίνδαρος δὲ φησι λυθίραμμον (dedi c Cyrelli cod Vind 319, λυθίραμβον Etym)· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα· λ῀θι βάμμα, λ῀θι βάμμα, ἴν' ἢ λυθίραμμος καὶ διθύραμβος κατὰ τροπήν καὶ πλεονασμὸν. Ἡρωδιανὸς δὲ φησι τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι (II 376, 14 L). Sorb cod haec habet: Πίνδαρος δὲ ὅτι τίκτων ἐπεβόησεν ὁ Ζεὺς· λ῀θι, λ῀θι βάμμα, ἴν' ἢ λυθίραμβος (cod Angelic [Ritschl opp I 685], λυθίραμβος Sorb) καὶ ἐν τροπῇ διθύραμβος. Nullius pretii Et Gud 146, 42, nec novi quidquam addit Procl Phot bibl p 320 B. p 244 W. Subiungamus quod iam Boeckh inter dithyrambos referebat:

247 (123) Herodn II 492, 28 L (EM 277, 39): Διόνυκος] οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύκ[ς]ης τοῦ δρους ἀνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη ὡς Πίνδαρος καὶ ἀνετράφη. Quibus omnibus consideratis id sequi videtur, ut Pindarum primum Nysae Bacchum et nasci et educari fecisse, deinde deo cognomen indidisse Διθύραμβον, tum huius nominis accusativum Διθύραμβα transformasse dicamus.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ

⟨ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ⟩

87. 88 (58).

---υ--- υυ--- υυ--- υ--- υυ--- υυ---
 ---υυ--- υυ--- ---υ--- ---υυ--- υυ---
 ---υ--- υυ--- υυ--- υ--- υυ--- υυ--- υ
 (5) ---υυ--- υυ---
 5 ---υ--- υυ---
 ---υ--- υυ--- ---υυ--- υυ---
 ---υυ--- υυ--- ---υυ--- υυ---

στρ.

Χαίρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου παί-
 δεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκί-
 νητον τέρας, ἄν τε βροτοί
 Δᾶλον κικλήσκουσιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ
 τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

[Desunt strophæ versus quos quidem sciamus quattuor.]

ἀντ.

[Deest strophæ versus primus.]

ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ κυμάτες-
 σιν παντοδαπῶν <τ'> ἀνέμων
 ῥιπαΐσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὁπότε ὠδί-
 νεσσι θυίοις ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν,

Utrumque fragmentum ad προσοδικὸν παιᾶνα Ceis iubentibus a Pindaro (Isthm I init c scholl, post Simonidis obitum susp Bergk) conscriptum rettulit Schneider fragm p 29; strophicam responsionem Boeckh perspexit, str vv 3. 4 (4. 5 Boe) aliter disiunxit Bergk (θυίοις' scr 88, 3), 1^a-^b (1. 2 Boe) coniunxi; fortasse etiam 5. 6 coniungendi, ut respondeant quasi inter se 1. 3. 5.

(87) Theophr ap Ps-Philon περί ἀφθαρσίας κόσμου c 23 (Diels Doxogr p 486) Πίνδαρος ἐπὶ τῆς Δήλου φησί· Χαίρ' ὦ... ἄστρον ἰ θεοδμήτα M Ty Mommsen; prll Π²¹ παιδ' οἱ M (Diels dubitat an παιδοιν dederit scriptor metri immemor) ἔρκος Hartung § κικλήσκουσιν] dialectum rest Boeckh², de ἰ addendo prll Π⁶¹ μάκαρ M, μάκαρες vulgo τηλέφαντον (~ θοαίς) edebant ante Bergkium (88) Strab X 486: ἦν γὰρ τὸ πάρ. φορ. φησὶν ὁ Πίνδαρος... γένναν 2/3 (ῥιπαΐσιν) laudat schol κ 3 (= Cram An Par III 464, 7, Eust 1644, 54), qui quod post κυμάτεσσι habet Δῆλος (Δᾶλος) insititium esse Boeckh perspexit; τ' ante ἀνέμων inserunt c Schneidero § αλλακοιογενῆς varia prosodia codd Strab,

ἐν Ζαθέμ με δέξαι χρόνῳ

ὁ ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

4 χρόνῳ libri, nisi quod χώρῳ U (recep Boeckh), θρόνῳ (cl Paus X 24, 4)? Schneidewin (recep Ty Mommsen, Christ) χορῶ Bergk (recep Hartung), χρόνῳ recte tuetur Br Keil ὁ πιερίων libri, em Canter

91—93

⟨Εἰς Δία Αἴτναϊον⟩

91 (61) Porphyr de abst III 16 (ex Theophrasto?): Πίνδαρος δὲ ἐν προσοδίοις πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὅποτε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις (ἀλόγοις corrigant c Wes-selingo) ζῷοις. Quae sequuntur (ἐρασθέντα δὲ Πασιφῆς Δία γενέσθαι <νὸν add Abresch> μὲν ταύρον, νὸν δὲ ἀετὸν καὶ κύκνον) vulgo corrupta putant (δέ φασι Δία scr Bergk), ad Pind carmen referre solus Christ videtur. Rem ipsam vel in Pind non incredibilem suo more exornaverunt poetae Alexandrini velut Nicander (p 66 Schn). Probabiliter huc Bergk vocavit fr 92. 93, quae cum fr 125. 126 coniungere Boeckh maluit; cf ad fr 276.

*92. *93 (93) Strab XIII 626/7: Πίνδαρος δὲ συνοικεῖσι τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ· καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκείσθαι τὸν Τυφῶνα· τὸν ποτε Κιλικίων... λαχνάεντα (P I 16), καὶ πάλιν·

κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφιάλος

ἀμφίκειται,

καὶ πάλιν·

ἄλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζες θεῶν

Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκῃ, Ζεῦ πάτερ,

ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

Respicere hunc Julianum apparet (opp 24 p 510 Hrtln), nisi quod epinicionum carminum memoriam admiscet et novum illud addit ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατογκέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελὲν ἤρκεσεν (cf Hes th 856; aliter certe Apollod I 41 W).

(93) 1/2 κεράϊζε θεῶν libri, sed tum Ζεῦ τῷ (Gemisti excerpta Parisina et Veneta) et πάτερ F (i e Vat optimus) c Gemisti excc, unde κεράϊζες...Ζεῦ πάτερ c Tschuckio Bergk, recte; nam ut in narratione Zeūc πατήρ putidum, ita Ζεῦ πάτερ in anastrophe sollemne. De metro append § 8^a. 2 τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον libri (cf Pind O IV 6, P I 16. VIII 16, Hes theog 826), πεντηκοντακέφαλλον Bergk³ cll Hes theog 287, Arist equ 416 (cf Schulze qu opp 252), em Hermann. De versus metro eximio append § 4 nrr 31. 32 § εἰν Ἀρ. Boeckh, contra poetae usum; de trochaei syllaba prima soluta append § 6, 1

94 (277)

μεμνῶτ' ἀοιδῶς

Cram An Par III 292, 26 (schol Ψ 361 μεμνῶπτο): Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αἰ διφθόγγου ἐν προσοδίοις· μεμνῶτ' ἀοιδῶς, eadem (sed omni verb ἐν πρ. et ἀοιδ.) EM 579, 3; traditur utroque loco διὰ τῆς αἰ et μεμναίαι(ο), quae correxi (καὶ τὸ ἦ δὲ μετὰ τοῦ ἰ διφθογγῶν ἐστίν), μεμναίτο praeriat Sylburg, μεμνῶται Boeckh, vulgo in trad lect acquiescunt, male; neque enim aut sermo est de numero plurali aut (ne quis grammaticū errorem subesse putet) -ατο pro -ντο Pindaricum vel δωρικώτερον cuiquam visum esse credibile.

ΠΑΡΘΕΝΕΙΑ

95 (63)

ᾠ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων,
καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,

* * *

Ματρός μεγάλας ὀπαδέ, σε-
μνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

Schol Pind III 139: παρέδρος ὁ Πάν τῆ Ῥέα, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κειωρισμένοις τῶν παρθένων (παρθένων codd) φησίν· ᾠ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, ἕως τοῦ Ματρός... τερπνόν. Initium auctius exhibet Vit Ambr (cf etiam Eust pr c 27 et Vit Thom): ὁ γοῦν Πάν ὁ θεὸς ὠφθη μεταξὺ τοῦ Κιθαιρῶνος καὶ τοῦ Ἐλικῶνος ἄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ ἄσμα ἐποίησεν εἰς τὸν θεόν, ἐν ᾧ χάριν ὁμολογεῖ τῆς τιμῆς αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· ᾠ Πάν Πάν Ἀρκ. μεδ. καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ, ubi alterum Πάν delendum esse perspexit Boeckh, cf Soph Ai 694/5, Theocr I 128 [σεμνῶν] σεμνῶν libri, corr Boeckh; vocabulum repetitum eo minus habet offensionis (pril Π⁹⁶), quod quantum distet a versu secundo ultimus sciri nequit [μέλημα] ἀγαλμα v l, manavit e scholl 137

De carminis opportunitate id addam per temporis quidem rationes potuisse fingi et Pana saltantem ἐν τῇ κρουουργίᾳ τοῦ Πέλοπος (schol Aristid III 564, 10 Ddf) vel canentem περὶ τοῦ Πέλοπος (vit Thom GE Vrat⁴, παιᾶνα vit Ambr Eust) post ol 76, 1, et Pindarum gratias deo hoc carmine 'pseudo-partheneo' agentem ad delubrum quod in carmine c ol 76, 3 factō commemorat (P III 78).

*96 (66)

ὦ μάκαρ, δὲν τε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπὸν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι

Aristot rhet II 24 (1401^a 15): ἡ εἰ τις κύνα ἐγκωμιάζων τὸν ἐν τῇ οὐρανῷ συμπαραλαμβάνοι ἢ τὸν Πάνα, ὅτι Πίνδαρος ἐφησεν· ὦ μάκαρ... Ὀλύμπιον. Nihil discitur e comm Anonymi p 148, 27 R aut Stephani p 304, 3 R. κύνα παντοδ. peculiarem versum esse Bergk iussit; παντόδαμον maluit Lobeck Agl 860 probante Schneidewino; καλέουσιν libri, corr Boeckh. Fragmentum cum pseudopartheneo (96) coniungunt auctores Boeckhio; 97—100 adiecit Bergk.

*97 (64)

αὐτὸς αὐτῷ μέλος γλάζει

Schol Theocr I 2: μέλη γὰρ τὰς ψῆδας ἔλεγον ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πάνα φάσκων· τὸ αὐτοῦ μέλος γλάζει, τουτέστιν αὐτῷ ψῆδην ἄδει. τὸ αὐτοῦ libri vulgo (τὸ ἑαυτοῦ Ambr 222 teste Zieglero, sed τὸ αὐτοῦ asseverante Bergkio, τοσαῦτα Bar 5, τὰς αὐτοῦ et μέλους Gen b), τὸ αὐτοῦ retin (fragm nescio quo pacto ad illam de Pane Pindari carmen cantante narratiunculam referens) Boeckh, τὸ scholiastae esse censuit Ahrens, τὸ αὐτῷ (hoc e paraphr) Bergk¹, τὸ (= 8) revocavit idem⁴, pronomen a Pindari sermone non minus quam ἑαυτοῦ abhorrens movit nemo; <αὐ>τὸς αὐτῷ scripsi, nisi forte αὐτῷ praeoptas (ell Epich 172, 7 [ex emend Porsoni], Sophr 19 Kaib); ab aeoliis fr 95 et 96 numeris haec — — — — — utique videntur esse aliena. Ad γλάζει conferunt γλάζει (γλ<αγγ>άζει)· πτερόσσεται· κέκραγε Hesych; quae in κλάζει et κλάζει (κλ<αγγ>άζει) mutare nisi qui dormitaverit animum non inducet.

*98 (65)

Schol Theocr V 14: τὸν Πάνα τὸν ἄκτιον] . . . ἢ ὡς φησι Φιλοκτήφανος, ὅτι Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ· τινὲς δὲ φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἰδρυμένον (quae aut ante aut post φασι codd inserunt verba τὸν Ἀπόλλωνα del Bergk; cf etiam EM 54, 29). φησι δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἀλιέων αὐτὸν φροντίζειν.

*99 (67)

Aristid II 331 K: διδάσαι δ' αὐτῷ (Διονύσω) καὶ τὸν Πάνα

χορευτὴν τελεώτατον

θειῶν

ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὕμναι καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.

*100 (68)

Serv Verg Georg I 17: 'Pindarus *Pana* <Apollinis> et *Penelopae filium* dicit'; ibd comm Leid: '*Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lycaeo monte editum* scribit' (cf Euphor ap schol Eurip Rhes 36); schol Bern addit: 'alii ex Aethere et Oeno[n]e' (cf Arasthus Tegeata ap schol Eur Rhes 36). Accedit schol Lucani III 402: 'Pindarus et Hecataeus (?) dicunt *Apollinis et Penelopae filium*'. Unde supplere non dubito Holoboli schol Theocr syring 1: τὸν δὲ Πάνα ἐνιοι γηγενῆ ἰστοροῦσιν, ἐνιοι δὲ Αἰθέρου καὶ νύμφης Οἰνός, <ἐνιοι δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Πηνελόπης>, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἐνιοι δὲ Ὀδυσσεύς. De Oenoa Panis nuntice Paus VIII 30, 3.

101. 102 B⁴ — supra 51^b

103 (62)

Schol Arist Ach 720: ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν . . . Ἀττικῶς· δεῖν καὶ ἡ Κόρινθα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ

τῶν παρθεν(ει)ῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει. Verba Ἀττικῶς—λέξει om Rav, ἐκτὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστὶ libri vulgo, em Jac Geel 1848 litt ad Schneidewinum datis (p LXXXI ed Goth) non satisfaciens Leutschio Philol XI 181.

104 (69)

Schol Theocr II 10: Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθεν(ει)ῶν, ὅτι (ἤτοι et toi v l) τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὐχονται παρ-εῖναι (εἶναι A, εἶναι καὶ alii, τὸν vulgo, corr Bergk) Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην.

**104^b (adesp [90B⁴])

(—υ—)υυ—υ— ——υυ—υ
 —υυ— — —υυ—
 —υ—υυ—υ— υ—υυ—υ—
 —υ—υυ—υ—υ— υ—υ—
 5 ——υυ—υ— ——υυ—υ

... προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυζεν,
 ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ,
 θήλεον γάλα· τοὶ δ' ἐπίμπλαν ἐκκύμενοι πίθους·

Plut Pyth orr c 29 p 409: οἱ μὲν οὖν περὶ τὸ Γαλάξειον τῆς Βοιωτίας κατοικοῦντες ἤσθοντο τοῦ θεοῦ τὴν ἐπιφάνειαν ἀφθονίᾳ καὶ παρουσίᾳ γάλακτος· προβάτων... ἄπαντες. De carminibus daphnephoricis Apollini Galaxio virginum choro celebratis Procl chrest ap Phot 321^b 29 (248, 25 W. ap Boeckh prooem parth p 590; cf supra ad fr 66). (Πίνδαρος) ἔσχεν υἰὸν Δαίφαντον, ψ καὶ δαφνηφορικὸν ἔσμα ἔγραψεν vit Ambr. Fragmentum Pindaro adscribendum esse primus docuit Schneidewin Zeitschr Alterthumsw 1, 1834, 433 (ed Goth fr 182^b) plaudente Bergkio¹, comprobante Wilamowitz Herm 34, 1899, 223. 1 προπάντων libri nostri, προβάτων Leonicus 2 κρηνάων libri, corr Bergk ὕδωρ] Pindarus si carminis auctor est, aemel ut in clausula adonea ὕ produxit (prll II^a), id quod ponere (cl N II str 5) quam versum corrumpere aut mutata librorum lectione (velut φέρτατον Schneidewin) ne versum quidem restituere malui 3 θήλεον libri, θάλεον Schneidewin, θάλεον Bergk, θηλᾶν Wilamowitz (prll II^a); quid si ex eadem e qua femininum θηλέ(ι)α (-εἶα Pindarus, sed cf prll II^a) constat, aliquando neutrum θήλε(ι)ον prognatum esse suspicari fas est de licentia quadam in adiectivis formandis a Pind usurpata cll eis quae ad N III 18 adnotavimus, de notione θήλεος ἐέρση (ε 467)? nam θηλαίε mihi quidem (ut οὐθατόεις vel οὐθατίος apud recentiores poetas) de ubere quam de lacte videtur aptius dici ἐπίμπλων libri, ἐπίμπλαν certe legisse Plutarchus videtur, de Pindaro cf N X 57; ἐπίμπλευν? Bergk, ἐπίμπλεν Wilamowitz πίθους] offendunt in vocabulo iterato (5), nec difficile erat κύφους rescribere cll Βοιωτίοισιν ἐν κύφοισιν Bacchyl ap Ath XI 500^b (Poll onom 10, 166), μέγαν κύφον οἳ τε ποιμένες ἄνδρες ἔχοντι Alc m ibd 499^a, γάλακτος κίσινον φέρων κύφος Eur ibd 477^a, denique eiusdem Cycl 390 (ut ἀφορεύς 327): malui tamen asyndeto restituto (4) poetam in lactis affluentia describenda ipsum quoque verbis quasi abundantem agnoscere (ἐπίμπλαν πίθους: πίθοι πλήθειεν ἄπαντες) cl prll II^a

ἀκκόσ οὔτε τις ἀμφορεὺς ἐλίνυεν δόμοις,
 5 πέλλαι δὲ εὐλίνοι πίθοι <τε> πλήσθεν ἅπαντες.

4 ἀκκόσ δὲ libri, ἀκκόσ δ' edd οὔτε (οντε) libri, οὐδὲ Bergk, item Ed Schwartz ap Guilh Paton (Plut pyth dial tres) p 131 ἐλίνυεν] cf Heimer studd P 132, Wilh Schulze qu opp 343; ἐλίνυ' ἐν eum Schneidewino maluit Bergk 5 εὐλίνοι libri, εὐλίνοι Wilamowitz (semel Pind cur ποτανὸν ἰσχύον dixerit non obscuram fr 107, 4); εὐλίνοι πίθοι secl Tourp πέλλαι ἅπαντες iungens, satis hoc quidem audacter; πέλλαι δὲ καὶ λίθινοι πίθοι Schneidewin, πέλλαι γὰρ λίθινοὶ <τε> π. Bergk, πίθοι <τε> Ed Schwartz πλήσθεν libri, πλάσθεν Ald, cum Wyttenbachio recep Bergk

**104°

Οxyrh pap II 62/63, e scholl Ammonii (saec p C I?) Φ 162/63:

.....]αζ[.....
]ἐλι[.....]αγ[.....
αμφο]τερα[.....]χερ[.....
].]στρ[.....]ονα[.....
 5 τοδορουοζ[.]καμ.α[.]α νακ[.....
 εγπαρθενειοισπα[.....]ατερ[.....
 γενημαιοσφ[.]ια^θ.^ν[.]ααμ[.....
 αι[κ]ερισριπτενκαι[.]αμ[.....
 οδεχαλκεοις θραου[.....
 10 πε^νκ[ν]χωμοπτολι[.....
 μαχαιθαυμαινετ[.....
 λεωνιενταρομ[βονβαλλειδαμααμφο
 τεραιστηνδαστι[δααπεβαλεν ο
 τιδυσχηρτοσενυδασιν.....

Pindaro adscribunt Grenfell et Hunt cll ἰέντα ῥόμβον l 12 et ἐμέ δ' εὐθὺν ἀκόντων ἰέντα ῥόμβον Pind O XIII 94, neque improbabilem esse coniecturam dixerim, nisi quod Pindari nomini l 4 locus esse non videtur

8 ἀμφοτέρας[ις ται]ς χερσίν? 4 'Α]στοπ[αι]ον? ut 'Αστεροπατον voluisse gramm videatur 5 nihil dispicio 6 πα[ις δ'] 'Αστεροπαίου γε]γέννημαι suppl Gr-H, παίς = 'aemulus'? 7 lacunas qui expleat expectatur: obiectum velut 'hastas' desideramus ἀμ[φοτέρας]ις Gr-H 9 ὁ δὲ χρυσεῖος expectaveris cl N VIII 27 11/12 δούρων ἀζα]λέων Blass, quibus receptis haec dubitanter propono:

παίς δ' 'Αστεροπαίου γεγέννημαι,
 δε ποτ' (αἰγανέας) ἀμφοτέραςι χερσίν
 ῥίπτε καὶ οὐχ ἄμαρτεν ('Αχιλλέα)
 ὁ δὲ χαλκεῖος θραουμή-
 δης ἐν δπλοισι τάρβησε Ζαμενή,
 5 χῳμόπτολις ὀλικία εἰξαικα μάχας
 θαύμαινε νεανίαν
 δούρων ἀζαλέων ἰέντα ῥόμβον.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ

105. 106

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΤΣΙΩΙ

υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ

 Cύνεσ δ τοι λέγω,
 Ζαθέων Ιερῶν ὀμῶνυμε
 πάτερ κτίστορ Αἴτνας·
 νομάδεσσι γάρ ἐν Κκύθαισ ἀλάται στρατῶν
5 δσ ἀμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
 ἀκλεῆσ <δ> ἔβα...

(105^a [71]) Schol vet Pind P II 127: Ἰκτέον δέ στι τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ συντάξασ ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ προῖκα ὑπόρχημα, οὐ ἡ ἀρχή· Cύνεσ... ἐπῶνυμε· δ δὴ Καστόρειον εἶπε κτλ, quod Castoreum carmen non iam inveniri tradit schol Pal (p 472, 9 Ab). De 'Castoreo' P II 69 ad epiniciū ipsū referendo mihi quidem satisfacit Boeckh kl Schr VII 448 ss; fragmentum auctius servavit (item ἐκ τῶν Π ὑπορχημάτων) schol Arist av 927: Cύνεσ... ἐπῶνυμε π. κτ. Αἴτνας, et correctius schol Pind N VII 1: στὰν ὑπὴ τις ὀμῶνυμία, οἶον (sequ fr 120), καὶ Cύνεσ... ὀμῶνυμε... Αἴτνας, similiter Strab VI 268; initium laudant Plat Menon 78^a. Phaedr 238^a, Greg Naz opp II 103.

(*105^b [72]) Schol Ven Arist av 942: καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δέ οὕτως· νομάδεσσι... πέπαται ἀκλεῆσ ἔβα τῶνδε (vulgo, ἀκλεῆτε βάτην δέ V). Λαβῶν <δὲ> ἡμίονουσ παρ' ἱέρωνος ἦται αὐτὸν καὶ ἀμῶνιον (ἀμῶνιον V, corr Ed Boehmer; cf schol nub 862).

Fragmm 105^{a-b} vel propter Aristophanis parodiam av 926—45 ad unum idemque carmen pertinere contra Hermannum (opp VII 124) Boeckh evicit (kl Schr VII 457 ss), idem artissimo sententiarum vinculo conexa esse primus statuit (463), denique interiectum quidquam fuisse recte negavit Bergk. (105) 1 Ἐ(ὀ)νεσ Plat (v l) et Strab; prll II⁶⁴ δ τοι Arist

υυ_υυ_υ_υ_υ_υ
 υυ_υυ_υ_υ_υυ_υυ_υυ
 _υ_υυ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ
 υυ_υυ_υυ_υυ_υ_υυ_υυ_υυ_υυ_υυ
 5 υυυ_υ_υ_υ_υυ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ_υ

ἀπὸ Ταυγέτοιο μὲν Λάκαιναν
 ἐπὶ θηρῶν κύνα τρέχειν πυκινώτατον ἔρπετον·
 Σκύριαι δ' ἐς ἀμελῆιν γλάγρος αἶγες ἔεχούταται·
 ὄπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἄρμα Θη-
 βαίων, ἀλλ' ἀπὸ τὰς ἀγλαοκάρπου

5 Cικελίας δῆγμα δαιδάλεον ματεύειν.

av 945, schol Pind P II cod G, (om δ) Strab, δ coi Plat Phaedr, δτι
 testes plerique 2 ὁμῶνυμε c Strabone schol Pind N VII et in parodia
 Arist av 927, ἐπὶνυμε schol Pind P II, schol Arist av (cf etiam fr 120 Dio);
 festivius illud. Egregium Hermannii errorem Iovem patrem interpretantis
 explosit Boeckh (459). De metris vv 1—3 recte dirimendis cf Aristophanes;
 de dimetro v 3 ἔρεϊμ' Ἀκράγαντος O II 7 4 Στράτων edebant,
 ex Aristoph male repetitum esse, ap Pind μόνος fuisse censebat
 Hermann (contra quem Boeckh 465), Βάτων ('cui Aristoph Στράτων po-
 tuit substituere')? Bergk, στράτων cll στάρτοι· αἱ τάξεις τοῦ πλήθους
 Hesych, ὁ Αἰθαλεὺς στρατός leg Gortyn V 5, de accentu Herodiani (Arca-
 dii) testimonio (I 215, 21 L) nescio quo pacto in dubitationem vocato Ed
 Lübberth Rh Mus 41, 1886, 468; οἶκ. οὐ πέπ. propter oppositum στρατῶν
 δάδται dici arbitror 5 ἀμαΞ. attico spiritu vulgo edunt (cf P
 IV 247); ἀμαΞφόρητον libri, corr Schneider p 9 6 <δ'> inserunt ex
 Aristoph, ἀκλεές δ' ἔβα Ζεῦτος ἡμιόνων ἀνευ ἄρματος? Brunck (teste
 Schneidero ap Heyn 1817 III 161), ἀκλεής δ' ἀπέβα τῶνδε tanquam de
 exsule Hartung; et ἀκλεής et ἔβα Pindari esse apparet cl Aristoph
 av 944 c scholl 943. 945 Ddf

(*106 [73] Ath I 28^a: Πίνδαρος δ' ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα πυθική ψῆθ·
 ἀπὸ Ταυγέτοιο... ματεύειν. vv 1. 2 laudat Eustath Od 1822, 5,
 vv 3. 4 idem Od 1569, 44. Σκύριαι αἶγες saepius laudantur, velut
 Str IX 437^b, Ath XII 540^d, adhibita Pind memoria Zenob II 18 (Miller
 MLG 359).

2 τρέφειν Eustath, recep Bergk, τράφειν Ty Mommsen, ad ἀπὸ T.
 repetendi verbum aut antecessit aut e v 5 supplendum est; de vocalismo
 prll II²⁴ 3 γάλακτος Ath, γλάγρος Eustath, recep Bergk, γλά-
 γρος Schneidewin Beitr Krit PLG 36; Σκύριας per errorem typothe olim
 edd Ath, unde Σκυρίας ἔεχούτατος Schneider; ἔεχούτατοι edd Ath, tue-
 batur (cll c aliis male tum O II 94) Neuck Phil IX 176 n. 4 ἀπὸ
 τῆς Ath, ἀγλαοκάρπου Ath cod C; Θηβαίων ἀπὸ τὰς ἀγλαοκάρπου, Cικελίας
 δ' edebant ap Ath, em (ἀλλ' add e schol Ven Aristoph pac 73) Boeckh
 kl Schr VII 471

(*) 107 (74)

Strophæ

-----υυυυυυυυυυυυ
 --(υυ--)--υυυ--
 (3) --υυ-- υυυ--υυ-- υυυυ
 υ--υυυυυ-- υυυυυ
 5 --υυ-- υυυυυυυυυυ--
 (6) υ--υυυυυυυυ--
 --υυ--υυ--υυ--υυ υυυυυυυυ
 υ--υ--υ--υ--υ-- υυυυυυ
 --υυ-- --υυ--

Epodus

υυ--υυ-- υυυ-- --υυ--υυ--

*

Dionys Halic de Demosthenis dictione c 7 (VI 972R, I 142 Usener-Raderm): ταῦτα καὶ τὰ ὁμοία τούτοις, ἃ πολλὰ ἔστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμοὺς ὡς περ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιημάτων εὐοικεῖναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν ἥλιον εἰρημένοις, ὡς γ' ἔμοι φαίνεται: Ἄκτις. Initium fragmenti (vel carminis, Hermann opp VIII 85) laudavit Philo in libro de providentia conscripto, qui ad nos quidem non pervenit nisi in armeniam linguam ab homine satis diligenti illo quidem, sed sermonis græci parum gnaro translatus; unde quæ latine expressit Io Bapt Aucher monachus armenius (Ven 1822 II 97), germanice Car Frid Neumann (Berl Jahrb wiss Krit II 1829, 811), propterea minus habent fidei, quod ex versione armenia ad verbum facta aliquam sententiam quocunque modo uterque effingebat. Rectius fecerunt Paulus Bötticher (de Lagarde, Zeitschr Alterthumswiss XI [1853] 184; cf idem de Aucher indicans ap Wendland, Philo üb d Vors 1892, 3 n) et Frid Conybeare (epistula ad Wilamowitzium data mihiq ab hoc liberaliter permissa) quaenam vocabula græca reddidisse aut reddere voluisse interpretes armenius videretur — accurate uterque, magis tamen sobrie Conybeare — inquirentes. En Conybearii versio, ad quam id moneo, latine reddi quæ græcis ap Dionys verbis respondere non videantur: *Nam* [1] ἀκτις ἀελίου *dicit invenis* (vel νέος, vel μεῖρακιον Conyb) πολύσκοπε *ne da* (cod Ven, *dare* alii) *te* [2] *indulgentiam corporealium* ὁμιμάτων [3] ἄστρον ὑπέρατον ἀμέρα (vel ἀμέρας *adpellatum* (?) [4] *quod* (vel *quam*) ἔθηκας *rex* (vel βασιλικήν Conyb; cf ἀνακτόριον: ἀμάχ.?) ἰσχύν *illius quod* (vel *quem*) [5] καὶ κοφίας ὀδόν ἐπὶ σκότον ἀτραπὸν (*inivium* Δππ) *existens* (1) [6] ἐλαύνειν τι νεώτερον ἢ πάρος [7] ἀλλὰ σὲ πρὸς Διὸς ἵππος *deus* ἱκετεύω ἀπήμονα [8] ἐς ὄλβον τι τροπαί *quam* (ΘΗΒ = ΤΗΝ?) *cantabo* (ΑΙΩ?) [9] ὦ πότνια ('*gloriosa augusta*', according to the usual method of the translator, rendered by two words Conyb) πάγκοιον τέρας. Philo de provid II p 110 (græce ap Euseb præp εν VIII 395^c) quæ ex Pindaro afferre videtur μηνύματα ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς: δ καὶ Πίνδαρος ἠνέκατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν (p 97?) εἰρημένων quonam spectent obscurum. Sed gravissimus testis prodit Plut fac orb lun 19 p 981: εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει . . . καὶ τὸν Πίνδαρον ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους ἄστρον (τὸν codd, corr Boeckh) φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέω ἀματι (Schott ap Wytttenbach, ἀμα τὴν codd) νύκτα γενομένην (γεν. c codd? Wytthb)

- Ἄκτις ἀελίου, τί πολύσκοπε μήσαι,
 ὦ (βροτέων) μάτερ ὀμμάτων,
 (2) ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον;
 ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχύν πτανόν ἀνδράσιν
 5 καὶ σοφίας ὀδόν, ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐκκυμένα·
 (5) ἐλαύνεις τι νεώτερον ἢ πάρος;
 ἀλλὰ σε πρὸς Διός, ἵπποκόα θοάς, ἱκετεύω, ἀπήμονα

καὶ τὴν ἀκτίνα τοῦ ἡλίου ἐκότους ἀτραπὸν <ἐκκυμένην> φάσκοντας. Adde (ex eodem auctore [Posidonio? Plin II 85] pendentem) Plin nat hist II 64: 'Viri ingentes (Thales, Hipparchus) . . ., misera hominum mente absoluta, in defectibus <siderum> scelera aut mortem aliquam [siderum] pavente; quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatium sublimia ora palam est solis deliquio.' — Emendatus paulo ediderunt fragmentum Ios Scaliger castigat Prop III 4, Io Gottl Schneider fragg p 41, hyporchematis adscripsit Boeckh, peculiari commentatione illustravit Hermann 1846 opp VIII 75 ss, strophicam carminis compositionem agnovit Frid Blass Jahrb class Phil 99 (1869) 387 ss, Rh Mus 55 (1900) 91.

1 Ἀελίου vulgo edunt, ἀελίου Hermann τί 'ιωνίας' videtur ex primere Arm, unde παρ recepit Hartung, ego τὰ conieci proll II⁷ ἐμῆς θεῷ μ' ἄτερ ὀμμ. Dionys; κάκεινό που κατὰ Πίνδαρον, τὸ τὴν ἀκτίνα τὴν ἀπὸ τοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μητέρα (Boissonade c cod Vat, μέτρα vulgo, δημίτεραι Hermann) Philostr opp 58 (72); unde (τί πολύσκοπον) ἐρημῶσικα μέτρον ὀμμάτων Schneider, ἐμαῖς θέαις μέτρ' ὀμμάτων (= θεαμάτων) Boeckh, ἐμοὶ θέας μέτρ' ὀμμάτων Dissen, ἐμοὶ θεῶν μάτερ ὀμμάτων Schneidewin, μηδομένα πότ', ὦ ὀμάτερ' ὀμμάτων Hermann, ἐμήσῳ (ἐμήσῳ Bamberger ap Schneidewin), θεῶν μάτερ ὀμμ. Bergk⁴, μήσαι, ὦ μάτερ ὀμμάτων Blass (cf τίπτ' ἐτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσαι ἐργον λ 474). Quid vero si pro Pindarico ὦ βροτέων (quod om Dionysius) μάτερ ὀμμ. mutato ordine Armenius (ὦ) μάτερ βροτέων legens 'indulgentiam (Ermüdung Neumann, unde κόπῳ suspicatus πότ', ὦ scripsit Hermann) corporealium', κύματα (κάματον μάταν ματίαν?) βροτέων intellegere sibi visus est? 8 λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως παρὰ Πίνδαρον, ἄστρον ὑπέρτατον schol Arat Phaen 11 κλεπτόμενον] καλούμενον? Arm, βλεπόμενος Philostr I c (quem corr Hermann) λιποῖσα vel simile aliquid desiderabat Hermann Ἄκτινα esse ἄστρον praefracte negans; 'inani cum verborum tintitu' neque ἄστρον ὑπέρτατον (nam noblesse oblige) neque ἐν ἀμέρᾳ (vespere enim legitima quasi solis fuga) addi arbitrator 4 ἀμάχανον B ἰσχύν B, πτανόν ὀράσιν cod Paris 1745 (ap Schneidewin), ἰσχύν τ' ἀνδράσιν Blass, in antistropho lacunam indicare malui 5 ante σοφίας sec unum cod fac s age Arm ἐπίσκοτον (M², confirmat Arm, ἐπίσκοπον M¹, -πτον B, -πτεν P), <ἢ που> ἐπίσκοτον Hermann, <ἢ ποι> σκοτίαν praesortabam prll II⁷ ἀτροπον ἐκαμένα Dionys, corr Schneider 6 ἐλαύνεις M (Scaliger), ἐλαύνειν P (Boeckh Bergk Blass), ἐλαύνει B τί Schneidewin 7 ss ἵπποκος θαθοῖς Dionys [ἄβρον τινά] confirmare Arm videtur, τρόπιο Dionys, τράπιο Sylburg; ἵππους θαοῖς—τράπιο—τέρας (accusative) Hermann¹ auctore Boeckh, ἵππους θαοῖς—τράποις (tam téρας vocative) Schneidewin, ἵππους θαοῖς' et ἀπήμον' ἐς οἰμόν τινα τράποις—τέρας Hermann², ἀλλὰ σε—ἵππους τε θαοῖς—ἀπήμον' εἰς οἰμόν τινα τράπιο—τέρας (vocative) Bergk²⁻⁴, idem³ antea ἵπποκόα c' coniecerat, unde ἵπποκόα θαοῖς (vel θεοῖς) Blass; recepi Bergkii² egregie inventum cll P II 85, I V 32, sed

ἐς ἄλβον τινὰ τράποιο θήβαις,
ὦ πότνια, πάγκοινον τέρας.

ἀντ.

10
... ..
... .. πολέμου

εἰ κάμα φέρεις τινός, ἢ καρποῦ (ν—) φθίσιν,
ἢ νιφετοῦ θένος ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,

15 ἢ πόντου κενέωσιν ΑΛΛΑ πέδον

(10) ἢ παγετόν χθονός, ἢ νότιον θέρος, ὕδατι Ζακότῳ βέον,
ἢ γαίαν κατακλύσαια θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἔΞ ἀρχᾶς γένος·

ὀλοφύ(ρομαι οὐ)δέν, δ τι πάντων μέτα πείσομαι.

ἐπ.

ιποπεο ἐλαύνειν ὁ non esse curtu vehi 'novo quodam modo' (Boeckh), sed mali aliquid agitare, persequi, afferre (ut κολυμῶν A 575, τέσσαρας ἀρετάς Pind N III 74, ἄλιω κήδος Aesch Ag 700 ἀπήμονα <νόν> Blass; cf 16 θ πάγκοινον B 12 δις ἄμα Dion, δ' ἢ κάμα Scaliger, δ' εἰ c. Hermann, πολέμου | εἰ dubitanter Blass, dubitanter reposui 15 κεύσιν B ἀλλά Dion, ἀνά Scaliger; ἄμ Hermann, <ἀρ'> ἄμ Blass 16 ἱερῶν] διερῶν Scaliger plerisque probantibus, βέον scripsi 17 κατακλύ- caca M (-κλύ- P, -κλύ- B), corr Hermann¹ θήσει Dion, θήσεις Barnes 18 νέων B ἀρχῆς Dion, corr Boeckh 19 ὀλοφύ BP, ὀλοφ M, lac IX litt M, XVII B, XXV P ὀλυφρομένων πάντων μέτα Boeckh, ὀλοφύρομαι οὐδέν, δτι (δπερ) πάντων μέτα Hermann². Octo igitur Pindarus formidines enarrat: bellum, frugum perniciem, immanem nivium vim, seditionem, terrae solum mari haustum, humum aut gelu constrictam aut imbris aestivis obrutam, terrarum denique humanae generis exitium; in quibus iustum ordinem desiderari ratus hunc in modum poetae membra disiecit Bergk: ἢ στάσιν οὐλ. | ἢ παγετόν (pruinam) καρποῦ φθ. ἢ νιφ. cθ. ὕπ. | ἢ πόντου κ. ἀνά πέδον | χθονός ἢ νότ. θέρος, | ὀδ. Ζακ. Ξεράν | εἰ γαίαν κτλ.

Solis defectionem utrum anno 478 (17. Febr, sec Hofmann progr gymn Tergest 1889, 46 [16. Febr a 477 idem scripserat progr 1884, 15]) an 463 (30. April, Boeckh expll 602) factam esse statuamus, non facile erit ad diiudicandum. Nam de ea defectione quae Xerxi formidini fuisse ferebatur (Henr Stein ad Her VII 37, Hofmann 1884, 15) actum videtur esse, alteram autem anni 480 defectionem (Her IX 10?) minorem fuisse quam ut in censum venire possit Hofmann auctor est (1884, 17. 1889, 46). Restat igitur, ut aut anni 478 mens Febr aut 463 mens Apr poetae animum defectione solis commoveri fingamus. Sed priorem annum si quis propterea praeoptaverit, quod Februarius nivibus aut frigidibus (v 12—46) accommodatior esse videatur: quemadmodum pacata fuisse rei publicae tempora recte Boeckh collegit e verbis πολέμου δ' εἰ κάμα φέρεις, sic nives et frigora quanto minus expectata, tanto formidolosiora. Ceterum ad annum 463 carmen referre malim, non solum propter ingentem terrarum inundationem et huius fragmenti vv 16—17 et Olympici carminis quod anno 464 compositum credo O IX 42 ss commemoratam, sed etiam propter Pythagoream quandam disciplinam, quam verba ὦ (βροτέων) μήτερ ὀμμάτων redolere mihi videntur, cuius ante iter Siculum (476/75) poetam vix crediderim fuisse alumnum. Nam

aliud certe oculorum acie amissa solem desiderare medicaque quasi vi ornare (Hes fr 17 Rz, Apollod I 25 W, Eur Hec 1066 D), aliud mortalium oculorum lumina e solis 'luce' quasi prognata putare.

108 (75)

θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πράγῃ, εὐθεία δὴ
κέλευθος, ἀρετᾶν ἐλεῖν
τελευταί τε καλλίονες.

Epist Socr I p 610 Hrch: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πίνδαρον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· θεοῦ... καλλίονες. σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ ὑπόρρημα. 2 ἕκαστον ἐν εἰσέβαντε ante Hermannum (ap Heyn 1817 p 39), verba om Aristides non solum Π 126, 10 K, sed etiam Π 228, 4 K; vñ 2. 3 vulgo iungunt, inde a verbis εὐθεία δὴ versum 3 incipit Hermann, inde a κέλευθος male ante ἕκ. ἐν τρ. distinguens Christ.

110. 109 (76. 228)

υ υ υ _ _	υ υ _ υ _	_ υ _ υ υ
_ _ υ υ _ υ	_ υ _ υ _ _	
	*	* *
υ _ _ υ _	_ υ _ υ _ υ _	
υ _ _ υ _	υ υ _ υ _ υ υ	υ _ _ υ υ
υ υ _ υ υ	υ υ υ υ _	
υ υ _ υ υ	_ υ _ υ υ	

γλυκὸ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δὲ τις
ταρβεί προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

* * *

τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεῖς
ἐρευνακάτω μεγαλάνορος Ἑσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελῶν,
πενίας δότεيران, ἔχθρᾶν <δὲ> κουροτρόφον.

(110) Stob flor 50, 8 (περὶ πολέμου): Πίνδαρος ὑπόρρημάτων· γλυκὸ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπεύρων δὲ τις ταρβεί προσιόντα νιν (μιν v l) καρδίᾳ περισσῶς. Scholl A 227: φιλοπόλεμοι οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος· γλυκὸς ἀπείρω πόλεμος· ἐμπεύρων δὲ τις τ. πρ. v. περ. (νιν περ. om A, περ. om B, καρδίᾳ om ABT), quibuscum fere congruit Eustath Π 841, 32 (νιν καρδ. περ om c cod A), nisi quod omnium solus recte πεπειραμένων, quod edi iussit Schneider; γλυκὸς ἀπείρω πόλεμος tanquam proverbium laudari solet, velut Diogenian III 94, schol Thuc II 8. Numero plurali ἀπείροισιν quem e Stobaeo recipiunt metrum favet; nam de adiectivi numero singulari collectiva notione usurpato ap Pind si dubitaveris cf quae ad N III 29.

(109) Stob flor 58, 9 (περι ήσυχίας): Πινδάρου ύπορχημάτων (hoc add A)· τὸ κοινόν τις... κουροτρόφον. Polyb IV 31: οὐδὲ γάρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἴλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πινδάρου τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἀγειν τὴν ήσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινόν τις... φάος. 1 laudat Philod mus p 18 K, respicere videtur id ibd p 87 K; καταθεῖς Stob 2 ἐρευνησάτω Stob τὸ φαίδρον] ἱερὸν memoria in formularum ἱερὸν ἡμαρ κνέφας (φάος Hes opp 339, Aesch Eum 1005) recordationem aberrante Stob 3 πραπίδων B solus in vulgarem formam delatus ἐπικόπον A, ἐπικόπον (ἐπὶ κόπον) rall, corr Grotius (floril p 223) 4 ἐχθρὰν κουρ. libri et edd, ἐχθρας κουρ.? Christ

Alterum fragmentum postquam ex hyporchematis esse (e cod A) innotuit huc vocavit priori subiciens Schneidewin; eiusdem carminis esse fragmenta vel metro coarguitur. Poetam non tantum esse pacis quantum concordiae diligentem monuit Boeckh kl Schr IV 346, Persis ipsis ne tum quidem eum studuisse e Polybii silentio collegit Bergk gr Litt-Gesch II 516.

111 (77)

υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ

ἐνέπιτε κεκραμέν' ἐν αἵματι,
 πολλὰ δ' ἔμβαι' ἔλκεα νωμῶν
 τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' αἰεραῖς
 †πρὸς σπιβαράς σπάρραζε πλευράς,
 5 αἰών δὲ δι' ὀστέων ἐραίσθη.

Erotian glossar Hippocr p 49 Kl: Αἰών· ὁ νωτιαῖος μυελός... καὶ Πινδάρου ἐν ὑπορχήματι (-τι ν l) λέγων (AB, λέγει ν l): ἐνέπιτε... ἐρραίσθη. De Hercule sermonem esse vidit Heyne 1 ἐνέπιτε καὶ κραιμένα (AB, κεκραμένα C) ἐν αἵματι libri, ἐνέπτυσε (adversarius scilicet) Vulcanius ap Heringam obsr cr 116, ἐξέπτυσε κεκραμέν' αἵματι Heringa 2 πολλὰ δ' ἔλκεα πλευράς ἐμβαλεν ὤμον libri, ἐμβαλε νωμῶν Vulcanius, ἔλκε' (del πλευράς) Heringa, ἐμβαι' ἔλκεα Bergk 3 ῥώπ. vel ῥάπ. libri, ῥόπ. edd vett; de mensura τραχὺ ῥόπ. prll II⁶ αἰεραῖς libri, corr Boeckh 4 πρὸς <ἀκραν> Bergk, ἀνδρὸς Christ, ὕψο (ad αἰεραῖς) conicio; non displicet versiculi sigmatismus ἐσπάρραζε (e libr dett?) edd vett, retin Bergk, ἀπάρραζε ABC, σπάρραζε Heringa 5 ἐρρ. libri, corr Christ; cf ἀπέριψε Ἀλιρόθιος ἀμφίρυτος χρυσόραπς alia.

112 (78)

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα

Ath XIV 631°: ἡ δ' ὑπορχηματικὴ ἐστίν, ἐν ἣ ἄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται... καὶ Πινδάρου δὲ φησιν· Λάκαινα... ἀγέλα. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες, καὶ ἐστὶν ὑπορχηματικὴ ὀρχησις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

113 (79)

Schol Theocr VII 108: Ὀμόλη (Bergk⁴ c Ambr [δμ.], Ὀμόλας [lemma] alii, Ὀμολος vulgo) δὲ Θετταλίας ὄρος ὡς Ἐφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἐορτῆς τῶν Ὀμολῶν (Μεουρσίος, ὁμόλων Ambr, ὁμηρῶν *simm* alii), καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήματιν.

114^{a, b} (80)

Schol Pind I I 21: Ὀμόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέος ἠνίοχος (cf Paus V 8, 3): † ἀλλ' εὐρήματα Πινδάρου † ἐν ὑπορχήματιν, ὡς † εὐρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει. 'Haec immane quantum corrupta sunt' Boeckh ἄρματα δὲ αὐτοῦ εὐρημα κατὰ τὰ Πινδάρου etc coniciens, de Caistoris invento cf schol P V 6; ἄρμα δὲ εὐρηκε κατὰ Πίνδαρον ἐν ὑπορχ., ὡς καὶ <Ζεῦχος> εὐρημα K., ὡς αὐτὸς (ὁ Πίνδ. scil.) λέγει *malim, ut duo esse fragmenta videantur*.

115 (81)

Schol Pind O XIII 25: ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς ὑπορχήματιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὐρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον. Cf fr 71.

**116. **117 (82)

Herphaest p 84 (45, 2 W): ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς, τὸ καλούμενον Πινδαρικὸν ἐνδεκακύλλων, δ τὴν μὲν πρῶτην ἀντισπαστικὴν ἔχει, τὰ δὲ λοιπὰ ὁμοίως τῷ Σαπφικῷ χωριαμβικῇ καὶ ἰαμβικῇ κατακλιθεῖα, οἷον (v 1 etiam Gram An Par I 123, 19)

ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεύσαι

* * *

ἄγροις ᾧ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ

Moic. Boeckh, μουc. libri. Inter Pindari hyporchemata ut carminis in Apollinem facti essent fragmenta rettulit Boeckh. De metro cf Pind P II ep 8^b, I VIII 1, (δεκακύλλ.) O XIV 1.

parricida) schol Vat O II 16 subicit summam xviii aetatum Pindari testimonio non adhibito. Et xv illas Ambrosiani schol aetates persequi licet auctore schol Vat O II 82¹; sed remanent cum aliae tum graviores quaedam de Theronis avo dubitationes, quibus indulgere hoc loco nolumus.

(119) Schol Vat O II 16: ἱππόστρατος δὲ (ὁ τὰ περὶ τῆς Σικελίας γενεαλογῶν schol P VI 4) ἰστορεῖ αὐτὸν (τὸν Θήρωνα scil) πλοῦτῳ διενηνοχέναι· ἀλλ' οἱ γε πρόγονοι τῶν Ἀκραγαντίνων Γελφοὶ οὐχ οὕτως ἠπορήκεσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοῦναντίον μόγις καὶ ταπεινῶς διέζυν ἐπὶ φυλακῇ τῆς πόλεως μισθαρνοῦντες. ἔνιοι δὲ φασὶν ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὄλωσ ἐπὶ τὴν Γέλαν κατήραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ Ῥόδον... νέφος. Schol Ambr O II 15: οἱ δὲ Ἀκραγαντῖνοι Γελῶνιν εἰσὶν ἀποικοὶ, ὥστε τὸ ἑπατέρων ἄων' λέγει ἐπὶ τῶν Θήρωνος προγόνων, οἱ οὐχ ἀπλῶς εἰς τὴν Γέλαν (Chrph Schneider, τὸν Γέλυνα cod) κατήραν (μετήραν cod), ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα· καὶ τοῦτο ἔξ αὐτοῦ Πινδάρου σαφηνίζεται, ὡς καὶ Τίμαϊός φησι. 1 ἐν G Q·Vrat^d, ἀν vulgo κατήρικθεν libri, κατένασθεν Bergk, et ante et post hoc verbum lacunam indicavit Boeckh, καταφοικ. scripsimus nulla mutatione sicut N X δ; prll II⁸⁰ 2 ἐνθεν δ' GHQ, ἐν δ' B, ὄθεν δ' V, ἐνθ' E Boe ἀφορμαθέντες libri; ἐνθεν ὄρμ. Pindarum ut opinor non dedecebit 4 ἔσπετο GQ, ἔπετο vulgo ἀεννάου libri; prll II⁸⁰

*120. *121 (85. 86)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩΙ ΑΜΥΝΤΑ

—υ—υ —υ—υ —υ—υ
 —υ—υ —υ—υ —υ—υ
 * * *
 ... (—υ) —υ—υ —υ—υ —υ—υ
 ... (—υ) —υ—υ —υ—υ —υ—υ
 —υ—υ —υ—υ —υ—υ —υ—υ
 —υ—υ —υ—υ —υ(—υ) ...

Ὀλβίων δμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
 παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα

... πρέπει δ' ἐκλοῖσιν ὕμνεῖσθαι ...

... καλλίσταις αἰδαῖς

τοῦτο γὰρ ἀθανάτοισι τιμαῖς ποτιψαύει μόνον,

θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον (ἅπαν).

Alexandrum Amyntae filium Philhellenam quem vocabant Olympiae stadio paene victorem (Her V 22) hanc quidem ob laudem epinicio ornari non potuisse sponte intellegitur. Inter encomia recte fragmum revocavit Boeckh cl Dion Prus or II 38 (ἐπήνεσεν Ἀλέξανδρον).

De regis donis Delphicis et Olympicis cf Her VIII 121, Solin IX 13ss (p 85 Mo²); de eiusdem cum Pindaro necessitate Solin 11. Certaminis Olympici tempus ut recte ol 71, 1 (496) definiverit Maxim Duncker Gesch

Alterth^s VII 100^s: carmen etiamsi καλὸν ἔργον ad nullam aliam rem pertinuerit aliquanto post componi potuisse nemo negabit.

(120) Schol Pind N VII 1: δταν ὄπη τις ὁμουνυμία, οἶον· Ὀλβ(ῶν) .. Ἀμύντα. I laudat Dio 11 ἐπώνυμε exhibens; cf fr 105, 2.

(121) Dionys Halic de Demosth dictione c 26 (I 185 Usn-Rdrrn): πρέπει... ἔργον. Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέειν ἐκπουδακῶς.

I δὲ ὁλοικιν libri, corr Sylburg 1/2 supplere otiosum est
 3 τιμαῖτα libri, corr Boeckh μόνον ῥηθέν· libri, ῥηθέν del Bothe, μόνον· ῥηθέν <μένει> parum recte Radermacher 4 δ' ἐπιταθέν libri, δ' ἐπιταθέν Sylburg, prob Schneider Boeckh, δὲ αἰαθέν Barnes, prob Reiske Schneidewin 5 πᾶν addidi.

Fragmenta 122—126. 128 SCOLIA praeunte fere Schneidero inscripsit Boeckh, quibus fr 127 adiecit Bergk; cf Ed Hiller Herm 21, 366 ss et supra p 388.

122 (87)

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩΙ

$$\begin{array}{cccccccc}
 115 \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & 150 & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} \\
 \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} \\
 \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} \\
 \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} \\
 5 \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee} & \overline{\vee}
 \end{array}$$

στρ. α'

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
 Πειθοῦς ἐν ἀφνεῦ Κορίνθω,

Ath XIII 573^s (Chamaeleo): καὶ οἱ ἰδιῶται δὲ κατεύχονται τῇ θεῷ (Veneri) τελεσθέντων περὶ ὧν ἂν ποιῶνται τὴν δέσιν ἀπάξειν (ἐπάξειν Schweigh e Pind) αὐτῇ καὶ [τὰς del Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 5] ἑταίρας. ὑπάρχοντος οὖν τοῦ τοιοῦτου νομίμου· περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξῆεν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν (ἐπάξειν Schwgh) ἑταίρας εὖεστο τῇ θεῷ νικήσας. Πίνδαρος τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον (O XIII), οὗ ἡ ἀρχὴ 'Τριστολυμπονίκαν ἐπαινέων οἶκον', ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ἄσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποιήται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἱ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν. διόπερ ἔφη· ᾧ Κύπρου... ἰανθεῖς. ἤρατο δ' οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι... καλόν. ἀρξάμενος δ' (Kaib, θ' A) οὕτως ἐξῆς φησιν· ἀλλὰ θαυμάζω... γυναιεῖ. δῆλον γάρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἡγωνία ποῖον τι φανήσεται τοῖς Κορίνθιοις τὸ πρᾶγμα. πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς αὐτῷ πεποιήκεν εὐθέως· ἐδιδάξαμεν... βασιάνω. Strophas minutiores esse docuit Bergk Actt Soc Gr (ed Wstrm et Fackh) I, 1836, 199.

I πολύξεναι A, corr Boeckh 2 ἀφνεῦ Ath, -ῆ Schneider, -ῶ cl B 570 reduxit Schneidewin exerce cr (Brunsv 1836) p 22, de ἀφνεός prll II⁴⁶

αἶ τε τὰς χλωρὰς λιβάνου Ξανθὰ δάκρη
 θυμιάτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι
 8 νοήματι πρὸς Ἀφροδίταν,

στρ. β'

ὑμῖν ἄνευθ' ἐπαγορίας ἔπορεν,
 ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς <έν> εὐναῖς
 μαλθακάς ὤρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι.
 σὺν δ' ἀνάγκη πᾶν καλόν

* * *

(στρ. γ')

... ..

(10) ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λέξοντι Ἴθμοῦ
 δεσπότηι τοιάνδε μελίφρονος ἀρχᾶν εὐρόμενον σκολίου
 Ξυνάρορον Ξυναῖς γυναιεῖν.

(στρ. δ')

διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ

* * *

ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δευτ' ἐς ἄλλοσ

(15) φορβάδων κορὰν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελαίαι
 ἐπάγαγ' εὐχλωαῖς ἰανθείς.

8 διατε ταχυεῖρας λιβάνου *A*, corr Tittmann e Zonara p 1807 (cf Phot lex v λιβανον); an ταί τε? cl O XIV 1 δάκρυα *A*, Ξανθὰ δάκρη sine poetae nomine Cram An Ox I 121, 1, unde corr Schneidewin l l et Bergk Rh Mus IV 1836 fasc 2 p 219; quod ibd laudatur ἐν ἡρινοῖς πέταλσι Pindaro tribuebat Schneidewin 4 θυμιάτε] τε ἡμῖν *A*, corr Tittmann e Zonara et Phavorino πολλάκις ματέρας *A*, corr Boeckh οὐρανιανίπτάμεναι *A*, οὐρανίαν πτ. Hermann ap Heyn, οὐράνι' ἀμπτάμεναι (cl Eur Tro 518)? Bergk, οὐράνιαι πτ. Kaibel 5 νοήματι ποττᾶν *A*, νόημα ποττᾶν Hermann ap Heyn, νόημα πρὸς τᾶν? Boeckh n cr 438, νοήματι πρὸς Wilamowitz ind Gotting 1889/90 p 6; de dativo cf Soph OR 487, de interpolatione semidoceta ποττᾶν (ποτῖ τᾶν *B*) cf 10; articulus quomodo defendi possit non video 6 ὑμῖν ἄνευθεν ἀπαγορίας Ath, ὑμῖν Hermann ap Heyn (idem etiam I Π 80 recipi debebat), ὑμῖν δ' τ' ἄν. ἀπ. 'e caelo excusationem' Boeckh (at quorsum tandem σὺν δ' ἀνάγκη?), peius etiam ἄνευθ' ἀπαγορίας 'sine intermissione' Bergk¹, emendavit ἄνευθ' ἐπαγορίας Meineke, prob Bergk²; 7 ἐν add Boeckh 8 μαλθακωρας *A*, corr Boeckh 9 παγκαλον *A*, πᾶν καλόν edunt c Hermann; prll Π⁷¹ 10 λέξοντι *A* (cf gramm Meerm in Schaeferi Greg Cor p 658 et n cr O I 110), retin Bergk, λέξαντι codd dett, λέξοντι Casaubonus, ΛΕΞΟΝΤΙ dedit Pind Ἴθμοῦ] ὁμοῦ Ath libri, corr Casaub; de hiatu prll Π⁷ 11 τοιάνδε *A*, corr Schweigh 18 ἐδιδάξαμεν Ath, διδάξαμεν Hermann ap Heyn, ἐδείξαμεν Hecker Phil V 438 καθάραι *A*, καθαρᾷ Casaub, καθαρὸν prosaice Meineke 14 δηῦτ' Dindorf thes II pag ult 15 κόραν et ἑκατόγγυιον *A*, corr Casaub ξενοφῶν (lectione valde notabili cl prll Π⁶⁵) *A*, -φῶν Musurus τελαίαι *A*, corr Boeckh 16 ἀπάγαγ' e Chamaeleonte (v supra) Meineke.

†ψυχράν φορεῖται πάσαν ὁδὸν θεραπεύ-
ων. ἀλλ' ἐγὼ θεῖς ἕκατι κηρὸς ὡς δαχθεῖς ἔλα
ἐπ.

ἱρὰν μελισσᾶν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω
παιδὸς νεόγυιον ἐς ἦβαν· ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδω
Πειθῷ τ' ἔναιεν καὶ Χάρις υἴον (υ—) Ἀγχιλα.

dita: ψυχράν Schneider, quo recepto 'ad mulierum obnoxios cultores re-
ferri videtur' Boeckh, 'servire mulieribus (eum dicit)' Hermann opp
VIII 88, similiter (θεραπεύων scil γυναικας) Herwerden Pindd 81; 'mu-
liebri impudentia tritam (ψηχράν scz) quamvis viam persequens fertur'
Bergk Actt soc gr I (1836) 198, αἰχρᾶν φορεῖται Ahrens kl Schr I 67,
ἡ γυναικείαν θρασεῖ | ψυχράν ... θεραπεύων Bergk⁴, ἡ γυναικείους φρασίν?
Kaibel, quasi vero de impudentia muliebri non constat fere inter
homines Graecos, cūrδαν φορεῖται (oder muss frech wie ein Weib
alles ohne Unterschied nehmen) de Wilamowitz Götting Nachr 1898,
234¹, βληχρᾶν φορεῖται 'muliebri procacitate inaniter trepidat atque con-
cursat officia curasque affectans' conicio 6/7 ἐγὼ δεκαττίας κηρὸς ὡς
δαχθεῖς ἐλειηρᾶν μελισσᾶν Δ, ἐλειηρᾶν (palustrium?) μελισσᾶν Hermann ap
Heyn, ἐγὼ <ῶρα> ἕκατι τὰς <ποθεινὰς> κηρὸς ὡς | (inseunte epodo) δαχθεῖς
ἐλειηρᾶν μελισσᾶν Boeckh, ... κηρὸς ὡς δαχθεῖς ἔλα | ἱρὰν μελισσᾶν ('uti
cera arum sanctarum tacta sole' emendatione palmari) Bergk 1886, ἐγὼ
τὰςδ' ἕκατι cetera c Bergkio Hermann opp VIII 89, facillima correctione,
nisi τὰςδε (Ἀφροδίτας Δ) scaenicum magis deceret poetam quam Pin-
darum, ἐγὼ θεῖς ἕκατι cett c Bergkio Schneidewin², in quo acquiescendum
duco, nam τὰς contrario quodam vitio ac τὰςδε laboraturum esse con-
cesseris cll O II 78. VII 20 (τοῖσιν), ἐγὼ πὰς δέατι Bergk⁴ τήκομαι Ath,
corr Boeckh 8 παίδων Ath, παιδὸς scripsi sine ulla dubitatione
ἦβην Ath, corr Boeckh τονέδω Δ, corr Musurus 9 τε ναίει Schneider,
de temporis imperf proprietate recte monuit Schneidewin, ἐν δ' ἄρα καὶ
'iuventam cum aliorum [παίδων] tum eius quem'), Τενέδω Πειθῷ τὸν
ἀγεν Ahrens kl Schr I 67, Πειθῷ τ' ἀνάγεν Hermann opp VIII 89, Πειθῷ
τε νέον | κ. X. υἴον <ἀνάγ>' Ἀγχιλα Bergk⁴

*124^a- b (89. 239)

— υ — υ — υ — υ — υ —
— υ — — — υ — — — υ — — —
— υ — — — υ — — — υ — — —

Ath XI 480^c: καὶ τῶν μὲν ἀπικῶν (κυλίκων) μνημονοεῖ Πίνδαρος
ἐν τοῖςδε ᾧ Θρασύβουλ' ... κέντρον. Continuo subiunxit fr 124^c
(Ath XIV 641^b) Bergk, quod ne tum quidem spreuit vir optimus, cum
carminis stropham certissime constituit Frdr Blas Rhein Mus 19, 1864,
306 vocatis huc versibus quos idem Athenaeus exhibet XI 782^d (vol III
p 19 Kaib): ἀνί(κ' ἀνθρώπων ... πλουτέοντες et (εἰτ' ἐπάγει) ἀέξον-
ται ... δαμέντες. Sunt enim metro non 'simili' ut ait Bergk, sed
plane eodem, nec displicet continuatis fragmentis ἀνί(κ' ἀνθρώπων 'cum
ad eam hilaritatem venerint convivæ tui, qua perfusi homines...' Res
propterea gravioris momenti est, quod altero fragmento nulla lacuna
subiuncto excluditur epodus (fr 124^c), nisi forte unius quasi periodi strophas
esse status, ut verba δει|πνου ... ἀφθο|νον βορᾶν medium str locum
teneant; de minutioribus istorum carminum strophis Bergk ipse primus
recte indicavit ad fr 122.

- (α) ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν δχημ' αἰοιδᾶν
 τοῦτό <τοι> πέμπω μεταδόρπιον. ἐν Ξυνῷ κεν εἴη
 κυμπόταισιν τε γλυκερόν καὶ Διωνύσοιο καρπῷ
 καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον· (στρ. β')
- (β) ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
 τηθέων ἔξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρῦσοιο πλοῦτου
 πάντες Ἴσον νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
 δε μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοῖ δ' αὖ πλουτέοντες

 (στρ. γ')
- (—) ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοισι τόξοισι δαμέντες.

 (στρ. δ')

(124^a) 1 δχημ'? Boeckh 2 τοι add Boeckh 3 τοι γλυκερόν
 πᾶρ Blass, male διον. Ath, Διων. edunt c Boeckhio, recte; nam melius
 decurrit tetrameter semel quam bis infractus, unde in altera str πολυχρ.
 praefero (πολύχρ. P VI 8) 4 ἀθηναίει A, corr Schneider; Ἀθηναῖος
 pro Ἀττικὸς ex hoc Pindari loco afferre Suidas videtur v Ἀθηναῖος ad-
 dens καὶ Πίνδαρος ἐν σχῶ (ἐν σκολιοῖσι Kuster, ἐν σχολίῳ i e 'in scholio
 aliquo plura invenies' Ed Hiller Herm 21, 368). Panathenaeicos calices
 dici cl I Π 19 censet Boeckh (124^b) 2 ἔξωθεν et πολυχρῦσου Ath, corr
 Mitscherlich 3 ἴσα νέομεν Ath, metro violato, nisi forte (c) νέομεν posi-
 tionem facere contendis cl δόρυ· σοει Bacch XVII 90; ἴσα vulgo edunt c
 Hermanno, quod cll δαιμονία simm (prll II⁹⁰) defendi posse nego, ἴσα
 πλέομεν Bergk, ὁμοῦ νέομεν tacite Blass, ὁμοῦς certe Pindaro reddere
 debebat, ἴσον νέομεν scripsi; de -ov: -a cf ad P X 63, a nasalium -v v-
 concursu non abhorreere Pindarum constat 4 ἀφνεὸς Ath, corr Her-
 mann; prll II⁴⁶ Ultimum versum affert (τόξοισι scr) Eust II 1367, 30;
 fuit cum huc vocaret ἐπίσιν ἀθ. ἀρμ. φέρονται (fr 10), <εὐτ'> ἀέξονται
 κτλ scribens Bergk.

*124° (94)

— — — — —
 — — — — —

δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
 καίπερ πεδ' ἀφθονον βοράν

Aristot ap Ath XIV 641^b: Ἀρ. δ' ἐν τῷ περὶ μέθης (fr 91 R) τὰ τραγῆ-
 ματὰ φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια· ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορσιμὸν
 εἶναι. Πίνδαρος δὲ ἐστὶν ὁ εἰπὼν· δείπνου . . . βοράν. I ut Pindari
 afferunt Clem Alex str I 377 (ubi in vulgarem numerum τρωγάλια aber-
 ravit cod Mon) et Eust Od 1401, 49, γλυκὺ τρωγάλιον laudant Philodem
 de mus Δ XII 3 et Plut de sanit c 20 p 133 2 καὶ περὶ A, corr
 Boeckh παιδαφθονον A, corr Schneider πέδ' scribens, πεδ' reposuit
 Boeckh³, eandem prosodiam diserte defendit Bergk⁴, unde casu videtur
 factum esse, ut idem fr 26 retineret vulgatam

125. 126 (91. 92)

ΙΕΡΩΝΙ ΣΤΡΑΚΟΣΙΩΙ

— υ — — — — υ υ — υ υ — — —
 — υ — — — — υ — — — —
 — υ — — — — υ — — — — υ — — — — υ υ
 — υ — — — — υ — — — — * — — — — * — υ υ
 — υ — — — — υ υ — υ — — υ — — — —
 υ — υ — υ — υ — υ — — — —

(βάρβιτον)

τόν ρα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὔρεν
 πρῶτος, ἐν δείπνοισι Λυδῶν
 ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλαῖς ἀκούων πακτίδος

μῆδ' ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολὺ τοι
 φέριςτον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών

(125) Aristox ap Ath XIV 685^b: Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν
 πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρεῖαν. ὅπερ (? Kaibel,
 διόπερ vulgo) καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῇ πρὸς Ἴέρωνα σκολίῳ τὴν
 μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον διὰ τὸ [διὰ (del Musurus)]
 δύο γενῶν ἄμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνψῆδαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων.
 Ath 685^c: ἀγνοεῖ δ' ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἢ μάγαδις
 σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὔρειν τῇ
 παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον· τὸν ρα Τέρπ. . . πηκτίδος.
 πηκτίς δὲ καὶ μάγαδις ταῦτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχμος κτλ.
 (126) Heracl Pont ap Ath XII 512^a: Πίνδαρος <δὲ> παλαιῶν Ἰέρωνι τῇ
 Συρακοσίων ἀργοντί· μῆδ' ἀμαύρου . . . αἰών. Ad unum carmen fragm
 revocavit Boeckh. (125) 1 hunc locum si respicit Ps-Plut de mus c 28
 (ἔτι δὲ καθάπερ Πίνδαρος φησι καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὐρετῆς
 ἦν) non sicut Athenaeus aut Aristodemus τὸν ρα videtur βάρβιτον inter-
 pretatus esse 2 λυδίων Δ, corr Schneider 3 ἀντίφθογγος Δ, v supra
 πηκτ. Ath, quod vulgo retinent, πακτ. vulgo recipitur Sapph 122 B^a,
 monuit Herwerden Mnem 1899, 378 (126) 2 φέριςτιον edunt c Schnei-
 dero, φέριςτιον retin Kaibel. Conf fr 268.

127 (236)

— — υ υ — υ υ — υ
 υ — υ — υ υ — υ
 — — υ υ — υ υ — υ — υ — υ

εἴη καὶ ἔραν καὶ ἔρωτι
 χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
 μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δί-
 ωκε, θυμέ, πράξιιν.

Chamael ap Ath XIII 601^a: καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὄν ἐρωτικός φησιν· εἶη ... πρᾶξι. Ath XIII 661^b: καὶ κατὰ Πίνδαρον ἄλλος τις ἔφη· εἶη ... καιρόν (Ath'). De metro Wilamowitz Eur Herc³ II 27 et Götting Nachr 1898, 226 n. Poetam iuvenilem coarguit v 3, quem corruptum esse cum Christo iudicat Kaibel. 1 ἐρῶντι? Christ, prosaice

128 (90)

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ
 υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ

χάριτάς τ' Ἀφροδιείων ἐρώτων,
 ὄφρα σὺν Χειμάρῳ <τε> μεθύω
 Ἀγάθωνί τ' ἰάλῳ κότταβον

Theophr ap Ath X 427^a: διὸ καὶ τὰ σκολιά καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε· χάριτας ... κότταβον. 2 σὺν χειμαμάρῳ μεθύων Ath codd, Χειμάρῳ μεθύων edebant ante Boeckhium, qui Χειμάρῳ μεθύω c cens quodam Ien, Χίμάρῳ μεθύων Bergk, Χειμάρῳ me componente reduxit Christ³ (cf inscr passim, Fick et Bechtel gr Personenn 248. 290/91), Χειμάρῳ τε μεθύω scripsi. 3 ἀγάθωνι δὲ βάλῳ Ath, Ἀγάθωνι δὲ καλῷ vulgo edebant c cens Ien, unde verbum desiderabatur: κότταβον <παίζω> vel κοτταβίζω Meineke, (Ἀγάθωνί τε καλῷ) κότταβον <ἀγκυλῶμαι>? Bergk; Ἀγαθωνίδα coni Wilamowitz ap Kaib (Ἀγάθωνι λατάξω idem Herm 14, 170; cf Kretschmer gr Vaseninschr 87), Ἀγάθωνί τε βάλῳ Christ³, Ἀγάθωνί τ' ἰάλῳ scripsi et ἰάλῳ προπέμῳ gl Hesych.

ΘΡΗΝΟΙ

129 + 130 (95)

—υ— —υ— υυ—
 —υυ— υυ—
 —υυ— υυ—
 —υυ— υυ—
 —υυ— υυ— υυ— υυ—

 —υ— —υυ— υυ—υ— υυ—
 —υ— —υ— —υυ— υυ— —υ—υ— υυ—υ—
 —υυ— —υυ— —υυ—
 —υυ— —υ— —υυ— υυ— —υυ— υυ—

Plut consol ad Apoll c 35 p 120: Λέγεται δ' ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτί περί τῶν εὐσεβῶν ἐν Ἄιδου τοῖσι λάμπει . . βωμοῖς· Sequitur (ἐν ἄλλῃ θρήνῳ) fragm. 131. Plut de latenter viv c 7 p 1130: (εὐσεβῶν χώρον) τοῖσι . . λειμώνεσσι καὶ τοῖσιν ἰάκάρπων μὲν ἰάνθηρων καὶ ἰακυθίων δένδρων ἀνθεσι τεθελὸς ἀναπέπταται πεδίον (quae in libera quae videtur verborum προάκτιον αὐτῶν κτλ. paraphrasi εὐκάρπων facile restituas cum Ruhnkensio, σκιερῶν δένδρων cum Boeckhio) καὶ ποταμοὶ τινες ἀκλυστοὶ καὶ λειοὶ διαρρέουσι· καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμασι καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς (αὐτοὺς vulgo) καὶ συνόντες. ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδὸς ἐστὶν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχὰς, ἔνθεν . . ποταμοί, δεχόμενοι καὶ ἀποκρύπτοντες ἀγνοία καὶ λήθη (ἀγνοία καὶ ἀδοξία dicit Plut) τοὺς κολαζομένους. Ex beatorum diatribis quae Pindarum Platonem alios antestatus commemorat Aristid II 225 BK (ποιητῶν τε χοροῦς . . τὴν δεξιὰν προτεινόντων κτλ.) certi nihil recuperare licet. Sed cl Plat reip X p 614^a 'memorias et sermones' bene illustravit Dieterich Nekyia 120; idem quod tres illas vias aut tria animarum genera e Pindaro sumpta a Plutarcho esse docet, mihi quidem nondum persuasit. Quae ap Plut consol c 34 fragmento nostro antecedunt verba de piorum apud inferos 'proedria et honore', item quae Ps-Plat Axioch 371^a affert lyrici poetae fragmenta (Dieterich 121) a Pindaro aut ab hoc certe Pindari threno aliena sunt.

Boeckhii versibus 1—3 ut responderent vv 5 extr—7, cum alia mutavit Hermann tum (6/7) κίδνατ' αἰ, θύα μινύοντ. (~ ἐνθάδε νύκτα κάρω, φοι. 1/2). Unam stropham 'omnibus numeris absolutam' Boeckh statuit. Idem versibus 6. 7 respondere fr 130 recte observavit; quod fragm eisdem verbis quibus p 1130 (ἐνθεν . . ποταμοί) legitur p 17° (de aud poet c 2).

(στρ.)

- τοῖσι λάμπει μὲν σθένος ἀελίου τὰν
 (2) ἐνθάδε νύκτα κάτω, φοι-
 νικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώ-
 νεσσι προάστιον αὐτῶν
 (3) καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσεῖοις καρποῖς βεβριθός

* * *

- καὶ τοὶ μὲν ἵπποισι <τε> γυμνασίαις <τε>, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 (5) τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐαν-
 θῆς ἅπασ τεθάλεν ὄλβος·

ὄδμᾶ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 †ἀεὶ θύματα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παν-
 τοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς.

* * *

(ἀντίστρ.)

ἔνθεν τὸν ἀπείρον' ἐρεύγονται σκότον
 βληχροὶ ὄνοφερὰς νυκτὸς ποταμοὶ

1 μὲν μένος Plut¹ (consol Apoll), μένος Plut² (lat vin), μὲν σθένος scripsi; cf Ψ 190, κ 160, Solon 13, 23: Pind P IV 144. IX 41 c prill Π⁵⁷ ἐνθένδε Plut² 2 φοινικορόδοις ἐν λ. Plut², φοινικορόδιαί τε λειμῶνες Plut¹, corr Boeckh, nisi quod δ' ἐνὶ Bergk; φοινικορόδοις (Διὸς κήπους) e Pind Cramer An Ox III 173, 16 προάστειον Plut, corr Hermann 3 σκιαρὸν Plut, σκιαρὰ Boeckh e Hermanno χρυσοκάρποις Plut, corr Boeckh βέβριθε Plut, retin (-εν) Boeckh e Hermanno, βεβριθός Heiske, χρυσοκάρποις σταχύεσσι βεβριθός πέπταται? (εὐκάρπων μὲν ἀθήρων conī in paraphr) Bergk 4 ἵπποις γυμνασίαις Plut, ἵπποις γυμν. <τε> Boeckh, ἵπποις γυμνασίαις τ' ἀέθλοισι Hartung, ἵπποισι σταδίαις τε γυμνοῖς? Bergk, ἵπποισι <τε> γυμνασίαις <τε> (γυμνασία· ἀκκῆσις, μελέτη Hesych) edidī; an καὶ deleto τοὶ μὲν ἵπποισι τε γυμνασίαις τε scribere praestat (cl Soph El 505 c schol διφρηλασία)? 5 τέθηλε Plut, dial rest Hermann 6 ἐρατῶν Plut, corr Xylander 7 ἀεὶ θύματα Plut, ἀεὶ θύα (hoc e Herm; v supra) Boeckh; θύον si certa quaedam arbor (Plin n h XIII 16, von Fritze *Rauchopfer* 1894 p 6), παντοῖα θύα probari non possunt: ἀρτύματα? cl ἀρτύμασι· τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζόμενοις. Σοφοκλῆς Φινεὶ (648 N²) Hesych e gl pervulgata ἀρτύματα· ἡδύσματα. De spondeis μιγνύντων ~ ρὰς νυκτ choriambi vice fungentibus append § 5 not 35.

131 (96)

— υ — υ — υ — — — — υ υ — υ υ —
 — — υ — — — υ υ — — υ — — υ — υ —
 — — υ υ — — υ υ — — υ — — υ υ — υ υ —
 — υ — — — υ — — — υ υ — — υ υ — — — υ — —
 — — υ — — — υ — — — υ υ — — υ υ —

Plut consol Apoll c 35 p 120: καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησὶν· ὀλβία... κρίσιν. νν 2—4 (ὡς σῶμα...θεῶν)

ὀλβία δραπόντες αἶσα λυσίπονον τελετάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἔπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζῶν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἰδῶλον· τὸ γὰρ ἔστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὐδαι δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὐδόν-
τεσσιν ἐν πολλοῖς ὀνειροῖς
5 δαίκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

idem vit Rom c 28 (Plut²). Non male ap Plut¹ καὶ ἐν ἄλλῃ θρήνῳ π. ψ. λ. φησίν· ὀλβία.. τελευτάν· καὶ μικρὸν προελθόν· σῶμα μὲν κτλ? Bergk. De trimetro 3^a cf append § 4 nr 17 c § 8°, de dimetro 5^a ibid nr 10 c § 8°. 1 ὀλβία δ' ἄπαντες ἐτ τελευτάν Plut, λυσίπ. <μετανίσσονται> τελευτάν Boeckh, τελετάν Dübner (calami lapsu opinor; nam 'mortem' interpr), ὀλβία λαχόντες αἶσα λυσιπόνων τελετάν? Bergk² 4, λαχόντες etiam Lehrs pop Aufs² 313 n, δραπόντες ἐτ τελετάν scripsi Zeitschr Gymnasialw 1882 Jahresb 41 n, ἐτ τελετάν in cod Vat 139 invenit Rohde Psyche² II 217 n 1; cf v l O X 51 § ζῶν δὲ Plut¹, ζῶν δ' ἔτι Plut² (ubi δὲ τι male Sintenis) μόνον ἐτ Plut¹, ἐτ μόνον Plut² 5 ἐφέρ-
ποσαν Plut, corr Boeckh

†132 (97)

Ψυχαὶ δ' ἀσεβ(ε)ων ὑπουράνιοι γαίᾳ (?) π(ο)τῶνται
ἐν ἄλγεσι φονίσις ὑπὸ Ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβ(ε)ων δ' ἐπουράνιοι (?) νόουσι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν (?) αἰίδουσι(ν) ἐν ὄμοις.

Clem Alex Strom IV 640 (τὸν μελοποιόν), unde Theodoret gr aff cur VIII 117, 2 (Πίνδαρος ὁ λυρικός). De his versibus a Pindari Musa alienis recte aestimandis optime meritis est Dissen (ed 1830 comment p 651), quem secutus est Rauchenstein Einl p 82 n, emendabant cum alii tum Lehrs pop Aufs² 313 n 2; Welckerum fragm defendentem (Rh Mus 2, 1833, 121 [kl Schr V 252], gr Götterl I 741) redarguit Rohde Psyche² II 214.

**133 (98)

— υ υ — υ υ — — υ — — υ —
— υ υ — υ υ υ — υ — — υ υ — — υ υ
— υ — — — υ υ — — — υ υ — — υ υ — —
— υ — — — υ υ — — υ υ — —
5 — υ — — — υ — — — υ υ — — υ υ — — υ — — — υ — — —

οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποιῶν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὑπερθεὺς ἄλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτει
ἀντιδοῖ ψυχὰς πάλιν, ἐκ τῶν βασιλῆες ἀγαθοὶ
καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφία τε μέγιστοι
5 ἀνδρες αὔθοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἦροες ἀ-
γνοὶ πρὸς ἀνθρώπων καλεῦνται.

Plat Menon p 81^b (excer Stob flor 43, 112): λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεοὶ εἶαν... φασι γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον καὶ τοτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὲ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε· δεῖν δὲ διὰ ταῦτα ὡς ὀσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι... καλεῖονται. νν 3/4 ita dirimi so- lent, ut novo quasi strophae exordio facto ἐκ τῶν κτλ (4) esset versus hypercatalectus 1 οἷσι γὰρ ἂν Plato, οἷσι δὲ Boeckh 2 εἰς Plato, corr Boeckh 3 εἶται edd ante Boeckhium 3 ψυχᾶν Plato, ψυχᾶ Stob, corr Boeckh 5 αἰετοῦνται edd ante Boeckhium καλεῖονται c libb retinui; sed cf prll II⁴²

134 (99)

εὐδαιμόνων

δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος

Stob flor 108, 6: Πίνδαρος θρήνων· εὐδαιμόνων... ὄλβος. εὐδαίμων et ὄλβιος sec lectiones deteriores edebant ante Schneideram.

135 (100)

πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἀνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη

Schol Pind O I 127: ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἀνδρας ὀλέσασ[ε] καὶ ἐν θρήνοισι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου ἀναπρεθέντων μνηστῆρων· πέφνε... πεδάθη. Porphyg ap schol B K 252 (cf fr Pind 171): καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη. In schol Pind τρικαίδεκα non pauca, δεκατρεῖς C, τετάρτῳ (-τον E) omnes, πεδάθη BE, πελάθη AQ, πεδάσθη πελάσθη alii, quae corr Hermann. De re cf si placet schol Ap Rh I 752.

*136^a (101)

ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα — πόντου.

Aristid II 215 BK: ἐπέρχεται μοι τὸ τοῦ Πίνδαρου παραθεῖναι (cf ποτος ταῦτα Σιμωνίδης θρηνήσει, τίς Πίνδαρος κτλ orationis funebris initio, tum... ὡς πρὶν ὑμένοιον ἔσθηναι σοι καιρὸν εἶναι, τοὺς θρήνους φθεῖν κατέλαβεν), 'ἄστρα... πόντου' τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ. Suppleri poterit κύματ' <ἀγκαλεῖ σε> cl ἀγκαλεῖ· ἀνακαλεῖ gl Hesych.

*136^b (p 619 Boe)

De Pindaro Hor c IV 2, 21: *stebili sponsae iuvenemque raptum plorat et viris animatumque morasque aureos educit in astra nigroque invidet Orco.*

*137^a (102)

ὄλβιος ὅστις ἰδὼν κείν' εἰς' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου τελευτάν, οἶδεν δὲ διόδοτον ἀρχάν.

Clam Alex str III 518: ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσίνοι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· ὄλβιος... ἀρχάν. 1 ἐκεῖνα κοινὰ εἰς (εἰς' L)

codd, unde *ἐκείνα κολων εἶεν ex Heinsii comi edd ante Bergkium; ditto-graphiam quandam esse patet* χθόνα et οἶδεν *L, corr Bergk.*

137^b (102)

Schol Pind P VII 17: *ἔουκε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἰπποκράτους τελευτήν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν (Megaclis scilicet victoriae a C 486) ἀπηνηθηκέναι, εἰς ὃν καὶ θρήνον γράφει ὁ Πίνδαρος. Ad fr 137^a referunt c Boeckhio.*

138 (103)

Antiatl Bekk An I 99, 2: *ἦτοι· οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὀπιοτακόμορον. Πίνδαρος θρήνοισ. Thom Mag s v (174/5 B) c Pind N VI 5 contulit Boeckh.*

139^{a,b} (139^b = 187. 188 Boe)

— υ — — — — υ υ — — — υ — — —
 — υ — — — υ υ — — — υ — — — — υ υ — — υ — —
 — υ — — — υ υ — — — υ υ — — — υ — — —
 (— υ υ — υ υ — — — υ) υ — — υ υ — —
 5 — υ — υ — υ υ — — — υ υ — — —
 — υ υ — — υ υ — υ — υ υ — — — υ υ υ
 (— υ) — — — — υ υ
 — υ — — — — υ υ — υ — υ υ — — — — υ — — — — υ υ
 — υ — — — — υ υ — — — — υ υ — — — — υ — — — — υ υ

*Ἐντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων λατοῦς ἀοῖδαί

ῶρια παιανίδες· ἐντι <δὲ καὶ> θάλ-

λοντος ἐκ κισσοῦ στεφάνων Διονύσου

Schol Vat Rhos 895. *Accuratiorē lectionis multifariam obscuratae notitiam post Amatium (cum alias tum ap Schneidewinum¹ Rh Mus II, 1833, 110) atque Ambroschium (ibid et in Schneidewini² ed proem Eust p 31) debemus Wilamowitzio¹ (Herm XIV, 1879, 172) denique Wilamowitzio² et Schwartzio (schol Eurip II 344); punctis suppositis distincti incerta, lineola | codicis versus significavi. Schol igitur: ἰαλέμω· <... τὸν ἰά>λεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τῆμῃ ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλω καὶ Καλλιόπης, ὡς φησι Πίνδαρος· [1] ἐντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων | λατοῦς ἀοῖδαί [2] ῶ·ῖαι παιανίδες· ἐντι | .. θάλλοντες [τέλλοντες Wil¹] ἐκ κισσοῦ [ἐκ κισσοῦ· Amatium, ἐκισσοῦ duo ἄ esse praefracte negans Ambrosch, ἐκ κισσοῦ Wil¹] στεφάνων ἐκ διο·· [8]... αἰόμεναι· τὸ δὲ κοί... αν τρ(εῖς) | [4] σώματ' [solus agnovit Ambrosch] ἀποφθιμένων [5] ἃ μὲν ἀχέταν λιγὸν ἀλιγὸν ὕμνεῖν [6] ἃ δὲ ὕμνεῖται ἐργάμοιοι χροῖζόμενον | [7].. σύμ πρωτ λάβεν [8] ἐχατ(ογ) ὕμν(ογ) [ἐχάτοιοι ὕμνοι Amatium et (ὕμνοιοι?) Ambrosch]. ἃ δὲ ἰάλεμον ὀμοβόλω νόου^ω ὅτι παῖδα θέντοι κθένος υἶδν οἰαγρον. Schol Pind P IV 313 (fr 188 Boe): Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν (ὁ Πίνδ.; at Pind ἐξ Ἀπ. θεόθεν dicit, non πατρόθεν) εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν, statim huc rettulit Schneidewin. Denique schol O 256: καὶ Πίνδαρος χρυσαλακάτου τὸν Ὀρφέα φησὶν, adiunxit v d (ThM) Hall allg Litt Ztg 1840 p 80. Threnum Schneidewin agnovit. 2 ῶρια Hermann opp V 197 παιανίδες Lobeck prol path 524 2/3 ἐντι*

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ

140 (104)

τί θεός; [ὅτι] τὸ πᾶν

Clem Al str V 726 (Euseb praep en XIII 688°): Πίνδαρος τε ὁ μελοποιός οἷον ἐμβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών· τί... πᾶν. ὅ, τι vulgo, τί Schneider, ὅτι; ('quid sit rogas') Bergk. In tanta fragmenti brevitate et lectio et interpretatio incerta; id dicere ausim ὅτι quoquo modo acceperis non esse poetae 'debacchantis', esse Clementis vel antiquioris unde hauserit iste florilegii.

141 (105)

υ υ υ υ υ υ υ υ
— υ υ — — υ —

θεός ὁ πάντα τεύχων βροτοῖς
καὶ χάριν ἀοιδῶ φειτεύει.

Didym Caec de trin III 1 p 320 ed Bonon: θεός... φειτεύει. Pindari esse θεός... βροτοῖς testatur Clem Al (Euseb) 11 τὰ πάντα Clem Did, quod vulgo retinent, τὰ <τερπνά> πάντα Christ^s (quod Gratiis tribuit Pind O I 30. XIV ὅ), τὰ delevi (om casu opinor Euseb) de metro et huius et insequentis fragmenti cll O II 2. 1 c firr 108/9 πάντας τ. βροτούς Clem, βροτοῖς om Did φειτεύει Did, corr Heyne

142 (106)

υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ
υ υ υ υ υ υ υ υ

θεῶ δὲ δυνατὸν μελαίνας
ἐκ νυκτὸς ἀμίαντον ὄρραι φάος,

κλεινεφεΐ δὲ κότει
καλύψαι ἐέλας καθαρὸν
ἀμέραα

Clem Al str V 708: ὁ μελοποιὸς δὲ θεῶν... ἐέλας, unde Euseb praep en XIII 674^b, Theodoret gr aff cur VI 89, 27. Pindaro tantum non diserte adscribit Clemens. Strophicam responsionem inter hoc fragm et hyporchematis fr 108 intercedere perspexit Blass Rhein Mus 55, 1900, 92. E Pindari v 2 suum αἰθέρα ἀμίαντον expressisse Bacchylides videtur III 86.

1 δὲ Clem, om Eus, γὰρ de suo Theod ἐκ μελ. libri, transp Blass
2 ὤρσε (ὤρσαι) Clem, ὄρσαι Eus 3 κλεινεφεΐς (L, -φεΐ vulgo) Clem,
-φεΐ Boeckh κότεω Schneidewin (ad fr 42, 1) 4 καλ. καθ. ἀμ. ἐέλας
libri, ἐέλας transp Blass.

143 (107)

κεῖνοι γάρ τ' ἄνοχοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἀπειροί, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος

Plut de superst c 6 p 167: κείνοι (dii) γάρ... Ἀχέροντος, ὁ Πίνδαρος φησι, idem sine poetae nomine adn Stoic c 31 p 1075: καὶ τὸ κείνοι γάρ τ' κτλ, et Amatorii c 18 p 768: ἐκείνοι μὲν γάρ οἱ τῶν φιλοσόφων (scil θεοί) ἄνοχοι κτλ. Threnis adscr Boeckh, recte; similia Simonidis (Θρήνων) fr 36 et Bacch fr 34 (23 Bl). Quamquam aeolico metro non alterum threni ap Pind exstat exemplum.

144 (108)

Ἐλασίβροντα παῖ Ῥέαα

Schol Aristoph eq 621 Ddf: τὸ δὲ ἐλασίβροντα (ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνός ἐπη Arist) παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, quod carminis Pindarici exordium plenius ἐλασίβροντε π. Ῥ. exhibet Suid v ἐλ. ἀν. ἐπη. Ceterum προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωσκτέον ἐλασίβροντα schol Arist.

145 (109)

θεὸς <θεῶν> πλέον τι λαχ(ών)

Aristid Π 346/7 BK: (Κέκληται Ζεὺς) πάνθ' ὅσα αὐτὸς εὗρεν μεγάλα καὶ ἑαυτῷ πρέποντα ὀνόματα· οὗτος ἀπάντων ἀρχὰς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ καιροὺς ἔχων, ἴσον πανταχοῦ πάντων κρατῶν, αὐτὸς ἀν μόνος εἰπὼν ἃ χρῆ περὶ αὐτοῦ, θεὸς ἄτε πλέον τι λαχών· τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὅτιοις ὀνομαζοῦντο εἴρηται περὶ Διός. θεῶν ἐδ Ἰωντ, recesp Schneider et Boeckh, θεός e codd c Abreschio Dindorf, retin Bergk, θεός <θεῶν> Br Keil (cf fr 61, 2) de sententiae forma θεός—λαχών discerni quidquam posse iure negans, nempe ut ἄτε sit Aristidis.

146 (112)

... πῦρ πνέοντος ἄ τε κεραυνοῦ
 ἄγχιτα δεξιάν κατὰ χεῖρα πατρός
 (ἡμένα)...

Schol T Ω 100 de Minerva: ἐκ δεξιῶν, ὡς φησι Πίνδαρος· πῦρ πν. ἄτερ ... πατρός Ἰζεαι. Plut qu conu I 2, 4 p 617 post eundem Piadis versum: διαρρήδην δ' ὁ Πίνδαρος λέγει· πῦρ πν. ἄ τε κ. ἀγχ. ἡμένη. Aristid II 305, 21 BK: Πίνδαρος δ' αὐ φησι δεξιάν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρός αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολάς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι. Ἰζεαι Bergk, ἡμένα e Plutarchi cum Aristide consensu coniciās; reliqua parum certa.

147 (114)

ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων

Clem Al str I 388: εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βουώπιος Πίνδαρος γράφει· ἐν χρόνῳ δ' ἔγένετ' Ἀπόλλων. Eadem Euseb praep en X 499^a. ἐν δὲ χρόνῳ | ἔγεντ' Ἀπ. Boeckh cl fr (hymn theb) 29, 1^b+2^a. De ἔγεντο cf P VI 28.

148 (115)

ὄρχηστ' ἀγλαΐας ἀνάσσω
 εὐρυφάρετρ' Ἀπολλων

Aristox ap Ath I 22^b: Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὄρχηστὴν καλεῖ· ὄρχηστὰ (CE)... Ἀπολλων. Ex Athenæo Eustath Od 1602, 23; εὐρυφάρετραν testatur idem II 52, 18. ὄρχηστ' Boeckh. Cum fr 90 coniungebat Hartung.

149 (116)

κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν

Plut de E apud Delphos c 21 p 394: πρὸς δὲν δὲ (Apollinem) Πίνδαρος εἶρηκεν οὐκ ἀηδῶς· κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος (ἀγαν.) ἔμμεν. Eadem correctiora sine poetae nomine de def oracc c 7 p 418, denique ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς κτλ ὡς ὁ Πίνδ. φησι adn Epicurr c 22 p 1102. Particula δὲ Plutarchea esse metro coarguitur; κατεκρίθης? (propter πρὸς δὲν Plutarchi p 394) Bergk.

150 (118)

μαντεύο, Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ

Eustath II p 9, 40: καὶ Πίνδαρος... λέγει· μαντεύο, Μοῖσα, πρ. δ' ἐγώ. Schol Ven A 1 (= Matranga Anecdōt 374): καὶ Πίνδαρος· μαντεύο, Μοῖσα. Μοῖσα Boeckh.

151 (119)

Μοῖς' ἀνέηκέ με

Eustath paullo ante: contra atque Homerum facere Pindarum ἐν τῷ Μοῖσα ἀνέηκέ με, ἤγουν ἀνέπεικεν. Eadem transpositis verbis ibd 179, 14. Moic' Boeckh.

152 (266)

... μελισσοτεύκτων κηρίων
ἐμὰ γλυκερώτερος ὄμφα

Cram An Ox I 285, 19: Πίνδαρος· μελισσοτεύκτων... γλυκερώ^ρ (teste Art Ludwich Arist II 655) ὄμφα. EM 577, 19 sine poetae nomine eadem, sed γλυκερότερος ὄμφα Sorb, γλυκύτερος ὄμφα (= Etym Anglic Ritschelii opp I 689) Πανη, γλυκερωτέρα (-ρώτερος) ὄμφακος vulgo.

153 (125)

δενδρέων δὲ νομόν Διώνυκος πολυγαθῆς αὐξάνοι,
ἀγνὸν φέγγος ὀπώρας

Plut de Is et Osir c 85 p 365: οἱ δ' οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διώνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνας ἠγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεί Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· δενδρέων... ὀπώρας. Idem⁽²⁾ qu conp IX 14, 4 p 745: καὶ γὰρ ὑμῖν ἐστὶ Δημήτηρ ἀνησιδώρα καὶ Διώνυκος δενδρέων v. π. αὐξάνων, ἀγν. φ. ὀπώρας, denique⁽²⁾ satia conpate Amator c 15 p 757 (una c fr 165): δενδρέων δὲ τρόπον Διόν. πολὺ τε φέγγος αὐξάνει ἀγν. φ. ὀπώρας. δένδρον vulgo (δένδρων v l) Plut¹ νόμον Plut codd, corr Heyne πολυγαθῆς et πολυθῆς v l Plut², Διόν. πολυγ. retin. Hermann et Boeckh, πολυγ. Διόν. Bergk, Διόν. πολυγ. Wilamowitz Kydath 225, metro elegantiore; nam Διόν. defenditur Pind I VII 5, fr 139, 2, aliis locis minus certa res αὐξάνων Plut², retin Christ, cf ad fr 145.

154 (126)

υ]υ — — υυ — — —υ —
—υυ — — —υ — —υυ — υυ — — —υυ —
υυ — — —υ — — υυ — — υυ —

<καὶ> ἔλαφρὰν κυπάρισσον <μέν> φιλέειν,
ἐὼν δὲ νομόν Κρήτας περιδαῖον· ἐμοὶ δ'
ὀλίγον μὲν γὰς δέδοται,
ὄθεν ἀδρός, πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων

Plut de exil c 9 p 602: ψ δ' ἔεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντα νῆσον οὐ μικρὴν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος θεῖός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικά μὴδ' ἐπάδων πολλάκις· ἔλαφρὰν... στασίων. Ionicum metrum odorari videbatur Christ, restituere non est ausus. I καὶ addidi φιλέειν] de forma ap Pind inaudita ad I V 48, de Bacchylide Io Schöne

Lps St XIX 298, de ionica dial Otto Hoffmann Diall III 464 ss: <μέν> φιλέειν scripsi de particulae collocatione cl á Νεμέα μέν N V 44, nott cr O X 99. Sunt autem oppositae non magnificentioribus minutiores arbores, sed simplices liberalium hominum deliciae (κυπαρισκος ελαφρό) divitum quorundam fastidio bonarum rerum numero (κυπαρισκων νομός) stolidè ferocium; unde cl latino vocabulo *nemus* aliquid lucis fortasse redundabit in ἐπέων πολλὸν νομόν Y 249 (Hes opp 408). 2 περιδαίων Plut, corr Hermann opp I 267 8 5θεν Plut, τόθεν Bergk ἄδρος Plut, 'unde prunum', 'unde tennis victus mihi' (ἄδρου· μήλα Hesych gl sicula; cf Ath II 50*) Heyne et Boeckh, ἄδρος 'unde robustus flo' c Reiskio Schneider, quod recepi cl Horatiano *satis beatus unicus Sabinis* c gl Hesych ἄδρος· πολὺς μέγας πλούσιος παχὺς, ut πενθέων δέ κτλ explicantis sint potius quam adversantis. Vocabulum ipsum a graviore poesi alienum minus offendit in carmine convivali, de quo primus cogitavit Dissen (1830) II 656 οὐδέ om codd Par; οὐ λάχον coniecero.

Ad Synesii locum laud calv p 77^a: ἄν μὲν γὰρ ἦ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ Ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων κτλ, quem huc (vel ad P III 110 vel N I 81) revocabat Boeckh, nunc quidem Bacchyl I 29 (167 Bl⁹) recordari iuvat.

155 (127)

..... — — — —
 — — — — — — — —
 — — — — — — — —
 — — — — — — — —
 5 — — — — — — — —

...τί ἔρδων φίλος
 σοί τε, καρτερόβροντα
 Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίαις,
 Εὐθυμιά τε μέλων εἶην,
 ὃ τοῦτ' αἵτημί σε ...

(Appollonius ap) Ath V 191^f: καθήμενοι μὲν γὰρ ἐδείπνουν, τροφή τῇ λιτοτάτῃ καὶ ὀγεινοτάτῃ χρώμενοι καὶ οἴνῳ τοσοῦτον ὄρος ἱκανὸς ἄν γένοιτο πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός· τί ἔρδων ... αἵτημί σε. Ex Athenaeo Eustath Od 1490, 38. Encomii est fragmentum sicut 154. 1 τί δ' edebant ap Ath, ὃ τι δ' Schneidewino probante Bergk 2. 8 coniunxit Bergk c Boeckhio, diremit Hartung col μὲν? Kaibel, (Εὐθυμιά) δὲ (4) restituere maluit Hartung 4 μέλων Ath AC, corr Casaub μέλων <κεν> Kaibel, ἄν maluit Christ; non displicet, in hoc praesertim carmine et ante verbum αἵτημι, potentialis sententiae in optativam quasi transitus, displiceret particulae collocatio ὃ αἵτημι Eustath c bonis Ath libris, αἵτομαι dett.

156 (57)

— — — — — — — —
 — — — — — — — —

ὃ Ζαμενῆς δ' ὃ χοροτύπος,
 ὄν Μαλέας ὄρος ἔθρεψε, Ναϊδος ἀκούτας

Pans III 25, 2: εἰς δὲ οἱ Κυληνὸν ἐκ Μαλέας ἐλθόντα ἐνταῦθα λέγουσιν οἰκῆσαι· τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Κυληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τὰδε ἔξ ἄσματος Πινδάρου· ὁ Ζαμενῆς... ἀκοίτας Κυληνός. ὡς δὲ καὶ Πύρριχος ὄνομα ἦν αὐτῷ Πινδάρῳ μὲν οὐκ ἔστιν εἰρημένον, λέγουσι δὲ οἱ περὶ τὴν Μαλέαν οἰκοῦντες. Inter dithyrambos retulit Boeckh. 1 δ', ὁ Boeckh c aliis; cf ad I VIII 10 Ἐ μαλέγορος Pans codd Leid Paris, μελέγορος Angelic, Μαλεάγονος Camerarius (ὁ χοροῦτύπος ut esset Bacchus), Μαλέας ὄρος rest Wilamowitz Herm 33, 1898, 516; de re Meineke ad Steph Byz 42, 15 Κυληνός edebant c Boeckhio (cf Kretschmer gr Vasenschr 132), glossa videtur esse Christio.

157 (128)

— υ υ υ — υ υ υ — υ υ — —
— υ υ υ — υ υ — —

ὦ τάλας ἑφάμερε, νῆπια βάζει
χρήματά μοι διακοπέων

Schol Arist nub 223: περιέθηκεν οὖν αὐτῷ (Socrati τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε;) τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Κυληνοῦ φωνήν. ὁ γὰρ τοι Πινδάρου διαλεγόμενον παράγων τὸν Κυληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιοῦτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· ὦ τάλας... διακοπέων. Eadem Suid v ὦ 'φήμερε. Dithyrambis adscr Hartung. ἑφήμερε c Aristophane schol, ἑφάμερε Hermann, ἑπάμερε? Schneidewin; prll II¹⁴ νῆπια libri, corr Küster διακοπέων (om χρ. μ. διακ. Ven) Ald Suid, διακοπέων Hermann ap Heyn, διακοπέων Boeckh.

158 (129)

ταῖς ἱεραῖσι μελίτταις τέρπεται

Schol Pind P IV 104: μελίτταις· κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱεραίας φασι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας διὰ τὸ τοῦ Ψύου καθαρὸν. μελίτταις τὰς περὶ τὰ θεῖα καὶ μυστικά διατελούσας νύμφας καὶ μελίτταις ἔλεγον. καὶ ἐτέρωθι ὁ αὐτὸς φησι· ταῖς... τέρπεται (CVX, brevius E). ἱεραῖς libri, Boeckh. De Melissa locum Lactant inst I 22 adscripsit Schneider; cf vit Ambr in. De Pindari in Proserpinam hymno (fr 37) cogitabat Boeckh, de dithyrambo phrygio (fr 79. 80) <α> ταῖς... τέρπει coniciens Bergk.

159 (132)

ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτῆρ ἄριστος

Dion Halic de oratorr antiq c 2: ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον 'ἀνδρῶν... ἄριστος' κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν κτλ. σωτῆρ Dionysium legisse confirmatur iis quae sequuntur.

160

θανόντων δὲ καὶ φίλοι προδόται

Stob flor 126, 2 (IV p 139 Mein) Πινδάρου· θανόντων κτλ. Lemma om Gaisford, e cod Vind add Meineke. καὶ λόγοι φίλοι Stob, λόγοι e

lectoris alicuius indignabundi glossa ΛΟΓΟΙ (= λόγῳ φίλοι) ortum esse arbitratu expunxi c Bergkio.

161 (134)

οἱ μὲν

κάτω κάρᾳ δεσμοῖσι δέδενται

Schol Ven Arist pac 152: κατωκάρᾳ· (παρ' Ἀθηναίους ἐπίρρημά ἐστι σύνθετον καὶ σύν τῷ ἰ γράφεται Herodn I 489, 15 L)... Ἀπτικοὶ οὐ διηρημένως, ἀλλ' ὅφ' ἐν Πίνδαρος· οἱ μὲν... δέδενται (δεσμοῖσιν δέδεντε cod). Similiter Greg Cor 124, Suid v κατωκάρᾳ. De metaplasmo attico κάρᾳ (velut Aesch Eum 176. fr 180, 3) inter omnes constat, Herodiani praeceptum spernunt eod c Hesychio ut videtur (v κάτω κάρᾳ), Pindaro cur tribuant quod Atticorum esse perhibetur obscurum est. Versus diremit Hermann (cf τοῖσι μὲν | O XIII 60), δέδενται υ — suppleri posse Boeckh statuit, τοὶ μὲν <ὤν>... δεσμοῖσι δέδενται? Bernhardt ad Suidam; an δέδεντο? Cercorum casum recte Schneidewin commemoravit.

162. 163

... ὁ — — — υ — —
— υ — υ — υ — υ —

πιτνάντες θοάν

κλίμακ' ἐς αἰπὺν οὐρανόν

— — υ — υ — — υ — — υ — υ — —

ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς

In his frustulis de metro statuere arduum est. Sed duo eiusdem carminis fragmenta esse cum Bergkio (Zeitschr Alterthumsw 5, 1886, 547) et Schneidewino (Eust. proem p 86) si sumpseris, aut idem metrum restituere (cum Schneidewino¹⁻²) aut nihil decernere (c Hermanno Zeitschr 5, 539) quam data opera (c Bergkio) diversa metra efficere probabilis erit.

(162) Cram An Ox I 201, 14: Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὄτου καὶ Ἐφιάλτου· πῖτνοντες θοάν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπὺν, τὴν μεγάλην δηλονότι. θοαῖς ἀφροσύνασι, ἀντὶ τοῦ μεγάλας· καὶ θοῇ ἐπεδέξατο γὰρ (ὄπεδέξατο γὰρ EM 458, 6 ss, ubi ultima duo exempla afferuntur quae Pindari fragmentis adiciebat Schneidewin, quorum prius etiam huic de Aloidis carmini Bergk²⁻⁴; cf Otto Schneider Callim II p 724). πῖτνάντες Hermann tradita verborum collocatio non solum propter metrum displicet, κλίμακ' ἐς αἰπ. οὐρ. Schneidewin¹⁻², κλ. ἐς οὐρ. αἰπ. Bergk (v noit metr).

(163[137]) Apoll synt Bekk An II 179, 20: τὸ γὰρ ἄλλήλους τρώχητ' οὐ ταυτὸν ἐστι τῷ ἑαυτοῦς τρώχητ'· ὡς περ καὶ τὸ Πίνδαρικόν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὄτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου (ἐπίδαλτου Δ), συγκρατιθέμενοι μὲν τῷ ἀλλαλοφ. ἐπάξε λόγχας, οὐ μὴν τῷ ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνήκαν, ἀλλ' ἀλλήλους. De Aloidarum morte cf Pind P IV 88 c schol (156: κατατοξεύειν τὴν ἑλαφὸν ὑπολαμβάνοντες), Apollod I 55 W (ἠκόντιαν), Hyg fab 28 (iaculis), schol BT E 385.

Schol Ap Rh A 57 (61): ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἰληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς... γὰν. Plut Stoic absurd poet dicere c1 p1057: Ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὐθύναν ὑπέχεν, ἀπιθάνως ἀρηκτος ἀδήρῳ καὶ ἀπαθῆς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδύς ἀτρωτος ὑπὸ γῆν σχίσις ὀρθῶ ποδὶ γὰν. χλωραῖς L, -ης rall οἴχεται L, ψχετο dett, ψχετ' εἰς χθόνα reliquis verbis omissis cod Par, unde ψχεθ' ὑπὸ χθόνα καιν. Boeckh, prob Bergk⁴, recte; nam primum χθόνα non redolet interpolationem (Boeckh), deinde praes hist cum a Pind usu alienum (ad fr 139, 5) tum in verbo οἴχεσθαι maxime incredibile; id concedo in isto carmine dramatice quasi potuisse e Lapithis unum non tam narrare quae facta essent quam agnoscere quae essent, usu verbi οἴχεσθαι notissimo (de quo Buttman auf Gr² II 262); denique ad ψχετο plus uno nomine desideratur supplementum, quod verbis καταδύς ὑπὸ γῆν circumscribit Plut.

168 (150)

... . . . — υ υ —
 — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — υ υ — — υ υ — — υ υ
 — υ υ — υ υ — — υ υ — — υ υ —

Philostr imm II 24: ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ Θειοδάμας, ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστάς ἀποφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ αἰτεῖται σφόδρα ἕθας ὡν τοῦ τοιούτου αἰτίου (cf βοηλατοῦντος Θειοδ. Apollod II 153, βοηλάτου τινός 118, denique Pherecyd ἐν τῇ τρίτῃ ap schol Apoll Rh A 1212). Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὅποτε εἰς τὴν τοῦ Κορυνοῦ στέγην ἀφικόμενος αἰτεῖται βοῶν δλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστᾶ περιττὰ ἡγεῖσθαι· τῷ δὲ (Θειοδάμαντι δὲ codd et edd; virgula vulgo dist, Boeckhio monente plene Welcker) περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας καὶ πῦρ κομικάμενος—ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσασθαι καὶ βόλοιτο (? Bennndorf, οἱ λίθοι codd)—ἀπανθρακίζει τὸν βοῶν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν εἰ μαλάντοντα ἦδη καὶ μόνον οὐχὶ ἐγκαλῶν ὡς βραδεῖ τῷ πυρὶ. Quae Philostratum ut in usum imaginis suae tam verbosae exposuisse patet, ita e Pindari carmine (cill περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας et εἰς τὴν τοῦ Κορυνοῦ στέγην ἀφικόμενος) quam e narratiuncula illa Pherecydea (cill ἀροῦντι vel βοηλατοῦντι Θειοδάμαντι ἐπιστάς) sumpsisse veri simillius est. Ath X 411^b: Ἰων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίς αὐτοῦ τὴν ἀδηφάγιαν ἐπιφέρει (p 737 N²): ὑπὸ δὲ τῆς βουλιμίας (Bentley, εὐφημίας Ath) κατέπνευε καὶ τὰ κἄλα καὶ τοὺς ἀνθρακας^c. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἰληφεν εἰπόντος· διαβοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυρὶ δ' (εἰς ... πυρὶ δ' bis habent codd) ὑπνόων τε σῶματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπᾶν ἢ δ' ὀστέων στεναγμῶν βαρῦν ἢν ἰδόντα διακρίναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Post Casauboni, cuius vestigia magnam partem Hartung legit, et Hermannii operam in emendando fragm frustra collocatam, δοῖα βοῶν | θέρμ' ἔδει ἀνθρ. στέψαντα πυρίπνοά τε | σῶματα· καὶ τ. ἐ. c. τ' ἐνοπᾶν | <εἶδον> ἢ δ' ὀστέων στ. βαρῦν· | ἦν <δὲ> ἰδόντα διακρίναι (i e — υ υ — υ υ —) πολλὸς ἐν κ. χρόνος Boeckh, δοῖα βοῶν κατέπνευε | θέρμ' ἄλις ἀνθρ. (cetera e Boeckhio) Bergk^{1, 2}, prob Schneidewin ('nec quae Ion dicit disertis verbis ap P reperiri necesse est' Boeckh), δοῖα βοῶν | θερμὰν ἐς ἀνθρακίαν τρέψαις πυρπολέων τε | σῶματα. καὶ ... ἐνοπᾶν | <ἴδον> ἢ δ' (cetera e Boeckhio) Meineke, ... σῶματα κείτο τέγες σαρκῶν τ' (vel δ') ἐνοπᾶν ἢ δ' ὀστ. στ. βαρῦν | ἦν διακρ. ἰδ. πολλὸς ἐν κ. χρόνος? Bergk^{3, 4}, δοῖα βοῶν | ἀθρόδ' (?) ἐς ἀνθρ. στέψαν, πυρὶ δ' (vel πυρὶ τ') ἐν πόλεον κτλ (versum paenult e Meinekio,

... δοιά βοῶν

θερμά πρὸς ἀνθρακιὰν στέψεν, πυρὶ δ' ἐκκαπύοντα
 κύματα· καὶ τότε ἔγῳ καρ-
 κῶν τ' ἐνοπᾶν <ἴδον> ἢδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν·
 ἦν διακρίναι ἰδόντα παῦρος ἐν καιρῷ χρόνος'

ultimum c Bergkio². *) Christ². 1 unum bovem test Philostr, duo ap P
 fuisse coarguantur plur num κύματα, id quod vidit Boeckh 2 πρὸς
 scr cl Aesch sept 50 στέψεν scr; videtur Hercules boves recens mactatos
 (cl ἐν θερμῷ χροί N VIII 28) ac tantum non in ignem (cf πυρπόλει τοὺς
 ἀνθρακας Arist an 1580) ipsam expirantes torruisse, vix tostos devorasse,
 unde pro ὀπνῶν τε inserere ἐκκαπύοντα ausus sum cll καπό[ον]τα·
 πνέοντα Hesych, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπυσεν X 467, de κκ N I 60 et n cr
 XI 19, de mensura ὁ Willh Schulze qu epp 337 ss 8 ἴδον adieci versus
 continuans 4 verba transp c Bergkio; an ἰδόντας διακρ. (de metro cl
 app § 8f, de mensura κρ P IV 68, de plur num I I 43)? οὐ πολλὸς
 flagitabat Coraës ad Isocr II p 155, obloquente Boeckhio, παῦρος scr de
 loci sententia cl P IV 286.

169 (151)

υ υ υ _	_ υ υ _	
_ _ υ υ _ υ υ _	_	
υ _ υ _	_ υ υ _ υ υ υ	υ
υ _ υ _	_ υ υ _ υ _	
δ _ _ υ _	υ υ υ _	_ υ υ _ υ _
υ _ υ _	υ υ υ _	_ _ υ υ υ
υ _ _	_ υ υ _ υ υ _	_ υ υ

Schol Pind N IX 35: ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προὔπαρχον δίκαιον κατα-
 παύει. ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος νόμος... χειρὶ. Auctius affert, sed et
 lectione et sententia ad tempus immutata (Callicles) Plat Gorg 484^b:
 δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἔγῳ λέγω (δτι δίκαιόν ἐστι τὸν ἀμείνω
 τοῦ χειρόνος πλέον ἔχειν καὶ τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατωτέρου, ἐτὶ τὸ
 τῆς φύσεως δίκαιον) ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ἄσματι, ἐν ᾧ λέγει δτι νόμος...
 ἀθανάτων· οὗτος δὲ δῆ, φησὶν, ἀγει... χειρὶ· τεκμ. ἐργ. Ἥρ., ἐπεὶ—
 ἀπριάτας—λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ἄσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' δτι οὔτε
 πριάμενος οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνοιο ἠλάσατο τὰς βοῦς, ὡς τούτου ὄντος
 τοῦ δικαίου φύσει, καὶ βοῦς καὶ τᾶλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτιονός
 τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. Ibid 488^b (Socrates):
 πως φησὶ τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ εὐ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν; (non dist
 Boeckh) ἀγειν βία τὸν κρείττω τὰ κτλ; similiter (Hippias) Protag 387^a,
 tum Plat legg III 690^b. X 890^a, (ὑπερτάτη χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον)
 Liban III p 80 R. Aliter vero καὶ ἐφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον
 ἀγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον ὡς φάναι Plat legg 714^a. E Plat Gorg
 hausit Aristid II 68, apud quem δικαίων (-όντα in paraphr) τὸ βιαιότατον
 legitur; cf εὶ τὸ δίκαιον ἢ χειρὶ ὀρίει ibd 70, ὑπερτ. χ. τὸ δίκαιον ὀριζό-
 μενος Demetr Cydon ap Boisson an nov 303. Plato quid voluerit non
 est huius loci exponere; de quo quid docuerit Wilamowitz in primitiis
 suis acad Berol (Sitzgsber 1899, 781) adhuc parum constat. Primi
 fragm versus multifariam laudati decantati: chorum ducit sententiam
 loci ceteris rectius assecutus Herodotus: οὕτω μὲν νυν ταῦτα νενομίσταται,

νόμος ὁ πάντων βασιλεύς
 θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
 ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον
 ὑπερτάτῃ χειρὶ τεκμαίρομαι
 ὅ ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γαρυόνα βόας
 Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυθέως
 ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν

καὶ ὁρθῶς μοι δοκεῖ Π. (cl fr 215) ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι Π 38; tum v Alcidas ap Arist rhet III 3 p 1416^a 22, Orig c Cels c 40 (Π 44 K), Iambl ap Stob fl 46, 77, Plat vit Demetr c 42 p 909, ad princ inerd c 3 p 780, Clem Al I 427. Π 438; Dio Prus or 75 init, Chrysipp ap Marcian Dig I 3, 2. v 5—8 Boeckh recuperavit e schol Aristid III 408 Ddf (cf schol Vat II 710): τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρυόνου... ἤλασεν. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὐτε αἰτήσας οὐτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον Εὐρυθέως κτλ.

1 Platonis facetiis abusus (cf etiam νόμ. ὁ. π. β. κατὰ τὴν φύσιν Hesych, κράτιστον φύσιν ut Pindaricum laudans Liban III 364 R) fragmento verba κατὰ φύσιν praemisit Boeckh, peius etiam e Protag πολλά δὲ παρὰ φύσιν? Dissen (1830 Π 660) 2 θνητῶν Plat et v l passim 3 δικαίων τὸ βιαιότατον schol Pind, βιαιῶν (BT ap Schanzium) τὸ δικαιότατον Plat Gorg 484, βιαιῶς τ. δικ. olim edd 4 χειρὶ v l Plat Aristid 5 γηρυόνου libri, -όνα Boeckh; prll II⁸⁸ 6 κυκλωπίων libri, corr Boeckh εὐρυθέως libri, corr Boeckh, <κείνου> Εὐρ.? Christ 7 ἀναιρέται Ox Vat, 'in B vox oblitterata' Dindf, ἀναιτήτας e paraphr Boeckh ἤλασεν Ox Vat, ἔλασεν vulgo, recep Christ, ἠλάσαστο in paraphr Plato, unde ἤλασας? Bergk cl Ibyc fr 55 (ex Geryonide aliqua?), de qua forma etiam Sim Am 17 Bgk^a obvia v Mucke de diall Stesich cett Lps 1879, 91, Holsten de Stesich et Ib dial Grphsw 1884, 19.

170 (154)

πάντα θύειν ἑκατόν

Strab III 155: καὶ τῷ Ἄρει τράγον θύουσι (οἱ Λυσιτανοί) καὶ τοὺς αἰχμαλώτους καὶ ἵππους· ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ· πάντα κτλ. Idem e Strabone East A p 49, 10.

171 (157)

κατὰ μὲν φίλα τέκνα

ἔπεφνεν θάλλοντας ἥβα δώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον

Porphyrt ap schol B K 252: ὅτι δὲ τὸν προκειμένον περιγράφουσι τῷ ἐπιτρέγοντι ἀρκοῦμενοι οἶον· κατὰ μὲν... τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτου καὶ δέκατον καὶ (seq fr 135) φησὶν ὁ Πίνδαρος. De Nelidarum (praeter Nestorem) internecione cogitabat Boeckh; et duodecim (praeter Nestorem) filios fuisse tradit (Asclep Tragil?) schol L Apoll Rh A 152, quamquam secus alii; Λ 692 c scholl BT, λ 285, Hes fr 33—35 Rz, Apollod I 93. Π 142 RW. τέκν' ἐπεφνεν edunt e Boeckhio; cf append metr § 4 nrr 11. 25, § 8^t θάλλοντα cod, corr Boeckh δωδέκα cod, δωδέκ' legunt e Boeckhio; prll II⁸⁸.

172 (158)

— υ υ — υ υ — — — υ υ — υ υ — υ
 — υ — — — υ — — — υ — — — υ υ — υ υ υ
 — υ — — — υ υ — υ υ — υ
 — υ υ — υ υ — — — υ υ — υ υ —
 — υ — — υ — — — υ —

Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν
 μυριοῖς· πρῶτον μὲν Ἀλκμάνας σὺν υἱῷ
 Τρώϊον ἄμ πεδίον,
 καὶ μετὰ Ζωστήρας Ἀμαζόνος ἦλθεν,
 καὶ τὸν Ἴακονος εὐδοξον πλόον ἐκτελέσαις
 εἶλε Μήδειαν ἐν Κόλχων δόμοις

Schol Eurip Androm 796: οἱ μὲν πλείους Τελαμωνῶνα φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἰλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν Εὐριπίδης λαβεῖν. λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος οὕτως· Πηλέος... δόμοις. Cum fr 48 ad hymnum Thebanum reuocabat Boeckh obloquente Leutschio Philol XI 179. 1 (Πίνδαρος) οὐ *M*, οὐ *A*, unde Οὐ (Πηλέος...) Boeckh, οὕτως (Πηλ.) Cobet, ὡς? Bergk πηλέως *A* (*M*), corr Boeckh μόχοι νεωτάτοις *M*, μόχοις νεώτατ' *A*, tum ἐπέλαμψε μυριοῖς *MA*, μόχθοις νεότας ἐπέλαμψεν Bergk; μυριοῖς ad sequ vers traxit Schwartz, eleganter 2 ἀλκμήνης *MA*, -ας Boeckh; prll II²⁷ υἱῷ *M*, ὁμῖν *A* τρώϊων *MA*, corr Boeckh 3 ἀμαζόνος *A*, Ἀμαζόνος (*M*) coniectura inuenerat Bothe, prob Boeckh, Ζωστήρ' ἔτ' Ἀμαζόνος Hermann opp VIII 314, Ζωστήρας (= Ζωστήρας) Ἀμαζόνος alii praesertabant; cf ἐπὶ τὸν ἠπολύτης Ζωστήρα EM 402, 13 ss e Pindaro ἦλθε libri, ἦλθεν Boeckh 4 ἐνδοξον *A*, om *M*, εὐδοξον dett ἐκτελέσας *A*, ἐκτελεστήσας *M*, unde versus sequ initio ἐκτελεστήσας ἔλεν Boeckh, item ἐκτελέσσαις εἶλε vn 3. 4 in unum coniunctis Schneidewin GGA 1847, 3, 1554 et Hermann opp VIII 314, ἐκτελέσσαις | <ἐξ>εἶλε... ἐκ Κόλχων δόμων (hoc e dett libb) Bergk.

173—176

υ υ — υ υ — — υ υ — — υ υ —

Κύριον εὐρυσάχμαν διείπον στρατόν

(173 [160]) Strab XII 544 (de Syris vel Leucosyris, de quibus cf Nöldeke Herm V 445): καὶ Πίνδαρος φησιν, ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Κύριον... στρατόν. διείπον (coni Casaubonus) *DE*, διίπον *O*, διίππον de binis equis interpr Heyne, refut Boeckh.

(174 [159]) Paus VII 2, 6/7: Τὸ δὲ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοις τοῦ Ἀπόλωνος καὶ τὸ μαντεῖόν ἐστιν ἀρχαιότερον ἢ κατὰ τὴν Ἰώνων ἐσπίκησιν· πολλῶ δὲ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἀρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν. οὐ μὴν πάντα γε τὰ ἐς τὴν θεὸν ἐπίθετο ἐμοὶ δοκεῖν Πίνδαρος, δε Ἀμαζόνος τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἰδρύσασθαι στρατευομένης ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησεά. Cf EM 402, 13 ss.

(175 [161]) Paus I 2, 1: Ἐλεθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστίν Ἀντιόπης μνήμα Ἀμαζόνος. ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μὲν φησιν ὑπὸ Πειρήθου καὶ Θησεως ἀρπασθῆναι.

? (176 [162]) Plut vit Thes c 28: τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης (Theseus) ἔγημε Φαίδραν ἔχων υἱὸν Ἰππόλυτον ἔξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι Δημοφώντα. Error videtur subesse.

Hæc quattuor fragmenta ex eodem carmine petita esse coniecit Boeckh.

177 (164—168)

Ex Heliodoro metrico Priscianus de metris Terentianis (Gramm Latt III 427 K): *Pindarus teste Heliodoro ἀντέστρεψεν, hoc est convertit rythmum iambicum hoc modo,*

(1) πεπρωμέναν ἔθηκε μοῖραν μετατραπεῖν

(2) ἀνδροφθόρον, οὐδὲ σιγᾶ κατερρῦη.

In secundo enim iambo pyrrichium secundum et tertium trochaicum et quartum spondeum posuit. Idem

(3) τροχὸν μέλος, ταὶ δὲ Χίρωνος ἐντολαί.

Hic iamBUS et in tertio trochaicum habet et in quarto spondeum. Idem

(4) αἰνιγμα παρθένου ἔξ ἀγριᾶν γνάθων.

Hic quarto loco spondeum posuit. Idem

(5) ἐν δακκίοισιν πατήρ, νηλεεῖ νοῦ δ'.

In hoc quoque iambo trochaicum in tertio loco posuit et in quarto spondeum. Idem

(6) δ' οὐδὲν προκαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔπι.

Hic similiter in quarto loco spondeum habet.

Ab Heliodoro temere versus diremptos esse vel ex elisione in versuum commissa bis (5. 6) admissa apparet. 'Conversio' ista quid sibi velit satis obscurum. I Ε(ΘΗ)ΚΕΝ libri, ἔθηκε Hermann opp II 260, qua falsa lectione adductus est Heliodorus, ut μετα-thesin iambicam solutam esse iuberet; Pindaro θῆκε reddidit Bergk § ΑΙΔΕ libri, ταὶ δὲ Hermann, supplere <et in secundo pyrrichium> et in tertio maluit Bergk; tum etiam *Hic* <quoque> iamBUS debebat cl Prisc ad 5 χεῖρ. Prisc § ΠΑΤΕΡΝΗΛΕΙΝΩΝ Α, CIATHΡΔΙΑ Β, νόψ δ' vulgo edunt, νόψ Bergk; v infra § ἐπί vulgo, (ἐπι vel) ἐτι Hermann.

Cum duobus igitur trimetris iambicis (1. 6), in priore quidem falsa lectione, in altero falsa mensura usus, quattuor metricus composuit versus trimetros, in tertio παρθένου ἔξ si legere Heliodoro invito nobis fas est, schemate hoc: $\bar{\cup} - \cup \bar{\cup} \bar{\cup} \cup - - \cup - \cup -$, ut trimetri ionici essent medio metro infracti.

Versus 1+2. 4. 6 Boeckhii, 1—6 Bergkii ad Pindari quendam Oedipodeam revocabant, 3. 5 ad Achillem apud Chironem educatum Boeckh. Primo versui praemissum olim fuisse οὐδέϊς, quintum supplendum esse <Κιθαιρώνος δ' ὄρεϊν> ἐν δακκίοισιν π. v. νόψ | <ἔέθηκε> scil Λάϊος, e quo nomine interpretamenti causa adscripto reliquias ΑΙ vel ΔΙΑ servatas esse coni Bergk.

178* (169)

νόμων ἀκούοντες θεόδματον κέλαδον . . .

Helioid ap Priscian Gramm Latt III 428 K: *Idem* (Heliodorus) ostendit *Pindarum etiam trisyllabos in fine versus* (i e membri iambici quod vide-

batur ease; cf ad fr 177, 1) *possuisse*, νόμων... θεόδμητον κέλαδον. Ad Cadmi nuptias revocabat Boeckh; neque refragantur numeri cll fr 32. 33 ab Héliodoro illi quidem parum perspecti. θεόδμητον Boeckh, θεοδμήτων Bergk.

178^b

Oxyrh pap II 47 (e tractatu quodam metrico saec p C I/II per-
scripto, de quo Frdr Leo Götting Nachr 1899, 496 ss) col XII 15:

υ υ — | υ — υ | υ υ :

τὸ Παρθένει[ον καλού-
μενον μέτρ[ον· τούτου
Πίνδαρος κα[ὶ τὴν δ̄ και
τὴν πέμπτ[ην συλλαβὴν
[ἐκτείνειν φιλεῖ]

quae ita supplere satis habui, ut schema apud Pindarum frequentissimum evaderet υ υ — υ υ —. Est autem dimetri append metr § 4 nr 11 recensiti forma catalectica, cuius exempla Pindarica congressi Berl philol Wochenschr 1900 p 4. De rarioribus ap Pind formis υ υ — υ υ — (—) et υ υ — υ υ — (—) § 4 not ³². ³³. 5 nr 54^a.^b. De Parthenai nominis origine opinionem qualemcunque (a Παρθένιος, Παρθένιος) protuli ibid 5.

179 (170)

... ὑφαίνω δ' Ἀμυθαιονίδαϊν ποικίλων
ἄνδημα

Schol Pind N VII 116: ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς και αὐτὸς ἐν ἄλλοις· ὑφαίνω δ' ... ἄνδημα. ὑφαίνων (sine δ') D ἀμυθαιονίδαϊς BD, corr Boeckh, -δαϊν? Christ ποικίλων ἄνθημα D. Quattuor haec fragmenta 179—182 cum cohortationis ad Amphilo-
lochum fr 42. 43 composuit Boeckh; de metro cf fr 181 ~ 43, 3 + 4; 182, 1/2 quinque syllabis insertis ~ 42, 4/5.

180 (172)

μὴ πρὸς ἀπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέν-
τρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος

Clem Al str I 345: ἐστὶ γοῦν ἀκοῦσαι και Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος· μὴ πρὸς ... λόγος. διατείνεται οὖν εὖ μάλα ὁ μακάριος ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρήσιμον ἐπὶ κατατροφῇ τῶν ἀκουόντων, unde v 1 repetiit Theodoret gr aff cur I 19, 21. 1 ἀρχαῖον Clem et Theod libri, emend Boeckh 2 ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς libri, em Sylburg, πιστόταται σιγᾶς ὁδοί? Bergk, quod equidem non intellego.

(**) 181 (174)

... ὁ γὰρ ἔξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρνεται

Schol Pind N VII 89: οὐδεὶς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἑαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ· προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οικειότητα ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ... κίρνεται· νῦν δὲ οὐκ ἂν ἔξ οἴκου ἐπαινῶ αὐτούς κτλ. Pindari esse intellexit Schneider.

182 (175)

ὦ πόποι, οἳ' ἀπατάται φροντίς ἐπαμερίων
οὐκ ἰδυῖα

Aristid II 238K: καὶ πάλιν (Pindarus) ὀρηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων· ὦ πόποι, φησὶν, οἳ'... εἰδυῖα. ἔπαμ. *ATB*^m, ἔπαμ. *DU* εἰδυῖα codd, retin Bergk, ἰδυῖα Boeckh

183 (177)

— υ υ — υ υ — υ υ — — — υ — — —
— υ υ — υ υ — υ υ — υ — — —

δς Δολόπων ἄγαγε θρασύν δμιλον σφενδονάσαι
ἵπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον

Strab IX 481: ὁ μὲν οὖν ποιητῆς οὐδαμοῦ μένηται Δολοπικῆς στρατίας κατὰ τοὺς περὶ Ἰλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνικα πεποιήκειν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξίόντα καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος μνηθεὶς τοῦ Φοίνικος· δς Δολόπων... πρόσφορον, ὑπεθ. θρασ. δμ. σφενδ. Eustath II 311, 22. πρὸς φόνον *Δ*.

184 (179)

υ — υ υ υ υ — υ — υ — υ — υ

ὑπερμενὲς ἀκαμαντοχάρμαν Αἴαν

Herodian II 659, 26 L: καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὦ ἀκαμαντοχάρμαν οἶον ὑπερμ... Αἴαν, περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἴαν ἐγένετο ἀκαμαντοχάρμαν μετὰ τοῦ ὄ, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων· ἐπεὶ εἰ οὕτω ἐγένετο ὦ ἀκαμαντοχάρμα Αἴαν, ἀλλεπαλληλία ἐμελλεν εἶναι τῶν φωνηέντων, καὶ ἐκ τούτου κακοφωνία ἐγένετο. Cf Choerob I 131, 32. 149, 8 Hlg. ἀκαμαντόχαρμαν Bergk c Boeckhio, ἀκαμαντοχάρμαν c Bekkero Lobbeck paralipp 172.

185 (184)

υ υ — υ — — υ — υ — υ

ἔτι δὲ τειχέων κακίει καπνός'

Gram An Par IV 35, 18 ss: κίκυς· ἡ δύναμις... ἀπὸ τοῦ ἀνακικύειν (laudatur Ψ 507, ubi ἀνεκίκειεν ἰδρῶς vulgo)... καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ἔστι

δειγμα· τοι κτλ coniciens de Wilamowitz Isyll 142; de metri primi infractione id ibd 128 ss *ἱερὸν retinere tutius duxi cl prll II⁴²*. Fragmentum ad dithyrambum aliquem Atheniensibus scriptum revocabat Boeckh.

190 (198)

ἃ Μειδύλου δ' αὐτῷ γενεά

Schol Pind P VIII 53: πατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος· αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις· ἃ Μιδύλου...γέννα.

Μειδύλου em Bergk γενεά Hermann. Fragmentum c fr 1 ad Clitomachum Midylidam (P VIII 37) referebat fr 4 de Pythea Psalychida mortuo procul habendum esse ratus Boeckh 659/80; affinitate iunctas gentes fuisse suspicatus tria ex eodem carmine fragmenta sumpta esse (γενεά legens cl ut videtur metro fr 4, quidni c Boeckhio 1, 5 [7]?) censuit de Wilamowitz GGA 1898, 159 n.

(**) 191 (201)

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων

Schol Pind P II 127: Αἰολίδεσσι ἤγουν Βοιωταίαι· ἐκείθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος. (ἦ) ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς καθαρωδοί. τὸ δὲ μέλος Αἰολικῆ ρυθμῶ συνέταξε. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ (ἐτέρῳθι λεγόμενον) Αἰολεὺς... ὕμνων. Δωρία εἰς ὕμνων CX Rom, corr (a Gotting?) Boeckh; <αὐλόσ> Αἰολεὺς? Bergk, ἔβαινον Hartung, ingeniose (cl Paus IX 22, 3) iudice Graffio de Graecorum veti re mus 82.

192 (204)

Δελοφοὶ θεμίτων μάντιες
Ἄπολλωνίδαι

Schol Pind P IV 4: Λατοῖδαιαν] δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελοφοὺς λέγειν· ἐτέρῳθι γὰρ Ἄπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευε· Δελοφοὶ θεμ. ὕμνων μάντ. Ἄπ. ὕμνων deleto θεμίτων (= CVX) scr Heyne, θεμιστῶν vulgo; Ἄπ. μάντιες? ut rasones evaderent Christ.

193 (205)

... .. — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — —

... .. πενταετηρὶς ἑορτά
βουπομπός, ἐν ᾧ πρῶτον εὐ-
νάσθην ἀγαπατός ὑπὸ σπαργάνοις

Vit Ambr: καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη, ὡς αὐτὸς φησι· πενταετηρὶς... σπαργάνοις. Idem mirum quantum corrupte (ἐβάσθην vel εὐάσθην et ἐν σπ.) Eustath prooem c 27, de quo cf Schneidewin p 19 not 7. Pindari de se testimonium commemorat Plut qu conv VIII 1, 1. Fragm 198 et 209 confert Christ, ac prius quidem non inepte. De metro v 2 cf ad fr 187.

μοστον cod, ut schol inscr P II C) τὴν Θήβην φησι Πίνδαρος. Cf fr 323.
 <χώρας c> ἱερύτατον <αἰτέω>? Bergk.

196 (209)

... υ υ υ υ — υ υ υ υ υ

λιπαράν τε Θηβάν μέγαν κόπελον

Schol inscr Pind P II: καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς· λιπαράν
 τε (-άν τε θήβ. CEV) κτλ.

† 197 (210)

ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι

Vita Thom p 35, 1 Ab (lin 28 Westerm): ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς αὐτοῦ
 ποιήμασιν· ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι καὶ μεγαλοπόλιες (P VII 1) Ἀθῆναι.
 Unde ὦ ταλαίπ. Θῆβ. Pindari fragmentis quamvis 'magnopere suspectum'
 inseruit Boeckh. Esse officinae Triclinianae apparet; nam vetustiores
 codd aut ὦ ται λιπαραι καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθ. exhibent, velut Γ' (Philol 54,
 1895, 286), eadem Eustathius p 28, 11 Ab, aut ὦ ταλαίπωροι καὶ μεγαλοπ.
 Ἀθ., velut GQUV et Barocc 62 (Moschop ὁ Abalii), aut priore adiectivo
 omisso ὦ μεγαλοπόλιες Ἀθ., velut Θ' et Θ'' (Brix A IV 3), Θῆβαι post
 ταλαίπ. interpolatum exhibent s (Tricl sec Eug Abel Wien Studd IV 246) μ'.

**198* (136* Schndwn)

... υ υ υ υ — υ υ υ υ υ
 — υ υ υ υ υ υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ υ υ — υ υ υ υ —
 — — — —

οὔτοι με ξένον

οὐδ' ἀδαήμονα Μοικᾶν ἐπαίδευαν κλυταί
 Θῆβαι

Chrysippus (qui videtur Bergkio kl philoll Schr II 111) περὶ ἀποφα-
 τικῶν c 2 quater affert sine auctoris nomine, Pindaro tribuit Letronne
 Journ des Sav 1838, 309 ss μουσᾶν παρ ὅμοιοις, corr Schneidewin.

198^b

υ υ υ υ υ υ υ υ υ υ —
 — — — υ υ υ υ — — —

μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ
 Τιλωύσσας ἀπὸ καλλικράνου

Ath II 41°: καὶ Πίνδαρος· μελιγαθὲς... καλλικρήνου. κρήνη δ'
 ἐν Βοιωτίᾳ ἢ Τιλωύσσα· ἀφ' ἧς Ἀριστοφάνης φησι (Aristophanem Boeotum
 agnovit Kaibel) Τειρεσίαν πόντα διὰ γῆρας οὐχ ὑπομέναντα τὴν ψυχρό-
 τητά ἀποθανεῖν, unde Eust Od 1668, 7. Strab IX 410/11: καὶ τό γε πα-

λαϊὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο, Κωπαῖς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἀλιαρτίς (Kramer, Ἀλιαρτου codd) δὲ Ἀλιαρτου καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων; ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῖς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλώτατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. Πίνδαρος δὲ καὶ Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην (cf P XII 27, fr 74^b, 8)· παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλωσσαν κρήνην ὑπὸ τοῦ Τιλωσσίω θρεῖ βέουσαν πλησίον Ἀλιαρτου καὶ Ἀλασκομενῶν, ἐφ' ἣ τὸ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλωσσίω Ἀπόλλωνος ἱερὸν. E Strabone Steph Byz v Τέλφουσα. De Tiresiae ad Tilphossam morte Apollod III 84 W. Ceterum cf ad fr 44. καλλικράνου rest Boeckh; de ἔτ in Τιλωσσας cf Μέλισος I III.

199 (213)

... —υ—(—) —υ—
 —υ— —υ— —υ—
 —υ— —υ— υ—

ἔνθα βουλαὶ <μὲν> γερόντων
 καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριτεύουσιν αἰχμαί,
 καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα

Plut vit Lycurg c 21 (de Sparta): Πίνδαρος δὲ φησιν· ἔνθα βου-
 λαί... Ἀγλαΐα. <μὲν> add Boeckh; cf μὲν—καὶ P II 68 ἀριτευόντων
 (ex γερόντων) Plut I 1, ἀριτεύουσιν Plut² an seni c 10 p 789 (ubi ἔνθα...
 αἰχμαί afferuntur, καὶ χοροὶ... Ἀγλ. ibd p 787), ἀριτεύοντι c hiatus
 Coraes, emend Boeckh Μοῦσαι Plut¹, Μοῦσα Plut², corr Boeckh.

200 (214)

—υ—υ— —υ—υ—

οἱ τ' ἀργίλοφον παρ Ζεφυρίου κολώναν

Schol Pind O X (XI Boe) 17: τραχεῖα δὲ εἰκότως λέγοιτο (Loerorum
 urbs) λοφώδης οὐσα καὶ ἐπιθαλασσίδια· αὐτὸς γάρ φησιν· οἱ τ'... κο-
 λώναν. ἀργίλοφον BQ^m, edebant ante Boeckhiam, ἀργεῖλοφον ut vid
 omnes rell, quod quantum valeat docet v l vocis ἀργικραύνου O VIII 3,
 ubi ἀργεικ. Vatt tantum non omnes παρ Ζεφυρίου B, παρ Ζεφυρέου C,
 παρ Ζεφυρίου GE, πανζεφύριον Q Vrat^d, πανζεφυρίου U, παρ Ζεφύριον
 (vel Ζεφυρίοιο) Boeckh κολώνης C, κολώναν vulgo. Fragm om D.

201 (215)

—υ—υ— —υ—υ— —υ—υ—
 —υ—υ— —υ—υ— υ—υ—
 υ—υ—υ— —υ—υ— —...

Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας,
 ἕσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
 ὄθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται

Strab XVII 802: ... Μένδης, ὅπου τὸν Πάνα τιμῶσι καὶ τῶν Ζήμων τράγον· ὡς δὲ Πίνδαρος φησιν, οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιεὶ μίγνυνται. Quibus olim a v d adscriptos esse Kramer coniecit versus Pindd (nam EF non habent): Αἰγυπτίαν... μίγνονται. Aristid II 298 BK: αὐτὰ Πινδάρῳ πεποιήται, ὅσπερ μάλιστα ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γάρ· Αἰγυπτίαν... θαλάσσης· καίτοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ οὔτε θάλαττα προσήκει κτλ. 'Nempe Pindarus Aegyptum non accurate noverat' Boeckh. Aelian nat animam VII 19: καὶ ὁμιλεῖν γυναιεὶ φασιν αὐτοῦς (hircos), καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος. Cf Wiedemann Herod II. Buch Lpz 1890, 217 ss. Fragm hymni Ammoniaci (36) esse conii Hartung. 1. 2 utrum in unum coniungendi an versus hypercatalectus tolerandus sit (cfl nott metr N V et fr 1) in medio relinquo. 1 Μένδης, -τος e Pind laudat Friscian inst grv VI 60 (vol II 244 K), Αἰγ. Μένδ. sine auctoris nomine Choerob I 162, 15 Hlg; quod huc Boeckhio auctore vocant schol Aesch choeph 325: ὁ κρημνός, παρὰ Πινδάρῳ, rectius adscripseris O III 22 παρὰ vulgo, corr Boeckh θαλάσσης Strab codd 2 αἰγίβατοι vel αἰγίβοτον Strab libri, corr Hermann ap Heyn 3 αἰγίβ. τόθι τρ. | γυν. ? Bergk.

202 (216)

λευκίππων Μυκαναίων προφάται

Schol Pind P IV 206: εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ (εὐεπιφορος... καλεῖν E, ft praestat) αὐτοῦς (om CE): λευκίππων Μυκαναίων (ἀθην. C) προφάται. προφάτα (sc Amphiarao)? Bergk.

203 (217)

... .. — — — υ υ — — υ υ —
 υ υ — — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ —
 υ υ — υ — υ υ — υ υ — υ υ —

ἄνδρες θῆν τινες ἀκκιζόμενοι

νεκρὸν ἵππον στυγέοισι λόγῳ κείμενον ἐν φάει, κρυφῶ δὲ σκολιαῖς γένουσι ἀνδρόντι πόδας ἠδὲ κεφαλάν

Zenob III 23 (Miller MLG 371; Athoi cod lacunam supplet Atheniensis teste Crusio, Zenob vulg V 59, Ps-Diogenian VII 12, Apostol XIII 7): τὸν ἵππον ὁ Κκύθης· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐπιεμένων, φανερώς δὲ ἀπυθουμένων καὶ διαπτόντων αὐτὸ εἰρηται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· ἄνδρες θάν τινὸς ἀγυζόμεναι (ἀγαζόμενοι vulg, ἀτιζ. Diog, ἀτυζ. Ap) Κκύθαι νεκρὸν... κεφαλὰς. 'Metrum incertum' Boeckh, ionicum metrum agnovit Wilamowitz (syll 142) vv 2—3 in unum coniungens; post δὲ diremi huic quidem carmini id concedi arbitratus quod ab epini-ciorum gravitate quantum scio alienum est; videtur autem carmen eiusdem generis atque fr 154 ipsum quoque ionico metro conscriptum. 1 θῆν emendavi ex Epich Sophr Theocr ἀκκιζόμενοι e veti lexicis (Suid v Κκύθης ὁ Πύς et Ἀκκιζόμενος) recuperavit Boeckh; ἄνδρ. ἀκκ. oxymoron 2 (ἄπερ) Κκύθαι Wilamowitz, (ἄτε) Ck. praesoptarem, nisi Κκύθαι delendum esse censerem ἵππον Ath στυγέοισι Zenob, στυγέοισιν Boeckh, v del Wilamowitz; prll II⁸⁷ λήγῳ Ath κτάμενον Zenob, em

207 (223)

—υ— —υ— υυ—
 —υ— (—)υ— —

Ταρτάρου πυθμὴν πέζει εἴ ἀφανῆς
 σφυρηλάτοις . . . ἀνάγκαις

Plut cons ad Apollon c 6 p 104 (post laudatum Pind M 327): ἄλλὰ Ταρτάρου...ἀνάγκαις, ὡς φησι Πίνδαρος. Threni fragm esse Boeckh coniecit. πέζει Boeckh; app § 8^d. ἀφανοῦς Plut, ἀφανῆς Hermann opp VIII 82, ἀφανῆς Bergk lacunam indicavit Boeckh <σφυητάς> coniciens, <δεσμῶς> ἀνάγκας Bergk.

208 (224)

μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένων
 ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ

Plut qu cony I 5, 2: αἱ τε σφοδραὶ περιχάρειαι τῆς ψυχῆς τῶν μὲν ἑλαφροτέρων τῆ ἤθει καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἐπαίρουσι...μανίαι τ' ἀλ(α)λαί τ' ὀρινομένων (ῥιψ)αύχενι σὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον. Eadem fare praebet Theodoret gr aff cur p 374 Gsf. Numerum pluralem μανίαι et ἀλαλαί, tum ῥιψ. testatur, sed casus suo Marte varians μανίας τ' ἀλαλαί τ' ὀρινομένοι Plut qu cony VII 5, 4, praesertavit Bergk, μανίαι τε ἄλλαι τε (ἄλλα τε Barb Ambr) ὀρινομένοι (an ὀρινομένων scr?) def oracc c 14 p 417, unde Euseb pr ev V 4 p 185, placuit Christiano. Ex hyporchemate esse Boeckh vidit.

209 (227)

ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπ(ειν)

Stob flor 80, 4 (ecl II p 7, 19 Wachsm): Πίνδαρου· τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν. Idem, sed δρέπειν καρπὸν Απορηθέγμ Pind in Boeckhii schol p 10 et Eustath prooem c 33 p 26, 14 (ubi φιλοσοφοῦντας legitur); respicit (ἀτελῆ . . . δρέπει καρπὸν) Plat reip V 6 p 457^b. Cum fragm 292 coniungebat Boeckh.

210 (229)

. . . ἄγαν φιλοτιμίαν
 μνώμενοι ἐν πολίεσσιν ἄνδρες
 ἢ στάειν, ἄλγος ἐμφανές

Plut de cohib ira c 8 p 457: χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν . . . ἐμφανές. Dictionem poeticam agnovit Boeckh, metrum cur non agnovit cll Soph El 1061. 62 miror. 2 πόλειν Plut, corr Boeckh 8 ἔστασαν ἄλγ. Schneidewin

211 (230)

υ υ υ υ — — — υ υ υ — — υ

κακόφρονά τ' ἄμφαν(εν) πραπίδων καρπόν

Plut ser num vind c 19 p 562: ἄφρις ἄν ἐκχυθεῖσα (malitia) τοῖς πάθειν ἐμφανῆς γένηται, κακόφρονά τ' ἄμφάνῃ (Ruhnken, τὸ ἄμφανῆ libri vulgo) πραπίδων καρπόν, ὡς φησι Πίνδαρος. Apud Pindarum verbi ἀμφαίνειν aliud subiectum fuisse mihi quidem persuasum est.

212 (231)

φθόνο(ς) κενεοφρόνων
ἀνδρῶν ἑταῖρο(ς)

Plut inim util c 10 p 91: καὶ πάσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλον(ε)ικίαν καὶ Ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κ. ἀνδρ. ἑταῖρον, ὡς φησι Πίνδαρος. ἑταῖρον ἀνδρ. B (Wyttb), retin Dübner, ἑταῖρων ἀνδρ. edd ante Reiskium, qui ἑταῖρον ἀνδρ. c Xylandro, ἀνδρ. ἑταῖρον Hercher et Bernardakis tacite.

213 (233)

υ υ υ υ — — υ υ υ υ
— υ υ — υ υ — υ υ — —
υ — υ υ — υ υ — — —
υ υ — υ υ — υ υ — — —

πότερον δίκᾳ τείχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν

Plat reip II 365^b: (συλλογίσασθαι) ποῖός τις ἄν ὦν καὶ πῆ πορευθεῖς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι; λέγοι γάρ ἄν, ἐκ τῶν εἰκότων, πρὸς αὐτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ πότερον... ἀπάταις ἀναβάς καὶ (om DK Boeckh) ἑμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιώ. Auctius Maxim Tyr XVIII 1: Πότερον... ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον... εἰπεῖν. Atticus Platonic ap Euseb pr ev XV 797^a: εἶγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν πότερον... ἀνδρῶν. Cic ad Attic XIII 38: nunc me iuva, mi Attice, consilio, πότερον δίκᾳ τείχος ὕψιον, id est utrum aperte hominem asperner et respuam, ἢ σκολιαῖς ἀπάταις (cf etiam ep 41); ut enim Pindaro, sic δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. 1/2 δίκᾳ ἐτ σκολιαῖς ἀπάταις codicum ope stabilivit Bekker ὕψηλόν v l (interpol?) Plat ἀναβαίνῃ Maximo Tyr et Euseb invitis Bergk frustra Platonem et Ciceronem antestatus; nam ὕψιον illis quoque comparativus est, dubitativam vero interrogationem 'mortalium genere' sublato suo Marte conformaverunt 8 ἐπιχθόνιον Max Tyr, ἐπιχθονίων Euseb, praeoptavit ut solet genitivum Bergk 4 sine poetae nomine usurpat Dion Hal comp verb c 21 p 146 R.

218 — 124^b

219 (240)

δ δ' ἄφνει πέποιθεν, υ — υ — —

EM 178, 10: παρὰ τὸ ἄφνεο γίνεται ἄφνεο, ψ κέρηται Πίνδαρος· οἱ (vulgo, οἱ D, recep Bergk) ... πεποίθασιν, vulgo edunt, οἶον δ' ἄφνει πέποιθεν Flor (Miller 55), οἶον δδ' ἄφνει πέποιθεν V; cf fr 221, de metro ad P II.

220 (241)

... υ] — — υ — υ
 — — υ — — υ — — υ — —
 — — υ — — υ — — ...

τῶν οὔ τι μεμπτόν

οὔτ' ὦν μεταλλακτόν, δσς' ἀγλαὰ χθῶν

πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν

Plut qu conu VII 5, 3 p 706/6 (Musei vel theatri quasdam delicias παντός ὀμοιοῦ καὶ μυρεψοῦ καὶ ὀριμύτερα καὶ ποικιλώτερα φάρμακα τῶν μελῶν καὶ τῶν ρυθμῶν καταχεομένας capere atque corrumpere ingenia nostra): τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν οὔτ' ὦν (Boeckh, οὔτε vulgo edebant, οὐ τῶν codd) μεταλλακτόν (Heyne, μεταλλάττων codd, unde μεταλλατόν vel -τέον? Schneider), ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, δσς' ἀγλαὰ χθῶν (corr [δς'] Schneider, ὡς ἀγλαόχθων codd) πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν (Boeckh, -οισιν codd), ἄρτι παρακειμένων. γὰρ Plutarchi esse Boeckh videtur sensisse, idem metro ionico non perspecto ante δσς' iambum supplebat, ut evaderet trimeter hypercatalectus, τραπέζαις, δσς' Pindaro nescio quo pacto tribuebat Bergk; τῶν οὔ τι scripsi de οὐ—οὔτε cl P V 54, οὐ μεταλλακτόν 'sincerum' interpr, quod quibusvis hominum fallaciis compensari aut permutari non possit.

221 (242)

— υ] υ — υ υ — — υ — — — υ — —
 — — (υ) — υ υ — — — υ — — — υ υ — υ υ.
 — υ — υ — υ υ — υ υ υ
 — υ υ — — υ — — — ...

ἄλλοπόδων μὲν τιν' εὐφραίνουσιν ἴππων
 τιμαὶ <τε> καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύ-
 σοις θαλάμοις βιοτά·

τέρπεται δὲ καὶ τις ἐπ' οἴδμ' ἄλιον

ναὶ θεοῖς εὖς διατεῖβων

Sext Emp hyp Pyrrh p 20 Bekk: ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρος φησιν· ἀλλοπόδων ... διατεῖβων. 1 εὐφραίνουσιν libri, corr Boeckh 2 τιμαὶ libri, τίμα Boeckh, ἄνθεα novavit Bergk, τε addidi de τέ—καὶ in synonymis cll N VI 66 aliis ap Ty Mommsen suppl 193, de metro ad

fr 205 et append § 5 init. 8^of. § δ' αὐ? Boeckh, metri causa; expectabo, dum δ' αὐ καὶ graecum esse coarguatur ἐπι (scil ἐπιτέρπεται) <φρασί> οἶδμ' <ἐν>άλιον scribere Bergk ausus est, ne ἐπ' οἶσμα—δια-
κρίβων iungerentur.

222 (243)

... υ — — υ — υ
— υ — — υ —
— — — υ υ — — υ υ —

Διὸς παῖς ὁ χρυσοῦς·
κείνον οὐ κῆς οὐδὲ κίς,
δάπτει <δὲ> βροτέαν φρένα· κάρτιστον (κτεάνων)

Schol Pind P IV 407: ἀφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὼ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσοῦς ἀφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ <καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος φησιν Schneidero auctore add Boeckh> ὅτι Διὸς παῖς ὁ χρ. κείνον (τοῦτον E) οὐ κῆς (haec verba om EV) οὐδὲ κίς δάπτει βρ. φρ. κράτ. φρενῶν. Plut ap Proclum ad Hes opp 480 e Pindaro laudat κείνον οὐ (κείνου vel κείνο codd) κῆς, οὐ κίς δάμναται, unde δάπτει, δάμναται δὲ Valckenaer ad Ammon p 102, δὲ addere satis habui breviloquentiam Pindaro non indignam esse ratus de metro cl app § 5^{aa}; κάρτιστον κτεάνων Boeckh.

223 (244)

— υ — — — υ υ — — υ — υ —
— υ — — — υ υ — — υ υ —
— υ . . . — υ — —

καὶ φέρονται πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσεῶν βελέων
ἐντὶ (—) τραυματῖαι

Theod Metoch p 562 (de avaris): καὶ φέρονται . . . τραυματῖαι, Πίνδαρος φησι. Ἰ τύχην Theod, corr Boeckh § ἐν τῇ cod Mon; lacunam post ἐντὶ indicavit Boeckh

224 (246)

υ — — υ υ — — υ υ — (υ —)
...

Ἰσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον <θεῷ>
(ὑποτρέσαι)

Schol A P 98: ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκείνον στέργοντι. ὁ Πίνδαρος Ἰσον μὲν θ. ἄνδρα τε φ. ὑποτρέσαι ἐκέλευεν, ἐπ' ἴσης τόν τε θεόν καὶ τόν φίλον θεῷ ἄνδρα <ἦτοι> θεοφιλή. θεῷ add Heyne

225 (247)

... υ υ — υ υ — υ — —
 υ — υ — — υ — — υ υ — υ ...

ὁπότεν θεός ἀνδρὶ χάσμα πέμψη,
 πάρος μέλαιναν καρδίαν ἔκτυφέλιξεν ...

Schol Pind O II 40: πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέροις (E, -ψ alii) φησὶν· ὁπότεν (CEU, ὁπότε ο alii Boeckh) πρὸς μέλαιναν (προμέλ. CV, corr Nauck ap Bergkium) καρδίαν (κραδίαν U) ἔκτυφέλιξεν. κραδίαν ἔκτυφέλιξε πένθει? ionic metro Bergk, non male.

226 (248)

οὔτις ἐκῶν κακὸν εὔρετο

Aristid II 238 BK: ... Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλαχῆ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐχ ἥκιστα, ὁ μὲν οὕτωσι λέγων· οὔτις ... εὔρετο, καὶ πάλιν κτλ, sequ fr 182.

227 (250)

— υ] υ — υ υ — — — υ — — — υ υ —
 — υ — — — υ — — — — υ —
 — υ υ — υ υ — — — υ ...

νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἰλισσομένοι
 δόξαν εὐρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
 ἔργα μετ' αἰθέρ' <ἀερ>θέντα

Clem Al str IV 586: καὶ ὁ Πίνδαρος· νέων δὲ κτλ. εἰλισσομένοι Clem, corr Boeckh εὐρίσκουσι Clem, corr Schneider αἰθέρα λαμπρευθέντα Clem, priorum coniecturas λαμπρευθέντα (Schneider), λαμπροτόωντα (Valckenaer), ἀναμπρευθέντα (Buttmann) ut dittographiae cuiusdam (ex λάμπει 2) superstructas exposuit Boeckh <ἀερ>θέντα supplens e Pind N VIII 41, μετ' αἰθέρι (s κατ' αἰθέρα) δαιδαλθέντα ('a poetis celebrata')? Bergk. Encomiis adscr Boeckh, poterat etiam epiniciis.

228 (252)

υ υ υ — υ — — υ υ υ
 ... υ υ υ — υ — — υ υ υ υ υ

τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις
 ... ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον

Plut an seni ger resp c 1 p 788: καὶ πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ Πινδάρου)· τιθεμένων κτλ. Eadem nisi quod eic priore loco Plut soll animm c 28 p 975. Lacunam indicavit Bergk, <τάν> suppl Herwerden studd 67. Inter epinicia Hartung rettulit.

229 (253)

— — υ — υ — υ — υ — —
 — υ — υ — υ — —

νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξία δέδενται
 καὶ φίλων ἐναντίον ἔλθειν

Schol Pind O VIII 92: καὶ ἀλλαχοῦ νικώμενοι... ἔλθειν. 1 ο
 Pindaro laudant schol Pind P IX 160, Plut inimm util c 4 p 88.
 (νικώμενοι) γὰρ schol OI, δὲ schol Pyth, om partie Plut ἀγρυξία
 schol OI N, ἀγρυξίων ibd E; ἀγρυξία: σιωπή Hesych 2 καὶ (φίλων)
 ΝΥΥΧ, οὐ BDE, καὶ οὐδὲ φίλων ἐναντίον τολμῶντες ἔλθειν C, καὶ com-
 mendavit Ty Mommsen schol Germ p 42/48, edere non est ausus; cf κώ-
 λυεν μῆναι P IV 38, ἔχον περάσθαι N XI 28.

230 (254)

ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ (βαίνειν)

Liban opp nr 1044 p 491 W: μὴδ' οὕτως οἶου τὰ ἡμέτερα κατὰ
 Πίνδαρον ἐπὶ λεπτῷ δένδρῳ (corr nescio quis ante Boeckhium) βαίνειν,
 ἀλλὰ τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. Ultima quoque verba e Pindaro delibata
 esse Bergk coniecit.

231 (255)

— — υ — υ — — — υ — — υ — —
 υ — υ — —

τόλμα τέ νιν Ζαμενῆς καὶ κύνεσις πρόσκοπος
 ἐδάωεν

Schol Pind N VII 87: δλωσ ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέ-
 κων τόλμαν· τόλμα τε μὲν (B, τέ μιν Beck, τε [om μὲν] D)... ἐδάωεν.
 Versus in unum coniung Christ.

232 (256)

—] υ — υ — — — υ — —
 ...

τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ κιδάρεον
 (σχῆσει) τεῖχος

Plut vit Marcell c 29: ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρωμένον... τεῖχος κατὰ
 Πίνδαρον. κιδάρεον BM, κιδάροον Tell, corr Boeckh cum σχῆσει τὸ πεπρ.
 ederet, οὐδὲ κιδάρεον ut in glyconeis Hartung; ἔσχε τεῖχος conieceris.

233 (257)

— — υ — — — υ — —

πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν

Clem Al paed III 807: πιστὸν δὲ κτλ κατὰ Πίνδαρον. Eadem
 vocabulis traiectis ὅτι κ. Π. ἀπίστοις πιστὸν οὐδέν in anecdoto de oraco
 ap Bureschium (Klaros Lpz 1889, 122).

234 (258)

... ... —]υ— υυ—υ
 —υ— —υυ— —υ—υ —υ—
 υ—υ— —υυ— —υυ— —υ— — [υ—

ὕφ' ἄρμασιν ἵππος,
 ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθῦει τάχιστα δελφίς,
 κάρπῳ δὲ βουλεύοντι φόνον κύνα χρῆ τλάθμον ἐξευρεῖν

Plut virt mor c 12 p 451: ὕφ' ἄρμασι γὰρ ἵππος, ὡς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, κάρπῳ... ἐξευρεῖν. Plinius idem² de tranq an c 13 p 472: ἐν ἄρμασιν... ἐξευρεῖν. ὁ δ' ἀρχάλλων καὶ λυπούμενος, ὅτι μὴ καὶ λέων ἐστὶν ὄρεσίτροφος ἀλκι πεποιθὺς ἄμα καὶ κυνίδιον Μελιταίων κτλ, ἀπόπληκτός ἐστι. Indidem de sententiae Pindaricae capite quod perisse patet coniecturam facere licebit. 1 ὕφ'] cf ad I V δ § βουλεύοντα Plut¹ B Ven², Plut² C, βουλεύοντι rell omnes, quae annotare novissimus editor operae pretium non duxit; accusativum edunt inde a Stephano, cum χρῆ iungentes vulgo, cum κύνα Boeckh, dativum c χρῆ iungebat Schneidewin, rem perperxisse Reiske solus videtur animadvern Π 291; cf Hor c III 22, 7 ἐξευρεῖν <τινα>? Schneidewin.

235 (259)

... —]υυ— υυ[—
 —υυ—] υυ— —υυ— υυ[—
 —υυ— υυ— —υυ—
 —υυ— —υυ— υυ[—

ἐρεθίζομαι...
 ... ἄλιου δελφίνος ὑπόκρισιν...
 τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
 αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος... ..

Plut qu cony VII 5, 2 p 704/5: ὁ δὲ Πίνδαρος φησι κεκινήσθαι πρὸς ψδὴν 'ἄλιου δελφ... μέλος'. Idem² soll animm c 36 p 984: Ψ (delphinū) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαι φησιν (ἄλιου) δελφίνος... μέλος. Verbum formatumque ἐρεθίζομαι Pindaro vindicavit Boeckh, δ' ἐρεθίζομαι inter ἄλιου et δελφίνος inculcavit Plutarcho invito metrum reassumens Bergk. Idem hyporchematis versus esse coniecit; at nullum apud Pindarum exstat hyporchematis fragmentum 'dactyloepitritis' compositum. 2 ἄλιου] οὐ Plut², v supra ἀπόκρισιν Plut² § ἐν] δν aut ἐκ codd Plut².

236 (260)

φιλόνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν

Schol κ 240: αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος] οὐκ ὁ κύμας, ἀλλ' <ὁ Dindf ex Eust Od 1657, 18> κατὰ τὸ φιλόνορον. διὸ καὶ καίνουσιν (velut

κ 215. 219), ὡς περ (καὶ οἱ) δελφίνες (ἐξ ἀνθρώπων γενόμενοι Eustath., qui φιλόνορα οὐκ laudat om d): φιλόνορα... βιοτάν κατὰ τὸν Πίνδαρον. Cf fr (dithyr) 267.

237 (261)

υ — — υ — — υ — —
υ — υ — — — υ —

ὄπισθεν δὲ κείμαι θρασειᾶν
άλωπέκων Ξανθοῦ λέων

Aristid II 169 K: πάλιν τοῖνον πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἔβρα καὶ οὐκ εἰδότα ὅτι συνέστιν, οὐτωσί πεποίηκεν· ὄπισθεν... λέων. ὄπισθε edunt c Boeckhio, librorum lectionem reduxit metrum iambicum (de quo cf O II) restituens Br Keil.

238 (262)

— υ — — — υ — — — υ —
— υ — — —

ἔνθα ποιῖμαι κτιλεύονται κάπρων
καὶ λεόντων

Schol Pind P II 31: καὶ αὐτὸς γάρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθααυέσθαι [καὶ om E] κτιλεύεσθαι λέγει· ἔνθα κτλ. ποιμένες vulgo, αἱ ποιῖμαι EG, unde καὶ ποιῖμαι? Boeckh, non male, οἱ (Circae!) ποιῖμαι scz Bergk λεόντων τε libri, καὶ λεόντων scripsit, κάπρων τε καὶ λεόντων Christ. Ad threnos (fr 129—130) revocabat Hartung.

239 (265)

— υ —] υ υ — υ — — — — υ υ — υ — —

... ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων

Herodn de sig Rhett gr III 100, 28 Sp: Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἐνικά ρήματα ἔχοντα ἐπιφορᾶν (cf fr 246), οἷον ἄνδρες κτλ. (fr 78) καὶ ἰαχεῖ... λεόντων.

? 240 (269)

Schol Pind O X 58: τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπάτο φησι· συνήθως γάρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπάσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχοῦ (A, -χόσε Vatt). μῆτι γὰρ βρεχέσθω (Vatt, μῆ κείται βρέχεσθαι A), unde καὶ ἀλλαχοῦ κείται. μῆ σιγῆ βρεχέσθω fragmentum concinnavit Boeckh; fuit cum μῆ χαμαὶ σιγῆ βρέχεσθαι N IX 7 inveniēre Bergk in animo haberet. Sed ut scholii lectionem recte Boeckh constituerit: duos locos μῆ χαμαὶ σιγῆ καλύψαι ἐτ κατάβρεχε σιγῆ I V 51 a grammaticis confusos esse coniecēris cl fr 320.

241 (280)

ποτίκολλον ἄτε ζύλον παρὰ ζύλω

Ath VI 248°: τοσαῦτα τοῦ Πλουτάρχου εἰπόντος περὶ παρασίτων διαδεξάμενος τὸν λόγον ὁ Δημόκριτος, ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς, ἔφη, τὸ ποτί-

** 246^{a, b} (286^{a, b})

μελιρρόθων δ' ἔπεται <ἐπέων> πλόκοι

*

διοίγετο cάρκεc

Lesbon de figg 184 Valck: (Θηβαϊκόν) ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκιc αὐτῷ κέχρηται. γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοιc (exemplum male confictum), μελιρρόθων δ' ἔπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἔπονται (ἔπεται cod), καὶ διήγετο (διήγεται cod) cάρκεc ἀντὶ τοῦ διήγοντο. Ὀμηροc· καὶ δὴ δοῦρα cέχηπε (B 136). E quibus alterum lyrici poetae quod esse possit schem Pind exemplum laudat schol Philostr p 198 (Kayser ed 1844) οἶον· Λακ. π. Ἀθ., καὶ Ὀμηροc (locus intercidit), διοίγετο δὲ cάρκεc ἀντὶ τοῦ διοίγοντο. (246^a) ad μελιρρόθων subst ἀνθέων aut simile suppl Boeckh (ut mittamus epitheton: 'florum cincinni' Pindaro certe indigni), μελιρρόθων δ' <ὕμνων> ἔπεται πλοκαί? Bergk (cill opinor Pind O VI 86. N IV 94. I VIII 66), ἔπεται <ἐπέων> πλόκοι scripsi de sonorum lusu cl Pind fr 122, 12, de πλόκοι in πλόκαμοι depravato O VI 80. I VII 28; ἔπεται scil ei cūn πόνη τις εὐ πράττοι. (246^b) διοίγετο Pindaro reddebat Boeckh, διοίχετο Bergk, διοίγετο e schol Philostr retinui: 'hiabant carnes' ferri videlicet ictu diffissae, tanquam cτόμα vel γνάθοι. De scriptura διήγετο cf πολυθύτης (: -τοι) N VII 47 D, φύγη (: -γοι) O VI 6 GOPQUV Thom.

247 (cf ad fr 85)

248 (124)

λύ(ει) — δυσφόρων χοινίον μεριμνᾶν

Plut adul amic c 27 p 88: εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφοc ὁ κινῶν ἐν παιδίῳ καὶ φιλοφροσύνη λόγον ὄφρον ἀναcπῶντα καὶ cυνιστάντα τὸ πρόcωπον, ὡcπερ ἀντιπαττόμενον τῷ Λυαίῳ θεῷ καὶ λύονται τὸ τῶν δυσφόρων χοινίον μεριμνᾶν κατὰ Πίνδαρον. Dithyrambis aut encomiis adscer Boeckh. λυδίῳ codd, Λυαίῳ Xylander, Λυαίῳ Βεῖαικε animadῶν II 143, recte; nam Λύcioc aut liberator (Paus IX 16, 6) aut orgiasmi sedator (Μειλίχιoc), Λυαίoc autem ὁ λυσιμελής (Χορείoc, Βακχείoc) μεριμνῶν libri, corr Boeckh; δυσφρόνων cκόνιον μερ. Nauck, prob Bergk, nisi quod δυσφόρων retinendum duxit, ego quae traduntur longe praefero.

249^a (153. 130. 131)

Schol AB Φ 194: Ἡρακλῆc εἰc Ἄιδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον cυνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέωc, οὗ καὶ δεηθέντοc γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηάνειραν, ἐπανελθὼν εἰc φῶc ἔcπειυεν εἰc Αἰτωλίαν πρὸc Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηcτεῦόμενον τὴν κόρην Ἀχελῶνον τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαcεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποcπάcασ τὸ ἔτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον. φαcὶ δὲ αὐτὸν Ἀχελῶνον παρὰ Ἀμαλθειάc τῆc Ὠκεανοῦ κέραc λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. δοκεῖ δὲ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ποταμῶν μέγιστοc εἶναι ὁ Ἀχελῶc· διὸ καὶ πᾶν ὕδωρ τῇ τούτου προcγορία καλεῖται. ἡ ἱcτορία παρὰ Πινδαρῳ. De ultimo commate cf ad fr 249^b. Fabulam Meleagrean non leviter immutavit Bacchyl V 165 ss. Duo testimonia huc vocavit Boeckh, alterum schol Θ 368: Πίνδαροc δὲ ἑκατόν (cf Hor c II 13, 34), Ἡcίοδοc δὲ (theog 312,

ubi corrige schol) πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Cerberum) κεφαλὰς φησιν, alterum paulo obscurius Tertull de cor mil c 7: *Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi (?), habes (Cerberi penes vel apud? Christ) Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem.*

249^b

Oxyrh pap II 64: schol (Ammonii) Φ 195. Disputatur de authenticis v Φ 195 a Zenodoto expuncti, ab Aristarcho retenti, quo versu eiecto πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι θάλασσα καὶ πᾶσαι κρήναι καὶ φρεῖατα μακρὰ ex Acheloo derivari videantur (col IX lin 11 ss): τοῦτο δὲ ἐμφα[νε]ῖν καὶ Πίνδαρον λέγοντα τὸν αὐλητικὸν κ[ά]λαμον Ἀχελωῖου κ[ρα]νᾶν <ἦτοι cl fr 224> τ[ο]ῦ ὕδατος | πρόσθα μὲν c' Ἀχελωῖου τ[ρ]ὸν δοιδ[ό]τα|τον εὐρωπία κρανᾶν ἔλ[ικ]ός τε π[ο]ταμοῦ ῥοαὶ τρέφον κάλαμον. ἐτέρως γοῦν λέγειν Ὠκεανοῦ π[ε]δ[α] κρανᾶν. πολλοὺς τε πρό Δημήτρος θύειν κτλ. Haec quisnam disputare dicatur (ἐμφαίνειν 11, λέγειν 17, θύειν 18) obscurum; ne multa: Ammonius iste ut versum condemnet primum (l 1) postam quendam antestatur imitatore, deinde (8) Megaclemem peripateticum (de quo schol Genev I p 197 Nic), tum (6) Aristarchi mentionem incit versum defendentis, tum (8) pergit [Cέλ]ευκος δ' — iam desunt pauca; nam sequuntur Seleuci versum illum (sicut 290—2 ὡς περικκοῦς) eicientis testimonia: ('Panyassis' rectissime Wilamowitz GGA 1900, 42; cf Καταλίης Ἀχελωῖδος apud eundem Panyassin Paus X 8, 9) ex Heracleae libro V versus quidam, unde Ἀχελῶν πᾶν πηγᾶτον ὕδαρ· (schol T Φ 194, Pind fr 249^a) esse appareat, et Pindari duo fragmenta, alterum de Acheloo tibias Cephisias (schol Pind P XII 45) procreant, alterum vero in contrariam partem de Oceano. Ceterum cf Strab VI 271. Versuum ratio perspicua de v 2 cl O X 1:

— υ — υ υ — υ —
 υ υ — υ υ — υ υ —
 — υ υ — υ υ — υ υ — υ υ υ

πρόσθα μὲν c' Ἀχελωῖου.
 τὸν αἰοιδότατον εὐρωπία
 κρανᾶν ἔλικός τε ποταμοῦ ῥοαὶ τρέφον κάλαμον

I notabile πρόσθα et τρέφον legi; prll II⁴⁴ c] ις? pap; an litt ante c deleta? (Gr-H) Ἀχελωῖδων malim 2 εὐρωπία subst ut novum adhuc, ita ad fontium quorundam lacus depingendos aptissimum praesertim cl ποτ. ῥοαὶ 8 κρανᾶν confirmat schol; longe aliter fragm rest Wilamowitz. Alterum fr Ὠκεανοῦ παῖδα κρανᾶν interpr Gr-H; παρὰ παγᾶν voluisse mihi grammaticus videtur (fr 30, 2). Novos versus una cum 'proemio' in Sacadam auletam facto (fr 269) ad paeanes (fr 70) referendos esse facile conicias.

† 250 (135)

Paus V 14, 6: μετὰ δὲ τοὺς κατελεγμένους (scil βωμοὺς) Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν ἐπὶ ἑνὸς βωμοῦ· τὸ δὲ αἴτιον τοῦτου παρεδήλωσε μὲν που καὶ Πίνδαρος ἐν ὠδῇ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λαερναίοις (VI 22, 9). De Artemide Alpheoa schol Pind P II 12. N I 3; Nemeaei carminis initium celeberrimum Ἀμπνευμα εμνὸν Ἀλφειοῦ significari a Pausania (παρεδήλωσε) persuasum habeo cum Schneidero p 107.

251 (139)

Serv Verg Georg I 14: 'Aristaeum invocat, id est Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus (fr 150 Rz; cf Pind P IX 64ss) dicit Apollinem pastorem. Hic, ut etiam Sallustius docet, post laniatum a canibus Actaeonem filium, matris instinctu Thebas reliquit et *Ceas* insulam tenuit... postea ea *relicta* cum Daedalo ad *Sardiniam* transitum fecit. Huic opinioni Pindarus refragatur, qui eum ait *de Cea in Arcadiam migrasse ibique vitam coluisse*. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit qualiter apes debeant reparari.' Haec ex commentariis ad P IX 64 (113), deperditis credo, hausta esse Bergk coniecit.

252 (145)

Plut ('in libro spurio' Christ) qu nati c 36 (Apes aculeo in moechos saeviunt) ex translatione Gysberti Longolii (Par MDLXIII) qui e cod quodam Mediolanensi se hausisse confirmat: 'Et Pindarus *parvula favorum fabricatrix quae Rhoecum pupugisti domans illius perfidiam*'...; sic Dübner ed Paris II 1126, aliter paullo, sed non plenius (unde? nescitur) Er Schmid p 161. Schol Theocr III 18: 'Ροικός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀκκυρίῳν ἰδῶν δένδρον εὐφυές κεκλιμένον, ἀπὸ δὲ τοῦ χρόνου πίπτειν μέλλον κάμαϊν ἐνκτηρίεας ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ Νύμφη θεασαμένη χάριν αὐτῷ ὕμολόγησεν· ἡλικιωτίς γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ. καὶ ἐκέλευσεν αὐτόν, εἰ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖν. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ἤτησατο. ἔφη δὲ αὐτῇ ὅτι τὸν καιρὸν (τῆς μίξεως) ἀφικνουμένη σοι μέλιττα ἔρεθ. Schol Apoll Rh II 477 (EM 75, 26): Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς Ἴστροει ὡς ἀρα Ῥοικός θεασάμενος δρὸν δσον οὐπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεισθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποκτηρίεαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα κυμφοίρεσθαι τῇ δρυσὶ Νύμφῃ ἐπικτάα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἶδέναι ὑπὲρ τῆς αὐτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ τι βούλοιοτο. ὡς δὲ ἐκείνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάεσθαι μέντοι γὰρ ἑτέρας γυναικὸς ὁμίλιαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἀγγελον μέλιτταν. καὶ ποτε περσεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλιττα. μικρότερον δὲ ἀποφθεγγόμενος εἰς ὄρηγν ἔτρεψε τὴν Νύμφην ὡστε πηρωθῆναι. καὶ Πίνδαρος δὲ φησὶ περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἴσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα (L, -ca EM). Eundem Charona (immerito; perspexit Müller FHG IV 628) antestatus similia de Arcade et Chrysopelea (hoc quidem Eumelo auctore fr 15 K; cf etiam Apollod III 102 W) narrat Tzetzes schol Lycophr 480. Pindari ipsius solum fr 165 esse Christ arbitratur (λαχοῖσαι scribens); ego nullus dubito quin schol Theocr Pindari illum versum ante oculos habuerit, ut fabulam certe non inficetam de Hamadryade moribunda servata, matrimonio quodam cum viro mortali coniuncta, neglecta irata aliquo modo ad Pindarum pertinere necesse sit.

253 (140)

Harpocr p 41 Bekk: Ἀυτόχθονες... ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαυαῖδα πεποιηκὼς φασὶν Ἐριχθόνιον τὸν Ἡφαιστου ἐκ γῆς φανῆναι (scripsit ei Harpocr v Παναθήναια, ἐξ Ἡφ. καὶ γῆς Γρονον, καὶ Ἡφαιστον ἐκ vulgo); cf EM v Ἐριχθόνιος 371, 36, denique supra ad fr 74^b.

254 (144)

Apollod II 38 W: αὐται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἣν φασὶν εἶναι πῆραν. Quae sequuntur Πίνδαρος δὲ [Iocus

excidit], και Ἡσιόδος ἐν Ἀκτίδι ἐπὶ τοῦ Περσεύς [223/4] om Zenob vulg I 41 et ed Commelina. Rem declarat schol Hes (EM 513, 3): ἐβάσταζεν ἐν δεκτικῇ τινι ἀγγελίῳ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ὁ Περσεύς cll Apollod II 42 W, Pherecyd schol Ap Rh IV 1516. Vocam Cypriam (teste Hesychio) ex eodem Hesiodi loco et e Callimacho (fr 177 Schn) laudans EM 512, 54 ignorat Pindarum.

? 255 (149)

Schol Pind N VII 103: Εὐθενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπὸ τινος Εὐθέου τῆς δλης πατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας (κοπ. libri, corr Heyne) και Ἀλευάδας εἶθε καλεῖν τοὺς Θετταλοὺς (θεcc. B), και Ἐμμενίδας τοὺς ἐπὶ Σικελίᾳ. De Alenadis cf P X c schol 8 (Ἀλευά τε παῖδες· ἦτοι καθόλου οἱ Θετταλοὶ ἀπὸ Ἀλευά τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν, ὡς και Σικυφίδαὶ οἱ Κορινθιοὶ ἀπὸ Σικύφου), de Emmenidis O III 38, P VI 6; de Scopadis a Pindaro celebratis hoc singulare testimonium, ut aut Simonidis nomen addendum esse (c Bergkio) aut grammatici errorem subesse facile suspicere.

256 (155)

Strab III 170: και τὰς Πλαγίτας και τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσι τινες ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ὅς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας (-ρίτας C), εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφίχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem 172: και ὁ Πίνδαρος οὕτως ἀν ὀρθῶς λέγει πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στήλαι· πύλαι γὰρ εἴκοι τὰ στόματα.

† 257 (156)

Strab XV 711: περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορείων τὰ αὐτὰ λέγει (Megasthenes Rerum Indicarum auctor) Σιμωνίδη (fr 56 Schneidewin, 197 B*) και Πινδάρῳ και ἄλλοις μυθολόγοις. Bergk contulit Ioseph Antt I 3, 9: Ἡσιόδός τε και Ἐκαταῖος και Ἑλλάνικος και Ἀκουσίλαος και πρός τούτοις Ἐφορος και Νικόλαος ἱστοροῦσι τοὺς ἀρχαίους ζήσαντας ἐτη χίλια. Hunc ipsum annorum numerum Pindaricis Hyperboreis vindicavit Hermann ap Heyn 1817 p 164, neque cll Pind P X 41 as ut plane abiceret Hermanni interpretationem a se impetrare potuit Boeckh, abiecit Schneidewin (Sim p 79).

258 (163)

Paus I 41, 5 (Timalcum Megarei filium ad Aphidnam interfici a Theseo non potuisse): Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἀφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἀν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου και Ἀλκμάν (fr 13 B*) ποιήσας ἄσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους ὡς Ἀθήνας ἔλοιεν και τὴν Θησέως ἀγάθειον μητέρα αἰμαάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπείναι; Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταῦτὰ ἐποίησε και γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον (...), ἐς δ' ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα. Cf ad fr 243. βουλόμενος codd, βουλόμενον edunt c Calderino; lacunam indicavi ἀρπαθεῖσαν τὴν Ἑλένην διαφυλάξει aut similia supplenda esse ratus cll Herod IX 78, Apollod III 128 W συμπράξαντα libri, corr Coraes et Welcker Alam p 20.

259 (176)

Schol T Π 170 (= Cram An Par III 286, 27): και Πίνδαρος πεντήκοντα ἔρετμούς φησι τὰς ναὺς τῶν Ἀχαιῶν ἔχειν. εἶναι (pro ἔχειν) cod,

quo retento πεντηκοντηρέτιους φησι corrigere Boeckh maluit, πεντηκονταερέτιους nescio quo pacto Christ; πεντηκόντορον ναόν P IV 245 a grammatico male adhibitam esse crederes, nisi poeticum vocabulum esse έρετιός videretur, quaequam τὰ τρυπήματα τῶν έρετιῶν legitur ap schol Arist pao 1233².

260 (178)

Aristid II 339 Ddf: καίτοι τίς οὐκ ἄν φήσειεν οὕτωσι πολλήν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (Palamedem) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσεῶς εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἰθ' ἠττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;

† 261 (180)

Soph Ai hypoth extr: περι δὲ τῆς πλευράς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (Δία), ἰστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν αἶμα, ὅπερ ἐκάλυπεν ἡ λεοντῆ (ἐκάλυπτεν ἡ τοῦ Ἡρακλέους λεοντῆ Tricl), ἀτρυτων ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν (ὅπερ ἦν ἡ πλευρά propter Ai 834 add Tricl) τρωτῶν ἔμεινεν. Ad Pind I VI 47 a grammatico male intellectum dubitanter revocavit Boeckh, qui dubitare desiisset, si quae dissimulato Pindari nomine exponit schol Ven Ψ 821 recordari voluisset; cf etiam Aeschylus in Thressis (fr 83 N²), quem male intellexit Tzetz schol Lycophr 455 c schol Soph Ai 833.

262 (181)

Schol A K 485: Ῥήσος γένει μὲν ἦν Θράξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ καὶ Εὐτέρης μῆδος τῶν Μουσῶν, διάφορος δὲ τῶν καθ' αὐτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπήλθε τοῖς Ἕλλησιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ (μῖαν ἡμέραν) συμβαλῶν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δέσασα δὲ Ἡρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῶν ἐπὶ τὴν τοῦτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσεά τε καὶ Διομήδη ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκείνοι κοιμημένων Ῥήσων αὐτὸν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἰστορεῖ Πίνδαρος. Eadem in brevius contracta schol BT, Eustath II 817, 28. De Musae nomine cf hypoth Rhos, schol Rhos 346 (Apollod I 18 W).

263 (34)

Paus IX 22, 7: τοῦτων τε (Alouadarum) δὴ ἔστι τῇ Ἀθηδονίῳ μνήματα καὶ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ καλούμενον Γλαύκου πήδημα. εἶναι δὲ ἀλιέα, καὶ ἐπεὶ τῆς πῶας ἔφαγε (Aesch fr 28. 29 N²), δαίμονα ἐν θαλάσῃ γενέσθαι καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα ἐς τότε προλέγειν, οἳ τε ἄλλοι πιετὰ ἤγγηται καὶ οἳ τὴν θάλασσαν πλεόντες πλεῖστα ἀνθρώπων ἐς τὴν Γλαύκου μαντικὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον λέγουσι. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀθηδονίῳ, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπήλθεν ἄσαι τὰ ἐς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποιήσιν δράματος ἐξήκεσε. Cf ad fr 82.

264 (189^a)

Ps-Plut vit Hom II 2: Ὀμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χίον τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σμυωνίδης δὲ Χιον κτλ. Vit Hom Western biogr p 28: τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος (cf ad fr 204), κατὰ δὲ Σμυωνίδην Χίος. Vit Hom ibd p 30: Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστῃς καὶ Πίνδαρος Χίον τὸν Ὀμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος. Utramque patriam Homero, priorem Smyrnam, alteram Chium a Pindaro tribui recte existimavit Boeckh.

† 265 (189^b)

Aelian var hist IX 15: λέγεται δὲ κάκεινο... ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προίκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια. καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος. Aporrhthegma esse iudico cl notissimo illo de paeane Apollini pro sacris oblato scholl Boeckhii p 10, vel simili illo de dithyrambo ap Philodem de mus p 89 Kmk.

266

Philodem π. εὐσεβ. p 17 Gomperz col 45^{a/b}: Πίν]δαρος δὲ... [ὀ]πὸ Διὸς φο[βηθέντος, | μὴ τινὶ προ[τε... .. | ὄπλα κατ[ακκευάσθ]. | ⁵ τὸν Ἀσκα[ληπῖον δ' ὀ]πὸ Διὸς κε[ραυνω]θῆναι γέγρα[φεν] Ἡ[κ]κίοδος (cf 109 Rz) κα[ὶ] Πίνδ[αρος] (P III 56) κτλ. Supplementa sunt Gomperzii; idem col 45^a l 14 ὑπὸ Τυ[φῶνος suppleendum esse vidit obloquente Bergkio, qui de Cyclopiibus a Iove vinctis cogitare maluit; cui coniecturae quae obstant ipsum non fugit. Ad Typhonem reverti praestabit; quamquam qui probabiliter suppleat col 45^a expectandus erit. Haec dispicere mihi videor: (4) Αἰγύ[πτιοι] vel alio casu, (13) δρ(ε)πάνω et (16) τετραυμα[τίσθαι] cll Apollod I 41/42 W. Videtur fragmentum inter prosodia referendum esse cll fr 91 ss.

267

Philod π. εὐσεβ. p 42 col 91 (90 et 91 non cohaerent): ὀπὸ] | ¹ ληστῶν ἀλ[ῶναι] | γράφει· καὶ Π[ίν]δαρος δὲ διέρχ[εται] | περὶ τῆς λη[στει]ας. De Baccho sermonem esse apparet, unde Διόνυσον δὲ Ὀμηρος ἐν τοῖς ὕμνοις initio recte Bergk praemisit probante Crusio Phil 48, 204. Conf ad fr 86.

† 268 (v supra fr 109, 1)

Philod π. μουσ. IV col 20 (p 87 K): ... ἀγῶνων ἕτερεν ὁ Τέρ[παν]-δρος, τοὺς δὲ Λάκωνας <μὴ add Kemke> ἀπε[ι]θῆναι προα[ἰ]ρουμένους τῷ μαντείῳ κα[ὶ] λόγῳ δ' ἰσω[ς] προαχθέν[τ]ας ἀποτεθεῖσθαι τὴν κράτιν. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα[τ]ὰ Στήσιχορον οὐκ ἀκριβ[ῶ]ς ἰστο[ρεῖ]ται, τ[ὸ] δ' Π[ίν]δαρειον εἰ τῆς διχ[ον]οίας ἔπαυεν οὐκ οἶδαμεν (επειὶν suprascr ε, ut esset επειὶν pap, corr Hartung). 'Pindaricum illud' τὸ κοινόν τις ἀκτῶν κτλ videtur esse cl Philod I 80, 43 (p 18 K).

269 (191)

Paus IX 30, 2: ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνοίει (Bekker, συνοίει vel συνοίει libri vulgo, συνοίει R^aV^b, vulgo edebant) Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μέκος τοῦ κύματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητὴν (<τοὺς αὐλοὺς, ὤστ'> εἶναι κτλ Christ). Ps-Plut de mus c 8 p 1138: γέρονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· ὁ δ' αὐτὸς καὶ αὐλητὴς (Wyttenb, ποιητὴς libri) ἀγαθὸς καὶ τὰ Πύθια τρις νενικηκῶς ἀναγέγραπται· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει. Cuius nuperrime fragmentum accepimus paeanis (fr 249^b) 'prooemium' a Sacada initium cepisse arbitror.

270 (193)

Ἡρακλῆς v Ἄβαρις: Ἰππόστρατος (scil ὁ περὶ Σικελίας γενεαλογῶν, recte retin Bergk, Νικόστρατος. de quo Artemid onirocr I 2 p 9, 15 H, e codd dett recep Bekker, prob Rohde Psyche² II 92) μὲν γὰρ κατὰ τὴν νῆ

(ex Harpocr Suid, γ' codd Harp) αὐτὸν δλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροίον τὸν Ἀυθῶν βασιλεῖα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κα' δλυμπιάδα. De Abari Hyperboreorum ad Apollinem Pythium theoro schol Arist eq 725 Ddf.

271 (194)

Origen e Cels e 26 (I 222 Ktsch): καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστεῖαν, περὶ οὗ ταῦτά φησι (Celsus): 'εἴτ' Ἀριστεῖαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἔξ ἀνθρώπων καὶ αὐθιχ ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστὰ ἀναγγεῖλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκῆψαντος Μεταποντινοῖς ἐν θεῶν μοῖρα νέμειν (lect vulg μένειν retin Bergk, corrigitur e cap 27) τὸν Ἀριστεῖαν, τοῦτον οὐδεὶς ἐτι νομίζει θεόν.' εἰς δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πίνδαρου καὶ Ἡροδότου (IV 18 ss). Ex Herodoto cum alii hauserunt tum Theopomp ap Ath XIII 605°. Absurdæ illius de Aristæae ad Metapontinos adventu narratiunculæ Pindarum existisse auctorem et per se parum probabile (probavit Rohde Psyche² II 93) neque ex Origenis verbis necessario effici videtur. Metapontinorum illum deum Aristæum (de quo Pind P IX 65. fr 251) fuisse Hect Pais perspexit stor d Sic I (1894) 548; de Herodoti errore Ad Kirchhoff dixit in commentatiuncula quadam privatim emissa 1899 (Γενοθλ z *Buttmannstage* 1 ss) Aristæam vero Proconnesium, Caystrobii filium, fabularum Hyperborearum auctorem ingeniosissimum a Pindaro laudari non est quod mirere.

272 (195)

Vit Pind Ambr: ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου, ἡ νεώτερος πρεσβυτέρω· τῶν γούν αὐτῶν μέμνηται ἀμφοτέροι πράξεων. καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμνι ναυμαχίαν γέγραφε καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας. Suid v Σιμωνίδης] καὶ γέγραπται αὐτῷ (Simonidī) Δωρίδι διαλέκτῳ ἢ Κάδμου (scripsi cl prll p 76, Καμβύσου codd) καὶ Δαρείου βασιλεία καὶ Ξέρξου ναυμαχία κτλ. Boeckh e Suidæ librorum lectione (quamvis 'per se absurda') Ambrosianum grammaticum restituere maluit, apud quem Δαρείου? Io Gottl Schneider Nicandr ther praef XXI, Ξέρξου Westermann biogr gr 98. De Cadmi in Siciliam adventu (anno a C 494) Aug Lorenz Epich Leb u Schrr 61.

273 (202)

Schol Apoll Rh I 411: Αἰκωνίς πόλις τῆς Μαγνητίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάκωνος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησι καὶ Φερεκύδης (καὶ Φερ. om cod Paris). Eadem qui pleniora exhiberet Steph Byz v Αἰκωνίς πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἰκωνος τοῦ Ἰάκωνος πατρὸς, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ὠ κλίνεται. τὸ δὲ Αἰκωνίδης κτλ (Hes theog 993, λ 259). τὸ ἐθνικὸν Αἰκωνίος· καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν Αἰκωνίαν φησι, Pindarum cum omitteret, ap schol Apoll postæ nomen ad solam Aesonis patris mentionem (P IV 118) pertinere suspicati de fragm dubitabant Boeckh et Bergk, nulla dubitatione delevit Christ, paullo festinantius. Αἰκωνία an Αἰκωνίς Pindaro adscribendum sit dubitari licet. De Αἰκωνία autem cum solius Pherecydis auctoritas laudetur etiam ab Herodiano I 36, 8 L, alterum equidem praeoptaverim.

274 (288)

Quintil X 1, 109 (de Cicerone): non enim *pluvias* ut ait Pindarus *aquas colligit*, sed *vivo gurgite exundat*. Haec si quis ad Pind O XI 2/3

pertinere dixerit, sequitur ut et locum illum male usurpari et vulgarem latini sermonis usum (aq pluv) ignorari a Quintiliano contendat.

275 (289)

Plut Pyth oracc c 18 p 408: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελωδίας ἀμελουμένου καθ' αὐτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ καὶ θαυμάζειν (Reiske, -Ζει libri) ὅτι * * *. οὐδὲν γὰρ ἔστι δεινὸν οὐδ' ἄστοπον αἰτίας ζητεῖν τῶν τοιούτων μεταβολῶν· ἀναιρεῖν δὲ τὰς τέχνας καὶ τὰς δυνάμεις, ἂν τι κινήθῃ καὶ παραλλάξῃ τῶν κατὰ ταῦτα, οὐ δίκαιον.

?276 (264)

Plut sera num vind c 22 p 567: ἐν ταῦταις (scil taic ἐπὶ δευτέραν γένεσιν τρεπομέναις ψυχαῖς εἰς τε Ζψα παντοδαπά καμπτομέναις βίῃ) φανῆναι τὴν Νέρωνος ψυχὴν τὰ τ' ἄλλα κακῶς ἔχουσαν ἤδη καὶ διαπεπαισμένην ἥλοισ διαπύροις. προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ (Reiske, ταύτην libri) τῶν δημιουργῶν Πινδαρική ἐχιδνῆς εἶδος, ἐν ψ κηθεῖσαν καὶ διαφαγοῦσαν τὴν μητέρα (Her III 109, Eur Or 479) βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἑξαίφνης διαλάμψαι μέγα, καὶ φωνὴν ἐκ τοῦ φωτός γενέσθαι προστάττουσαν εἰς ἄλλο γένος ἡμερώτερον μεταβαλεῖν κτλ. Sub Πινδαρικής viperarum generis nomen latere susp Wyttenbach, et 'fortasse P nomen omnino alienum' Bergk; fuit cum <της> Π. Ἐχιδνῆς conicerem unius e monstris illis quæ cum Typhone Echidna procreavit originem a Pindaro descriptam esse opinatus, velut Hydrae (Hes theog 313, de aliis Brückner Ath Mitt XIV, 75; de Typhone fr 91—93. 266): simias certe aut vulpeculas Pindaricas apte conferri ne nunc quidem crediderim.

277 (245)

Theod Metoch p 282 K: τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δὴ τινες Κἄρες ἀλβοθρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν. Κἄρες vulgo, Κἄρες scripsi cll κἄρα καὶ φόνον Alc m 56^a B⁴ (ex em Bastii, κἄραν A), Κἄρ· θάνατος ἐτ κἄρωσαι· ἀποκτεῖναι gl Hesych; ἀκήρατος P V 32 movere nolui ἀλβοθρ.] de passiva notione ὕδατοθρέμμονες ἰχθῦς Emped [78 St. 134 Krst] contulit Boeckh; epitheton quod parum conveniens visum est Bergkio sententiarum nexu ap Theod videtur confirmari.

278 (251)

Theod Metoch p 493: καὶ φέρειν ἀνάγκην (vel bono qui utuntur domino) ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κἄρα ἀλλοτρίας φύσιος (? Boeckh, φύσεως Theod).

279 (349)

Liban orr I 432R: πρὸς γὰρ τῷ τῶ δευτέρα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα (Italian Imp) τοῦ περιωβρικότος (Constantio) εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.

† 280

Philo de carit II 404 Mg (V 212 ed Lps): ...ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γεγόμενος πᾶς ἀλαζῶν οὔτε ἀνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ (, μᾶλλον δὲ Bergk) δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει

ἐαυτὸν ὑπὲρ τοὺς ὄρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως βαίνειν δεῖν. Satis libere sententiam Delphicam Pindaro ut cui maxime adamatam (cf I V 11—14 et interp. O V extr) circumscribere Philo videtur.

† 281.

Philo de provid II 120 Auch (VIII 100 ed Lps): *Pro honore itaque, ut dixit olim Pindarus, silentium laetabundus suscipiam. Quae recte ab Auchero latine reddita esse testatur Conybeare (cf ad fr 107). Locum Simonideum (αἰγὰς ἀκίνδυνον γέρας fr 66 B⁶) Philoni non ignotum accedente fortasse Pindarici (ἐξθ' ὅτε πικροτάτα αἰγὰς ὁδός fr 180, 2) memoria perperam Pindaro adscribi patet; primus vidit de Wilamowitz ind Gotting 1889, 22 n.*

282 (110)

ἑκατοντόργυι(ον) ἀνδριά(ντα)

Philostr Apollon Tyan VI 26 (p 123 K¹) de Nili fontibus: πολλά γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ἄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὑμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστηναι ὑπὲρ ἑυμετρίας τοῦ Νείλου. Locum exscripsit Phot bibl p 331^a 1. Quae sit ἑυμετρία τ. Ν. (<τῆς ἀναβάσεως> τ. Ν. ? Bergk) ostendit Philostr imagg I 6 (p 383 K¹): Νείλος Αἴγυπτον πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρῳ τῇ γῆ χρήσθαι δίδωσιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἔκποθεις, ἐν Αἰθιοπία δέ, ὅθεν ἀρχεται, ταμίαις αὐτῷ δαίμων ἐφίστηκεν, ὅφ' οὐ πέμπεται ταῖς ὕραις σύμμετρος· γέγραπται δέ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι καὶ τὸν πόδα <ἐπ>έχει (Jacobs cl Philostr ian imagg nr 10 II 405, 6 K²). Schol Arat 283 (p 396 M): ὁ Ὑδροχόος δέ οὗτος δοκεῖ κεκληῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἔστηκεν οἰνοχόην καὶ ἔκχυεν πολλὴν ποιεῖται ὕγρου, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι. Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἐφησαν· οἱ δὲ τὸν παρὰ Πινδάρῳ ἑκατοντόργυιον (vulgo, corr Bergk) ἀνδριά(ντα), ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νείλον πλημυρεῖν. Porphyrii libellum περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν ε Suida attulit Boeckh. Hymni (fr 36, in Iovem Ammonem) fragmentum esse Hartung coniecit.

283 (111)

Boethus ad Plat reip II 378^d ap Phot lex: Ἦρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱός] οὕτω γραπτέον· παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἥραϊτου δεσμεύεται ἐν τῷ ὕμνῳ αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὁ τις ἀγνοῶντας γράφουσιν ὑπὸ Διός. καὶ φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἥρακλει. Κλήμης ἡ ἱστορία (Κλήμεντος ἡ ἱστ. Phot, corrigitur e Suida) καὶ παρ' Ἐπιχάρῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἀφαιστῶ. Aristid II 381, 19 BK (laudato Pind fr 99): καὶ μὴν καὶ τὴν Ἥραν λέγουσιν ὡς μόνος (Bacchus) θεῶν τῷ υἱεὶ διήλλαξεν κοίτας τὸν Ἥραϊτρον ἄκοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ταῦτά γε ἀναθεῖς ὄνυ. Alterum locum adiecit de Wilamowitz Götting Nachr 1895, 217.

? 284 (141)

Schol Ven III 319: αὐτὴ δὲ (Danae), ὡς φασι Πίνδαρος καὶ ἕτεροι τινες, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ <ῆ> τράσι ἐκινήθη. Apollod II 34 eadem narrans Pindari nomen non habet (ὡς ἔνιοι λέγουσιν), quod nomen ex iis quae olim subsequebantur (ὡς δὲ . . . φασι, Ζεὺς μεταμ. κτλ) huc delatum esse conicio cll Pind

P XII 17. N X 11. Rem apud Pindarum fuisse ne Usener quidem mihi persuasit Sintfluts 84.

? 285

Fulgent Mythologg I 13: *In huius (Apollinis) etiam tutelam corvum volunt, sive quod . . ., sive quod in orneoscopicis libris secundum Anaximandrum sive etiam secundum Pindarum solus inter omnes aves sexaginta quattuor significationes habet vocum.* Qui primus locum mirae sapientiae plenum enotavit Welcker (Rh Mus II, 1833, 122 — kl Schr V 254) ingeniose contulit Pind O XIII 99: ἐξήκοντα δημοφτέρωθεν ἀδύγλωσσο βοά κάρυκος ἐλοῦ. At fortasse in commentariis ad Pyth III 28 tale quid olim lectum esse siccis oculis addidit Bergk.

286 (117)

Schol Aesch Eum 11: χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναι φησιν (Aeschylus) αὐτὸν ἐκεῖσε (Delo Delphos proficiiscentem Athenas) Ἀπόλλωνα, κἀκέθεν τὴν παραπομπὴν (Heyne, περιπ. vulgo) αὐτῷ εἶναι, ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. ἐκ Τεγύρας Odofr Müller Orch² 141, prob Car Robert gr Myth I 225 not 3, ἐκ Τανάγρας tuitus est Töpffer Beitr gr Alterthumsw 123 (= Herm 23, 1888, 326). Cum fr 51^a ss coniungebat Boeckh, cum 52 ss Christ, quidni cum Deliaci paeanis prosodiaci fr 87. 88?

† 287 (120)

Iulian opp XVIII (p 344 Hrch): Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας οἰοεῖν τὸ ἐκδήλον αὐτῶν καὶ περιφανές τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὄλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Pindari locos P XI 42. I II 8 primus recte adscripsit Heyne invito quidem Iuliano; Tzetzae (καθὰ φησι Π. κατὰ Σιμωνίδην interpretantis) opp p 38. 67 Prsal adiecit Christ. Exrunxi fragm dissuadentibus Boeckhio Bergkio aliis velut Sternbachio meletemm gr (1886) 138.

288 (121)

Liban opp XXXIV (p 16 Wolf): Ὁ μὲν Πίνδαρος πού φησι μῆλων τε χρυσεῶν εἶναι φύλαξ, τὰ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν. Etiamsi disiecta quasi poetae membra, velut Μοισῶν ὄσιν—γλυκὺν καρπὸν φρενός O VII 7. 8, χρυσεῶν—Μοῖσαν I VIII 5, ἄλλοτ' ἄλλον O VII 11, P X 54, (προ)νέμειν I VIII 16, a Libanio male conglutinata esse persuadere mihi possem, restarent certe χρυσεῶν μῆλα (sic corr Boeckh) in Pindaro nostro non obvia. Per iocum poetam cum dracone quodam ὅς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης σπειρήσι μεγάλας παγχρῦσα μῆλα φυλάσσει sese comparasse crediderim, in encomio aliquo; cf fr 128.

† 289 (234)

Stob flor 111, 12 (IV 61 Mein): Πινδάρου· Πίνδαρος δὲ εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐρηγορότων ἐνύπνια. Idem apophthegma (sed οὐείρους) Platoni tribuit Aelian var hist XIII 29, Aristoteli Diog Laert V § 18, sine auctoris nomine laudatur Eust opp p 124, 83 T, Boissonad An nov 140. Variavit (ὡς τις εἶπε, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι) Plut amator c 16 p 759. Fragmenti naturam perspexit Bergk.

290 (208)

Pausan V 22, 6: λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὡς μιχθεῖη Ποσειδῶν αὐτῇ. τοιαῦτα δὴ (δὲ v l) ἕτερα ἦσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Pindari de Aegina et Theba sororibus verba Ζηνί τε ἔδον βασιλεί (I VIII 18) a Pausania ut tangi quodammodo certum est, ita sola respici (id quod voluit Rob Unger Thebb parad 66) parum probabile. Hymni Thebani fragm esse (ut in eodem carmine Iovis non solum cum Themide, sed etiam cum Theba nuptiae narratae esse viderentur?) Boeckh arbitratus est. Fuerunt etiam alia carmina Thebana.

291

Prob Verg Ecl VII 61: Pindarus initio *Alcidem* (cf O VI 68) nominatum postea *Herculem* dicit ab *Hera* quam Iunonem dicimus, *quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus*. Fragm primus enotavit Bergk. Quo de veriloquio conferendi sunt Schneidewin Philol III 529, Wilamowitz Eur Her³ I 47 ss et quamvis immerito rem irridens Usener Sintflutss 58.

292 (226)

Plat Theaet 173^a physicorum principes non sine irrisione laudans (e Platone pendent Iambli adhort philos 212 Ksalg, Euseb¹ praep en XII 602^a; Theodoret [de quo nunc cf Io Raeder diss Havn 1900 p 104 ss] gr aff cur XII 169, 11; Clem Al str V 707, Euseb² praep en XIII 673^a): ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ αἶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κείται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἠγχαμένη μικρὰ καὶ <κατ' add Madvig adv cr I 376> οὐδὲν (ὡς οὐδὲν Theodoret) ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται (πέτεται B^o T^o Iambli, πέταται Clem Eus Theod) κατὰ Πίνδαρον τὰ τε γὰρ ὑπέρνερθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνημένη (διερ. Theod) τῶν ὄντων ἐκάστου ὄλου εἰς τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθίστα. Galen protr 1: τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὑπέρθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ. M Antonin Imp comment II 13: οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γὰρ, φησὶν, ἐρευνώντος. Porphyz de abstin I § 36: πέτεται κτλ. Macar VIII 5: τὰ γῆς ἐνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Verba Pindari restitui nequeunt; ἐρευνῶν Pindari esse posse fateor, τῶν ἐγγύς cll locutionibus πᾶρ ποδός, πρὸ ποδός dubitanter distinxī. De re fr 209 contulit Boeckh.

? 293

Schol Pind P XI 5: πυκνῶς δὲ τίθησιν ὁ Πίνδαρος κατὰ τὸ ἀρκενικὸν τὸν δδύτον (idem in V). Hom hymn Merc 247: τρεῖς δδύτους ἀνέμωγε. In Pindaro certe praepostera grammatici doctrina. Sprevit fragm Boeckh.

294 (138)

EM 69, 37 (Herodn II 387, 15 L): Ἄλερα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά (Tityus)· οὕτως παρὰ Σιμωνίδῃ (fr 284 B¹), Ἄλερα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἶον Ἄλέρας υἱὸν (Va et Flor ap Miller MLG 22, coniecerat Sylburg, ὡσὸν codd rell). Conf Hesychii gll ἀλέρον· κόπρον et ἀλαρῶναι· ῥυπᾶναι, de re ad fr 72 ss.

295 (203)

Steph Byz 104, 18 M (Herdn I 56, 24. II 654, 24 L): Ἀπέεας (Ἀπέεας Pindarice) ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλιμάχος ἐν γ' (τῶν Αἰτίων Bentley; fr 29 Schn). Cf Paus II 16, 3; de veriloquio (ab ἀφήμι c veti gramm [et poetis opinor]) Savalsberg Symb ph Bonn II 508, (ab ἀφέζω scil pῆν Περσέως λάρνακα) Usener Sintaktis 236.

296 (268)

Suid: Ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὄφρασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωῦφιον. Deinde εἰρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδω (opp 777; adde ἀράχνου, ἀπ' εὐθείας ὁ ἀράχνης. Αἰσχύλος [121 N?] Λαίψ Hesych) καὶ παρὰ Πινδάρῳ (ἀράχνας Pind) καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ (καλλία libri, corr Bergkio praeunte Otto Schneider ad Callim fr 304).

? 297 (270)

Eustath II 128, 38: ἡγεμονεύς καὶ ἡνιοχεύς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἄλκατος Ἄλκεύς, ὅθεν καὶ Ἄλκειδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ [ἐκ τοῦ] παρὰ Πινδάρῳ διάβολος, κοινῶς διαβολεύς. Idem Od 1406, 14 (ad ἀνεβάλλετο α 155): τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον κυκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Eustathium aut antiquioris grammatici sententiam διαβολεύς (pro vulgari διάβολος, ex schol Lucian Peregr 16 διαβολεῖθ enotavit Lobeck) Pindaro adscribentis falso interpretatum esse aut memoria vacillantem haec scripsisse cl P II 76 acute divinavit Bergk.

298 (Schneider p 8)

Schol Arist an 981 (cf fr Pind 105^{a-b} ap schol 927. 942): ἐμὶν τεῖν· χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιοῦτοις δωρισμῶν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμὶν. Pindarum quod dicat, finxisse videtur Bergkio. Conf supra ad P VIII 68.

299 (271)

Et Gud 193, 9, e cod Flor Miller MLG 326: ἐξεστηκῶς (Pindarice ἐξεστακῶς Boeckh)· διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδη καὶ παρὰ (om Gud) Πινδάρῳ· ὅτε μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὅτε δὲ τὸ (om Flor) ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι (ἢ ἀφίστασθαι add Gud) δηλοῖ (om Gud).

300 (272)

EM 354, 59: ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ ἔτους· ἔπετος (ἐπέτος καὶ ἐπέτειος suprascr on V) γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστώτα καιρὸν· οὐχὶ διὰ τοῦ φ ἀλλὰ διὰ τοῦ π· ὡς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ubi ἔπετες γὰρ Boeckh, ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον Bernhardio praeunte Bergk emendabant, frustra; nec subsidii quidquam esse video Cram An Par IV 169, 9, Zonar 809, Suid v ἐπέτειον, Cyrill cod Vind nr 319. Mihi vero ἔτος γὰρ δεῖ λέγειν... καιρὸν Bachm An 227, 32 unice verum videtur esse, ut verbis illis quae sunt de pilosi seclusis et Pindaro et Demostheni (c Aristocr § 92 p 651) adiectivum ἐπέτειος adscribendum esse censeam.

† 301

Schol *BT* Ω 277: καὶ Πίνδαρος τὰ ἄρματα ἐντέδ φησιν· ἰππέοισι ἐντεσι μέτρα, ubi (ex metraθεων ap Pind O XIII 20/21) μετατρεῖται *B*, quam lectionem a Boeckhio cl schol Vict explosam (expll 213) nescio quo pacto retinebat Bergk.

† 302

Schol Ambr Pind O VII 86. 89: εἰσθάν δὲ κατὰ τὴν ἐμφασιν ἔφη ὁ Πίνδαρος νεφέλην τὴν ἔγκυον οὐρανὸν χρυσοῦ, καθὼ καὶ τὴν ὕδωρ ἔχουσαν Ζοφώδη <καλοῦσιν Bergk>. Et simile verbum supplendum esse docent eiusdem scholii altero loco verba ultima καθάπερ δταν ὕδωρ <ἔχη> ὁ ἀήρ Ζοφώδης ἐστίν.

303

Cram An Ox IV 329, 16: περὶ τῶν παρωνύμων· τὸ Καρβάν παρα-
 σύνθετον, Καριβοο (Καριβοο Lud Dindorf, Καριβόο Bergk; plura v infra),
 Καριβόαν καὶ Καρβάν. μόνον τὸ τρεῖσαν θηλυκὸν παρὰ Πινδάρω. Emenda-
 vit εὐνάν Dindorf (Thes III 2187. 2354) cl Choerobosci adnotatione
 εἰς ἄν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν εὐνάνος, ὃ παρατίθενται τινες ὡς
 θηλυκὸν (ε Pindaro nimirum), νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι
 Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν, ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν I 315, 27 ss Hlg.
 Gl Hesych Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ ἴνδῶν frustra huc vocavit Bergk. Ad
 duas quaestiones pertinet gl Oxon, alteram de nomm denominativorum
 accentu, alteram de genere nomm in ἄν desinentium. Atque de accentu
 quidem cf Choerob 261, 8 ss, ubi Κάριβοο et Καριβοῶν ex EM 490, 47
 edidit Hilgard; quas voces equidem a grammatico propter ingeniosum
 quod a Κάρ et βοῶ nomm repeteret veriloquium (cf etiam καρβανίζειν et
 καρλίζειν καρικάζειν) fictas esse arbitror. Sed nihil haec quidem ad Pin-
 darum; de genere ne nimium dubites cf τρήρωνες πέλειαι Homeri, αἰῶν
 ἀμέρα Pindari, denique prll II⁸⁰.

304 (273)

EM 404, 21 (= Miller MLG 138): ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος
 (ἐχέτας monente Boeckhio) ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχέτης, σθένω σθενέτης καὶ ἐρι-
 σθενέτης.

305 (274)

Eustath II 975, 48: ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ
 οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον, ἔξ οὗτινος ἡλαιοῦντο, εἰπεὶν κατὰ Πίνδαρον.
 Conf ἔλαιοῦται θριε fr Soph 567 N².

306 (143)

Schol *T* Φ 22 (Eustath II 1221, 85): καὶ Πίνδαρος ἰχθῶν παιδοφάγον
 ἐπὶ τοῦ κήτους. Idem sine poetae nomine (sed ἰχθυοφάγα codd) Choerob I
 383, 6 Hlg. De accentu ἰχθῶν (Io Alex τον. παραγγ. 12, 26 Ddf) Lentz
 ad Herodn I 416, 1. Ad Andromedam fragm revocabat Lobeck parall 282,
 ad Danaam Boeckh.

? 307 (113)

Ps-Lucianus Imaginum c 8 (II 466): συνεπιλήμμεται δὲ τοῦ ἔργου
 αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς ἰογλέφαρον (Boeckh, ὡς τὸ βλ. codd,

ὡς ἰόβλ. Solanus, ὡς τ' ἰοβλ. Bergk) ἐξεργάσασθαι (Venerem); idem pro *imagg* c 28 (Π 505): ἕτερος δὲ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε. Venus audit ἑλικογλέφαρος fr Pind 123, 4, ut Alcmena P IV 172; alio spectant ἰοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι et ἰόγληναι· μελαινας γλήνας ἔχουσαι gl Hesych.

? 308 (275)

Schol Pind N II 17: ὀρεῖδν γε Πελειάδων· ἔνιοι δὲ διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐράς τοῦ Ταύρου κείσθαι κατὰ ὄψιν τοῦ ὤ (λέγεσθαι), ὡς καὶ τὸ Κλειός (κλειός *V U*, κλειούς *T*, κλέος *B*, κλέος *D*; sed *ε̄* an *ε̄* nihil ad rem) ἕκατι ἀντὶ τοῦ Κλειούς (κλειούς *B*, κλέους *D*). Unde fluxit gl EM 517, 25 (Gud 326, 3) variis modis corrupta additis verbis Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὄπου et postremo δεῦναι δὲ (Lobeck pathol I 303, δεῦναι ce vulgo) δεῖ, qua diserta accentus notatione in re pathologica Herodiani admoneri se dicit Lentz Herodn II 250 ad fr 227. Hyphaeresis q v ut in iunctis cum -κλεε- nominibus legitima (cf ad P XII 24. N VI 29), ita et in simplici κλέος et in tertiae declin stirpibus in ὀ desinentibus inaudita. Nam quod Ahrens apud Etymologum mire κλέ(ε)ος statuens (d d 235) exemplum attulit Λατός (CIA II 545, d d 174. 238, ipse sibi parum constans 484) explosit Io Baunack ap Collitz nr 2501 p 646. Quod alterum Wilamowitzio si credis in vasculo quodam rhodio exstat inscriptum (Φιλτός ἡμι κτλ IGLMA I nr 719) per se quidem ad Pindari sermonem constituendum non multum valet: plura eaque graviora expectemus testimonia. Fragmentum cl Κλεούς ἐθελοϊσας N III 83 (ubi κλέος *V^ε*) expunxit Lobeck l l, grammaticis antiquam litteraturam fraudi fuisse ratus Κλεούς ἕκατι scr Bergk.

309 (212)

Herodian περί παρωνύμων II 875, 1 L (Steph Byz v Κρητών): Κρητῶν ἡ πόλις Θράκης... ὁ πολίτης Κρητωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανός δὲ Κρητωνίους αὐτοὺς φησιν. Ἐκαταῖος δὲ Κρητῶνας αὐτοὺς ἐν Εὐρώπῃ. Pindari in locum Meineke Pisandri nomen substituebat probante Bergkio. Crestonam Diomedis Martae et Cyrena parentibus sororem esse si memineras, manum cohibebis cl fr 316. εἰοικε δὲ εἶναι ἡ Κρητῶν παρ' Ἡσιόδῳ legitur Herodn I 337, 22 L, corrige παρ' Ἡροδότῳ cl 39, 8, Steph Byz I l, Herodot V 3 (Κρητωναῖοι). VII 124 (Κρητωναῖή).

310 (276)

Schol *BT* O 137: μάρψει· κυρίως χειρὶ συλλήφεται. μάρρη γάρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές *B*, τὸ δὲ μάρψει κυρίως τὸ χειρὶ συλλήφεται. μάρρη γάρ αἱ χεῖρες, ἔσθεν καὶ εὐμαρής *T*, item omisso Pindari nomine μάρρη γάρ ἔλεγεν τὰς χεῖρας Orion 98, 10 St (Eustath II 1009, 24). Utrum Pindaro μάρρα an μάρρες tribuendum sit parum liquet; nam potuit quidem e μάρρα fieri εὐμαρής, ut εὐφραδής e φραδά.

311 (278)

Ξεινοδόκην τε δαίμων

Apollon lexic Hom 117, 25 B: Ξεινοδόκος· ... ὁ δὲ Πίνδαρος· *E*. τε δ. ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε. Eadem (sed *E*. τε λαβίων Zon, *E*. Τελαμίων vulgo) Simonidi tribuit, cum Sim fr 84, 7 Pindaro adscribat, Zonar 1415 c Etymoll: EM 610, 47 (Miller MLG 222), Gud 414, 36, Angelic Ritschl opp I 689.

312 (279)

Schol T X 51 (ὀνομάκλυτος Ἄλτης): κατὰ σύνθεσιν οὖν ὡς τοἰόκλυτος· ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτηρῖ· ὀνομακλύτα (ὀνομ. cod) γάρ ἔστιν. E quibus A nihil nisi haec ὀνομάκλυτος· ὡς τοἰόκλυτος, B vero corruptius κατὰ σύνθετον οὖν ἔστιν, ὡς τὸ τοἰόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος.

313 (267)

ὄρεικτίου κυός

Schol Pind P II 81 (κτίλον): ἔστι γάρ παρὰ τὸ κτίσαι, δ ἔστι θρέψαι· καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος ὄρεικτίου (ὄρικτ. codd; cf Wilh Schulze qu opp 410) κυός, τοῦ ἐν ὄρει τετραμμένου. Schol Eur Phoen 683: τὸ δὲ ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ψηκσαν, ὡς τὸ ὄρεικτίου (ὄρεικτῆ-του ἐτ ὄρικτῆτου codd) κυός, παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὄρειοικου. Schol Eur Or 1621 (κτίται): τοιοῦτον δὲ ἔστι καὶ τὸ κυός ὄρεικτίου (ὄρικτ. B) π. Π. ἀντὶ τοῦ ὄρειοικου.

314

Cram An Ox IV 809, 20: ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον ἐφη ἀντὶ τοῦ περίοδον (N IX 40, Eustath pr e 21) καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. De περιέναι ap Pind dubitabat Bergk cl περι(ι)όντι τῷ θέρει Thuc I 80, 8 (ubi περιόντι F solus).

† 315

Serv Verg Aen V 880: 'fecere pedem, i e πόδα (? Thilo, podium libri, podium Salmas), hoc est funem quo tenditur velum'. Sed cod Dresd haec habet: 'quem (quod D, corr Bergk) Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem'. Grammaticus τὸ πᾶρ ποδὶ ναός Pind N VI 55 perperam interpretatus esse putandus est, ad quem locum ποὺς μὲν νεὺς τὸ πηδάλιον non minus perverse schol. De Aristophane cf schol eq 484.

316

Aristoph Byz (fr 42 Nck; cf Miller MLG 480) ap Eustath II 877, 55 (Od 1649, 3) εἰτὰ φησιν ὡς καὶ Πίνδαρος ποὺ τὰς Διομήδους ἴππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτιν αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. Paeanis fragm esse opinor cll Apollod II 96, Steph Byz v Ἄβδηρα, Philostr imagg II 25, Pind fr 68.

? 317

Id ibd de eodem οὕτω δὲ ποὺ, φησὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγᾶκου ποιεῖ. Quae cum ad πρόβατον potius quam ad τράπεζαν referenda esse videantur, ne ita quidem possunt explicari, ut memoriam fefellisse grammaticorum principem dicamus cl Pind O XIII 92 (φάτναι Ζηνός ἀρχαίται). At equos istos voraces eodem quo pecudes nomine nominari credo, alatum equum (de quo etiam I VII 44) non credo.

? 318 (281)

Herodian I 789, 44 L (Choerob II 80, 23 Hlg, Cram An Ox IV 186, 16. 415, 5. Par IV 226, 16): τὸ δὲ βερυπωμένα (Ζ 59) ἀντὶ ἐρρυπωμένα, βερα-

πιεμένῃ νύτῃ παρὰ Ἀνακρέοντι (166 B⁴) καὶ βερίφθαι ἔπος παρὰ Πινδάρῳ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἔξουσίαν οὕτω γέγονε (codd in ipsa voce βερίφθαι multifariam corrupti et βερίφθαι et βέριφθα βέριφθα ἑρρίφαι exhibent). Si quod sentio eloqui fas est: non e Pindaro ipso haec, sed e grammatico aliquo de augmento (ut Herodn I l 41—44 ἐκβάλλεται τὸ ἐν β) verba faciente hausta esse suspicor ci ἔπος οὐκ ἀπέριψεν P VI 37.

? 319 (282)

Schol BT Z 24: σκότιον δὲ ὡς λόγιον· τὸ γὰρ κύριον παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. Fuisse <ὡς Χρομῖος> π. Π. conicio cll Herodn I 122, 7 et 125, 20, ut cum in epiniciis Chromius non inveniatur casu nominativo aut accusativo, de fr (hyporch) 105. 106 vel (encom) 125. 126 cogitari posse videatur.

? 320 (283)

EM 172, 7: καὶ παρὰ τούτων δωρικῶς τούτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ τούτάκι πεξαμένης. Fuisse τούτάκι τε Ζαμενῆς susp Boeckh, τούτάκι παρὰ ἀμενῆς Bergk, ex Αἰήτα τὸ ποτε Ζαμενῆς et τούτάκι δ' οἰοπέλος P IV 10. 28 mihi videtur confluisse.

? 321 (284)

EM 249, 50 (Zonar 466 T): δαυλόε· ὁ δαυλόε παρὰ τὸ δάκος γίνεται ῥήμα δαυλόε, ὡς τεῖχος τευχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετεῖχηται. E Pind P VI 9. I V 44 fluxisse (τετεῖχηται) Tittmann, (τετεῖχεται ci Bast comm palaeogr 716) coni Gaisford, 'contra mentem grammatici, sed potuit ille errare' Bergk.

? 322 (219)

Eustath ad Dion Per 467 (de Sicilia Trinacria): διὸ καὶ Λυκόφρων (Al 966) τρίθειρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα. Er-rasse grammaticum (Tetzam? Philol 56, 1897, 94) Bergk coniecit ci fr Callim 382 Schn (Choerob I 267, 27 Hlg, schol ined Pind O IV 11 CDEH).

† 323 (207)

Schol Pind P II inscr: καταφέρεσθαι γὰρ φησί πως (Dionysius Phaselita, scil ut probaret emendationem P II 3) τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν (fr 76), τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους (?) καὶ εὐαρμάτους (fr 195) καὶ λευκίππους (P IX 83) καὶ κυανάμπυκας (fr 29, 3), τέλειον εὐχερῆς τις ὤν. Voluisse χρυσαρμάτους videtur ex Isthm I 1.

† 324

Dioscor ap Galen comm Hippocr praedict I (XVI 763 Lps) defendens commentum ὑποφέφαρος: τὸ γὰρ σκότος εἰρηθεῖαι ψέφος καὶ παρὰ Πινδάρῳ· Enotavit Bergk immemor schol ('Ambr' Philol 56, 1897, 96) EM 813, 33: ψεφεν(ν)ός καὶ ψεφηνός ἀνήρ· σκοτεινός, οὐκ ἐπιφανής· ψέφος γὰρ τὸ σκότος, φησί Πίνδαρος Ἀριστοκλεί(δῃ).

325 (285)

EM 504, 3 (Gud 315, 12, Zonar 1185, Angelic nr 148 [Ritschl opp I 687], Eustath pr 27 p 22, 7 Ab): κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὡς φησι Πίνδαρος· ὑψικέρατα πέτραν. Recte conferunt (Hemsterh ad Arist plut p 311) Arist nubb 596 Δήλιε Κυνόβαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν, unde ad Deliacum carmen referas fragm cl fr 286. Bacchylides πυργοκέρατα habet fr 51 B⁴ (39 Bl), sed ὑψικέραν βοῦν XVI 22, καλλικέραν δάμαλιν XIX 24, ut dubitem an χροκοέραν ἔλαφον reddendum sit Pindaro O III 29 invitis libris.

? 326 (220)

Galen de puls diff VIII 682 ed Lps: καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κὰν Πίνδαρος ἢ τις ἦ (Bergk, εἴη τις ἢ vulgo), Ὠκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων οὐκ ἐπαινείται (sequitur Pind P I 86).

327

EM 808, 43: καὶ ὁ Πίνδαρος χεράδει τὴν δοτικὴν εἶπεν· χεράδει σποδῶν (ποδῶν cod Flor Miller MLG 309). Ἀρίσταρχος δέ κτλ. Locum Pind P VI 13/14 aut parum accurate (ut pro τυπτόμενος [V] a grammatico invehatur σποδῶν) aut libris nostris scholiisque accuratius referri (ut post δέοις Pindarus ad num sing <—>σποδῶν redisse videatur) parum credible. Conferre iuvat σποδοῦμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κἀρα θραῦσιν τε ἀρκας Eur Hipp 1238 c Pind fr 176.

† 328 (129)

Herodoteam (VI 125) de Alcmaeone Croesi divitiis ridiculum in modum se onerante narratiunculam referunt scholl Pind (inscr P VII), unde cum alia Tzetzeum tum haec (Chil I 8) hausisse apparet. Pindaro tribuebat Boeckh cl fr 270, expunxit Bergk.

De epigrammate Orchomeni quod ferebant in Hesiodi sepulcro fuisse inscriptum

Χαίρε δις ἠβήσας καὶ δις τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίωδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης

quod Pindaro primus Tzetzes videtur tribuisse (vit Hes p XV Ra), a Pindaro factum esse negare ausus non est Bergk (gr Litt Gesch 923 n, Pind⁴ p 479), conferantur Val Rose Aristot fr (ed acad) 524, Arist pseudepigr 505 ss et Th Preger inscr gr metr p 200. Versus probo poeta indignos neque ad Hesiodi ossa Naupacto Orchomenum translata neque ad poetam 'posito senio in virides annos reversum' (ut ait Symmachus epp VII 20 — auctt antiquiss VI 1, 182), sed ad insulam quandam transportationis illius cum iuvenili Hesiodi senectute confusionem pertinere patet.

APPENDIX

DE METRO DACTYLOEPITRITICO¹⁾

Carminum choricorum apud Stesichorum Simonidem Pindarum 1 Bacchylidem magna pars metro composita est simplicissimo ut aiunt, in quo membra dactylica et epitritica vel trochaica facillimo negotio discernas. Accuratius rem consideranti quaestiones occurrunt difficiliore paullo ad profigandum. Atque epitritos quidem illos frequentissimos, quorum tamen πέντιος ἡ χρεῖσις secundum Aristidem Quintilianum (p 25 M. 23, 21 Jahn), quem Aristoxeni hoc loco doctrinam referre constat, Boeckhio et Rossbachio²⁾ praeaeuntibus exposit Rud Westphal³⁾. Neque rectius trochaeos dicas, quos propter spondiacum exitum legitimum peculiare quosdam numeros prae se ferre persensit Godofr Hermann⁴⁾. Denique dactylicos ordines et trochaicos, pares numeros et duplices, quattuor vel octo et tribus vel sex temporibus dimetiendos qua tandem ratione non alternari simpliciter, velut in versibus asynartetis apud Archilochum aut dactylo trochaeis apud poetas scaenicos, sed ea quasi societatis lege, ut singulis plerumque versibus bis aut ter sint alternis vicibus exercendi, conciliari inter se posse putas, quin aut pseudodactylos aut pseudotrochaeos esse aut adeo utrumque concesseris? nisi forte οὔρον ὑμνων in gravissima hac poesi Eurum altero quoque spiritu in Austrum mutatum intellegis. Iam quibus artificii arithmetici usi sint vv dd, ut diversissima inter se conciliarent, irridente iam Hermann⁵⁾, exponere longum est. Aliam ingrediamur viam monstrantibus metricis antiquis, flagitantibus vero poetis ipsis vel propter responsionis quasdam licentias⁶⁾ ex dactylo trochaei metri natura minime explicandas.

1) cf Verhandlungen 45. Philologenvers. (Bremen) 1899 p 52.

2) de metr Pind 24, praef Pind II 1, XLIV ss et Jahrb class Phil 71, 1855, 210.

3) Fragm Lehrs gr Rhythm (1861) 36, 9. 112. 116.

4) opp II 115, elem 648, epitom § 536.

5) de mensura rhythmica 11 (opp II); respondebat Boeckh praef Pind II 1, XLVI.

6) quae significavimus prll II⁴.

2 Scholiastas igitur metricos, quorum imperitiam seponere⁷⁾ saeculum est, auctoribus certe usos esse paulo peritioribus velut Hephæstione Alexandrino neque Hermann neque aut Boeckh⁸⁾ aut Christ⁹⁾ ignoravere, qui post eum in scholia metrica inquirere instituerunt. Nunc vero quoniam e scholiis Aristophaneis Heliodorea quoque praecepta accuratius paulo cognovimus¹⁰⁾, non pauca etiam ex iis quae Pindari scholiastae tradunt ad antiquiorem doctrinam revocare licet. Draco Stratoniceus a Boeckhio¹¹⁾ laudatus, de Alcaei Sapphonis Pindari metris scripsisse qui perhibetur, nobis quidem muta persona.

Ac primum quidem id constat metricos quosdam in describendis ordinibus dactyliformis dactylorum nomen usurpare solitos esse: — ∞ — ∞ — — δακτυλικὸν τρίμετρον Pind O VI ep 6^a (ιβ'), — ∞ — ∞ — δακτυλικὸν πενθημιμερές passim, — ∞ — ∞ — ∞ — — δακτυλικὸν τετράμετρον ἀκατάληκτον N I 6^a (ς'), — ∞ — ∞ — ∞ — — δακτυλικὸν ἑφθημιμερές P IV 6^b (ια'). Item inde ab Heliodoro¹²⁾ et encomiologicum (infra nr 22) et iambelegum (nr 14) διπενθημιμερές; cui divisioni nonnulli adeo favebant, ut etiam metrum a ditrochaeo incipiens velut encomiologicum inversum (nr 21) ἰαμβέλεγον vocarent τοῦ πρώτου πενθημιμεροῦς λείποντος μιᾶ συλλαβῆ vel ἰαμβέλεγον futurum esse dicerent τῆς τελευταίας εἰς τὴν ἀρχὴν μεταθεσίης.

Iam notatu id est dignissimum ignorari a metricis antiquis et dimetrum quod in his metris passim deprehendere sibi videntur recentiores dactylicum (— ∞ —) et 'dactylorum anacrusiorum' praeclare inventum (— ∞ — ∞ —). Nam illud quidem membrum quadrisyllabum aut diiambi¹³⁾ vice fungi docent aut ditrochaei, velut in trimetri Stesichorei (nr 18) forma Pindarica q v (nr 19); dactylos vero ab arsi incipientes aut cum anapaestis congruere dicunt: ὁ δὲ ἑνόπλιος καὶ προκοδιακὸς λεγόμενος ὑπὸ τινων σύγκειται ἐκ σπονδείου καὶ πυρριχίου καὶ τροχαίου καὶ ἰάμβου (ergo

7) praeeunte Godofr Hermanno de metr P ap Heyn 1798 III p 209. Mira quadam inconstantia alii scholiorum veterum rationem dignam esse consueverunt quam sequeremur (Aug Rossbach gr Metr^o 404—6 n, 420—21), sequi tamen ipsi non sunt ausi (id ib 420—90!).

8) praef scholl Pind p XXXII.

9) Abh bayr Akad XI 334—46.

10) Heliodori colom Aristoph quantum superest ed Car Thiemann Halis 1869; Otto Hense Heliodoreische Unterss Lpz 1870. 'Aber was kümmert uns ein Heliodor mit seiner Terminologie?' Maur Schmidt Bau der Pindd Strophen 1882, 138.

11) praef schol Pind p XXXII. XXXIV.

12) cf schol Aristoph pac 805 (p 5 Thiemann).

13) schol Heph p 212, 24 W.

— ω — υ —). συνεπίπτει δὲ οὗτος ἦτοι τριποδία ἀνα-
 παιστικῇ¹⁴) — ἢ (nr 6) βάσει δυσίν, ἰωνικῇ καὶ χοριαμβικῇ¹⁵).
 Ad choriambos referuntur etiam dactyli a thesi incipientes, velut
 trimetrum dactylicum ἦνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος dimetrum vocatur
 choriambicum acatalectum¹⁶) aut celeberrimum illud πενθημιμέρες,
 velut οἱ δύο μὲν κάπετον, choriambicum dimetrum catalecticum¹⁷);
 denique trimetrum statuitur hoc χωρεῖ κατ' ἐ-μόν τέμενος - λαῶν
 ὄχλος (= nr 15), cum addatur δ καλεῖται προσοδιακὸν διὰ τὸ
 τὸν πρῶτον ἔχειν πόδα ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος¹⁸). Quod prosodia-
 corum nomen manavit etiam in metra a choriambis vel ditrochaeis
 incipientia, ut 'Αελίοιο τε νύμφαν ἀυδία δακτυλικὸν τρίμετρον
 ἀκατάληκτον (v l καταληκτικόν) ἢ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατά-
 ληκτον, et metrum ex duobus ordinibus dactylicis quod videtur esse
 compositum, κίονας ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον (nr 23), exponatur
 προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον¹⁹), denique et encomiolo-
 gicum catalecticum (nr 22) et encomiologicum inversum catalecti-
 cum (nr 21) προσοδιακὸν τρίμετρον καταληκτικόν²⁰).

Praeter prosodiacum²¹) nomen et enoplium (sive catenoplium)
 paullo obscurius²²) cum passim in scholiis occurrant choriambica
 epichoriambica, ionica epionica, iambica trochaica, dimetra trimetra,
 acatalecta catalectica hypercatalecta, anaclomena atacta, et diserte
 adnotetur ditrochaicum esse ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἐλάσσονος ἰωνικοῦ²³),
 dubium esse non potest quin fuerit antiquitus, ante excultam vide-
 licet illam de metris prototypis doctrinam, metra dactyloepitritica

14) cf schol Pind O VI ep 2^b (δ'). VII ep 3 (ε'). XII ep 3 (δ')
 [ἀκλεῆς], P III 4 (ε'), I III ep 1^b (β').

15) schol Arist nub 651 (p 40 n Thie), pac 775 (p 91), Heph enchir
 48, 10—17 W, schol Heph 203, 4—16 W, Arist Quint p 39 M. 26, 13 J
 (verba nescio quo pacto confusa transposuit Westphal).

16) schol Arist ran 218. 219.

17) schol Pind O VIII ep 2^b (γ').

18) schol Arist ran 220 (p 62 Thie); quin etiam tetrametra affert
 Heph 46, 4 ss W.

19) schol Pind O VI 2 (γ').

20) O VIII 4 (ε'). III 3^b (ε').

21) Metrum ab Olympo in Martis honorem inventum esse tradit
 Pa-Plut de mus c 29; cf schol metr Pind O III str 1^b (β').

22) schol Arist nub 651 (p 40 not Thie), schol Pind N VI ep 3^a (δ'),
 Bacchii isag (mus scriptt gr ed Jan) p 316, epigr lapid 874^a Kaib, ἐνό-
 πλια (= ἐμβατήρια) μέλη Epich (75 Kaib) Ath IV 184^f; denique κατενό-
 πλιον τοῦ ἠρωικοῦ γῆμα schol Heph p 167, 4 W. Platonis locum (reip
 III 11 p 400^b) iam a Boeckhio laudatum, quo ἐνόπλιόν τινα ... σύνθετον
 una cum dactylo et heroo in genere aequali Socrates enumerat (οἶμαι δὲ
 με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς) auctore Damone musico nobilissimo, procul ha-
 bere satius erit.

23) schol Pind O III str 3^b (ε'). ep 2^a (γ').

explicandi ea ratio, qua non cum dactylis trochaei coniungi, sed quadrisyllaba metra hexasema ionicorum ad instar variari viderentur. Quae ratio si examinato poetarum usu comprobata erit, quae tamdiu viros doctos male habuerunt numeros toto caelo disparatos inter se conciliandi difficultates nullae erunt: nullo negotio continuantur in eodem utique genere rhythmico²⁴) metra hexasema; nam heptasema quae videntur esse aut primum aut ultimum tempus irrationale habent.

3 Nostra aetate in his metris raro factum est ut de ionicis cogitentur vv dd, velut Godofr Hermann²⁵); contra quem 'apage cum ionico, cuius nullum exstat in Pindaricis specimen certum' Boeckh²⁶). Veterum de prosodiacis illis doctrinam paene totam ut ratione destitutam abiecit Wilh Christ²⁷). De antiquorum videlicet ionicorum indole existimant e versibus Sotadeis²⁸). In ionici metri opinionem rursus incidit Frdr Blass, qui quamquam Platonis illum locum²⁹) pressisse nimium videtur, scholiis metricis recte uti fere solus docuit³⁰).

4 Nunc Pindari usum ut perlustremus, en membrorum dactyloepitriticorum quae in epiniciis deprehenduntur potissimum conspectus, in quo id tenendum nos — — ∪ ∪ ionicum mai(us), ∪ ∪ — — idem min(us), — ∪ ∪ — idem med(ium), — — ∪ ∪ et ∪ ∪ — — r(e-tardata) esse voluisse.

a) monometra:

1 — — ∪ — — r mai O VII str 3

2 — ∪ — (—) r min N VI str 7 (catal I ep 2 [1^b Boe])

b) dimetra:

3 — — ∪ — — — ∪ — — bis r mai O VIII ep 8 (hypercat³¹) I VI str 5)

4 — — ∪ — — — — ∪ ∪ r mai mai N V ep 4^a, Bacchyl XI 77. 119

5 — — ∪ — — — ∪ ∪ — — r mai med N I ep 6 (4^a Boe)

6 — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — — mai med P III str 3

24) sive duplex sive aequale esse statuis; nam quemadmodum diambum Aristoxenus, sic ionicum utrumque aequali generi adscribit Aristides, quasi — — ∪ ∪ et ∪ ∪ — — percuti velit (p 36 M); 24, 10. 11 J); cf § 5 not 35 extr.

25) ad Pind Nem VI str 6. 7 (10. 11) apud Heynium 1798.

26) n cr 532; cf eundem de metr 135. 136. Similiter Hermann apud Heynium 1817 p 202 ss. 221.

27) gr Metr 1° § 251, 2° § 255 n.

28) Cuius erroris expertem esse Wilamowitzium (Isyll 159) vix est quod moneam.

29) de quo supra not 22.

30) Jahrbh class Phil 133, 1886, 455 et ed Bacchyl praef cap III.

31) Hypercatalexeos in epiniciis quidem rarissime admissae exempla collegimus nott metr N V.

7	— ∪ — — — ∪ — —	bis r min O VII ep 4 (catal VIII str 7)
8	— ∪ — — — ∪ ∪ —	r min med O XI str 3
9	— ∪ ∪ — — ∪ — (—)	med r min P IV 118 ^b . 184 ^b (N XI str 5 ^a)
10	— ∪ ∪ — — ∪ — (—)	med min O VIII ep 4 (str 5)
11	∪ ∪ — — — ∪ — (—)	min r min P IV str 4 ^b (O VIII str 6; cf fr 178 ^b)
12	∪ ∪ — — — ∪ ∪ —	min med P I ep 9 (8 ^a Boe), O VI ep 2 ^c . XII str 2 ^b

In dimetris ut alienissimum ab hac quidem poesi videtur esse anaclomenon q v, praemisso anapaesto quod videtur simulare iam-bos puros, ∪ ∪ — ∪ — ∪ — ∪ (cf nr 11)³², ita usitatissima sunt duo illa aut anapaestorum aut dactylorum decursum imitantia, maius medium et medium minus (nr 6. 10).

c) trimetra:

13	— — ∪ — — — ∪ — — — ∪ —	N V str 4 (hyperc IX str 5)
14	— — ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ —	N I str 2
15	— — ∪ — — — ∪ ∪ — — — ∪ —	O III str 2
16	— — ∪ — — — ∪ — — — ∪ ∪ —	N VI ep 5
17	— — ∪ — — — ∪ ∪ — — ∪ ∪ — (—)	(N VI ep 8)
18	— ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — (—)	O III str 5 (VII str 2)
19	— ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ ∪ —	O XII str 4
20	— ∪ — — — — ∪ ∪ — — — ∪ — —	O XIII ep 3
21	— ∪ — — — — ∪ ∪ — — — ∪ ∪ — (—)	O XI str 1 (str 2)
22	— ∪ ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — (—)	O VI str 3 (VIII ep 3)
23	— ∪ ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ ∪ —	O VI str 2
24	∪ ∪ — — — — ∪ ∪ — — — — ∪ — —	P IX str 1
25	∪ ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — (—)	(N I ep 3 [2 ^b Boe])

d) tetrametra:

26	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ ∪ —	O VI str 1
27	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — —	I VI str 8
28	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — —	P XII str 3
29	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — —	P XII str 1
30	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — (—)	(N VIII ep 1)
31	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — (—)	P IV ep 5 (fr 93, 2)
32	— — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ — — — — ∪ ∪ — (—)	(N VI ep 3)
33	— ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — —	P IX str 8
34	— ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ ∪ —	N VIII str 2
35	— ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — (—)	O VI str 4 (III ep 1)
36	— ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — (—)	P III ep 8 (I ep 5)
37	— ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — — — — ∪ — — (—)	O XII str 2

32) Duo novi exempla antecedente choriambō N V str 2 et O VII ep 5 (de quo infra § 6, 3), tum ∪ ∪ — ∪ dimetro epionico subsequente

38	—	υ	υ	—	υ	υ	—	—	υ	—	—	υ	—	(—)	O XII ep 4 (ep 2)
39	—	υ	υ	—	υ	υ	—	[—]	υ	υ	—	υ	—	(—)	(N XI ep 4)
40	—	υ	υ	—	υ	υ	—	[=]	υ	υ	—	υ	υ	(—)	O VIII ep 5 (VI ep 6)
41	υ	υ	—	—	υ	υ	—	—	υ	υ	—	υ	υ	(—)	O VII str 6 (str 1)

Quem conspectum oculis pervolanti ante omnia id occurret in periodorum conformatione retardata metra ea lege usurpari, ut continuari sola fere posse videantur.³³)

Ampliores metri formas percensere nolo: id addo longissimum versum esse octo metrorum P I str 6, αἰνάου πυρός· εὐ-δει δ' ἀνά κἀ-πτῶ Διός αἰ-ετός ὠκεῖ-αν πτέρυγ' ἀμ-φοτέρω-θεν χα-λάξαις, constantem ex dimetro medio minore (—υυ— υυ—) ter repetito, primo et tertio loco contractione³⁴) admissa simul et monometro retardato minore (—υ—) adiecto. Heptametrum habes apud Stesichorum οὐκ ἔστ' ἔτυ-μος λόγος οὖ-τος· οὐδ' ἔβασ-κὺν ναυκὶν εὐ-κέλμοικιν οὐδ' ἴκεο πέρ-γμα Τροίας, in cuius fragmentis dactyloepitriticis, Helenae Iliupersidis Orestis dico, praeter ea quae in Pindaro frequentissima sunt elementa, —υ— (1), —υυ— υυ— (6), —υ— (2), —υυ— υυ— (10), inveniuntur nulla. In Pindaro ea condicione utimur, ut cum expletam paene atque absolutam variationum copiam in promptu habeamus, similia cum similibus componendo veram metri naturam nullis ambagibus eruere possimus. Nam si quis primum ea quae in adornando metrorum conspectu iuxta composuimus membra, deinde nr 7:11, 8:12, 14:16, 18:25, 21:24, 30:32, 35:41, tum 8:9, 10:12, 26:28, denique tetrametrorum partes 29^{a,b}, 37^{a,b}, 39^{a,b}, 40^{a,b} inter se contulerit, dummodo non oculis solum, verum etiam auribus uti voluerit, omni in his metris dactylorum formidine liberabitur.

Sed priusquam ad longiora membra quae videntur esse dactylica veniamus, quae dum ad hexasemorum pedum mensuram redigamus, iam dudum videre videor expectantes, de contractione et de solutione paucis exponendum est.

P IX str 3, denique singularia quaedam, velut N VI str 8, O VII 17. 42, P IV 4. Neque frequentiora sunt membra —υ—υ—υ—υ— (cf nr 8) et —υ—υ—υ— (cf nr 7), velut N V 1 et O VII 2. XI 4. 20, N VIII 2. 3; ceterum cf prll II¹ et nott metr carminibus praefixas.

33) Iteratum habes maius purum in trimetro N VI ep 5 (nr 16), mensuram confirmante N V ep 4 versu pentametro, de quo infra § 8^a; minoris metri continuati exempla quaedam congesta invenies § 6, 3^a, choriambi iterati § 8^b.

34) κυναιπετικ ἔννοια κόμπτουτικ quae audit apud metricos antiquos, 'syncopa' 'catalexis interior' 'pausa' 'syllaba suppressa' apud recentiores: plures (tres quattuor) moras, quibus in melodia ipsa totidem sonos respondere potuisse constat, syllabae vinculo quasi colligari dixeris.

Ignorat igitur Pindarus in dactyloepitriticis molossum, nisi forte 5
N VIII str initio aut fr 221, 2 abuti volumus, sed in metro minore
quattuor theseos tempora non raro syllaba expleri iubet. Exempla
affero

a) ex trimetris:

42	—υ— —υ— —υ— ³⁵⁾	P IX str 2
43	—υ— —υ— —υ— —υ—	O VIII ep 7
44	—υ— —υ— —υ— —υ—	O XIII ep 6
45	—υ— —υ— —υ— —υ—	N VI str 5
46	—υ— —υ— —υ— —υ—	N VIII str 4 ^a

b) ex tetrametris:

47	—υ— —υ— —υ— —υ—	O VI ep 7
48	—υ— —υ— —υ— —υ—	N VIII str 5
49	—υ— —υ— —υ— —υ—	P IV str 7
50	—υ— —υ— —υ— —υ—	N XI str 5
51	—υ— —υ— —υ— —υ—	P IX str 7
52	—υ— —υ— —υ— —υ—	P IV str 4 (I V ep 8)
53	—υ— —υ— —υ— —υ—	P III ep 9
54	—υ— —υ— —υ— —υ—	O VII ep 6

Ionici 'dorico calceo adaptati' ea potissimum re a ceteris dif- 6
ferunt, quod cum longarum thesium solutiones vulgares dedita
opera videantur evitare³⁵⁾, alias quasdam liberalius admittunt. Nam

35) Catalexeos 'spondiacae' exemplum addo alterum . . . —υ—
—υ— —υ— P I str 2; dubiae fidei idem est exitus fragm Sim 46, 3 B⁴.
'Iambica' catalexis deprehenditur O VI str 5 . . . —υ— —υ— —υ—
et N VIII ep 4 —υ— —υ— —υ— —υ—; tertii exempli N VI ep 4 ut
in carmine generis ambigui alia videtur esse ratio, nec trimetro Stesi-
choreo q v clausulam bisyllabam —υ— apte adiungi putaverim P IV 7
(infra nr 49). Ex ionicis Aristophaneis bis —υ— —υ— laudat de Wila-
mowitz Isyll 138. Praeter versus finem qui exstant 'spondei' tribus locis, in
versus fronte P I str 3 —υ— —υ— —υ— —υ—, in medio versu O VI ep 3
—υ— —υ— —υ— —υ— —υ—, I III ep 1 —υ— —υ— —υ—
—υ— —υ—, defendi si non versiculis Sapphicis πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἃ
ceλάννα αὐτὴ κῆ δ' ἀμβροσίαι μὲν videntur, at certe tetrametro Ana-
creonteo καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ἀρχήσαντ' ἑλασσῶς 69 B⁴; numeris tri-
partitis (2/3) bipartitis (1/2) commutari dixeris. Quid est diambis aut
ditrochaeis choriambos permutare aliud (§ 8^{a-d})? denique cf de metri
—υ— —υ— (2/3) ad —υ— —υ— (1/2) transitu § 6 extr.

De acephalo versus initio O VI str 6 cf N VIII str 1 (c v 40), Eur
El 864 ~ 878 D, de Wilamowitz *Mélanges Weil* 457.

36) Mitto locos de corruptela suspectos P IV 253 (cf nott metr),
IX 26: relinquantur ἐρπεὶ Τέλεσσάδα I III + IV 63, τὰν Ψαλῦχιάδων
I VI 63, quae defendi possunt Simonideo οὐδὲ Πόλυθεύκεος βίαι, Bac-
chylideo πίτνουσιν Ἀλύττα δόμοι. Male pril p 12 —υ— —υ— I II ep 6

ut per exceptiones singulares diiambi syllaba ultima — — $\cup \cup$
 N V 6. 12. 10, I III + IV 72 (cf etiam infra § 8^b), ita non raro
 ditrochaei solvitur prima. Recognosce exempla:

1) in versus initio O XI ep 3(?). XIII 112, P I 17 (nom
 propr), ep 7. 10 (8^b Boe). IV str 8 (tribus strophis dissentientibus),
 N I ep 1, X ep 6, IV str 2. 6. ep 6. VI str 7; item apud Bacchy-
 lidem X 83 δαία δρω̄ν.

2) in extremo versu, antecedente contractione ($\cup \cup \text{---}$)
 P I ep 3, N VI (str 4?) ep 1, non antecedente O XIII 69. 91,
 N VI str 6, item (tribus strophis dissentientibus) I VI str 7.

3) in medio versu, antecedente metro attenuato ($\cup \cup \text{---}$)
 O VII ep 5 ($\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ dividere maluerunt metrici antiqui),
 non attenuato ibidem 3 (εὐθυμάχαν-δφρᾱ πῆλώ-ριον ἄν-δρα παρ'
 Ἄλφε-ψ̄ στεφανω-κάμενον)³⁷, item στεφάνω-μα κόμα πέμ-πέν
 ἄνάδει-σθαι κελίων I II ep 5^b (6 Boe). Quas irrationalis quod
 fuerat temporis solutiones ut in ionicis Anacreonteis aut Aristo-
 phaneis non inauditas fuisse constat, ita in tanta prosodiaci metri
 gravitate tantaque anaclaseos intermetrae raritate (§ 4³²) aliquid
 habere admirationis fatendum est.

7 Venio nunc ad τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν
 ἔμας et ἀκλεῆς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν et αἶνον ἀλλοπόδων
 μέγαν ἵππων. Sentisne equorum decurrentium sonitum quadrupe-
 dantem, foliorum defluentium horridum stridorem, denique carminum
 heroicorum iocosam quandam imaginem? Atque ut recte dispu-
 tatum a nobis adhuc quidem sit de metro chorionico: quid si ali-
 quanto ante Stesichori Pindarique aetatem e dimetris pseudodacty-
 licis — — $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ et — — $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ veri dactyli evaserunt,
 ut olim quae diversis e stirpibus prosiluerint, ramis quasi novos
 quosdam numeros consociasse iudicemus?³⁸) Ergo alloeometros or-

toleravi cum Boeckhio. Quod dubitanter in longioribus ordinibus da-
 ctylizantibus velut P III str 4 legendum proposuit Blass (Jahrbh class
 Phil 133, 1886, 460) $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ invenit in nomine proprio Ed Boehmer
 N X 65, respuit idem cum Buechelero P I 92; nos semel admisimus
 — — $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ — — $\cup \cup \text{---} \cup \cup \text{---}$ N VI ep 4, quod carmen et in dactyloepitri-
 ticis partibus et in aeolicis (str 1—4, ep 6. 7; cf nott metr) multa sane
 habet peculiaris. Quae ratio confirmatur potius quam refutatur car-
 minis N X dactyloepitritorum simplicitate insignis initio alloeometro
 Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρό-νων τε κτλ.

37) De contractionibus hoc loco continuatis cf δλοχος Ἥ-βα τελεῖ-
 N X ep 6^a, κλέος ἡ-ρωος εὔ- I VI ep 7^{med}; de ionicis minoribus repe-
 titis etiam μεταμύ-νια θηρεῦ- P III ep 9^a, ἀγαπα-τὰ δὲ καιροῦ N VIII
 str 4^a, denique tetrametra elegantissima nr 53. 54 recensita.

38) Haec fere sententia fuit Frider Hansen Philol 51, 1892, 245,
 sexto anno ante Bacchylidem renatum.

dines non modo versui primo praemissos, velut N X, aut maiore ambitu strophae praefixos, velut O XIII, N VI, sed passim ionicis retardatis immixtos esse dicamus?

Apud metricos antiquos ad membra metricam syllabarum conformationem si spectas dactylorum simillima describenda dactylos, commode si fieri videretur, adhibitos esse non magis mirum quam e gr anapaestos³⁹⁾ (supra § 2¹⁴). Neque in magno equidem discrimine pono, quod dimetrum prosodiacum (nr 6) gravitatis plenum subsequenteris metri syllaba addita, sed et huius et primae membri syllabae mensura passim neglecta, $\delta\mu\omicron\iota\omicron\nu\ \tau\tilde{\omega}$ 'Εραμονίδη Χαρίλαε' esse contendunt. Ceterum et scholia metrica qui compilaverint et cum Hephaestione Heliodorum in singulis membris explicandis nunquam, cum traditis artis praeceptis derelinqui sibi viderentur, suo Marte rem decrevisse inter omnes constat.

Sed Pindarus ipse quoniam —υυ—υυ—υ | υυ—υ—υ—(—) divisit O VII str 5/6. VIII str 5/6 et —υυ—υυ—υ | υυ—υυ—υ—υ— N VIII str 3/4 (cf etiam O VII ep 5/6. XIII ep 5/6, P I ep 8/9, N I ep 2/3. VIII ep 2/3), ratione in veris dactylotrochaeis prorsus inaudita, nobis quid de dactylicis istis tetrapodiis (N I 6) vel pentapodiis (P III 4) iudicandum esset satis aperte videtur significasse.⁴⁰⁾ Ergo: αἶνον ἀελ-λοπόδῶν-μέγαν ἵππων-Ζηνός Αἰτναί-ου χάριν et Οὐρανίδα-γόνον ἔϋ-ρυμέδῶν-τα Κρόνου βάρ-καί τ' ἄρχειν - Παλίου Φῆρ'-ἀγρότερον.

Ac ne quis forte quas inter duos pyrrhichios deprehenderit syllabas longas in duarum longarum tempora extendere dubitet: Pindaro quid placuerit apparet ex locis § 6, 3 not congestis, quorum duos perscribere hoc loco iuvat nrr 53. 54 πολυπή-μονακ-ἀνθρώ-ποιον ἰά-θαι νόκου et (cl frg 178^b) 'Ασίας εὐ-ρυχόρῶ τρίπολιν νᾶσον πέλας, addito tetrametro non minus perspicuo: ἡμιθέοι-κιν Ἰά-κονος αἶμα-τᾶο ναύταις (nr 52 = nrr 10 + 11).

39) Semel fecerunt utrumque P IV str 4 (ε' ε'), —υυ—υυ—υ | υυ—υυ—υ, ubi incisione post syllabam septimam facta sive imprudentes sive non inviti longiorum quoque ordinum dactylizantium naturam prosodiacam testantur.

40) De membris modo uno versu comprehensis modo seiunctis cf nott metr O IX, P II. Versuum fine qui omnem praeteritorum membrorum memoriam uno quasi flatu extinctam esse putaverint, ut quomodo stropa excipiendo iterando, amplificando corripiendo, variando invertendo absolveretur ne suspicari quidem licuerit peritis, non minus erraverint quam qui incisiones illas hiatu et brachycatalexia insignitas adeo contempnunt, ut anacrusi q v ad antecedentem versum tracta continuari simpliciter numeros dicant, velut καρ-|πὸν φρενός ἱ-|λάσκομαι ἱ 'Ο-|λυμ-πία O VII str 2—4.

Denique quibus famosum nomen indiderunt 'dactylis anacrusiis' contractione nulla admissa ordines ionicos effici senties tetrametris suavissimis (nr 30. 31. 32) inter se collatis:

οἱ τε κρανα-αῖς ἐν Ἀθά-ναιιν ἄρμο-ζον στρατόν.
 λίμνας θεῶν ἀνέρι Φει-δομένῳ γαῖ-αν διδόντι.
 κείνος γάρ Ὀ-λυμπίονι -κος ἐὼν Αἰ-ακίδαϊ.

Quod reliquum est, animum nisi prius totum dedideris, mentem non liberabis.

Sed quoniam et quae veterum de metro doctrina fuerit exposuimus et ratione eam destitutam non esse nullis ut opinor argumentarum artificijs docuimus, restat ut unde illa nobis saeculo obloquendi audacia accreverit ingenue confiteamur.

8 Apponamus igitur locos illos, quibus Pindarus eiusque pedisequus Bacchylides, repudiato omni in strophis inter se exaequandis fastidio, nec a magistellis metricis inventum esse illud metrum nec qua antiquitus viguerit mobilitate poetarum ipsorum temporibus fraudatum fuisse ostendant.

a Satis vulgaris illa est 'hyperthesis' (vocabulo grammatico schol Heph 212, 24 W), qua pro diiambo (ion r mai) admittitur choriambus (ion med), velut O VII 86 Πέλλανά τ' Αἰ-γινά τε νι-(κῶνθ) ἑξάκις ἐν Μεγάροισιν): dimetrum quod est O VIII ep 8 (supra nr 3) dimetro quod est N I ep 6 (supra nr 5) permutari dixeris. Tetrametri maioris N V str 6 metrum primum recipit choriambus: ὡς ἄρα νυμφείας ἐπέϊρα κτλ 30. Apud Bacchylidem V ep 1^a ex trimetro bis (altero et tertio loco) retardato maiore (v 31 = 71 = 111) trimetrum fit epichoriambicum — — — — —
 — — — — — Πλευρώνα μί-νυνθᾶ δέ μοι ψυχὰ γλυκεῖ-α κτλ (151) et Βοιωτὸς ἀ-νήρ τᾶδε φών[ησεν —] κτλ (191); ubi notatu dignum videtur a plerisque criticis priori formae plane singulari (nr 15^a + 13^b) temperatum esse prae altera eaque vulgatissima (nr 15). Simillime Pind I I ep 4 iambelegum (nr 14) testantibus scholl metr, dissentientes epodi γ' δ' cum correctioni viderentur reniti, maiorem ex litteris traditis restituendi propter facultatem metrum toleraverunt dactylotrochaicam rationem amplexis satis incommodum (— — — — — [9] pro — — — — — [10]).

b Alteram variationis formam — — — — — pro — — — — — habes in monometro οὔρον ἐπέων N VI 29^a (nisi forte mavis — — — — — cll νεῖκος ἔπεσεν? 51^a, ἄγγελος ἔβαν 58^a), in dimetris ματέρ' εὐ-μήλοιο λίπόντ' | Ἀρκ. O VI 100^a, οὐ ξεί|ναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων P IV 118^b, item 184^b, 253^b, in trimetris — — — — — — — — — — —
 O III 35, VI 28^b, P III 6^b, ut pro Stesichoreo evadat Pindari

idiomatis genus quasi alterum, item —υ— —υ— —υ—
 P XII 24, I III + IV 66 quasi tertium; denique —υ— —υ—
 υ— N X 75, ut simile metrum fiat initii N VI ep 1; cf etiam
 O XIII ep 1.

Hanc quidem anaclasin fuisse qui concesserint quibus rationi-
 bus freti negare insequente ionico audeant, ut in uno eodemque
 versu eadem bis continuo occurrente syllabarum conformatione
 —υ— —υ— —υ— priore quidem loco (κύνδικον Μοικᾶν κτέανον)
 duo metra trochaica expleri dicant, altero (τᾶς ἀκούει μὲν βᾶσις
 ἄ-γλαίᾳς) metrum trochaicum dactylis excipi malint, equidem pa-
 rum assequor.

Quodsi in his metris et diiambi et ditrochaei vice fungi chor-
 iambum posse constat, etiam choriambi in locum et trochaicum et
 iambicum metrum substitui posse facile credideris.

Et satis audacter Pindarus permutatione tertia usus est pri-
 mae contraria —υ— pro —υ— inserens: οὔτε δειπνῶν οἰ-
 κῶριάν μεθ' ἑταιρῶν τέρπιας P IX 19 (cf supra nr 36), et quarta
 alterius: —υ— pro —υ—, οὕτω δ' Ἴέρωνι θεῶς ὀρθωτῆρ
 πέλοι P I 56 (cf nr 15), audacius dico propterea quod maiori io-
 nico minore praemisso illud efficitur, ut quattuor continuentur syl-
 labae longae. Quae sive consulto fecit poeta (de θεός cf etiam
 nott metr O XIV) sive fieri passus est: mihi quidem et mulier-
 ularum vitam umbraticam et supplicem quasi divinum auxilium
 implorantis vocem metro ipso non male videtur expressisse. Non
 absimilis videtur esse O XIII str v 6: ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομίᾳ ναίει
 κασίγνηταί τε, ubi ne praeoptes ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναί-ει κασί-
 γνηταί τε, confer reliquas strophas: ὕμνιν δέ, παῖδες Ἀλλᾶτα,
 πολλὰ μὲν-, δέξαι δὲ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον-, Πυθοῖ τ' ἔχει
 σταδίῳ τιμὰν διαῦ(λου τε)-, οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθω Cίκυ-
 φῶν-, εἶργοντες ἐκ Λυκίᾳς δὲ Γλαῦκον ἑλ(θόντα)-, δεῖξέν τε
 Κοιρανίδ᾽ ἧσαν τελευ(τάν) κτλ; sed hic ipse strophae locus
 transitu ex aeolicis in chorionica metra facto insignis. Simplicius
 certe quartam usurpat Bacchylides I 42, ὄσσον ἂν ζῶη χρόνῶν
 τόνδ' ἔλαχεν τι-μάν, ex encomiologico inverso efficiens Stesichoreum
 semel non retardatum, et Pindarus ipse tertiam I II 36, si modo
 traditum nominis proprii formam retinueris Ξενοκράτης.

Quinta forma, —υ— pro υ— (τροχαϊκή κυζυγία ἀντι e
 τοῦ ἀπό ἐλάσσονος ἰωνικοῦ schol Pind O III str 3^b ε', ep 2^a γ'),
 qua in encomiologico inverso (nr 21) retardatur ionicus minor
 N X 5, πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ καταφοικίσθεν (κατ'ῶκισθεν libri) ἄκτη,

evadit Stesichoreum Pindarico idiomate quod modo statuimus (§^b) alterum (nr 20). Eandem in dimetrorum commissura (quam commissuram testantur scholl metr) habes I V 41 Μέμνονα χαλκοόραν; τίς γάρ ἐκλὸν Τήλεφον, ut P IV str 4 (nr 52) in IX str 7 (nr 51) retardatus esse videatur. Quod quidem exemplum praeter cetera fidem facit et recte a nobis retardata metra cum puris componi et e tribus deinceps metris dactyliformis medium a Pindaro contrahi (—υυ— υυ—υυ— υυ—). Nam ut multa saepe fiunt quae fieri posse vix credideris, ita quod magis incredibile esse videatur nihil sane dixeris quam tot per saecula tot tam doctis viris emendationem τίνας —; τίς ἄρ' —; probari potuisse, cll praesertim in Pindaro ipso πόθεν —; τίς γάρ —; O XIII 20.

f Sexta quintae contraria υυ— pro —υ— ponitur I VI 4, τὴν ἄνωτον δεξάμενοι στεφάνων, ut idem fere trimetrum efficiatur, a quo incipit P IX (nr 24); eadem ratione, si modo fides habenda est correctioni A³ (TAΔ ex TOIΔ), e trimetro Stesichoreo ter retardato fit bis (altero et tertio loco, nr 25) retardatum Bacch V 160. Elegantissime idem variavit tetrametrum —υ—υ— υυ— —υ—υ— υυ— XIV 3/4, praeeunte fortasse Pindaro tetrametrum αἰδέοντ' ἀμφᾶδὸν ἀδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνάς P IX 41 et dimetrum Ἡρακλῆϊ πρότερον I V 37.

Hoc loco facere non possum quin scholion metricum afferam O XII str 2 (β'. γ'), quod ceteris quidem non potest non videri esse absurdum, nobis testimonium luculentissimum: ἡμέραν εὐρυθενέ' ἀμ-φιπόλει Cώπειρα Τύχα, quem versum vulgo monometrum trochaicum cum trimetro et dimetro dactylico esse iubent, pauci aliqui trimetrum dactylicum antecedente dipodia trochaica gravi, subsequente 'anaclastica', nos pro tetrametro vel duobus dimetris ad rationem modo expositam (§¹¹) variatis accipere necesse est. Et veteres: τὸ β' ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ γ' προκοδικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Nimirum retardato metro (—υ—υ—β') non retardatum (υυ—υ— γ') respondere persentiebant; de dactylis certe altum silentium.

g Septimam (—υ—υ—) ne abuti videamur Pind N IX 55 addimus ex Bacchylidei carminis XI ep 7, ut dimetro maiori retardato γνώμαι πολύπλαγκτοι βροτῶν 35 subsequente trimetro epichoriambo a maiore, ἄμερσαν ὑπέρτατον ἐκ χειρῶν γέρας, bis respondeat dimetrum in priore tantum metro retardatum (77. 119); bis igitur efficitur versus vehementius paullo decurrens, qualem habemus apud Pindarum δαίμων ἀπ' Οἰ-νόνας ἔλα-θεν στάσομαι· οὐ τοι ἅπα-κα κερδίων N V ep 4 (cf etiam fr 187, N VI ep 5).

Metrum choricum cuius adumbravimus usum Pindaricum quibus mutationibus affectum sit, cum inde a Stesichori aetate usque ad poetas scaenicos aut dithyrambicos tum inde a Pindari carmine P XII usque ad O XIII ac rursus ab O VII usque ad N XI, exponere non est huius loci. Metri origines ionicorumque cum aeolicis ordinibus necessitudines densioribus paullo tenebris obruantur, quas dissolvi aliquando posse confido.

ADDENDA ET CORRIGENDA

- p 9/10. Deleas exempla I VI 24. VIII 56.
 p 23^{ss}. Scribe *περιέδνctic.
 p 25 l ult. Scr N VII 86.
 p 29 l 1. Scr cum aliqua libr auct.
 p 56 ss. Inter rudera Oxyrhynchensia inventa sunt Olympionicarum indicis plenissimi fragmenta ad ol 75. 76. 77. 78 et 81. 82. 83 pertinentia (*Oxyrh Pap II 85*), unde nostrum temporum indicem retractare iuvat.
- Ad O I: [Ἰέρ]ωνος Συρακοῦτου κέλης index Oxyrh 1, 19 ad ος' (476); ergo recte fecimus cum Bergkio.
- Ad O II. III: [Θήρ]ωνος Ἀκραγαντίου τέθριππον 1, 18 ad ος'; recte igitur e duabus illis quae tradebantur olympiadibus praepotavimus priorem cum Boeckhio et Bergkio.
- Ad O IV. V. VI: De mularium victoriarum temporibus nihil veti interpretum traditum habuisse quod statuimus (*Philol 56, 1897, 728* et supra p 58/9) confirmat chronogr Oxyrh solas ἀπήνη (et κἀλλη) victorias ignorans. Nam reliqua certaminum genera omnia tam constanti ordine recensentur, ut si qua chartae damno interciderint certissima plerumque coniectura suppleri possint; velut quae 2, 22 sub ol πβ' exhibentur: Σαμίτου Καμ[αριναίου τέθριππον], ubi si pro Σαμίτου rescripseris Ψαύμιδος, nulla inter scholia et indicem Oxyrh dissensio evaserit.
- Ad O VII. VIII: Quam olympiadem Diagorae Rhodio tribuunt libri dett ος' secundum indicem Oxyrh occupavit (Euthymus Epizephyrius; quam meliores testantur οδ', una cum π', Alcimedontis pueri pugilis (O VIII), perit in papyro.
- Ad O IX: [Ἐρά]ρμοστος Ὀπο[ύνητιος] π]άλην index 1, 37 adscribit ol οη' (468). Male scholl dare ογ' (488) omnes fere perspexerunt. Quae nunc comparuit olympias ita convenit cum pyth λ', quam scholl Vatt testantur, ut pythicam (466) victoriam una cum olympica biennio ante parta celebrari carmine dicamus, redeunte fortasse olympicae memoria, ergo ol οδ'. 464 (cf O XII et ad fr 107 p 429).
- Ad O X. XI: [Ἀγ]ησι[δα]μος Λοκρός ἀπ' Ἰταλλας παίδ(ων) πύΞ ind 1, 16 ad ος', quam olympiadem solo cod A oblatam fere sprevimus praeter ceterorum in οδ' consensu; v infra ad XIV.

INDEX

I

- ā : ē 22
 ā : ē 17 ss
 αε ωο εο simm 25
 ΑΙ : Ε 8
 αι ει simm 203
 άβοατί 143
 άγά? 191
 άγέομαι (spir) 14
 άγνωτος 'obscurus' 352
 άγνωτος, άγνωστος 117
 άγναι 318
 άδρός 452
 άδειν (spir) 15
 άδυτος (ό) ?? 490
 άδειεν (άκουεν) 281
 άελπεία 270
 άερύω 33
 αιέν 305
 αιέναος 27
 -αις, -οις accus aeol? 186
 άκρόθις 91
 άλιος, άέλιος 15
 'Αλκαίδας 118
 'Αλφεός 26
 άλυκότα 197 (cf οικώς? 360)
 άμψ 37
 άμπαλος 'nova sortitio'? 127
 άμπιπλάντες 386; cf 423
 'Άμφιαρεί, -ρή 18
 άν c ind fut 316
 άν- (άμ-) a librariis pro άνα- invectum 387
 άναβυλάκιος 216
 άναλίικω, άγλίικω 248
 άνεταί λιταίς 131
 άνέχειν άνέχεσθαι 318
 άνέχειν άύρα θεοίς 438
 άνία 211
 άνυεν 'confecit' 269
 'Αοσφόρος 26
- άπάδις ?? 181
 άπαρχεί? 294
 άπατάν τι 83
 άπείριτος 116
 'Απέσα(ι)ς (veriloq) 491
 άπιστον θαυμάσαι 259
 άπτωτί 143
 άρασθαι, άρέσθαι 373
 άράχνας (ό) 491
 άργενόεις 202
 'Αρέθοια 197
 άρχαία subst?? 208
 -άσκω, -ήσκω 28
 άτρεκής 287
 αυτεν 37
 'Αφαρητίδαι 337
 βαθυπέδιος 285
 βασιλέα 276
 γάρυειν c inf 310
 γέ δέ τέ interpoll 9
 γέ (synτ) 257. 369
 γενύων 29
 γλέπειν, γλέφαρον 213. 242. 437
 -δάμας, -δάμος 38
 ΔΕ : ΤΕ 9. 121. 145. 221. 259
 δέ tertio loco 154. (?) 447
 Δί 168
 διά (synτ) 359. 364
 διζάσατο 401
 Διθύραμβα 417
 δορυκτύπων?? 312
 Ε : ΑΙ 8
 Εί : ΕΙΝ 227. 257
 ΕΙ : Υ 327
 έαρίδρεπος (εαρίδρο- πος??) 412
- έγνον 209. 251
 -έξι 366. 451
 -ειος, -εος, -ιος 27
 είπον (imper) 41
 έκκαίδεκα ?? 341
 έλιςσω 16
 έλπето 41
 έλπίδας· τας φρένας 260
 έλυθον ?? 172
 έμίν 37. (?) 243. 491
 έμμεναι 201
 έμφρων, έκφρων 143
 έν ές σύν interpoll 10
 -εν, -ειν 39
 έν(ν)άλιος, έν(ν)επον 32
 ενεγκ-, ενεικ- 40
 έσορκος· μέγας δρκος 168
 έόλοι 217
 έός 317 (ceFός 284)
 έπακοειν 171
 έπάμερος 16
 έπειτεν 37
 έπέτειος 491
 έπηετανόν 26. 306
 'Επιπάτα 16
 έπλεν 309
 έραται (coniunctiv) 207
 έρείδεςθαι άποτιθεσθαι?? 327
 έρέπτω 217
 έριπέντι 93
 'Ερχομενος 30
 έςλος 16
 -έτων (imper)? 98
 εύνάν fem gen 492
 εύοία 210
 έχειν τινι μομφάν(active) 359
 έχχιτος· άσχχιτος 264
 F 8. 14. (καί Fόν?) 109. 116. 248. 381

Ζοός 410

ἦ : ā 17 ss

ἦ — ἦ 285

ἦει 401

ἦλ[α]κατο? 458

ἦρα (ἦ ἄρα) 23

Ἡρακλῆς (verilog) 490

ἦροας, ἦροίος 26

ἦς (ἦν)? 347

ἦσαν?? 141. 326

-ἦσαν (coniunctiv) 413

ἦτοι 90

ἦτοι—ἀλλά 270

ἦύ(κομος) 110

θάγω 148

θαμά 34

Θεαίος 28

θέλω 23

θεμικρέων 225

θενών 124

θεός 29. 179

θέσσασθαι 299

Θηβαιγενής 405

θῆλεον γάλα? 423

θῆν 468

θῆσθαι 251

θρασίποιοι?? 88

θυεῖν 195. 419

-ῖ, -ῖδι, -εῖ 35

I : EI 32. 114. 204. 467

Ἰαολκός 14. 286

Ἰδύια? 462

Ἰέρα 202

Ἰν 204

Ἰνα 'quandoquidem' 296

*-ινς : -ῖς 35

Ἰσηνός 17

Ἰκος — Ἰκος δέ 95

Ἰχνεύων 241

Κάβριος 410

Καδμεῖαν 418

Κάδμος 241

καί (synt) 104. 261. 295.

310; cf τε (καί)

Καῖκου 366

κακίειν 468

κάν (καί ἐν) 24

Κάρες (Κῆρες) 487

καρθέντες 206

καρταίπους 166

καταοικισθεν 41

κάτω κάρα 454

κελαδέμεν 366

κενεφόος, κεν(ν)ός 33

κεχείμανται 249

κίβδηλος 416

Κίλικιον 176

κιςσοάρας? 413

κλαῖδες : κλαῖδες 414

-κλέφας 257

Κλεός?? 493

Κλυταμῆστρα 30

κνίζω 32

Κνώσιος 31

κράτεσκε 288

κραυγέτας? 290

κρίναμη 208

κτέατα 314

λάα 28

λάθα· ἀγνοία κ. ἀδοξία

307. 322. 442

λάχος ἐνδεικνύναι 126

λέλογχε (impers) 275

λεῖοῦντι?? 436

μάρη· αἱ χεῖρες? 493

μαρμαρῦζειν 437

μαυυλάκαι (τέκνα) 319

μεθομάρεος 399

μεμᾶστας 87

μεμνᾶτο 420

μέν — καί 467

μεταλλᾶν 117. 212.(?)473

μήτε — μηδέ 354

Μίδας nomen barbarum

391

-ν paragog 14

νάτιος, Προνά 231

νίκη, νίκημη 299

νῖν 37

νίσομαι 31

Εὖν : εὖν 32

Ἵορίων 30. 281. 406

οἰκούριος 27. 248

οἰχομαι (synt) 456

ὄμοια, ὄμοῦ(tachygr) 230.

55

-ON : A 260. 439

-οντι : οἰσι(ν) 39

ὄραν : βλέπειν 145

ὄρέγυια? 216

-ος : -ους 35

οὐδ : μή 426. [476]

οὐ — οὔτε 473

Οὐλυμπος 12

οὔνεκα 17

οὔτος (synt) 230. 328

ὄφρυς 168

πακτίς 440

πάν 34

πανδαμί 468

παρά 28

παραμύεσθαι ο gen??

340

παρθενήϊος 320

Παρνασσός 31

πατρίος?? 26

πεντηκόντερον 217

περ(ι)- 23

πετ- : πες- 42

πέταλα· τὰς κρήνας??

496

πέταλα? 436

πέτομαι 23

πίτνειν 244. 380

πλόκοι : πλόκαμῖ 480

ποῖ : ποῦ 86

πολύμαλος? 82; cf fr 288

Ποτειδάν 29. 34. 161

προμαθεύς 125

προπραγῶνα 318

πρόφασις 479

πρῶρα 28

σαυτῶ?? 422

Σεκυῖων 30

Σερίφοος 269

σκολιός 469

(ἐ)σπέσθαι 41

σποδέων 496

-στῆ 211

κυλᾶν τινός τι(να) 148

σύμπρωτον c part 447

εὖν (synt) 340

σφῆτερος 142

σχεθῶν 233

τά; 36. 87

τά καί τά 226

ταί τε? 171. 436

ταξιοῦσθαι 148

ταράσσειν φωνάν 205

ΤΕ : ΔΕ 9. 121. 145. 221.

259

ΤΕ : ΚΑΙ 260. 261. 478.

τέ (καί) 124. 157. 211.

473; 180. 364

τέ — δέ 257

τειχέω?? 495

τελετά : τελευτά 444

τερπνόν 134
 τέρατος? 134
 τοιαῦτα 242
 Τρεφώνιος 30
 τριςκαί νίκαι 244
 Τροία 26
 τὸ τίν τοι τὲ 35. 37. (τὲ?
 89.) 219. 250. 338
 τῷ 37

ῥῶμα? 423
 ὄμμιν? 436

ὄπαργυρος 265
 ὄπο (synt) 118. 243
 *ὄυς, ὄευν 307
 φαμί synt 252
 Φελλάνα?? 410
 φθίνω 182
 φύλον ἔργον (active) 185
 φράδαε 285

χλοαρόν γελᾶν 249
 χρόνος· τὰ χρονισθέντα
 230

χρυσοκέραν 496

ψάγιον 316
 ψεῦδης 315; cf ad P II 76
 ψέφας?? 495
 ψεφενός 287

ὠδός 116
 ὠμοβόλος 447
 ὦν (ἦ οὖν) 24
 ὡς ὅτε 112
 ὠτε 37

II

Achelous 481
 adiectivorum attractio s traiectio
 230. 299. 306. 308. 321. 349. 361.
 401. 460/1. 470. 471; 334; 85.
 181. 372. 366. 436
 adiecti fem gen not abstr 45
 adiecti geminata 308. 361
 adiectivorum motio 203. 215. 398
 adiecti praedicativa 179. 213. 226.
 351. 359. 465
 Aeropa (Meropa) Oenopionis uxor
 ab Orione compressa 407
 Alera Tityi mater 490
 anacoluthon 94. 181. 276. 360
 Antimachus? 407
 Antippos musicus 405
 antiptosis 96
 aphaeresis in P nulla 22. 206. 210
 Apollo Δῆριος 405,
 Tanagraeus 489,
 εὐρυθένης 353,
 χρυσοκόμας 116
 Aristeas Procon 486
 articuli usus 92. 99. 260. 324. 327.
 379. 436. 438. 453
 augmentum 40. 209
 belli sacri temp 50
 Bothysius mensis Olymp? 47
 Cadmus (Messanensium?) rex 76. 436
 Callias comicus Σχοινίων 416
 Cambysa Opuntis f 141
 carminum Pindd ordo 6. 54. 337
 Chromius? 495
 Chrysopelea 432
 casus geminati 44 ss
 Comarchus περί Ἥλειων 47
 crasis 23. 286

Poetae lyr. graec. I. I. ed. Schroeder.

Daedalus? 294
 Damasias arch Ath 49
 Damophon-Hippolytus?? 460
 Danae a Proeto temerata?? 488
 Diomedis equi 494; cf fr 309
 dithyrambus βοηλάτας? 162
 dualis numerus 382

Echidna? 437
 elisio 161. 266; 134. 182
 Erichthonius 482

formulae epp 45. 142. 229. 312; 332

genetivus qualit 119
 generis nomm congruentia 83 (426).
 105. 114. 182. 233. 267. 375/6
 genus verbi 42. 187. 198. 226. 237.
 312. 327. 349. 447

Hamadryas 455. 482
 Helena a Theseo rapta 483
 Herculis lavacra? 401
 hiatus 14. 104. 171. 333
 hippodromus 54
 Homerus Smyrnaeus Chius 484
 Hymenaeus virginitatis deus 447
 'hyperbole crescens' 400
 Hyperborei 438. 436 (bis)
 hyperdoriismus 17

infinitivus: subiectum om 217. 341,
 nominis attractio 370
 iotacismus 32
 isthmiadum temp 52
 iterata vocabula 31
 Iuno a Vulcano vincita 488

Leuce (Macaron) insula 96
Lyaeus, Lysius 480

memoriae vitia 369
metrica primi syst licentia 11. 202.
247. 355
metrica productio 12. 194. 423
metrum Partheneum 461
metrum variatum in aeoll 142. 225/6
modi variati 219

nasaliamus librorum 30
Nelidarum internecio 458
nemesadum temp 58
Nili incrementa 488
nominativus pro voc 121. 262
nominum propr forma variata 69
nomm propr licentia metr 111. 170.
335
nomm propr vocalismus 29

Oenophytensis pugnae temp 74
olympiadum temp 46 ss
optativus concedentis 105. 258
opt fut?? 120
opt in sent sec 156. 291. 452
opt volentis 310
Orion dithyrambus 406 ss
oxymoron 116. 468

Pan Apollinis et Penelopae f 422
'Pater Magnus' 96/7

patronymica 308
persona prima admonentis 267
Pindari natales 76
Pindarus νομηνιαστής 293
praepositionum anastrophe 33. 244.
263. 313. 314
praeposs corruptae 10. 229. 237. 294.
307. 381
praeposs iteratae 116
prolepsis 333
pythiadum temp 48. 63 ss

Rhesus 484

'schema Pind' 343. 413. 415. 478.
480
Scopadae? 483
septem duces adv Theb 113
Sicilia τριγλώχιν?? 495
sing num vi collect 232. 245. 285/6.
430
sortitionis rationes 126. 310

Tanagraeae pugnae temp 74
temporum usus 157. 178. 186. 198.
210. 216. 252. 264. 267. 340/41.
438. 447. 456

Thebae χρυσάρματοι?? 495
'tmesis' 355

Typhonis cum Iove certamen 485;
cf 487

III

Aesch choeph 344	308
691	84
Aristot reip Ath c 13	49
Bacchylides	passim
Gemini isag VIII 33 Man	48
Herodian I 337, 22 L	493
Her IV 13 ss	486
Hes opp 412	373
Hom Δ 109 (ἐκκαίδ.)	341
M 335 (Αἴαντε)	364
Υ 249 (νομὸν)	452

Inscr: CIA I n 122. 123	66
I n 433	74
CIA II n 181	54
II n 545	493
IGA 116, 11; 119, 2	48
Metroll ed Hultsch I 184 add	55
Paus X 7	52
Pisander	401. 455. 493
Schol Hes theog 312	481
Hom Δ P 98	474
Pind	passim

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10

PINDARI CARMINA

RECENSUIT

OTTO SCHROEDER

EDITIONIS PRIORIS AVTOTYPICE ITERATAE

A P P E N D I X

LIPSIAE ET BEROLINI IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI MCMXXIII

Sp. ...

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEVENERI.

APPENDIX

PRAEFATIO. Spatio plus vicenario interiecto si per temporum angustias funditus renovare editionem maiorem licuisset, quis non crediderit, quam parato animo obsoleta delendo, festinantius administrata corrigendo, nimis quae nonnullis visa sunt contracta explanando et legentibus et mihi ipse satisfacturus fuerim! Nunc appendicis forma usus legentibus formidulosa, mihi ipsi fastidiosa adversariorum quasi farraginem expromere cogor.

Sed cum amplioris de Pindaro operis edendi hanc ultimam senescenti occasionem offerri veri simile sit, materiem certe non inutilem sequenti Pindari editori si tradidisse videbor, contentum me esse oportebit.

Berolini mense Octobri MCMXXII

O. S.

Compendia quaedam obscuriora: Wil 1904 . . . , 1909 . . . — Wilamowitz Sitigsber Berl Ak d W 1904 . . . , 1909 . . . Maas Resp — PMAas Neue Responsfreih b Pindar u Bakchyl Berlin 1914. 1921 Weidmann (Schroeder) comm Pyth — Pindars Pythien erkl v Otto Schroeder Lpz 1922

De libris manu scriptis

Duos interim qui innotuerunt Pindari codices, Athoum Iberon 161 (4281) saec qui fertur XIII, et Ib 150 (4270) saec XV, illum Ol Py, hunc Ol continentes, nostrum in usum in carminibus Ol I II contulit Sokr Kugeas. Et in his quidem carminibus cod 161 Ambrosianae recensionis affinis videtur esse (O I 84 μάρτυροι = D, 60 ἀθανάτων CD, 84 ἀμοιρος DF, 107 κῶδος CF^v, O II 11 (10) αἰών τ' ACDN, 35 (32) αἰέλου ACDN, 51 (46) ἔχοντι ACDN, 62 (56) νιν ACN), e suo nonnullis male additis velut O I 49, τάμον σε κατὰ μέλος 85 cū, 97 ἀμφι. — Alter cod 150 ex interpolatis esse coarguitur lectionibus παρ' εὐάν. O I 24, βροτ. φρένας 28, οὐτοὶ ἀεθλ. 84; πέφνην ἐστ' O II 46 (42), ἐρίποντι 47 (43), ἀλαθινόν 61 (55), ἔχει 62 (56), νέμονται — ἀκμῆ χειρῶν (69) (62); idem novas exhibet interpolationes velut ἔστερον O I 68, errores non paucos, quos enumerare nil attinet.

Oxyrh pap 1614 (vol XIII 167ss) continet O I 106—116, II 1—44, VI 72—95, VII 6—21. Lectiones notatu dignae: O I 109 γλυκυτέραν τ[.], ce Z, κ(ε)ν Vatt, om particula CDN, 110 κλειεῖν, 112 ἀκφ, 115 ἐμέ τε (dē DN), O II 2 τιν' ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα, 4 ἀκρόθινα, 6 ὅτι (c libb), 23 πέμπαν, O VI 72 ἄλλος (om dē = ACD^{sc}), 75 πρώτοις (= ACD), 78 ἐδώρησαν (A solus, tum B^h), 90 ἐκcl, O VII 11 ζωθάμιος(?), e quibus maxime memorabilis quamvis incerta O I 109 τ[.], nec contemnenda ἐ(c)cl O VI 90

Observatiunculæ grammaticae

Practicum lyricorum praesertim carminum graecorum editoris munus quamquam ab ideali quasi grammaticorum studio atque desiderio probe distinguendum esse nobis quoque (p 11) persuasum est (cf Usener Altgr Verb 10, Wil Textgesch gr Lyr 44. 50), tamen ne editore quidem indignum esse censeo etiam in difficilioribus atque infinitis quaestionibus grammaticis pro virili parte id agere, ne inconsiderate quidquam aut decrevisse aut (velut § 56. 87. 88. 92 cl app nostra infra ad Isth I 26) decernere omisisse videatur. Et fuisse, quibus usui essent observatiunculæ nostrae quamvis mediocres, virorum quorundam non indoctorum testimonio constat.

Poetae lyr. graec. I. I. ed. Schroeder.

32

ad p 11 ss § 1—4: Inconcinnitatum antistrophicarum (de quibus cf appendicula metrica) magnam partem tolli posse putat P Maas (Resp I 1914. II 1921) prosodicis quibusdam licentia admissa, velut -ov-, -iv, oc terminationibus ad libitum ante vocalem productis. Vocales ex-euntes facilius credideris produci posse ante liquida vocabulorum initia, velut (in non-chalcidicis dumtaxat numeris) -ō μ- P V 42, -ī μ- fr 104^a 50, cl Bacch III 64, de quo loco cf infra ad § 7 adn

ad p 14 § 7: Hiatus ante nomina quaedam propria obvii adde nunc exempla Bacchylidea ἀνεμούντι Ἔβρω XVI 5 K, ἡ μεγαίνητ᾽ ἑέρων III 64, Μοῦσα νιν τρέφει]. ἑέρων 92. Ἔβρος nomen barbarum. Hiero in palestra Olympica nomen suum insculpsit ἡσαρων, ut non a Φισρόσ Φιερόσ Φιέρωε nominari se (mensura quidem ἦ non refragante cll P 404, Alc m 28, Ar eq 1052, Eur Andr 1141), sed ἑέρων ἐπώνυμον se esse voluisse appareat favente Pindaro (fr 105, 2). Adde quod ἑέρωνυμος vocatur in indice Oxyrh forma pleniore. De duplici hominum nomenclatura cf ad N III inscr adn et Radermacher Rhein Mus 63, 1908, 456, Wil Pind 436¹

ad p 15, 8: Ἀγγελίαν N XI 11, quod in Ἀρκεσίαν corruptum exhibet c dett libris (= Schol 13, p. 386, 11 Ab) cod D, e cod B recipiendum esse cl fr 123, 8 evicit Wil 1909, 833. Metrorum syllabas exaequandi causa Ἀγεσίαν Pindaro reddebat Maas Resp I 9^a. 13 solito facilius subscribente Wil Pind 430¹, quam formam ad dactylum efficiendum suo Marte videtur fixisse Callimachus V 130, abusus fortasse soloecis formis per etymologiam popularem ad ἀγειν potius quam ad ἡγεῖσθαι relatis, ut in epigr nobilissimo Crit 5 Bgk (8 Diels) pro Ἀρκεσία (Lichae Olympionicae patris nomine) vulgo perperam legebatur Ἀγγελιάου. Tum Ἠγεσί- ausus est Nicander Ath XV 684¹, item Ἀγεσί- doctus auctor epigr 195, 2 Kaib. At ex Aeschylō (fr 406 N¹), unde sumpserunt omnes illi formidulosum Platonis cognomen, recte Ἀγγελίας affertur Ath III 99^b, non illud quod in antiquiore quidem lingua omni analogia caret, Ἄγε- aut Ἀγεσίλας.

ad p. 16 § 15: De Ἐπίδαττα adde Alc 129; de veriloquio cf. P XII 20

ad p. 17 § 21: Ζανός Ἀλεῖοι Isth II 28 laudat Wil Sapph Sim 221, propter inscr ion Ἀθηνα XX 225, Nordion Steine 1909, 53¹? an propter Eleorum Ζάνος Paus VI 21, 2? — si quidem Eleo viro carmen dedicatum esset, ut O XIII Corinthio (cf de nominibus Ποσειδάων Φόντις Ἰπποκλέας Ἀλκμανίδαι Τιμοδαμίδαι, denique p 29 § 56).

ad p 18 § 21: De ἡμερος nunc constat testimonio inscr arc (Münchn Sitzgsb 1899, 566 = Oest Jahresh 1901, 83 nr 15) τὰς Ἀρτάμιος . . . τὰς ἡμέρας IG V 2, 403. Eundem hyperdorismum libri exhibent Aesch Ag 721.

ad p 18/19 § 22: Acc Ἀμφιδόρην ad nom Ἀμφιδόρης (= -ιαρεός) referunt etiam Wackernagel Unters Spr Hom 160, Bechtel Gr Dial I 354; similiter Wil 1904, 625¹

ad p 19 § 23: Ἰρήνα aspiratum aliquando fuisse docuit Bechtel Gr Dial I 54/5; ceterum cf Rüsck Gramm delph Inscr 1914, 53/4. Barbarum vocab fuisse in -ava exiens susp Ed Hermann DLZ 1917, 485, Ph Woch 1922, 394.

ad p 19 § 24: Sicuti in Μήδεια (ex Hes theog 961) etiam in Πηλεός O II 86 (at Πάλιον ὄρος passim ap P, παλφ Sophr fr 32 Kaib), Ὀμηρος P IV 277. vocalismum epicum conservari statuit Wil II u Hom 108¹. 372. Similiter nunc comparuit παίων paeon VI 121. 127, fr 104^b 63. Non iam in censuram venit προπρήων Bergkii commentum N VII 86. De νήπιος cf § 29, de ἐπηγεανός infra ad § 42.

ad p 20 § 27: Κύραναν ad fontem (Ἀπόλλωνος κρήναν P IV 294) Κύραν probabiliter refert Malten Kyr 69

ad p 23 § 38: περι-ώσιος, ut ἐτ-ώσιος ex adv ἐτός, Boisacq ét gr 773. 298

ad p 24 § 41: κάν = καί ἐν invitis libris κείν κήν κεν praesentibus

Isth IV 35. VI 59 more aeolico miscuisse me non paenitet. Nam quod primum docuit Ric Meister Gr D I 99 perspicuitatis causa etiam aeolicis in carminibus librariorum κῆν scribere maluisse, velut Sapph 68, 3 (κῆν κελν Stob), plura in Theocrito (κῆγῶ κῆμέ κῆπ), id quadrat etiam in lapicidas (Bechtel Gr D I 46). Boeoti autem in crasi cum Lesbii fecisse coaruantur Corinnae pap Berol (Berl Kl-T II 2, 32. 35. 40): κάκκωνθι — καὶ ἔκκωνται Asop fill 63, κάμέ 120.

νίκη N V 5 (ubi ν not), si modo est Pindari, ad νίκημ — (ἐ)νίκη, quod Pindaro magis perspicuum visum esse crediderim, quam ad νικῶν — (ἐ)νικῆε referre etiam nunc malo; nam ut δημί Sapphonis confirmatur (αιολικῶς schol Theocr VII 40) ὀρέω verbo Ionum, ita νίκημ Rhodiorum (Agrigentinarum) verbis νικέω τιμέω. Exquisitum in verbo quodam singulari eligendo aeolismum admittere probabilis esse arbitror, ut αἰγῆμ fr 155, 5 certum, quam vocalium istam contractionem a Pindari doride mitiore prorsus abhorrentem; sed cf infra ad ἦς Isth I 26.

ad p 25 § 42: ΑΞ, pro ἀερύη O XIII 81 scr ἀναρύη, ν ad § 67 adn. ΑΩ, adde Ἰαγῆκοθ Isth VIII 40. ΕΑ, adde κτέτα N VII 41. ΙΞ, adde τερόθυτον fr 78, 3, Bechtel Gr D I 56. ΟΑ, de χλοαρόν P IX 38 cf comm Pyth 82. Orionis, magni amatoris nomen, Ὀσρίων (N II 12, ubi ν not cr, fr 72, Corinnae fr 2, 2 Bgk, Asop fill 77, frustra obl Wil Berl Kl-T 2, 38), Ὀσρίων productione epica Isthm IV 49, Ὀρίων (malam Homeri lectionem male interpretati poetae Alexandrini Callim III 265, Arat passim), ut ὄσρος ὄαρ ὄαριζω cett, a stirpe <ser> ὄ-(c)αρ- repetere, non est quod dubitemus (male dubitat dFep- stirpem praeoptans Ern Fraenkel Nom agentis II 166/67), unde contracta forma Ὀρίων (nomen hominis Milesii in inscr perantiqua nr 93 Bechtel) facilius certe evadere potuit quam ex ωα: ne ὦτα quidem utique ex ὦατα (Alc fr 41 et ap Balbillam) profectum esse coarguuntur glossa tarent ἄτα ὦτα, quidni ex ὦατα, ut πῶτος ex πῶατος? cf οὔατα Hom, ἀκ-ούω, ἀκρ-όαμαι. ΑΩ, deleas τετῶαρ. N VII 93, scr προπῶατα N VII 86. ἐπηετανός ex ἐπ-η-φετ- vel -φετ-ων-τανός cll ἐπέτειος ἐπετήσιος, perennis, diuturnus, Boisacq ét gr 264, unde ἐπαετανός expectes cll ἐπάβολος πολεμαδόκος simm; sed cf ad § 24 adn

ad p 26 § 43/5: De formis Ἄδος Λατόος (fr paean V 44) Πυθόθ ἦρος γεροῖος ἀδοῖος γελοῖος πατροῖος ad 'antiquiorem' (sec Ahrens dial dor 238, Bechtel Gr D I 304, 'debiliorem' sec O Hoffmann Gr D II 365) stirpem in -o- exeuntem referendis satis videtur constare: de Boeotorum more EM 224, 35, ἀδός: ἐξ ἔω, Ταραντίοις Hesych; et Homero ἠόσθεν ἠόσθι reddendum censet Wackernagel Unters Spr Hom 106, sicut ἠόα διαν iam pridem Nauck Mél gr-rom III 240. Sed dubitari licet in Ἀρσφόρος de altero -c- addito (an servato?). In promptu videtur esse *αῖφος, αἰφωρα; sed ut dicam quod sentio: si fidem habere fas sit glossis Hesych δέσ ... αἰφριον (an δέος? ἐς αἰφριον?), εἰσφόρος: εἰσφόρος, quod in δέσφόρος corrigunt, denique, quod nescio unde laudat Boisacq ét gr 304, Locrorum vocabulo κατᾶφεος, equidem ad neutr gen nomen *δός *δέος recurrere ausim, ut ex δέσφόρος per vocalium 'assimilationem regressivam' ab Io Schmidtio identidem observatam profectum esse dicam δόςφόρος, non secus ac φαόςφόρος φωόςφόρος ex φαέσφόρος quod traditur Aesch Ag 489. Hoc utut est, Pindarum quidem pronuntiasse Ἀρσφόρος pro certo affirmari licebit, ut δέ ex δός vel potius δωσ (τάωσ: τέωσ Κρήτεc Hesych) est ap Dorr, Pind O X 51, pae VII^b 28(?), δέ ap Lesbios; rhapsodi homerici utrum Ἀρσφόρος an Ὠσ- vel Ὠσφόρος cecinerint (Ψ 226), diiudicare nequeo. Feminina certe forma αῖα, gen δάσ (Zenod schol Ven A Θ 470, Sapph 152) omnino procul habenda.

εὐζοία nunc teneo P IV 131; inter ζο- et ζω- eandem intercedere rationem quam inter βιο- et βιω-, δο- et δω- me docuit Herm Jacobsöhn.

vero, si debilitatas illas formas admittare primigeniae Graecorum linguae commune, non unius dialecti proprium fuisse dicamus — hoc quidem quantum video nullo eorum qui nostra aetate in linguae graecae incrementis enucleandis elaboraverunt dissentiente —, postea vero poetis (Hesiodo Tyrtaeo Stesichoro) metri causa non raro inde ante vocalia vocabulorum initia placuisse? Unde non mirum ab Hesiodo iambicarum invectoriarum in litteris graecis signifero dactylico Archilochum licentiam illam mutuatum esse, cum scriberet καὶ βήσσας ὀρέων δὺςπαμπλόος (fr 115, ubi -ouc probatum est et magistris et poetis Alexandrinis; cf Vorarbb gr Versgesch 86). Res magni momenti propterea quod recte si a nobis administrata fuerit, eis vv dd, qui dactylica membra ap Aeoles et Iones cretico terminari potuisse perseverant, unicum fere bonae aetatis quo confidunt exemplum Archil 115 ab Hephæstione servatum eripi et dactylis sinceri aut 'aeolenoipii' versus trin quin senarii (acatali aut velut Sapph 89 catali) in ius suum restitui poterunt. Nihil enim, priusquam de insequentibus constat, probatur dim δευτέρω τριβόλων δρυτήμενῳ (Alc fr 47) aut periodi exitu δειλαία Eur Suppl 279 (Wil II u Hom 351¹, Versk 351), de quo Eur Cant 48; nec multum valet qui nunc ipsum comparuit loc Ibyceus (Oxyrh pap 1790, Phil Woch 1922, 578), τὰ μὲν — ἐμβατέν λόγῳ aut de negligentia aut de interpolatione suspectus cll sessentis exempliis, quorum clausula ΔΟΥ pseudo dactylica esse coarguitur ratione periodologica.

ad p 85 § 74: φιλαν — πόλεα emersit in fir dithyr Cor (70^a, 9), acc heterocl in -ea exemplum adhuc unicum; similiter πόληϊ, -ηα, -ηος ceteri, de quarum formarum origine magna inter gramm dissensus. Inter acc (πόλ-)ic testimonia deleas inser 213, 3 (nominal); tum nr 484, 157 (Orch), denique πόλις P IV 56

ad p 85 § 76: Del fr 79, 2 (cl dith Theb 70^a 6), item 155, 2

ad p 86 § 77: De τὰ pron interr forma boeotica (megar cá μάν); ex kja, lat. *quia* (*quianam*?) repetenda Jac Wackernagel Idg F 31, 268

ad p 86 § 78: ποι (= ποῦ) comparuit in lap lesb ap Bechtel Gr D I 102, unde confirmantur et Ahrensii in Alcaeo (fr 9. 66) emendationes et nostrae passim in P lectiones; denique cf Isth VI 59

ad p 87 § 82/3: Sicuti advν ὡδε ὡτε iam pridem, ita iam ἀλλὰ ἀμὰ ἤσυχὰ κρυφὰ ὅπᾳ παντᾶ (de πᾶ ad O XIII 88) instrumentales procul dubio casus repraesentantia falso -i- adscripti ornamento privare non dubitavi; idem cur in ἰδίᾳ δαιμονίᾳ non fecerim, sponte intellegi puto

ad p 88 § 84: Nova in P aor partic monosyllabi(?) forma (δία-)βαίς comparuit Oxyrh pap 408 (= fr 140^a, 39); nam in libris nostris omnino, etiam vocali subs scriptum legitur (ἀνα-, κατα-, παρα-)βάς, male fortasse; nam ζδβαίς δελίου ex Alcaeo praebet pap Oxyrh 1233 (fr 7, 3 Diehl⁵)

ad p 89 § 86: Inf in -εν exeuntes ἀναλύεν συνάτην paeon (Oxyrh) VI 94, IX 86. Et suo iure gramm antiquos, cum transcribere -εν possent, -εν edidiisse praeter exempla Bacchyl documento est μελίξεν δοιδάις lectio N XI 13 nunc a Paulo Maas confirmata cl καὶ δοιδά in eadem versus sede 7. De inf themat quoque coniug in -μεν exeunibus, velut ap Hom est εἰπέμεν, ap P θανέμεν δαιδαλωόμεν, εὔρέμεν (fr 107^a, 5), μετῆνύμεν (107^b, 1). Bechtel Gr Dial I 193 (thessal). 289 (boeot)

ad p 41 § 91: ἐπρέσθαι unius loci propter difficultates (I VI 17) denu commendant Wil 1909, 818, Maas Resp I 20. Obtemperare nondum ausim, quamquam multum abest, ut esse potuisse (ε)πρέσθαι simm praefracte negem. Nec repugnabo, si infinitivi (ε)χεῖν vestigium quamvis tenue quispiam deprehendisse sibi videatur in tit arcadici (BCH 39, 53 C 4 = Glotta X 217) verbis μὴ ἐκκεθῆν μηδ' ἀναγκάσαι, *neque arcere nec cogere* (aliter quidem = ἐκχεθεῖν interpretantibus Bechtel Gr Dial I 363, Wackernagel ibid 396). Pindarus certe cum ceteris Graecis conspirat

ἐχρεθε scribens O X 88, a formis reduplicatis *ἐχρεθέμεν κτλ (O I 71, P IV 75, X 62, Isth IV 54, P VI 19) abstinens. O IX 83, ubi aor denuo flagitat Wil Pind 360¹, notatu dignum a paraphr (122^b) reddi praes temp παρέρροτο ad p 42 § 98: *Futuri med notione passiva novum evasit exemplum* paeon IV 4 ἐδνώσεται, v l (ἐδνώ-σκατο, schol ὀμνηθή[σεται] vel ὀμνήθη. Utra lectio vera sit, in tanta versuum ruina difficile erit dictu; tamen ut et tempus et personam si spectas ἐδνώσκατο post χορεύουσαι quid sibi velit plane obscurum, ita ἐδνώσεται non solum scholio quamvis mudo — an χαρισθήσεται ἐγγρηθήσεται βεβαιωθήσεται? — confirmatur, sed alterum exemplum iam praebetur O VIII 46, ἀρξεται quod est ἀρχθήσεται, ubi ῥήσεται? Bergk. — Aor tempus omnibus in libris (schol et paraphr vacant) traditur P IV 243: ἔλπετο δ' οὐκέρτι οἱ κέτνόν γε πρῶτασθαι πόνον, ubi pron of parum eleganter ad Peliam referri recte c Hermanno statuit Wackernagel Unters Spr Hom 91^a, tempus autem aor commendatur non solum pindaricis locis P I 43/5, IV 223, N VI 27, O VII 61 all, sed etiam homericiis N 666/68, Σ 150, δ 254/55, inter quos unus (N), πολλὰκι γάρ οἱ ἔειπε — φθίσθαι, ἦ — δαμῆναι, subiecti sicut P IV 343 mutati exhibet exemplum. Gravius est, quod notionis illius neutropassivae, de qua cll τρεφανώσασθαι et τρεφανωθήναι obiter quaedam adnotavi comm Pyth 6, in aor temp diutius servatae testis est etiam Simonides famoso illo ἐπέεσθ' ὁ Κρίος (= ἐπέθη Ar nub 1356). — Immerito huc trahitur Ἐπάφοιο κόραν ἄστρων βίζαν φυτεύεσθαι P IV 16 (Gildersleeve Gr Synt 74; aliter idem 1890 ad h l)

ad p 45 § 100: *De elocutionis P colore epico* diss Herm Schulz Gottingae 1906, nonnulla tetigit Fr Dornseiff, Pindars Stil Berl 1921. Accuratus vv dd velim animadvertant, quam ingeniose P sententias locutiones epitheta trita quae videbantur ac sensim torpescientia renovare quasi iuvenilique ardore implere studuerit; quam quaestionem passim tetigi in comm Pyth 1922. De Thebaidis versu cum homerico Γ 179 tantum non verbo tenuis congruente cf etiam Wil 1901, 1286¹, Iliadis versum illum Thebaide antiquiorem esse idem nunc censet Pind 310²

Appendicula metrica¹⁾

Metris cum poetarum lyricorum tum Pindari interpretandis praeter eos quorum nomina in editione minore 1914 p. XI attulimus non sine fructu operam dederunt P Friedländer Herm 44, 1909, 321 ss, Maas Resp I 1914, II 1921, Ed Fraenkel Rh Mus 72, 1918, 161 ss 321 ss, Wil Versk Berlin 1921. Et constare tandem inter omnes fere videtur, id quod maximi momenti esse ducimus, membrum ἡμετέρις q v dimetri vice fungi posse et in aeolicis iambicisque et in eis numeris, quos dactylepitríticos nuncupare solent Boeckhiano nomine incredibilem in modum absurdo, nos propter Chalcidensium cantilenam popularem (44 Bgk, Wil Eur Her I¹ 72, in lectione ὀμλεῖν idem non sibi constans Versk 437, Schroeder Herm 38, 1903, 222^b) chalcidicos nominare perseveramus. Quae nomenclatura ethnica parum si cui stabiliri videatur Chalcidensium illa cantilena, magis fortasse arridebunt numeri 'catenoplii', quorum testimonium antiquissimum debetur Aristophani nub 649 ss. Nam subesse enoplios, sive popularem formam paroemiacam (Archilocheam) referentes sive ad severiora dimetra — w — w — et — w — w — (Vorarb 83) redactos, aliquando negaturum neminem esse confido. Sed propter virorum doctorum (Westphalii Rhyth³ 237 ss, Blassii Bacch praef³ XXX, XXXVIII, Goodellii Chapters on gr metr 184 ss, Hardii Res metr 182, Wil Versk 65.

1) cf etiam app ad obs gramm § 1—4. 48. 73 et app ad adm crit passim

376—81) de Aristophanis illo ioco et de Socrate ap Plat reip III 400 ignorantiam suam ostentante sententias mirum quantum inter se discrepantes, id strictius addere iuvat, strenue Damonem musicae et metricae artis magistrum antiquissimum dactylos, sive puros sive heroi 'hexametri' ritu spondeis mixtos, pari theseos et arseos pondere utrosque 'duplici' q v generi oppositos, separandos censuisse ab enopliis ex diversis pedibus 'compositis' (unde ἐνόπλιον εὐνθετον Plato), quam compositionem eleganter 'periodum' nominare musici consueverant. Nec refragari Aristoxenus videtur p 298 ss: οἱ ἀνύθετοι τῶν συνθέτων διαφέρουσι τῷ μὴ διαίρεισθαι ἐκ πόδας (ἀπλοῦς καὶ διαφορῶς intellege all Vorarb gr Versgesch 14/15*).

Gravior et ad profigandum difficilior est quaestio, utrum exceptione in his numeris nulla admissa ad dimetra aut vulgaria illa octosyllaba aut, siquando excedere syllaba videatur, accelerata revocare liceat, an aliquotiens ap Pind, frequentius ap Bacchylidem nihil nobis relinquatur, nisi ut aut 'anacrusi' Hermanniana aut 'hypercatalexeos' nomine inani acquiescamus. Qua de re ad membrorum conspectum in Pind ed 1914 et ad scaenicorum poetarum cantica a me digesta (Lips 1907—16) relegare liceat; de chalcidicis membris 'hypercatalecticis' quid sentiam fusius paullo exposui progr gymn Naumburgi 1912, 14 ss (= Class Philology VII 155 ss). Nunc ego membra quaedam per se stare quae videntur, e gr ὁ τὰς θεοῦ δὲν Ψαμάθεια N V ep 1, vel οἱ μὲν πάλαι, ὡ Ἐρακύβουλε Isth II 1, enoplia esse dimetra catalectica, τ ἄνδρ' ἄνδρ' ἄνδρ' ἄνδρ' dicere, item exordio bisyllabo, catalexi in continuatis membris correpta, Δανόου πόλιον ἀγλαοθρό-(vων τε) N X 1, aut dicola bis trinaria ἀμφοτέρων - μάν-|τιν τ' ἀγαθόν - καὶ O VI ep 2*, ἀκτῶν δ' ὕπερ - τῶν δ' | ἀπτομαι φέρων N VIII ep 4 agnoscere non dubitarem severioribus metris admixta (cf etiam infra ad metr O VI str 5 et ad fr hymni Theb (34) adn), si prius aut iambica dimetra vel trimetra 'hypercatalectica' velut Μοικῶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων Pind fr 1, 8, εἴπ', ὡ κρατικτεῶων κατ' ὄμμα Soph Trach 102, Πυθῶνος αἰπεινὰς ὁμοκλάροις ἐπόπταις Pind N IX 5, rite explicatae, aut graviores quaedam inconcinnitates antistrophicae in Pindaro et in Bacchylide obviae sublatae essent.

Quas licentias cum primo impetu (Pind 1900, 11 ss, Ὀλυμπ: Οὐλυμπ, Διώνυς: Διώνυς simm), liberalius paullo admissem, non erat difficile ad minorem numerum reducere. Alias non nullas probabiliore lectionis traditae interpretationis aut emendationibus omnino necessariis tolli posse non praefracte negaverim. Restant tamen, quas nunc quidem retinere in animo sit, non solum (1) in singulis metris ionicis puris et pseudo-trochaicis, ionicis et choriambicis inter se permutatis:

- (a) $\text{—} \cup \text{—} \text{—}$ Isth VI 4; adde Bacch V 160, fr. 4, 9^b. 17^b, Aesch Prom 543. 556
 (b) $\text{—} \cup \cup \text{—}$ O XIII 114, Bacch XIV 13
 (c) $\text{—} \cup \cup \text{—}$ Isth V 41
 (d) $\text{—} \cup \cup \text{—} \text{—}$ O III 36 (*i. e. subs. $\text{—} \cup \text{—}$ (—)), VI 28*. 100 (subs. chor. altero), P III 6*, IV 118*. 184*, N X 76 Isthm. III + IV 66*

vel audacius (sed cf Vorarb 103/4):

- (e) $\text{—} \cup \text{—}$ O XIII 91, P I 17. (IV 31. 54. 108?)

verum etiam, quamvis non sine cautione quadam (II) in dimetris, velut Bacch I ep 3: $\text{—} \cup \cup \text{—}$ (190) $\text{—} \cup \text{—}$, (ὄσσον ἀν Ζῷ)-ἡ χρόνον τόνδ' ἔλαχεν τι-(μᾶν), i. e. τὸν ἐνθάδε χρόνον vel τὸν ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχῆ (O II 58) ἐσθλὸν ἀμαλδύ- Bacch XIV 8. Fatendum est frequentius puro ionicis subici retardatum (velut O VII str 1. 6, ep 6^b), quam retardato purum. At aequo animo tolerant in gravioribus numeris, quod propemodum non mi-

nus singulare, puro metro subici retardatum, Bacch V ep I α' et β'

— — — — — (— — — — —) (— — — — —), τὴν νόν καὶ ἐμοὶ μῦρία (παντὶ κέλευθος),

α' — β', et recte tolerant (γ infra de Isth I ep 4 disp et Pind fr 193, 2), in duobus vero quae insequuntur, (γ) Πλευρώνα· μίνυνθα δέ μοι (ψυχὰ γλυκεῖα) et (δ) Βοιωτὸς ἀνὴρ τὰδε φῶ·(νῆσεν γλυκεῖαν), quod papyrus exhibet dimetrum purum coniecturis expellunt. Immerito; nam ut τὰδε pro τὰδε inseri impune possit (item 160), quamquam ὡδε expectaveris (cf fr 22, 1, Pind passim), μίνυνθεν μίνυνθη μίνυνθη quae scribenda coniecerunt plus uno nomine displicent, maxime μίνυνθεν, quod non minus quam μίνυνθει Bacch III 90 in grammaticam peccat. An tu φθινύθειν aut ἡλῦθον graece dici posse putas? Sententia vero sponte suppletur ex A 416, μίνυνθα δέ μοι — οὐ τι μάλα δὴν — ψυχὰ γλυκεῖα, 'nur für Augenblicke (war) das süße Leben noch mein!' 'Minui' certe vires sensit cum dolore Meleager (152), vitam (ἀγλαὰν ἤβαν) finiri (154). Sermonem autem ipsum singulantis esse et mortem appropinquantem persentiscentis non sine disertis poetae admiratione animadverteris. — In tertio exemplo Isth I ep 4

(— — — — —) — — — — — (— — — — —) — — — — —, ep α' β' et γ' δ' metrorum discre-

pantiam facile tollas α' (16) genetivo ἰολοῖο' pro -ου invecto, β' (28) -v paragogico addito. At est in librorum lectionibus (α' β'), quod valde ardeat. Nam similiter atque in exemplis Bacchylideis (Πλευρώνα κτλ, Βοιωτὸς κτλ) hoc ipso quod respuunt trimetro vetus illud dicolon encomiologicum — — — — —, velut κλείουσα θεῶν τε γάμουσ ἀνδρῶν τε δατὰς Στεσιχ ap Arist pac 777, accuratius referri dixeris quam qua acquiescunt forma (γ' δ') minus usitata. Illam igitur formam (α' β') Pindaro bis placuisse dixeris (cf τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον fr 34. 216), hanc, ut ceteris in locis a nobis allatis, eundem exceptione facta admisisse. Sequitur ut utrumque retinendum censeas, sicuti in Bacchylide. — Quartum exemplum Bacch XV 13, — — — — —, propterea memorabile, quod cum choriambis ionici minoris retardati in locum eodem ionico sequente substitutus (supra 14*) si comparaveris, dimetri forma — — — — — (—) etiam omnes per strophas conservata, velut ἐκτεφάνωσαν πάλῃ N XI str 5, dimetri epionici puri, — — — — — (—), aut adeo vetustioris quae subest tetrapodiae enopliae memoriam non omnino exstingui dicas. Quamquam dimetrorum haec exempla non omnia pari auctoritate esse nemo negabit.

De ionicis puris Φιδλῶν ὡς (O VII), Ἐθέλω χαλκ· (P IX), Διὸς Εὐκλεί· (Bacch I 116), item de contractis, velut πλαγίαιαι δὲ φρένεσσιν Isth III 5; μανίαιαι τ' ἀλαλαί τε dith Theb 10, recte si in eo esse auguror, ut plane convenerit inter viros doctos — praeter Wilamowitzium quidem acephalos quasi trochaeos et tripodias pentapodias dactylicas apud Graecos fuisse existimantem Versk 433. 431 —, sperari licet fore ut etiam de acceleratis numeris, quos in 'hypercatalecticis' membris deprehendere videmur, nulli nisi ionicæ mobilitati atque elegantiae imputandis dissentiri aliquando desinatur.

Tum inusta evaserint dimetra adhuc nobis satis monstruosa in nulla nisi chalcidica-ionica poesi obvia, supra quae ex gr laudavimus (Pind fr 1, 8) — — — — —, (Nem IX 5) — — — — —. Numeros magis etiam acceleratos, quos ionicorum clausulis ap Corinnam 1, 22, p 48 Diehl², Arist vesp 302, Eur Bacch 536 referri fuit cum opinarer — — — — —, postea aliter interpretari placuit: enoplia clausula admissa Arist Cant 13, ch ba Eur Cant 150

Chalcidicis vero in numeris 'syllaba excedente' a ceteris numeris, enopliis aeolicis iambicis, utique aliena abuti qui noluerint, qua tandem

ratione, nisi Aristoxeni περικυρωμένη συθμοσιῶν (de qua Herm 38, 1903, 218 ss, Vorarb griech Versgesch 1903, 93 ss) freti, quaestionem difficilimam profligari posse sperent, equidem non video.

Reliquum est ut moneantur tirones, ne argutiis istis deterriti id quoque attingere fastidiose recusent, quod exercere magno cum interpretationis universae emolumento nemini non in promptu est, qui carminum graecorum subtilis quidem numeris semimortuorum animam viva voce quoad per aurium nostrarum barbariem liceat resuscitare voluerint. Ex quo enim Henr Weil (1872; cf etiam Wil Versk 188, 210 ss) ex aeolicis numeris famosos illos logaeados expulit, et Frid Blass (1886, idem in praef ed Bacchyl) dactylicas quae videbantur tripodias ad dimetra legitima reducenda esse intellexit, — quo feliciter invento ne ipsum quidem strenue uti voluisse magnopere dolendum est —, tandem eo perventum esse arbitror, ut membra periodosque accurate metiendi et secundum leges periodologicas respondentia inter se exaequandi, demique varias membrorum in unaquaque stropha necessitudines perscandendi munus detrectare metricis non iam liceat.

De indagandis illis stropharum legibus periodologicis meditari cum instituissem quo die Blassii commentatiunculam legi de 'dactylepitrutorum' natura nec dactylica neque epitritica (Fleckeisens Jahrb 133, 1886, 460), cognitio Bacchylidis carminibus fusius quid sentirem exposui 1903 (Herm 38, 202 ss, Phil 62, 161 ss), 1904 (Phil 63, 321 ss), 1905 (Jahrb 15, 93 ss — Vorarb gr Versg 1903, 136 ss. 158 s), deinde brevius in libello q insar Horazens Versm (Lpzg 1911, 2). Interpretationis mese unicum exemplum infra proposui in stropha ut simplicissime, ita nostris hominibus aditu etiamnunc difficiliore Nem XI; plura dedi passim in comm Pyth (1922). Interim et in dramatum canticis a me digestis (1907 —10) et in diagrammatis Pind ed min (1908, 1914) insertis facultas vvd data est examinandi, utrum artificii arithmeticis aut magicis nescio quibus an poetarum usui rite observato debeantur illae leges, quibus in omni stropha praevalentes quasi postulantur periodorum bigae ('Stollen') variatis plerumque numeris inter se respondentibus, quidve e legitimo illo responsu periodorum evadat auxilii ad membra quaedam mensurae ambiguae recte interpretanda.

Qua in re neque deminuitur legis auctoritas, si quando propter crystallicam quasi metrorum structuram plures digerendi facultates pari elegantia praeberi videantur, velut in Pind Isth VII epodo, et triumphat illa lex, si velut in Pind Olymp IX epodo, Pyth X stropha (item Aesch Pers 949 ss) e diversissima membrorum interpretatione ambiguis quae nobis quidem adhuc videntur membris non casu certe a poeta pariter utrimque dispositis eadem evaserit periodorum ratio.

De fastis panhellenicis

p 46 ss Iulii Africani Olympicarum indicem a Mahaffii (1882) aliorumque nimis plerumque suspicionibus strenue defendit Aug Brinkmann Rh Mus 70, 1915, 622 ss; cf etiam Wil Pind 481 ss. — De indice Oxyrhynchensi (vol II 86 nr 222) disputaverunt Car Robert Herm 35, 1900, 141 ss, Iust Herm Lipsius Leipz Sitzgsb 1900, 1 ss, Herm Diels Herm 36, 1901, 72 ss. 80. — De feriis Olymp (*Das Hochfest d Zeus i Ol*) scr Lud Weniger Beitr Alt Gesch IV 1904, 125 ss, V (Klio) 1 ss. De universa 'chronologia Pindarica' librum composuit post indicem Oxyrh vix cognitum, ante paeones nobis redditos Cam Gaspar Bruxelles 1900

p 54/5 Locum ad hippodromi Olympici mensuras pertinentem denuo tractavit Gaspar Rev d philol 1905, 140 ss (idem brevius ap Daremb-Saglio s Olympia, exempli seorsim expr 64 ss) eis rationibus usus, ut cur-

suum equestrium longitudines evaserint aliquanto minores: fere III IX XIII kilom, non sicuti apud nos IV XII XVIII. Quibus rationibus subscripsit Stengel Gr Kultusaltert³ 1920, 207

De carminum temporibus

- 476 p 56 ad Olymp I: ολ ος testatur ind Oxyrh; recte 476 igitur fecimus cum Bergkio solo
 p 57 l 11 ab ult: (v infra ad inscr O X. XI adn)
 p 57 ad O II: ολ ος ind Oxyrh; recte igitur e duabus quae trade-
- 476 bantur olympiadicis priorem praeoptavimus cum Boeckhio et Bergkio. Carminum ordinem O I III II fuisse putat Wil Pind 232. 240
 p 58 ad O IV. V: Ψαθμικ quod ap chronogr Oxyrh (pap 222) Κάμωκ audit, ad barbarum nomen hellenice translatum refert Wil Pind 417 cl Ψάθμικ: Καθμω. De victoriis mularibus cum nihil esset in anagraphis sollemnibus, grammatici antiqui carmen IV quadrigis victricibus dedicatum interpretati, excepto uno neque indocto neque imprudenti A ad Ol V 19^d (p 144, 17 Dr), utrumque carmen ei Olympiadi (πβ') adscripserunt quam solam in indice (= πβ' Oxyrh) adnotatam invenerunt. Perperam illi quidem. Nam verbis λοιπαίς εύχαίς IV 13 et μάλα υέν τροφαίς έτοιμον έπικων 14 — nihil ut dicam de vocabulis δέλων IV 11, δκχον O VI 24 c scholl 39^e, δχημα fr 106, 6 cl Boeckhii expll 143 nunquam ap P τέθριππον significantibus — curulem victoriam desiderari potius quam celebrari mihi quidem etiamnunc videtur, sicuti olim Phil 53, 1894, 728, tum in libri Gaspariani censura Woch kl Phil 1901, 595, denique in temporum indice ed min (p XI), ubi (p 24) per errorem nescio quem δρωματι inscripsi (v l non addita). Aliter visum est Wilamowitzio (Ar u Ath II 302, Pind 417), Lipsio (Beitr pind Chronol — Ber sächs Ges Wiss 1900, 2), Roberto (Herm 35, 1900, 185), Körzio (GGA 1901, 662). Nobis igitur, cll praesertim IV 11 cum V 3, utrumque carmen ad mularum Psaumidis victo-
- 456⁷ riam pertinens cadere videtur in olymp octogesima altera (= 452) superiorem. Quartum autem carmen hospiti caro dedicatum suavitate quadam insigne longe aliam ac quintum cum omnino, tum maxime verbis admodum inepte adiectis έπικωικ ήμιόνωικ τε μοναμυκίq τε (7), respicit farinam, ut immerito Pindaricis inseruissae Didymus videatur. Sed optime accidit, quod additamento illo docemur, quo Pindarus pacto IV 21 de mulari victoria dicere potuerit, έλευεν έξ άριώταc.
- p 59 ad O VI: Ne denuo quidem pensitatis eis, quae circumspecte enarravit Gaspar (125 ss. 137), inveni, cur plerisque vv dd inde a Wilamowitzio (Lsyll 172, Sitzgsb 1901, 1302, Pind 307), ol 78 praeoptantibus assentiret. Nam quibus de causis magis arridere poeta videatur 98/7 Hieronem simpliciter ac sincere salutans ante regis victoriam (ol 78) Bacchylidi ad canendum mandatam, cum ipse non disertis verbis exposuerim, recte explanavit idem sentiens Körte GGA 1901, 964; cf etiam infra ad dith 83 temp adn. Quae si probaveris, iam άδύλογοι λύραι μολπαί τε γινώσκοντι bene memoriam revocant carminum non Pyth I, sed
- 472⁷ O I III, P II III, verba autem Ζηνώc Ατρωαίου κράτοc (96), ut iam Ατρωαίοc Εένoc (P III 69), leniter praeludunt Aetnaeo carmini Pyth I
 p 59 ad O VII: Diagorae Rhodio quam olympiadem tribuunt libri
- 464 dett οζ sec ind Oxyrh occupavit Enthymus Epizephyrus; quam meliores οθ' nobis probatam, ea una cum π' (Alcimedontis O VIII) perit in papyro.
- 460 p 60 ad O VIII: Carmen Aeginae (in Olympico) cantatum esse, 'Olympiam' eminus invocari etiam Wil arbitratur 1908, 330/9, Pind 403, dis-sentiente Roberto Herm 35, 156/7
 p 60/1 ad O IX: Male scholl dare ογ (468) omnes fere perspexerunt. Quae nunc in ind Oxyrh comparuit ολ οη' (468) ita convenit cum

pyth λ', quam scholl Vatt testantur, ut pythicam (466) victoriam una cum olympica biennio ante parte celebrari carmine dicamus, redeunte fortasse 466, 64 olympici memoria, ergo ol oθ' (464); cf not metr paean IX

p 61 ad O XI X: ος' exhibet pap Oxyrh, quam olympiadem (= 476) solo cod A oblatam fere spreuimus praeseterorum in οδ' consensu. Nunc ut ex O I 26 ss ita ex O X 100 Pindarum ipsum ludis Olympicos cele-476. 474? berrimis, post bellum Persicum primis, interfuisse apparet

p 62 ad O XII: ος' pap Oxyrh scholl non refragantibus; quam ad- dere videtur schol A (p 349, 8 Dr) τὴν ἑξῆς οθ' e confuso olympiadis numero cum pythiade κθ' (349, 19) natam esse suspicor cum Drachmanno, ut de alterius Olympicae Ergotelis victoria (Paus VI 4, 7) nihil constet; sed of etiam Robert 173. Iam propter pythicas victorias a P (18) lau- datae, quarum alteram utram certe pyth. 29 adscribunt scholl (lc) epi- nicium carmen ol 77, 3 cantatum esse probabile est — anno scil ut ita dicam Aetnaeo 470 = Pyth I —, continuo post Himeraeos 'Iovis Libera- 470 toris' (1) ope liberatos, qua de re audiendi sunt Fraccaroli Mus It III 188 ss et Gaspar 125 ss

p 62 ad O III: de ol oθ' (= 464) in papyro deleta ad OI VII

p 62 ad O XIV: quae in scholl Asopicho tribuitur ol ος' (ος' D) in pap Oxyrh a (Ska)mandro occupatur Mytilenaeo, unde F in Γ mutato iu- veni Pindaro puerum Orchomenium cordi fuisse facile conicias (Robert 483? 183, Gaspar 51, Lipsius Beitr 8)

p 63 ad P I: de bello Agrigentino idem ac nos sentit Wil 1901, 1880, minus confiderit idem Pind 300^a), obloquente Lipsio Bph W 1901, 420. 470 De Christii in pythiadum computo sententia mutata Herm 36, 1901, 107 ss

p 63/4 de carminum P II III temporibus (475. 474) comm Pyth (1922) 475-4? 33, dissentientibus Gaspario 69. 77 et Wil 1901, 1301. 26, qui nuperrime Pind 286 f facili negotio eo pervenit, ut fragm 105/8 ad gratulatorium carmen (= Κακρόπειον P II 69) pertinere una cum 'epistola' (Pyth II) 470 ultro regi oblatum, Pyth I vero Hieronis iussu anno demum posteriore compositum esse censeret. Denique Pyth I 'Castoreum' illud fuisse opi- natur Lipsius Beitr pind Chronol 13

p 65 de Schol inscr P III 17 etiam Gaspar 75² et Lipsius Beitr 9 474?

p 66 ad P VI: de Xenocratis auriga (cl Isthm II 18 ss) mutavi sen- tentiam comm Pyth 61 490

p 67 ad P X: de Pindari natalibus definiendis (pyth 16 an 17 = 522 an 518?) cl fr (de pythiis poetae incunabulis) 193, prouti κκμδζοῦρα κατὰ τὴν Ξέρξου διδραχμῶν interpretabere (482 an 478), sobrie indicat 493 Gaspar (15 ss) Pindarum adulescentem Athenas mitti (vit Ambr p 1, 11 Dr) probabilis esse arbitratus ante simultates Thebanis cum Atheniensibus obortas (anno 506). Epigrammati vero de filiis octogenarii poetae cineres Argis domum reportantibus (plus certe trigenarii? nondum collocatis?!) quamvis eleganter composito — Πρωτομύδακ nomen e Pindari carmini- bus sumptum esse vocalismus documento est — non multum auctoritatis tribuere fas erit. Unde priorem pythiadem (= 523) nunc quidem prae- 522? optaverim e Gaspario; idem nunc quamvis dubitanter Wil Pind 60; cf infra ad Nem XI adn

p 69 ad N I: Nemeaeum carmen (I) post Secyonium (IX) cantatum esse censebat etiam Lipsius (12); mutavi equidem sententiam praeaeunte Wil 1901, 1282. De carminis egregii tempore ipso (476) ne Lipsius qui- 476? dem dubitat; aliter propter Himeram praesertim non commemoratam anno 481 carmen adscribens Gaspar 56

p 69 ad N II: carmen ante pugnam Salaminiam factum esse non sine probabilitate contra Boeckhium, Leop Schmidt, Ern Graf (metri causa! 485?

- Pind log Str 89) statuit Fraccaroli Odi di P 538, item propter Olympicam victoriam (ἐγέvero εὐθέως schol p 51, 10 Ab) non commemoratam, Gaspar 51 ss
- 475? p 69 ad N III: 475/4? recte cl carminis epologo cum Pyth II Gaspar 104
- 473? p 69 ad N IV: 473? idem probabiliter 116 ss
p 69 ad N V: de Psalychiadarum victoriis (N V, Isthm VI. V) praeter Gasparium (50. 56. 60) cf Ed Schwartz Herm 39, 1904, 686 ss, Wil 1909,
- 483? 811, Pind 168, 181, P Maas Resp I 28 ss; v infra ad carm 41 ss adn
p 69 ad N VI: Carmen sicuti N X ante pugnas boeoticas factum arbitror magnopere dissentiente Gaspario 161 ss, non multo post 474
- 465? iudicat Wil Pind 400
p 69 ad N VII: de carminis cum paeane (delphico) VI et cum P VI (anni 490) necessitudine Wil 1901, 1287. 1908, 345, Pind 160³, qui ne-meadis numerum (ΚΔ') manifesto corruptum probabiliter correxit ΜΔ'
- 483? scribens (NA' Hermann, MA' Gaspar 40) — 485
p 69 ad N VIII: 491? Gaspar 42, obloqu Lipsio; utique post 478,
- 459? 'aus P's reisster Zeit', Wil 1908, 330, 342³, idem postea Pind 411 usque ad tempora post Aeginam urbem captam descendere maluit, versor ut recte
p 70 ad N IX: carminis Secyonii tempus (474? aut aliquanto se-tius) satis crederes definiri verbis τὰν νεοκρίτων ἐκ Αἰγῶν (2); cf etiam
- 474? Phil 53, 1894, 726 (ubi deleantur verba de N I addita, comm Pyth (1922) 4.9, Ed Schwartz Herm 34, 1899, 485. Duobus tamen fere annis iam ante, quarto igitur ante carmen Aetnaeum Pyth I in urbe Aetna ipsa cantatum esse suspicatur Gaspar 100 ss; similiter Lipsius Beitr 12, BphW 1901, 420
p 70 ad N X: Inter ultima P carmina nunc quidem (olim, etiam 1913 Vortr³ 229 inter iuvenilia) Argivum hoc carmen refert Wil Pind 426, probabiliter; et Argis P mortuum esse ferunt
p 70 ad N XI: praetoris Tenedei patrem Ἀγηόλαν (B — fr 123, 8) fuisse, non Ἀρκεόλαν (vulgo et schol etiam B) ingeniose evicit Wil 1909, 833. — Carmen in ultimis poetae fuisse in propatulo est
Pindarum 'octogenarium' (sec Eustath Abel scholl rec 38, Christ ed mai CIII, vit metr 31) vita decessisse, qui anno 418 natum putant, ol 85, 3 — 438 colligere solent (Wil Ar u Ath II 301²⁰; sed v supra ad P X), qui 522 natum, ol 84, 3 — 422 (Gaspar 171, Lipsius Beitr 15, ego nunc ad Pyth X)
- p 70 ad Isth I: propter Lacedaemoniorum laudem data opera cum The-
458? banis coniunctam (16. 17. 30 ss) Herodoti Thebani victoriam Isth 'Doriensium' armorum contra Athenas (ad Tanagram 458) consociatorum tempori bene adscripsit Christ ed mai 325 praesente Disseno expll 481. Nec male Gaspar 152 commonefecit de Asopodoro victoris patre (34) Megarensis in pugna Plataeensi propulsante (Her IX 69), si quidem Disseno disseniorem se esse noluisse vir optimus non solum 'Geryonis canibus' (18) ipsos Me-garenses perstringi angurans, sed verbis ἀνία τ' ἀλλοτριαις οὐ χερσὶ νωμάσωντα (15) etiam Persas!
- p 70 ad Isth II: tutius videtur esse carmen Agrigentinum anno 470
470? adscribere potius quam continuo post Theronis tyranni egregii obitum anno 472
p .0/1 ad Isth IV. III: cf Gaspar 80. 107 et in contrariam senten-tiam disputantes Bury Isth Odes 167 ss, Wil Her I³ 82, Stzgsb 1901, 1292⁴,
- 474/73? Pind 335/6
p 71 ad Isth VI (480?). V (478?): cf supra ad N V adn
456? p 72/4 ad Isth VII: carmen poetae iuveni imputandum esse perse-verat Gaspar 22, obloquente Lipsio — De veriloquio (ab ἐνιαύω) et no-tione verbi ἐνιαυτός pleni anni circuitum significantis Ad Wilhelm Stzgsb Wien 142, 1899 fasc 4, Boisacq ét gr 254

p 75 ad Isth VIII: Κλεάνδρω Αιγ. <παιδί> Wil 'puerorum' aetatem 478? usque ad vicesimum annum extendi ratus 1909, 809¹, aliter propter ἤβαν οὐκ ἄπειρον καλῶν (70) idem Pind 196

Inter paeantum fragmenta nuper reperta trium carminum tempora satis certo videntur definiri posse:

paeanis II 1 Throniae nymphae nomen, quod a Thronio Locrensium oppido separari vix poterit (cf etiam Wil Sapph Sim 362), carminis in fronte collocari videtur propter Locrenses Opuntios amicitia (φίλαν πόλιν O IX 21, προξενία 83) c Pindaro coniunctissimos c ol 78 = 468. Tum non casu videntur verbis εὐβουλίᾳ et αἰδώς (paean 50) referri εὐβούλου Θέμιτος filiae et αἰδώς e carmine anni 464 O XIII. Denique τελευταῖος πόλεμος (paean 105) desiderari et aliqua cum probabilitate expectari iure poterat Thaso insula Thraciaeque oppidis Atheniensium ope tandem pacatis c annum 463 (Thuc I 101) aut non multo ante

paean IV cum altero carmine Deliaco fr 87/88 pertinet ad Isth I anno 468 conscriptum 468?

de paean VI ante annum 490 relegando cf ad N VII adn ante 490

paean IX anno 463 compositum propter solis defectionem, de qua dixi 1900 p 429 ad fr 107; cf etiam Franc Boll apud Pauly-Wissowa VI 2358 ss, Neue Jahrb 21, 1908, 119; 31, 1913, 118²

dith Ath (fr 75. 76. 83 et 78. 77) c ann 474—72 compositos esse fere consentitur (Gaspar Chronol 99, Wil Pind 272 ss, qui nunc quidem 272² dith 78, ΚΑΘ' Ἀλαλά κτλ, ad Ath pertinere negat). Tum fr 83, quod est de Sybocotis cl O VI 90 optime quadrat in carm Olymp aliis de causis anno 472 a nobis adscripti tempora

ad p 76: Fastos P corrigas velim ex eis quae ad singula carmina modo adnotavimus, de P natalibus (522?) supra ad Pyth X, de vitae fine (post 446) ad Nem XI; ceterum cf amplior tabula chronologica ap Gaspar chronol P 1900, 177—87

Addenda Corrigenda in carminum contextu et in apparatu critico

Stropharum periodos accuratius discretas inveneris in editione minore (1908. 1914), ad cuius diagrammata omnino relegare satis habeo.

OLYMPIA

p 81 ad metra O I: str 10/11 e tribus 'dochmiis' δ (membris tinariis, si me audis) et metro iamb constare mavult Wil ad Eur Hero II² 219, Versk 415

p 83 ad O I 34: Non tam absimilis in assimilandis adi terminationibus quam videtur locus (-āc -āc -āc) N III 22/3

p 85 ad O I 57^a: ἔν οἱ οἶον quod invenit, inventum abiecit Maur Schmidt, denuo commendavit Maas Resp I 16²; dupl pron defend Gildersleeve

57^b: αὐτίκ IHHartmann Mnem 46, 191², 451 60: Tres vel quattuor nec peccatores nec poenas fuisse docui Arch Rel-Wiss 1922, 47 ss

p 83 ad O I 28: De φάτις—μῦθοι idem sentit Wil Pind 235¹

p 85 ad O I 60: De interpr desperat Wil Pind 236⁴ disputatione nostra Arch Rel-W 1922 nondum cognita

p 86 ad O I 64: Mommseni θέν viv merito commendat Wil Pind 236²

p 87 ad O I 85: Imp formam δδοι (= O VI 104. VII 89. XII 115, reponas etiam N V 50) ad opt δδοιτε (sic!) assimilata esse docuit Wackernagel KZ 33, 1895, 25, nova exempla pervetusta affert Bechtel, Gr Dial I 289 91: σερ μέμικται 94/5: ἐν δρόμοις Πέλοπος recte coniungunt (cl v 25) Norden Verg Aen VI 37² (cl Bacch VIII 15 Ken) Alfr Körte Herm 89, 1904, 227

p 88 ad O I 104: ἀμᾶ reduxi (1908. 1914) praesunte Wil (1902 Chor Dim, Versk 237, 1), εὐντα syllabicam stropharum congruentiam factitans mavult Maas Resp I 24 118: ἄλλοις δ' etiam pap Oxyrh, v s; <ἀμφ> nunc certum puto

p 90 ad O II metr: In str versuum ante dim bacch incisionem Boeckhianam³ quae non displicebat Bergkio reduxi, ante δὲ viv 29^{a/b} admittendam esse ratus el δὲ τινοσ P II 90^b. De ep 3^{a/b} infra ad 57 (68). Epodi nunc abiecta interpretatione priore (Versk 309) congruente fere cum nostra in ed min proposita tres versus (2. 3. 5 — — —) Wil Pind 245, trochaicos esse putat (*wider die Iamben abfallend*), credo propter clausulas trochaicas (2. 5) sibi olim monstruosas (y, ut str v 1), nobis pergratas, maxime in paenult ep v (πῆμα θνήσκει)

p 91 ad O II 4: τὰν ἀκρόθινα (non τὰ χακρόθινα) veram lectionem esse inscr Delph (Labyad) D 47 nunc consentiunt periti; cf Bösch Gramm Delph Inscr I 1914, 216 6: ὄπιν δ. ξένων (= ὄπιζόμενον) Wil Pind 244², displicet vel propter δίκαιον

p 91 ad O II 10 (nunc 11): μόριμος <δ> πλοῦτ. metri causa (— — —) Hermannum secutus Maas Resp II 7

p 91 ad O II 13^a (15): 'Ἀλφειοί' id ibid; cf supra ad metr adn

p 92 ad O II 27 (30): Paenitet quod non obtemperavi Bergkio μάλα φιλεῖ iungenti, cui structurae favet etiam metrum creticum ultima syllaba (φιλεῖ-ει) producta acephalo membro graviter praemissum

p 93 ad O II 46 (50): Theronis gentem e Labdaco oriundam illam quidem, sed ab Aegidis alienam esse e Pindari silentio recte collegit Car Robert Oidip I (1915) 572/3

p 93 ad O II 38 (42): Schol Α γρ καὶ μόριμος scr Drachmann (μόρ. cod) p 78, 4, recte; cf etiam p 79, 10. 13

§ 94 ad O II 54 (60): Coniecturam Stadtmüllerianam ἀβροτέρων (Lit Zentralbl 1902, 104) renovavit Wil (Herm 44, 1909, 446, item mordicus Pind 246², ἀγροτ. heller Unsinn!) addi epitheton illud arbitratus propter πλοῦτον ἀβρόν (P III 110). Ego, traditum forte si ἀβρ. defendendum mihi proposuisssem, propter κόδος ἀβρόν malle (Isth I 50, N VII 31, P VIII 88) desideratum scilicet (θεοῦ γε ἐπιτρόπου γενομένου) expectatum a viro non solum opibus beato, verum etiam, id quod non minoris hercle momenti, virtutibus ornato; unde hoc ipso loco add ἀρεταῖς δεδαυδαμένος, paullo supra περιώμενον ἀγωνίας, denique huius carm vv extir qui sunt de Theronis benefactis, sec illud εὐ·τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἔχαρκών. Quid vero si hoc ipsum vult trad lect ἀροτέρων per etymologiam popularem ad ἀγρον potius quam ad ἀγρόν relata, non secus atque Ἄρτεμις Ἄροτέρα vel Ἄγραία (Ath), quae Μελέαγρον θρηνητήρα διδάξεν βαλλέμεν ἄγρια πάντα (E 50). Non male igitur omnia fere admittistraverunt gramm antt τῶν τε καὶ τῶν exponentes τῶν τε ἀγαθῶν (51 [56]) καὶ τῶν κακῶν, ταῦν βαθεῖαν· τὴν συνετήν, ὑπέχει· ὀκπιθεταί (= praecipit, animo mentisque mandat), ἀροτέρων· ἀρευτικήν θηρευτικήν (καρτέρων Isth VIII 13). Et θηρεύειν metaph Pind, ut ἀρετὰ Aristoteli θήραμα κάλλιστον. Ne multa: ἀβροτέρων est bene sperare bonoque animo esse iubentis, ἀροτέρων collaudantis atque (ἐτυμώτατον ἀνδρὶ φέγγος) vere beatum, dum in terris erit, praedicantis, ἄλλως τε καὶ εἰ viv (πλοῦτον ἀρεταῖς δεδαυδαμένον el P II 56/7. V 1. 12ss) ἔχων τις οἶδεν τὸ μέλλον', ὅπου γε οὐ πλοῦτου κρίσις οὐδὲ ἀβρότης, ἀλλ' ἀρετῆς

p 94 ad O II 56 (62): De apodosi post ei δὲ suppressa, post vv 58—67 [64—74] interpositos (BphW 1904, 925; v infra ad 57 [68]) adn eleganter mea quidem sententia suppressa, cf si opus esse videatur propter Deubneri (Herm 43, 1908, 638) dubitationes, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσιν A 135, Wil ad Eur Herc 1074 (Phoen 1560) Berl Stzgsb 1903, 699

p 94 ad O II 57 (68): Infinitis sane de h l disceptationibus finem facere fortasse licebit, si ferri minime posse statuerimus, quod interpretes quidam non contemnendi subaudire etiam nunc videntur, coniunctis verbis ἐνθάδε — ἀπάλαμνοι — ἐν τῷ βίῳ ὕβρισταί idque medio inculcato adv αὐτικά, quasi dici possit: *poenas solvere animas mortuorum — ante mortem continuo post mortem peccatrices!* Ac primum quidem ἀπάλαμνοι dubitari nequit quin proludat sequentibus ἄλιτρα 59 (66) δδῖκα 69 (76) opp ἐκλοῖ 63 (69). Sed ut iam e Simonidis ἄγαν ἀπάλαμνος elucet, aliquanto lenius dictum quam ὕβριστης (Wil Sapph Sim 176^a). Ap Hom quidem E 597 plane idem est atque ἀμήχανος notione actīva, quod idem vocab passiva quoque notione occurrere ap Hom constat, πρὸς δὲ μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. Hoc loco ntra notio praevaleat — sceleratae animae nullo modo tractabiles, δυσχερεῖς, an varia in vitia labiles 'pravisque artibus' usae, crassius: κακομήχανοι —, sic qui quaeviserit, recte iam ipse sibi responderit. Procul omnino habenda mortuorum ἀμνήνα κάρηνα vel δειλάι ψυχαί, δὲ πότμον γασσοῦσαι, quas δειλοτέρως etiam cogitaverit quispiam propter instans ἐχθρῶ ἀνάγκη iudicium: apage senioris aetatis factorum conscientiam! Tum φρένες per poeticam quandam licentiam sunt χθόνια (P V 101), δάματα illae quidem, non plane ἀνόητοι. Denique, id quod maximi videtur momenti esse, ἐνθάδε verbo θανόντων, otiose quod videbatur additum, rectius intellexerit, si omnem inde a verbis ὅτι θανόντων μὲν narrationem terrestri vitae opponi animadverteris, praesertim antecedentibus verbis τὸ μέλλον, quae non ad vitae humanae tempus futurum referenda esse continuo ut intellegent audientes, adiecto illo ἐνθάδε ('hac' quidem vita finita) illustrari quasi poeta voluerit. 'Simulac mortui sunt hic, s decedunt hinc' Dissen, quod non improbavit Rohde Psyche II 209^a). Similiter nunc etiam Wil Pind 249^a: *das Sterben gilt nur für hier, drüben sind wir nicht mehr tot.* Denique non inutile erit animadvertere, aoristus gnom εἰσεῖαν 56 (62) cum excipiat quae aor εἰσεῖαν 70 (77), interim quae praes temp enarrantur, δικάζει — δέκονται — νέμονται, tamquam in parenthesi addi videri (BphW 1904, 926 med). Del igitur crucem olim voci ἐνθάδε appictam. Sequitur, ut sec lect trad 63 (67) coniunctis membris ep 3^{a/b} 'mesodicum' dimetrum (3^a) bigarum parti priori continuo semel (κατὰ συνάρειαν) adnexum esse statuamus, sicuti O XII 6^{a/b/c}; P II ep 6^{a/b}. VIII ep 6^{a/b/c}. XI 6^{a/b}

p 95 ad O II 59 (66): τίς Ζεὺς χθόνιος an μέγας Ἄιδης (de quibus infra ad 61 [67], an Ἀλάττωρ (Aesch Suppl 451) an Δίκα (sec Hesych s v κυτάλαι) an denique Φερσεφόνα (fr 133)? quo obscurius eo formidulosius; aliter c Ern Maas Ed Norden Verg Aen VI p 36 ss

p 95 ad O II (61 (67): ἴκαι — ἴκαι dicta putari non desinuntur aut de aequinoctio — vernali nimirum, quidni etiam autumnali? — aut de noctibus diebusque sicuti apud nos, vice quidem versa, inter se alternantibus, quamquam duos soles luolenter testatur fr 133, et verba αἰεὶ ἄλιον ἔχοντες 61 (67) documento sunt τὰν ἐνθάδε νόκτα fr 129 cl 133, 2 iam fere esse quod καὶ τὰν κτλ; cf etiam Ar ran 155. 454 ss, ubi mystarum vita depingitur coloribus Pindaricis. Neque aliter Ζεὺς ἄλλος (ὡς λόγος Aesch Suppl 280; cf etiam 156, καταχθόνιος I 457) creditur ἐκεῖ δικάζειν ἐν καμοῦσιν ὕδατας δίκας, cui μέγας Ἄιδης substituitur Eum 274. Aliam interpretationem satis obscuram proponere Wil videtur Pind 249: reiectis sano iudicio aequinoctiis vernalibus aut autumnalibus, sed repudiato nescio quo pacto (fr 129) sole nocturno, *an ewig gleichen Sonnentagen, ohne Wechsel der Jahreszeiten*, quamquam graviter et diserte poeta: ἴκαι δὲ νόκτεσσιν αἰεὶ — ἄλιον ἔχοντες. Denique quid tandem opus est nocte aut sono animis illis nullo labore fessis neque ulla cura sollicitis?

p 96 ad O II 76 (84)s: γὰρ quod est in libb om in scholl Vat lemma. Aristarchus et Didymus quid legerint incertum; nam Ar unde ad

OR 975, ἐν πόντῳ βάλετο Pind P I 74, ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ O III 13, idem ἐς κακώτατα, ἐς σκότον *simm*

p 168 ad O XIII 41: Πτοιοῦδ. recte Wil Pind 369².

p 164 ad O XIII 44: πόλεσιν vel πόλισιν praesentibus Herm² Bergkio²(?) denuo commendat Wil Pind 369², πολέσιν interpr. 'multis non singulis, sed universis', ergo 'quamvis multis coniunctim', neque enim aut urbes ipsae (i. e. τὰ δημόσια, τὰ κοινά) solito plures reportasse aut civium suorum sicuti gentes gentilium, familiae familiarium vel propinquorum computasse publice videntur victorias; aliter certe πόλις P IV 56 'urbium futurarum cives'

p 166 ad O XIII 81: scr ἀναρῶν ci supra ad p 38 § 67 adn 85: De magica quadam freni (φάρμακον πρᾶθ — φίλτρον 68) natura 164 miraculosas antiquissimorum temp² fabellas respiciente Bernh Schweitzer, Heracles 151. 229. 231

p 168 ad O XIII 108: Ἀρκὰς ἀνακ-τος μ. λ. β. ἀπαῖ (in *simm*) Wil Pind 371² 114: scr ἀλλά κ. (—) c codd, ἄγε κούφοισιν ἐκνεύουσιν vel ἐκνευον Maas Resp I 24, Sokr VII 1919 Jahresbb 4

p 170 ad metr O XIV: κοινανέουσιν χορούς (9) et ἐλθέ, Ἄχοι (21) ut legi possint c Boeckhio (Gildersl), salva periodorum aequabilitate antagonistas quoque 10 — 22: pro dimetris accipere necesse erit thesi ultima in alterius pentametri exitu hausta, -icuti 6^b — 18^b in bigarum commissa μετλαντειχέα (20) et ἐσιθ' (21) metra exaequandi causa commendat Maas Sokr IV 1916 Jahresbb 103

p 171 ad O XIV 9: Altero quoque loco οὐδὲ c Hermanno Wil Versk 314, male; neque enim respondent inter se οὐδὲ θεοί — οὐδὲ δαίτασ ut οὐδ' ἀνέμους — οὐδὲ τὸν εὐρυφάρετραν pae VI 111, sed (οὔτε negatione subaudita) χορούς οὔτε δαίτασ, sicuti φυγόμενον μήτ' ἀπειράτων Wil Versk O XI 16

p 172 ad O XIV 22 ss: Virgulam inter εἴπησ δτι deleas. Sed quis coronavit puerum victorem? Thalia (Wil ap Horn de Aristarchi studd P diss Gryph 1883, 42², Stzgsb 1901, 1809, Pind 152)? quam deam v 20 valere iussam in gravissima Echus invocatione retro quasi respici prorsus incredibile. Nec magis Charis illa decrevit coronam victori, quam ex gr Castor P V in vel Θεία Isth V in, ubi diserte κρίνεται δ' ἀλάκ δὶά δαίμονος ἀνδρῶν. Immo: ἐστεφάνωσεν ὁ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένος, ἦτοι ὁ ἀτρεικῆσ Ἑλλανοδίκασ (O III 12, Vorarbb gr Versg 1908, 116², comm Pyth p 43 ad P IV 164)

ΠΥΘΙΑ

p 175 ad P I metr: Periodorum chalcidicarum incessus magnificentia et nitore adeo insignis, ut quamquam multa sunt quae addam interpretationi Herm 38, 1908, 232 ss propositae, siccis tamen verbis plane illum reddi posse non videamur; idem tam certus et perspicuus, ut non esse arbitrer, cur de strophae ratione persentiscenda desperemus cum Wil Versk 450. Non male e vv 9*/98 carmen a puerorum choro cantatum e-se collegit Westphal Gr Metr² II (1868) 633; cf ἐν δοιδοῖ νέων P V 103, ὄνι νέων N III 66, ὦ νεοί Isth VIII 2, inscr Att² passim

p 176 ad P I 1 ss: Interpretationem nostram comm Pyth 4. 116 a Waltero Kranz Sokr VII 1919, 252 optime illustratam propter Musas voce 'communi' δοιδοί nostra sententia denotatas aut comprehensas respuit Wil Pind 298². Mihi quidem offensioni et erat et est καί 5, vulgo quod interpr 'etiam', ut ab hominum choro lyrae signis oboediente monstruoso quodam saltu transeat ad deos ipsos magica quadam arte permulso. At quanto aptius ad alterum καί 12 (= 'etiam') subaudias hominum aut ceterorum animantium genera Iovi cara Apollinis Musarumque sonis caelestibus delenita prius illud καί interpretatus 'et continuo' 8: scr

- κλιθῶρον suadente Jacobo Wackernagel Hellenist 26 10: 'De medio neutropassivo' praeter comm Pyth p 5/6 cf supra ad proll II § 98 adn
- p 178 ad P I 40^b: Interpr nostram (εὐάνδρον praedic) prave refert Wil Pind 299^a renovans Hermannianam lectionem εὐάνδρου per se quidem non malam, quamquam vocab ἀπαξ λεγόμενον, non secus atque εὐδοῦον Soph OC 1435 confirmatum illud quidem Polyniciis ἐμοὶ μὲν ἦδ' ὀδὸς μέλουσα 1432 47: cf ἐν μάχαις πολέμου O II 48; dat μάχαις sine praep posito alia ratio ac Διὸς ἀγῶνι N II 24 (ἐν ἀγ. IV *7) aut ἀμύλαισιν Isth VII 50 (ἐν ἀμ. V 6), facillime vero aberrabant librarii ad ἐν πολέμοισι
- p 179 ad P I 56: θεός scripsi ed min 1908. 14; cf comm Pyth p 8
- p 180 ad P I 67: De structura acc c inf nude quasi (cl Γ 351) dei invocationi adiecti (λόγον subi sive fung) cf B 418, ρ 354 (non P ut scr comm Pyth) 70: scr ἡμερον
- p 181 ad P I 76 et 71: De 'syntaxi archaica' ἀρέομαι — ἐρέω — παρὰ τε (? δὲ codd) — τελέταις Sokr VII (1919) 341, comm Pyth p 11; non obtemperat Wil coniecturam debilem denuo proponens Pind 80^a
- p 182 ad P I 92: scr ἐντράπλοισι (οἷς ἀν τις ἐντραπίτη schol P IV 186^b) suadente Alfredo Körte GGA 1901, 169
- p 185 ad P II 8: Νίκας coni Wil 1901, 1810, κείνας retineo comm Pyth 16 14: Diserte tuetur quae de cognomine βασιλεύς docuerat Wil Pind 230
- p 186 ad P II 30: Εἰε edidi 1908. 14 c Mosch
- p 187 ad P II 36: De loco conclamato comm Pyth 17; ποτι τὸν κατ (= ad *quaeconiungue*) ἵκοντο praesente TMommsen 186ⁿ Wil Pind 288^a
- p 188 ad P II 45: scr ἐμείγνυτ'
- p 189 ad P II 69: De 'Castor-o' comm Pyth 2. 20 et supra ad carmm temp adn 72: γένοι' οἷος κτλ] Doleo quod non contigit mihi omnino ut persuaderem Wil (Pind 290) non denuo pensitanti opinor quae disertius exposui comm Pyth 123. Quid vero quod nunc μαθῶν, καλὸς τοι κτλ coniungere non dubitat vir praeter ceteros graece doctus?
- p 190 ad P II 74: Ante οὐδὲ virgula per errorem tyboth intercidit 1914 76: διαβολῶν retinendum c Brugmanno (Ber Sächs Ges Wiss IV 103) cl διητανέεσ δῖδκονοε (formatis ad analogiam vocalis legitime productae in διηνεκῆς ποδινηεκῆς διήνεμοε simm); etiam Theogn 324 διαβολή est in libris
- p 191 ad P II 80: βυθοῖ coni Wil 1901, 1318, Pind 291^a, εἶμι idem ibid praesente Schnitzen, progr gymn Ellwangen 1867. 32, quod recepi simul iungens ὅπερ ἔρκοε ἄλμαε comm Pyth 23 82: ἀταν Heynii reduxi 1908, Wil 11
- p 192 ad P II 90: Fugit Britannos (Class rev 29, 1904, 77. 280 ss, Sandys 1916) interpretatio Phil 61, 1902, 365. 636 comm Pyth p 23 proposita, quam probavit Wil Pind 292^a, κράθμη· τὰ σταθμὰ σταθμὸε (Ar ran 1365, inscr paterae Arcesil) et περικαδῶ· ἑτερορροποῦε (schol reo)
- p 194 ad P III 6: scr ἡμερον 14: scr ἀκερκεκόμα cl pae IX 45
- p 195 ad P III 16: νυμφίαν reposui c Mosch; et de adii -ικοε Wackernagel Philol-Vers Straßburg 1901, 66 33: De veriloq ἀμαμάκετοε (μαίμαε) v nunc Boisacq 600
- p 198 ad P III 36: scr μέγ. Πότμοε
- p 200 ad P III 12: ἀνθρώπων φάτιε (γινώσκει καὶ ἡμεῖε) γινώσκομεν pro anacolutho accipit Wil P. ind 235¹
- p 202 ad P IV 5: scr τυχόντοε. De φυτεύεεθαι supra ad proll II § 93 adn
- p 203 ad P IV 26: De temp φέρομεν comm Pyth 37 30: scr δ τε
- p 204 ad P IV 41: De act λυσιπόνοε notionε v Pind fr 131, 1, cl Ω 734, Eur fr 1019 N^a
- p 205 ad P IV 50: μάν reduxi 1914 57: ἦ βα c scholl ἐφη 33^a

- (schem Pind) recte Wil Pind 387¹; ἦ (ἄ)ρα parum apte def Gildersleeve
 cll Π 750, μ 280 65: τούτοις tueor 1908. 14, comm Pyth 38; cf
 etiam ἐν τούτῳ λόγῳ 59 ad 6 ss spectantia
 p 207 ad P IV 98: cf Anacreontis πολιοὶ κρόταφοι
 p 208 ad P IV 105: scr ἐντρ. cl P I 92
 p 209 ad P IV 126: Μέλαμπος (paroxyt) comparuit (Oxyrh) paeon IV 28
 p 210 ad P IV 131: εὐζοίας tueor comm Pyth 42; (v supra ad proll
 II § 45 adn)
 p 211 ad P 145: De Chaeridis lectione ἀφίσταιντο, ei — πέλοι ibid 42
 p 212 ad P IV 164: De subi ὁ θεός om ibid 43
 p 217 ad P IV 248: De medio neutropass cf supra ad proll II § 93
 adn 246: scr τέλεσεν cl P X 71
 p 218 ad P IV 250: scr φονόν cl comm Pyth 45 253: ἐπεδεί-
 ξαντο ἴν' Kayseri commentum denuo commendat Maas Resp I (1914) 19.
 ἀμφι formam cur elegerit P obscurum
 p 219 ad P IV 258: scr ἦθεσιν ἐν ποτε c Chaer et Bergkio 264: scr
 αἰχῆνοι c Moschop 268: ἀμφέπει indic nescio an praeoptaverit P propter
 Damophilum; sed cf omnino Ed Hermann Griech Forsch I (1912) 142
 p 220 ad P IV 273: Post ἑξαπύvac c Hartungo dist. Wil Pind 385^a,
 idem olim quod voluerat TMommsen retr in ed min probantibus plerisque,
 'σίνπιος' arbitro Wil, quamquam subito aut uno quasi istu restitui temp
 ne deo quidem opitulante posse ipsum non fugit. At strenue laboranti-
 bus ἀγεμόνεοι fluctibusque paene submersis deus 'gubernator' quo mi-
 nus expectatus (cf O XII 7—12), eo exoptatior. De veriloquio satis ob-
 scuro cf sodes Bechtel Lexil s v ἑκαφῆνης ('αἰφνός αἰφνα; ἔξ αἰφνα, aus
 der Plötzlichkeit, ~ ἔξ ἀπροσδοκῆτου). Denique synonymice usurpare ἑξ-
 απύνης et αἰφνα videntur Sol 13, 17/18, Theogn 663/4
 p 222 ad metr P V: In ed min membra str 7^ab uno versu rursus
 coniunxi praeunte Boeckhio 18: iam paenitet quod factitans inaequa-
 bilitatem antistr respui emend Schmidianam ἀδοιέσταρον. Decepit opinor
 gramm antiquos intempetiva O III 42 memoria. 42: De lectione κα-
 θέσαντῳ μονόδρ. comm Pyth 58 dissentiente Wil Pind 380^a, qui idem
 cῦναλέγειν in voce composita Isth VIII 46 tolerandum censet ib 199¹ in
 Hermanni lectione εὔνᾳ δλέγειν mensuram -ū- audiri posse nescio quo
 pacto negans; idem Versk 490 <τραθ-μᾶ μ>ολεῖν paeon I troch esse voluit
 p 224 ad P V 19: scr μειγνόμενον 24: Permiire Κυράνα (tum δε-
 δομένα?) pro vocativo accipi vult propter Theotimi verba καὶ τὴν ἑαυτοῦ
 πατρίδα ἑστεφάνωσε (schol 176, 4) — τὸ Κυρηναίων δημόσιον (!) ἀνεκήρυξε
 Wil Pind 52? 377¹. 381², videlicet ut gratiis deo actis Carrhotum ἔξοχ'
 ἑταίρων (Carrhoti, non regis) amare Cyrana iubeatur, non Arcesilas; at cf
 etiam P IV 66. V 20 ss, 124, O VIII 20, P II 6, denique Paus X 15, 6. Carrho-
 tum ipsum aurigae vice functum esse propter scholl lect turbatam (p 175, 17,
 176, 16 ss) negat Wil Pind 376¹; idem vulgarem interpr (ἀκηρότοις — ἀνίαic
 — κατέκλασε) sequi videtur ibid 381. Quid quod Herodotus Isthmionica
 Thebanus (Isth I 15) homo certe non ignobilis currum suum ipse regere
 non infra se positum esse duxit? Neque aut Nicomachus Agrigentinus
 (Isth II 19—26, 'Vertreter Therons' Wil Pind 215¹) aut Alameonidae au-
 riga cum honore nominatus (inser boeot Herm 57, 1922, 478) Cnopio Cno-
 pionis f aut denique Polyzali auriga Delph videntur de plebe fuisse.
 p 225 ad P V 27/8: Del in comm Pyth 52 Ἐπιμ. Πρόφ. iuxta compos
 c προμ. αἰδώς O VII 44 33: Spretam variis de causis ab Hermanno Bergkio
 all Thierschii et Boeckhii (expll 268, ed 1825) emendationem ποδαρκῆων
 δώδεκ' ἄν δρόμων τέμενος reponas monente Wil Pind 381⁴; de adi πο-
 δαρκῆς cf O XIII 38, de praep ἀνά N VI 41, Isth VIII 63. Denique del
 virgulam post κομαίς 39: τοῦ (= τόθι)? Wil Pind 382¹ 42: cf
 supra ad metr

p 226 ad P V 52: Ad Moschop emend ἀγλαῶν illustrandam comm Pyth 52 parum recte attuli N III 69, ubi ἀγλααί μέριμναι non ad futuram victoriam pertinent, sed ad partam; ibid corrige N XI 69 pro IX 69

p 227 ad P V 76: scr Μοῖρὰ τις

p 229 ad P V 103: De re (ἐν δοῖσδ᾽ νέων) cf supra ad metr P I adn

p 231 ad metr P VI: Redeo nunc ad interpr vv 7. 8, trinarium catal ut sequatur paroem, a qua discessi in ed min

p 232 ad P VI app crit l 2: scr λάινον, v 14: De structura (θησαυρός subi, πρόσωπον acc gr) comm Pyth 60, dissentit Wil Pind 139/40

p 233 ad P VI 19: De structura (σχεθῶν νιν χερὸς ἐπι δέξια = ἐν-δεξιωκάμενος πατέρα propter sententiarum nexum 26ss) comm Pyth 61/2; addas etiam εὐμφωνὰ δεξιώματα Soph OC 619, χερὸς φύλημα Eur Ion 619. νιν-νίκην el P V 27 (de Carrhoto auriga v supra ad P V 24) mavult Wil Pind 138². 376¹ continuo addens, 'dazu hat er in Wahrheit keine Hand geregt'!

p 234 ad P VI 40: De structura comm Pyth 63 44: καί = pariter (atque inter heroes Antilochus); similiter anticipatur comparationis significatio Bacch XVII (K) 29 ss, εἰ καί τε —, ἀλλὰ κάμῃ, item offensui nostratibus; at cognata omnino anaphorica comparationis forma καί — καί, ἴσον — ἴσον, aliud — aliud

p 235 ad P VI 50: pro ὄργαις πάσαις el schol δς εὖρες proposuit ὀπάσας δς Wil Pind 137¹

p 236 ad metr P VII: De Wilamowitzii denu bisyll form γενεᾷ comprobantis exemplo hellenistico (Pind 154²) lectionibus comm Pyth 68. Ibidem 67 del verba *m. d. Scholien*. In epodo non est cur membra 2^a b coniungamus: ignota Boeckhio erant acephala

p 237 ad P VII 10: Ἐρεχθέος ἀκτύων, οἱ cave determinative accipias, eorum qui; de tacta dicendi ratione comm Pyth 66/9

p 242 ad P VIII 66: scr ἀρπαλέων. Adiectiva ἐπαλπινο (P VIII 84), ἀλπινοτος (Isth V 12) cum iam GCurtius ad stirp *Feilp-voilup-*, rettulisset el ἀρπαλέον (cod -αλον) ἀγαπητόν Hesych (Gr Étym² 264), rem absolvit Wackernagel etiam ἀρπαλέος (ζ 250, φ 164, ξ 110, Pind P X 62) vulgo ad ἀρπάζω relatum huc revocans ut ex ἀρπαλέος dissimilatam KZ 43, 1910, 377 68: γλέπειν? 1908. 141. Ceterum tuor lect trad spreta quam olim proposui emendatione comm Pyth 73; cf etiam Wil Reden a d Kriegsaz (Harmonie der Sphären) 3, 12 = Kriegsgred 136

p 243 ad P VIII 77/8: ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει (factitive c scholl) comm Pyth 74, ὑπὸ χ. scil βάλλων, μέτρῳ καταβαίνει scil δαίμων Wil Pind 442² nescio quo pacto el μόχος — καιρῷ καταβαίνων, an in certamen ipse 'descendit' daemon, χεῖρες ut sint daemonia, non luctatoris, velut Aristomenis? De participii ad verb fin transitu non est quod moneam peritos

p 244 ad P VIII 89: ἐπὶ μεγ.

p 245 ad P VIII 97: Reduxi trad verbb collocationem (1914) ut Pindaro digniorem. De structura ἐπεκτιν — ἀνδρῶν comm Pyth 76

p 247 ad P IX 19: Tuor Φοικοφορῶν (Φοικοφορός?) comm Pyth 79, vocab οἰκουρός (opp ἀγρότερος δ, ἀταρβής 31, ἀκκιμος 36) ceteris longe praeoptans el Soph OC 348 simm comm Pyth 79

p 248 ad P IX 24/5: De interpr ἐπὶ γλεφ. βέπ. cf Hes fr 188, 4 et comm Pyth 80 25: Retinebo ὕπνον ἀνάλ., donec aut de compositi verbi syllabis contractis ἀ(ν)ᾶλ- ex ἀ(ν)αφαλ- (non contrahuntur ἀσέρῳ

(ap Hom), καυάξαις (ap Hes), κυφοκία ap Arcades Bechtel Gr D I 347) aut adeo de simplici (!) verbo ᾄλ- Wil (Pind 496) nescio quo pacto probato dubitare desierim; cf infra ad N I 61, VIII 40 adn

p 249 ad P IX 41: ἀμφανδόν non opus (σϋ —); cf supra app metr

p 250 ad P IX 62^{a,b}: θαηάμεναι — αἰγαίς (Bergkii aliorum) commendavi comm Pyth 83, item, sed retento αὐταῖς Wil Pind 268^a

p 251 ad P IX 63: θήγονται· τιθηνεύουσιν comm Pyth 84, item Wil Pind 268^a; idem rursus ἀθάνατον Ζῆνα coniungit (ut Z. ἀθανάτων βασιλεύς N V 35?)

64: Ad ἀγχιτον ὀπάονα (scholl, Er Schmid, Welcker, Heimsoeth) reverti, postquam Ὀπάονα (Malten Kyr 7.10) falsum esse cognovi, comm Pyth 85

78: Commentum suum ἀκόνα (et βαῖα — τὰ περὶ Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης) mordicus tenet Wil Pind 263 interpretationem nostram (βαῖα ἐν μακροῖσι — ἐν πολλοῖσιν ἡβαῖα καὶ παύρα) parum accurate referens (= in *Breite*), proinde quasi ad rerum potius copiam quam ad orationis longitudinem pertinere τὰ μακρὰ ne cogitari quidem liceat, denique 'intellegentibus' (ἐν σοφοῖς πολῖταις P IV 295) canere Pind nescio quo pacto negans. De totius loci consilio (etiam ὁ δὲ καιρὸς κτλ) conferre iuvabit καιρὸν εἰ φθέγγαιο, πολλῶν πείρατα συντανούσαις ἐν βραχεί κτλ P I 81 ss, ut ab ἀτρῶν ἀκοά (84) ἀκοά σοφοῖς non aliter differre intellegatur atque a plebe maligne aut inerte audiente sollerter auscultantes homines Μουσῶν ταμίας σοφοῦς καὶ μὴ ἀπειράτους καλῶν. Nec temere poni dativus videtur σοφοῖς, ut praegnanter dici ἀκοά· ἀκρόαμα appareat

p 252 ad P IX 92: Hermannii lectionem εὐκλείεας contra Wil (nunc etiam Pind 265/6) retineo comm Pyth 86/7

p 253 ad P IX 105: Virgula del 104 παλαιὰ δόξα (Er Schmidii) re-
duxī comm Pyth 87/8 dissentiente Wil Pind 267

p 255 ad P IX 125: Locutionis πτερὰ νικῶν (vel νίκας, at cf κυδίμων καὶ εὐδόξων ἦτοι νικηφόρων ἀέθλων τουτέστι νικῶν πτερὰ O XIV 21) novam proposui interpr ibid 90, cui addere nunc iuvat flicem propter foliorum quasi πτέρωμα Graecis (Theocr) audiasse πτέρην, nec casu videri factum esse, ut Apollinis templo antiquissimo Delphis etiam antiquior et πτέρηνος ναός (Hyperboreorum, de quo infra paeon XI — fr 53) et δάφνινος fuisse crederatur sec Paus X 5, 9, si quidem δάφνινος στέφανος sicuti ἐλάδινος O XIV, πτέρηνος. Aliter paullo Wil ei ὄρον στέφανων N IV 17 Pind 267². 400², ubi πληθὺν καὶ ὄρμαθόν exponit paraphr

p 256 ad metr P X: De periodorum interpretatione ambigua cf supra obs metr 506 et comm Pyth 99/10 (ubi p 100 l 2 sub II legas: 4 pro 3, sub finem comm: str 3 pro ep 3)

p 257 ad P X 16: Sp-ciosam coniecturam πάτραν — Φρικία multis probatam reieci coniunctis ὑπὸ Κίρρας — πετρῶν comm Pyth 93/4

p 260 ad P X 60: Emendationem traditi vocabuli φρένας versum pessumdantis desiderabat Wil Versk 411¹, nunc meam (ἐλπίδας) non improbat Pind 470 61/2: σερ ὀρούη τυχῶν (Wil) 62: ἀρπαλέαν] cf supra ad P VIII 65 adn

p 261 ad P X 69: ἐπαινῆσμεν suum tenet Wil Pind 471, quamquam καὶ postpositum ipse non omnino perhorrescit Textg gr Lyr 91^a idem tamen 'unerhört' Pind 176^a; ἐτ' alv. quod Stadtmüller Lit Zentr 1902, 104 reposuit Sandys 1915. 19 71: κέεται (D et v l scholl), quamquam κέεται est in melioribus, monente Jac Wackernagel (Unters Spr Hom 40) c scholl reponas ei P IV 246, κῆται (= κέεται plur) Wil Pind 471

p 262 ad metr P XI: Str v 1^{a,b} si quis trim enopl (sec Wil Versk 262) quam tetram aeol esse maluerit, non solum O X 20 et 21, Eur Phoen 163 et 164 conferat, sed de totius str ratione etiam quae exposui comm Pyth 109, ubi 18 'Hebungen' facile restituas ex 18 'Metren'. Str v 3 (— — —) w w w — quam w w w — interpretari praestabit

p 263 ad P XI 4: De ἀδυρος (masc) ad paeon VII^b 2 5: περίλλα exhibet paeon IX 48 9: θέμιν scripsi comm Pyth 103 probante Wil Pind 260 ss: deus nunquam ιερός 13 et 44: an Θρασύδωρος? cf Θρασύδηος ap Herod, μενεδήιος M 247, Δᾶ(Φ)ι-, Δη(Φ)ι- in heroum nominibus

p 265 ad P XI 41: τὸ δ' ἑτεόν (vel τὸ δ' ἑτεόν?), tum παρασκέμεν epexegetice ad παρέχειν, apodosis ut incipiat 43 (ἡ πατρὶ Π.) subauditio μισθοῦ συνάθει Wil 1901, 1318, idem rursus τὸ δὲ τεόν, ad ἡ πατρὶ κτλ subauditio παρασκέμεν Pind 261²; mihi secus videtur comm Pyth 105/6 42: scr ἄλλᾶ

p 266 ad P XI 47: Ὀλυμπιάθ(ε) scribendum non male coni Maas Resp I 16 54: scr Ξυναίτι δ' c Vatt

p 267 ad P XI 55: De interpretationibus in eadem lectione (τίς — ἀπέφυγεν:) plane diversis comm Pyth 107/8; nunc omnino mecum facit Wil Pind 262¹

p 269 ad P XII 11: De locutione τρίτον μέρος cf P IX 8, δύνεν — μέρος — μοῖραν ἀγεῖν (virgula post μέρος del c Kaibelio) nimis acute tueretur Wil Pind 146; idem (350⁵) tacite interpretationi nostrae συλαθείς· ἔξελών 16 subscribit cl O IX 89 23: De nomo polycephalo a Mida ipso tibiis cantato Wil Pind 144 me dissentiente Herm 39, 1904, 315 ss

NEMEA

p 275 ad N I 24: λέλογχα cl N VII 11. 61 Gildersleere Am Journ Philol 30, 1909, 233

p 276 ad N I 37: scr ὡς οὐ c Boeckhio² monente Wil Pind 495

p 278 ad N I 61: scr δὲ οἱ 66: φᾶc' (an φᾶF'?) ἀϊτώσειν nunc satis certum puto; Wil Pind 496 unde ἀλώσειν (prim syll long) comperit habere nescio; cf ad P IX 26. φᾶ νιν ἄϊτώσειν scribi posset, nisi severiorem paullo P in contrahendis syll (velut ἀοιδά N XI 18, ἀττω N VIII 40) esse didicissemus; ἄρατρο Isth XI 60, ἔδρατρο O IX 10 ad ἀρνομαί pertinere documento sunt ἐξήρατο μισθοῦς, ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς ap Hom, denique ἄλιος Ἄϊδαο ἄτα (ἀκουσαν δὲ βίη με ly Dem 414) praeierat 'Hom'

p 280 ad metr N II: Str 5 utrum choriambus subici dixeris pherecr aceph (~ 3°) an Eleorum cantilenae ephymnio (ἄειε ταῦρε) duplicari adoneum vel dodr aeol catal, est quod dubites. Atticis quidem (velut Timodemi) auribus e scolii strophula resonavisse quodammodo ἰκονόμου (δ' A-)θή-ναο ἐποη(σά)την suspicari licet. De thesi finali in membris continuatis correpta (20) cf O XIV 18 et ad paeon VI metr adn. Aliud quidem sonant Sapphonis metra da ep quater repetita fr 27. At dicola bis trinarum omnino haud rara: novissimum evasit 'Ibyceum' (Oxyrh pap 1790) χρυσοθήριαν, διὰ Κυπρίδα, ubi de aceph membro cf scol att v 3^a (Arist cant 90), Pind P VI 4^a, Anacr 47. 48, Aesch Sept 904/5, Choeph 345, Soph Ant 609, Trach 678, Phil 687, Eur Ba 538, denique Pind N VII str 5^a

p 281 ad N II 14: ἀκουεν (pro δεικεν) reduxi 1914

p 288 ad metr N III: Exitus ἀγοράν (14) in pherecrateo inauditus, quoniam idem fere bis comparuit in paeane Oxyrh (VI 131. 176, bis ἀρετάν vel -τάς), explicatione potius indiget quam emendatione. Quid igitur relinqui putas, nisi ut pherecrateo substitui dicamus lecythium, — — — (— — —), Sed cf infra ad paeon VI adn

Epodi periodos aliter paullo digessi 1914 ac 1918; aliter rursus interp Wil Versk 308

p 284 ad N III 10: Dat πολυνεφέλας (κρέοντι) et gramm et poet de causis, tueur contradixit Wil 276²

p 290 ad N III 77: scr μεμειγμένον

p 292 ad N IV 12: ἡύπυργον reduxi 1914 cl Bacch XVII 80 21: scr μέγλυον 40: κυλίνδει<v> scil δόξει Wil Pind 402²

p 298 ad N IV 29: scr ἦροας 30: scr τότους 39 γλέπων? 42 scr Πότιος

p 294 ad N IV 51/2: ἀπείρω διαπρ. c Borgkio recte Wil Pind 401² 59: Del crucem cl CRobert Gr Heldens I 71, Preller-Robert I⁴ 183², desperat Wil Pind 175/6

p 295 ad N IV 67: scr c Herwerdeno et Wil Pind 402, 2 τὰν — ἐφε-
 Ζόμενοι (τραπέζαις subaud cl p 433) 68: ἐγ γένος Wil Pind 402²; et
 scholl lectionem exhibent leviter corruptam ἐγγενές, in qua interpretanda
 desudant, libri (ἐς γενεάς) interpretamentum exhibent

p 296 ad N IV 87: κελαδῆτιν, Ὀρσοτρ. Ἴνα — θάληεν (Ἴνα pron ἰ cas
 instr, notione loc temp causali, δπου γε schol Soph El 854) interpretor,
 ut αἰδῶν ἔμολον, οὐνεκ' Ὀλυμπόνικος O XIV 18. Aliter Bury κελαδῆτιν
 — Ἴνα, hic in terra, ὑδὶ opp ἀμφ' Ἀχέροντι, novo exordio facto Ὀρσοτρ
 ἰ μὲν (is quidem opp ἄλλοι δέ) parum probabiliter Wil Pind 400²

p 297 ad N IV 98: στρέφουi reduxi 1914 momente Wil 1909, 823²;
 adde Pind 397¹

p 298 ad metr N V: De ep 1^a supra app 3^{a+b} dispescere non debe-
 bam in ed min 2. In ep v ult si dim dact cat in disyll (= νυκτι μεγά-
 νορος ἔξοχα πλούτου) esse malueris, huius membri in chalc numm sta-
 tus necesse est unicum, idque 'epodicae' periodi venustate (metr III
 III- + $\bar{\bar{\iota}}$) deleta

p 299 ad N V 6: Verissimae schol observationi (p 152, 18 Ab) et
 Pauwii Hartungi lectioni subscribit Wil Pind 171, 1, recte, nisi quod dis-
 plicet τέρεινα μάτηρ. Immo δπῶρα ipsa τέρεινα vocatur vocabulo erotico
 (Aesch suppl 998 cll παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα, παρὰ παιδὶ τερεινήν
 simm). Procreat autem primae adolescentium lanuginis flos quasi viteus
 dulcissimam aetatis maturitatem, Ἀφροδίτας μνάστειραν ἀδίσταν δπῶραν
 (Isth II 5) non aliter ac primi flores campestres ver adducere quasi videntur
 sec Wil acutam interpr fr 75, 15. Ergo: τερεινάς ματέρ' οὐνάνθαν δπῶρας.

p 300/1 ad N V 24 ss: De loci interpretatione Reitzenstein Herm 35,
 1900, 82, Maas Resp I 28, Sokr IV 1916, Jahresb 104

p 301 ss ad N V 30: scr ὡς ἤρα 40: scr Πότιμος 41 ss: Pythaeae
 gentisque victoriarum indicem magis quam nobis hodie olim aequalibus
 perspicuum fuisse consentaneum est. Accedit quod de lectionibus non
 prorsus constat. Felicissime quidem (41) Αἰγίναθε δὲ ab Eduardo Schwarz
 restitutum esse consentitur et ad Isthmicam victoriam tendere oratio-
 nem iam 37 ne schol quidem fugit (p 162, 9 Ab): Αἰγίναθε quod additur
 ne offensui sit, animadvertas usque ad 47 (πᾶσα πόλις) victoriarum indi-
 cem, ut totum carmen, versari in Aeginetarum laudibus celebrandis. Nulli
 dubitationi obnoxium esse iudico ἂ μὲν Νεμέα (44) spectare ad hanc ip-
 sam Pythaeae victoriam, nec minus ad Pytheam quae sequuntur de Aegi-
 neticis Megarensibusque ludis. Sequitur ut quae antecedunt, quibuscum
 ἂ Νεμέα 'concinere' dicatur, item in Pythaeae honorem dici concedatur.
 Et quadrat huc fere quod in omnibus libris est μεταίξαντα (scil cē) ad-
 dito quod in quibusdam fuisse testis est schol (164, 5 Abb) Πυθέα (voc),
 quibus receptis ἐκράτει (45) scribi necesse erat. At duriuscule duplicem
 accusativum a verbo ἀγᾶλλαι pendere fatendum est. Denique recte si
 μετὰ τὰ προειρησμένα (libri προειρημένα) schol 164, 9 Abel corrigitur a
 Schnitzero (progr gymn Ellwang 1867), antiqua lectio fuit etiam μεταίξας,
 recepta a Byzantinis (ε. Z'); tum μεταίξας τε scr iam Benedictus (1650)
 et Mingarelli (1773), de τὲ pron (= cē, Euthymenem) cogitabat iam Christ
 (1896; cf prolegg nostra II § 76), rem absolvit Wil (1909, 815, Pind 169¹),
 μάτρῳα Pytheam, fere cum Tychone Mommsen. (Pind 1845, 48^a, schol
 Germ p X) obloquebant P Maas Resp I 28 n, sicut avunculum quoque Euthy-
 menem Isth VI 62, 'consobrinum', et κατὰ μητέρα συγγενῆς exponit
 schol 164, 2; cf πατέρες· πάτρῳες P V 76 et notiones late patentis voc-
 cabl γαμβρός πενθερός Vetter (Kluge Deutsch etym Wb s v Nefte). Iam
 imperativo ἴσθι 48 vocativo non addito (sim Bacch XVII 29) quisnam ap-
 pelletur nihil habet difficultatis omnium oculis iam inde a vv 43/44 ad
 Pytheam conversis.

p 302 ad N V 42: Nescio an praestet καὶ vov liberiore part καὶ (scil Πυθέας) collocatione

p 303 ad N V 44^b: φῶλη(ς) non male Maas Resp I 26²; cf ἀττημι fr 155 50^b: scr δῖβοι cl supra app ad O I 87 54: scr φέρε c Wil 1909, 818, Pind 170¹

p 304 ad metr N VI: De ultimis str vv P Maas Resp I 19, Wil Versk 487^{ss} (neglecta hic quidem ed mea min altera. Paenultimum str v (monom troch) ter admisi 1914 ultima thesi soluta (28. 50. 57) cl Aesch Pers 636^a, ubi subs alter monom troch hiatus intercedente 645^{a/b}. Ultimum str v nunc repono [^]ια^m ch ia, cτρ α' (7) scr ἀντιν' ἔγ-ραψε (de Hermannian ofan τιν' ἔγρ. relegas quaeso adn crit 1900 et meminervis quam raro vocales ante -γρ- corripit P [3 : 16 sec Heimeri st P 94]), ἀντ α' (14) scr οὐκ δμῶρδς, cτρ β' (29) εὐκλέδ' παροισομένων (non mortuorum, sed praeteriti aevi hominum), ἀντ β' (36) χρυσοπλῶκῶμου, Latonae cognomen hy Ap 205, pro quo multo illud frequentius χρυσαλακῶτου (Artemidis Nereidum [N V 36] all, semel ap P etiam Latonae fr 139) irrepere facile potuit (cf etiam schol 187, 6 Ab; in idem inciderat P Maas), cτρ γ' (50/1) iam 1914 edidi c Hermanniano νεῖκος Ἀχιλεὺς | ἔμπεσέ χα-μαί, item ἀντ γ' (57/8) ἀγγελοῦ ἔβαν | πεμπτόν ἐπὶ κτλ i e mutatione praeter ἀντ β' fere nulla. Epodi v 3 dim anap + chor 7 glyc 8 cum antea pro trim chalcidico acceperim, nunc dim anap praeopto; unde periodi evadunt elegantior variatae thesium VIII (II IV II) X (IV IV II) X (V V) [V] VIII (IV IV)

p 305 ad N VI 6^a: μετὰ νύκτας, plur docte tuetur Kurt Sethe Gött Nachr 1920, 124 dimidiata more babylonio nocte cl praeter form epp (νύκτας τε καὶ ἡμαρ β 345, w 63, ἐκ νυκτῶν μ 286) μέσαι νύκτες *Sa 52 6^a: scr Πότμος

p 306 ad N VI 16: Teneo emendationem ὀμαιμῖος

p 307 ad N VI 21: reponas Σωκλ. cl infra ad 64 ss adn

p 308 ad N VI 43: scr νικῶντ' ἦρ. c Hermannio cl 64

p 309 ad N VI 48: In appar crit adde οὐκ ἀν δν. vetusti, corr Tricl 53: item ταύτων libri, corr Pauw

p 310 ad N VI 60: Emend meam (1900) ἐπαρκέαι longius provexit Ἀλκιμῖδᾶ, τέ γ' ἐπαρκέαι scr Maas Resp I 15 applaudente Wil Pind 397²

64 ss: Lectione nostra (e paraphr) καὶ pro κέ probata ἴσον φασί (ἴσον c Mommseno¹) Maas Resp I 19 (≈ Cωκλ. 21, νικῶντ' 34), item καὶ (= αυχῆ) recepto ἴσον <κ'> εἴποιμι Wil Pind 397², optativum nude positum in I. praesertim pers uterque bene redarguens. Dimetro ep 7 iam pridem reducto nunc c Hermannio Mommseno¹ Maasio glyconeum repono 64 φασί scr

p 311 ad metr N VII: Strophae aeolicae structura non minus perspicua quam elegans. Epodi ut solet simplicior. Sed notatu dignum bisyll membr intercalare (2^b) a pherecr anteced consulto quod videtur incisione constanti seiunctum, ex quo integrum officias metr iamb pausa ut in periodorum commissa trium morarum admissa. De pausa trisema cf O XIV 6^b, Aesch Sept 904. 5, Choeph 345, Soph OC 1673.

Insolitis quibusdam lic antistr numeri insignes. Minus quidem habebit admirationis dim iamb substitutus glyconeo (93) apud eos, qui choriambicam glyconeum naturam agnoverint. Sed laborabit interpretatio 78, nisi prius κολ-ἀδ χρῶσόν ἐν τε λευ(κόν), metiri animum induxeris congruente 70 εὐ-ξέτιδα παρ. C. (Maas Resp I 10², Wil Versk 214², Pind 160²)

81: ξείνός εἰμι-κκορει(νόν), in dodr tr-ch (velut O XIV 8²) choriambo substitui troch metr posse non improbabile, 'iambicum' (— ↓ — — —) parum credibile. Acquiescendum igitur in pronuntiando (ς)κορεινόν.

83: perplacet cl Aesch Prom 134 lectio cod D al Wil recepta (1908, 341¹, Versk 407²); et discrete testatur inconcinnitatem huius epodi schol metr ἢ μία (τετάρτη Drachmann) ἀπόδοσις ἀντι τῆς ἰαμβικῆς συζυγίας (glyconeum

scilicet quem subesse putabat) τὴν χοριαμβικὴν <ἔχει> ὡς συγγενή. Sed fatendum est pseudanapaestos trinarium (dochmii, hypodochmii) vice fungentes Euripidis usui magis convenire quam Pindari:

δὲ πλεον ἔπομαι ̣̣̣ — | ̣̣ —
(γα·)ρῦμεν θεμερῶ ̣̣̣ — ̣̣̣ | ̣̣̣ —.

At severius paulo observata ap P quadrisyllabas has aeol congruentia licentiae illius anapaestodochmiacae radix quasi ostendi videtur.

p 312 ad N VII 12: Καὶ μεγάλα γάρ optime Wil 1908, 329, recepi 1914. 17: De loco difficillimo fusius disputavi Sokr I 1913, 532 ss. κοφοὶ h l non sunt postae, nedum P ipse in paeane illo (VI) componendo parum hercle 'venti futuri providus'. De sententia (οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβην) cf P I 92—94. 20: κάμα νεύονται tuetur Wil 1908, 331¹.

p 313 ad N VII 22 ss: Impugnatur Homerus, ut O I 30 Bacchylides (fr 42), idem fortasse etiam in Meleagro (fr 249^a: Bacch V) 25: ἔ ὀρθότ, ut ἔ καὶ υἷόν O IX 14. Aiacis vindex existit P 'vera' dicens (25) Μναμοσύνας ἔκατι (15); cf infra 63, O X 4. 31: Praeopto interpretationem 'occupat inopinantem', ut δοκούντες sint oi κοφοὶ τὸν μέλλοντα ἀνεμον μανθάνοντες, ἀδόκητοι autem Neoptolemi; similiter iam schol 212, 12 Ab. 31: Poetis quidem velut Homero aut Bacchylidi Pindaro suspectis lubet interdum ficticiis uti fabellis, denm (32) οὐ θεμιτὸν ψεύδει θηγεῖν (P IX 42).

33: Sensim ad id quod certis quibusdam hominibus (βοασθῶν, τοὶ πᾶρ μέγ. ὄμφ. — μόλον) evenerit transit P. Nam quo obscurior 'mortuorum gloria auxiliatrix' τεθνακότων λόγος βοασθός, ab Hermannō propositus, Wil (etiam nunc Pind 162²) probatus βοασθός, τῷ (ideo, hoc quidem c Fraccarolio) . . . μόλον (= ἐμολον — quis exspectaret? — τὸν παιδῶν διδάσκων — quis crederet? —) scribenti, eo minus praebent difficultatis βοασθόοι non ut Ajax propter ignominiam acceptam illi quidem mortem sibi consciscentes, sed post mortem divina quadam gloria (43 ss) pietatis ergo aucti, inter quos Neoptolemus in Delphis ipsis honorificentissimo sepulcro (34) ornatus ἐνδον ἄλσει παλαιτάτῳ κείται, ἥροισι δὲ πομπᾷς θεμικόπος.

p 314 ad N VII 35: Neοπόλεμος scr metrorum syllabas exaequans Christo praesente Maas Resp II 18. 39: φέρεν B, ἔχεν scholl, φέρει D, hoc c libro non malo, sed in Neim et Isthm neglegentius scripto praepotat Wil 1908, 336², Pind 167¹; at cf O IX 58.

p 315 ad N VII 49: Sunt qui post ἐπιτρατεῖ plenius distinguant ἐργματα interpr ἠρωϊκὰς illas πομπὰς (46), gen ἐκτόνων suspensentes ex ἀρεταῖς (51). Quid obstat, quominus in 'egregie Aeacidarum factis' etiam ἄλιου πέρις (35/6, paeane VI 10+) numerandam esse recte P hic significare dicamus?

50: Ἰρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν κτλ Ed Schwarz Harm 39, 1904, 633; contra quem, *einen Weg sagt man nicht*, tum τόδ' εἰπεῖν (nam) φ. ἄρ. ὁδός κυρία κτλ Wil 190^a, 336/7. Recte Schwartz interpr εἰπεῖν οἶμον δοῖδης ἀληθῆ, praesertim si subaudiveris ἐν Μοιδᾶν δίφρῳ simm, item recte Wil τόδε = *quod modo dixi* (minus recte nunc Pind 162³: ὁ μάρτυς 49 = *poeta*); mutandum nihil: de pronomini genere ad subet praedicative additum non exaequato cf praeter pron rel quasdam licentias ex Homero diu pervulgatas (olia O I 16, P I 73. II 74. III 18 cett, ὅστις O III 10, P III 21, Isth II 4, item κρέσσον οἰκτιρμοῦ φθόνος P I 85 exemplo homerico οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ, ἀρετᾶν οὐκ αἰσχίον φυσᾶς Isth VII 22 c scholl, aut duritias non evitatas, velut ἀταν, ἄν — λίθον O I 58, νεφέλαν, ἄν τε — ὄλον P II 39, imprimis ταῦτα — ὄδον ἀμάειρον etiam metro confirmatum N VI 53, ἀγνωτα — νίκαν I II 14, hoc quidem cl γνωτά N X 31. 54: Post λαχόντες virgulam delēvi in ed min. 61: (c)κοτεινόν v supra ad metr; σκοτεινόν (a subet τὸ κκότος fr 42, 6) P cecinisse coniciās

p 316 ad N VII 68: ἀνερεῖ recepi ed min. 71: scr χαλκοπαρῶν

72: ἐξέπεμψας B intercidit in appar ed min 73: δόλιαντος parum recte ad verbum ἀφένει· πτίττειν a Cobeto Mnem X 60, Fickio KZ 42, 146 recuperatum referebat Wil 1908, 339 cll Sim Dan 3, Bacch XVII K 122

p 317 ad N VII 74: πεδέρχομαι coni Wil (1908, 340) πεδέρχεται omisso τίς (a nullo adhuc quod sciam propositum) diserte improbens; at ξρηται τὸ τερινόν sec vulg interpr non malam, sicut ἀγλα ἐλάδον κύδος ap P, πόνον μετέρχεται, ut μεθ' ἡμιόνους καὶ θμαξὸν Ulixes Z 260, denique πλέον interpretor ei ἦν πόνος 77: εἴρειν στεφάνους cum contemptu dictum de prolixis vulgarium laudatorum cantilenis (χοινοτένεια δαιδά) opp veris proborum artisque peritorum poetarum ὕμνουσ πλεκόντων ὑφαινόντων ποικιλλόντων δαιδαλλόντων artificii

p 319 ad N VII 106: μαφυλάκας recopi 1900 Schneidero Sax praeeunte μαφυλάκας (Pind fr p 68, ut μαφι-λάκας Er Schmid, μαψίφυνοσ· μαψιλόγοσ Hesych) cl paraphr ὡσπερ παρὰ νηπίοσ τέκνοισ, reduxi (1908) trad lect, quam qui retinent varie interpretantur: virgula post μαψ. posita, tam ἀμπολεῖν ταῦτά animo subauditis Δ. K. plerique c Boeckhio n cr 546; μαφυλάκας = Διόσ Κόρινθοσ Fennell 1883, μαφυλάκας acc plur coordin with the unexpr subi of ἀμπολεῖν Bury 1890. Miror neminem adhuc (spretis c Wil 1908, 343 scholl fabellis) scripsisse sec linguae gr usum (cl comm Pyth ad P VI 36, Wil Pind 389¹) Διόσ Κόρινθοσ

p 320 ad metr N VIII: De *dim ion* 1 cf fr 221, 3, Bacch XIII 3 K, propter *cret* αὔξεται (40) parum accurate respondentem alii praeeptent *pher* me non probante; v infra. De ep 4 (dicolo bis trinario an trim ultimis metris symptycto?) cf supra ad O VI 5^b et ep 3^a adn N VIII 3: scr ἡμέροισ

p 321 ad N VIII 10: ἀναξίᾳ mavult Wil Pind 407* invito paraphr

p 322 ad N VIII 25: ἀλόωψ ψεύδι Wil 1901, 1314, idem satis impatienter instans Pind 405¹, quod recipere contextu acute inventum non maturavimus (item Sandys) levi quadam inconcinnitate delectati magis quam deterriti cl Pind ipso paullo supra 23—34; accedit quod praecclare versutus homo audit ἀλόων ψεύδοσ, ut alii δῆται (Soph), ἐλέγχεα (Hom), 323 δλεθροσ (etiam in prosa); cf Dornseiff Ps Stil 90 40: Non αὔξεται solum metro laborat, nisi forte pherecr admittis carminis initio, sed ῥῥεαι etiam duab syll non legitur ante tragg (velut Soph OR 208); nam lbye fr 1, cuius str (metr II [IV] VIII: VIII II) inscius ut solet egregie rest Wil Sapph Sim 122, ῥῥεων, ut semel iam Hom Φ 126. Non male igitur Fel Vogt (probante Wil Pind 408¹) ῥῥεαι trp in loc verbi αὔξεται, vocabuli satis usitati neque a Pind alieni, facile ut interpretamenti gr adscribi potuerit. Tum, id quod rarum, explere non sine probabilitate lacunam licebit, scr δενδρέου (<ξρνοσ>. Nam epicae formulae ἀνέδραμεν ἐρνεῖ ἴκοσ (non δενδρέω) memoriam subesse patet, Horatii *crecicit occulto velut arbor aevo fama Marcelli* comparare si licet. Corruptela perantiqua, scholl mirum quantum confusa 46: ἐλαφρόν (scil ἐτσι) Bergkii renovat Sandys; idem iamb mensurae ἀδβροσ testimonia affert Eur Or 697, Herc 861, similia e Pind Heimer et P 94, spreta a Wil Pind 408². ἀδβρον· εῶτονον scholl, quodρόν Hesych, quidni ἀμφιλαφῆ? de re cl crepidomatis metaphora, velut κοφῶν ἐπέων P IV 138, δαιδάν VII 3, δαιδαῖσ fr 194

p 325 ad metr N IX: De trim iamb hybrida cf supra append metr 504 et comm Pyth 118

p 326 ad N IX 12: ἀμφαινε κδαίνων· ἐπιφανεστάτην καὶ δαιδῖμον ἐπολεῖ paraphr; et tuare impf cl N V 5—8 νίκη — ἐγέραιρε, at commendatur cum sententia omni, tum addito κδαίνων aor, quem reponas cl etiam P IX 73

p 329 ad N IX 41: ῥέας πόρον crux interpr, neque expedivit lo-

cum Wil Aesch Interpr 154*, Pind 259* 43: φάσομεν (: ὄρομεν 8)
Maas Sokr IV 1916 Jahresbb 103 44: scr ἡμέρα

p 331 ad metr N X: Str 1 mensura ambigua, chalcidica an enoplia
quaternaria? praetulerim chalcidicam, recepta etiam 16 c Bury et Wil
Versk 433¹ lectione ἐναρόντι οἱ ~ ~ ~¹⁵, cl Aesch Prom 544 ss, Eur
Androm 1024, Aristot hymn Ἀρετά, | πολύμοχθε γε, Aristonoi in Hestiam
hymno priscum ritum referente ἑρῶν ἑρ-ρῶν ἄνακταν; cf supra ad metr
N VIII et 40 adn. De correpta membrorum in commissura thesi 1. 73
infra ad paeon VI

p 332 ad N X 5: καταοίκειν scil Ἄργος cl 10. 12. 13 recte Maas
Resp I 11², Wil Aesch Interpr 18

p 333 ad N X 15: scr ἐναρόντι οἱ (v supra ad metr)

p 334 ad N X 31: θεῶν qui retinent, velut Friederichs Pind Stud 87,
curare non videntur post Iovem invocatum sententiam prudenter inter-
iectam de laboribus periculisque (a rite precante non detrectandis) a Theaeo
precante non detrectatis; sic recte iam Hermann ap Heynium. Id qui-
dem tenendum παραίρεσθαι (velut Aesch Suppl 521, Choeph 784) non esse
temere aut incassum precari. 'Deum' vero et luctatores summae gloriae
appetentes in uno quasi ordine collocare Pindaro vix dignum existimo

37: ἐπέβα scr Wil Pind 425²; de notione cf O VIII 12 ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον
ἔβαν | ἀγαθῶν, de structura (o Wil) Soph Ai 137; ἔφεπεν quod conicias
cl O II 11, c arc P I 50 longius abest a litt trad 41/2: Acquiescendum
erit in emendatione Boeckhiana Προί-τοιο τό<δ> ἵπποτρόφον | ἄστν a
paraphr (ἀστῆ ἢ πόλις) quae videtur confirmari

p 335 ad N X 48: Loci difficultati non male succurrit Wil Pind 427²
participium flagitans νικῶσι. At remanet scrupulus haud ita levis de dat
forma, pro qua νικῶντες expectes sec O VII 10; nam πᾶσιν P IX 102
non satisfacit

p 337 ad N X 75: θεράμ δὴ correctio Schmidiana arridet Maasio,
mihi subdulce resipit; cf etiam Wil Versk 433²

p 339 ad metr N XI: Stropharum vel simplicissimarum ratio qui
fiat, ut metricis vel acutioribus obscura videatur, in huius carm periodicis
ut in quibus maxime manifestum; similiter in Pyth XII, fr (scol) 124*,
Bacch V, de quibus rite enucleandis desperat Wil Versk 450. Ac primum
quidem animadvertas ex tetrametris aut in strophis aut in epodo
ne duos quidem plane consentire: adeo variare placuit poetae quae ἐξ
ὁμοίων facta persentisci metra voluit. Deinde in strophis ultimos tetra-
metros duos consulto disiungi apparebit trimetro mere pseudotrochaico,
scil ut alterius tetrametri strophae periodos concinnantis erigatur exspec-
tatio. Eodem clausulae praenuntiandae munere in epodo fungi singulare
metrum ultimo trimetro praefixum clarius etiam fit forma metri contracta
~ ~ ~, ἀποκλι-κτων δ' ἐρώτων δεύτεροι μανίαι). Cuius rei rationem
promptis ac propositis stropharum graecarum exemplis passim inuenies
confirmatam (cf comm Pyth p 125 s v *Klauselvorklang*)

p 340 ad N XI 11: In appar crit interciderunt lectt Ἀγησίαν B,
Ἀρκεσίαν D c scholl, unde Ἀγησίαν recepi 1914 c Wil 1909, 833, bis
(11. 27) admissio retardato metro ~ ~ ~; de Maasii commento Ἀγεσίαν
supra app gramm ad § 8: recepit nunc Ἀγεσίαν (per errorem?) scr Wil
Pind 430¹

p 341 ad N XI 18: μελίzen δοίδατς (≈ δοίδα 7)? Maas Sokr IV 1916
Jahresb 103, in quod idem ipse quoque incideram 1900 p 139

p 342 ad N XI 41: πλούτῳ ἴσον recte iam (instr dat) videtur ad καρ-
πὸν (89) rettulisse paraphr (καὶ ἐπικερδῆ), item opinor interp plerique,
scil ut opp οὐ πάσαις — ἴσον ad ἄλλ' ἐν ἀμείβοντι subaudiantur ἄνθος
τοτέ μὲν εὐκαρπότερον, τοτέ δὲ ἄκαρπον, sententia satis trita (N VI 10),
locutione ut passim consulto inconcinna; πλούτῳ ut dativae dativum cum

Ἴκων coniungit Wil (1909, 834) sententiam efficiens non ineptam — quid quod nunquam fere frugum auctumnalium numerum ingenti florum copiae vernali parem esse constat inter hortulanos? — At frugum numero non omnibus deinceps annis florum copiam, sed alternis dumtaxat parem, alternis ut subaudiatur vel maiorem, apte dici quis crederet nisi in Pythico quodam oraculo? In re tam plana certe πλοῦτον expectamus ἄνθει Ἴκων, potius quam ἄνθος Ἴκων πλούτη

ICOMIA

p 345 ad metr Isth I: De inconcinnitate antistrophica ep 4 facile tollenda, ea quidem lege, ut alteram bigarum partem (VIII metr) terminari dicas dicolo bis trinario praefixo metro pseudiamnico cf supra app metr 504 4 ἐν δὲ Herwerdeni commendat Wil 1911, 512^b, Pind 331¹; cf supra ad O XIII 16 adn. At ἐν c dat refert paraphr et exhibet P ipse P IV 43

p 346 ad Isth I 7: scr ἀκερσεκόμαν cl pae IX 45 16: Novam interpr proponit Wil Pind 332/3

p 348 ad Isth I 34: De Asopodoro victoris patre cf supra p 508 ad carm temp adn 39: scr Πότιμος

p 349 ad Isth I 45 (app cr): Chrysippum 'stoicum' exposuit Alfr Körte Rh Mus 55, 13

p 347 ad Isth I 26: ἦc hoc uno loco trad (ἦc B, ἦc D) formam nonionicam ἦc coniecerit quispiam, ut in carmine Thebano (cl λεῖθοῦντι fr 122, 10 Corinth, νίκη N V 5 Aeginet) aut a poeta ipso victorum gratia affectatam esse aut furtim invectas a primis librariis. Consentient libri in forma ἦν O XIII 67, N VII 24, fr 83 (schol Pind, Strab, Galen)

p 350 ad metr Isth II: De ambigua v 1 interpr cf N V ep 1. X 1 et app metr 503 14: Admisi in uno eodemque carmine τὸν Ξενόκράτη (14) et Ξενόκράτης (36)

p 353 ad Isth II 19: scr καὶ τόθι (Delphis) κλειναίς <τ> c Bergkio cl comm Pyth 61, Wil Pind 136¹

p 354 ad Isth II 41: θέρειος coni Wil Herm 14, 1879, 161

p 356 ad Isth III 3: scr μεμείχθαι

p 357 ad Isth IV 11/12: del virgulam 12/13 vv cave coniungas suadente Wil Pind 338, videl ut ἄπρονθ' sit imperf πνεύθειν inf inde pendente; de praegnanti quadam part καὶ notionē comm Pyth 5

p 359 ad Isth IV 36: μομφὴν ἔχει, passiva interpr excluditur temp praes: et privaverant Graeci universi (N VII 23 ss) Aiacem honore, quem restituit Hom p 361 ad Isth IV 57: scr ἡμερώαις

p 363 ad metr Isth V 6^{a/b}: Hexam restitui, 27 prius δέ reduxi 1908. 14. Ep 4: Dim mensura in priore membro 16 ('tro') certa, 27. 58 ('tro' an chor) anceps, in altero 16 ambigua, 27. 58 certa: iunctim interpretor dim membra — — — — (16) — — — — (27. 58)

p 363 ad Isth V 1: Θεία alio sensu πολυώνυμος atque Κίλικιον ἄντρον P I 17; nota iam Solis Lunae Aurorae mater Εὐρυφάεσσα hym hom 31, 4—7, eadem Αἰθρα audit Hyg fab p 11, 15 MS cod F (unde αἰθήρ Homero Pindaro tragg praeter Aeschylum gen fem); Oceani filia Θεία sec Tzetz Lyc 91 p 51, 6 Sch, Zenob V 10, item Αἰθρα teste Timaeo schol B Σ 486 p 109, 23 Dof; addere denique licebit fortasse cum ex Heliadum numero nonnullas, tum Θούσαν Phorcynis filiam α 71 cl gl Hesych θεός — λαμπρός, θούσαν — λαμπρόναι, unde Θούσαν (θούσαν) elicias λάμπουσαν, cuius nomen voci θεός videtur propinquius esse quam verbis θέω θεόζω. Procul omnino habenda θάομαι θαέομαι θαάομαι. Ceterum conferre iuvat Aristaei polyonymiam P IX 64

p 364 ad Isth V 6/7: virgula distingue 12^b: δλιγιστου Wacker-nagel; cf ad P VIII 65 18: Φυλακιδ' ἀγκεται mavult c schol P Maas Resp I 15 22: De subi III pers non expresso cf Hes opp 291, Pind N IV 93, comm Pyth ad P IV 164 18/19: De locutione ἀμοφον Πυθια τε cf etiam πατρα Χαριαδαι τε N VIII 46 et E Sittig KZ 50, 1922, 56

p 365 ad Isth V 27. 37; cf ad metr adn

p 366 ad Isth V 41: τίς ἄρ' non solum metri exaequandi causa re-poni iubet P Maas Resp I 9¹; longe equidem praefero quod trad τίς γάρ, nisi forte attenuari ultimo loco (ironice?) quam augeri aut amplificari orationem mavis. 43: πρόφερε IH Hartmann Mnem 46, 1918, 451 48^a: κελადεαι optime Br Keil p litt 1905, item Ern Fraenkel KZ 42, 1909, 258; at non ὡς ποθεαι dici existimo, sed ὡς τελεαι el κελαδεννός pas-sim ap P (a subst τὸ κελαδος, ut τὸ σκότος est fr 42, 5 iuxta ὁ σκότος)

p 367 ad Isth V 54: τοιαυτε τιμαί c scholl 2. 3 reduxi momente Wil 1909, 824^a. Item 58 ἐλαπιδ' ἐκνιεν ὄπιν (= ἔξοπιν), nisi quod ἐκνιεν olim (825¹) Wil, sed idem nunc ἐκνιεν Pind 204^a

p 368 ad metr Isth VI: De dim iamb hybrida str 9 supra app metr 504/5 et comm Pyth 118

p 369 ad Isth VI 5: De hiatus in αὔτε ἰσθμοῦ admittendo app gramm ad § 7 17: In emendatione Pauwiana προσεννέπῳ (ἐ)πέθεαι propter mensuram certe neminem sanum offendisse puto, de inf aor redupl ratione per se quidem non reiicienda, usu tamen parum stabilito app gramm ad § 91

p 371 ad Isth VI 36: <λαῶν> scil δαινυμένων Stadtmüller L Zentralbl 1902, 105; in idem incidit Br Keil (p litt 1904) 46: Del virgulam el proll II § 98; de adi μοιρίδιος interpr cf P I 55 (c comm Pyth p 8) et schol (ἐκ τῶν μεγάλων Ἡοιδῶν) p 452, 7 Ab

p 372 ad Isth VI 59: Revertor (fere c Heynio et Wil 1909, 820^a) ad libb (et scholl) lectionem που κεν (i e κην, malim ut Heyne κδν, proll II § 41), non quo πόλλ' ἐν βραχίστεις olim quod placuit nunc 'prorsus in-eptum' duxerim: movit me πάσας ἀναγίσασθαι ἀπετάς (56) el παύρω ἔπει — ἀνθρώπα O XIII 98, permovit post Musam abrupte invocata του mo-deste additum el μοίσα δ' ὄπιν ποι παρέτα μοι O III 4, denique sae-pius monui γάρ (infra 60, γέ ἄρα) non eadem esse vi qua lat nam aut germ denn

p 373 ad Isth VI 61: Post τρεῖς dist c Bergkio P Maas Resp I 30 72: Mommsenianum Μένανδρον rursus sunt qui probent, item ἀνδρδκιν δθλ. Heynianum (1817). Prius (1797) Heynii commentum τὸν ἀνδρ' re-suscitabat Maas ibid 29^a, Phil 72, 1913, 456, paraphr² interpr secutus, viv ἀνδρα tuetur paraphr¹ c schol inseq (ὄπιν τρυφόν p 459, 15 Ab). De vocis ἀνθρ usu quodam peculiari cf O II 103 et ad O I 104 adn, Dornseiff Ps Stil 25

p 374 ad metr Isth VII: Notatu digna clausula dact in P carm singularis ep 2^b (ex gr Βελλερο-φόνταν 46); nam O VI ep 3, P X ep 2, fr 75, 3; 104^b 2^{a-b}; 106, 5 alia ratio. Dicolon autem interpretari versum illum bis trin, *prosod-adon*, in tanta acephalorum dimm copia (2^a 2^a. 5^b cett) atque vicinitate (ep 3. 5^b), parum sani futurum esse dixeris

p 375 ad Isth VII 22: ἀσχιον 'adverbialiter' dictum merito respuit Wil Pind 411¹; de adiectivi 'praedicati' loco positi gen neutr (= Σ) cf supra ad N VII 50 adn

p 376 ad metr Isth VIII: Boeckhii 1 et 2 in unum coniunxi 1908. 14 c Hermanno et Bergkio 1^a, a correctionibus fere abstini (cf ad 42). Re-tineo c Wil Versk 237 antiap duobus dimm interiectum (31) ult syll se-mel (52 in nom propr) soluta. Quid vero quod cett in str ad unam om-nibus syllaba illa expletur diphthongo (eu oi ei, hoc quidem Χείρ. si le-gimus 42)? Post str 5 per diaeresin constanter observatam respirare

canentibus licebat, nec male habet in altera bigarum parte periodorum ratio metr [II] + III III : III III

p 379 ad Isth VIII 5: scr τῷ 10 λίθον γε Ταυτ. optime trp Wil 1909, 809^a; de ^Λ *Iecyth accep* cf ed min 351 12: ἀλλ' ἐμοί et παροίχο- μένων reposui 1914 13: <voeiv> Shackle Class rev 34, 1920, 87

p 380 ad Isth III 21/2: Novam emendationem proposuit Maas Resp II 16^a ἐνεικεν, <ΑΓηνα>. crudeliter deleto verbo κοιμάτο, de quo egregie 'εὐφήμως εἶπε' schol 45 p 492, 9 Ab. Vocativum omissum bene defendit Christ

p 381 ad Isth VIII 31: scr εἶπε δ' εἶθ. 33^a: πατέρος δν. γόν. transposui c Ahlwardto 1914 monente P Maas

p 382 ad Isth VIII 42: scribi licet εὐθύ: utramque formam eadem primitiv vi fuisse consentaneum (ut nostrum *stracks*), εὐθύς autem = *recta via* praepolari ante vocales et metri causa ante simpl conson documento sunt τάχα δ' εὐθύς ἰών P IV 83, τὴν εὐθύς Ἄργιοι — ὀδόν Eur Hipp 1197 all. Similis ratio intercesserit inter χώρις et χώρι, ἄμφω et ἄμφω cett; cf supra ad P IV 25^a 46 ss: cῦναλέγειν (cl Alcaei ἀcῦνήτημι) — ἀνακτα<c> — <γε>νάειν (= γόνον, ὑλόν) eleganter omnia, sed vereor ut feliciter Wil Pind 199

p 383 ad Isth VIII 56: Hiatus tollendi causa δοῖσαι <γ> ἔλιπον Hermann pondus carminibus male afferens antecedentibus praesertim οὐδὲ θανόντα, <Α>ἔλιπον Maas Resp I 171. Non iam placet quod recepimus 1900. 1908 δοῖσαι τι λίπον, magis nunc arridet κἀλιπον, quod inventum olim spreveram nescio an falso quodam prae pudore, ne ex paraphr poetae sermonem depravarem. Neque offensui erit aut verbi notio cll καταλείπειν Ἀχαιοῦς Ἴομ, γεραοῦς Ἰγρτ, aut cl gloss cypr κἀλεγεε (rectius καλέχεο Meineke): κατάκειο Hesych, <πρό>λιπον mavult Wil Pind 199

p 384 ad Isth VIII 65: ἀφύκτε D unici h l cod) est ἀφύκτα, quod spernere solemus cll μάρωαι ἀφύκτοις χερσίν N I 45, ἐν δ' ἀφύκτοις γυνοπέαις P II 41; at cf etiam δθάνατος Isth II 28, fr 121 et fr 10

70: Fateor me ipsum quoque esse in iis, qui locum famosum intellegere sibi videantur. Nam sententia inde a poett eleg satis trita, tum ὑπὸ χειρ metaph '*im Mauseloch*', ἐν σκότῳ, παρὰ ματρὶ φίλα simm; ὑπὸ χ. egregie dictum, ut ὑπ' αἰθούρῃ, ὑπὸ βάccαις, sub antro; denique ad δάμαεε suband ἀνακείνη, ut ὕπνω, οἴνω simm ap Hom; syll πω, quae non est in Triell, metro refragante unde irrepsit obscurum. Vocabb collocatio nihil habet difficultatis, dummodo ὑπὸ χ. coniungas cum ἀπειρον. Tu vero si offenderis ap Pind in vocabulo satis vulgari χεῖρ, ἀμεινερὶς quae so similia, velut χαθνοc μαψυλάκας πῖθων ἀλωπέκεc ὠρῦεcθαι (in epiniciis:

p 387: In Suidae indice ἐπιγράμματα ἐπικῶς conī E Harrison Stud in Theogn (1902) 308

p 387 ad (Isth) fr 1, 4: scr c Hermanno ἐκτίccατο τῶν μὲν

p 390 ad (Isth) fr 2. 3: Trophonii Agamedisque templum Delph. quod Pausanias aēneo Hephaesti posterius fuisse tradit, si non ad unam eandemque aedem referendum est crepidomate ligneo (hy Ap 296), parietibus columnisque ligneis aere obductis, aureis illis cantricibus ornatam (paean III 11 ss, XI 34 ss), illo autem de cuius forma e Delphorum memoria antistites edocere Pindarum quamvis superstitione, nulla tamen fraude poterant, antiquius fuisse censendum est.

p 391 ad fr 4: Μειδίq Atγ.? Wil GGA 1898, 159^a, Stzgsb 1909, 812^a, Pind 169^a

p 392 ad fr 11: cf ἐπιεε paean VI 87 fr 15: ἐπι<σφάραγον conī paean VIII 20 Robert Herm 49, 316 fr nostrum (= Boe 263) nescio quo pacto desiderans

ΥΜΝΟΙ

p 394—96 ad (hymn Theb) fr 29—35: Strophæ si integra (metr III III II [III—] III III II), fragm quædam a Boeckhio rectissime ad grandem illam theogoniam relata ad epodum pertinere necesse est, velut 34 (de Athena), 147 (de Apolline, ubi Boeckhio quidem ἐν δὲ χρόνῳ scr cl str 1 + 2). Frg 32 (de Cadmo) verba tradita bene congruunt c str 4 (mesodico), item fr 35 (de Titanibus solutis) c str 1. Frg 34 metrum ('Pindaricum compositum' sec Mar Plot VI 545 K, Serv Centim IV 462, 8. 15, unde pendet monstruosum illud Πινδ. ἀμφικλιπῆς schol N XI str 1), plane singulare esset, nisi præter alterum exemplum ap Heph, Plut, schol Eur Hipp allatum (fr 216) exstaret Isth I ep 4, ubi ctp α' β' eundem tetr (vulgo a criticis repudiatum) congruere voluisse P videntur (ctp γ' δ') c dim graviore — — — — — subseq dim accelerato (= ep 5) — — — — — De puris et retardatis metris promiscue positis (ctp γ' δ') cf supra app metr (Bacch V ep 1) 503/4

p 395 ad fr 31: κατασκευῆν [κατα]κομῆςουεν sribendum esse patet; plura infra ad 145

p 396 ad fr 35: scr λυθέντες c melior libb fr 36: Pausaniam de lapide triquetro in Libya (elc ἐμέ!) collocato fumum vendere merito contendit Wil Pind 379¹

p 397 ad fr 38: Parum recte de sacrali P in Tycham carmine Boeckhium cogitasse arbitratur etiam Wil Pind 306. De re cf Robert Münch Stagsb 1916, 2 p 16

p 398 ad fr 42: ἀλλάτα κακότες quod Boeckh effinxit ex trad ἀλλη- κηκότες (v l ἀτη) recepi non immemor quam prope accedat notione ἀλλη- τος ad δούκλιτος (ἀλλάτα τλάσα Aesch Ag 407/8), ἀμορος ad δούμ., ἀτροπος (N III 103) ad παράτρ. (P II 35). Quod quibus displicuerit, magis fortasse arridebit ἀτρώτα κακότες cll ἀτρώτος πόνος P IV 178, ἀτρώτα κακά Soph Ai 788 43. De re Bethæ Theb Heldenl 56¹⁶, Robert Oidip I 220, II 81¹²

p 399 ad fr 46: Adde Phot p 24, 15 Reitzenst 48: cf infra ad 249^a

p 400/1 ad fr 51^a: Non displicet Meinekii (<ἀκρας>); quod qui spatii VI litt cod A ratione accuratius habita receperint (Wil Versk 432^a), aut tetrametri chalcid formam efficient semel ap P obviam P III str 4^{a/b}, aut trim dact catal specie Aeschylea (αἰλινον αἰλινον εἰπέ κτλ) nullo ap P exemplo confirmata. Eiusdem Meinekii supplem (1) διηθηεῖς, *circumactus*, denuo obloquente Wil Pind 188^a tueri non reformido cl frequenti usu épico, etiam aoristi, velut X 165, item ἐπ' ἀτρεα δινηθηῖται π 63, ubi addito primum πλαζόμενος evadit notio ambulationis a proposito aberrantis: ne in 'errando' quidem latine loquentibus necessario inest notio aberrandi.

ΠΑΙΑΝΕΣ (fr 52^a)

I (ΘΗΒΑΙΟΙC) *)

πρὶν ὀδυναρὰ γήραος (χεδὼν μ)ολεῖν,	~tr	lecyth	3
πρὶν τις εὐθυμῖα κιαζέτω	cr	lecy	3
νόημ' ἄκοτον ἐπὶ μέτρα,	~lecyth		3 _v H

Oxyrh pap 841 (vol V ed Grenfell et Hunt) 1 ὀδυνῶρᾶ pap Et sententia et verba inde a Mimn 1, 5 trita, a Pindaro leviter variata: [ε]ταθμᾶ μ]ολεῖν Wil Gr Versk 489; de ā inseq liq producto supra ad P V 42 3/4 aliter divisi, ut evadant (3)~lecyth, (4) ia[~]ch

*) uncis rotundis supplementa significantur principe statim editione recepta. Ed vol XV solus curabat Hunt opitulante imprimis Burgo.

ἰδῶν δύναμιν οἰκόθετον.	tr	ch	2
ἐπ 5 (ἰ)ῆ ἰῆ, νῦν ὁ παντελής Ἐνιαυ-	}	tr	ch
τὸς Ὄρα(ι) τε Θεμίγονοι			
πλάΞιππον ἄστυ Θήβας ἐπήλθον	lecy		2
(Ἀπόλ)λωνι δαίτα φιλη-	lecy	tr	2
αιστέφανον ἄγοντες	tr	ch	2
(τὰ)ν δὲ λαῶν γενεάν	ithy		2
9 ^b δαρὸν ἐρέπτοι	cr	ch	2
10 (κύ)φρονος ἀνθεσιν εὐνομίας. †	adon		[14]
	ulcm		2

5 Epodi initium statuit Wil Ἐνιαυτός, dei imago et temporum ratio (παντελής) solito more confusae; ἦν δὲ ἐνιαυτός τότε ὀκτώ ἔτη Apollod III 24 extr 7 suppl Housman class rev 1908, 8 ~ O VI 85 9^b ἐρέπτοι, cf comm Pyth p 45 ad P IV 240 adn

II (ΑΒΔΗΡΤΑΙC) (62^b)

A' (Ναῖδ)ος Θρονίας Ἄ-			
βῆρε χαλκοθύραΞ			
2 (Ποc)ειδάνος τε παῖ,			
(cέθ)εν Ἰάοι τόνδε λα-			
ψ (παι)ἄνα (δι)ώξω			
5 (Δή)ραινον Ἀπ(ό)λ-			
λωνα πάρ τ' Ἀφρο(δί)ταν [μολῶν			
(desunt str 6—11 cum antistropho)			
(— — — — —)			
() a τῖνα (τάνδε) ναῖω	}	ch	ba
25 Θ(ρ)ηϊκίαν			
γ(αῖ)αν ἀμπελό(εc)can τε καί	ch		
26 εὐκαρπον· μῆ μοι μέγας ἔρπων	dodr	cr _μ	16
κάμοι ἔξοπίσω χρόνος ἔμπεδος.	---	trin	5
νεόπολις εἰμι· μα-		trin	5
τρός δὲ ματέρ' ἐμας ἔ(πιδ)ον ἔμπαυ	}	tr	
30 πολεμίψ πυρὶ πλα-			
γείσαν. εἰ δὲ τις ἀρκέων φίλοισ	dodr		
ἐχθροῖσι τραχὺς ὑπαντιάζει,	dodr	cr	16
μόχθος ἠcυχίαν φέρει	---	ch	ba
καιρῷ καταβαίνων.			
35 ἰῆie παιάν,	}	trin	
ἰῆie παιάν			
(δὲ μήποτε λείπ)οι.	glyc		
)—	trin		
	trin		[23]

5 (δή)ρηνον (Δηραίνου Ἀπόλλωνος schol Lycophr Al 440); cf fr 63 et Wil Sapph Sim 255/6 5^b μολῶν (Sitzler, Jurenka) ultro se offert 23 schol θαρροῦσαν ω[25 θ(ρ)αικίαν 29 ἔτερον pap, ad ἐπίδον cf εἶδον ἐκάς ἐών P II 54 30 ἀρκ. φίλ., sicut Athenienses ap Salamina 32 ὑπαντιάζει supraser

Et strophae et epodi periodi acephalorum (str 3. 5. 8. 10, ep 1. 10) et trinariorum (str 5^{a. b.} 6. 10. 11 [κῆρυγμα], ep 1. 3^{b.} 4^b [παιανίσματα] 11^b —14) membrorum frequentia insignes. — De thesi ultima (str 1, cχέ- 73) in continuatis membris correpta infra ad pae VI metr 86). — Ep 4 et 5 conglutinavit Wil Sapph Sim 247, Versk 417 periodorum rationem non curans. — De quinario membro str 5^{b. c} vel versu ep 5 (= Sapph γλυκύ- πικρον κτλ) cf paean IV 1. ep 6, similia ed min² 346. — De particula καί

B' 37	(— — — —) ἀλ- καὶ δὲ τείχος ἀνδρῶν (ὄψιστον ἴσταται) (— — — —)ρα· μάρναμαι	{ pher ithy lecy glyc pher	20
40	μάν (— — — —) ὄβοις· (— — — —) Πος·ει- δάνιο(ν γένος (ἴππων) (— —) τῶν γὰρ ἀντομένων (— — — —) φέρεσθαι (— — — —) céλας	{ ^dodr dodr dodr pher glyc pher ^dodr trin	cr [11] cr
45	(— — — —) πο)τικύρση (— — — —) μανίει (— — — —) (— — — —) λαδὸν ἀστῶν		cr 20

37 ἀλκαῖ pap, et δύναται τῶν ἀνδρῶν ὠφέλεια κτλ schol, ἀλκαῖ ci fr 213 Theon (Gr-H) 38 ὄψιστον e paeane ipso in fr 213, 1 invahere Theon videtur 39 ποτι τὰ καρτε)ρά Arnim Wiener Erasos 1909, 13 40 [θαρέων φρένα] d. idem, melius certe quam quod alii requirunt epitheton ad ὄβοις 41 ἔρκος δὲ Πος)ειδάνιο(ν γένος [ἴππων μέγα satis apte Bury 43/4 ἐν οἷς διαφέρειν δοκοῦσιν οἱ ἀντίπαλοι κατὰ πόλεμον, ταῦτα ἐκπονεῖν ἀγαθὰς ὑποτίθεται νίκης ἐπιτίσας schol a, unde τ. γ. ἀντ. τὰ δοκόντα (= 'verisimilia ci Soph OR 486? an abusus N VII 31 = 'gloriosa?') φέρεσθαι obscure Arnim, tum [νίκας ἔπορευ] céλας idem non male, nisi quod nimiam quandam prae Pindari pudore ἔπορευ spirare videtur fiduciam. Fortius etiam schol τρεψόμεθα αὐτοῦς τῷ ἴπικῶ. Magis pindarico dictum fuerit [ἰσόκαλόν τι] φέρεσθαι/ νίκας πέλασεν] céλας 45 νεῖκος εἰ πο)τικύρση? 46/47 δαίμων δὲ κακῶ)ι μανίει (φθονεῖ schol) / τὸ φύγοιμι πάμπαν Jurenka Phil 71, 1912, 199 48—50 Et optativum et negationem testantur Scholl, uti recte <μη> Arnim

33/34 (23/24. 27^{a/b}?) in periodi exitu collocata propter 43/44 cf ad O V adn p 109, etiam in app. — Ep membra quattuor ultima si quis prodimm pherecr aceph accipere maluerit, per periodorum leges certe licet. Paeonicas vero voces ephymnii legitimi quasi loco additas dimetris transponi parum veri simile.

Totum per carmen verba facere Abderitarum chorum retractata opinione priore nunc mihi persuasi. Nam quod offensioni erant ἰάων λαός (3) et στρατός ἴπποχάρμας (104), oppositi illi quasi Ionicorum (29) et commilitantium (39) virorum choro, id nunc ita explicandum duco, ut post Locrenses, antiquiores fortasse Abderorum incolae, Throniae nymphae nomine (1) tanquam tenui spiritu perstrictos praecipuae Teiorum populo (69—79) laudes reservari, postremo a civibus paeonizantibus equitatum (104) salutari dicamus tunc ipsum ad bellum si dis placuerit ultimum profectis.

Valde dolendum est quod strophae A' versus ultimi cum integra antistropho perierunt. Nam si P, id quod paene necessarium duco, de Abdero bellatore (χαλκοθώραξ 1) fabulam a vulgari forma non leviter nimirum discrepantem Teiorum laudibus praemisit, — et tetigisse omnino anthropophagos Diomedis equos poeta coarguitur fr 316, cuius verba tradita προβάτων τράπεζαν non casu fortasse congruunt cum stropharum versiculo ultimo (βαθύδοξον αἰών) —, antiquissimum gravissimumque non solum de Abdero Herculis comite, sed etiam de Abderis ante Teios dorica colonia aliquamdiu occupatis ereptum nobis est; cf Car Robert Gr Heldens II 459. 461. 529. 566.

- 50 (— — —)οι· τὸ δ' εὐ-
βουλία τε καὶ αἰ(δ)οί
- 52 ἐγκείμενο(ν) αἰ-
εὶ θάλλει μαλακάς ἐ(ὕ)δρια(ς·)
- 53 καὶ τὸ μὲν διδότη
θεός· (ὁ δ') ἐχθ(ρ)ά νοήσαις
- 55 ἤδη φθόνος οἰχεται
τῶν πάλαι προθανόντων·
χρῆ δ' ἄνδρα τοκευ(ς) φέρειν
βαθύδοξον αἶσαν.
- 60 τοὶ σὺν πολέμῳ κτησάμενοι)
χθόνα πολύδωρον, ὄλ(βον)
ἐγκατέθη-
- 62 καν πέραν Ἄ(θώ)ω Παιόνων
αἰχματῶν [λαοὺς ἐλάσαντε]ς
Ζαθέας τροφοῦ· ἄλλα [δὲ μωμένα]
ἐπέπεσε Μοῖρα· τλάν-
τ(ω)ν δ' ἔπειτα θεοὶ συντελέσσα(ν.)
ὁ δὲ καλὸν τι πονή-
(ς)αἰς εὐαγορίαῖσιν φλέγει·
- 68 κείνοις δ' ὅ-
πέρτατον ἦλθε φέγγος
ἄντα δυσμενέων Μελαμ-
φύλλου προπάροισιν.
- 70 ἰήϊε παιάν,
ἰήϊε παιάν
- 72 δὲ μήποτε λείποι.
- Γ (— — —)
(ἀ)λλά νιν ποταμῷ χε-
δὸν μολόντα φύρσει
- 74 βαιοῖς σὺν ἔντεσιν
- 75 ποτὶ πολὺν στρατὸν· ἐν δὲ μη-
νὸς πρῶτον τύχην ἄμαρ·
- 77 ἀγγελλε δὲ φοι-
νικόπεζα λόγον παρθένος
- 78 εὐμενῆς Ἐκάτα
τὸν ἐθέλοντα γενέσθαι.
- 80 ν]ὸν δ' αὖ γ(λ)υκυμαχάνων
(desunt str 9—11, cum antistropho)
- 95 (— — — — —)
(ω)ε, καλέοντι μολπαί

61 ἐγκατέθηκαν, corr Aristarchus 61/2 suppl Arnim e scholl recte 63/4 adscriptis, ὡπὲρ τὸν Ἄθω ἐκβληθέντες (62) οἱ ἐνοικοῦντες (Θρᾷκες scil, poetico nomine Παιόνες (61) ἐπῆλθον (64) ἀμνυόμενοι τοὺς ἐκβαλόντας καὶ ἐνίκησαν, Teios scil, Clazomeniis (de quibus Her I 167) aut silentio praeteritis (59 ss) aut quod praetulerim propter φθόνον οἰχόμενον τῶν πάλαι προθανόντων (55) parentum nomine (57) συλληπτικῶς comprehensis, hoc quidem negante Wil Sapph Sim 249/50 63 suppl Wil Ζαθ. τροφ. proleptice dictum cl 60 73 μιν pap φύρσει· ἀποκτενεῖ schol ἀλλὰ ex oraculorum sermone (Her I 55 VI 77, Ar av 967, eq 197) ... retinuit P, item in νιν (hostem), ποταμῷ ('Nesto'), subi omisso orationis ambiguitatem scite affertat; oraculum refertur primus persp Blass 74 βαιοῖς (scil στρατός) Wil, ὁ ἡμέτερος στρατός nullo add paucitatis signo schol 75 ἐν (suprascr ἄν) pap, ἐν marg, ἐν Aristoph 77 ἀγγελλε pap, πρόλεγεν schol, ἀγγελλε Leo prob Wil 319² 80 ν]ὸν Arnim 95/6 Ἐκαταβόλε Bury

- Δδλο]ν ἀν' εὐ-
 οδμον ἀμφί τε Παρ(νασσ)ίαις
 πέ(τρ)αῖς ὕψηλαῖς θαμὰ Δ(ελφ)ῶν
 (ἐλι)κίπ(ι)δε]ς ἰστάμεναι χορόν
 100 (ταχύ)ποδα π(αρ)θένοι χαλ(κέ-
 φ) κελαδ(έ)ρν(τι) γλυκύν αὐδῶ
 (νόμ)ον· ἔμο(ι δὲ ἐκί)ν
 ἐς(λῶν ε)δικλέα (κραι)νω]ν χάριν,
 (*Αβδ)ηρε, και τ(ρατόν) ἵπποχάρμαν
 105 κῆ β]ιῶ πολέ(μ)ω τελευ-
 (τα)ω προβι(β)άζοις.
 (ἡ)ῖε παιάν,
 ἡ)ῖε παιάν
 (δὲ μήποτε λει)ποι. ✽

97 suppl Housmann cl rev 22, 1908, 8 103 πράξο]ν manult Arnim
 105 suppl Bury

III ΕΣ ΠΥΘΩ (fr 52^c)

[X litt] . ν ἀγλαο-	ἐλαύν(ε)ις ἀν' ἀμβροτ[ον
[X litt] ναι Χάριτες	φαεννός αἰθήρ
. [18—92 perierunt
iei . [.]οζ[illustrari ac confirmari videntur fr 5
5 ἀγλαῖαν τ[]ν σθένος ἱερῶν
ματέρ[χαλκ]έοπ' αὐλῶν ὀμφῶν
ναόν ο[95]λοσ
καὶ θυδέ]ντα]θούνητων
βωμόν [] .
10 ὀκτώ κ[] .
ὑπόθεν []ολατ[
δοῖδαῖς ἐν εὐπλε[100]υ . τη[] .
γάρῳ, τ(ἡ)ν δέ, Χρυσο[]δρ[.]εχορόν
ῶριον ποτὶ χρόνον [] .
15 θεῶς θ' ἐλικάμπυκ[ος	

Ad 95/6 scholl adscr:

[ἡ]λοῦ μόρια ὑπεργαῖαι τῶ πυρ[ι] . . .
 λάμπει, ἔξ οὗ τὰ ἀγαθὰ σημαίνονται .
 ἢ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ.

Paeanis in papyro olim 102 versus exhibentis col X—XIV perierunt, exstant frustula quaedam vv 1. 2 ultimis, 4—17 primis syllabis servatis. Quae attento animo si perlustraveris, oculis obversabitur (13—16) Apollinis imago 'ad statum tempus' 'caelesti via' (κέλευθον suppl Gr-H) invehentis — lucente luna (θεῶς θ') ἐλικάμπυκ[ος Cελάνας suppl Gr-H. Iam cui non in mentem venerit dei curru cygneo ex Hyperboreis 'anno magno' peracto Delphos redeuntis (cl Alc fr 1—4), fr Pind 122 Boe = Sapph 147 ex Homerii or XIII)? unde, Himerio si fides habenda, hoc ipso loco Apollo χροκοκόμας (13) audiverit ap Pind 10 ὀκτώ κ[ί]ονας suppl eas vel κ[ί]οραι (κηληδόνας) cl paean X 9 11 ss illustrari quamquam eiusdem fragm vv 88 ss videntur nunc rectius traditis, quomodo supplendi sint difficile erit dictu

Numeros quos quidem persentiscere videmur simplicissimos ut illustremus: (12) ἀοῖδαῖς ἐν εὐπλε(κέειν) | ἄφωνῶ μελιγάρῳ], | τὴν δέ, Χρυσο-
 [κόμα, χάριν], | ῶριον ποτὶ χρόνον | [ἄστρον ὀπὸτ' ἐν φάει] | ἄθεῶς θ' ἐλι-
 κάμπυκ[ος] | Cελάνας] [ἐπερχόμενος] | ἐλαύνεις ἀν' ἀμβροτ(ον | ἄκέλευθον,
 ἀμφὶ δὲ λάμ-πει) φαεννός αἰθήρ

IV ΚΕΙΟΙC (fr 52^a. 154)

<p>A' $\cup\cup - \cup - \cup - \cup$ *Αρτεμιν $- - \cup - \cup - \cup - \cup$ χορέ]υκομαι $- - \cup - \cup - \cup - \cup$ δάν·[...]ος αύ- $- - \cup - \cup - \cup - \cup$ κών ἐδνώσεται·</p> <p>5 { $\cup - \cup -$]δ' ἐπέων δυνατώτερον· 6 { $- - - - -$]ᾱ κατά πάσαν ὀδόν $- - - - -$ ἤ]κυχίαν 10 { $\cup \cup / \cup - \cup \cup -$ $- \cup - \cup - \cup$ ἄλλεται $\cup \cup \cup \cup$ ἐμέ δ' ἐς Ζάθεο]ν χρόνον ὀρνύει $- \cup - \cup -$] Δάλον ἀγακλέα 14 $- \cup - \cup -$ κύν) Χάρια· Κάρ- θαι]α μὲν ἀραιὰς ἐλα]χύνω- τον κτέρνον χθονός, 16 (δμωc γε μάν οὔτοι) νιν Βαβυλῶνος ἀμείψομαι. $- - - \cup - \cup -$)έχειν πεδίων· $\cup \cup \cup \cup$]οι· θεῶν [$- \cup - \cup - \cup -$ $- \cup / \cup - \cup - \cup$]ρη]ω 20 $- \cup - \cup - \cup$]χθύσιν. 21 ἦτοι καὶ ἐγὼ c(κόπ)ελον ναίων διαγι-νύσκομαι μὲν ἀρεταῖc ἀέθλων 23 'Ελλανισιν, γινώσκ(ο)μα(ι) δέ καὶ μοῖσαν παρέχων ἄλιc· 25 ε]ἰ καὶ τι Διω(νύc)ου ἀρο(υρ)α φέρει βιόδωρον ἀμαχανίας ἄκος, ἀνιπτός εἰμι καὶ βουνομίας ἀδαέστεροc· ἀλλ' ὅ γε Μέλαμπος οὐκ ἤθελεν λιπὺν πατρ(ἰ)δα μο(να)ρχε(ῖν) 30 *Αργεὶ θέμενοc οἴ(ω)νοπόλον γέρας. ἰῆ ἰῆ, ὦ ἱεπα(ίαν.)</p>	<p>(= γλυκύπιπρον... βαρρ) 5 ia dodr (δ) 5_v ia ia ia ia dodr (δ) { 4 2 2_{vH} 21 ia ia trin 2+ 2_{vH} 2 ch trin 2 ch 4 alc m da { 4 ch 4 idyc 4 21</p> <p>prosod 3 cr { 4 ithyph 4- 11 alc enneas 5- 5 glyc 4_v hemiep 2+ 4- 10 glycyph 5_v 5 penthem ia 2- enopl (idyc) 3 penth (ia) 2- 10 ia ia da 2- 10 dodr (δ) dodr 3+ 3 ia adon 2- 11</p>
--	---

Versus aliter paullo discipsei str 7/8, tum vv 23. 27—29 secutus magnam partem (non item str v ult, aegre ferens 'dactylum' claudentem — $\cup \cup$) Wil Pind 471 ss. Notatu dignum praeter cetera dim Alc m forma aeolenoplia str 7/8 (λίαν μοι δέος ἔμπεδον εἰ- 49), quam fuerint qui agnoscere nollent Soph Ai 281. De dim ep 7^b cf enoplia pleniora a me congesta ed min² 344/5, de dodr forma dochm 30^a cf Λοκρῶν Ζευρυρίων O X ep 1^b 1/2 τὸν Ἄκειρεκόμαν τε καὶ] *Αρτεμιν, | [ῶ Δάλε, Λατώ τε χορέ]υκομαι Blass ap Gr-H, obloq Wil 8 ὀμεν]ος Gr-H, φθεγγόμε- ν]ος Sitzler Woch kl Phil 1911, 398 4 ἐδνώσατο v l ἀντι τοῦ ὀμνήθη (-θή]εται Gr-H) schol 6/7 ὀδόν [κοφί]ας Sitzler 10 β]άλλεται Gr-H, ἀ]γάλλεται Sitzler 11 suppl Sitzler 14 Adi ad χθονός (insulae) ne- cessarium, unde ἀραιὰς exempli gr inserui 15... αἰc... μὴ τίθεσθαι | — εἰ πεδίων ἐπὶ τῶν νήων... scholl 16 πεδ]έχειν Gr-H 25]? παρ, ἡ Gr-H, ε]ἰ Wil Pind 473 29/30 ... *Αργουc schol. De παρ Οὐγυθ 426 (Baechyl?), ubi ἐε *Αργουc Μέλαμπος infra in calce fragmm 30 θέμε- νοc· ἀποθέμενοc cf comm Pyth 30. 76 u. 8.

- B' τὸ δὲ οἰκοθε(ν) ἄστου κα[ὶ] ἑστία]
καὶ συγγένει' ἀνδρὶ φ[ε]ρέγγυα]
στέρβει· μάτ(αι)ον δ' ἔβρον ἐπι-
35 χῶν] ἑκάς ἐόντων· λόγο(ν ἄν)α-
κτος Εὐξαν(τίου)
ἐπαίνεσα, [Κρητ]ῶν μαιο-
μένων δε ἀνα(νετο)
37 ἀπαρχεῖν, πολλῶν δ' ἑκατὸν πεδέχει(ν)
μέρος ἑβδομον Πιασιφ(ά)α
<κύν> υ[ί]ο[ι]α· τέρας δ' ἐόν εἰ-
40 πέν ρφι· 'τρέω τοι πολέμον
Διὸς ἔννοσιδα τε βαρ(ύ)κτυπον.
χθόνα τοί ποτε καὶ στρατὸν ἀθρόον
πέμπων κεραυνῷ τριόδοντί τε
ἐς τὸν βαθὺν Τάρταρον ἐμάν
45 ματέρα λιπόντες καὶ δλον οἰ-
κον εὐερκέα·
46 ἔπειτα πλοῦτου πειρῶν μα-
κάρων τ' ἐπιχώριον
τεθμόν π(ά)μπαν ἐρήμον ἀπυσκάμενος
48 μέγαν ἄλλοθι κλάρον ἔχω;
λίαν μοι [δέο]ς ἐμπεδον εἰ-
50 ἦ κεν· ἔα, φρήν, κυπάρις-
σον, ἔα δὲ νομόν Περιδάσιον.
ἔμοι δ' ὀλίγον δέδοται
γαίας, ὄθεν ἄδρος, πόνων
δ' ἔλαχον οὐτε νεκέων.

(perierunt in pap 52—57; 52—53 servati paraphr Plut, v infra)

32 κα[ὶ] δλικες Gr-H, κ[α]ὶ ἑστία Wil 33 φ[ι]λ' ὤστε καὶ Gr-H, φ[ε]ρέγγυα
Wil 33/34 ματ(α)ίων Gr-H, δ' ἔπλετ' ἔρωσ τῶν] ἑκάς Housman optime cl
P III 21 class rev 1908, 11, μά(ται)ον δ' ἔβρον ἐπιχώων] ἑκάς Wil, quod valde
arridet cl ψόγον ἀπέχων N VII 61 c scholl Didymi; nam ut ab humili male-
dictione 'abstinet' poeta egregius, ita 'suppresso' stulto desiderio Eu-
xantii auctoritatem sequuntur cives Cei; de articulo non add of θεόθεν
καλῶν P XI 50 36 suppl Housman 37 ἀπαρχεῖν Wil; cl N IV 46
(ubi ἀπαρχεῖ?, = ἀπαρχός ἐστι); at 'Cretensium' opinor minus intererat
procul a patria Cea habitantem illum regnare, quam ipsis imperare tam-
quam ἀπαρχον, = μοναρχεῖν 29 39 <κύν> Housman cl Soph El 1168,
<Ξ> Wil pro tribus vel quattuor Pasiphae filiis sex P dixisse ratus; et kai-
νώs add schol. ὁ[ὄ]ε[ι]α ed. 1908. 14. Tum πέρας? Wil 41 ἐννοσιδαν τε
βαρ(ύ)κτυπον pap, -δα Wil; tum sor βαρυκτύπου 46 -τ- post μακάρων a
sec man add aegre desideratur 49 suppl Housman 51 περι-δάσιον
Wil, ut sit *Feinde ringsum*; al cll περιμήκης περιδέσιος et περίκεπτος,
denique ἀμφίβροτος ἀμφιβώμιος vix dubitaveris quin Graecis περι-δήσιος
fuerit 'infestissimus'. De mensura ἴδας nominis barbari cf ἴδασιον (post
Sicula O V) Κρίτα (Hom) Κρίτα Cέριφος Αἴγινα, denique Κάικος Isth
V 42, Κάικος Aesch fr 143. 44. Post vocem περιδάσιον magna in pap la-
cuna 52 ss E paraphr Plut (de exil 9 p 602 = fr Pind 154), ἔλαφρῶν
κυπάρισσον φιλέειν, ἔδν δὲ νομόν Κρήτας περιδάσιον(?)· ἔμοι θ' ὀλίγον μὲν
τὰς δέδοται, ὄθεν ἄδρος, πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ τρατίων, satis
certo elicuisse videor quae edidi recepto Reiskiano ἄδρος, τουτέστιν εἰ μὴ
μέγας πλούσιος παχός (Hesych), ἀλλ' εὐπορος καὶ ἰσχυρός καὶ εὐάνδρος.

(ἐπ.) 50 8 και πόθεν ἀθαν(άτων ἔρις ἀ)ρῆατο.
 9 ταῦτα θεοῖσι (μ)έν
 10 πιθεῖν σοφοῦ(ς) δυνατόν,
 11 βροτοῖσιν δ' ἀμάχανο(ν εὐ)ρέμεν·
 54 12 ἀλλὰ παρθέ-
 νοι γάρ ἱς[ε]τ[ε] Μο(ῖ)σα(ι)
 55 13 πάντα, κε(λαι)νεφεῖ σὺν
 14 πατρὶ Μναμος(ύν)α τε
 15 τοῦτον ἔσχετ(ε τεθ)μόν.
 16 κλύτε νῦν. ἔρα(ται) δέ μο(ι)
 17 γλώσσα μέλιτος ἄνωτον
 γλυκύν [καταλείβειν?]
 60 18 ἀγῶνα Λοξία καταβάντ'
 19 εὐρύν ἐν θεῶν Ξενία.

B' 1 θύεται γὰρ ἀγλαὰς ὑπὲρ Πανελ-
 2 λάδος, ἄντε Δελφῶν
 3 ἔθ(ν)ος εὔξατο λι-
 65 4 μου ς(— — — — —)
 5 εὐδ(— — — — —)
 6 φιλει(— — — — —)
 7 Κρόν(— — — — —)
 8 πρύτα(νι — — — — —)
 70 9 τοι πά(— — — — —)
 10 χρης(τ)η(ρι — — — — —)
 11 θωνόθ' ἐν (— — — — —)
 12 καί ποτε(— — — — —)
 13 πανθοῦ(— — — — —)
 75 14 δεσ Τροία (— — — — —) ἦ-
 15 νεγκέν / (— — — — —)
 16 δεα πάις [Πηλέος]
 78 (— — — — —) / δν ἐμ-
 17 βα(λῶν ἰὼν ἔσχε μάχας)
 18 Πά(ρι)ος ἐ(καβόλος βροτῆ-)
 80 19 σίψ δέμαϊ θεός·
 20 ἴλιου δέ θῆκεν ἄφαρ
 21 ὀπιτέραν ἄλωσιν,

B' (ἀντ)	1	κυανοπλόκοιο παῖδα ποντίας	{	trin	ia	{	5
	2	Θέτιος βιατάν,	{	trin		{	3
85	3	πιστόν ἔρκος Ἄχαι-	{	dodr		{	3
	4	ών, θρασεῖ φόνῃ πεδάσαις·	{	tr	tr	{	[4]
	5	δσσα τ' ἔριξε λευκωλένῃ		dodr	cr		5 20
	6	ἀκαμπτον Ἥρα μένος ἀν(τ)ερείδων		ia	ch	da	6
	7	δσα τε Πολιάδι· πρό πόνων	{	tr	ch		4
90	8	δέ κε μεγάλων Δαρδανίαν	{	ch	ch		4
	9	ἔπραθον, εἰ μὴ φύλασεν Ἀπό(λ)λ(ω)ν·		ch	pher	(cf 131)δ	20

50 ἀθαν(άτων ἔρις ἀ)ρῆατο Bury, non male cl 87, ἀθαν(άτων γέρας ἀ)ρῆ. Sitzler (Woch cl Phil 1911, 1017) Pindarum e Pind N VII 44/5 perperam corrigens 59 suppl Wil 60 Λοξία Gr-H, -ιαi pap 66 εκδ[H(εργμυρ) 67 φιλει[H(εργμυρ) φιλει[O(xyrh) 68 κρόν[ie βαρῶσπα στεροσάν] Tosi At e Roma 1908, 201 77 suppl Sitzler 62—78 refigans Woch cl Phil 1911, 1016 81 ἰλιωι suprascr ou pap O 88 ἀκν. pap, at cf P IV 72 C, Isth IV 53 89 δσσα (= 87) Aristoph, at bene confertantur in uno eodemque versu δσσα — δεα τε O III 107 91 ἔπραθεν: Bury

10	νέφεσαι δὲ χρυσείοις	\wedge tr ch	4
	Ὀλύμπιοι	{ antiisp	$\frac{4}{2}$
11	καὶ κορυφαί(ι)ν Ἴζων	{ pher	4 [10]
94	12 μόρσιμ' ἀνα(λ)ύειν /	{ dodr	
	Ζεὺς/ ὁ θεὸν σκοπὸς οὐ τόλ-	{ paroom	$\frac{1}{1}$
95	13 μα· περὶ δ' ὕπικόμω/ (Ἐ)λένα	{ aicm	
14	χρῆν ἀρα Πέρταμον εὐρύ[ν] ἀι-	{ (135) aicm	8
15	στῶσαι / ἐλας αἰθομένου	{ ch	
16	πυρός· ἐπεὶ δ' ἄλκιμον	{ cr	8 22
	νέκυν ἐν τάφω/ πολυ-	{ trin	
17	στόνω θέντο Τηλεῖδα,	{ u--- ch	$\frac{1}{1}$
100	18 ἄλός ἐπὶ κύμα βάντες (ἦ)λ-	{ ch ia	
19	θον ἀγγελο(ι) ὄπισω	{ lecy	8
20	Κυρόθεν Ν(ε)οπτόλεμ(ον)	{ tr ch	
21	εὐρυβίαν ἀγοντες,	{ ch ha	8 22
B' (ἐπ)	1 δς διέπερσεν Ἰλίου πόλ(ιν·)	{ dodr ia	5
105	2 ἄλλ' οὔτε ματέρ' ἔπειτα (κ)εδνάν	{ ia trin	5- 10
3	εἶδεν οὔτε πατρω-	{ dodr	3
	ταῖς ἐν ἀρο(ύ)ραις)	{ trin (λήιε π.)	3
107	4 Ἰππους Μυρμιδόνων	{ dodr	3
5	χαλκοκορυ(στ)ᾶν	{ trin (adon)	3-
	(δ)μίλει ἐγείρων.	{ trin (λήιε π.)	3-
109	6 σχεδὸν δ(έ Το)μάρου	{ trin "	3-
	Μολοσσίδα γα(λ)ίαν	{ trin "	3-
110	7 εἰκέτ', οὐ(δ' ἀ)νέμους [φυγ]εν	{ ia an _v	4
8	οὐδὲ τὸν εὐρυφάρετραν ἑκαβόλον·	{ da da	4
9	ῥμοσε [γάρ] θεός·	{ dodr	3 32
113	10 γε(ραῖο)ν δς Πρίαμον	{ tr ch	$\frac{4}{2}$ [4]
11	πρὸς ἔρκειον ἦναρε βωμὸν ἐ(π-	{ antiisp da	4
115	12 εν)θορόντα,	{ tr	$\frac{4}{2}$
	μῆ νιν εὐφρον' [ἐς] οἴ[κ]ον	{ ithy (of 64. 176)	4 10
116	13 μῆτ' ἐπὶ γῆρας ἰξέ-	{ ch da _v	4-
14	μεν βίου· ἀμφιπόλοισι δὲ	{ (36) pher _v	4-
15	(μ)οιρ(ιδ)ᾶν περὶ τιμᾶν	{ pher	4-
16	(δηρ)ι:αζόμενον κτάνεν	{ gly _v	4
120	17 (ἐν τεμέ)νει φίλω γὰς	{ ch da	4-
	παρ' ὀμφαλὸν εὐρύν.	{ pher	4-
121	18 [ἴ]η ἴητε] νῦν, μέτρα παι-	{ ia	4
19	η(ό)ντων ἴητε, νέο(ι).	{ tr ch	4 22

95 τοῖμα pap, τοῖμα ut in sententia generali Wil 1908, 347^a, Pind 132^a 96/7 εὐρυ[λ]ίττωσαι: εὐρύ (δ)ιφρῶσαι (διαίτ. debebant) Gr-H, εὐρύν scripsi, ut ἐς βαθὺν Τάρταρον paeon VI 44, contra ἐν αἰνῶ Ταρτ. P I 15 97 αἰθομενος 99 πηλεῖδα[.] 106 (πατρωφ-)αῖς pap H, -οῖς O 108 (ἐγείρων) H, εγελ... O, antea]μιλον Gr-H, unde corr Wil Pind 132^a 110 suppl Wil (? T Tosi) (ἔλαθεν Gr-H) 112 Housman 115 suppl Housmann cl Lucr III 894, ἐς delevi 118/9 schol Nem VII 94 affert (fr 52 B⁴): ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μυριάδων περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι, item (μ)υρ(ιδ)ᾶν pap, Πυθιδᾶν Zenod, μοιριάδων (e paraphr τῶν νομιζομένων τιμῶν) Boeckh; μ- igitur et laudatis verbis et paraphrasi testatur schol Pind, the interchange of υ and οι is too common to require illustration Gr-H, de Boetorum litteratura recentiore admonet Wil; κυριάδων (im- merito Dem 86, 32 antestatus praecipit Housman 119/20 κτανέων pap, Ζ(ηνόδοτος) κτά(ν)εν ἐν, γρ (κταν)έν 121/22 utrobique pap simpliciter ἴη, schol γρ ἴη ἴη τε: est ἴησαι ab ἴη, ut αιάζειν ab αἰατ simm

- Γ 1 ὀνομακλύτα γ' ἔνεκα Δωριεῖ
 μ(ε)δέοισα (πό)ντη
 3 νᾶκος, (ῶ) Διός Ἑλ-
 4 λανίου φαινὸν ἄστρον.
 5 οὔνεκεν οὐ σε παιήνων
 6 ἄδορπον εὐνάεομεν, ἀλλ' αἰοῖδ' ἀν
 7 ῥόθια δεκομένα κατερεῖς,
 130 8 πόθεν ἔλαβες ναυπρύτανιν
 9 δαίμονα καὶ τὰν θεμίζεον ἀρετ(άν). *ch lecy*
 10 ὁ πάντα τοὶ τὰ τε καὶ
 τὰ τεύχων σὸν
 11 ἔγγυάλιξεν ὄλβον
 12 εὐρύο(πα) Κρόνου
 παῖς, ὕδατ(εσσ)ι δ' (ἐ)π' Ἄσ(ω)-
 135 13 ποῦ π(οτ' ἄ)πὸ προθύρων βαθυκόλ-
 14 πον ἀ(νᾶ)ρέψατο παρθένον Αἰ-
 15 γιναν / τότε χρύσεια ἀ-
 16 ἔρος ἔκρυσαν κόμ(α)ι
 ἐπιχώριον κατὰ-
 17 σκιον νῦτον ὑμέτερον,
 140 18 ἵνα λεχέων ἐπ' ἀμβρότων

deest v 141, exstant initia fere monosyllaba vv 142—55, 148 μῦ: Μυ[ρμι-
 δόνης Wil Pind 134, denique, hausta columna integra)

Tum ex ep γ' post (172*) frustula χο[...].ενος

- 175 11 [— — — —]ν γε δε-
 12 [— — — —]εῖν ἀπείρονας ἀρετᾶς *tr lecy*
 { 13 [— — — —] τε [— — — —]
 14 [— — — —] πόλιν Τροίαν· φι-
 15 [— — — —]α λαόν
 180 16 [— — — —]γον [— — — —] (στεφά)νοισι πάν
 17 [εὐ]βαλέος ὕγίαιας
 κινιάζετε Μοισᾶν
 18 [ἐ]παβολ[— — — —] πολλάκι· παι-
 188 19 ἄν δέ[— — — —] ε[— — — —] ἄν.

129 δεκ. H, δεχ. O 184 ὕδατι, suppl Gr-H, υδατιδεπ (~ N III 3) corrup-
 tum patat Maas Resp I 26 135 π[...].πο O, γ[ἀρ ἀ]πὸ Maas 26 136 α[...].-
 ρέψατο pap, ἀ(νᾶ)ρέψατο Gr-H; εὐ ἀνᾶρέψαντο sor Aug Fick Y 234, a 241,
 v 77, ubi alii ἀνηρέψ. cl ἀνερεψάμενοι Bekk Anecd 401. *ἀρέπομαι collig-
 gitur e forma ΑΡΕΓΥΙΑ (in patera Aeginetica perantiqua Berl 1682 Fw,
 EM 188, 21), ut α- sit protheticum, dissentiant G Meyer² 160, Boisacq ét
 gr 81/2. 276. Iam Maas legi posse in papyro O ἀ[.]ερέψ. certior factus
 βαθυκόλπων (προθύρων) ἀνερέψατο proponit 188 ἐκρυσάταν O: corr Gr-H
 172* χο[λοῦ]μενος? tum schol (v l?) ποιῶ(?) 175 γε suprascr -τ.
 O 176 -ειν ἀπ- servavit H, schol προστακτικῶς ad inf pertinere videtur
 178 πόλιν tr. H [ἀμφι] π. Sitzler W cl Phil 1919, 343 180 στεφά-
 νοισι νιν (v l?) schol O ft recta 181 ..]βαλέος ὕγίαιας ck. servavit H,
 Aristoph schol O κ[οἱτ] 182 ..]παβολ[H 188 ἐννόμων H (= Ze-
 nod) τῶν ἀπὸ τῶν ἐ(νδ)ικῶν schol O

VII^a ΘΗΒΑΙΟΣ ΕΙ(ΙC ΠΤΩ)ΙΟΝ? cf ad 11/12 Wil Pind 187/8

]προσ[add Hermap

στρ Α' μαντευμάτων τε θεσπεσιών δοτήρα
 και τελεσσι[πῆ] θεοῦ
 ἄδυτον ἀγλαάν τ' ἐς αὐλάν
 Ὠκεανοῖο (XI litt) Μελαίος
 5 Ἀπόλλωνι γ' [
 ὄρ(ε)ιδρόμον []
 συν ἄπιον[. . .
 γαν'. εἰν το[. . .
 χέων βραθάμιγγα

10 Χαρίτεσσι μοι ἀγχιθ[
 γλυκύν κατ' αὐλον αἰθέριον
 τε τηλαυγέ' ἀγ κορυφάν
 ἀντ Α' ἦρωα Τήνερον λέγομεν. —
]α ταύρων εἰ[
]ν προβωμ[
]οιτ[.]τ[.]μο[.]...] παρο[
 κελά]θησαν αὐδάν·
 εὐ]αντέτι χρηστήριον

In pap Oxyrh (p 51 Gr-H) exstant: 1]ν τε θεσπεσιών δοτ[2 schol
 ἐπεσι (v infra) 8]ον ἀ[γλ]αάν τ' ἐς αὐλάν 7]ει φιλα[8]ν δέ . . [
 9]μιγγα[(μπα Gr-H) 10]αγχιθ[11]τ' αὐλόν αἰθερ[12]ε ἀν
 κορυφάν [13]νερον λεγομεν, denique 14—18 Reliqua (1—18) de-
 bentur pap Hermap (Pap gr e lat Firenze 1918 II 147, 77); adde quae
 in pap Hermap subsequē prius Ctuγός δρκιον ἔξευ[cl fr Oxyrh 129, 4 p 75
 Gr-H Ad 2 frustra conferunt τελεσσιερὸν παιδνα Hesych; τελεσσι[πῆ]
 ex scholl (et fr 293) Wil Pind 188¹ 4 of Τήνερον 13 11/12 αἰθερ[
 tum λόντι Gr-H, αἰθέριον τε τηλ' ἀγ. κορ. (Ptoon scil) Wil 18 εὐ]αντέτι
 Gr-H. Perobscura omnia

VII^b (= 52^b)

Recte si inde a verbis ἦρωα Τήνερον (VII^a 18) antistrophum inci-
 pere statuimus, sequi videtur, ut pap Oxyrh 841 fragm certe 16 et 19
 non iam pertineant ad paeanem Ἡεβανum VII^a.

(fr 16, 10) (ἐπεύχομαι?) δ' Οὐρανοῦ τ'	{ ia	cr	
εὐπέπλω θυγατρί	{ ithy _v		
Μναμ(ο)κύ(ν)α κόρα(ι)σί τ', εὐ-	{ ch	ia	
μαχανίαν διδόμεν.	{ prosod		15
(τ)υφλα(ι γὰρ ἀνδρῶν φρένες,	{ ia	cr _v	
(δ)εστις ἀνευθ' Ἐλικωνιάδων	{ alcm		
15 βαθείαν ἔλθ[.]των ἔρευ-	{ ia	ia	
ν(φ c)οφίας ὁδόν·	{ dodr _v		15
(ΕΠ?) ἔμοι δέ τοῦτο(ν δ)ιέδω-	{ ia	ch	
καν ἄθανατον πόνον	{ glyc		

15 De ἐλθ . . των suppl desperandum; per -λ- litteram si licuerit,
 εὐθρόνων coniecerim cl N III 88 16 κοφίας pap, κοφίας? (cl paean IX 4) Gr-H

Fr 17, 1 Ὀμήρου, indicare videtur P in enarranda fabula ab Homeri
 ratione ut saepius abhorrere.

Fr 18 (-οιc-) nullius momenti.

Ex fr 19, 1—19 laciniis vid quidquam elucet praeterquam quod
 (10 schol et 12) de puerperio aliquo (Latonae?) et de Apolline sermonem
 fuisse. 19 + 20, 4: servatum ἔσκατο

(fr 19, 20) (εὐνάc· τί πείσομαι . . .)			
ἢ Διός οὐκ ἐθέλο(ι)ca . . .			
Κοίου θυγάτηρ π(.).			
ἀπικτά μ(ο)ι δέδο(ι)κα κα . . .			
δέ νιν ἐν πέλ(α)γοc . . .			
25 ριφθείσαν εὐαγέα πέτραν φανῆναι·	ia	ia da	6
καλ(έ)οντί νιν Ὀρτυγίαν ναῦ-ται πάλα.	paroem	cr	6

πεφόρητο δ' ἐπ' Αἴγαλον θαμά,	<i>an</i>	<i>-ia</i>	4
ἄς ὁ κάρτιστος	<i>cr</i>	<i>spv</i>	4
ἔρασσατο μειχθεῖς	<i>pherecr</i>		4
80 τοῖσφ' ὄρον τέλεσαι γόνον·	<i>ibyc</i>		4

Fr 19, 20 v 1 πείθομαι 20—22 Asteriam loqui apparet, Latonae sororem a Iove propter amorem spretum in mare coniectam (Hyg fab 58, suavius ἤλατο Callim IV 37, similiter Ap I 21, schol Lycophr 401 21 ἢ interrogantis videtur esse 23—25 Veretur P narrare parum credibilia (cf O I 31. 52) de poena dei irati et de Titanide aspera in coturnicem aut in insulae saxum mutata. Insulam vero olim mobilem fluctibusque obvolutum continuo post Latonae accessum quattuor columnis stabilitam esse P etiam in (prosodii) fr 88 tradidisse constat 23/4 (φάτις δέ νιν Wil Pind 328 24 ἐν (suprascr. a.) πελ(α)γε pap, verum vidit Wil 328² 25 v 1 εὐαγέα cf Aesch Pers 466, Eur suppl 652, Ba 662 28 τὰς pap, ἄς (Gr-H) necessarium, nisi forte ex Asteria Apollinem procreare olim Iovem in animo habuisse putas; de re Robert Arch Jahrb V 1891, 215 κάρτιστος (pap. marg) praefero formae κράτ., ut dim *cr sp* evadat respondente dim 29 (*pherecr aceph*); aliter Wil

VIII (= fr 52¹) (ΘΗΒΑΙΟΙC?)

Ex scholl col anteced servata: [τῷ δὲ Ἐργίνῳ θ θεός] (ἐχρη)σεν μαντευομένην [Ἐργίνε, Κλυμένην παῖ, Πρεσβωνιάδαο,] ὅψ' ἤλθεε γ(ε)νεῖν διζήμενος ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν / ἰστοβοῆϊ γέροντι νέην περιβαλλε κορών]ην· ὁ δὲ Πίνδα(ρος λέγει, ὅτι ἐχρησε ταῦτα αὐτῷ ἠνίκ(α)...; tam ἀπῆται (Erginus) ἀναρε(θέντος... τ(ο)ν πατρός Κλυμένου ὑπό Περιήρουσ (civ Theb)?, καὶ ὁ χρημὸς... προὔτρψε στρατεύεσθαι ἐπὶ Θήβας. Ad Paus IX 37, 2, Apollod II 67 ss, schol Pind O XIV 2 provoc Gr-H, oraculi verba e Paus inseruit (ὅψ' ἤλθεε, ἐ]ἔ]λθεε pap) Robert Herm 49, 1914, 319. Idem etiam Trophonii Agamedisque Ergini filii P in hoc paeane mentionem fecisse conii (de quibus fr Isth 2. 3); veri non minus simile (una cum Herculis in Orchomeniorum legatos iniuria?) etiam Thebanorum rebellionem et libertatem fuisse celebratam cλ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος fr Pind 29, 4. Quae quomodo cohaeserint cum Cassandrae (vel Heleni) in Paridem vaticinio vv 20 ss, ne suspicari quidem licet, de quo ex Cyprii Procl chrest p 234, 9 ss Westph (Bethe Hom II 152), procl habendi Apd III 148/9, Lycophr 224 ss.

a (fr 82, 20)	σπεύδοντ' ἐκλαγῆεν θ' ἱερ[ἄς κόρας	<i>-ia</i>	<i>dodr</i>	5
	δαιμόνιον κέαρ δλοαί-	{	<i>ch ~ch</i>	{
	ci στοναχαῖς ἀφαρ,		<i>dodr</i>	
	καὶ τοιῆδε κορυφῆ		<i>mol cr</i>	4
	εἰμαινε λόγων·		<i>dodr</i>	3
25	ὡ πάναπ(ειρον) (εὐ)ρ(ύ)σπα Κρονίων,		<i>dodr an</i>	5 12
	τελεῖς (ὕ νῦν τὰν πάλαι)		<i>ia cr</i>	4
26	πεπρωμέναν πάθαν,		<i>lecy</i>	4

Numerorum quam posuimus interpretationem ut nonnullis locis necessario incertam, ita qua videntur esse simplicitate Pindaro non indignam esse putaverim (cfl paean I—V. VII^α.^b). 20 ἐκλαγῆεν pap ἱερ[ώτατον Gr-H, ἱερ[ἄς κόρας Robert; antistrophice congruere conii Gr-H fr 87, 3. 4 πάντων ἔργον (suprascr -ων) ἱερώτατον et τ' ἀ[νι?]έντες (≈ δλοαίαι), unde cum ἔργων praesortandum videatur, ἐκλαγῆεν restituere non dubito, quamquam in promptu sunt etiam formae ~ ~ ~ ~ ~ exempla ed min² p 350 24 De aceph membro ibid

	ἀνίκα Δαρδανίδαϊς Ἐκάβ(α φράσεν θυγί),	<i>ch parom</i> [14]
	(δν) ποτ' εἶδεν ὑπὸ σκλάτχιν(οῖς)	<i>dodr sp</i> 5 ⁻
30	φέροικα τόνδ' ἀνέρ', ἔδοξ(ε δέ)	<i>ia dodr</i> 5 10
	τεκεῖν πυρφόρον ἐπιβρεμέταν	<i>da dodr</i> 5
	Ἐκατόγχειρα, κληρῶ (δὲ βίῃ)	<i>--- dodr</i> 5 ₁₁ 10
	ἴλιον πάσαν νιν ἐπὶ π(έδον)	<i>cr sp cr</i> 6
	καταρείψαι· ἔειπε δὲ [μάντις	<i>parom</i> 4 ⁻ 10
	(. . .)α τέρας ὕπνα(λέον)	<i>alcm</i> 4
35	(. . .)λε προμάθεια	<i>ia(?) cr sp</i> 6 ⁻ 10

30 ἐρι[σφάρατον] praepotat Robert cl fr Pind 14 (= 268 Boe)

31 Ἐκατ. egregie Robert 33 μ[άντις, Helenus opinor cll locis supra
landd 34 inf expectant, flagitatur (. . .) [ἄ] dativus, cōn δ[κ]α (cōn
γε δ. si per pap licuerit) conicio, ἔειπε interpr ἐξηγήσατο cll O VIII 46.
63 simm 35 ἔτωκ[ια] δὲ (λε pap) ex gr propono

b (fr C 83, 10)	10 μεγ[. π]άν δ' ἔπος	
	κλιθεῖ(c) ἐκο(ινάσατο) σφι-	<i>ia ↑ tr</i>
	κιν μάλα πρᾶξον (δι)καίως·	<i>ch (tr?) tr</i>
	ἄκλυτοι μάντι(ε)ς Ἀπόλ-	<i>da ↑ cr</i>
	λωνος, (ἐ)γὼ μὲν ὑπὲρ χθονός	<i>idyc</i>
	15 (ὀ)πέρ τ' ἠκεα(νο)ῦ	<i>dodr</i>

10 schol ἀντ' πάσα(ν τὴν ἀλήθειαν? Gr-H 11 an κλιθεῖ(α), scil
θέμις κλιμῶ ἢ τρίποδι Δελφικῶ κεκλιμένη ὡς χρησμοδοῦσα καὶ τοῖς
Ἀπολλωνίδαϊς (13 cl fr Pind 192) τὰς χρησμοῦ θέμιετας παραδιδούσα?
14 ἐγὼ χρυσ schol, tum μήποθ' ὁ λόγος ἐκ τ[ο]ῦ χοροῦ? 15 schol ὠκεα-
νοῦ θέμιδος, ἐπεὶ κα[], quae nescio an pertineant ad fr 30, 1 ss simm; tum
πάντας κατέρηκε τοὺς [τόπους? Obscura omnia, nec tamen desunt ma-
gnae poeseos signa

IX (ΘΗΒΑΙΟΙC) (cf 107 Bgk, 74 Boe)

Interpretationi nostrae novam opposuerunt Ed Fraenkel Rh Mus 72,
1918, 176. 328, Wil Versk 490 in eo potissimum a nobis dissentientes,
quod pro quinaris senariis nostris aeolenopliis (plura exempla ed min
consp metr 346, ubi corrigas O IX sp 3) dactylica 'tetrametra' 'penta-
metra' fuisse autumant Alexandrina (Heph 28, 15. 18) doctrina metrica
nimis freti.

A'	Ἄκτις ἀε-	<i>antisip</i>	}	3
	λιου, τί πολύσκοπ' ἐμήσαο,	<i>enopi</i>		
	ὦ μάτερ ὀμμάτων,	<i>dodr</i> (~ O XIII 3. 4)	}	3
	ἄστρον ὑπέρτατον	<i>dodr</i>		
	ἐν ἀμέρῃ	<i>ia</i>	}	2
	κλεπτόμενον; <τί δ'> ἔθηκας ἀμάχανον	<i>da da</i>		
4	ἰσχὺν τ' ἀνδράσιν	<i>dodr</i>	}	3
	καὶ σοφίας ὀδόν,	<i>dodr</i>		

Praeter scholiorum quassdam lacinias (velut Π(ν)δαρος 2, plura ali-
quanto 17. 18) papyri Oxyrh 841 fr 127/6 continentur vv 8—11. 13—18
frustula. Debentur autem primae triadis (1—21) reliquiae Dion Halic
Demosth o 7 (I 142 U-R; codd B P M) accedente Philone de providentia
(versione armenia). Non repeto quae copiosius dedi (1900) ad Pind fr 107

1/2 ἐμησθεῦ μ' ἄτερ: μήκαι Boissonade (μάτερ) et Blass, ἐμήσαο (ἐμήσω)
Bamberger ap Schneidewin, quod nunc praefero, ut κλεπτόμενον sit partic
imperf 3 post κλεπτόμενον interrog signum posui (1900) in vivo Bergkio;
displicent duo participia; tum <τύ γ'> Gr-H, <τί δ'> Diehl, <μάλ'>
Wil Pind 394¹ 4 ἰσχὺν πτανόν ἀνδρ. B, ἰσχὺν π. ἀ. vulgo: Blass

10	ἀλλά νιν ηρονετη . [<i>alcm</i> (?)	2
	κεραυνῷ χθόν' ἀγο[ί]εαις	<i>pherecr</i>	2
	Ζεὺς] ἔκρ(υ)ψ(ε)ν (ἀπ)άντων.	<i>pherecr</i>	2
	γλυκεῖαι Διος ἀγλ[
	οτι ξενο . φ . υνον[
15	ἄτερθεν τε . . ἀν[
	. λο . . . τεμενο[
	μενανα . κημναν[
	λυσ(μβροτον π[
	(δ)κηράτων δαιδα[λ		
20] νελ[

χρῦσαι ἰσχυρῶς ἀποκρέμανται τοῦ ὁρόφου τέτταρες, nec contemnenda esse arbitror continuo quae adduntur verba, τὴν Ἀδραστεῖαν αὐτῇ παραγγυῶσαι καὶ τὸ μὴ ὑπὲρ τοῦς ἀνθρώπους αἰρεσθαι. Iam bene accidit, quod in Atheniensium templi hecatompedi ruinis inter aëtomatis fragmenta avium figurae inventae sunt supra Herculis Tritonisque corpora tecto subter variis coloribus appictae (Wiegand Archaische Porosarchit d Akrop Ath, 1904, 64, Taf III, Heberdey Altatt Porosskulpt 1919, 68). At quae avium (ciconiarum, aquilarum) figurae Athenis ornamenti dumtaxat causa adhibitae erant, in Delphico templo ipso quoque perantiquo (saec VII—VI) virgines illas superne formosas, ceteroquin Sirenum ritu avium in similitudinem corruptas, aureis laminis caelatis supra tympanum sub tecto prominente suspensas (ἔευπερ αλεροῦ) novare ausim et ὑψόθεν πασαν III 11), Adrastearum quasi vel Nemeseon vice functas esse Persarum regiae exemplo doceri videmur. Cf supra ad fr 2. 3 adn

** XII

	[VII litt] με[
	[IV] οἰκιν εν νε[
	[. .] αλα δ' Ἀρτέμιδι[V]ονας[
	λέχος ἀμφοπό[λει . .] α τοια[υτ		
5	[. .] υμνήσιος δρεπ[. .], ἀμα δὲ φ[έρεν?		
	Νάεοθεν λιπαροτρόφων θυσι(αc)	<i>pherecr</i> (?)	ch 6
	(μή)λων Χαρίτεσσι μίγδαν	<i>parosm</i>	4
	(Κύ)γθιον παρά κρημνόν, ἔνθα	<i>quat (alc)</i>	4
	κελαινεφέ' ἀργιβρέν-ταν λέγο[ντι	<i>glyc</i>	tr 6
10	Ζῆνα καθελόμενον, κορυφαί-	<i>alcm</i>	4
	κιν ὑπερθε φυλάΞ(αι χρ)όνον,	<i>an</i>	cr 4v
12	ἀνικ' ἀγανόφρων	<i>pherecr</i>	2

Oxyrh pap 1792 (vol XV 86 ss) 5 ss Sacrificium quis paraverit (Χαρίτεσσι μίγδαν = σύν, ut μίγα κωκυτῇ γυναικῶν P IV 113) vel parare iubeatur obscurum. Iuppiter vero in Cynthio monte sedens Latoidarumque natales exspectans, dein gemini divini non tam in lucem (ἐκ φάος) editi quam lucem ipsam splendidissimam (ἀελου δέμαc, Raffaëlici bambini instar) praebentium amplificata imagine homerica (Z 401), tum Eleithyia et Lachesis partui laeto (cf ad O VI 43 adn) grato animo assistentes, denique nymphae Deliacae acclamantes, — quid ex his Pindari ingenio non dignum? 9 scr λέγο[ντι

Κοίου θυγάτηρ λυέτο τερπνός	da tr	4
ώδινος· Ελαμψαν	ihie παιάν	3
δ' αελίου δέμας δπω[ς	ch cr	4
15 ἀγλαόν ἐς φάος ἰόντες δίδυμοι	ch cr ch	4 + 2
παί-δες, πολλὸν βόβ(ο)γ ἱ-	ch	4
εσαν ἀπὸ στομ(άτων)	dodr	3
17 ('Ε)λείθια τε καὶ Λάχεσις·	alcn	4
τέλε(ι)αι δ' ὄλ[.....	4 33
18 κατελάμβανον . . .		
[. .]εφθέγγαντο δ' ἐγγυρίαι		
20 (δγ)λαός ἄς ἀν' ἔρκε[.] . . . [
[VIII] τὸ γάρ ἀν . . ἰν . ατοῖ[
[XIV] . . ρ . γονατ[
[XIII]ηρας ορ . [
[XIV] . . . [

18 De dact inverso N VI 6, Soph Ai 230, Phil 1216 14 ὀπό[pap, coniunctio quinto loco pos id habet excusationis, quod Ελαμψαν δέμας artius coniuncta sunt; δπω[ς legendum vidit P^{Maas}. De notione temporali cf M 208, γ 378, Aesch Prom 228, Pers 198; δπω[ς (ut glossam ad δέμας adscr) legebat etiam Wil 519² propter asyndeton tum evasurum (16) ipse sibi non satisfaciens.

fr (Oxyrh) 16]'Ασωπο[]εωατο τ[cf pap 841 paean VI 184/6
fr 47 ἐν Πύψω 51 ἀμ]φιπολεῖ]ποσόα θυ[γάτηρ

p 403 ad fr 57: Verba (3) a P aliena deleri in ed min p 404
ad fr 61: scr ἀν ἱχαί (illud e cod P^{Maas}, hoc e h) cl Isth II 85, N VI 4,
Aesch Pers 709. De membris digerendis cf ed min p 405 ad fr 63:
cf paean II 5 64: Post 'inseruit' adde Volkmann; Ἄντιφων (ex Ho-
mero! B 864) quam Ἄντιφων malunt Weil-Reinach 66: scr Διδ. ἐν
ὕπομνήματι τοῦ πρώτου τ. παιάνων e Wil Pind 185 p 406 ad fr 69/70
cf paeanes Thebani, tum propter tibias paean III 94. IX 36; denique
fr 249^b. 269

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ (fr 70^a)

Θραξ . . Ἡρακλῆς ἢ Κέρβερος Θηβαίοις

στρ α'	1 Πρὶν μὲν ἔρπε χοινοτένεια τ' αἰοῖά	1+2
	2 διθυράμβων	1
	3 καὶ τὸ σάν κίβδηλον ἀνθρώ-	2
	ποισιν ἀπὸ στομάτων,	3 8
	4 διαπέτ(τ)α(ν)ται δὲ νόν ἱροί(?) πύλα(ι κύ-)	1+2
	5 κλοισι νέαι· [] ε]ἰδότες	2+1
	6 ὄσαν Βρομίου (τελε)τάν	2 8
5	7 καὶ παρὰ κἀ(π)τον Διὸς Οὐρανίδα	1+2 2 10
	8 ἐν μεγάροις ἱ(στα)ντι. σεμνῆ μὲν κατάρχει	1+2 2
	9 ματέρει πᾶρ μεγάλα βόμβοι τυπάνων,	2+1

Oxyrh pap 1604 (vol XIII 1919) fr 1 col II 1—2 = fr 79^a (Strab Ath),
6—8 = fr 79^b (Strab), 10—11 = fr 208 (Plut)

Stropha chalcidica. Periodi propter vocalium hiatus 2/3. 5/6. 11/12 sponte digeruntur. De numeris acceleratis 8^b cf supra obs metr . . . et comm Pyth 118/19

In inser Θραξ ed Gr-H, obloqu Wil Pind 345² 5 Lacuna V litt, Oedipodis sapientiam desiderant, δονέοντ' ego olim, λαχέρ' P^{Maas}, κοφοί of Sandys

	10 ἐν δὲ κέχλαδ[εν] κρόταλ' αἰθόμενα τε	1+2	
	11 δαίς ὅπῳ Ξανθαίαι πεύκαις	3	8
	12 ἐν δὲ Ναίδων ἐρίγδουποι στοναχαί	2+1	
10	13 μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀ- ρίνεται ῥιψαύχενι	{ 3	
	14 σὺν κλόνῳ.	2v	
	15 ἐν δ' ὁ παγκρα(τή)ς κεραυνός ἀμπνέων	1	8 19
	16 πῦρ κελίη(ται τό τ') Ἐνυαλίου	3-	
	17 Ἐγχοῦ, ἀλκᾶεσσά (τ)ε Παλλάδο(ς) αἰγίς	1+2	6
15	18 μυρίων φθογγάζεται κλαγγαῖς δρακόντων.	1+2	
		3	6 [12]
ἀντίστρ	1 ῥίμφα δ' εἶσιν Ἄρτεμις οἰοπόλος Ζεύ-		
	2 Ξαίς ἐν ὄρταϊς		
	3 Βακχίαις φύλον λεόντων		
	ἀ(γρότερον Βρομίῳ).		
	4 ὁ δὲ κηλεύεται χορευοίσασαι κα(ι θη)-		
	5 ρῶν ἀγέλαις. ἐμέ δ' ἔΞαίρετο(ν)		
	6 κάρυκα σοφῶν ἐπέων		
20	7 Μοῖς ἀνέστας Ἑλλάδι κα(λ)λ(ιχόρῳ)		
	8 εὐχόμενον βρισκαρμάτοισ ρ(— Θήβαις),		
	9 ἔνθα ποθ' Ἄρμονίαν (φ)άμα γα(μετάν)		
	10 Κάδμον ὕψη(λαί)ς πραπίδες(αι λαχέιν κεδ-)		
	11 νάν· Δ(ιδ)ς δ' ἀκουσεν ὀμφάν,		
	12 καὶ τέκ' εὐδοξο(ν παρ') ἀνθρώπο(ις γενεάν).		
25	13 Διόνυς' . . .		
	14 ματέ(ρος?)		
	15 πει . . .		

8 κέχλαδ[εν] of 6.10.13 18 ὑφ. pap. 17 ἀ[γρότερον] sueta adi ad subet regens assimil 21 ο ante lacunam valde incertum, non magis certum est, unde Θ[ήβαις] γράκειν proponere vix audeat Wil; ὄβρια Θ[ήβαις] coniceram de acc el formula ep ὄβρια δοῦναι, de dat H 298, nisi licentias antistr per se quidem non improbables iuxta compositis enopl numeris v c fr 123, 8 et pseudiambb fr 122, 8, ergo — — — — —, per coiecturam invehere nimis arduum esse videretur 28 Harmoniae epithetum magno intervallo in fine sententiae adicitur more pindarico, ne dicam necessario, quo elegantius pergi possit Διός δ' ἀκουσεν (Harmonia); ποι]νάν quod coni Wil c gen P coniungit velut ἀρετὰς, καμᾶτων

p 409/10 Nimis diu inde ab Hermanno usque ad Crusium fr adespp 84 Bgk⁴ in versus redigere conati sumus invita Minerva. Nunc cf CRobert Gr Myth I 1894, 867, Wil Herm 37, 1902, 331, Reitzenstein Poimandres (1904) 83. 101

**70^b <Ἄργείοις>

] ἀπὸ Δανα[Κυκλώπων· πτόλις ἀρ[ά οἱ
]ν λεγόντων[]ν ἐν Ἄρτει μετὰ μ τ. [
]ιον ἀνακτα[]ποι ζυγέντες ἐρατὴ δόμον
]λειβόμενον ὀ. []ντ' Ἄβαντος
5]υε πατέρα Γοργό(ων		10]λεεν.

Oxyrh pap 1804 (vol XIII 1919 p 38); in papyro hoc fragm (1 col I) Thebano dith 70^a (Cerbero) praemittitur; vv 1—19 initia (litt fere XII) perierunt, 20 as ultimae fere syllabae si quando servatae ea lege, ut exitus 19—22 accurate congruant cum 33—36 8 Ἄκρ[ις]ιον Gr-H 6 πρόγονόν τε Κυκλώπων Bury. De of et oi verba facere schol videntur, unde ἀρ[ά οἱ] Gr-H 6—10 ἔξεν[ζογγ]ο οἱ Κύκλωπες, τὰς τοῦς et Διονυσιακόν schol, quae quo pertineant obscurum 7 φόρμιγγι δ' ὄμνοι Bury, ποι pap 86^a

cpr. εὐ)δαιμόνων βρομιάδι θοῖνα πρέπει
]κορυφάν
]θήμεν· εὐάμπυκες
 ἀέ)ετ' ἔτι, Μοῖσαι, θάλος αἰδῶν
 15 ὅμμι) γάρ εὐχομαι. λέγοντι δὲ βροτοί
]α φυγόντα νιν καὶ μέλαν ἔρκος ἄμμας
] Φόρκοιο, κύγγονον πατέρων
]ν
 πον τ' ἔμολον
 20] . ιαν ἑάν

11 ἄλλ' ἀνδρῶν εὐ)δαιμόνων Bury 14 Περσεὶ νυν ἀέ)ετε Bury,
 Βρομῖω? parum recte Gr-H; cf 18 15 ὅμμι) Gr-H 16 Λιβόας πεδῖ]α?
 Bury ἔρκος supra lin 17 κορῶν schol

Phorci Gorgonum patris, Cyclopium (per Thoosam scil Polyphemi
 matrem) proavi mentione interiecta adumbratur fabula de Cyclopiibus
 arce Argea aedificata hospitalitate exceptis non sine hynnorum lya-
 rumque sonitu (6—10). Tum novo exordio facto ad Persei cum Gorgone
 vel Gorgonibus certamen exponendum aggredi poeta videtur, unde fr
 quamvis incertum 254 huc revocaveris, quod fuerit de cibisi, item propter
 Cyclopes commemoratos galeam illam Plutonium a Cyclopiibus fabrica-
 tam (Apollod I 7). Numeri iamb (cr ba) aeoll dim admixtis.

70° <Κορινθίους?>

<p>]ναλ[]]το μέγ στάσις]πόδα 5]κατε[.....]ον κυανοχίτων]τεάν τε(λε)τάγ μελίζοι.]πλόκον στ(εφά)νων κισσίνων]κρόταφον]εωγ ἑλθέ φίλαν δὴ πόλεα 10]ιόν τε σκόπελον γείτονα πρύτανιγ[]αμα καὶ στρατιά]τ' ἀκαμπτεὶ κρέμασον </p>	<p>]ς τε χάρμας]π[...]ντος αὐχὴν ῥύοιτο πα[15]ων πέλοι]λαν πόνοι χορῶν []εες τ' αἰδαί,]οιο φόλον ω[19]ε πετάλοιο ἡρ(ίνοιο) 22]μιον ἱη[]τι ταμίας []ν στολ . [25]θε]υ[</p>
---	---

Oxyrh pap 1604 fr 2 (vol XIII p 37). Versuum initia sicuti in fr 1
 hausta (litt fere XII). 8 παύσα]ιτο? 7 ἀν(τι τοῦ) πλ(εκτῶν?) schol

9 ἑλθέ φίλαν e corr De ass heterocl πόλεα append ad § 35 § 74

12 ἀκν. pap, ἀκαμπτος Pind P IV 72 (ubi libri vulgo ἀκν.), Isth IV 53
 18 τὰς ἐπιδορατίδας schol; cf schol O IX 129 Dionysus invocatur
 (τεάν τελετάν 6, ἑλθέ 9, κρέμασον? 12); dissensionum bellorumque tumultus
 (3. 11 ss) silere iubentur inter feriarum Bacchicarum studia incun-
 diora. Cetera satis obscura. At σκόπελον (10) Acrocorinthum, αὐχένα
 (ἄλιος δ' ἀπ]εῖρα]ντος αὐχὴν ῥύοιτο παν(ἀγυριν Bury) Isthmum, στόμιον
 [π]πειον (cf O XIII 65. 85) frenum interpretantur Britanni, non male. Nu-
 meri iamb cr ch.

p 411 fr 75 (ΑΘΗΝΑΙΟΙC B' cl v 8)

Astrophus an *antistrophicus* fuerit dith P nobilissimus (75) certo diiudicari nequit. Horatii quidem stropharum iam choricæ poeseos artem et magnificentiam suo iure declinantis de numeris P 'lege solutis' iudicium non in magno discrimine pono. Favet autem antistrophicæ rationi dith Thebanus nuper repertus (70^a), ut fr 76 et 83 si modo ampliori fragmento adicere placuerit, aut in deperditam strophæ partem aut in epodum relegare liceat. Et fr 88 quod est de 'Syboeotorum' fama antiqua et numeros et rem si spectas bene convenit. Quid vero quod Ὡ ται λι παραί κτλ optime quadrare in novi dithyrambi initium videntur? Unde non male plerique Σεμέλαν alterum dith Ath fuisse suspicati sunt cl δεύτερον 8. Numeri iambici (cret) æolici (8. 6. 7. 9. 11. 12. 14^{a-b}. 18 lecyth 18^a?) enoplii (6^b. 15, etiam in 'iambis' 3/4. 16^{a-b}). Repudiatis clausulis dactylicis a P quæ videntur alienis (cf supra ad metr Isth VII) et coniunctis membris 3—4 pentametrum effeci præeunte Wil Versk 812

	Δεῦτ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,	ia	cr	3
	ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,	ia	cr	cr 3
	πολύβατον οἱ τ' ἄστεος ὄμ-	ia	ch	3
	φαλὸν θυθέντ' ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθήναις	ia	cr	3
5	οἰχνεῖτε πανθαλαλὸν τ' εὐκλέ' ἀγοράν,	ia	cr	ia 3
	ἰοδέτων λαχεῖν στεφάνων τὰν τ' ἑαρι-	tr	ch	ch 3 16
	δρόπων αἰοῖδαν·	κῆρυγμα		{ [trin]
	Διόθεν τέ με σὺν ἀγλαῖα	antisp	ch	3
	ἴδετε πορευθέντ' αἰοῖδαν δεύτερον	ia	cr	ia 3
	ἐπὶ κισσοάραν θεόν,	glycon		3
10	Βρόμιον δὲν τ' ἔριβόαν	cr	cr	3
	τε βροτοὶ καλέομεν,	cr	cr	3
	γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμενοι	ia	ch	cr 3
	γυναικῶν τε Καμειῶν [Σεμέλαν].	tr	ch	3 16
	ἐναργέα δὲ κάματα	lecyth		3
13 ^b	μάντιν οὐ λανθάνει,	cr	cr	3
	φοινικοεἰδῶν ὅπστ' οἰ-	ia	ch	3
	χθέντος Ὠραῖν θαλάμου	cr	ch	3
15	εὐδομον ἐπάγοισιν ἕαρ φυτὰ νεκτάρεια.	ia	alem	3

(75 [45]) Dion Halic comp verb c 22 (p 99ss et 180 U-R)

Fragmenti (75) lectiones duobus potissimum codd *F* (Laur) et *P* (Paris) nituntur non malis utroque. 1 Inter δεῦτε (*F*) et ἴδετε (*P*) optione nobis data illud prætuli 1908. 14 ut ad carminis initium accommodatus cll Sapphonis Δεῦρο δηῦτε Μοῖσαι, Hesiodi Μοῦσαι Πιερίηθεν — δεῦτε, Philodami Scarp̄ (c Weillii supplem) Δεῦρ' ἄνα Δ[ι]θύραμβε Βάκχ', Homeri Δεῦτε, φίλοι simm. Aptissime ἴδετε πορευθέντα legitur 8 6 λαχεῖν (λαχεῖ *F*) c Usenero recepi 1908. 14 asyndeton evitans paullo durius 8 δεύτερον teneo; nam δεῦρο (Saupp̄ii) iuxta ἐπὶ θεόν satis molestum. De dith Ath 'altero' supra dixi 9 De κισσοάραν? 1900 11 μελπόμενοι (μελπομεν *F*) scr c Hermanno 12 ἐμολον *P* nimio plus molestum aut e glossa Σεμέλαν neglectenter expressum aut andacter interpolatum frustra tustur Wil 18^{a-b} ἐναργέα (*P*) τε νεμεῶν τε (*F*) μάντιν (*F*), unde δὲ κάμα(τα) præeunte Usenero (1868, Kl Schr I 184), retento μάντιν reposui, metaphora att poet pervulgata; sed cf etiam Pind (fr 104^a 5) μάντις ὡς 15 ἐπάγοισιν (*F*, ἐπαίωσιν roll), acute def Wil

τότε βάλλεται, τὸτ' ἐπ' ἀμβρόταν χθόν' ἔραται $\sim\sim ia \sim\sim ia \sim\sim cr \ 3$
 ἰὼν φόβαι, βόδα τε κόμαιι μείγνυται, $ia \sim\sim ia \quad ia \ 3$
 ἀχει τ' ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς, $mol \ ch \ ba \ 3$
 οἰχνεῖ τε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί. $ia \sim\sim ch \sim\sim cr \ 3 \ 22$

16 χθόν' (pessumdatum in χέρων) reicere 1908. 14 non debebam
 19 οἰχνεῖ τε — χοροί reduxit Wil

p 414 fr 76 ('ΑΘΗΝΑΙΟΙC A?)

$\sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim$
 $\left\{ \begin{array}{l} \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \\ \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \sim\sim \end{array} \right.$

ᾠ ται λιπαραι και ιοστέρανοι και δοιδιμοι,
 Ἑλλάδος ἔρει-

σμα, κλειναι Ἀθῆναι, δαιμόνιον πολιεθρον.

p 414 ad fr 77: Ad fr 76 pertinere Wil quoque arbitratur Pind 272, ego (1908. 14) cum fr 78 coniungebam. Res propter fragmentorum brevitate incerta. p 415 fr 79^{a, b} (Oxyrh. pap 1604) — 70^a supra

p 416 ad fr 81: Metra in ultimos str versus fr 70^a (dith Theb) quadrare observavi comm Pyth 118

p 417 ad fr 83: Cum fr 75 coniungebam 1908. 14, membra digendi ratio ut in fragm brevissimo incerta: $\sim\sim ia \sim\sim ia \sim\sim \uparrow \sim\sim cr$ an duobus versibus $\sim\sim ia \sim\sim ia^x / \sim\sim ia^?$ artic τό delevi 1914 fr 85. 86 of (dithyrr libri primi) fr 71

ΠΡΟΟΔΙΑ

p 418/19 ad fr 87. 88: Hymnum fuisse arbitratur Wil Pind 228/9. De periodorum ratione ed min 88, 1^a <τ'> teneo cll P IV 195. IX 48, fr adesp 133, 2 Bgk, obloq Wil Sapph Sim 131¹

p 419 ad fr 89: Seiunxi (1908. 14) a fr 89^a Pausaniae de Aphaea testimonio (89^b); cf Furtwängler, Aigina, d Heiligt d Aphaia 1906, 1 ff, 470 ff, 500, Rh Mus 57, 1902, 252 fr 90 (+ 52) — pascan Oxyrh VI 1 ss. 118/19

p 420 ad fr 91—93: scr in appar crit (92) huc pro hunc, 93, 2 apostropha pro anastr. Omnino cf Wil comm metr I 1895, 6 — Gr Versk 154, 1, Mess Rh Mus 56, 1901, 170, Holland Phil 59, 1900, 347

ΤΡΑΘΕΝΕΙΑ

p 422 ad fr 97: De pron refl forma Bechtel Gr Dial I 278 (inscr boeot); τὸ c<όν> αὐτοῦ μέλι γλάζει, propter μελίνουον κύριγγα Theocr I 128, sponte corrigi arbitratus (γλάζει = lactas, sugis, quasi μελίκρατον quoddam credo [N III 77]) Wil Pind 271¹. Quid si relecta, quam propter ord alphab Maur Schmidt invehbat, correctione recte habet Hesych gl γλάζει· πτερόσεται κέκραγε? quam longius exponere licebit ἤτοι φρούσεται και φριμάσεται (Theocr V 141) και ἀπὸ τοῦ ἤχου βρέμει, ut λύρα βρέμεται ap P, λωτός βρέμει in hymn delph. Nec contemnendus hercle schol Theocr I 2 dativum testans non gen, μέλος (propter Theocr μελίσδεσαι), non μέλι, denique ᾄδειν, non γλαγᾶν vel sim

p 423 ad fr 104^b: Notatu digna mensura vocis ὕδωρ si non in lyricis, at in Pindaro singularis 4 ἐλ(ν)εν <έν> δόμοιο? at cf etiam lecyth aceph O IV extr

p 424 quod numerabam fr 104^a Anacreonti reddendum: οστ(ω) και (π)α(ρ) Ἄνα(κρέοντι) ἐν παρθενείοις (5)

*104^a

	(XII litt) ος (IV) θείαις ἐρ-			
	(X litt), διὰ			
5	(Gr-H) μάντις ὡς τελέσσω			
	ιεραπόλος· τιμαὶ	{ <i>trin</i>		
	δὲ βροτοῖσι κεκριμένοι·	{ <i>trin</i>		3
	παντὶ δ' ἐπὶ φθόνος ἀνδρὶ κείται	{ <i>quat (alc)</i>		3
	ἀρετᾶς, ὁ δὲ μηδὲν ἔχων ὑπὸ σι-	{ <i>un an</i>		3
10	γῆ μελαίνᾳ κάρᾳ κέκρυπται.	{ <i>cr ithy</i>		3
	φιλῶν δ' ἄν εὐχοίμαν			
	Κρονίδαῖς ἐπ' Αἰολάδᾳ			
	καὶ γένει εὐτυχίαν τετάχθαι			
	ὀμαλὸν χρόνον· ἀθάναται δὲ βροτοῖς			
15	ἡμέραι, σῶμα δ' ἐστὶ θνατόν.			
ἐπ	ἀλλ' ὤπτινι μὴ λιπότε-	{ <i>sp an</i>		3
17	κνος σφαλῆ	{ <i>cr</i>		[1]
	πάμπαν οἶκος βιαί-	{ <i>cr cr</i>		3
18	α δαμείς ἀνάγκᾳ,	{ <i>ithy</i>		2-
	ζῶει κάματον προφυγῶν ἀνια-	{ <i>an an</i>		3
	ρόν· τὸ γὰρ πρὶν γενέ-	{ <i>cr cr</i>		3
	(σθ') — — — — (?)	{ <i>ithy</i>		3-

Oxyrh pap 659 col I (vol IV 1904, 53)

Carmen in partheniis numeratum esse propter Aeoladae laudem c fr 104^a communes recte Wil GGA 1904, 673 11 Poetam ipsum loqui etiam nunc persuasum habeo: fragmenti ne verbum quidem non dictum e P ipsius sententia 13 εὐτυχίᾳ Wil GGA 1904, 672², retr Pind 438¹; of εὐτυχίαν κραίνειν O VI 81 de dupl acc proll II 93

*104^a

A'	(— — —) χρυσοπ(ε-	{ <i>glyc</i>		
	πλ — — —)	{ <i>ia</i>		3
	(—)δωμ(—)λέσης τ(—)	{ <i>glyc</i>		
	με(— —)	{ <i>ia</i>		3 6
23	(ἦκε)ι γὰρ ὁ (Λοξί)ας	{ <i>glyc (aceph)</i>		3
(Gr-H)	(π)ρ(ό)φρω(ν) ἀθανάτων χάριν	{ <i>glyc</i>		3
25	Θήβαις ἐπιμειξων.	{ <i>rpher (aceph)</i>		2- 6
26	ἀλλὰ ζωσαμένα τε πέ-			
	πλον ὠκέως			
	χερσίν τ' ἐν μαλακαῖσιν δρ-			
	πακ' ἀγλαόν			
28	δάφνας δαχέοισα πάν-			
	δοξον Αἰολάδα σταθμόν			
30	υἱοῦ τε Παγώνδα			
	ὄμνησιν στεφάνοις θάλ-	{ <i>glyc</i>		3
	λοῖσα παρθένιον κάρᾳ,	{ <i>glyc</i>		[3]
	σειρήνα δὲ κόμπον	{ <i>rpher</i>		3-
	αὐλίσκων ὑπὸ λωπῆτων	{ <i>glyc</i>		3
35	μιμήσομ' αἰδαῖς	{ <i>rpher</i>		3

Oxyrh pap 659 col II-V (vol IV 1904 c tabb)

23 λέσης suprascr 1: an [τε]λέσαις? e. gr. [Χαίρ' ὦ Πιερί] χρυσόπ[ε]π[λέ] μοι κόρα,/[αὐ]δῶμ[αι, τε]λέσαις τ' [ἐμόν] μέ[λημ] εὔ[?]

84 λαισκων: Gr-H

Β' κείνον, δε Ζεφύρου τε αι-
 γάζει πνοάς
 αιμηράς, όπόταν τε χει-
 μώνος σθένει
 38 φρίσσων Βορέας επι-
 σπέρης, υκυάλον Νότου
 40 (δ)ιπάν τε τάραξη,
 40^b και . . .
 (desunt vn aut VIII [antistr V, ep III]
 aut [eidem c triade Γ] XXIII)
 41 (— — —)φεν (— — —)
 (—)ασι(—)ζωννα[
)—
 Γ'(Δ) (πολλά μὲν τ(ά) παροιθ[ε μέ-
 νμαται καλά?]
 (δ)αιδάλλοις' έπειν, τ(ά) δ' δ[λλ'
 ό παγκρατής]
 45 Ζεύς οϊδ', έμέ δε πρέπει
 παρθενήϊα μὲν φρονείν
 47 γλώσσαι τε λέγεται.
 άνδρός δ' οϋτε γυναικός, ών
 θάλεσιν έν
 κείμαι χρή μ(ε) λαθείν άοι-
 δάν πρόσφορον.
 50 πιστά δ' Άγασικλεί
 μάρτυς ήλυθον ές χορόν
 52 έκλοίς τε γονεύσιν
 53 άμφι προξενίαισι· τί-
 μαθεν γάρ τ(ά) πάλαι τ(ά) νύν τ'
 55 άμφικτιόνεσιν
 ήππων τ' υκυπόδων πο(λυ-)
 γνώτοις επί νίκαις,
)—

Δ'(Ε) 58 αϊς έν διόνεσιν Όγ-
 χη(στού κλυ)τάς,
 ταίς δε ναόν Ήτωνίας
 ά(μφ' εύκλέ)α
 60 χαιταν στεφάνοις εκό-
 σμηθεν έν τε Πίσα περι η[
 (desunt vn aut VIII [str I, antistr V,
 ep II] aut [eidem c triade F] XXIII)
 62 ρίσα τε (— — —)
 (σε)μνάν αν(— — —) [Θή-
 64 — βαίς] έπταπόλοισιν.
 Ε'(Ζ) 65 έγήκεν και έπει(τα δυς-
 μενης χό)λος
 τώνδ' άνδρών ένε(κε)ν μερι-
 νμας εύφρονος
 έχθρά(ν έ)ριν ού παλιγ-
 68 γλωσσος, άλλα δικας (δ)ιδούς
 π(ί)σας(?) έφιλη(σε)ν.
 70 Δαμαίνας πα(ι), (έναισι)μ
 νών μοι ποδί
 στείχων άγεο· (τ)ιν γάρ εϋ-
 φρων έψεται
 πρώτα θυγάτηρ (δ)όδο
 73 δάφνας εύπετάλου σχεδ(ό)ν
 βαίνοισα πεδίλοισ,
 75 Άνδαισιστράτα αν έπά-
 σκησε μήδεσ[ι ποικί]λο[ις]
 ά δ' έρ[ι].]ασι[
 μυρίων έχάρη καλά]ς
 Ζεύεα[ιςά νιν οίμων].
)—

59 επισπέρης υκυαλον τεποντου . ιπαν εταραξε και παρ, επισπέρης' (scr
 -ης), cetera ut supra deleta και Maas Resp I 27, έταραξε cetera cum Maasio
 Wil Pind 436*: de sententia cf 65ss 48/4 ex gr suppl Wil 48/9 έγκειμαι
 pap. cf ad Isth III 18* a nobis adn 1900 p 356 50 Άγασικλεί μ., cf P V 42
 et Maas Resp II 19, -κλεί (Gr-H) admittit Wil Pind 380*, formam ap
 Iones Atticosque non inauditam, a Pind (utique -κλέος, -κλεί, -κλέα ex-
 hibente) alienam; Musae nominis Κλεός (N III 83 *Κλεφεόςος) alia ratio;
 sed cf etiam sodes fr 308 58 τιμαθενγας (-φεντας sec Gr-H): Wil GGA
 1904, 672 59 ναορ παρ 65 ένήκεν, dat ex antecedd suppl, ut Eur Bacch
 861 67 έχθράν κτλ, *sinnreich allen einzelnen Spuren entlockt*, recte Wil
 ibid 68 παλιγγλωσσον pap, corr Wil Versk 316*, per se non ineleganter;
 vocabb collocatio, δυσμενης χόλος άνδρών ένεκεν μερινας εύφρονος
 έχθράν (= καιπερ έχθράν) έριν ού παλιγγλωσσος satis contorta illa qui-
 dem, sed Pindaro fit non indigna 69 π(ί)σας non male confirmari ar-
 bitror Aeschyleo εύεμβόλους δικας (suppl 703) et Thucydideo δικας
 τε διδόναι ύμας τε ήμιν ήμας τε ύμιν κατά τ(ά) πάτρια άμφόλογα δίκη
 διαλύοντας άνευ πολέμου (IV 118, 8); π[ικρ]ας manult Wil ib 315¹ έφι-
 λη(σε)ν *changed to friendship* optime Gr-H 70 έναισιμ? Gr-H 75 De
 Andaeistratae nomine v infra 76 . .]λα scr Gr-H 77 ερ[ι].]ασι παρ,
 έρ[ι]ασιαις quod conieci in έ(ρ)μασι vel έ(ρ)μασιας librarium aberrasse
 suspicatus una cum ceteris 76—79 supplementis ne nunc quidem displicet

(80)	οἱ ἀνά Δῶτιον ἀνθεμόεν πεδί- ον πέτεται θάνατον κερόεσσα	{	da	da	
5	εὐρέμεν ματεῖς' ἐλάφω' τάν δ' ἐπ' αὐχένι στρέφοι- σαν κάρα πάντ' ἐπ' οἶμον . . .		da	da	4
			tr	ch	3
			lecyth		3
			cr	tr . . .	{ 3 3 }

(80) 4 οἶος: Th Reinach κερόεσσα: Wyttenb 5 μανύων: (ματεῶν Schneidewin) correxi 6 στρέφοι(c)αν ἕτερον κάρα πάντα ἔτοιμον ἕτερον delevi, πάντ' ἐπ' οἶμον rest Schneidewin

p 430 fr *107^b (= Sim 31 Bgk⁴)

ἐλαφρόν ὄρχημ' ὀσι-	{	cr	cr
δῶ ποδῶν μειγνύμεν		cr	cr
Κρήτα μὲν καλέοντι τρόπον,		cr	ch
τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.		ia	ba

Plut ibid omisso v 2^b, quem add Ath IV 181^b (Κρήταν) 2 καλέουσι

p 430 fr 108^a (75). 108^b — 142 Bgk⁴ (106)

θεοῦ δὲ δεῖξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πράγος, εὐθεῖα δὴ
κέλευθος ἀρετᾶν λαβεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

Epist Soor I p 610 H

θεῶν δὲ δυνατὸν μελαίνας	ia ^m ↑	tr	3
ἐκ νυκτὸς ἀμάντων ὄρσαι φάος,	ia ^m	cr	cr 3
κελαινεφεῖ δὲ σκότει	ia ^m	cr	cr 2
καλύψαι céλας καθαρὸν	antisp	ch	3 _v
5 ἀμέρας	cr . . .		

Clem Al str V 708 1/2 ἐκ μέλ. et 4/5 καθ. ἀμ. céλ.: trp Blass, qui fragm primus coniunxit 4 an coniunctis versibus antisp cr^m?

p 430 109. 110 (228. 76)

109	τὸ κοινόν τις ἀετῶν ἐν εὐδία	ba	ba	ia	3
	τιθεῖς ἐρευνακάτω	ia	cr		3
	μεγαλάνορος Ἑκυχίας τὸ παιδρὸν φάος,	quat	(enopl)	cr	3
	στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελῶν,	cr	lecyth		3
5	πενίας δότεῖραν, ἐχθρᾶν κουροτρόφον	quat			3
		ia			

De carminis consilio Wil Stagsber 1909, 808, Pind 193. Periodos ceteris rectius digessit Wil Versk 313 5 Ad ἐχθρ. κουροτρ. immerito attractata, etiam a Br Keil (Εἰρήνη, Abh sBohs Ges Wiss 1916, 47), cf ἐχθρὰ σοφία O IX 38

(110)	γλυκὸ δὲ πόλεμος ἀπειρά- τοισιν, ἐμπίρων δὲ τις ταρβεί προσιόντα νιν καρδίᾳ περιεσῶς	{	ia ^m	ba
			cr	ia
			glyc (aceph)	
			ithy	

1^b πεπειραμένων (Eustathii) explosit Wil Versk 313^a, receptis ἀπειροισιν, ἐμπίρων δὲ τις nec sermonis proprietati nec metro tam bene consulens quam antea.

p 432 ad fr 116. 117: Ad prosod fr 89 pertinere coni Wil 1901, 1310⁴

ΕΓΚΩΜΙΑ

p 433 ad fr 118/19: De Theronis stemmate schol O II 82^d tradito CRobert Oidipus I 572

p 435 ad fr 122: 2 scr ἀφνειῶν propter ἐπατείναις 7 5 Redeo ad lectionem πρὸς Ἄφρ. (Wil 1889); de interpolationis Corinth suspicione cf λεξοῦντι 10 et supra ad Isth I 26 adn

p 437 ad fr 123: Str ultima metra VII diremi 1914 trimetro accelerato et tetrametro (II + II) 2 De sigmatismi cacophonia cf cum alia tum καὶ κύνεσις πρόσκοπος ἐδάωεν fr 231, Harre de verbis ap P conl (1867) 6 ss, ut nasalismi proll II 187

p 438: In app crit corrige θράζει ap Bergkium. De 'muliebri impudentia' nullam esse posse crederes dubitationem; cf etiam Wil 1909, 832, Plat I 46. Mihi etiam nunc probatum θράζει βληχρῶν oxymoron, 'frech und feige', non assimile Pindarico ψυχρὰ φλογί (5), πᾶσαν ὁδ. θεοπαρ. interpr πανουργῶν 8 Reposui τὰς ἑκατὶ 1914, item 10 παιδῶν

p 439/40 ad fr 124/25: στρ β' Ἰκά νέομεν Maas Resp II 19, Ἰκαν v. Wil Pind 140^a στρ γ' per typosh errorem in ed min legitur ὄ pro αὐ. Philod de mus IV 12 p 76 K verbis (Pindaricia) καὶ ἄλυκῷ τρωγᾶλιον' αὐτὴν (τὴν μουσικὴν) εἶναι λεγόντων παρὰ τὰ δέσπνα (fr 124^b) antecedunt Ἰτων τι βαρβί[. Ἰται θυμόν ἀμβλύ- /νοντα καὶ φωνὴν ἐν οἴῳ, quae fuisse ratus παρακαλούντων τι βαρβιτίζαι (βαρβιτίζαι Bergk) cl Plut symp qu III 6 p 653: ad Pindari encomium Agrigentium (fr 124) sive Syracusauum revocat Wil Pind 142 de metro cll 125, 2/3 fr 127: Quattuor paroemiaci, alter et quartus leniter variati

p 441 ad fr 128: Wilamowitzio monente Herm 40, 1905, 129 recepi (1908. 14) Χειμῶν μεθύων Ἀγαθωνίδῳ βάλω. Et Agathonidae nomen latere videtur schol O IX 74 p 285, 5 Dr. Evadunt tres pentapodiae suaviter variati

ΘΡΗΝΟΙ

p 442 ad fr 129—38: Recte fecisse Bergkium, quod verbis ap Plut (occult viv) μικρὸν προελθῶν et ἐν ἄλλῳ θρήνῳ separatim καὶ μικρὸν προελθῶν· κύμα μὲν κατὰ scriberet, et arbitrabar et arbitror. Neque vero mihi persuasit Wil (Pind 498) fr 131, 2—5 nulla animarum apud inferos fortunae ratione habita ad disputationem pertinere mere psychologicam. Difficilior est quaestio de tribus ap Plut viia, quas vereor ut confundere liceat cum tribus (ap Pind O II et fr 133) stationibus deinceps animis quibus quidem contigerit obseundis: quam quaestionem longius persequi non est huius loci. 129, 1: Correctione cθένος ft non opus. De τὰν ἐνθάδε νύκτα supra ad O II 81 3: reponas χρυσοκάρποις βέβριθε e libb, tum suppl e Wil δενδρέοις 4: Ἰπποικ γυμνασίοις (τε γυτῶν) exempli gr Wil 7: Dubitationem motam de θύα· ἀρώματα sustulit Wil ad inscr cantt Miles 31. 38 Stagsber 1904, 630; unde cruceum olim appictam delevi 1908; tum scr μειγν. 131: Bergkii suspensionem (de qua supra) propagans Wil ap Plut scribi vult, καὶ μικρὸν προελθῶν· 'δλβ. — τελ',

(καὶ) ἐν ἄλλῳ θρήνῳ, κύμα μὲν κατὰ. Tum: δλβιοι δ' ἅπαντες αἰετὰ λυσιπόνων τελετᾶν proponit Wil recordatus procul dubio fr quod est de myst Eleus 137, scil ut varia illa beatorum oblectamenta postremo (in abschließender Erklärung, δλβιος δέ?) complexus initiatis dumtaxat permitti poeta dicat; res admodum dubia. Lectionem δλβία δραπόντες etiam nunc tueor

p 445/6: De fr 137^{a-b} ad Hippocratem Megaclis Pythionicae (486; Pyth VII) patrem mortuum (schol P VII 18^a) fortasse referendis Wil Pind 156 p 446/7 ad fr 139, 6 ss: Vocem nuptialem ὕμην a subst ὕμην, -έως strenue separandam esse censet P Maas Phil 66, 1907, 590 ss prob Boisacquo. Testimonium vocis κύμπρωτον Emped fr 95 D expruit nobis Diels cū — ἐφύοντο recte interpr, unde Pindaro fort redd (Μοῖρα) κύμ πρώτῳ λάβεν (cr ~ cr) cl ω 28 ἦ τ' ἀρα καὶ κοὶ πρώτῳ παρατῆσθαι ἐμελλεν Μοῖρ' δλοή.

Ξ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ

*140^a Exstant laciniae vv 1—22

(καί?)	τοι προῖδ(ω)ν αἶσαν α[
	Ζοι τὸτ' ἀμφι . φουττ . [
25	Ἡρακλέης· ἀλλαι[. . .] [
	ναί μολόντας [.]ν[.]η[.] . [.] . ρεγ		
	θνοι φύγον ογ[VI litt] . [.] . . . ?		
	πάντων γάρ ὑπέριβιος αν . . ρεφα[
	ψυχάν κενεω[.]με[.] . . ρκ . α . . . ?		
30	λαῦν Ξενοδα(τ)κτά βασιλη[?]-	{	-an
	ος ἀτασθαλία κοτέω(ν) θαμά,	{	-an
	ἀρχατέτα τε (Δ)άλου	{	-ia
	πίθετο παυσεγ[. . .] ρμ[. .]ιαδες		da
	. . ς[.] γάρ σε, λι(ι)γυεφάρων	(?)	da
35	. . ντ . γαν τα, Ἐκαβόλε, φορμίγγων.	(?)	an
	μνάσθηθ' ὅτι τοι Ζαθέας Πάρου ἐν	{	-an
	γυάλιοι ἔσκατο ἀ[ν]ακτι	{	-an
	βω-μόν πατρί τε Κρονίω	{	-sp
	τιμέεντι πέραν ἰσθμόν διαβαίς,	{	-an
40	ὄτε Λαιομέδοντι πεπρωμένοι'	{	-an
	ἤρχετο μόροιο κάρυε.	{	-ia
43	ἦ<ν> γάρ τὸ παλαιάφατον ον		da
	ἴκε συγγόνους		
45	τρεις π[. . .] . εω[.]νεφάλαν . . ρ . . ται[
	ἐπιδ[.]αιμα		

(deesse sec Gr-H, si modo aliqui versus, duo aut tres videntur; exstant denique carminis ultimorum versuum VIII initia haec: ἀλλὰ — τεμαχα — ρωωνα — λαχον κ — von ἐγω — ὄργιοις α — αυεξη — αιολ —)

Oxyrh pap 408^a, col II^a (vol III 13 ss Gr-H) 24 Ἀμοφτρουνιάδας? Diehl 28 ἀν[τα]σε φα[νεις? Diehl 38/4 τίεν γάρ σε? 38 ss De re Apollod II 99/100, CRobert, GrHeldens 2, 665, Wil Pind 184 39 τιμειαντι: Gr-H. De forma διαβαίς supra ad proll II § 84 44 εἴκε

140^b

55	ἴων[ia	an?	?
	δοιδ(άν <τε> κ)αι ἀρμονίαν	-quat	alcem	?
	αὐλοῖς ἐπεφράσατο	palimb	ch	2 _v
[τῷ(ν)]	(Λο)κρῶν τις, (οἱ τ' ἀργίλοφον)	ia	ch	?
	π(ἀρ Ζεφυριῆ)ου κολῶ(ναν)	-ia	ba	?
60	ν[αίονθ'] (ὄπέ)ρ Αὐσονία(ς ἀκρας)	an	-ia	?
	λί[παρὰ πόλις. ἀνθ]ῶθεε δέ[ι,	an	-ia	2 _H
	οἶον (.)χημα λιγ[.]	{	{ 2?
	κες, ὀ[.]όν παιήονα	{ ba	ia	{ 2 _{VH}

Oxyrh pap 408^b col II^b (vol III p 16 Gr-H) 55 exempli gr ἴων-
ν[ιδος ἀντίπαλον Μοίσας]? cl Telest 2, 3; Ionicum poetam nominari aut
significari sup Wil Pind 501, infra (58) scribens τῷ[ν τε], quae eicienda
censeo cl Callim (de Xenocr) fr 541 δς (τ) Ἰταλῆν ἐφράσαθ' (e Pind?) ἀρ-
μόνιν 56 τὲ inserui propter kal correptum 57 αὐλοῖς ἐπεφρ. quod
conieci legi posse agnoscut Gr-H Oxyrh V 313 58/9 οἱ — κολῶναν
schol Pind O X 17 (= fr 200 Bgk⁴). 60 ναῖους Gr-H, tum ὀλός mavult
Wil 61 ἀνθ ὠθεε δέ legi pos-e censent Gr-H ibid. De Xenocrate (Xe-
nocrito) Locrensi Ps-Plut mus § 101/2, Wil Timoth 103⁶ 62 [ἀ]χημα
cl Eur IA 1045 Sitzler BphW 1911, 1085

	'Απόλλωνι τε καὶ Χάριον	ba	an(?)	2v
65	ἄρμενον. ἐγὼ μ(ἄν κλύων) παῦρα μέλ(ι)τομέν(ου, τέχναν) (γλώ)σσαργον ἀμφέπων, (ἔρεθ(ζ)ομαι πρὸς αἰοιδάν	ia ibyc lecyth paroen	cr	2 2 2 2
69	(ἄλι)ο δελφίνος ὑπ(όκριον), τὸν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει αὐλῶν ἐκίνη' ἐρατόν μέλος.	an an ia (dim)	ia an ch	2 2 ₁ 2 2?

64 supplevi cll O XIV 3. 11, Ps Plut mus § 136, Paus IX 35, 3
65 μ[έν μανυτ Wil 66/7 Saltantium chor loqui videtur 68 ss Plut
soll animm 36 p 984 (ἔρεθ(ζ)εσθαί φησιν), quaest conu VII 5, 2 p 704/5: κε-
κινήσθαι πρὸς ψδὴν ἄλιου δελφίνος ὑποκρ., τὸν μὲν ἀκύμ. — μέλος (= fr
235 Bgk⁴), ubi μὲν delevi 68 προσαυτα [pap, πρὸς αἰοιδάν Gr-H, πρὸς
αὐτά, [ἀ- (scil πρὸς παῦρα 66) Wil 69 terminatur pap

*140^c (fr adesp 133 Bgk⁴)

ἐπερχόμενον τε μαλάσσοντες βίαιον
πόντον ὑκέϊας τ' ἀνέμων ῥιπᾶς

Plut def orace 30 p 426^c (βία τὸν), adn Epice 28 p 1103^c (μαλάσσον-
τας); of ad fr 104^d, 40, ubi ῥιπᾶν ἐμάλαξε Gr-H.

p 448 ad fr 140^d (104): De sententia cf Aesch fr (Heliad) 70 Pindari
vocem amplificantis

p 448: ad fr 142 (106) vide 108^b

p 449 ad fr 145 Wil II u Hom 469^a, melius Pind 190

p 450 ad fr 147: cf supra ad fr 29

p 451 fr 154 = paeon IV 50—53 (fr 52^d)

p 452 ad fr 155, 2: scr τίν τε el proll II § 76 fr 156: [δ] Ζαμενήc

[δ'] ὁ χοροῖτ. scr mon Wil (1898)

p 454 ad fr 161, 1: coniunge οἱ μὲν κάτω (metr iamb)

p 457 ad fr 168, 4: <οὔ> πολλός reposui 1908. 14 c Coraë

p 458 ad fr 169: De interpretatione Phil 74, 1918, 195 ss, Wil Plat 95

p 461 ad fr 179: De pap Oxyrh 426 'confidenter' huc vocata a Wil
Pind 327. 425 v infra in calce fragmentum Ad fr 180/1 cf fr 42

p 463 ad fr 186: Callimachi esse ratus ex Hecale κυνοικιστήρα Κρα-
ναίης (claus dact) P Maas Herm 46, 1911, 610; cf Steph Byz Κραναιή.

fr 189: πανδέματοι reduxi 1914 c Wil 1911, 490^a

p 464 ad fr 191: Ῥερονas Bergkii <αὐλός> Aiol.

p 467 fr 200 = fr 140^b (Oxyrh), 68

p 469 ad fr 204: Verba recte si trad, Κυρνα(ω) <v> facit cret; cf 'Αμυ-
κλαίων fr 107^a 2 p 470 fr 208 = fr 70^a 10 p 472 ad fr 214, 3: scr 'Ελιπς

p 478 ad fr 221, 2: Reduxi τιμαὶ καὶ de molosso cl N VIII 1
4: Sexto Emp I 86 sec Mutschmannum non testante cūc (BphW 1913,
936) <χθός>v' ἀμείβων coni IM Stahl Rh Mus 68, 1913, 631, διαμείβων
praecierat P Maas

p 474 ad fr 223: Verb καὶ — αἰχμάλωτοι a P recte abindicat Wil
Herm 40. 1905, 130 Ad τραυματίας notatu dignum in bonis libris esse
τρώμαv P IV 271; de sententia infra ad fr 277/78

p 477 fr 235 = fr 140^b 68

p 479 ad fr 244: De fonte cf Wil Pind 154¹

p 480 ad fr 249^a: scholl Genev (I 197, add 4 Nic) praebent μνη-
στευομένην — τὴν κόρηv 'Αχελύω τ. πλ. ποτάμω. De fabula Meleagrea
continuo post Bacchylidem redivinum disp C Robert Herm 33, 1898, 151 ss.

Nunc detecto 'Cerberi' dith Theb prooemio splendidissimo (70^a) quid in deperdita carminis parte de Herculis cum Meleagro commercio P tradiderit sciscitandi magnopere aucta est cupiditas. De duabus fabulae Meleagreae formis, Phrynicho-Bacchylidea (magica) et Pindarica (quantum suspicari licet magis heroica), Sokr X 1922, 42 ff.

p 481 ad fr 249^b (c): πρόσθα μὲν ἰς Ἀχελῷου τὸν αἰοιδότατον / Εὐρωπῆ — κρῶνα (Μ)έλ(αν)ος τε [ποτάμου] ῥοαὶ τρέφον κάλαμοι, recte quidem Εὐρ. cl Hes theog 367 et egregie Μέλανος, confirmatum posterius papyro Wil GGA 1900, 42, retento nescio quo pacto (etiam Pind 51) ἰς Ἀχ., quamquam in Ammonii testimonio Ἀχ. κρῶναν <τρέφειν> τὸν κάλαμον ipse quoque agnoscit. De calamo per apostropham invocato cf Χρυσέα φόρμιγγε, ad gen Ἀχελῷου c adi Εὐρωπῆ attributi loco coniunctum Κρόνιε παῖ Ῥέας O II 18. Denique non displicent cll Φ 196/97 iuxta positae κρῶνα et ποτάμου ῥοαί, quibus receptis excluduntur numeri chalcidici, item Acheloi 'vi' repudiata, qua non opus ad glottides illas breuitate insignes procreandas.

p 485 ad fr 266: Philod π εὺς col 45^b [τοὺς Κύκλωπας φησι Πίν]δαρος δεῖσθῆναι ὑπὸ Διὸς φο[βηθέντος] μὴ τινὶ πο[τε θεῶν] ὄπλα κατασκευάσωιν R Philippson Herm 55, 1920, 268 (cf ib 249) praesente Bergkio

p 486 ad fr 270: De Abari Arch f Rel-Wiss VIII 1904, 75. 81

p 487 fr 276 del recepta Wellmanni (p litt) lectione περκνής ἐχίδνας cll Ar hist an 9, 82, Ps-Ar mir ausc 166, Nic Ther 130 fr 277/78 cohaerere inter se Bergkius vidit; quibus nunc addendum, quod Aristides laudat II 91 K κατὰ χρυσοκέρω λιβανωτοῦ, perperam usque adhuc comicis insertum (III p 546 nr 784 K). Nam testatur schol a Br Keil s cod Par 2995 f 198^a protractus (Herm 48, 1913, 319), ὁ Πίνδαρος διακίρων τινὰ πλούσιον ὡς ἄγαν τρυφῶντα τοῦτο εἶπεν, ἐπεθεθεν δεικνὺς αὐτόν, ὅτι καὶ ἐν ταῖς πρὸς θεοὺς εὐχαῖς βλακεία ἐχρήτο. Quae ad Thessaliam quendam spectare ἀγαν τρυφῶντα καὶ κατὰ χρυσοκέρω λιβανωτοῦ (σπένδοντα opinor) Keil docuit cl Porph de abst II 15 fr 278: κήρας (κάρας scr ut 277 cl κариώσαι· ἀποκτείναι Hesych) ἀλλοτρίας Wil Herm 40, 1906, 130, recte huc praeter fr 223 reuocans etiam fr adesp (Bergk 4) 89^a, καὶ ποιηταὶ δὲ φασιν ὡ γλυκεῖ· εἰρήνα, πλουτοδότειρα βροτοῖς, item 89^a, νύττει γ' ὄμωσ φῶς θέλλητηρ' ἀδοῦας, φησὶν ἡ ποίησις. fr 279 (Lib II p 95, 20 F) delevit R Foerster Bph W 1905, 6

p 488/9 ad fr 284: Idem sentit Wil Pind 149^a. 345^a

p 490 ad fr 293: cf ad paeon VII^a 2/3 adn

p 491 ad fr 298: ἐμὴν comparuit in sermone dei alicuius paeon X (fr Oxyrh 131, 19 Gr-H)

p 494 fr 312 — paeon VI 123 fr 316: cf ad paeon II add. De latiore προβάτων notione cf ὄσ' ἐπὶ γαίαν / ἔρωπατά γίγνονται δ 418

Papyri fragmm Paris, quae post Eggerum ed Fr Blass Rh Mus 32, 1877, 450 (= fr adesp 85 Bgk: cf Wil Textg gr Lyr 48, Pind 153), carminis sunt Echecrati cuidam Orchomenio dedicati, quod carmen Pind corpori inserere ft licebit, si prius lectiones quaedam admodum incertae denuo recognitae erunt. Neque enim quantum adhuc iudicare licet aut poseos habitus aut, praeter gen in -w exeuntes Πυθαγγέλω Ὀρχομενῶ, sermonis proprietas quidquam praebent quod a Pind arte alienum dicas. Denique ne numeri quidem obstabunt, in quibus notatu digna dimetra ἀτὰρ ἀνδρῶν Ἐχεκράτει vel στεφάνωμα δαρι κλυτὰν

De novo fragm κατὰ χρυσοκέρω λιβανωτοῦ v fr 278

Hygin Astr II 37 p 74 B: '(Argo) factam esse P ait in Magnesiaie oppido cui Demetrias est nomen', ad lolcum spectare manifestum (P IV 188)

Fragm a Xylandro Pindaro, a Schneidewino et Bergkio Simonidi adscr (23 Bgk⁴), λευκῶς καθύπερθε γαλάνας κτλ multifariam emendatum a Wil (Sapph Sim 129) et a Sitzlero (Woch cl Phil 1915, 448) dithyrambico poeta dignum iudico

Pap Berol 13411 quam Wil 1918, 728 commemorat, tam misere lacerata, ut vix duo aut tria vocabula cohaereant. Multorum sunt versuum fragmum numeris aeolicis enopliis responsu nullo perspicuo. Nomm pr occurrunt Rheae Kroni Acheloi Achillis. Tragicum vel dithyr spirant ταχά (ταχάν ὕμενάων Pind P III 17) ὀλολυγαί εὐσμπυῖ (hoc quidem nunc etiam fr 70^b 13), denique verbo ἀνότοις coarguitur carmen atticum fuisse.

Pap Oxyrh 426 fragmum, quae sunt de Melampode Amythaonida Argis aram condente Apollini Pythaeo, a Pind abiudicanda docui Bph W 1908, 1447 monente dialecto, βίψας (8), φαίν (9), quibus add τανίφυλλος (7, voc Bacchyl), denique πολεμαίνετος (4, forma novicia, μεγαίνετος hab Bacchyl). Numeri chalcidici, poesis quantum indicari libet exilis monetae.

INDEX

I

ā : ē 22
 ā : ē 17 ss 498. 512
 αε αο εθ ειμα 25. 499
 ΑΙ : Ε 8
 άβοατί 148
 άγέομαι (spir) 14. 524
 Άγεσίλας?? 524
 άγνωτος 'obscurus' 362
 άγνωτος, άγνωτος 117
 άγρότερος 510
 άγρια 318
 άδιαντος 523
 άδρός 452. 534
 άδελν (spir) 15
 άδυτος (ό) 490. 540
 άελπέια 270
 άερύω 33. 499
 αλέν 305
 αλένας 27
 -αις, -οις accus aeol? 386
 -αις (διαβαίς) 501
 άίςω — ήςω?? 523
 άίςτω? 519. 538
 άκερεκόμας 515. 525. 545
 άκροθίς 91. 510
 άλιος, άέλιος 16
 Άλκαίδας 118
 άλλα 501
 Άλφεός 28
 άλωκότα 197 (of οικίως? 380)
 (-ά) άμψ 37. 501
 άμπαλος 'nova sortitio'? 127
 άμπιπλάντες 386; cf 423
 Άμφιαρεί, -ρή 18
 άν- (άμ-) a librariis pro άνα- investum 387
 άναβωλάκιος 216
 άναί? 543
 άναλίσκω, άαλίσκω 517. 519
 άναρέψατο? 539
 άνερεί 522
 άνεται λιταίς 131
 άνέχειν· άνέχεσθαι 318
 άνέχειν δύρα θεοίς 433
 άνώυυεε? 556

άνία 211
 άνωκεν 'confecit' 269
 άοιδοί (gen commun) 514
 Άοσφόρος 28. 499
 άπάλαμος 511
 άπαρχει? 294. 534
 άπατάν τι 83
 άπείρατος 554
 άπείριτος 116
 Άπέσα(ι)ς (verilog) 491
 άπιστον θαυμάσαι 259
 άπτωτί 143
 άρασθαι, άρέσθαι 373
 άράνας (ό) 491
 άργιβρέντας 545
 άργεννοίς 202
 Άρέθοισα 197
 άρπαλέος 517
 άρχαία subst?? 208
 άς· έως 151. 541
 -άκω, -ήκω 28
 άτρεκής 287
 άυτεν 37. 526
 Άφαρητίδαι 387
 βαθυπέδιος 286
 βαρβιτίται 555
 βασιλέα 276
 βυθοί? 515
 γαρούειν c inf 310
 γέ δέ τέ interpoll 9
 γέ (synτ) 257. 369
 γενύων 29
 γλάζω 550
 γλέπειν, γλέφαρον 213. 242. 437
 -δός? 518
 -δάμας, -δάμος 38
 ΔΕ : ΤΕ 9. 121. 145. 221. 269
 δέ tertio loco 154. (?) 447
 Δί 168
 διά (synτ) 359. 364
 διζάατο 401
 Διθύραμβα 417
 δοκόντα 522. 530

Ε : ΑΙ 8
 ΕΙ : ΕΙΝ 227. 257
 ΕΙ : Υ 327
 έαρίδρεπτος (εαρίδρο- πος??) 412
 έγνον 209. 251
 έδνώατο· ύμνήθη 535
 -έει 366. 451
 -ειος, -εος, -ιος 27
 είπον (imper) 41
 έκαάδεκα?? 341
 έλίςω 16
 έλιπετο 41
 έλπίδας· τας φρένας 260
 έλυθον?? 172
 έμίν 37. 491. 558
 έμμεναι 201
 έμπά έμπάν έμπās 500
 έμφρων, έκφρων 142
 εν ές σύν interpoll 10
 -εν, -ειν 39. 501. 524
 εν(ς) 513 (dis). 525. 529
 εν(ν)άλιος, εν(ν)επον 32
 ενιαυτός ('Ενι-) 508
 ενεγκ-, ενεικ- 40
 έΞαπίνας 516
 Ξεορκος· μέγας δρκος 168
 Ξυπερ? 545
 έόλει 217
 έ (orthot) 522
 έός 253 (519) 317 (ceFός 384)
 έπακοειν 171
 έπάμερος 16
 έπειτεν 37
 έπέτειος 491
 έπηετανόν 28. 308. 499
 'Επίάτα 16. 498
 έπλεν 309
 έραται (coniunctiv) 207
 έρείδεςθαι· άποτίθεσθαι?? 327
 έρέπτω 217
 έριξε 527
 έριπέντι 93
 έρμανεύς 512
 'Ερχομενός 30. 500

ἐκλός 16
ἐκπέθει 501
-έτων (imper)? 98
εὐζοία εὐσοία 210. 499.
516
εὐνάν fem gen 492
ἔχειν τιμι μομφάν (active)
369. 525
ἐχθιστος· αἰχιστος 264

F 8 14. (καὶ Fόν? 512)
109. 115. 248. 381
(F?) 519
Ζέαθος 543
ζοός 499. 516

ῆ : ā 17 es
ῆ — ῆ 265
ῆει 401
ῆλ[α]γατο? 458
ῆμερος 498. 535
ῆρα — ἔρη (in schem
Pind) 515/16
ῆρα (ῆ ἄρα) 28. 520
ῆρακλῆς (veriloq) 490
ῆρας, ῆρόιος 26
ῆς (ῆν)? 347. 525
ῆσαν?? 141. 326
-ῆσιν (coniunctiv) 552
ῆτοι 90
ῆτοι—ἀλλά 270
ῆυ(κομος) 110. 512. 519

θάγω 148
θαέομαι 518
θαμά 34
Θεατος 28
Θεία 525
θέλω 23
θεμικρέων 225
θέν 509
θενών 124
θεός θεός 29. 179. 515
θέσσεσθαι 299
Θηβαιγενής 405
θῆλεον γάλα? 423
θῆν 468
θῆσθαι 251. 518
θρασίπνοιοι?? 88
θούα 555
θυτιεν 195. 419

ι 27. 242. 500. 553
-ι, -ιδι, -ει 85
ι : εἰ 89. 114. 204. 467
ἰαολκός 14. 286

ἰδας 534
ἰδυῖα? 462
ἰέρα 202
ἰν 204
ἰνα 296. 520
*-ινο: -ἴς 85
ἰσημονός 17
ἴκος — ἴκος δέ 95
ιχνεύων 241

Κάβιρος 410
Καδμεϊάν 413
Κάδμος 241
καί (synτ) 104. 234. 261.
295. 310. 514. 517; cf
τὲ (καί)
Καῖκου 366
κακίειν 468
κάλιπον? 527
κάν (καί ἐν) 24
Κάρες (Κήρες) 487. 558
καρθέντες 206
καρταίπους 166
καταοίκεν 41. 524
κάτω κάρα 454
κελαδενός 500
κελαδέαι 526
κενεφόος, κεν(ν)ός 33
κεχείμανται 249
κίβδηλος 416
Κίλικιον 176
κισσοάρας? 413
κλαῖδες: κλαῖδες 414
κλαῖθρον 515
-κλέφας 257
Κλεός?? 493. 552
Κλυταιμήστρα 30
κνίζω 32. 526
Κνώσιος 31
κοιμάσθαι 527
κράτεςκε 288
κραυγέτας? 290
κρίμαμι 208
κτέατα 314

λάβρος 523
λάφα 28
λάθα: ἀγνοία κ. ἀδοξία
307. 322. 442
λάχος ἐνδεικνύειν 126
λέλογχε (imper) 276. 519
λεξοῦντι?? 436
λυσίπνοος 515

μάρη· αἱ χεῖρες? 493
μαρμαρύζειν 487

μαφυλάκας 319. 523
μεθομάρεος 399
μεμῶτας 87
μεμνῆτο 420
μέν — καί 467
μεταλλάν 117. 212.(??)473
μήτε — μηδέ 354
Μῖδας nomen barbarum
391

νέμεσιν θέμεν (O VIII 86)
513
-ν παραγωγ 14
νάϊος, Προνόα 231
νίκη, νίκημι 299. 499
νικῶσι?? 524
νιν 37
νίκομαι 31
νυκτες 521

Εὐν : εὐν 32

Ἰοαρίων 30. 281. 406. 499
οἰκούριος 27. 248. 500.
517
οἴχομαι (synτ) 456
ομοία, ὄμοο (tachygr)
230. 55
δμωσ: ὄμωσ 85
-ΟΝ : -Α 260. 439
-οντι: οἰσι(ν) 39
ὄπωσ temp 546
ὄραν: βλέπειν 145
ὄρεγμια? 216
-ος: -ουσ 85. 500/1
οὐ: μή 426. [476]
οὐ — οὐτε 473
Οὐλυμπος 12
οὐνεκα 17
οὐτε (μήτε) priore loc
subaud 514. 534
οὐτος (synτ) 280. 328
ὄφροος 168

πακτίς 440
πάν 34
παρά 28
παρამεύσασθαι c gen??
340
παρθενήϊος 320
Παρνασσός 31
πατρίος?? 26
πεντηκόντερον 217
περι(ι)- 28
περίαλλα 518
περιῖδιος 535
πετ- : πεσ- 42

πέταλα · τὰς κρήνας??
496
πέταλι? 486
πέτομαι 23
πίτνειν 241. 350
πλόκοι: πλόκαμοι 480
ποι: ποιὸ 36. 501
πόλεα 501
πόλι 35
πόλις 205. 514
πολύμαλος? 82; cf fr 288
Ποτειδάν 29. 34. 161
προμαθεύς 125
προπράγμα 318. 499
προπάφα 500
πρόφασις 479
πρῆφα 28
πτέρὰ νικᾶν 518

Ἐσθλ. 500
σαυτῷ?? 422
Σεκυῶν 30. 500
Σέρϊφος 269
σκιάεις? 536
σκολιός 469
σκοτεννός? 522
(ἐ)σπέσθαι 41. 501
σποδῶν 496
-στᾶρ 211
στάθμᾶ · σταθμός 515
κυλᾶν τινός τι(να) 143
σύν (synē) 340

σφέτερος 142
σχεθῶν 233
τά; 36. 37. 501
τὰ καὶ τὰ 226
ταί τε? 171. 486
τάμια (fem) 513
ταξιοῦσθαι 143
ταράσσειν φωνάν 205
ΤΕ: ΔΕ 9. 121. 145. 221.
259. 515(?)
ΤΕ: ΚΑΙ 260. 261. 478.
τέ (καί) 124. 167. 211.
478; 180. 364
τέ quarto loco? 552
τέ — δέ 257
τέ = ἐ 36. 497. 520.
521
τειχέω?? 495
τελετά: τελευτά 444
τερπνόν 184
τέρτατος? 134
τοῖαυτα 242
Τρεφώνιος 30. 500
τρισαὶ νίκαι 244
Τροία 26
τύ τίν τοι τέ 36. 37. (τέ?
89.) 219. 250. 338
τῷ 37
-υ- 27
ὕδωρ? 423. 550

ὕμην 555
ὕμμιν? 436
ὕπάργυρος 265
ὕπό (synē) 118. 243
*ὕς, ὕων 307
φαμί synē 252
Φελλάνα?? 410
φθίνω 182
φίλις? 521
φονός 516
φίλον ἔργον (active) 186
φράδαζε 285

χειά 527
Χείρων Χίρων 500
χλοαρόν γελᾶν 249
χρόνος · τὰ χρονισθέντα
230
χρῦσός 521
χρυσοκέραν 496

ψάγιον 316
ψεῦδης 315; cf ad P II 76
ψέφας?? 495
ψεφεννός 287

ὠδός 116
ὠμοβόλος 447
ὦν (ἦ οὖν) 24
ὦς ὅτε 112
ὦτε 37

II

Achelous 481
adiectivorum attractio s traiectio
230. 299. 306. 308. 321. 349. 361.
401. 460/1. 470. 471; 334; 85.
181. 332. 366. 436
adiecti fem gen not abstr 45
adiecti formatio 285
adiecti geminata 308. 361
adiectivorum motio 303. 215. 398
adiecti praedicativa 179. 213. 226.
351. 359. 465
Aeropa (Meropa) Oenopionis uxor
ab Orione compressa 407
Alera Tityi mater 490
anacoluthon 94. 510. 181. 276. 348.
360
'anacrusis' 505

Antimachus? 407
Antippos musicus 405
antiptosis 96
aor med neutropass 502
aphaeresis in P nulla 23. 206. 218.
Apollo Δήραϊνος 405. 529
Tanagraeus 489,
εὐρυσθένης 353,
χρυσοκόμας 116
Aristeas Procon 486
articuli usus 92. 99 (519). 260. 324.
327. 379. 436. 438. 453
augmentum 40. 209

belli sacri temp 50
bigae metr (Stollen) 505
Bothyus mensis Olymp? 47

- Cadmus (Messanensium?) rex 76.
 486
 Callias comicus Σχοινίων 416
 Cambysa Opuntia f 141
 carminum Pindd ordo 6. 54. 387
 carminum Pindd tempora 506 ss
 Castoreum 507
 Chromius? 495
 Chrysopelea 482
 casus geminati 44 ss
 Comarchus περί Ηλείων 47
 crasis 23. 286. 499. 526

 Daedalus? 294
 Damascias arch Ath 49
 Damophon-Hippolytus?? 460
 Danae a Proeto temerata?? 488
 Diomedis equi 494; cf fr 309
 dithyrambus βουλάται? 16?
 dualis numerus 382

 Echidna? 487
 elisio 161. 266; 184. 182
 Erichthonius 482

 formulæ epp 45. 142. 229. 312; 332
 fut med neutropass 502. 513

 genitivus qualit 119
 generis nomm congruentia 83 (426).
 105. 114. 182. 233. 267. 375/6
 genus verbi 42. 187. 198. 226. 237.
 312. 327. 349. 447

 Hamadryas 455. 482
 Helena a Theseo rapta 483
 Herculis lavacra? 401
 hiatus 14. 104. 171. 383. 498
 hippodromus 54. 505/6
 Homerus Smyrnaeus Chius 484
 Hymenaeus virginitatis deus 447
 'hyperbole crescens' 400
 Hyperborei 483. 486 (bis)
 hyperdorismus 17
 'hypercatalaxis' 505

 infinitivus: subiectum om 217. 341,
 nominis attractio 370
 iotacismus 32
 isthmiadum temp 52
 iterata vocabula 31
 Iuno a Vulcano vineta 488

 Leuce (Macaron) insula 96
 Lyaeus, Lysius 480

 memoriae vitia 369
 metrica primi syst licentia 11. 202.
 247. 355
 metrica productio 12. 194. 423; cf
 516. 527. 552
 metr chalcid (dactylepitr) 516/17
 metrum Partheneum 461
 metrum variatum in aeoll 142. 325/6.
 513, in chalcidd 503/4
 modorum usus 105. 512. 516

 nasalismus librorum 30
 Nelidarum internecio 468
 nemeadum temp 53
 Nili incrementa 488
 nominativus pro voc 121. 262
 nominum propr forma variata 69
 nomm propr licentia metr. 111. 170.
 335
 nomm propr vocalismus 29

 Oenophytensis pugnae temp 74
 olympiadum temp 46 ss
 optativus concedentis 105. 268
 opt fut? 120
 opt in sent sec 156. 291. 452
 opt volentis 310
 Orion dithyrambus 406 ss
 oxymoron 116. 468

 Pan Apollinis et Penelopae f 422
 'Pater Magnus' 96/7
 patronymica 308
 persona prima admonentis 267
 Pindari natales 76. 507, mors 508
 Pindarus βουμηνιαστής 293
 praepositionum anastrophe 83. 244.
 263. 318. 314
 praeposs corruptae 10. 229. 237. 294.
 307. 381
 praeposs iteratae 116
 prolepsis 383
 pythiadum temp 48. 68 ss

 Rhesus 484

 'schema Pind' 348. 367. 418. 416.
 478. 480. 516. 518
 Scopadae? 483
 septem duces adv Theb 118
 Sicilia τριγλώχιν? 495
 sing num vi collect 232. 245. 285/6.
 430
 sortitionis rationes 126. 310
 subi omis 348. 514. 516
 synt arch 515

Tanagraeae pugnae temp 74
 templa (Ap) delph 518. 527. 544
 temporum usus 157. 178. 186. 198.
 210. 216. 252. 264. 267. 340/41.
 438. 447. 456. 515. 523. 531

Thebae χρουάρματοι?? 495
 'tmesis' 365
 Typhonis cum Iove certamen 485;
 cf 487

III

Aesch choeph 344	308	Inscrr: CIA I n 122. 123	66
691	34	I n 433	74
Aristot reip Ath c 13	49	CIA II n 181	54
Bacchylides	passim	II n 545	493
Gemini isag VIII 33 Man	48	IGA 116, 11; 119, 2	48
Herodian I 337, 22 L	493	Metroll ed Hultsch I 184 add	55
Her IV 13 ss	486	Paus X 7	52
Hes opp 412	373	Pisander	401. 455. 493
Hom Δ 109 (ἐκκαίδ.)	341	Schol Hes theog 312	481
M 335 (Αἴαντε)	364	Hom Δ P 98	474
Υ 249 (νομόν)	452	Pind	passim

9074-60

ACME
BOOKBINDING CO. INC.

FEB 5 1988

100 CAMBRIDGE STREET
CHARLESTOWN, MASS.

3 2044 050 771 310

The borrower must return this item on or before the last date stamped below. If another user places a recall for this item, the borrower will be notified of the need for an earlier return.

Non-receipt of overdue notices does not exempt the borrower from overdue fines.

**Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 617-495-2413**

WIDENER
WIDENER
FEB 12 2000
BOOK DUE
OVERDUE

**Please handle with care.
Thank you for helping to preserve
library collections at Harvard.**

